கந்தன் கருணை

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

ஏ. பி. நாகராஜன்.

முருகா

கந்தன் கருணை

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

சுவாமி பதிப்பகம்
16-A/2, கோபாலபுரம் 2வது தெரு
சென்னை-6.

முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி 1966

மலிவுப் பதிப்பு: ரூ. 3·50

மெட்ரோபாலிடன் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-2

முருகா

சமர்ப்பணம்

"விரும்பியே யுள்ளம்
வெளியுறக் கண்டபின்
கரும்புங் கைத்தது
தேனும் புளித்ததே"

என்பது திருமந்திரம்.

தேனும் கரும்பும் உண்ட மாத்திரத்தில் நாவிற்கு மட்டும் சிறிது இனிமையை நல்கும். நினைக்குந்தோறும் காணுந்தோறும் பேசுந்தோறும் பரிசிக்குந்தோறும் எப்பொழுதும் அனைத்தென்பு உள் நெக ஆனந்தத் தேன் சொரியும் குகக் கடவுளின் திருவடிகளிலே இந்நூலைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு
ஸ்ரீ சங்கராசார்யஸ்வாமிகள்
அவர்கள் அளித்த ஆசியுரை

புராணங்களிலுள்ள தெய்விக சரிதங்களை உபன்யஸித்து ஏராளமான மக்களை ஆஸ்திகர்களாக மாற்றிவரும் ஸரஸ்வதீ கடாக்ஷாம்ருத. திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள்

'स्कन्दस्य कीर्तिमतुलां कलिकल्मषनाशिनीम्'

என்னும் வ்யாஸாசார்யாரின் வாக்குப்படி கலியில் ஏற்படும் எல்லா பாபங்களையும் போக்க வல்லதான ஸ்ரீஸ்கந்த சரிதத்தை எல்லோரும் எளிதில் அறிந்து உய்ய வேண்டும் என்னும் உயர்ந்த நோக்கத்தோடு 'கல்கி' இதழில் தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்கள் இக்கட்டுரைகளின் தொகுப்பே 'கந்தன் கருணை' என்னும் இந்நூல். இச்சரிதத்தை முக்தித் தலமான காஞ்சி மாநகரில் உதித்த ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசார்யார் தமிழ்ச் செய்யுள் ரூபமாக அருளியுள்ளார். அந்தக் கந்தபுராணத்தைப் பின்பற்றியுள்ள இந்நூல் அந்தந்த இடங்களில் தகுந்த பாடல்களையும் அவற்றின் பொழிப்புரைகளையும் காண்பித்து எளியதும் படிக்கும் போதே கந்தபக்தியைப் பெருக்குவதும் இனியதுமான தமிழ் வசனநடையில் விவரிக்கிறது. முக்யமாக ஸ்ரீகச்சியப்பரின் மேன்மை, புராணங்களின் பெருமை, கந்தன் என்னும் பதத்தின் பொருள், பஞ்சாக்ஷரம், சின்முத்ரை, வேள்விகள் இவைகளின் மஹிமை, நன்றி மறவாமையின் உயர்வு, சிங்கமுகாஸுரனின் உபதேச ரூபமான முருகன் பெருமை, விச்வரூபதர்சனம் முதலிய அனேக தத்வங்கள் பசுமரத்தாணி போல் படிப்பவர் மனதில் பதியும்படியான நடையில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆஸ்திகர்கள் இவ்வுயர்ந்த நூலின் உதவியினால் முருகபிரானின் பெருமையை உணர்ந்தும், துதித்தும், இப்பிரானின் கருணைக்கு பாத்ரர்களாகி எல்லா மங்களங்களையும் அடைவார்களாக.

நாராயணஸ்ம்ருதி.

உ

முருகா

பதிப்புரை

"வேலு மயிலு நினைந்தவர் தந்துயர்
தீர அருள்தரு கந்த நிரந்தர
மேலை வயலி யுகந்து நின்றருள்-பெருமானே"

"தேனுறு கிளவிக்கு வாயூறி நின்றவன்" என்று கந்தவேளை வருணித்தார் ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள்.

செந்தமிழ்ப்பிரியரான கந்தவேளை எந்தவேளையும் தியானித்து வேலை வணங்குவதே வேலையாகக் கொண்டு, மெய்ஞ்ஞானக் குருந்தாகிய குமரக் கடவுளை மெய்யன்பினால் கசிந்துருகி இணையற்ற பரமானந்தத்தில் திளைப்பவர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் அவர்கள்.

"ஆலயங்கள் ஏனய்யா? அபிஷேகங்கள் ஏனய்யா? கோலங் கொடிகள் ஏனய்யா? கொட்டு முழக்கம் ஏனய்யா?" என்று நாத்தழும்பேற நாத்திகம் பேசுவோர் 'மலிந்த' இக் காலத்தே திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள் தலை சிறந்த அருட் பணிகள் பலவற்றைச் செம்மையாகவும் செழுமையாகவும் செய்து வருவதைத் தமிழுலகம் நன்கு அறியும்.

புராணங்கள், இதிகாசங்கள் என்றாலே, "அவை பழைய கட்டுக் கதைகள்" என்று ஒதுக்கித் தள்ளும் மனப்பான்மை கொண்ட மக்களிடத்தே அந்த மயக்கத்தைப் போக்கி வருவதோடு, அவர்கள் மனம் தெளிவு பெறும் வண்ணம் மென்மதுர வாக்கால் தேமதுரத் தமிழில் இன்னமுதனைய இதிகாசங்களையும் புராணங்களையும் விரித்துரைத்து நன்னெறி பரப்பும் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள், கருவிலே திருவுடையவர்கள்; இறை பணிக்கென்றே எண்ணற்ற நற்கலைகள் கைவரப் பெற்றவர்கள்; முத்தமிழ்க் கலா விற்பன்னராகத் திகழ்பவர்கள்; சொல்லும் செயலும் ஒன்றெனக் காட்டுபவர்கள்.

"பொருள் பொருள்" என்று நாட்டங் கொண்டு அலையும் மக்களிடத்தே செல்வத்துட் செல்வம் அருட் செல்வமே என்பதை உணர்த்தும் அவர்களது விரிவுரைகளிலே தமிழ்மொழியின் அமுதச் சுவையும், இறை புகழ் என்னும் இன்பச் சுவையும், அருள்நெறி யென்னும் அமுதச் சுவையும் விரவிக் கலந்திருக்கும். பொய் வைத்த புலால் உடம்பிலே வாழாது, மெய் வைத்த விமலன் திருவடி வீட்டிலே வாழ வேண்டும் என்ற கருத்து மையமாக அமைந்திருக்கும்.

அடியார்க்கு நல்ல பெருமாளாகிய அறுமுக வள்ளல் யாண்டும் என்றும் நன்மையே செய்யும் பரம கருணாநிதி. என்றும் அகலாத அவ் விளம்பூரணரது திருவடி யின்பம் அநுபவிக்க அநுபவிக்கத் தெவிட் டாதது; மென்மேலும் மாறாத இன்பத்தை வழங்குவது. அருள் தாகம் கொண்டார்க்கு அத் திருவடி யின்பம் எளிதிற் கிடைக்கும் வகையைத் தெரிவிக்கும் அருள் இன்ப வெள்ளமாகிய கந்த புராணத்தைத் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்கள் சென்னை மயிலை

வேங்கடேசுவரர் அக்கிரகாரத்தில் நாற்பது நாட்கள் விரித்துரைத்தார்கள். ஆனந்தமாகிய கடலில் மூழ்கு வதற்குரிய பத்தி யென்னும் படித்துறையாக அமைந்த அவ் விரிவுரையை அன்பர் திரு. வி. என். சுவாமி அவர்கள், நேரில் கேட்பது போன்றே இலக்கிய நயத்துடனும், பத்திரசம் நனி சொட்டும் வகையிலும், எண்ணற்ற நுணுக்கமான கருத்துக்களுடனும், உப கதைகளுடனும் "கந்தன் கருணை" என்ற தலைப்பில் தொகுத்தார்கள். பாமர மக்களும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைந்த கலியுக வரதரின் காவியம் சுமார் ஒன்றே காலாண்டு "கல்கி"யில் பிரசுரமாகி அன்பர் களின் மனத்தை ஈர்த்தது.

எங்கள் பதிப்பகத்தின் முதல் நூலாக இதனை வெளியிடுவதற்கு அனுமதி யளித்த பெருந்தகை யாளர் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அவர்களுக்கு எங்களது மனமார்ந்த நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

காஞ்சி காமகோடி பெரியவர்கள் அவர்கள் இந் நூலுக்கு அளித்த நல்லாசிகள் இந் நூலின் அருட் திறனுக்குச் சான்று பகர்வதாகும். அவர்களுக்கு எங்கள் பணிவான வணக்கங்களைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

இந் நூல் குறைந்த விலையில் வெளிவருவதற்கு ஒல்லும் வகையில் எல்லாம் நல்ல பல உதவிகளை மன முவந்து செய்து கொடுத்த "சுதேசமித்திரன்" வாணிபத் துறை மேலாளர் உயர்திரு. என். ராமஸ்வாமி அவர்களுக்கு உழுவலன்பு நிறைந்த நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

"கல்கி" அதிபர் உயர்திரு. டி. சதாசிவம் அவர்கள் அளித்த ஊக்கமும் பெரும் ஆதரவும் என்றும் மறத்தற்

கியலாதவை. "கல்கி" துணை ஆசிரியர் திரு. ரா. கணபதி எம். ஏ., அவர்கள் அவ்வப்போது மிக்க பயனுள்ள ஆலோசனைகள் கூறினார்கள். அவர்கட்கும் எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

பக்தி சிரத்தையுடனும், உள்ளன்புடனும் இந்நூலை இயன்றவரையில் நல்ல முறையில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த மெட்ரோபாலிட்டன் அச்சக உரிமையாளர் திரு. வி. நடராஜய்யர் அவர்கட்கும், பிழை திருத்தும் பணியில் உதவிய அன்பர்கள் திருவாளர்கள் கோ. ரெங்கையன், எம். ஆர். நரசிம்மன் அவர்கட்கும், முகப்புப்படம் வரைந்து கொடுத்த ஓவியர் திரு. உ. கி. உமாபதி அவர்கட்கும் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

சென்னை.
15-2-1966

சுவாமி பதிப்பகத்தார்.

உ

முருகா

கருணை வெள்ளம்

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்

விளமையான கானகம்; அங்கு கூடியுள்ள அனைவரும் சிறந்த தபோதனர்கள். சடை முடியும், வேதம் மணக்கும் மலர் வாக்கும், கருணை பொழியும் கண் மலர்களும் படைத்த மாதவ முனிவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக அங்கே குழுமியிருந்தார்கள்.

அந்த மகாநாட்டுக்கு வேத வியாசர் தலைமை தாங்கினர்.

"இனி கலியுகம் பிறக்குமே. அதர்மம் தலைவிரித்துத் தாண்டவம் புரியும் அக் கலியின் கொடுமையை எப்படி நாம் சமாளிப்பது? கோடை வெயில்போல் கொதிக்குமே?" என்றார்கள் முனிபுங்கவர்கள்.

வியாச முனிவர் திருவாய் மலர்ந்தார். எங்கும் ஒரே அமைதி. எல்லோரும் அவருடைய மலர் வாக்கையே நோக்கி நின்றார்கள்.

"ஸ்கந்தஸ்ய கீர்த்திம் அதுலாம்
கலி கல்மஷ நாசினீம்"

என்று தெளிவுறக் கூறினார் வேத வியாசர்.

"கந்தப் பெருமானுடைய இணையற்ற கீர்த்தி ஒன்றுதான் கலியில் வரும் பாவங்களைப் போக்க வல்லது" என்றார். தங்களுக்காகச் சொந்தக் கவலைகளின்றி, உலக மாந்தருக்காகவே கவலைப்படும் முனிவர்கள் அவர் வாக்கைக் கேட்டுச் சாந்தமுற்றனர்.

கலியுகத்தின் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் கற்பக நிழல் கந்தவேளின் கருணை. கலியுக வரதராம் அப்பரமனது சரிதையை

ஸ்காந்த புராணமாக ஆதியில் வியாச முனிவர் கூறியருளினார்.

புராணம் என்றால் பழைமையானது என்பது பொருள். வேதத்திலே உள்ள நுண்ணிய தருமங்களை விரித்துச் சொல்வது புராணம். சிறு கடிகாரத்தின் நுண்ணிய சக்கரங்களைப் பூதக் கண்ணாடி மூலம் அறிவது போல், வேத நுண் பொருள்களைப் புராணமாகிய பூதக் கண்ணாடி மூலம் அறிதல் வேண்டும். வேதங்கள் கூறும் பல உண்மைகளையும் போதனைகளையும் புராணங்கள் விளக்கிக் கூறும்.

புராணங்கள் பதினெட்டு; இவற்றில் சிவபுராணம் பத்து. விஷ்ணு புராணம் நான்கு. பிரம்ம புராணம் இரண்டு. சூரிய புராணம் ஒன்று. அக்கினி புராணம் ஒன்று.

இந்தப் புராணங்கள் பதினெட்டும் சேர்ந்து கிரந்த எண் நான்கு லட்சம். இதில் கந்தபுராணம் ஒரு லட்சம். மற்ற பதினேழு புராணங்களின் கிரந்த எண் மூன்று லட்சம். இதனால் கந்தபுராணத்தின் பெருமை இனிது விளங்கும். பரந்து விரிந்து சிறந்த நூல் கந்தபுராணம்.

முருகப் பெருமானுக்கு எவ்வளவோ நாமங்கள் இருப்பினும் அவனது சரிதம் 'கந்தபுராணம்' எனப் பெயர் பெற்றது ஏன் எனப் பார்ப்போம்.

ஐயனின் நாமங்களில் கந்தன் என்பது தனிச் சிறப்பு உடையது. 'ஸ்கந்த' என்ற சொல்லுக்குப் பகைவர்களுடைய பராக்கிரமத்தை வற்றச் செய்கிறவன் என்பது பொருள்.

சத்ருன் சோஷயதீதி ஸ்கந்த:
என்பது நிகண்டு.

பகைவர்களை அழிப்பவனல்லன் பரமன். அவர்களின் பகைமையை வற்றச் செய்பவனே அவன். பாகற்காய் கசக்கிறது என்பதனால் அதனை அழித்தா விடுகிறோம்? கருணைக் கிழங்கு காருகிறது என்பதனால் அதனை ஒதுக்கியா விடுகிறோம்? பிற சாதனங்களால் பாகற்காய், கருணைக்கிழங்கு இவற்றின் தன்மையை மாற்றி அதன்பின் சுவைக்கிறோமல்லவா? இவ்வாறே கந்தப்பெருமான் பகைவர்களின் கொடுமையை நீக்கி அவர்களுக்கு உயர் பதவி தந்தாரேயன்றி அடியோடு அழித்து விடவில்லை. சிங்க முக அசுரனின் கொடுமையை மட்டுமே

வதைத்து அவனை எம்பிராட்டி உமையம்மைக்கு வாகனமாகத் தந்தார். சூரபன்ம அசுரனையோ அடக்கித் தமக்கே வாகனமாகிய மயிலாகவும், கொடியாகிய சேவலாகவும் செய்து கொண்டருளினார்,

''தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல் கதி அடைவர்......''

நல்லவர்கட்கு எப்போதும் பகை உண்டு. மிக மிக நல்லவர்கட்கு ஆபத்துண்டு என்றார் பெர்னாட் ஷா. நல்லோருக்கு வரும் பகையை எம்பெருமான் அடக்கியருளுவான்.

மற்றொரு பொருளும் உண்டு. ஆறு திருமேனிகளும் ஒன்றுபட்டவன் கந்தன்.

ஒன்றுபட்டவன்தான் நம் அனைவரையும் அருளில் ஒன்றுபடுத்துவான். ஒரு பொருள் பலவாகப் பிரிந்தால் ஒலி உண்டாகும். பல பொருட்கள் ஒன்று கூடினாலும் ஒலி உண்டாகும். முருகனைக் கூவி அழைத்தால் அவன் நம் உள்ளத்தில் ஒன்றுகிறான்.

'கந்து' என்றால் யானை கட்டுந் தறி. 'அன்' என்பது ஆண்பால் ஒருமை விகுதி. ஆன்மாக்களுக்குப் பற்றுக்கோடானவன் கந்தன். வறுத்த அரிசி, கேழ்வரகு, கம்பு இவைகளை எந்திரத்தில் அரைப்பார்கள். அந்தத் தானியம் எந்திரத்தின் இடையில் உள்ள நடுத்தறியின் அருகில் இருந்தால் அரைபடாது. நடுத்தறியை விட்டு விலகினால் தூள்பட்டு விடும்.

அதுபோல் இறைவனைப் பற்றி நின்றால் அகங்கார மமகாரமான இரு கற்களால் நாம் அரைபட மாட்டோம். ஆன்மாக்களுக்குப் பற்றுக் கோடாக அருள் புரியும் முதல்வனுடைய புராணம் இது என்பதைக் குறிப்பிடவே கந்தபுராணம் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. தனக்குப் பற்றுக்கோடு ஏதும் இல்லாது, தான் யாவற்றுக்கும் பற்றுக் கோடாக உள்ள பரம்பொருளைக் கந்தழி எனத் தமிழ் மரபு கூறும்.

கண்ணனும் விபூதியோகத்தில், ''நான் சேனைத் தலைவருக்குள் ஸ்கந்தனாக இருக்கிறேன்'' என்பதாகக் கந்தன் பெயரையே குறிப்பிடுகிறார்.

''எந்தப் பொருளும் கந்த புராணத்துள்ளது''; ''கந்த புரா

ணத்தில் இல்லாத பொருள் எந்தப் புராணத்திலும் இல்லை" என்ற பழமொழிகளாலும் கந்தபுராணத்தின் பெருமையை உணரலாம்.

ஒவ்வொரு புராணமும் ஒரு முக்கியமான போதனையை அளிக்கிறது. வாய்மையின் மேன்மையை விரிவுபடுத்துவது அரிச்சந்திர புராணம். பெண்ணாசையின் தீமையை முக்கியமாய் விளக்குவது இராமாயணம். மண்ணாசையின் தீமையை விளக்குவது பாரதம். எதற்கும் நேரமில்லாத இக்காலத்தில் - சத்துள்ள பண்டங்களைச் சுவைத்து உண்ணவும் நேரமின்றி வைடமின் மாத்திரைகளை விழுங்கும் இக்காலத்தில்—கந்த புராணம் முழுவதையும் பிழிந்து எடுத்த ஒரு வைடமின் மாத்திரையைப் போதனையாகத் தரலாம்.

கந்த புராணம் கூறும் அந்த முக்கியமான படிப்பினை என்ன?

ஒருவன் கள் குடித்தாலும், கொலை புரிந்தாலும், களவு செய்தாலும் நற்றவம் செய்து உய்வு பெறலாம். நன்றி கொன்ற பாவத்துக்கு மட்டும் உய்வு கிடையாது.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு

என்கிறார் திருவள்ளுவர். இந்தப் போதனையே கந்த புராணம் முக்கியமாக எடுத்துக் கூறும் தருமமாகும்.

வாழ்வும் வரமும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் வாரி வாரி வழங்கிய சிவபெருமானுடைய திருக் குமாரனாகிய முருகப் பெருமானையே எதிர்த்தான் சூரபன்மன். அவன் மறந்த நன்றியே அவனை அழித்து விட்டது. கூற்றுவன் என்று ஒருவன் அவனுக்குத் தேவைப்படவில்லை.

ஒன்றொரு பயன்றனை யுதவினோர் மனங்
கன்றிட வொருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்றொழில் அவர்க்கு முன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ?

ஆதலால் நன்றி கோறலால் வரும் விளைவை விரித்துக் காட்டும் தரும நூல் கந்த புராணம். இதனைப் படிப்போர் நன்றி மறவாமையை மேற்கொள்வார்களாக!

கந்த புராணத்தை ஓதுவோர் நன்றி மறவா நற்குண

சம்பத்தோடு எல்லா இம்மை மறுமை நலன்களையும் எளிதில் பெறுவார்கள்.

இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி யதனிற் சேர்வர்
அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணந் தன்னைக் காதலித்து ஓதுவோரே

கந்த புராணமாகிய அமுதக் கடலிலே முழுகினால் எத்தனை எத்தனையோ தத்துவ முத்துக்களையும், நீதி ரத்தினங்களையும், பக்தி வளங்களையும் வாரி எடுத்து நாம் இன்புறலாம்.

கனியமுதமான இனிய தனியமுது கந்தவேள் கருணை.

அக்கருணை வெள்ளத்தில் மனித குலம் அனைத்தும் முழுகி இன்புறுமாக!

கந்த புராணம் ஆறு சம்மிதைகளை உடையது. சங்கர சம்மிதை, சனற் குமார சம்மிதை,சூத சம்மிதை, பிரம சம்மிதை, விஷ்ணு சம்மிதை, சூர சம்மிதை என்பவை அவை.

இவற்றுள் சங்கர சம்மிதை பன்னிரண்டு கண்டங்களை உடையது. அவற்றில் முதல் கண்டம் சிவ ரகசிய கண்டம். சிவ ரகசிய கண்டத்தில் சம்பவ காண்டம், அசுர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவ காண்டம், தட்ச காண்டம், உபதேச காண்டம் என்ற ஏழு காண்டங்கள் உள்ளன.

வேத வியாசர் செய்த கந்த புராணத்தின் இந்த *ஏழு காண்டங்களில் முதல் ஆறு காண்டங்களைத் தமிழில் தந்த தவக் கவி கச்சியப்ப சிவாசாரியர். கந்தன் கதையை அறியு முன் அதனைத் தந்த இவருடைய கதையைப் படித்து மகிழ்வோம்.

சரித நாயகன் சரிபார்த்த கதை

அண்டர் புகழும் தொல் புகழுடைய தொண்டை நன்னாட்டின் திலகமாக விளங்கும் காஞ்சிமா நகரம் முத்தித்

* ஏழாவது காண்டத்தைக் குகனேரியப்ப முதலியார் தமிழில் அருளிச் செய்தார்.

தலங்கள் ஏழனுள் ஒன்று என்பது மட்டுமல்ல; தமிழ் செழிக்கும் நகரமும் அது.

"செந்தமிழ்க்கு வரம்பெனச் செப்பிய மூந்து காஞ்சி" என்பது பாடல்.

இம்மாநகரில் ஆதி சைவ வேதியர் குலத்திலே வந்தவர் காளத்தியப்ப சிவாசாரியர். இவர் கல்வி கேள்வி ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவர். இவர் பலகாலம் மகப்பேறு வேண்டி, காஞ்சியிலுள்ள குமரகோட்டத்துக் கந்தவேளை எந்த வேளையும் போற்றித் தவம் புரிந்தார்.

மாதவத்தின் பயனாக அவருடைய மனைவியார் கருவுற்றார். வலம்புரிச் சங்கில் ஆணி முத்து உதித்தது போல் தமிழகம் உய்ய, சிவநெறி ஓங்க, கந்தன் புகழ் வளர ஒரு மகவு தோன்றியது.

அறிவு, அன்பு, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களுடன் பிறந்த அப்புதல்வர் இனிது வளர்ந்து கச்சியப்பர் என்ற திருப் பெயருடன் விளங்கினார்.* தமிழ், சமஸ்கிருதம் என்ற இரு மொழிகளிலும் வல்லவர் ஆனார்.

நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள கந்தபுராணத்தின் ஆசிரியர் என்ற பாரபட்சமின்றி, கச்சியப்பருக்கு உரித்தான ஒரு தனிப் பெருமையை சத்தியவாக்காகவே இங்கு கூறலாம். தமிழகத்தின் திவ்விய நூல்களை ஆக்கித் தந்த கம்பர், சேக்கிழார் போன்ற மகா கவிகள் வைதிக மரபில் நன்கு ஊறியவர்கள் எனினும் அவர்களின் வேத ஞானம் நேர்முகமானதன்று. வேத அப்பியாசத்தில் அதிகாரம் பெற்றிருந்த கச்சியப்பரோ அருமறைகளில் நேர்முகமான அறிவு பெற்றிருந்தார். இருபத்தெட்டு ஆகமங்களிலும் அவர் நீந்தி விளையாடியவர். இதனால் அவரது வாக்குக்கு ஒரு தனி கம்பீரமும்,கட்டுப்பாடும் உண்டு. இலக்கண, இலக்கிய ஞானத்தோடு சாஸ்திர ஞானமும் இருந்தால்தான் கச்சியப்பரின் வாக்கைப் பூரணமாகப் புரிந்து கொண்டு அதன் நடையழகு, தொடையழகு, சொல்லினிமை இவற்றோடு பொருளாழத்தையும் அநுபவிக்க முடியும்.

கச்சியப்பர் சமய தீட்சை பெற்றுத் தமிழ் வேதமாகிய தேவார திருவாசகங்களை ஓதினார். விசேட தீட்சை பெற்றுச்

* கச்சியப்பரின் காலம் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

சிவாகமங்களில் கிரியா காண்டங்களைக் கற்றறிந்தார். அதன் பின் நிர்வாண தீட்சையும், ஆசாரிய அபிஷேகமும் பெற்றுச் சிவாகமத்தின் பொருளையும், தேவார திருவாசகத்தின் பொரு ளையும் உய்த்துணர்ந்தார். அப்பொருள் வேதத்தின் ஞான காண்டங்களாகிய உபநிடதங்களின் பொருளோடு அபேத மாக இருக்கக் கண்டார்.

தமது வட மொழி அறிவைக் கொண்டு தமிழ் மொழிக்குத் தாம் செய்ய வேண்டிய தொண்டு ஏதோ உள்ளது என்று உணர்ந்தவராய்க் குமர கோட்டத்து முருகப் பெருமானை மெய்யன்புடன் பூசித்து வந்தார் கச்சியப்பர்.

ஒரு நாள் கனவு கண்டார். நனவுகளை விட இனிமை யான, நனவுகளைவிட உண்மையான அற்புதக் கனவு கண் டார். உலகக் கனவிலிருந்து உயிர்களை மீட்கும் கந்தக் கடவுள் கனவில் தோன்றி,

"அன்ப, உலகம் உய்யத் தமிழில் கந்த புராணத்தைப் பாடுதி!" என்று கட்டளையிட்டருளினார்.

அதோடு அல்லாமல் எம்பெருமான் 'திகடசக்கரம்' என்று தாமே அடியெடுத்துக் கொடுத்தருளினார்.

கச்சியப்பர் கண் விழித்து எழுந்தார். கந்தன் கருணையை நினைந்து உருகினார். மெய் சிலிர்த்தது. "என்னே எம்பிரான் திருவருள்! மூவருக்கும் தேவருக்கும் எட்டாத முருகப் பெரு மான் மிகச் சிறியேனாகிய தமியேனுடைய கனவில் தோன்றி அடியவனாகக் கொண்டு ஆட்கொண்டருளிய கருணைத் திறத் தின் எளிமைதான் என்னே!" எனத் திருவருளை வியந்து வியந்து விதிர்விதிர்த்தார்.

கந்தனின் கட்டளை கவிதையுரு பெறத் தொடங்கி விட்டது. தினந்தோறும் கந்த புராணத்தைத் தமிழ்ப் பாடல் களாக்கினார். 'வாக்குக்கெட்டாத பொருளை வாக்கில் கொண்டு வந்தாயிற்று? இதற்குமேல் சொல்ல ஏதுமில்லையா? இதில் சொன்னதெல்லாம் சரிதானா?' என்று எண்ணுவார். யார் சரி பார்க்கவும், திருத்தவும், தீர்ப்புக் கூறவும் முடியும்? 'அவனே துணை' என்று அந்தரங்க சுத்தமாக நம்பிப் பாடல் கள் எழுதிய ஏட்டையும் எழுத்தாணியையும் இரவில் அர்த்த ஜாமத்துக்குப் பின் திருவேலிறைவன் திருவடியில் வைத்து விட்டுத் திருக்கதவம் சாத்திவிட்டு வருவார்.

நம்பினோர் எங்கேனும் கெட்டதுண்டா? மறு நாள் காலை மணிக் கதவம் திறந்து பார்த்தால், முன்னாள் வைத்துச் சென்ற மடலில் சில இடங்கள் திருத்தப்பட்டிருக்கும். இக்காலத்தில் பத்திரிகை ஆசிரியருக்குக் கதை அனுப்பி அவர் திருத்துவது போல், முருகனே பிழை பார்த்துத் திருத்தியது கந்த புராணம்.

இவ்வாறு புராணம் பாடி முடிந்தது. 10,345 செய்யுள் களுடன் கூடிய அந்நூலை—ஐயனே அங்கீகரித்த நூலை—அறிஞரும் அங்கீகரிக்க வேண்டி அரங்கேற்றக் கருதினார் கச்சி யப்பர். எல்லோருக்கும் அழைப்பு அனுப்பினார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் காஞ்சிபுரம் இந்திர நகரம் போல அலங்கரிக்கப் பெற்றது. மன்னர்கள், வேத வித்தகர்கள், சிவாகம பண்டிதர்கள், செந்தமிழ்ப் புலவர்கள், தேவார திரு வாசக விற்பன்னர்கள், அடியார்கள் எல்லோரும் கூடினார்கள். எங்கும் இன்ப வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது.

கச்சியப்பர் கந்த புராணத்தைக் குமரகோட்டத்து இறைவர் முன் பீடத்தில் வைத்துப் பூசித்தார்.

அடியார்கள் அவரை உயர்ந்த பீடத்தில் இருக்கச் செய்து, சந்தனமும் மாலையும் புனைவித்தார்கள்.

கச்சியப்பர் முதற் பாடலை எடுத்து, "திகட சக்கரச் செம்முகமைந்துளான்" என்று கூறி, "திகழ் தச கர செம்முகம் ஐந்து உள்ளான்" என்று பதப் பிரிவு செய்தார். "விளங்கா நின்ற பத்துத் திருக்கரங்களும், ஐந்து முகங்களும் உடைய சிவபெருமான்" என்று இவ்வடிக்குப் பொருள் கூறினார்.

உடனே சபையில் இருந்த ஒரு புலவர் எழுந்து, "ஆசாரிய பெருந்தகையே! திகழ் தசக்கரம் என்ற இரு சொற்கள் "திகட சக்கரம்" என்று புணர்தற்கு விதி தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் இல்லையே?" என்றார்.

கச்சியப்பர் "இது என் வாக்கன்று. இது செந்தமிழ்க் குமரனும் முருகனே அடியெடுத்துத் தந்தது" என்றார்.

அது கேட்ட அப்புலவர் புன்முறுவல் செய்து "முருகன் கருணையை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனாலும் தாங்கள் கூறுவதை நான் எப்படி நம்ப முடியும்? அதனை முருகனே சபையறிய வெளியிட்டால் ஒப்புக் கொள்வோம். இல்லையேல் நூலை அரங்கேற்றவிட மாட்டோம்" என்று கூறி மறுத்தார்.

முதல் நாள் தம் பாடலை ஆண்டவனின் அடிகளில் சூட்டி மறுநாள் பாடலின் அடிகள் திருத்தப் பெற்றுத் திரும்பப் பெற்ற கச்சியப்பர், இப்போதும் ஒரு நாள் அளவில் அய்யன் அருள்வான் எனத் திடமாக நம்பினார்,

"நாளை அது நிகழும்" என்றார்.

அன்றிரவு பூஜை முடிந்த பிறகு திருக்கதவம் தாளிட்டு உள்ளே வெறும் தரையில் உண்ணாது படுத்தார்.

அடியாருக்கு அடியெடுத்துத் தந்த கந்தவேள் அவருடைய கனவில் தோன்றி, "அன்ப, சோழ தேயத்தில் வீர சோழியம் என்ற ஓர் இலக்கணம் உண்டு. திகழ், தசம் என்ற இரு பதங்கள் 'திகடசம்' எனப் புணர்தற்கு விதி அந்நூலில் சந்திப் படலத்தில் பதினெட்டாம் செய்யுளில் இருக்கின்றது. சோழ தேயத்துப் புலவன் ஒருவன் நாளை அதனைக் கொணர்ந்து பலரறியக் காட்டுவான்" என்று அருளிச் செய்தார்.

மறுநாள் சபை கூடியது. கச்சியப்பர் பீடத்தில் அமர்ந்தார். அப்போது ஒரு புலவர் அங்கு வந்து வீர சோழியம் என்ற நூலை நீட்டினார். அதனை வாங்கிப் பார்க்கச் சந்திப் படலத்தில் பதினெட்டாம் செய்யுளில் 'திகடசக்கரம்' என்பதற்கு விதி இருக்கக் கண்டு அதிசயித்தார்கள். வந்த புலவர் நூலைக் கச்சியப்பரிடம் தந்து சபையோரை நோக்கி, "மறுப்புரை நீங்கியதா?" என்று கேட்டார். உடனே ஒளி காட்டி மறைந்தருளினார்.

கச்சியப்பர் கந்தவேளின் கருணைத் திறத்தைக் கருதிக் கண்ணீர் சொரிந்தார். சபையோர் முருகனுடைய திருவருளையும், கச்சியப்பருடைய தவ வலிமையையும் எண்ணி இறும்பூது அடைந்தார்கள், கச்சியப்பரைப் பல முறையும் பணிந்தார்கள். மறுப்புரை கூறியவர் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார். "அம்மறுப்புரையினால்தானே அப்பன் அருள் வெளிப்பட்டது?" என ஆறுதல் கூறினார் கச்சியப்பர்.

இராமாயணத்தின் நாயகனான இராமபிரானே அக்காதையைக் கேட்டருளியது ஆதி காவியத்தின் சிறப்பு. இங்கோ கந்தன் தன் கதையைத் தானே சரி பார்த்து அதனை உலகு ஒப்புமாறும் செய்தான்.

புராண அரங்கேற்றம் தினந் தினம் நடைபெற்றது.

தொண்டை மண்டல வேளாளப் பிரபுக்கள் பெரும்ப அன்ன தானம் புரிந்தார்கள். ஓராண்டில் அரங்கேற்றம் முடிந்தது.

புராணத்தையும் கச்சியப்பரையும் சிவிகையில் வைத்து நகர்வலம் வந்தார்கள். குடை பிடித்தார்கள் சிலர். வெண் சாமரம் வீசினார்கள் சிலர். கொடிகள் பிடித்தார்கள் சிலர். மேள தாளங்கள் முழங்கின. தோரணங்கள் நாட்டினார்கள். வாரணங்கள் முன் சென்றன. ஆரணங்கள் ஓதினார்கள். ஹர ஹர எனா முழங்கிக் கச்சியப்பரை வணங்கினார்கள்; வாழ்த்தினார்கள்.

கந்த புராணத்தை ஓதி உய்ந்தார்கள். கச்சியப்பர் குமர கோட்டத்து முருகனைப் பூஜை செய்து கொண்டும் ஞான நிஷ்டையில் அமர்ந்தும், முடிவில் கந்தவேளின் கழலிணை நிழலிற் கலந்தனர்.

சங்கத்தில் உதித்த சங்கரி

தேவசேனாபதியான குமரனின் கதையைத் தொடங்கு முன் கணபதியை அற்புதமான பாடலால் துதிக்கிறார் கச்சியப்பர்.

திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்

விகட சக்கர விநாயகர் காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதர் கோயில் வெளிப் பிராகாரத்தில், கம்பாநதி என்ற தீர்த்தத்துக்கு அருகில் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.

விகட சக்கரன் என இவர் ஏன் பெயர் பெற்றார்?

தட்ச யக்ஞத்தை அழிக்கச் சென்ற வீரபத்திரர் மீது திருமால் சக்ராயுதத்தை ஏவினார். அதனை வீரபத்திரர் அணிந்திருந்த வெண்டலை (கபாலம்) ஒன்று கவ்விக் கொண்டது. அதனைத் திரும்பப்பெறும் பொருட்டுத் திருமாலின் சேனைத் தலைவர் விஷ்வக்சேனர் வீரபத்திரர் முன் விகடக்கூத்தாடினார். அது கண்டு அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

மாலையில் இருந்த வெண்டலையும் சிரித்தது. அப்போது அதன் வாயிலிருந்த சக்ராயுதம் வெளியே வந்து விழுந்தது. அதை விஷ்வக்சேனர் எடுப்பதற்கு முன் விநாயகப் பெருமான் எடுத்து மறைத்து வைத்துக் கொண்டார்.

விஷ்வக்சேனர் மீண்டும் ஒரு முறை விநாயகப் பெருமானுடைய திருமுன் விகடக் கூத்தாடி அவரை மகிழ்வித்து, அவரிடமிருந்து சக்கரத்தை வாங்கித் திருமாலிடம் தந்தார்.

விகடக் கூத்தாடக் கண்டு மகிழ்ந்து சக்கரம் அளித்த காரணத்தால் விகடசக்கர விநாயகர் என்று கணநாதர் பேர் பெற்றார்.

> நிகழ் தசகரச் செம்முகம் ஐந்துளான்: விளங்காநின்ற செம்மையான ஐந்து திருமுகங்களும் பத்துத் திருக்கரங்களும் உடைய சிவபெருமான்.
>
> சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்: சிவபெருமான் திரிபுரம் எரித்தபோது அவருடைய தேருக்குச் சக்கரமாக இருந்த தாமரை நாயகனாகிய சூரியபகவான்.
>
> அகடு அசக்கு அரவின் மணியாவுறை: விநாயகப் பெருமானின் வயிற்றில் சுற்றிய பாம்பின் முடியிலுள்ள இரத்தினமாகச் சூரியன் விளங்குகிறான்! 'திரிபுர தகனத்தில் ஈசனின் தேர்ச் சக்கரமாக இருந்த சூரியன்' என்கிறார்.

தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுன்மாலி என்னும் மூன்று அசுரர்கள் வாள் வலியாலும் தோள் வலியாலும் தலைசிறந்து, ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி இருந்தனர். அவர்கள் பிரமனை நோக்கி அநேக காலம் தவம் புரிந்தனர். பிரம்மா அவர்களுக்குக் காட்சி தந்து, "என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்டார் "நாங்கள் அழியாமல் இருக்கும் வரம் வேண்டும்" என்று மூவரும் கேட்டனர்.

"குழந்தைகளே! அழியாதவைகளும் அழியாதவர்களும் உலகில் இல்லை. கற்பகோடி காலம் சென்றதும் நானும் இறந்துவிடுவேன். பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர் பரமேசுவரன் ஒருவர்தான். ஆகவே, அந்த வரம் தவிர, வேறு வரம் ஏதும் கேளுங்கள். தருகிறேன்" என்று பிரம்மா கூறினார்.

"சுவாமி! பூமி, அந்தரம், சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகங்

களிலும் பொன், வெள்ளி, இரும்பினால் அமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம் வேண்டும். அந்த முப்புரம் ஆயிரம் வருடத்துக்கொரு முறை விரும்பிய இடத்துக்குப் பெயர வேண்டும். அப்புரங்கள் மூன்றும் ஒன்றுபட்ட பொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையால் அழித்தாலன்றி வேறு யாராலும் மாளாத வரம் வேண்டும்" என்று மூன்று அசுரர் களும் கேட்டனர். அவர்கள் விருப்பியபடியே பிரம்மா வரம் தந்தார்.

அசுரர்கள் மூவரும் மயனை அழைத்துத் தங்கள் விருப்பப் படி மண்ணுலகில் இரும்பு மதிலும், அந்தர உலகில் வெள்ளி மதிலும், விண்ணுலகில் பொன் மதிலுமாகப் பல வளங்களும் பொருந்திய முப்புரங்களை உண்டாக்கி, அளவிலா அவுணர் சேனைகளுடன் வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

அவர்களின் கொடுமைக்கு ஆளான தேவர்களுடன் திரு மால் மேருமலையின் வடபால் சென்று சிவபெருமானைக் குறித் துப் பல காலம் தவம் செய்தார். இதன் பயனாக, சிவபெருமான் திரிபுர அசுரர்களை அழிப்பதற்குத் திரு உள்ளம் கொண்டார். யுத்தத்துக்குச் செல்லும் வகையில் தாம் ஆரோகணிக்கத் திருத் தேரைச் சித்தம் செய்யப் பணித்தார்.

அப்படிச் சித்தம் செய்த தேரின் பெருமைதான் என்னே! அத்தேருக்கு அச்சு மந்தர—கேசரி மலைகள்; சந்திர சூரியர் சக்கரங்கள்; இருதுக்கள் சந்திகள்; பதினொன்கு லோகங்களும் தேரின் பதினொன்கு தட்டுக்கள். உதய அஸ்தகிரிகள் கொடிஞ் சிகள்; நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங்கொடிகள், நட்சத்திரங்கள் நல்ல விதானம்; மோட்ச லோகம் மேல் விரிவாகவும், மேகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலியன எண்ணெய் ஊற்றும் இடுக்கு மரமாகவும், அட்ட பருவதங்கள் தூண்களாகவும் அமைக்கப் பட்டன. எட்டுத் திக்கு யானைகள் இடையில் தாங்கின. ஏழு சமுத்திரங்கள் திரைச் சீலையாயின. ஞானேந்திரிய கன்மேந் திரியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனைகளாகவும், புரா ணம்; வேதாங்கம், சாத்திரம், மனுக்கள் ஆகியன மணிகளாக வும், மருந்துக்கள் படிகளாகவும் அமைந்த தேர் ஸ்வாமி ஆரோகணிக்கத் தயாராகி விட்டது. நான்கு வேதங்களும் அத்தேரின் குதிரைகளாகப் பூட்டப்பட்டன. பிரணவ மந்தி

ரத்தைச் சாட்டையாக்கிக்கொண்டு சதுர்முகன் சாரதியானான். கங்கை, அதிதி முதலிய தேவமாதர்கள் நாலா பக்கங்களிலும் சாமரம் இரட்டினார்கள். நாரதரின் இசைக்குத் தக்கபடி அரம்பையர் நடனமாடினர். தேவர்கள் மேரு மலையைப் பெருமான் தரிப்பதற்கு ஏற்ற தனுசாக்கித் தந்தார்கள். ஆதிசேடன் அந்த வில்லின் நாணானான். பையரவு துயில் பதுமநாபப் பெருமானே பாணமாயினான். வாணி வில்லில் கட்டிய மணியாகவும், அக்கினி தேவன் அம்பின் கூர் வாயாகவும்,வாயு தேவன் அம்பிற் கட்டிய இறகாகவும் ஆயினர்.

இவ்வளவு மகத்துவம் பொருந்திய மகாரதத்தில் மகாதேவன் மலரடி வைத்ததுமே என்ன ஆயிற்று? கொந்த உள்ளங்களில் களினமாகப் பொருந்தும் சிவபெருமானின் பாதம் அப்பெரும் தேரினுள் பட்டதும் அதன் அச்சு முறிந்தது. ஈசனின் திருவிளையாடலை என்னென்பது? பெருமிதமான சாதனைகளால் தன்னைத் திருப்திப்படுத்த முடியாது; எளிமையாலேயே தன் அருளைப் பெற முடியும் என்று தேவர்களுக்குப் பெருமான் உணர்த்த எண்ணியிருப்பாரோ?

அச்சு முறிந்ததைக் கண்ணுற்ற திருமால் உடனே இடபமானார். இடபத்தின்மீது எம்பெருமான் ஏறி ரிஷபாரூடராகத் திருக்கோலம் தந்தருளினார்.

தடமதில்க ளவைமூன்றுந் தழலெரித்த அந்நாளில்
இடபமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ

(திருவாசகம்)

தேரினால் பயனில்லாதது போலவே தேவர்கள் தந்த திவ்வியாஸ்திரத்தாலும் பயனில்லை. சிவபெருமான் புரங்கள் மூன்றையும் புன்சிரிப்பாலேயே சாம்பலாக்கினார்.

இத்தகைய பெரிய தேருக்குச் சக்கரம் சூரியன். அந்தச் சூரியன் விநாயகர் இடையில் அணிந்துள்ள உதரபந்தனமாகிய பாம்புக்கு மணியாக விளங்குகின்றான். ''அவ்வாறு விளங்கும் விநாயகனின் அடியிணையை வணங்கி இந் நன்னூலைத் தொடங்குகின்றேன்'' என்று கச்சியப்பர் ஆரம்பம் செய்கிறார்.

நூல் பாடுகின்ற ஆசிரியர் முதன் முதலாக ஆற்றுப் படலம் பாடுவது மரபு. கதை நிகழ்கின்ற நாடு எந்த நதியினால் வளம் பெறுகின்றதோ அந்த நதியின் சிறப்பைப் பாடுவர்.

இராமாயணத்தில் சரயூ நதி குறித்து ஆற்றுப் படலம் உண்டு. மகா பாரதத்தில் கங்கை நதி சிறப்பிக்கப் பெறுகிறது. திருவிளையாடற் புராணத்தில் வையை நதியும், பெரிய புராணத்தில் காவிரியும் பாடப் பெற்றுள்ளன. கந்த புராண ஆசிரியரான கச்சியப்பர் பாலாற்றைச் சிறப்பித்து ஆற்றுப் படலம் பாடுகிறார்.

கதாநாயகன் வாழ்ந்த ஸ்கந்தகிரியிலுள்ள தீர்த்தத்தைப் பாடாமல் கதையாசிரியர் வாழ்ந்த காஞ்சியின் தீர்த்தத்தை அவர் பாடியது ஏன்? எங்கும் வாழும் கதாநாயகன் தம்முடனேயே நிச்சயமாக வாழ்கிறான் என்ற அநுபவத்தினலேயே அவ்வாறு பாடியிருப்பாரோ? பாலாறு நீர் வறண்ட ஆறு ஆயிற்றே, அதனை எப்படிச் சிறப்பித்துப் பாடுகிறார் எனப் பார்ப்போம்.

குழந்தைகளுக்குப் பசி வரும்போது அது வருடத் தாய்க்குப் பால் சுரக்கும். குழந்தை பசி ஆறியவுடன் பால் மறைந்து விடும். வேண்டிய பொழுது சுரக்க வேண்டும். வேண்டாத போது கரக்க வேண்டும். அவ்வாறில்லாமல் எப்போதும் பால் சுரந்தால் அது பிணியாகும். குழந்தைக்குப் பசி வரும் பொழுது தாய்க்குப் பால் சுரப்பதே போல், வேண்டிய பொழுது விவசாயிகள் வருடினல் பாலாறு நீர் சுரக்கின்றது. மற்ற நேரங்களில் கரந்து விடுகிறது. இது மற்ற நதிகளுக்கு இல்லாமல் பாலாற்றுக்கே உரிய பெருமை.

பாலாற்றுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானம் நந்திமலை. அங்கே மேகம் நீரை முகர்ந்து இருண்ட உருவத்துடன் சென்றது. அப்போது வானவில் தோன்றியது. கரிய மேகங்கள் வான வில்லுடன் நின்று நந்தி மலைமீது வாய் திறந்து குளிர்ந்த நீரைப் பொழிகின்றன.

கரிய முகிலும், பெரிய மலையும், வான வில்லும், பொழிகின்ற மழையும் பரம பக்தரான கச்சியப்பருக்கு எவற்றை நினைவூட்டுகின்றன?

கரு நிறமுடைய கண்ணப்ப நாயனர் வில்லுடன் சென்று காளத்தியப்பராம் சிவலிங்கத்தின்மீது, தாம் வாயில் தேக்கிக் கொணர்ந்த நீரைச் சொரிவது போல் இருக்கிறது என்கிறார். இதோ தேனினும் இனிய பாடல்:

பூட்டு கார்முகந் தன்னொடுந் தோன்றிய புயல்வாய்
ஊட்டு தண்புனல் நந்தியங் கிரிமிசை உகுத்தல்
வேட்டு வக்குலத் திண்ணனூர் மஞ்சனம் விமலற்கு
ஆட்டு கின்றதோர் தனிச்செயல் போன்றுள தன்றே

நந்தி மலையில் மழை பொழிந்தது. பால் நதியில் வெள்ளம் ஓடுகின்றது. வலிமையான சில மீன்கள் நீரில் எதிர்த்து நீந்திச் செல்கின்றன.

கச்சியப்பருக்கு அந்தச் சிறு காட்சி மாட்சி தருகின்றது.

மதுரைமா நகரில் வையையாற்றில் முத்தமிழ்வித்தகராம் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள், 'வாழ்க அந்தணர்' என்று பாடிவிட்ட செந்தமிழ் ஏடு எதிர் ஏறிச் சென்றதல்லவா? அதுபோல் இருக்கிறதாம் மீன் எதிர் ஏறுவது.

நீரில் குவளை மலர்கள் பூத்திருக்கின்றன. அவற்றைக் கண்ட கச்சியப்பருக்குக் குளம் முழுவதும் விளக்குகள் எரிந்து நிறைந்து ஒளி வீசுவது போல் தெரிந்தது. நமிநந்தி அடிகள் தண்ணீரையே நெய்யாக வார்த்து ஏற்றிய விளக்குகளைப் போல் குவளைகள் காட்சி தருகின்றன என்று அவர் அழகுபடக் கூறுகிறார்.

விளக்கின் தைலம் போல் தீர்த்தமும், அதில் எரிகின்ற சுடர் போல் மலரும் காட்சி தருகின்றன கச்சியப்பருக்கு.

ஆற்றுப் படலம், நாட்டுப் படலம், பாயிரப் படலம் எல்லாம் முடித்தபின் வரலாற்றைத் தொடங்குகிறார்.

ஒருவருடைய கதையைச் சொல்லுமுன் அவரது பரம்பரையைப் பாடுவது மரபு. கந்தனின் தந்தை வழியில் பரம்பரை பாடி முடியாது. சிவபெருமான்தான் 'தாயுமிலி தந்தையிலி' ஆயிற்றே. எனவே அன்னையாகிய உமாதேவியின் வரலாற்றைக் கவி கூறுகிறார்.

இந்திர லோகத்தை ஆள்பவன் இந்திரன். அவனுக்குச் சயந்தன் என்றொரு புதல்வன். அவன் பிரகஸ்பதியிடம் சென்றான். "குருநாதா! நூற்றெட்டு யுகங்கள் என் தந்தையும் நானும் சூரபன்ம அசுரனால் துன்பமடையக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டான் சயந்தன். பிருகஸ்பதி அக்காரணத்தை விளக்கப் புகுபவராகத் தட்சனுடைய வரலாற்றைத் தொடங்கினார். இதுதான் கந்தபுராணத்தின் மூலம்.

பிரம்மாவின் கட்டை விரலில் தோன்றியவன் தட்சன். அவன் கல்வி, அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவன். பிரம்மனை நோக்கி, "தந்தையே! தாங்கள் சிருஷ்டி செய்கிறீர்கள்; திருமால் ரட்சிக்கிறார்; உருத்திரர் சம்ஹரிக்கிறார். இம்மூவரில் பெரியவர் யார்?" என்று கேட்டான்.

"இவர்களில் யாரும் பெரியவர் அல்லர். தங்கள் தங்கள் கடமைகளையே இவர்கள் செய்கிறார்கள். இவர்களுக்குப் பெரியவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவரே சிவபெருமான்" என்றார் பிரம்மன்.

சிவன்தான் பரம்பொருள். சிவத்தை அடைபவர் எல்லா நலன்களையும் பெறுவார்கள். காலையில் எழுந்தவுடனேயே சிவபெருமானுடைய ஐந்தெழுத்தைச் சொல்ல வேண்டும். நாமங்களை வாக்கினாலும் மந்திரங்களை மனத்தினாலும் சொல்ல வேண்டும். கைகளால் அருச்சனை செய்யவேண்டும்.

கலங்கியிருக்கின்ற நீரில் தேத்தாங் கொட்டையைப் போட்டால் தெளிவடையும். அதேபோல் மனத்திலுள்ள கலங்கலைத் தெளிய வைப்பது பஞ்சாட்சரம். "பஞ்சாட்சர தியானத்தினால் அடையக் கூடியபொருள் இறைவன்" என்று பிரம்மதேவர் சொன்னார். இதைக் கேட்ட தட்சன் "தவம் செய்து சிவபெருமானை அடைகிறேன்" என்று இமாசலத்துக்குச் சென்றான். அங்கே ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் செய்தான்.

பவள மலை போன்று பெருமானும் நீலக் கொடி போன்று பிராட்டியாரும் தோன்றினார்கள். தீ சுடர் விட்டு எரியும்போது நுனியில் நீல நிறம் படரும். சிவப்பாக எரிவது சிவம். நீலம் பரவியிருப்பது அம்பாள்.

தட்சன் சுவாமியை ஸ்தோத்திரம் செய்தான். "உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று கேட்டார் சிவபெருமான். "சுவாமி! தேவரும் மூவரும் அகில உலகமும் என்னை வணங்க வேண்டும். தாங்கள் எனக்கு மருமகனாக வேண்டும்" என்று வரம் கேட்டான் தட்சன். கேட்ட வரங்களை எல்லாம் கொடுத்தார் தயாநிதி.

தட்சன் மேரு மலைக்குப் போனான்.

தட்சமாபுரம் என்ற அற்புத நகரத்தை ஏற்படுத்தி அங்கு வசித்தான்.

உரிய காலத்தில் வேதவல்லி என்ற பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். பெருமித வாழ்வில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

தட்சனுக்கு ஆயிரம் ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்களை அழைத்தான் தட்சன். "குழந்தைகளே! நீங்கள் எல்லோரும் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம்செய்து என்னைப் போல் பல உலகங்களை ஆளும் வரம் கேளுங்கள்" என்று அவர்களை அனுப்பி வைத்தான்.

ஆயிரம் குழந்தைகளும் போய் தவம் செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது மகரிஷி நாரதர் வீணையை மீட்டிக் கொண்டு அங்கே வந்தார்.

"குழந்தைகளே! உங்கள் தந்தை பிறவாத பேரின்பத்தை நாடித்தான் தவம் செய்யப் போனார். சிவபெருமான் அவர் எதிரே காட்சி தந்தபோது, தவத்தின் நோக்கத்தை மறந்து, உலகங்கள் எல்லாம் வந்து வணங்க வேண்டும் என்று வரம் கேட்டார். ஆகவே, உங்கள் க்ஷேமத்திற்காகச் சொல்லுகிறேன். பிறவா வரம் வேண்டும் என்றே ஐயனை நோக்கித் தவம் செய்யுங்கள்" என்று நாரதர் கூறினார்.

ஆயிரம் குழந்தைகளும் அவ்வாறே பிறவா வரம் கோரித் தவம் இருந்தனர். அந்த வரத்தைச் சிவபெருமானும் தந்தருளினார். ஆயிரம் குழந்தைகளும் ஐயனுடன் ஒன்றிவிட்டன. தேங்காய், பழம்; கர்ப்பூரம் ஆகியவற்றைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்றால் அருச்சனை முடிந்த பிறகு தேங்காய் திரும்பி வரும்; பழம் திரும்பி வரும். கர்ப்பூரம் மட்டும் திரும்பி வராது. அது போல, தவத்துக்குச் சென்றவர்கள் தவப் பொருளுடன் ஒன்றிவிட்டார்கள்.

நாரதர் செய்த காரியம் தட்சனுக்குத் தெரிந்து விட்டது. மீண்டும் ஆயிரம் குழந்தைகளை உண்டாக்கினான். அந்தக் குழந்தைகளை அழைத்து, முன் போலவே தவத்துக்கு அனுப்பினான். நாரதர் மீண்டும் வந்து முன்போலவே செய்தார்.

ஆயிரம் குழந்தைகளும் சிவபெருமானுடன் ஒன்று சேர்ந்து விட்டன. தட்சனுக்குக் கோபம் பொங்கியது. "நாரதனே! நீ கலியாணம் ஆகாமல் அலைவாய்" என்று சபித்தான்.

ஆண் பிள்ளைகள் தாய் தந்தையருக்கு அடங்க மாட்டார்கள்; பெண் குழந்தைகள் தாய் தந்தையரிடம் விசுவாசமாக இருப்பார்கள் என்று கருதிய தட்சன், ஐம்பது பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றான். அவர்களில் பத்துப் பெண்களைத் தரும தேவனுக்கும், பதின்மூன்று பெண்களைக் காசிப முனிவருக்கும், இருபத்தேழு பெண்களைச் சந்திரனுக்கும் திருமணம் செய்து கொடுத்தான்.

இருபத்தேழு மனைவிகளை மணந்து கொண்ட சந்திரன் கடைசி மனைவியிடம் மட்டுமே பிரியமாக இருந்தான். மற்ற மனைவிகளைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. அவர்கள் மனம் நொந்து தந்தையான தட்சன் காலில் போய் விழுந்தார்கள்.

தட்சனுக்கு மருமகனிடம் கோபம் வந்தது. அழகே வடிவான சந்திரனைத் தினம் ஒரு கலையாகத் தேயும்படி சாபம் கொடுத்தான்.

மாமனார் சாபம் கொடுத்ததைக் கேட்டுக் கலங்கிய சந்திரன் வைகுந்தத்துக்கும், பிரம்மலோகத்துக்கும், இந்திரலோகத்துக்கும், சென்று முறையிட்டும் சாப நிவர்த்தி பெற முடியாமல் கைலாயத்தைச் சென்றடைந்தான்.

"தேய்ந்த கலையாகத் தங்களை அடைந்துள்ளேன். என்னை ரட்சிக்கவேணும் அபயம், அபயம்!" என்று ஈசனின் பாதத்தில் விழுந்தான்.

எவ்வளவு பாவியாக இருந்தாலும் அடைக்கலமாக வந்தவனை எம்பெருமான் விட்டு விடுவாரா?

"சந்திரா! நீ செய்தது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். ஆனாலும் நான் மன்னிக்கிறேன். ஒரு நிபந்தனையுடன் மன்னிக்கிறேன்.

ஏனெனில் எல்லாக் குற்றங்களையும் நான்தான் பூரணமாக மன்னிப்பேனெனினும் மனைவிக்கு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வதை மட்டும் முற்றிலும் மன்னிக்க என்னால் இயலாது. திருமணமான மறுநாளே தாய் தந்தையரைத் துறந்து, உடன் பிறந்தவர்களைத் துறந்து, சுற்றத்தைத் துறந்து உடன் வருகிறவள் மனைவி. அவ்வளவு உயர்ந்த தியாகம் செய்து வந்த இருபத்தாறு மனைவிகளுக்குத் துரோகம் செய்த உன்னைப் பூரணமாக மன்னிக்க மாட்டேன். உன்னைத் தேய விடாமல் முழு

நிலாவாக வைத்து விட்டால், மனைவிக்குத் துரோகம் செய்தாலும் மன்னிப்புக் கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் உலக மாந்தர்களுக்கு ஏற்பட்டு விடும். எனவே, நீ தேய்ந்து தேய்ந்து வளருமாறு தட்சனின் சாபத்தைத் தளர்த்துகிறேன்" என்று அருளினார், பத்தினிக்குப் பாதி தேகம் தந்த அம்மை அப்பன்.

பின்னரும் பெருமானின் கருணை உள்ளம் சந்திரன்பால் உருகிற்று. தேய்ந்த பிறைச் சந்திரனை எடுத்துத் தலையின் மீது தரித்துக் கொண்டார் சிவபெருமான்.

வேதம் தனது சிரத்தில் சூட்டிக் கொள்வதற்காகத் தேடியலையும் பாதம் படைத்த பரமன், தனது சிரத்தில் அகந்தையின் உருவாக வந்த கங்கையையும், பாவத்தின் உருவாக வந்த பனி மதியையும் தரித்த அருட்பான்மையை என்னென்பது?

விண்ணில் உள்ள சந்திரன் தேய்வான்; வளர்வான். சிவபெருமான் தலையில் உள்ள பிறைத் திங்களோ தேய்வதும் இல்லை; வளர்வதும் இல்லை. அபயம் என்று வந்தவனுக்கு ஆண்டவன் கொடுத்த அடைக்கலம் அது!

தேய்ந்து வளரும் நிலா முழுமை அடையும் பூர்ணிமை என்றாள்.

அன்று மாசி மகம். தட்சன் தன் மனைவி வேதவல்லியுடன் யமுனைக்குச் சென்றான்.

"மருமகனாக வருகிறேன்" என்று தட்சனுக்கு வரம் கொடுத்திருந்த சிவபெருமான் அதனை அன்று நினைவு கூர்ந்தார். பூர்ணிமையைத் தமது பிரிய நிதியாகக் கொண்ட அம்பிகையை நிலவுப் பார்வையுடன் நோக்கினார். நிலவினும் இனிய குரலில், "தேவி, நீ தட்சன் மகளாகப் பிறப்பாயாக!" என்று ஆணையிட்டருளினார்.

தட்சன் யமுனையில் நீராடும்போது நதியில் ஆயிரத்தெட்டு இதழ்கொண்ட ஓர் அற்புதத் தாமரையைக் கண்டான். அதனில் வலம்புரிச் சங்கு ஒன்று மிதப்பதைக் கண்டான்.

ஓங்கார நாதத்தைத் தன்னுள் கொண்ட வலம்புரிச் சங்கம் வீட்டில் இருப்பதே க்ஷேமம். அதனால் நீர் முகர்ந்து சுவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்தால் கும்பாபிஷேகம் செய்த புண்ணியம் கிடைக்கும்.

தாமரையைப் பற்றி அதிலிருந்து வலம்புரியை எடுத்தான்.

வலம்புரிச் சங்கு குழந்தையாக மாறி விட்டது. எம்பிராட்டியார் குழந்தையாக வந்தார். உலக மாதா பச்சைப் பசும் பாலகியாக வந்தார்.

குழந்தையைத் தட்சன் தன் மனைவியிடம் கொடுத்தான். அன்னையின் அன்பான அரவணைப்பை உலக அன்னையும் அநுபவித்தாள்!

சிவத்துக்காகத் தவம்

தட்சனும் அவன் மனைவியும் நதியில் கிடைத்த குழந்தையைச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்தார்கள். தாட்சாயணி என்று குழந்தைக்குப் பெயரிட்டார்கள். தாட்சாயணிக்கு ஐந்து வயதாகியது. அந்த வயதிலேயே, "சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்ய வேண்டும்" என்று தாட்சாயணி தந்தையிடம் கூறினாள். தவம் செய்வதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்து கொடுத்தான் தட்சன். தாட்சாயணி சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். அந்த நேரத்தில் தான் தட்சன் தனது மருமகன் சந்திரனுக்குச் சிவபெருமான் அனுக்கிரகம் புரிந்தார் என்பதை அறிந்தான். "என் மருமகனுக்கு நான் கொடுத்த சாபத்தைப் பரமேசுவரன் எப்படி நீக்கலாம்? அவன் பித்தன்; பேயன்" என்று கோபித்துச் சிவபெருமானைப் பகைத்துக்கொள்ளவும் தலைப்பட்டான். "தட்சாமபுரத்தில் யாரும் சிவநாமம் சொல்லக் கூடாது. சிவன் கோயிலுக்கு எவரும் செல்லக் கூடாது" என்றெல்லாம் கண்டிப்பான உத்தரவிட்டான்.

தந்தை இங்கே இப்படி சிவ அபராதம் செய்து கொண்டிருக்கையில் அங்கே மகள் சிவனிடம் அன்பால் உருகிக் கொண்டிருந்தாள். தவத் தீயில் வெந்து கொண்டிருந்தாள். தவம் செய்து கொண்டிருந்த தாட்சாயணிக்குப் பரமேசுவரர் காட்சியளித்தார். எம்பிராட்டி சிவபெருமானை வணங்கினாள். "தாட்சாயணி! இனி தவம் செய்ய வேண்டாம். உன்னை மணந்து கொள்வேன்" என்று ஐயன் பரிவொழுகக் கூறினார்.

தட்சனுக்கு இவ்விஷயம் தெரிந்தது. அவன் பெரிதும் ஆத்திரம் கொண்டான். சிவபெருமானை மேலும் நிந்திக்கத் தொடங்கினன்.

சிவநிந்தையில் ஈடுபட்டிருந்த தட்சனிடம் முனிவர்கள் சிலர் சென்று, "கருணைக் கடலான சிவபெருமானை நிந்திக்கக் கூடாது. சந்திரன் போய் அபயம் என்று காலில் விழுந்தான். பரமேசுவரர் அவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார்; இது சந்திரன்பால் எழுந்த கருணையால் செய்ததேயன்றி, உன்னை அவமரியாதை செய்வதற்காக அல்ல" என்று சொன்னார்கள். வேறு சில முனிவர்கள் "என்ன இருந்தாலும் நீ கொடுத்த சாபத்துக்கும் மதிப்புத் தந்து, எம்பெருமான் சந்திரனைத் தேய்வதும், வளர்வதுமாக வைத்திருக்கிறார் அல்லவா? ஆகவே, அவரைப் பகைத்துக் கொள்ளாதே" என்று கூறினார்கள். முனிவர்களின் நல்லுரைகளைக் கேட்ட தட்சனுக்கு அன்றி லிருந்து சிவபெருமான் மீது விருப்பும் இல்லை; வெறுப்பும் இல்லை; வணங்குவதும் இல்லை; இணங்குவதும் இல்லை.

ஒருநாள் சிவபெருமான் ரிஷப வாகனத்தில் வந்து தாட்சாயணியை அழைத்துச் சென்றுவிட்டார். உடைமையை உடையவரே வந்து எடுத்துச் சென்றால் அதை யார் எப்படி ஆட்சேபிக்க முடியும்? சிவம் சக்தியைக் கொண்டால் அதில் தலையிட யாருக்கு என்ன உரிமை? இதை உணராத தட்சன், "என்னைக் கண்டு உலகமெல்லாம் வணங்குகிறது. இந்தப் பித்தன் என்னிடம் சொல்லாமல் தாட்சாயணியை எப்படி அழைத்துச் செல்லலாம்?" என்று வெகுண்டான். அப்போது பிரம்மதேவர் யாகம் செய்து கொண்டிருந்தார். தட்சனின் சீற்றத்தைக் கண்ட அவர் யாகத்தை நிறுத்தி விட்டார். செருக்கடைந்த தட்சன் யாகத்திலுள்ள தியாகத்தைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தன் பெருமையைப் புலப்படுத்துவதற்காகத் தானே யாகம் செய்ய முற்பட்டான்.

யாகத்தில் கலந்து கொள்ள எல்லோருக்கும் அழைப்பு அனுப்பினான் தட்சன். சிவபெருமானுக்கு மட்டும் அழைப்பு அனுப்பவில்லை. தட்சனுக்குப் பயந்த எல்லா தேவர்களும் யாகத்துக்கு வந்தார்கள். தட்சன் தானே தலைவனாக இருந்து யாகத்தை நடத்தினான்.

"சுவாமி! என் தந்தை யாகம் செய்கிறார். நான் போய் வரட்டுமா?" என்று தாட்சாயணி சிவபெருமானிடம் கேட்டாள்.

பெண்களின் பிறந்த வீட்டுப் பாசம் எல்லையற்றது.

"அழைப்பு அனுப்பவில்லையே; எப்படிப் போவது?" என்று வினவினார் சிவபெருமான்.

"பிறந்த வீட்டுக்குப் போக அழைப்பு வேண்டுமா?" என்று தாட்சாயணி கேட்டாள்.

அதன் நியாயத்தை மதித்தார் மதிசேகரன். எனினும் தாம் செல்வதற்கு மனம் கொள்ளவில்லை. "உன் விருப்பப்படியே நீ மட்டும் போய் வா" என்று அனுப்பி வைத்தார் எம்பெருமான்.

தாட்சாயணி தட்சனுடைய யாகத்துக்கு வந்தார். தட்சன் மனம் சற்றும் மாறியிருக்கவில்லை. தவமிருந்தும் பெறவொண்ணாத் தேவி, தன்னைத் தேடி வந்திருப்பதை உணராது அவர் மீது நாகம் போல் சீறினான். எம்பிராட்டிக்கு இதனை விட அதிகத் துன்பமும் சினமும் அளித்தது அங்கு கண்ட இன்னொரு காட்சி. தம் பதியாகிய பசுபதி தவிர மற்ற அவ்வளவு தேவர்களும் யக்ஞத்தில் பங்கு கொண்டிருப்பதை அம்பிகை கண்டார். தமக்குத் தந்தை இழைத்த அவமானத்தை விடத் தமது நாயகனுக்கு இழைத்த அவமானத்தைப் பெரிதாக எண்ணி அன்னை வெகுண்டெழுந்தார். "உன் யாகம் அழிந்து, இந்த இடத்தில் பேய்கள் நடமாடக் கடவது" என்று சாபம் கொடுத்து எம்பெருமானிடம் சென்றார்.

"சுவாமி! தட்சனுக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்" என்று இறைவனைக் கேட்டுக் கொண்டார். சிவபெருமானின் இதயத்திலிருந்து வீரபத்திரரும், அம்பிகையின் சீற்றத்திலிருந்து பத்ரகாளியும் தோன்றித் தட்சனுடன் போருக்குப் புறப்பட்டனர். வீரபத்திரருக்கும் தட்சனுக்கும் போர் நிகழ்ந்தது. தட்சன் தலையை ஞான வாளால் வெட்டினார் வீரபத்திரர்.

தட்சன் தலையை அக்கினி உண்டு விட்டது. தட்சனின் மனைவி வீரபத்திர சுவாமியிடம் மாங்கல்ய பிட்சை கேட்டாள். யக்ஞத்தில் அறுபட்டுக் கிடந்த ஆட்டுத் தலையைத் தட்சனின்

உடலில் அமைத்து ஸ்வாமி அருள் செய்தார்.

தட்சன் மனம் திருந்தியது. கைலாய மலைச்சாரல் சென்று தவம் செய்யத் தொடங்கினன்.

சிவபெருமான் தம்மை யடுத்த அடியார்களின் பாசத்தை நீக்கித் திருவருள் புரிவதுபோல் கைலாய மலை நல்லொளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. முக்கண்ணும், நாற் புயமும், பொன் மேனியும் உடைய நந்தியெம்பெருமான் பொற் பிரம்பைக் கையிலேந்திக் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தார். ஊழிக் காலத்தும் அழியாத வெள்ளியங்கிரியின் மத்தியில் நவமணி களின் நல்லொளி வீசிக்கொண்டு பொன்னெடுங் கோயில் ஒன்று பொலிவுற்றிருந்தது. அத்திருக் கோயிலின் நடுவில் வனப்புக்களுக்கு உறைவிடமாக விளங்கும் மணி மண்டபத் தில் நவமணிகளாலான அரியணை அமைந்திருந்தது. அதன் மேல் தெய்வ மணியாகிய சிவபெருமான் அம்பிகையுடன் வீற்றிருந்தார். தேவர்கள், முனிவர்கள், சித்தர்கள் முதலியோர் எம்பிரானை ஸ்தோத்திரம் செய்து கொண்டிருந் தனர். தும்புரு, நாரதர், கந்தருவர் முதலியோர் இனிய கானம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவபெருமானுடன் வீற்றிருந்த அம்பிகை மனத்தில் ஒன்றை நினைத்துத் துணுக்குற்றுப் பரமேசுவரனை வணங்கி எழுந்தார்.

"தாட்சாயணி! நீ காலையிலும் மாலையிலும் தான் என்னை வணங்குவாய். என்றைக்கும் இல்லாதபடி இன்று இந்த நேரத்தில் வணங்குவது ஏன்?" என்று எம்பெருமான் கேட்டார்.

"பெருமானே! தேவரீரை நிந்தித்தவன் தட்சன். சிவநிந்தை புரிந்த அவன் அதற்குரிய தண்டனையை அடைந்து விட்டான். ஆயினும் இந்த உடம்பு அவன் வளர்த்த உடம்பு. தாட்சாயணி என்ற பெயர் அவன் பெயரை வைத்துப் பிறந்த பெயர். தேவரீரை நிந்தித்த மாபாதகன் வளர்த்த இந்த உடலையும், அவனுடைய மகள் என்னும் பொருள்படும் இந்தப் பெயரையும் தரிக்க எனக்கு விருப்பமில்லை. இவ்வுடலை விட்டு விட எண்ணுகிறேன். தங்கள் உத்தரவின்றி இதைச் செய்யக் கூடாது. தாங்கள் எனக்குத் திருவருள் புரிய வேண்டும்" என்று அம்பிகை வேண்டினார்.

தேவியின் பதிபக்தியை எண்ணி வியந்த எம்பெருமான் மோனமாயிருந்தார்.

தாட்சாயணி மீண்டும் தம் கருத்தை வலியுறுத்தினர்.

சிவபெருமான் புன்சிரிப்புச் சிரித்தார். "தேவி! இதை நீ உனக்காகவா சொல்லுகிருய்? உன் குலம் தழைப்பதற்காக வல்லவா சொல்லுகிருய்? நீ நினைத்தது நல்லதே. அவ் வண்ணமே செய்க" என்று அருள் புரிந்தார்.

"தேவி, இமயமலையரசனுகிய இமவான் உன்னைக் குழந்தையாகப் பெற நெடுங்காலமாகத் தவம் செய்கிருன். நீ அவனுக்கு அருள் செய். அவனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, ஐந்தாவது ஆண்டில் நம்மை நோக்கித் தவம் செய். உன்னைத் திருமணம் செய்து, திருவருள் புரிகிேரும்" என்ருர் சிவபெருமான்.

எம்பெருமான் அருள் புரிந்தவுடன் தாட்சாயணியின் உடல் காற்றில் சூடம் கரைவதுபோல் கரைந்து விட்டது. நம்மைப்போல் ஸ்தூல சரீரம் எம்பிராட்டிக்கு இல்லை. அவள் ஞானம்பாள். எலும்பு இல்லை, தோல் இல்லை; ரத்தம் இல்லை மேனி அவ்வளவும் ஞானம், ஞானம், ஞானமேதான்.

எழில் மிக்க இமயமலை விண்ணளாவி நின்றது. அம் மலையின் மேல் தேவாமிருதம் போன்று நீருடைய தடாகம் ஒன்று உண்டு. அதற்குப் பத்மை என்று பெயர். அத்தடாகத் தருகில்தான், அம்பிகை தனக்கு மகளாய்த் தோன்ற வேண்டும் என்று பர்வதராஜன் தவம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

அன்று சந்தியாவந்தனம் செய்யத் தடாகத்தில் இறங்கிய இமவான் வானத்தில் பூத்த சூரியனைப்போல் அத்தடாகத்தில் ஆயிரத்தெட்டு இதழ் தாமரை பூத்திருப்பதைக் கண்டான். சந்தி உபாசனையின்போது சூரியனில் உள்ள எந்த பிரம்ம சக்தியை வழிபடுகிருர்களோ அந்தப் பராசக்தி கண்ணைக் கவரும் கட்டழகுடைய குழந்தையாக மரகத மேனியுடன் கமலத்தில் திரு அவதாரம் செய்திருப்பதையும் கண்டான்.

'பைத்ததோர் குழவியின் படிவத்துற்றனள் எத்திறத் துயிரையும் ஈன்ற தொன்மையாள்' என இதை நெகிழ்ந்து பாடுகிருர் கச்சியப்பர்.

எம்பிராட்டி மரகத மேனியுடன் திரு அவதாரம் செய்

தாரே யன்றிப் பெண் வயிற்றில் பிறக்கவில்லை. உலக மக்களைக் கருவில் சுமக்கும் அன்னையை யார் கருவில் சுமக்க முடியும்?

தெய்வக் குழந்தையைக் கண்ட இமவான், 'அடியேனை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு அகிலாண்ட கோடி ஈன்ற அன்னை குழந்தையாக வந்தனள்' என்று ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். "அடியேன் செய்த தவம் பலித்தது" என்று ஆனந்தக் கூத்தாடி அம்பிகையைக் கையில் எடுத்து உச்சி மோந்தான். சென்னி மேல் வைத்துக் களியாட்டம் ஆடினன்.

குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு தன் பொன் மாளிகை சென்றடைந்த இமவான், "இது எம்பெருமான் கொடுத்த பிரசாதம்" என்று தனது பத்தினியாகிய மேனையின் கரத்திலே குழந்தையைக் கொடுத்தான். மேனை அத் தெய்வக் குழந்தையைத் தொழுது வாங்கினள். மார்போடு அணைத்தாள். அன்பு சுரந்தாற்போல் பாலும் சுரந்தது.

பெண் குழந்தை யென்றால் தாய்மார்களுக்கு சந்தோஷம். மேனை மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டாள். பரிபுரம், தண்டை, சங்கு வளை, ரத்தினச் சுட்டி, மதாணி, பொற்றோடு, அங்கதம் முதலான பொன்னாபரணங்களைக் குழந்தைக்கு அணிவித்துப் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டினள். (தாலு என்றால் நா என்று பொருள். நாவை அசைத்துப் பாடுவதால் தாலாட்டு என்று வந்தது.)

பருவத ராஜனுக்கு மகளாக வந்ததால் குழந்தைக்குப் பார்வதி என்று பெயரிட்டார்கள்.

குழந்தையை இமவானும், மேனையும் அருமைக்கிட்டு வளர்த்தார்கள் என்று சொல்ல வந்த கவி, 'சகல புவனங்களையும் வளர்த்து வாழ்விக்கும் தேவியை வேறொருவர் வளர்ப்பதாவது? அப்படி வளர்ப்பது போன்ற பாவனையைத் தன் அருளால் இமவானுக்கு அவள் அளித்தாள் என்றே கூற வேண்டும்' என்கிறார்:

மன்னுயிர் புவனமேனை மற்றுள பொருளுக்கெல்லாம்
அன்னையா யுதவி நாளும் அவற்றினை வளர்த்து நிற்பாள்
தன்னையும் வளர்ப்பா ருண்டோ வளர்ந்தது சழக்கே அந்தக்
கன்னிதன் அருளின் நீர்மை காட்டினள் போலுமன்றே

குழந்தை வளர்கிறது; விளையாடுகிறது. உலகை யெல்லாம் விளையாட்டாகப் பெற்றெடுக்கும் ஜகன்மாதா எப்படி விளையாடுகிறாள்? மூன்று ரத்தினங்களை அடுப்பாக ஆக்கி முத்துச் சிப்பியைப் பாத்திரமாகச் செய்து, முத்துக்களை அரிசியாகப் பெய்து, நவ ரத்தினங்களையும் வைடூரியங்களையும் காய்கறிகளாக்கி, பொற்பொம்மைகளை உண்ண வைத்து அற்புதம் அற்புதமாக விளையாடுகிறாள்.

பார்வதி தேவிக்கு ஐந்து வயதாகி விட்டது. ஆலமுண்ட அண்ணலின் ஆணையை நினைந்த குழந்தை, இமவானை நோக்கி, "அப்பா! மணம் புரிந்து கொள்ளுமாறு வேண்டி மணிகண்டப் பெருமானை நோக்கித் தவம் செய்ய வேண்டும். எனக்குத் தவச்சாலை அமைத்துக் கொடுங்கள்" எனக் கேட்டது.

"மகளே! ஐந்து வயதிலா தவம் செய்யப் போகிறாய்? தவம் என்றால் சாமானியமானதல்ல. பட்டினி கிடந்து உடலை வருத்தித் திட ஞானத்துடன் தவம் செய்ய வேண்டும். ஐந்து வயதில் இதனைச் செய்ய யாராலும் முடியாது. ஆகவே தவம் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை மறந்துவிடு" என்று இமவான் கூறினான். மேனையும் பார்வதியிடம் "தவம் செய்வதற்கு ஏற்ற வயது இதுவல்ல" என்று கூறினாள். 'தனியாகச் சென்று தவமிருக்கும் பருவம் இது அல்ல. பெற்றோரின் காப்பில் வளர வேண்டிய குழந்தையே அவள்' என இருவரும் கருதினர்.

அவதார ரகசியம் பெற்றோருக்கும் மற்றோருக்கும் மறந்து தெய்வ மதலையைச் சாமானிய மானுடப் பிறவியாகவே பாவிப்பதை எல்லாப் புராணங்களிலும் காண்கிறோம். அவ்வப்போது மட்டிலுமே தன் தெய்வத் தன்மையை வெளிப் படுத்தி, மற்றப் பொழுதில் சாமானியப் பிறவியாகவே வாழ வேண்டும் எனக் கருதிப் பரம்பொருள் இப்படி மாயை செய்யும் போலும்!

"அப்பா! இந்த உடலையும் உயிரையும் கொடுத்தவர் சிவபெருமான். அந்த ஐயனின் அருள் இன்றிப் பிறர் நம்மைக் காக்க முடியாது. உடலையும் உயிரையும் கொடுத்த எம்பிரானே என்னைக் காப்பாற்றுவார். தடை சொல்லாமல்

தவம் செய்வதற்கு விடை தாருங்கள்'' எனப் பார்வதியம்மை வேண்டினார்.

இமாசலத்துக்கு அருகே தவச்சாலை அமைத்துக் கொடுத்தான் பர்வதராஜன். பார்வதிக்குக் காவலாகக் கன்னியர் பலர் நியமிக்கப்பட்டனர்.

'சிவ சிவ' என்று மனம் மொழி மெய்களால் குழந்தை வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தது. அம்பாள் செய்த சிவ பூஜையை விடப் புனிதமாக எது உண்டு? மணியோடு இணைய ஒளி செய்த தவம் அது. மலரோடு இணைய மணம் செய்த தவம் அது.

ஞானிகள் தமக்காக என்று எதுவுமே செய்ய இயலாது. தமக்கே போல் அவர்கள் செய்யும் காரியங்களும் கூட உலக க்ஷேமத்துக்காகத்தான் அமையும். தேவி செய்த தவம் ஐயனை அடைந்து மணம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற சுயநல நோக்கத்தோடு முடிவதல்ல. அவர் ஐயனை அடைந்தே தீர வேண்டும்! அதனால் நம் காவிய நாயகராம் ஆறுமுகஸ்வாமி அவதரித்தேயாக வேண்டும்! அசுரரை மாய்த்து அமரர் குறை தீர்த்து அறத்தை நிலைநாட்டக் குமரன் தோன்றியே ஆக வேண்டும் என்ற சூழ்நிலை தேவி தவம் புரியும் அதே தருணத்தில் ஏற்பட்டது.

விளக்கை நாடிய விட்டில்

பார்வதி தேவி தவம் செய்து கொண்டிருந்தபோது அசுரர் தலைவன் சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் நூற்றெட்டு யுகங்களாக அரசு செலுத்தி ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றிச் செருக்குற்றிருந்தான். அசுரன் ஆட்சியில் தவ சிரேஷ்டர்களின் உள்ளம் அமைதியின்றித் தவித்தது.

எம்பெருமான் ஞானமே வடிவானவர். இன்பமும் துன்பமும் ஞானிக்கு இல்லை. என்றைக்கும் ஒன்று போல் இருப்பவர் பரமேசுவரர். அவர் கைலாய மலையில் கல்லால விருட்சத்தின் கீழ்த் தென்முகம் நோக்கிப் பரம சாந்தமாக அமர்ந்திருந்தார்.

சிவாலயங்களில் சிவலிங்கம் பல திசைகளை நோக்கி யிருக்கும். ஆனால் திசை காட்டும் கருவிபோல் தட்சிணா மூர்த்தி எல்லாக் கோயில்களிலும் தெற்கு நோக்கித் தானிருப்பார்.

வடக்கு நோக்கிச் செல்வது சரண யாத்திரை. தெற்கு நோக்கிப் போவது மரண யாத்திரை. "வடக்கு நோக்கிப் போகாதவர்களே! நீங்கள் என்னிடம் வந்தால் நான் உங்களை நோக்கி வருவேன்" என்று தெற்கு நோக்கியிருக்கும் தட்சிணா மூர்த்தி சொல்லாமல் சொல்லுகிறார்.

பிரம்மனுக்கு சனகர், சனந்தனர், சநாதனர், சனத்குமாரர் என்று நான்கு புத்திரர்கள். சனகாதி முனிவர்கள் என்று இவர்களைச் சிறப்பித்துச் சொல்வதுண்டு. பிரம்மபுத்திரர் நால்வரும் வேதங்களைக் கற்றுக் கரை கண்டவர்கள். எனினும் இவர்கள் விரும்பிய சாந்தியைக் கல்வியினால் அடைய முடிய வில்லை. பல விடங்களுக்கும்சென்றார்கள்; எங்கும் மன அமைதி கிடைக்கவில்லை. கடைசியாகக்கயிலை மலையை அடைந்தார்கள். முதல் வாயிலை யடைந்ததும், நந்தி யெம் பெருமானை வணங்கி, அவர் அநுமதியுடன் சிவசந்நிதியுட் சென்றனர். பிரம்மன் முதலியோர் காணாத ஞான நாயகனை சனகாதியர் நால்வரும் கண்டனர்.

> மொழியது தவறல் செல்ல முற்றுடல் பொடிப்புக் கொள்ள
> விழிபுனல் பெருகத் தீசேர் மெழுகென உள்ளம் விள்ள
> அழகிய மறைக்கும் எட்டா ஆதிநா யகனை நோக்கித்
> தொழுதனர் உவகை பூத்துத் துள்ளினர் துளக்கம் உற்றார்.

மிகவும் பெரிய ஒருவரிடம் எதையாவது சொல்லுவதற் கென்று போவோம். ஆனால் அந்தப் பெரியவரைக் கண்டதும், எதைச் சொல்லப் போனோமோ அதைச் சொல்ல முடியாமல் மொழி தடுமாறும். அதுபோலப் பரமேசுவரரைக் கண்டதும் சனகாதி முனிவர்களுக்கு மொழி குழறியதாம். மயிர்க்கூச்சம் ஏற்பட்டதாம். தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் விட்டார்களாம். அனலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் அவர்கள் உள்ளம் குழைந்து விட்டதாம்; சரீரம் துள்ளுகிறதாம். "ஹர ஹர" என்று எம்பெருமானைத் தொழுது, "வானோர்க்கரிய மருந்தேபோற்றி, ஏனோர்க்கெளிய இறைவா போற்றி" என்று துதித்தனர்.

சுவாமிக்குக் கருணை பிறந்தது. "குழந்தைகளே! வாருங்கள்! உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று மோனத்தை விட்டு மோகனக் குரலில் கேட்டார்.

"பெருமானே! கார்த்திகை மாதம். பிரயாணிகள் கப்பலில் செல்கிறார்கள். அமாவாசையும் நிகழ்கிறது. நடு நிசி. புயல் வீசத் தொடங்குகிறது. அப்போது கப்பலில் உள்ளவர்கள் எப்படித் தவிப்பரோ, அப்படி அமைதியின்றித் தவிக்கிறது எங்கள் மனம்.

"அருட்பெருங்கடலே! வேதங்கள், ஆகமங்கள், இதிகாசங்கள் எல்லாவற்றையும் நாங்கள் படிக்கப் படிக்க எங்களுக்கு அதிகமாகச் சந்தேகம் எழுகின்றதேயன்றிச் சாந்தி கிடைக்கவில்லை. எங்கள் மயக்கத்தைப் போக்கி மனம் அமைதியடையும் வழி காட்ட வேண்டும்" என்று பிரம்மபுத்திரர் நால்வரும் தொழுது வேண்டினர்.

பரமேசுவரர் புன்சிரிப்புச் சிரித்தார். நந்தியெம்பெருமானை அழைத்து, "யார் வந்தாலும் உள்ளேவிட வேண்டாம்" என்று கட்டளையிட்டார்.

சனகாதி முனிவர்கட்குச் சிவாகமங்களின் நுட்பங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம் என்ற முப்பதங்களையும் கூறினார் சுவாமி. "ஐயனே! எங்கள் மனம் ஒடுங்க ஞான பதம் போதிக்க வேண்டும்" என்று சனகாதி முனிவர்கள் வேண்டினர். "குழந்தைகளே! அதை வாக்கினால் போதிக்க முடியாது; இப்படிச் சும்மாயிருப்பதே அதுவாகும்" என்று தம் திருமார்பில் திருவிரலால் அமைத்த சின்முத்திரையைத் தாங்கி யோகத்தில் அமர்ந்து மௌன நிலையைக் காட்டியருளினார் தட்சிணாமூர்த்தி.

நான்கு விரல்கள் ஒரு பக்கமும் கட்டை விரல் மட்டும் தனித்து ஒருபுறமும் நிற்கின்றது. சில்லறைகளுடன் சேராமல் ஒதுங்கிக் கொள்ளும் அந்த விரல்தான் பதி. ஒன்றாகி, உடனாகி, வேறாகி நிற்பவர் இறைவர். ஆள் காட்டு விரல்—ஆன்மா. நடு விரல், மோதிர விரல், சுண்டு விரல் மூன்றும் முறையே ஆணவம், கன்மம், மாயம் என்ற மும்மலங்களைக் குறிக்கும். இம்மலங்களினின்றும் உயிர் நீங்கி, பசுவாகிய ஆன்மா பதியுடன் ஒன்றுபட வேண்டும். இதைச் சுட்டிக்

காட்டுவது சின்முத்திரை. அது சிவனும் சீவனும் ஒன்றுபட்ட இடம்.

சின்முத்திரை தாங்கி நீலகண்டன் ஆலமரத்தடியில் அமர்ந்தார். அங்கு ஆச்சரியங்கள் நிகழ்ந்தன. எப்போதும் குருநாதர் வயதானவராக இருப்பார். இங்கோ குருநாதர் இளமை உள்ளவர்; சீடர்களான சனகாதி முனிவர்கள் வயதானவர்கள். குருவின் வியாக்கியானமெல்லாம் மொழியொழிந்த மௌனத்திலேயே நடந்தது இன்னோர் ஆச்சரியம்.

“சிவஞானமானது நூல் அறிவினால் கிடைப்பதன்று; அநுபவ அறிவால் மட்டுமே கிடைப்பது” என்று சின்முத்திரை உணர்த்தியது. அதனை உள்ளத்தில் பதித்துக் கொண்ட சனகாதி முனிவர்கள் ஒடுங்கிச் சித்திரப் பதுமைபோல் செயலற்றுச் சிவஞானத்தில் இருந்தனர். ஞான நிலையைக் காட்ட, சிவபெருமான் மோன நிலையில் இருந்த ஒரு கணப் பொழுதில் பிரம்மன் முதலான தேவர்களுக்கெல்லாம் அநேக யுகங்கள் ஓடின.

சிவமூர்த்தியின் தவ நிலையால் விண்ணில் அமரர்களும், மண்ணில் மனிதர்களும் காம இச்சை அறவே நீங்கி முற்றத் துறந்த முனிவர்போல் இருந்தனர். சிருஷ்டி நடைபெறவில்லை.

இச்சமயத்தில்தான் சூரபன்மன் தேவர்களுக்குக் கொடுமை செய்து கொண்டிருந்தான்.

சூரபன்மன் ஆட்சி நடத்தும் கொடுமையைப் பார்ப்போம். அவனது மந்திரி தர்மகோபன் தேவர்களை ஒவ்வொருவராகச் சூரபன்மனிடம் அனுப்புகிறான். சூரபன்மன் ஒவ்வொரு தேவரையும் அழைத்து விசாரிக்கிறான்.

“யார் நீ?”

“நான் அலரி!”

“அப்படியென்றால்......?”

“பொழுதை மலரச் செய்கிற சூரியன்.”

“ஓஹோ! நீதான் சூரியனா? இனிமேல் இங்கு பகலில் வெய்யில் சுடக்கூடாது. சுட்டால் தலையைக் கிள்ளி விடுவேன். எங்கள் மண்டலத்தில் உன் வெப்பமே படக்கூடாது. உன் மண்டலத்துக்குச் செல்லும்போது வெப்பத்துடன் செல்ல வேண்டும்; தெரிகிறதா?”

"உத்தரவு! வருகிறேன்" என்று கூறிச் சூரியன் புறப்படுகிறார்.

அடுத்தவர் வருகிறார்.

"நீ யார்?" என வினவுகிறான் சூரன்.

"நான் சந்திரன்! அத்திரி முனிவருக்கும் அநசூயா தேவிக்கும் புதல்வன்."

"உன் உடல் ஏன் தேய்ந்திருக்கிறது?"

"அது என் மாமனார் கொடுத்த சாபம்."

"சந்திரனே! என் மண்டலத்தில் நீ தேயவும் கூடாது; வளரவும் கூடாது. எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியாக இருக்க வேண்டும்."

"உத்தரவு; வருகிறேன்!" என்று சொல்லிச் சந்திரன் புறப்பட்டார்.

அடுத்ததாக எமன் நடுங்கிக்கொண்டே வந்து நிற்கிறான்.

"நான்தான் எமன். அந்தகன்; கூற்றுவன்; நடுவன் என்ற பெயர்களும் எனக்கு உண்டு. உயிர்களைப் பிரிப்பது என் வேலை" என்கிறான்.

"அந்த வேலையை இந்த ஊரில் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இங்கே காலம் காட்டுகின்ற வேலையை ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும்."

அடுத்து இந்திரன் வந்தான்.

"யார் நீ?"

"முப்பது முக்கோடி தேவர்களுக்கும் தலைவனாயிருந்த தேவேந்திரன்."

"உனக்கு ஒரு வேலை தருகிறேன். அதை ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும். கடலில் உள்ள மீன்களை யெல்லாம் பிடித்து, இந்த ஊரில் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று, எந்த வகையான மீன் எவ்வளவு தேவை என்று கேட்டறிந்து என் மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும்."

"உத்தரவு."

வான் சுமந்த தேவர்களை மீன் சுமக்க வைத்தான் சூரபன்மன்!

அக்கினி பகவான் வந்தான்.

"யார் நீ?"

"நான்தான் முளரி."

"அப்படி யென்றால்?"

"அக்கினி."

"இந்த மண்டலத்தில் சுடுகிற வேலையை வைத்திருக்கக் கூடாது; ஓடு."

அக்கினி தேவர் ஒரே ஓட்டமாக ஓடுகிறார்.

அடுத்ததாக பிரம்மன்.

"யார் நீ?"

"நான் உன் கொள்ளுப் பாட்டன். உன் அப்பா காசிபர். அவருக்கு அப்பா மரீசி. மரீசிக்கு அப்பா நான்."

"என்ன இருந்தாலும் நீ எனக்குப் பந்து என்று சொல்லி விட்டதால் உன்னைத் துன்புறுத்தவில்லை. பஞ்சாங்கத்தில் நாள், நட்சத்திரம் பார்த்து வீடு வீடாகச் சென்று சொல்ல வேண்டியது உன் வேலை."

பகவானாகிய நாராயணர் வந்தார்.

"யார் நீ?"

"உன் பாட்டனுக்குப் பாட்டன்; நாராயணர்."

"உனக்கும் கடினமான வேலை தரக் கூடாது. இந்த மண்டலத்தில் உள்ள அவ்வளவு வீடுகளுக்கும் சென்று அவர்கள் கேட்கின்ற வரங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டிரு."

இவ்வாறெல்லாம் தேவர்களைத் துன்புறுத்திய சூரபன்மன் வானவர்களை எப்படி வேலை வாங்கினான் எனப் பார்ப்போம். காலையில் தென் கடலில் உள்ள தனது தலை நகரான வீர மகேந்திர புரியில் வேலை செய்யும்படியும், உச்சி வேளையில் தன் தம்பி தாரகனின் நகராகிய மாயமாபுரத்தில் வேலை செய்யும்படியும், மாலையில் மற்றொரு சோதரனாகிய சிங்க முகனின் ஊராகிய ஆசுர நகரில் வேலை செய்யும்படியும் பணித்தான். அலைந்து அலைந்து நிலை குலைந்து போனார்கள் தேவர்கள். இதை அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார் :

நெறிதவறி அலரிமதி நடுவன்மக பதிமுளரி
நிருதிநிதி பதிகரிய வனமாலி
நிலவுமறை யவனிவர்க ளலையஅர சுரிமைபுரி
நிருதனுர மறஅயிலை விடுவோனே

தேவேந்திரன் பொன்னுலகை விட்டுத் தேவர்களோடும் இந்திராணியோடும் மேரு மலை சென்றான். சூரபன்மனுடைய மகன் பானுகோபன் வானுலகமாகிய பொன்னாட்டை எரித்துத் தன் மகன் சயந்தனையும் ஏனைய தேவர்களையும் சிறைப் பிடித்த செய்தி கேட்டு மிகவும் வருந்தினான். மேரு மலையின் ஒரு புறத்திலிருந்து எம்பெருமானை நோக்கித் தவம் புரிந்தான். அவனது தவத்திற்கு இரங்கிய பரமேசுவரர் காட்சி தந்தார்.

"கருணாமூர்த்தி! சூரபன்மன் என்னையும் தேவர்களையும் துயரக் கடலில் ஆழ்த்துகிறான். என் மகன் சயந்தனையும் தேவர்களையும் சிறையில் அடைத்து வைத்து, எனது நகர மாகிய அமராவதியைக் கொளுத்தி இடர்கள் பல செய்கிறான். அந்தச் சூராதிகளை அழித்து எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்" என்று இந்திரன் வேண்டினான்.

"இந்திரா! என்னை நிந்தித்து தட்சன் யாகம் செய்தபோது அதில் நீயும் மற்ற வானவர்களும் கலந்து கொண்டதால் இத் துன்பம் வந்தது. வருந்தாதே விரைவில் குமரக் கடவுள் தோன்றி சூராதியசுரர்களை அழித்து உங்கள் துயர் தீர்ப்பான்" என்று கூறி மறைந்தார் எம்பெருமான்.

'சிவபெருமானோ கல்லால மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து யோகம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்—உமாதேவியாரோ இமவான் மகளாய்த் தோன்றித் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். இவர்கள் இப்படித் தவசியாக இருந்தால் குமரக் கடவுள் எப்படித் தோன்றுவார்? குமரக் கடவுள் அவதரித்தால் தானே நம் குறை நீங்கும்?' என்று எண்ணிய இந்திரன் மனோவதி என்ற மாநகரை அடைந்தான். அங்கே வியாழ பகவானின் மனைவியிடம் இந்திராணியை விட்டு விட்டுத் தேவர்களுடன் பிரம்ம லோகம் சென்றான். குமரக் கடவுள் தோன்றுவார் என்று பரமேசுவரர் அருளியதைப் பிரம்மனுக்கு உரைத்தான்.

"இந்திரா! நானும் திருமாலும் தேடிக் காண முடியாத கண்ணுதற் பெருமான் வெள்ளியங்கிரியில் சனகாதி முனிவர் நால்வருக்கும் யோக முத்திரையைக் காட்டி வீற்றிருப்பது நம் துன்பத்தைப் போக்கவேயாகும். மகனுக்கு ஒரு பெரிய கோடைக் கட்டி வந்த காலத்துத் தாய் தந்தையர் அதனை சுசுக்க மனம் கொள்ளாமல் பிறரைக்கொண்டு மகனைத் துன்புறுத்திப்

பிணியைப் போக்குவர். மகன் மீதுள்ள கருணையினால் தான் அப்படிச் செய்கிறார்களேயன்றிக் கோபத்தால் அல்ல. நமக்குத் தாயும் தந்தையுமாகிய எம்பெருமான், அகந்தை மிகுந்து போன நம் தீவினைகளை நீக்கவே சூரபன்மாசுரன் முதலியோரால் இக்கொடுமைகளை இழைக்கிறார். அது தெரியாதது போல் மோன நிலையில் 'இருக்கிறார்'' என்று பிரம்மன் கூறினார்.

பெற்றிடுங் குரவரானோர் பிள்ளைகள் தம்பால் நோயொன்
றுற்றிடில் பிறரைக்கொண்டும் உறுதுயர் செய்து தீர்ப்பார்
மற்றவர் தம்பால் அன்போ வன்கணோ அதுபோல் நம்பால்
பற்றிய பவங்கள் தீர்ப்பான் பரமனும் இவைகள் செய்தான்

குமரக் கடவுளின் பிறப்புக்கு வழி காணாமல், தேவர்கள் வைகுந்தம் சென்று திருமாலைக் கண்டனர். ''சிவபெருமானின் யோக நிலை கலைந்து பார்வதி தேவியை அவர் மணந்து கொண்டால்தான் தேவர்கள் துயர் நீங்கத் தனிப்பெருந் தெய்வமாம் சுப்பிரமணியப் பெருமான் அவதாரம் செய்வார். பிரம்மனே! நீ உடனே மன்மதனை அழைத்துச் சிவபெருமானிடம் அனுப்பி அவர் மனத்தில் மலைமகள்பால் மையல் உண்டாக்கச் செய்'' என்று பிரம்மனைப் பணித்தார் திருமால்.

மனோவதி நகருக்கு வந்து பதும பீடத்து மலர்த் தவிசின் மிது வீற்றிருந்த பிரம்மன் தனது தம்பி மன்மதனை வரவழைத்தான்.

மன்மதன் என்றால் மனத்தினின்று தோன்றியவன் என்பது பொருள். திருமால் மனத்தினின்று தோன்றியவன் மன்மதன். ஆசை தோன்றுமிடம் மனம் தானே?

''தம்பி! தேவர்கள் துயர் தீர நீ போய்ச் சிவபெருமான் மீது பாணம் போட்டுப் பார்வதி அம்மையாரை அவர் மணந்து கொள்ளும்படி விரக தாபம் உண்டாக்குவாய்'' என்று பிரம்மன் உத்தர விட்டார்.

மன்மதன் பதறிப் போனான். சிவ பெருமானின் மோன நிலையை அகற்ற வேண்டும் என்ற சொல்லே மன்மதனின் உள்ளத்தைச் சுட்டு விட்டது.

''அண்ணலே! எவ்வளவு கொடியோரானாலும் தம்மிடம் வந்து விட்டால் உய்யும் வழியைச் சொல்லுவது பெரியோர்க்கு

அழகு. ஆனல் அறிவிற் சிறந்த தங்களை நாடி வந்த என்னிடம் தங்களுக்குச் சிறிதும் கருணை இல்லையா? பங்காளியாகிய என்னைத் திரும்பி வராதபடி அனுப்பிவிட்டு நீங்களே தேவலோகத்தைச் சுகமாக ஆளலாம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? அண்ணு! நான் உலகத்தை யெல்லாம் மயக்குவேன். என்னைப் பெற்ற தந்தை நாராயணரையும் பிருந்தையிடம் நான் மயக்கி யிருக்கிறேன். ஏன்? திலோத்தமையைக் கண்டு விரும்பும்படி உங்களையே மயக்கியிருக்கிறேன். இந்திரனை மயக்கி அகலிகை மீது ஆசை கொள்ளச் செய்தேன். அருணன் பெண் வடிவம் எடுத்தபோது சூரியனை அந்தப் பெண் மீது ஆசை கொள்ளச் செய்தேன். சந்திரனைத் தாரையின்பால் காமம் கொள்ளச் செய்து புதன் என்ற புதல்வன் தோன்றச் செய்தேன். பல முனிவர்களின் தவ வலிமையை இமைப் பொழுதில் மயக்கி என் வசப் படுத்தினேன். என் கணைக்குத் தப்பியவர்கள் மூவுலகிலும் யாரும் இல்லைதான். ஆனலும் .. ஆனலும் சிவபெருமானை— துறவிகளின் தெய்வமான சிவபெருமானை—எனது கணையால் மயக்க முடியாது. ஏன் முடியாது தெரியுமா?

கையும் நகையும் கதிரார் விழியும்
மெய்யும் தழலாம் விமலன் தனையான்
எய்யும்படி சென்றிடின் இவ்வுயிர் கொண்டு
உய்யும் திறமும் உளதோ உரையாய்

"சிவபெருமானின் கையில் நெருப்பு. சிரித்துப் புரமெரித்த அவரது வாயில் நெருப்பு; கண்ணிலும் அக்கினி; அவரது திருமேனி அக்கினி வடிவம். தழலே உருவான சங்கரனை எதிர்த்து உயிருடன் திரும்ப முடியாது. அண்ணு, இந்தக் கரும்பு வில் சிவன் தந்தது; புஷ்ப பாணம் அவன் தந்தது. இட்டிய மரத்திலா கூர் பார்ப்பது? ஆகவே இந்தக் காரியத்தில் மட்டும் ஏவாதீர்கள்" என்று பலவாருகக் கூறினன் மன்மதன.

மன்மதனின் நிலை கண்ட பிரம்மன் சிறிது வருந்தினன். "தம்பி! நீ சொன்னவை எல்லாம் உண்மைதான். சிவ பெருமானை வெல்ல யாராலும் முடியாது. எனினும் அவரது நல்லருளால் என் காரியம் இனிது முடியும். நீ இப்போது

எம்பெருமானை மயக்கச் செய்வதும் அவன் செயலே. மன்மதா! தேவர்களின் நன்மைக்காகத்தான் உன்னைப் போகச் சொல்கிறேன். நீ போய்ச் சிவபெருமானால் உயிரிழந்தால் அது தேவருக்காகச் செய்த பெரிய தியாகம் அல்லவா? துன்பத்திலாழ்ந்து கிடப்பவர்கள் "உதவி செய்" என்று வந்தால் அவர்களின் துயரைப் போக்காமல் தன்னுயிர் பெரிது என்று எண்ணியிருப்பது தருமமாகுமா? விருத்திராசுரனை வதைக்கும் பொருட்டு, ததீசி முனிவர் தம் முதுகெலும்பைத் தந்து உயிரிழந்த செய்தியை நீ கேட்டதில்லையா? பாற்கடலில் வடவாமுகாக்கினி போன்று விஷம் வந்தபோது நம்மையெல்லாம் காப்பாற்றுவதற்காக நாராயணர் அந்த விஷத்தின் எதிரில் கணப்பொழுது நின்று தமது வெண்மையான திருமேனியைக் கருமையாக்கிக் கொண்டதை நீ அறிந்ததில்லையா? சூரபன்மனால் தேவர்கள் அனைவரும் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறோம். இத்துயரைப் போக்கக் குமரக் கடவுள் தோன்றுவார் என்று சிவபெருமான் கூறியிருக்கிறார். குமரக் கடவுள் அவதாரத்துக்காக நீ பஞ்சபாணங்களுடன் சிவபெருமானிடம் போகத்தான் வேண்டும்" என்று பிரம்மன் மீண்டும் மீண்டும் தூண்டிக் கூறினார்.

மன்மதன் மீண்டும் மீண்டும் மறுத்தான். பிரம்மனுக்கு ஆத்திரம் வந்தது. "மன்மதா! நான் சொன்னபடி செய்தால் உயிர் பிழைப்பாய். செய்கிறாயா, சாபம் தரட்டுமா? உனக்கு எது வேண்டும் சொல்" என்றார்.

மன்மதன் சிந்தித்தான். பிரம்மனால் அழிவதைவிடச் சிவபெருமானால் அழிந்தாலே உய்வதற்கு மார்க்கம் உண்டு என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

"நல்லது அண்ணா! போய் வருகிறேன்...இல்லை...போகிறேன். ஆனால் திரும்பி வரமாட்டேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டான்.

மன்மதன் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். நன்றாக அலங்காரம் செய்து கொண்டான். சுரும்பும், அரும்பும், கரும்புமே அவனது ஆயுதங்கள். தாமம் பூ அவனுக்கு உடைவாள். (புஷ்பங்களில் தேன் உண்டு. புஷ்பம் கட்டுகிறவர்களின் கைகளில் அந்தத் தேன் பட்டுப் பட்டு நைப்பு

ஏற்படும். அந்த நைப்புத் தன்மையை மாற்றச் சாம்பலைத் தொட்டுக் கொள்வார்கள். தாழம்பூவில் ஒரு விதமான மகரந்தச் சாம்பல் இருக்கிறது. அதனால்தான் புஷ்ப பாணங்களை விடுகிற மன்மதன் அதனை உடைவாளாக வைத்திருக்கிறான்.) இந்த ஆயுதங்கள் அகிலாண்டம் முழுவதையும் அடிமைப்படுத்தக் கூடியவை. அவனுக்குக் குடை சந்திரன்; சமுத்திரம் நல்ல முழவு; தேர் தென்றல். அந்தப் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டான் மன்மதன்.

அவன் தேவர்களை மயக்கும்போது புஷ்ப வில்லில் புஷ்ப பாணம் விடுப்பான். மனிதர்களை மயக்கும் போது கரும்பு வில்லில் புஷ்ப பாணம் விடுப்பான். அசுரர்களிடம் போகும் போது இரும்பு வில்லில் புஷ்ப பாணம் விடுப்பான்.

மன்மதன் புறப்படுவதை ரதி பார்த்தாள். "சுவாமி! எங்கே போகிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"சிவ, சிவ! நீயும் அபசகுனத்தை உண்டாக்குகிறாயா? என் அண்ணாவின் பிடிவாதமான உத்தரவுப்படி சிவ பெருமான் மீது போருக்குப் புறப்படுகிறேன்" என்று மன்மதன் கூறினான்.

ரதி துணுக்குற்றாள். "சுவாமி! சிவபெருமான்மீது போருக்குப் போய்த் திரும்பி வந்தவர் உண்டா? தாங்கள் தனித்துப் போக வேண்டாம். நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்" என்று புறப்பட்டாள் ரதி.

அனலில் விழுவதற்காக விட்டில் சென்றது. அதைக் காண்பதற்காக அன்றிக் காப்பதற்காக விட்டிலின் துணையும் உடன் சென்றது—அனலில் விழுந்த விட்டிலைத் தன் அன்பினால் மீட்டுத் தருவதற்காக.

,சை அழிந்தது!

ரதியும் மன்மதனும் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் கயிலை மலைக்குச் சென்றனர். கயிலையைக் கண்டதும் மன்மதன் தேரை விட்டிறங்கினான்; தன்னுடன் வந்த பரிவாரங்களை அங்கேயே விட்டு விட்டு ரதி தேவியை அழைத்துக் கொண்டு

வில்லும் அம்புமாய் கயிலை மலை மீது ஏறினான்; கரும்பு வில்லை வளைத்து மலர்க் கணை பூட்டி அங்கிருந்த பறவைகள் மீதும் விலங்குகள் மீதும் விடுத்துக் காம இச்சை உண்டாக்க நினைத்தான். கீழக் கோபுர வாயிலில் இருந்த நந்திபெம்பெருமான் மன்மதனின் எண்ணத்தை அறிந்து ஆத்திரங் கொண்டார்; 'உ...ம்' என்று சினந்து ஊங்காரம் செய்தார். அந்த ஒலியைக் கேட்ட மன்மதனுடைய பாணங்கள், பறவைகள் மீதும் விலங்குகள் மீதும் செல்லாமல் ஆகாயத்திலேயே நின்று விட்டன. நந்தி தேவர் முன் சென்று அவரது காலில் மதனன் விழுந்தான்.

காவல்காரரிடமே காதல் தெய்வத்தின் காரியம் இயல வில்லை என்றால் யஜமானனைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டுமா? மதனன் நடுங்கியவாறு, "நந்தியம்பெருமானே! தேவர்களின் துயர் துடைக்கும் பொருட்டு பிரம்மதேவர் உத்தரவுப்படி சிவ பெருமானிடம் வந்திருக்கிறேன்" என்றான்.

"அப்படியானால் மேலக் கோபுர வாயில் வழியாகப் போ" என்றார் நந்தி.

மன்மதன் நந்தி தேவரை வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டு மேலக் கோபுர வாயின் உள்ளே, தூங்குகின்ற புலியை எழுப்பும் மானைப்போல் சிவபெருமானிடம் சென்றான். நீறு பூத்த நெருப்புப் போல் இருக்கும் இறைவன் தென் திசை நோக்கி மோனத் திருக்கோலத்தில் அமர்ந்திருந்ததைக் கண்ட மன்மதன் நடுங்கினான். அவன் உடல் எல்லாம் வியர்த்தது. கையில் வைத்திருந்த வில் அம்புகளுடன் களைத்துக் கீழே விழுந்தான். ரதிதேவி மன்மதனைத் தன் கரத்தால் தாங்கி, ஆறுதல் கூறித் தேற்றினாள். மன்மதன் களைப்பு நீங்கி எழுந்தான். "ஈசனைக் கண்டவுடனேயே உயிரை இழந்தவன் போலாகி விட்டேனே! இனி எம்பெருமானை எதிர்த்துப் பாணம் விடுத்தால் உய்ய முடியுமா? இன்னும் சிறிது நேரத்தில் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் பார்வையால் வெந்து அழியப் போகிறேன். உரலில் தலையைக் கொடுத்து விட்டு உலக்கைக்குப் பயந்தால் முடியுமா? விதியை யாராலும் வெல்ல முடியாது. இறைவன் திருவுள்ளம் எப்படியோ, அப்படியே நடக்கட்டும்" என்று மன்மதன்

தனது வில்லை வளைத்து நாணேற்றிக் கண்ணுதற் கடவுளை அணுகிறான்.

அங்கே, இந்திரன் மனோவதி நகரத்துக்குச் சென்றான். அங்கிருந்த பிரம்ம தேவரை வணங்கி, "எம்பெருமான் மீது மன்மதனைத் தனித்து ஏவி விட்டீர்களே, அவன் போர்த் திறத்தைப் பார்க்க நாமும் செல்லுவோம்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மன்மதன் மலர்க் கணை விடுப்பதைக் காணப் புறப்பட்டுக் கயிலை வந்தடைந்தனர். கயிலை மலையின் ஒரு புறத்தே அவர்கள் சிவபெருமானைத் துதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிவபெருமான் மீது குறி வைத்து ஐந்து மலர்க் கணைகளை விடுத்தான் மன்மதன். அந்தக் கணைகள் எம்பெருமான் மீது பட்டதும், நெற்றிக் கண்ணைச் சிறிதே திறந்து பார்த்தார்.

அவ்வளவுதான்! வெல்ல வந்தவன் வெந்து போனான். பெருமானின் பார்வையிலிருந்து எழுந்த தீ மன்மதனின் உடலை எரித்தது. அதனால் உண்டாகிய புகை கயிலை மலை முழுவதையும் சூழ்ந்தது. மன்மதன் சாம்பலாகி விட்டான்.

விட்ட வெம் பகழி யைந்தும் வியத்தகு விமலன்மீது
பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்த லோடும்
கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற்
சுட்டது கயிலை முற்றுஞ் சூழ்புகை பரவிற் றன்றே

மதனன் ஒருவன் எரிந்து தோன்றிய புகை கயிலை முழுவதையும் சூழ முடியுமா என்று வியக்க வேண்டாம். சின்னஞ் சிறு அணுவை ஆயுதத்தால் சிதைக்கும்போது எழும் புகைக் கொண்டல்கள் எவ்வளவு பரிமாணம் வியாபிக்கின்றன? இந்த அணு ஆயுதத்தைக் காட்டிலும் கொடிய ஆசை ஆயுதமல்லவா அனங்கன்?

எல்லாருக்கும் ஆசை உண்டாக்குவது மன்மதனுடைய வேலை. சிவபெருமான், தாம் ஆசையை அறவே களைந்ததோடு மட்டுமின்றி, ஆசையை அனைத்துலகுக்கும் உண்டாக்கும் அதிதேவதையையே அழித்து விட்டார்.

இந்துக்களுக்கு ஒரு மன்மதன், கிறிஸ்தவர்களுக்கு ஒரு மன்மதன், சோஷலிஸ்டுகளுக்கு ஒரு மன்மதன், கம்யூனிஸ்டுகளுக்கு ஒரு மன்மதன் என்று இல்லை. எல்லோருக்கும் ஒரே

மன்மதன், மண்ணவருக்கும் விண்ணவருக்கும் அவன் பொது வானவன். எனவே ஆங்கில மொழிப்படியும் அவன் காமன் (common). காமன் எரிந்த போது எழுந்த புகை, அரி அயனாதி தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்த சமயம் ஆலகால விஷம் தோன்றியதைப் போலிருந்ததாம். அது கண்ட நந்தி தேவர் 'மன்மதன் எரிந்து விட்டான்' என்று தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த கணங்களிடம் கூறினார். "சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் மன்மதனைச் சுட்டது என்று நினைக்காதீர்கள். கருணை மூர்த்தியான அவரை மலர்க் கணையால் மயக்கி விடலாம் என்றெண்ணிய மறச் செயலே சுட்டு விட்டது. ரதிதேவி பதியை இழந்த சோகத்தால் வருத்தமுற்று எம்பெருமானிடம் வேண்டிக் கொள்வாள். கண்ணுதற் கடவுள் மன்மதனை மீண்டும் எழுப்பித் தருவார். இந்தக் காட்சியை நீங்கள் பாருங்கள்" என்றும் முக்காலமும் உணர்ந்த நந்தி தேவர், சுரகணங்களுக்குக் கூறினார்.

முப்புரத்தை எரித்த முக்கட்பெருமான் தமது அடியார் மூவரையும் எரிக்காது விட்டது போலத் தென்றல் தேருடைய மன்மதனை எரித்த எம்பெருமான் ரதி தேவியை எரிக்கவில்லை. சிவபெருமான் மன்மதனை எரித்துவிட்டு முன்போலவே மோன நிலையில் வீற்றிருந்தார். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண் மன்மதனை எரித்தது நிக்ரஹ சக்தியைக் காட்டுகிறது. இதே நெற்றிக் கண் முருகரைத் தோற்றுவித்து, அரக்கரை அழித்து நல்லோரை வாழ்விக்கிறது. இது அநுக்கிரக சக்தியைக் காட்டும். மாரனை அழித்த அதே கண்கள்தாம் குமாரனைத் தந்தருளின.

ரதி தேவி துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து வழிந்த நீர் ஆறுபோல் ஓடிற்று. அவள் உடல் வியர்த்தது; ஆவி ஒடுங்கியது. "பிராணபதி! பிராணபதி!" என்று கதறிக் கீழே விழுந்தாள்.

செம்பதுமை திருக்குமரா! தமியேனுக்கு
ஆருயிரே! திருமால் மைந்தா!
சம்பரனுக் கொருபகைவா! கன்னல்வரிச்
சிலைபிடித்த தடக்கை வீரா!

அம்பவளக் குன்றனைய சிவன்விழியால்
வெந்துடலம் அழிவுற்றாயே!
உம்பர்கள்தம் விழியெல்லாம் உறங்கிற்றோ?
அயனாரும் உவப்புற் றாரோ?

"திருமகள் பெற்ற செல்வப் புதல்வரே! என் ஆருயிரே! 'மன்மதனும் ரதியும் போல்' என்று உலகத்தார் ஒற்றுமைக்கு நம்மைச் சொல்வார்களே! அப்படியிருந்தும் சிவபெருமான் மீது போருக்குச் செல்ல வேண்டாம் என்று நான் சொன்ன போது கேட்கவில்லையே! கரும்பை வில்லாகக் கொண்டு இரும்பையும் உருக்கிய தாங்கள் கடைசியில் கருணாமூர்த்தியான கயிலைநாதரின் நெற்றிக் கண்பட்டு இறந்து விட்டீர்களே!" என்று கதறினாள் ரதி.

மறைந்தவர்களின் உடலையேனும் பார்த்துத் துக்கத்தை முழுவதும் வெளிப்படுத்தும் பாக்கியம் கூட ரதிக்கு இல்லை; அவன் பஸ்மமாகிவிட்டான். இதை எண்ணி, "வெந்துடலம் அழிவுற்றாயே!" என்று கதறினாள்.

"சுவாமி! 'சிவபெருமான் மீது போருக்குப் போ; போ' என்று உங்களைப் பிடித்துத் தள்ளினார்களே அந்தத் தேவர்கள் உம்மை ஈசன் எரித்தபோது எப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்களோ? 'தொலைந்தான் தம்பி; பங்காளி பங்கு கேட்க மாட்டான்' என்று உங்கள் அண்ணா பிரம்மதேவருக்கு உவப்பாக இருந்திருக்கும்.

"சுவாமி! நீங்கள் அலங்காரம் செய்து கொண்டு நிற்கும் பொழுது உங்களைக் கண்டு விம்மிதம் அடைவேனே! 'மன்மதனைப் போன்ற அழகு' என்று அழகுக்கு உங்களையல்லவா இந்த உலகம் சொல்லுகிறது? உங்களுடைய மலை போன்ற தோள்களைத் தழுவிக் கொண்டிருந்த நான், அன்பு பொழியும் உங்கள் திருமுகத்தை இனி எந்தக் காலத்தில் பார்ப்பேன்? போன ஜன்மத்தில் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்த கணவன் மனைவியரிடையே கலகம் செய்து அவர்களைப் பிரித்துவிட்டேன் போலும்! அவ்வினைதான் இப்போது வந்து வருத்துகிறதோ? எதுவும் தெரியாமல் வருந்துகிறேனே சுவாமி" என்று பலவாறாகப் புலம்பினாள் ரதி.

தவம் பலித்தது!

மன்மதன் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டான்! சிவபெருமான் முன் போலவே மௌனத் திருக்கோலத்தில் எழுந்தருளி விட்டார். தேவர்களின் உத்தேசமெல்லாம் வியர்த்தமாகி விட்டது! உள்ளம் கலங்கினார்கள். கலக்கத்துக்குப் பின் தெளிவு பிறந்தது; விவேகமுண்டாயிற்று. 'பெருமானின் மோன நிலையை எதிர்ப்பு உபாயத்தினால் மாற்ற முடியாது; பிரார்த்தனை ஒன்றாலேயே மாற்றமுடியும்' என்று அவர்கள் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

கயிலை மலை கோபுரத்தின் அருகே வானவர்கள் நின்று கரங்களைக் கூப்பிப் பிரார்த்தித்தனர்.

"தேவர்களே! வருந்தாதீர்கள்! உங்கள் பொருட்டு, இமய மால்வரையில் தவம் புரியும் மரகதவல்லியை மணந்து துயரைக் களைகின்றோம்" என்று சிவபெருமான் அருள்மொழி கூறினார்.

தேவர்கள் முறையிட்டுக் கொண்டவுடன், சிவபெருமான் அவர்களுக்கு அருள் புரிந்ததைக் கண்ணுற்ற ரதிதேவி, கண்ணுதற் கடவுள் முன் வந்து வணங்கி, "தேவர்கள் தூண்டுதலால் தான் என் பதி மன்மதன் தங்கள் மீது மலர்க் கணைகளை ஏவி அழிந்தார். அவர் செய்த குற்றத்தை மன்னித்து எனக்கும் அருள் புரிய வேண்டும்" என்று முறையிட்டுக் கொண்டாள்.

"குழந்தாய்! பார்வதியை மணம் புரியும் காலத்து மன்மதனை உயிர்ப்பித்துத் தருவோம்" என்று சிவபெருமான் கருணைபாலித்தார். ரதிதேவி எம்பெருமானைப் போற்றிக் கயிலை மலைச்சாரல் சென்று உண்ணாமலும் உறங்காமலும் மாதவம் செய்யலானாள். மேகத்தின் வரவுக்காக எதிர்நோக்கி ஏங்கும் மயிலைப் போல் உமாதேவியாரின் திருமணத்தை எதிர்நோக்கினாள் ரதி.

உமாதேவியும் மேகத்தை நோக்கி ஏங்கும் மயில் போல ஐயனுக்காக ஏங்கித் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஏக்கங்களை நீக்கும் காலம் வந்தது. சனகாதி முனிவர்க்கு மோன

அநுபவத்தை உணர்த்தி ஞான போதனையை நிறைவு செய்து, தக்ஷிணாமூர்த்தித் திருக்கோலத்தினின்றெழுந்தார் ஐயன்.

கிழ அந்தணர் ஒருவர் அம்பாளின் தவச்சாலைக்குச் சென்றார். தவச் சாலையைக் காத்து நின்ற பெண்களிடம் "தவம் செய்யும் பார்வதியைப் பார்ப்பதற்காக வந்தேன்" என்று கூறினார்.

சேடிகள் உமாதேவியாரிடம் அவரை அழைத்துச் சென்றனர். கிழ வேதியரது திருநீறு பூசிய மேனியைக் கண்ட பார்வதி, 'இவர் எம்பிரானுடைய அடியவர்' என்று பக்தியுடன் வழிபாடு செய்தார். அம்பிகையின் தோழி விசயை ஆசனம் ஒன்றைப் போட்டு அதில் அந்தணரை அமர்த்தினாள்.

வேதியர் அம்பிகையை அன்புடன் பார்த்து, "சின்னஞ்சிறு வயதில் உன் அழகைக் கெடுத்துக் கொண்டும் உடலை வாட்டிக் கொண்டும் யாரைக் குறித்து மா தவம் செய்கிறாய் பெண்ணே?" என்று கேட்டார்.

பார்வதி விசயையைப் பார்த்து, "இவருக்கு நீ விடை சொல்" என்று குறிப்பால் கண் காட்டினார். பத்தினிப் பெண்ணுக்கு நாயகன் பெயரைச் சொல்ல மட்டும் நாணமில்லை; அவனைப் பற்றிப் பேசுவதே நாணம். தேவி நமது பெண்மக்களுக்கே காட்டிக் கொடுத்த பண்பு இது.

"சுவாமி! பரமேசுவரரைக் குறித்து இவர்கள் தவம் செய்கிறார்கள்" என்று விசயை கூறினாள்.

விசயை கூறியதைக் கேட்டவுடன் ஏதோ பெரிய விசித்திரத்தைக் கேட்டாற்போல் தொண்டு கிழவர் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கலானார்.

"சுவாமி! ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று பார்வதி கேட்டார்.

"பார்வதி! மாலும் அயனும் காண முடியாத அந்தக் கடவுள் உன் தவத்துக்கு இரங்கி வருவாரா? சந்திர மண்டலத்திற்கு ஏணி வைத்தால் எட்டிவிட முடியுமா? நீ வீணாக உடல்நலத்தையும், கட்டழகையும் பாழாக்கிக் கொண்டு தவம் செய்ய வேண்டாம். உன்னால் சிவபெருமானைக் காண முடியாது" என்றார் அந்தணர்.

அந்தணரின் பேச்சு எம்பிராட்டிக்குக் கோபத்தை உண்

டாக்கியது. 'அயனும், மாலும் போல் அகந்தையாலா ஆண்டவனை அடைய விரும்புகிறேன்? அன்பாலல்லவா அவனைப் பெற முயல்கிறேன்? அடியாரின் உள் அன்பினை ஆண்டவன் எப்படி மதிக்கிறான் என்பதை அறியாதவராக அல்லவா இருக்கிறார் இக்கிழவர்?' என்று தேவி எண்ணிச் சினம் கொண்டார். "பெரியவரே! தங்களுக்கு வயதுதான் ஆகியதே தவிர அறிவு முதிர்ச்சி பெறவில்லை! என்னுடைய இத்தவத்தால் சிவபெருமானை அடைய முடியாது என்றால் அதனால் சிவபெருமானையும் விடுவதற்கில்லை; தவத்தையும் விடுவதற்கில்லை. இப்போது நான் செய்யும் தவத்தின் தீவிரம் போதாது என்று கருதி அதனை மேலும் கடுமையாக்குவதே வழி. அதில் என் உயிரே போனாலும் சரி" என்றார்.

முடிவிலாதுறை பகவன்என் வேட்கையை முடியாது
விடுவன் என்னினும் தவத்தினை விடுவனோ மிகவின்னம்
கடிய நோன்பினை அளப் பில செய்துயிர் கழிப்பேன்நான்
நெடிது முத்தலின் மயங்கினை பித்தனோ நீஎன்றாள்

"இனித் தண்ணீரும் அருந்தாமல் தவம் செய்வேன்; ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் செய்வேன்; பஞ்சாக்கினி நடுவே தவம் செய்வேன்; ஆயிரமாயிரம் பிறப்புக்கள் எடுத்துத் தவம் செய்வேன்" என்று அம்பிகை கூறினார்.

அம்பாளுக்கு எவ்வளவு உறுதி பாருங்கள்! பிள்ளை வரம் வேண்டி விரதம் இருக்கும் ஒருவன் ஐந்து கிருத்திகைகளில் முருகன் கோயிலுக்குச் சென்று வேண்டுதல் நிறைவேறாவிடில் கோயிலுக்குச் செல்லுவதை நிறுத்தி விடுவான். அதற்கும் மேல் சுவாமியையே பழிக்கத் தொடங்குவான்! ஆனால் அம்பாளோ, தவத்தின் பலன் கிடைக்காவிடின், அது முறைப்படி நோன்பு காக்காத தம் தவறே எனக் கருதினார்!

வைத்தியக் கல்லூரியில் இடம் பிடிப்பதற்குத் தகுந்தவரைப் பார்ப்பதற்கே இந்தக்காலத்தில் எளிதில் முடியவில்லையே! சுவாமியைப் பார்ப்பது அவ்வளவு சுலபமா?

"பெண்ணே! அது சரி, பரமேசுவரனை நோக்கித் தவம் செய்கிறாயே, என்ன வரம் கேட்கப் போகிறாய்?" என்று அடுத்தபடியாகக் கேட்டார் அந்தணர்.

"திருமணம்......" என்று வெட்கத்துடன் கூறினார் அம்பிகை.

"பைத்தியக்காரப் பெண்!" என்று ஏளனமாகச் சிரித்தார் அந்தணர். "பெண்ணே! திருமணம் புரிந்து கொள்வதற்கு நல்ல மணப் பிள்ளையைத் தேர்ந்தெடுத்தாய். இடுகாட்டில் வேலை; பூதகணங்கள் பரிவாரம்; புலித் தோல் ஆடை உடுப்பவர்; பாம்பும், எலும்பும், பன்றிக் கொம்பும் ஆபரணமாய் அணிபவர்; உண்ணும் கலம் மண்டையோடு. உண்ணும் உணவோ ஆலகால விஷம். கிழக்காளையை வாகனமாகக் கொண்டவர்" என்று பலபடியாக அடுக்கிக் கொண்டே போனார்.

சிவ அபசாரத்தைத் தாங்காமல்தான் தாட்சாயணி உடல் துறந்து பார்வதியாகப் பிறந்தார். இந்த மறுபிறவியிலும் சிவ நிந்தையையே கேட்க நேர்ந்த தேவி துடிதுடித்தார். "சுவாமி, ஏதோ விபூதி பூசியிருக்கிறீர்கள், உருத்திராட்சம் அணிந்திருக்கிறீர்கள், வயதில் பெரியவராயிருக்கிறீர்கள் என மரியாதை செய்தேன். இனி உம்மிடம் பேசுவதும் பிழை. பொய் வேடம் பூண்டவரே! விரைவில் இங்கிருந்து போய் விடும்" என்று பார்வதி ஆத்திரத்துடன் கூறினாள்.

அந்தக் கிழ அந்தணரா போவார்? முன்னிலும் கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறினார் அவர். "பெண் பாவாய்! நான் உன் மீது மையல் கொண்டு மறை விதிப்படி மணக்கவே வந்தேன். என்னை 'இங்கிருந்து போ' என்று சொல்லுவது முறையாகுமா?" என்றார்.

பார்வதி இரு செவிகளையும் பொத்திக் கொண்டு விம்மி விம்மி அழுதாள். அவரைப் போகச் செய்ய முடியாது என்று கண்டபின், "நீர் இங்கிருந்து போகாவிட்டால் நான் போகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவ்விடத்தை விட்டு எழுந்தாள்.

பார்வதியை அவர் விடவில்லை! எப்படி விடுவார்? விடுபவராயிருந்தால் தமது மோன நிலையை விடுத்துக் கைலாயத்திலிருந்து இவ்வளவு தொலைவு வந்திருப்பாரா? ஆம், முன்னைப் பழம் பொருட்கு முந்தைய சிவபெருமானே தான் அந்த முதியவர். 'வேதியா, வேதகீதா' என்று போற்றப்படும் சோதியன் தான் அந்த அந்தணர். வேதிய வடிவத்தை நீக்கினார். சிவ கணங்கள் சூழ்ந்து துதிக்க ரிஷப வாகனத்தில் காட்சி கொடுத்தார்.

சிவபெருமானைக் கண்ட தேவியின் ஆனந்த அநுபவத்தை நாம் எப்படி வருணிக்க இயலும்? அன்புப் புயலில் அகப்பட்ட கொடியாக அவரது திருமேனி நடுங்கியது. நாணத்துடன் பலமுறை ஆண்டவனை வணங்கினார். "எம்பெருமானே! தாங்கள்தாம் வந்து சோதித்தீர்களா? தேவரீரது மாயையை உணர முடியவில்லையே!" என்று அதிசயித்துக் கூறினார்; உலகையெல்லாம் மாயை வயப்படுத்தும் மகாதேவி. "சிவ அபவாதம் செய்யலாகாது என்று சொல்லிய நானே தங்களை நிந்தித்துப் பேசிவிட்டேனே?" என்று உள்ளம் உருகிக் கூறினார்.

அலகிலா உணர்வால் எட்டாவாதி நின்மாயை தேறேன்
புலனிலாச் சிறியேன் நின்னை யிகழ்ந்தவா பொறுத்தி
யென்றுள்

"பார்வதி! நீ என்னிடம் சினந்து பேசியவற்றையெல்லாம் துதி என்றே கொண்டேன். உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ள நானே வருவேன். நீ இனியும் தவம் செய்ய வேண்டாம்" என்று கூறிச் சிவபெருமான் மறைந்து விட்டார்.

பார்வதிக்குச் சிவபெருமான் காட்சியளித்ததைத் தோழிகள் சிலர் இமவானிடம் தெரிவித்தனர். இமவான் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு தன் மனைவி மேனையுடன் தவமகளின் தவச்சாலைக்குச் சென்று பார்வதியை அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தான்.

சாமானிய மானுடர்கள் இயற்கை வேகங்களை விலங்கு போல் வெறித்துத் திரிய விடாமல் தரும சாஸ்திர வழிப்படி கட்டுப்பாட்டில் அடக்கி வாழத் திருமண வாழ்வே உபாயம். அவ்வாறு மனிதர் செம்மையான வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று காட்டவே எம்பெருமான் அன்னையைத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் திருஉள்ளம் கொண்டார். மாணவனுக்குக் கற்றுத் தருவதற்காக ஆசிரியர் எழுத்துக்களைக் கூட்டிப் படிப்பதால் அவருக்கே படிக்கத் தெரியவில்லை எனலாமா? அதே போல், நம் பொருட்டுத்தான் சிவபெருமான் பார்வதி தேவியை மணந்து காட்டினாரேயன்றி மையலும் பௌதிக உறவும் வேண்டியல்ல. தேவியார் விநாயகனையோ, ஆறுமுகனையோ கருத்தரித்துப் பெற்றார் என்று இதுவரை

வரலாறு இல்லை. சிவபெருமான் என்றைக்கும் பிரம்மசாரி; எம்பிராட்டி என்றைக்கும் கன்னி. ஐயன் ஞானகரன்; தேவி ஞானம்பாள்.

இப்படிப்பட்ட இருவரில் இன்று சிவபெருமான் மணமகன்; பார்வதி மணமகள். மணமகனின் உறவினர் போய்த் தானே பெண் பேச வேண்டும்? சிவபெருமான் சப்தரிஷிகளை அந்த ஸ்தானத்தில் எண்ணினார். இதிலிருந்து அவர்களின் பெருமை தெரிகிறது. சப்தரிஷிகள் இமயவெற்படைந்தனர்.

"அகிலாண்ட கோடியீன்றும் கன்னியென மறை பேசும் மரகதவல்லியை மூவர்க்கும் முதல்வராகிய முக்கட் பரமர்க்கு மணம் செய்து கொடுத்து என்னையும் அடிமையாகத் தருவேன்" என்று இமவான் அவர்களிடம் கூறினான்.

ஆனால்......அவன் அருகில் நின்ற மேனையின் தாயுள்ளம் பார்வதியைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்று கிட்டிமுட்டி வந்தபோது தயங்கியது. "கல்யாணத்துக்குத் திடீரென்று ஒப்புக் கொள்ளக் கூடாது. அவசரமில்லாமல் நிதானமாகத்தான் இந்த விஷயத்தில் முடிவு செய்ய வேண்டும்" என்று இமவானிடம் கூறினாள்.

இமவான் காரணம் கேட்ட பின் அவளால் கூறாது இருக்க முடியவில்லை.

"அவர் முன்பு தட்சன் மகளை மணந்த பின்பு, ஆளை விட்டு மாமனார் தலையை அறுத்துவிட்டார் என்று பேசிக் கொள்கிறார்களே!" என்று இழுத்தாள். அவளது கற்பு அப்படிப் பேசிற்று.

ஏழு முனிவர்களும் மேனையை நோக்கி, "பரமேசன் கருணாமூர்த்தி. தட்சன் சிவநிந்தை செய்ததால் அவன் தலையை அறுத்தார். வழிபடுவோர்க்கு அறக் கருணையும் அல்லாதார்க்கு மறக் கருணையும் செய்பவர் அவர். பரம பக்தனான இமவானைப்பற்றி ஏன் கவலை?" என்று ஆறுதல் கூறினார்கள்.

"தவசிரேஷ்டர்களே! உமாதேவியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரைவில் வரும் வண்ணம் சிவமூர்த்தியிடம் தெரிவியுங்கள்" என்று இமவான் கூறினான்.

ஏழு முனிவர்களும் திருமணத்துக்கு இமவான் இசைவு

தந்தைப் பெருமானிடம் தெரிவித்தபின் தத்தம் இருப்பிடம் சென்றனர்.

இமவான் தேவ தச்சனை வரவழைத்து "நம் ராஜகுமாரி பார்வதியின் திருமணத்துக்காக நமது தலைநகரம் ஔஷதி ப்ரஸ்தத்தை இந்திரலோகம்போல் அலங்கரிப்பாயாக" என்று கட்டளையிட்டான்.

தேவதச்சன் இமயமலையின் மேல் பல கோபுரங்களையும் மன்றங்களையும் நிலைத் தேர்களையும், வீதிகள்தோறும் பூம்பந்தர்களையும் உண்டாக்கினான். வாழைகளும் கமுகுகளும் தோரணங்களும் நாட்டினான்.

பூந்தடாகம், பொற்சிகரம் முதலியவற்றை உண்டாக்கினான். ஒருபுறத்தே பதினாயிரம் யோசனைப் பரப்பில் ஒரு புரிசையை உண்டாக்கி அதன் நான்கு வாயில்களிலும் நான்கு கோபுரங்களை அமைத்தான். மையத்தில் செம்பொன்னாலாகிய திருமண மண்டபம் அமைத்தான். பார்வதியும் பரமேசுவரனும் எழுந்தருளுவதற்காக இந்திர நீலக் கற்களினால் ஒரு சிம்மாசனமும், மற்றோர் வீற்றிருக்க ஆசனங்களும் அமைத்தான்.

நகர் முழுவதும் கவினுற அலங்கரிக்கப்பட்டு நறுமணம் கமழும் மலர்கள் தூவப்பட்டன.

தேவர் கூட்டங்களும் முனிவர் கணங்களும் இமய மலையில் எள் விழ இடமின்றிக் கூடின. மேரு முதலிய மலைகளும், கடல்களும், நாகங்களும், திக்கு யானைகளும் பிறவும் வந்தன. இலக்குமி, சரஸ்வதி, இந்திராணி, முனி பத்தினிகள், துர்க்கை, காளி, சப்த நதிகள், அரம்பையர் முதலானோர் தேவிக்கு மணக்கோலம் செய்தனர்.

இமவான் தன் சுற்றத்தாருடன் திருக் கயிலாய மலை சென்று, நந்தி தேவர் அனுமதியுடன் உள்ளே சென்றான். சிவபெருமானை வணங்கி, "எம்பெருமானே! அகிலாண்ட நாயகியைத் திருமணங் கொள்ளத் திருவுளம் கொண்டருளினீர்கள். சோதிட வல்லுநர்கள் மங்கல தினம் எனக் கூறிய பங்குனி உத்திரநாள் இன்றேயாகும். உமையைத் திருமணம் புரிய இன்றே என் நகருக்கு எழுந்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். "வரம்பில்லாத கணங்கள் சூழ

நாம் இப்பொழுதே உன்னிடத்துக்கு எழுந்தருளுவோம். நீ முன்னே செல்வாயாக" என்று கூறிச் சிவபெருமான் இமவானை அனுப்பினார்.

"நம்முடைய திருமணக் கோலத்தைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு உருத்திர கணங்களையும், திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களையும், ஏனையோரையும் இங்கே வரும்படி செய்வாய்" என்று சிவபெருமான் நந்தி தேவரை நோக்கிப் பணித்தருளினார். நந்திதேவர் நினைத்த மாத்திரத்தில் காலாக்கினி ருத்திரர், கூச்மாண்டேசர், ஆடகேசர், வீரபத்திரக் கடவுள், மகா சாத்தனார், ஏகாதச ருத்திரர்கள், உருத்திர கணங்கள், பவர் முதலிய அஷ்ட மூர்த்திகள் ஆகியோரும், குண்டோதரன், கண்டாகன்னன், பிருங்கி, பானு கம்பன், சங்குகன்னன் முதலிய சிவபூத கணத் தலைவர்களும், அவர்களுடைய பல்கோடி பூதங்களும், திருமால், பிரமன், திக்குப்பாலகர் முதலிய தேவர்களும், சூரியன், சந்திரன் முதலிய கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும், சப்த மாதர்களும், அஷ்டவசுக்களும், வித்தியாதரரும், முனிவர்களும் பிறரும் ஏழுகடல் திரண்டதென வந்து நின்றனர்.

பிரம தேவர், மணக் கோலத்துக்கேற்ற மணி மகுடம் முதலிய திவ்விய ஆபரணங்களை எம்பெருமான் முன் படைத்து வணங்கி நின்று, "எந்தையே! தங்களுக்கு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை. அடியேங்கள் உய்யும்பொருட்டே திருக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள இசைந்தீர்கள். அதேபோல் அடியேங்களின் விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்யவே தங்கள் திருமேனியில் உள்ள பாம்பு, பன்றிக் கொம்பு, சிரமாலை, ஆமையோடு முதலியவைகளை நீக்கி, இந்த இரத்தினாபரணங்களை அணிந்தருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தார். பொன்னார் மேனிப் புரிசடைக் கடவுள் புன்முறுவல் கொண்டு திருமேனியில் உள்ள பாம்பு, எலும்பு முதலியன இரத்தினாபரணங்களாகும் வண்ணம் திருவுளம் கொண்டார். இறைவன் எண்ணியவுடன் அவைகள் அவ்வாறாயின. அதுகண்ட பிரமன் முதலிய யாவரும் அற்புதமடைந்து அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். திரிபுர தகனத்தில் தேவர்கள் சித்தம் செய்த

உபகரணங்களை உதறிவிட்டுத் தமது சக்தியாலேயே வென்ற பெருமான் இப்போதும் தேவரின் காணிக்கைக்கும் மேலான அணிகளைத் தாமே படைத்துக்கொண்டார்.

சிவபெருமான் தமது இருக்கைவிட்டு எழுந்து புறப்பட்டார். நந்தி தேவர் துதித்து முன் செல்ல, அருந்தவரும் அமரரும் புகழ,விஞ்சையர் இசைபாட,வேதாகமங்கள் வியந்து துதிக்கச் சிவபெருமான் தமது திருவடிகளைக் கும்போதரன் புயமீது வைத்து, இடபத்தின் மீது ஏறியருளினுர். இக்காட்சியைக் கண்ட அனைவரும் களித்துக் கடல்போல் 'ஹர ஹர' என்று ஆர்த்து அஞ்சலி செய்தனர். ஐந்நூற்றேழு கோடி பூதங்கள் சூழ விநாயகர் வந்து வணங்கி முன்னே சென்றருளினுர்.

சந்திரசூரியர் தண்ணிழற்குடையையும், வாயு சாமரத்தையும், வருணன் சாந்தாற்றியையும், அமரர்கோன் ஆலவட்டத்தையும் தாங்கி உடன் சென்றனர். பூதங்கள் பற்பல இன்னிசைக் கருவிகளைக் கடல் ஒலிபோல் முழக்கின; இறைவன் ஏவலினுலே அரிஅயனுதி அனைவர்களும் தத்தம் ஊர்திகளின் மேல் புடைசூழச் சென்றனர். சிவபெருமான் திருக்கயிலாய மலையை அகன்று இமவான் நகரை அடைந்தார்.

திருக்கல்யாணம்

இறைவான் தன் சுற்றத்தாருடன் சுவாமியையும், பரிவாரங்களையும் எதிர்கொண்டு வரவேற்று வணங்கினுன். தனது தலைநகரமான ஔஷதிப்பிரஸ்தத்திற்கு அவர்களை அழைத்தேகினுன். இருடிகள் பலர் பூரண கும்பங்களை ஏந்திக்கொண்டு வந்தார்கள்; மகளிர் வட்டமங்கலங்களைக் கொண்டு வந்து காட்டினுர்கள். நீராஜனம் சுற்றினுர்கள்.

ஐயன் மாப்பிள்ளைக் கோலம் கொண்டு மனம் கவரும் சௌந்தரியத்தோடு வீதி வழியே வந்த விசித்திரத்தைக் கச்சியப்பர் கற்கண்டான கவிதைகளால் வருணிக்கிறுர். திவ்விய வஸ்திரமும், திரு ஆபரணங்களும், மணக்கும் சந்தனமும், மாமலர் மாலைகளும் அணிந்து வரும் ஐயனைக் கண்டு

இந்த ஆடைகளும், அணிகளும் சாந்துப் பூச்சும், சுகந்தப் பூக்களும் அவரது திருமேனியின் அழகை மறைத்துத் தொலைக்கின்றனவே என்று கண்டோர் வருந்துகிறார்களாம்.

நிறைத்த பூண்களும் நேர்ந்த பொன்னுடையும்
நறைத்த சாந்தமும் நாண்மலர்க் கண்ணியும்
பிறைத்திருச்சடைப் பிஞ்ஞகன் பேரெழில்
மறைத்த தென்று மனம் தளர்வார் சிலர்.

மணக்கோலத்தில் மாப்பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும் என்று மாமியார் விரும்புவது இயற்கையல்லவா? மாப்பிள்ளை அழைப்பின்போது மருமகனைக் காணத் துடித்தவாறு உப்பரிகையில் நின்று கொண்டிருந்தாள் மேனை. அங்கே நாரதர் சென்றார்.

"ஊர்வலத்தில் அதோ பூத கணங்களுக்கிடையே சிவப்பாய் வருகிறாரே, அவர்தானே மாப்பிள்ளை?" என்று கேட்டாள் மேனை.

"நன்றாக இருக்கிறது. கள்ளிச் செடியைப் பார்த்துக் கற்பகமா என்று கேட்டாளாம் ஒருத்தி. அவரல்ல மாப்பிள்ளை" என்றார் நாரதர்.

பூத கணங்களை அடுத்து ஊர்வலத்தில் மற்றொரு திருக் கூட்டம் வந்தது. அந்தக் கூட்டத்தைக் கண்ட மேனை "நாரதரே! அங்கே கூட்டத்தின் மத்தியில் வருகிறாரே, அவர் தானே மாப்பிள்ளை?" என்று கேட்டாள்.

"நன்றாயிருக்கிறது! காடித் தண்ணீரைப் பார்த்து, அதுதான் காமதேனுவின் பாலா என்று கேட்டாளாம் ஒருத்தி. அவரல்ல அம்மா! மாப்பிள்ளை. அவர் உருத்திரர்."

அதையடுத்து மற்றொரு திருக்கூட்டம் வந்தது. அந்தக் கூட்டத்தைக் கண்ட மேனை, "நாரதரே! அந்தக் கூட்டத்தில் அதோ வருகிறாரே அவர்தானோ மாப்பிள்ளை?" என்று கேட்டாள்.

"மாட்டுக் குளம்பு நீரைப் பார்த்து மகா சமுத்திரம் என்றாளாம் ஒருத்தி. அதுபோல் அல்லவா இருக்கிறது உங்கள் கேள்வி. அவர் மாப்பிள்ளை அல்ல; ஸ்ரீகண்டருத்திரர்"

கடைசியில் சிவபிரானே மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் வந்தார். அவரைப் பார்த்த மேனை, 'இவர்தானே மாப்

பிள்ளை?' என்று கேட்கவில்லையாம்; தானாகவே புரிந்து கொண்டாளாம்.

உண்மையைக் காணுமளவும் எது மெய், எது பொய் என்று சந்தேகம் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும். சத்தியத்தைத் தரிசித்தவுடனே சந்தேகம் மறைந்துவிடுகிறது. உண்மைக்கு அத்தாட்சி வேறெங்கோ இல்லை; அதிலேயே இருக்கிறது.

திருமணச்சாலை வந்தவுடனே சிவபெருமான் இடபம் விட்டு இறங்கியருளினார். மேனை அரம்பையர்களோடு வந்து எம்பெருமானுடைய இணையடிகளைக் காமதேனுவின் பாலினால் அபிடேகம் செய்து வணங்கிச் சென்றாள். சிவபெருமான் திருநந்தி தேவர் கொண்டுவந்து வைத்த பாதுகையின் மேல் தமது தங்கத் திருவடிகளை வைத்தார். இருபுறத்தும் திருமாலும் பிரமாவும் மாப்பிள்ளைத் தோழர்களாகக் கை கொடுக்க, அரனார் தம் திருக்கரங்களால் அவற்றைப் பற்றிக் கொண்டார். மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, கணங்கள் ஆரவாரிக்க எம்பெருமான் திருமணக் கோயிலினுட் சென்றார். ஆங்குள்ள அழகுகள் அனைத்தையும் திருநந்திதேவர் விளக்கிக் காட்டச் சிவபெருமான் பார்த்து மகிழ்ந்தருளினார்.

பின்னர் எம்பெருமான் திருமண மண்டபத்தினுட் சென்று தமக்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த இந்திர நீல மணித்தவிசின் மீது வீற்றிருந்தருளினார். யாவரும் நன்கு காணப் பொது இடத்தில் பெருமான் பொருந்திய அருளை எண்ணிய கச்சியப்பர், மறைகளுக்கு மறைந்து நிற்பவர் எல்லாருக்கும் பொதுவில் எழுந்தருளினார் என்கிறார். அவருடன் அரி, அயன், ஆகண்டலனாதி அமரர்களும், முனிவர்களும் தத்தம் ஆசனத்தில் சூழ்ந்து அமர்ந்திருந்தார்கள்.

பார்வதி — பரமேசுவரன் திருமண வைபவம் காண, எல்லாப் புவனங்களில் உள்ளவர்களும் வந்து கூடினதால் இமய மலை வருந்தி நடுங்கியது. பூமியின் வடகோடு தாழ்ந்து, தென்கோடு உயர்ந்தது. தேவர் முனிவர் யாவரும் அதனைக் கண்டு அஞ்சி, சுவாமியிடம் பிரார்த்தித்தனர். எம்பெருமான் புன்னகை புரிந்தார். அகத்திய முனிவரை அழைத்து வருமாறு நந்தி தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார். அகத்தியர் உடனே வந்து வணங்கி நின்றார்.

"அகத்தியனே! எல்லோரும் இங்கு வந்து கூடினதால் வட கோடு தாழ்ந்துதென்கோடு உயர்ந்துவிட்டது. இதனால் சுவர்க்கம் மிகவும் தாழும். மேரு மலையும் நிலை தவறும். இதனைச் சமன் செய்ய நீ உடனே தென்னாட்டில் உள்ள பொதிய மலைக்குச் செல்" எனச் சிவபெருமான் பணித்தார்.

அகத்தியர் உருவில் சிறியவராயினும் உள்ளூற அவ்வளவு பலம் படைத்திருந்தார். ஆயிரம் பொதி பஞ்சின் நிறையை ஒரு சிறு தங்கக் கட்டி ஈடு செய்வது போல், ஆன்மாக்கள் அடங்கலாகப் பிரபஞ்சம் முழுவதற்குமுள்ள நிறையை அகஸ்தியர் ஒருவரே பெற்றிருந்தார். உலக மெங்கும் நிறைந்த உறுபொருளை உள்ளத்தில் வைத்திருந்ததால் தான், இவ்வளவு நிறை பெற்றிருந்தாரோ? அவரது தவத்தின் நிறையோ அது? அல்லது அவர் தந்த தமிழின் நிறையோ?

பெருமான் ஆணையைக் கேட்டு அகஸ்தியர் பெருமை கொள்ளவில்லை. மனம் வருந்தி, "பரம கருணாநிதியே! அடியேன் என்ன குற்றம் செய்தேன்? தங்கள் திருமணக் காட்சியைக் காண வேண்டாமா?" என்று வேண்டினார்.

"நீ சற்றும் தயங்காது பொதிய மலை செல். நாம் அங்கு வந்து நமது திருமணக் கோலத்தைக் காட்டுவோம். நீ மகிழ்ந்து தரிசிக்கலாம்" என்று சிவபெருமான் கூற, அகத்தியர் இறைவன் திருவடிகளை வணங்கி, துதித்துத் தென் திசையை நோக்கிச் சென்று பொதிய மலையை அடைந்தார். பூமி சமன் ஆகியது. ஆன்மாக்களின் அல்லல் நீங்கியது.

இமவான் உமையை அழைத்து வருமாறு ஏவினான். தேவ மாதர் பணி செய்யப் பார்வதி தேவியார் மண மண்டபம் எய்தினார்.

அங்கது பொழுது தன்னில் அரசனதிசைவா லெங்கள்
சங்கரி ஐயை காப்பச் சசியென்பா ளடைப்பை யேந்தக்
கங்கைகள் கவரி வீசக் காளிகள் கவிகை பற்றப்
பங்கய மான்கைப் பற்றிப் பாரதி பரவ வந்தாள்.

ஐயையாகிய துர்க்கை காக்க, சசியாகிய இந்திராணி தாம்பூலம் தாங்க, வானுலகிலும் மண்ணுலகிலும் பாதாளத்திலும் பாயும் மூன்று கங்கைகள் சாமரம் வீச, காளிகள் குடை

பிடிக்க, இலட்சுமி கைகொடுக்க, சரஸ்வதி துதிக்கப் பார்வதி தேவி எழுந்தருளி வந்தார். சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினார்.

"தேவி! நம் பக்கத்தே இருக்கக் கடவாய்!" என்று தேவ தேவன் தேஞகப் பணித்தருள பார்வதி தேவி எம்பெருமான் பக்கத்தில் எழுந்தருளினார். மேனை கரகத்தினின்று நீர் வார்க்க, இமவான் சிவபெருமான் திருவடிகளை வணங்கி, சந்தனத் தாலும் நறுமலராலும் பூசித்து, உமா தேவியாரின் கர மலரை இறைவன் திருக்கரத்தில் வைத்து, "அடியேனது புதல்வி யைத் தங்கட்குத் தந்தேன்" என்று தாரா தத்தம் செய்தான்.

அரம்பையர் ஆடினர்; சித்தர்களும் கந்தர்வர்களும் தும்புரு நாரதரும் இசை பாடினர்; தேவர்களும் முனிவர் களும் வேதம் ஓதினர். இலட்சுமியும், சரஸ்வதியும் மங்கலப் பாடல் ஓதினர்; பூதர்கள் நானாவித வாத்தியங்களை முழக் கினர்; விண்ணவர் தண்மலர் சொரிந்தனர். இமவான் பசும்பால், நெய், தேன், மா, கதலி, பலா முதலியவற்றை ஒரு பாத்திரத்திலிட்டுத் திரு அமுது செய்யும்படி இறைவனை வேண்டினன். கண்ணுதற் கடவுள், மகிழ்ந்து, 'நாம் இவற்றை அமுது செய்தாற்போல் உவந்தோம்; நீ எடுத்துக் கொள் வாய்" என்று தம் திருக் கரத்தினால் தொட்டுத் திருவருள் புரிந்தார். இமவான் அந்த நிருமாலியத்தைக் கொண்டு போய், மலர் கந்தம், நீர் இவற்றோடு ஒரு புறத்தில் சேமித்து வைத்தான்.

பிரம தேவர் சிவபெருமானை வணங்கினார். "தேவ தேவ! விண்ணவரும் மண்ணவரும் மண விதியை உணர்தற் பொருட்டு, சர்வ லோக நாயகராகிய தேவரீர் அடியேன் சாஸ் திரோக்தமாகத் திருக்கல்யாணம் நடத்தி வைக்க அனுமதி தர வேண்டும்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். முக்கண்ணர் முறுவல் செய்து அதற்கு அனுமதி யளித்தார்.

வியாழ பகவான், சுக்கிராச்சாரியார் முதலியோர் அருகே சூழ, மணச் சடங்குகளை நடத்தப் பிரமதேவர் புரோகிதராக அமர்ந்தார். மண விளைக்கு மஞ்சள் பிள்ளையார் பிடித்து வைக்கவில்லை. சாட்சாத் விநாயகரே வந்து அமர்ந்தார். ஒரு புரட்சிக் கல்யாணம். தாய் தந்தை திருமணத்தில் பிள்ளையே

வந்து உட்கார்ந்திருந்தான். என்றுமுள்ளவன் அல்லவா கண நாதன்? அவனைச் சிவகுமாரன் என்றும் உமை மைந்தன் என்றும் சொல்வது அவனது ஞானம், கருணை இவற்றின் பெருமைக்காகவே அன்றோ?

மணவினைச் சடங்குகள் இனிது முடிந்தன. உலகையெல்லாம் கைவிடாது காக்கும் அகிலாண்ட நாயகியை எம்பெருமான் கைப்பற்றினார்.

தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். இமவான் பொன் மழை பொழிந்தான். பிறகு தேவியை அம்மி மிதிக்கச் செய்து அருந்ததி காட்டி அனுக்கிரகம் புரிந்தார் பகவான். இமவான், சிவ நிருமாலியமாகிய தீர்த்தம், சந்தனம், மலர் முதலியவற்றை அனைவர்க்கும் வழங்கினான். அனைவரும் அவற்றை உள்ளன் போடு பெற்று உட்கொண்டு அணிந்து பெருமகிழ்வுற்றார்கள்.

சிவபெருமான் திருமணம் புரிந்த திருக்கோலத்தில் பார்வதி தேவியுடன் வீற்றிருந்தார். கணவனை இழந்த ரதிதேவி, சிவபெருமானிடம் வந்து வணங்கினாள். "சுவாமி! தேவரீர் அம்பிகையோடு கூடி வீற்றிருப்பதால் நான் என் கணவனை அடையுமாறு அருள் புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டினாள். அருளைப் பெறுவதற்கு எப்பேர்ப்பட்ட அருமையான சந்தர்ப்பத்தைத் தேடி எடுத்தாள், பாருங்கள்!

சிவபெருமான், மன்மதன் வந்து தோன்றுமாறு தம் திருவுளத்தில் சிந்தித்து அருள் புரிந்தார். ரதிதேவி எல்லையில்லா மன மகிழ்ச்சி பெற, எரிந்து போன மன்மதன் மீண்டும் அங்கு தோன்றினான்.

நன்மை மட்டுமுள்ள வானுலகைச் சேர்ந்த தேவர்கள் நன்மையிலேயே கவனமாயிருப்பதால் முக்திக்கு முயல்வதில்லை; இறைவனையும் நினைப்பதில்லை. இதற்காகவே அசுரர்களைக் கொண்டு அவர்களைத் துன்புறுத்தி ஆண்டவன் அவர்களைத் தம்பாற் படுத்திக் கொள்வார். மண் உலகிலோ இத்தகைய வெளிப் பகையோடு, உட்பகையாகிய ஆசை முதலிய தீமைகளும் உள்ளன. தீமையை விலக்குவதற்காகத் தெய்வ அருள் நாடப்படுகிறது. அதில் பிறக்கும் ஞானத்தினால், அதன் பின் தீமை நன்மை இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிருநிலைக்கு முயற்சி செய்யப்படுகிறது. ஆகவே உலகம் உள்ளளவும்

அதில் தீமையும் இருந்து, உலக வாழ்வின் மாயத் தன்மையை நினைவூட்டிக் கொண்டேதான் இருக்கும். இதனால்தான் போலும், எரிந்து போன ஆசைத் தீமையை மீண்டும் எம்பெருமான் உயிர்பபித்தார்.

இறைவனை வணங்கினான் மதனன். "கிருபாநிதியே! அடியேனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்க" என்று துதித்தான். எம்பிரான் மன்மதனை நோக்கி, "நீ ரதியின் கண்ணுக்கு மட்டும் தெரியும் மன்மதனாகவும் மற்றவர் கண்ணுக்குத் தெரியாத அனங்கனாகவும் (அங்கமில்லாதவன்) விளங்குவாய். உண்மையான சிவனடியார்பால் உன் ஆட்சி செல்லாது. மற்றவர்பால் செல்லும்" என்று அவனுக்குரிய அரசையும் ஆற்றலையும் தந்து கருணை பாலித்தார். மன்மதன் சிவபெருமானின் அருளைப் பெற்று வணங்கி, ரதி தேவியுடன் தனது நகரத்துக்குச் சென்றான்.

சிவபெருமான் உமாதேவியோடு மணத்தவிசினின்று எழுந்து, மறை ஒலியும் மங்கல முழவும் முழங்க விடைபெற்று விடையின் மீது எழுந்தருளித் திருக்கயிலாய மலையடைந்தார். உடன் வந்தோருக்கெல்லாம் விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, திருக்கோயிலினுட் சென்று உமாதேவியுடன் அரியணையில் வீற்றிருந்தார்.

இப்படிச் சொல்வதால் சக்தி வேறு, சிவம் வேறு என்று கொள்ளக் கூடாது. சக்தியும் சிவமும் ஒன்றேதான். சக்தி புலப்படும்; சிவம் புலப்படாது. மனிதனுடைய உடல் சக்தியும் சிவமும் சேர்ந்ததுதான். உடம்பில் உள்ள சூடு சிவம்; தட்பம் சக்தி. சக்தியும், சிவமும் சேர்ந்தால்தான் எச்செயலும் எவ்வடிவும் தோன்றும். அதனால்தான் அவற்றின் சேர்க்கையைத் திருக்கலியாணம் எனச் செய்து காட்டுகிறார்கள்.

ஆன்ம சம்பந்தமான திருமணம் புரிந்து கொண்ட ஈசனும் தேவியுமான மணமகனும் மணமகளும், இருவருமே முன் போலத் தவநிலையில் ஒடுங்கிவிட்டார்கள்.

பார்வதி தேவியாரது திருமணம் நிகழ்ந்து பற்பல நாட்கள் சென்றும் இறைவன் ஒரு குமரனைத் தந்தருளாது இருந்ததைக் கண்ட திருமால், திசைமுகன், இந்திரன், திக்குப் பாலகர்கள் முதலிய வானோர்கள் மேரு மலையில் ஒன்றுகூடி ஏங்கியிருக்

தனர். நம்மை ஏன் இறைவன் இன்னமும் சோதிக்கிருர் எனக் கலங்கினர்.

ஒரு தாய் ஆரோக்கியமான பிள்ளைக்கு நிரம்ப உணவு தருவாள்; நோய்வாய்ப் பட்ட மகனுக்கு உப்பில்லாக் கஞ்சி தருவாள்; மந்தம் உள்ள பிள்ளைக்குப் புனர்ப்பாகம் செய்து தருவாள்; நேர்வாளம் உண்ட பிள்ளையைப் பட்டினி போடுவாள். இதற்குக் காரணம் குழந்தைகளின் நோயேயன்றித் தாயின் பட்சபாதம் அன்று.

கல்லூரியில் பரீட்சை நடக்கிறது. எல்லா மாணவர்களும் கேள்விக்கு விடை எழுதுகிருர்கள். நன்ருக எழுதிய மாணவர்களுக்கு ஆசிரியர் அதிக அம்சங்கள் தருகிருர். நன்ருக எழுதாதவர்களுக்குக் குறைந்த அம்சம் தருகின்ருர். கேள்வித்தாள் திருத்துகின்ற ஆசிரியர் பாரபட்சம் காட்டுகிருர் என்று சொல்லி விட முடியுமா?

இவறலும் இகலும் இன்றி யார்க்குமோர் பெற்றித்தாகி
அவரவர் வினைகள் நாடி அதற்படு பொருளை நல்கும்
சிவனை யாம் வெறுத்தல் குற்றம் சிறந்த நோன்பு
இயற்றிடாதே
தவறு செய்தனம் என்றெம்மை நோவதே தக்கதென்ருர்.

இறைவன் ஆன்மாக்கள் செய்த நல்வினை, தீவினைகளுக்குத் தக்கபடி இன்ப துன்பங்களை வழங்குகிருன். இதனைப் பிரம்மதேவர் மற்ற வானோர்களுக்கு உணர்த்தினுர்.

அனைவரும் திருக்கயிலாயம் சென்று தமது துன்பங்களைச் சிவபிரானிடம் விண்ணப்பம் செய்வதெ்தன உத்தேசித்தனர். பிரமதேவர், சிவபெருமான் எந்நிலையில் உள்ளார் என்பதை ஒரு தூதுவன் மூலம் அறிந்து, பின்னர் செல்வோம் என்று கூறி, வாயு தேவனை அனுப்பி வைத்தார். 'மன்மதனை எரித்த சிவபெருமான் முன் செல்வதா?' என நடுங்கியவாறே வாயுவும் சென்ருன்.

ஆங்கையில் நீராடிவிட்டு, தாழம் பூவின் மகரந்தங்களை அணிந்து பயபக்தியுடன் தென்றலாய் மெல்லக் கயிலாயம் சென்ருன் வாயு; இறைவன் திருக் கோயிலின் முன்வாயிலை யடைந்தான். நந்தி தேவர், ஒரு ஹுங்காரம் செய்ய இடியொலி கேட்ட நாகம் போல் வாயுதேவன் மயங்கிக் கீழ

விழுந்தான். ஒருவாறு மயக்கம் தெளிந்து நந்தியெம்பெருமானிடம் சென்று, தான் வந்த காரியத்தைத் தெரிவித்தான்.

ஈசுவரனின் நிலையை நோட்டம் பார்ப்பது தகாத காரியம். அவனது நிரந்தர நிலை அனுக்கிரகம்தான். வேண்டி நிற்கும் போதெல்லாம் அருள் புரிவான் என்ற நம்பிக்கை யொன்றே வேண்டும். எனவே பரமனின் நிலைகாண வந்த வாயுவை வெருட்டிவிட்டார் நந்தி தேவர்.

வாயு தேவன் மேரு மலைக்குத் திரும்பி வந்து, பிரம்மதேவரிடம் கயிலாயத்தில் நடந்ததைச் சொன்னான். தேவர்கள் யாவரும் ஆண்டவனைத் துதித்து அருள் கோரிக் கயிலாய மலை சென்றனர். திருநந்தி தேவரை வணங்கி அவர் அனுமதி பெற்று உள்ளே சென்றனர். திருமாலும் மற்றோரும் பரமேசனைப் பலகாலும் பணிந்து தமது குறைகளைக் கூறி முறையிட்டனர்.

"எம்பெருமானே! சூரபன்மனுதியர்களால் பெருந்துயருறுகிறோம். எங்களை இத் துயரத்திலிருந்து விடுவிக்க உமக்கு ஒப்பாக ஒரு திருக்குமாரரைத் தந்தருளுக" என்று தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டனர்.

ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும்
ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமுந் துன்பும் இன்றி
வேதமுங் கடந்து நின்ற விமலஓர் குமரன் றன்னை
நீதரல் வேண்டும் நின்பால் நின்னையே நிகர்க்க என்றார்.

ஐயன் அவதரித்தான்!

பிரமன் முதலிய தேவர்களை நோக்கிச் சிவபிரான், "நீங்கள் வருந்த வேண்டாம்; ஒரு புதல்வனைத் தருவோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

வேண்டத் தக்கது அறிவோனும், வேண்ட முழுதும் தருவோனுமான ஆண்டவன் தான் எதனை எந்தச் சமயத்தில் தர வேண்டும் என்பதையும் அறிவார். அதற்கேற்ப இப்போது முருகனைத் தர வேண்டிய தருணம் வந்துவிட்டது என்பதாகப் பெருமான் கருதினார்.

முன்பு திரிபுர தகனத்தின் போது திருத்தேரும், படைக்கலமும், பரிவாரமும் சித்தம் செய்யுமாறு தேவர்களைப் பணித்துப் பின்னர் அவற்றைப் பயன் படுத்தாது தமது பராக்கிரமத்தாலேயே பகைவரை வென்ற பரமேசுவரர் அல்லவா அவர்? இப்போதும் அவ்வாறே முருகன் பிறப்புக்கென ஓர் ஏதுவாகத் தேவியைப் பர்வதபுத்திரியாக்கி, திருமணம் புரிந்து திருக் கைலாயம் சேர்ந்த ஐயன் இறுதியில் அவளிடமிருந்து புதல்வனைத் தராமல் தாமாகவே குமரனைத் தந்தருள எண்ணினார். அவரது லீலையை நாம் எப்படி அளப்பது?

ஐயன் வேறு, அன்னை வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்கக் கூடாது. என்றுமே அவர் அம்மையப்பன் என்பதை உணர்த்தத்தான் இவ்வாறு அருள் கூர்ந்திருப்பாரோ?

'பரமேசுவரனுக்கு ஐந்து முகங்கள், தேவிக்கு ஒரு முகம்—ஆக ஆறுமுகத்திலுள்ள ஆறு நெற்றிகளிலிருந்து அவர் ஆறு பொறிகளைத் தோற்றுவித்து ஆறுமுகனை உண்டாக்கினார்' எனச் சிலர் கூறுவர். இது தவறு. பரமேசுவரனுக்கே ஸத்யோ ஜாதம், வாமதேவம், தத்புருஷம், ஈசானம், அகோரம் என்று வெளிப்படத் தெரியும் ஐந்து முகங்களோடு பரம ஞானியரின் உள்நோக்குக்கு மட்டும் புலப்படும் உள் முகமாக ஆறுவது திருவதனம்—அதோமுகமாக—உள்ளது. இவ்வாறு திருமுக முள்ள திருக்கோலம் தாங்கிய பெருமான் அவை ஒவ்வொன்றின் நெற்றிக் கண்ணினின்றும் அருட்பெருஞ் சோதிப் பொறி ஒவ்வொன்றினை வழங்கியருளினார். அப்பொறிகள் அளவு கடந்த வெப்பத்துடன் உலகெங்கும் பரவிப் பறந்தன. அச் சோதியின் வெப்பத்தைத் தாங்க மாட்டாது வானவர்கள் மூலைக்கு ஒருவராக ஓடினார்கள். வாயுக்கள் உலைந்து ஓய்ந்தன; கடல்கள் வற்றின; வடவாமுகாக்கினியும் தன் செருக்கு நீங்கிற்று; பூமி பிளந்தது; மலைகள் யாவும் நெக்குவிட்டன; அட்ட நாகங்களும் நெளிந்து நீங்கின; அட்ட திக்கயங்களும் அழுது தியங்கின; உயிர்கள் எல்லாம் நடுங்கின. ஆயினும் அப்பொறிகள் இறைவன் அருளினால் பெருங்கருணை செய்யும் வண்ணம் பிறந்தன ஆதலால் எவ்வுயிரையும் நாசம் செய்ய வில்லை. வெறும் அச்சத்தை மட்டுமே ஏற்படுத்தின. இனிமையே உருவான முருகன் அச்சமூட்டும் வகையில் தோன்றி

யதையும் நமக்குப் புரியவொண்ணாத ஈசுவர லீலை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அன்பனும் நண்பனும் பரமபக்தனுமான அர்ச்சுனனுக்குக் கண்ண பெருமான் விசுவரூப தரிசனம் காட்டும் போது அவனை நடுநடுங்கவே செய்தாரன்றோ?

இறைவனின் நெற்றிக் கண்களினின்று நெருப்புப் பொறி புறப்பட்டபோது, எம்பிரானின் அருகே வீற்றிருந்த உமா தேவியாரும் அப் பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்காது திருவுளம் கலங்கித் தம் திருவடியிலுள்ள சிலம்புகள் புலம்பித் தாக்கத் திருக்கோயிலினுள்ளே ஓடினார்.

கடலில் கப்பல் செல்கிறது. கப்பல் நடுக் கடலுக்குப் போய்விட்டது. அக் கப்பலின் கொடி மரத்தில் காகங்கள் கூட்டமாக உட்கார்ந்திருக்கின்றன. மாலுமி அக் காகங்களை அடித்து விரட்டுகிறான். காகங்கள் அங்கிருந்து பறக்கின்றன. நடுக் கடல். காகங்கள் எங்கே சென்று புகலிடம் தேடும்? நாலா பக்கங்களிலும் பறக்கும். எங்கும் புகலிடம் கிடைக்காமல் திரும்பவும் கப்பலின் கொடி மரத்துக்கேதான் வந்து சேரும். அதேபோல் அஞ்சிய தேவர்கள் யாவரும் திரண்டு மீண்டும் கயிலாயத்துக்கே வந்தார்கள். சிவபெருமானைக் கண்டு, "அசுரர்களை மாய்ப்பதற்கு ஒரு மைந்தனை அருள வேண்டும் என்று வேண்டினோம். முடிவில்லாத வெப்பத்தை யுடைய அக்கினியை வழங்கி விட்டீர்களே; நாங்கள் உய்வது எவ்வாறு? அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மை தணியா விட்டால் இன்னும் ஒரு கணத்தில் உலகமெல்லாம் அழியும். காப்பாற்றுங்கள்" என்று முறையிட்டார்கள். இறைவன் தேவர்களிடம், "அஞ்சாதீர்கள்" என்று கூறிப் புதிதாகக் கொண்ட ஆறு திருமுகக் கோலத்தை மறைத்து முன் போல ஒரு முகத்தோடு எழுந்தருளி, உலகெங்கும் பரந்த அக்கினிப் பொறிகள் தமது திருமுன் வரும் வண்ணம் திருவுளம் கொண்டார்.

ஆறு அக்கினிப் பொறிகளும் எம்பிரான் திருமுன் வந்தன. இறைவன் வாயு தேவனையும் அக்கினி தேவனையும் நோக்கி, "நீங்கள் இருவரும் இந்த அக்கினிப் பொறிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு போய்க் கங்கையில் விட்டு விடுங்கள்! கங்கை அவற்றை சரவணப் பொய்கையில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

வாயு தேவனும், அக்கினி தேவனும் அஞ்சி நடுங்கினர். எம்பெருமானை வணங்கி, "தேவ தேவ! இந்த அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மையைத் தாங்க எங்களால் முடியுமா? ஆலகாலம் போல் படர்ந்த இந்த அக்கினிப் பொறிகளைக் கண்டு ஓடியவர்களல்லவா நாங்கள்? இந்த அக்கினிப் பொறிகளை நெருங்கவே அஞ்சுகின்ற நாங்கள் எப்படிச் சுமந்து கொண்டு செல்ல இயலும்?" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். "இந்தத் தீப்பொறிகளைத் தாங்கும் ஆற்றலை உங்களுக்கு அளித்தோம்" என்று சிவபெருமான் அருள் புரிந்தார். வாயுவும் அக்கினியும், வாயுவாயும் அக்கினியாயுமிருப்பது அவர் தந்த ஆற்றலால் தானே?

"இத்தழற் பிழம்பு சரவணப் பொய்கையை அடைந்து ஒரு திருக் குமரனாய் வளர்ந்து, சூராதி யவுணர்களை அழித்து உங்களுக்கு அருள் புரியும். நீங்கள் அனைவரும் உங்கள் இருப்பிடத்துக்குச் செல்லலாம்" என்று எம்பெருமான் தேவர்களுக்குக் கூறியருளினார்.

தேவர் யாவரும், "உய்ந்தோம்; உய்ந்தோம்" என்று சிவபெருமானை வணங்கி அங்கிருந்து விடைபெற்றனர்.

வாயுதேவன் எம்பெருமானை வணங்கித் தீப்பொறிகள் ஆறையும் முதலில் சென்னி மேல் தாங்கிச் சென்றான். திருமால், பிரமன் முதலிய தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சியுடன் வாயுதேவனைப் பின் தொடர்ந்தனர், சுவாமியின் திருஅவதாரம் காண்பதற்காக. ஒரு நாழிகை சென்றது. வாயுதேவன் தீப்பொறிகளின் வெம்மை தாங்காது அக்கினி தேவனிடம் சேர்த்தான். அக்கினி தேவன் சென்னி மேல் தாங்கினான். இவ்வாறு மாறி மாறித் தாங்கிக்கொண்டு போய்க் கங்கையில் சேர்த்தனர். அப்பொறிகளின் வெம்மை தாங்காது கங்கையும் வற்றத் தொடங்கியது. இறைவன் அருளை உணர்ந்த கங்கை, அவற்றை ஏந்திச் சென்று ஒரு நாழிகைக்குள் இமய மலைச்சாரலில் உள்ள சரவணப் பொய்கையில் சேர்த்தாள். விளைவை நாடும் வறியவர் போல் திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சரவணப் பொய்கையைச் சூழ்ந்து காவல் புரிந்தனர்.

சிவபெருமான் அருளால் சரவணப் பொய்கை, கங்கையைப்போல் வற்றவில்லை. அப்பொழுது, அருவமாயும், உருவமாயும் அநாதியாயும் ஒன்றாயும் பலவாயும் பரப்பிரம்மமாயும் நின்ற பரசிவ சோதிப் பிழம்பே ஒரு திருமேனியாக வடிவு கொண்டது. பரம் பொருள் கருணை வெள்ளம் பொழியும் ஆறு திருமுகங்களும், பன்னிரண்டு திருக் கரங்களும் கொண்டு உலகமெல்லாம் உய்யும் வண்ணம் முருகக் கடவுளாகத் திரு அவதாரம் செய்தருளியது.

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி ஆகக்
கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் னிரண்டுங் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்(கு) உதித்தனன் உலகம் உய்ய.

முருகப் பெருமான் திரு அவதாரம் செய்தவுடன் ஆகாயத்திலே தேவதுந்துபிகள் முழங்கின; வேதங்களெல்லாம் ஆர்த்தன; திருமாலும், பிரமனும், இந்திரனும், முனிவர்களும் பூமாரி பெய்து, "அடியேங்களுக்கு அருள் செய்க" என்று துதித்துச் சூழ்ந்தார்கள். உலகத்து உயிர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டன; அவுணர்களுக்குத் தீய அறிகுறிகள் தோன்றின.

வேதங்களின் முடிவாலும், மனத்தாலும், வாக்காலும் அறிய ஒண்ணாது எங்கும் நிறைந்து நின்ற சிவபெருமானே கருணையுடன் ஆறு திருமுகங்களை உடையவராய்த் தோன்றி, நீர் சரவணப் பொய்கையில் ஆயிரத்தெட்டு இதழ்களோடு கூடிய செந்தாமரை மலரின் மீது இனிது வீற்றிருந்தருளினார்.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல்
நிறைவுடன் யாண்டு மாகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி
அறுமுக வுருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின்
வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே.

முருகப் பெருமானுடைய அவதாரத் தத்துவத்தை இனிச் சற்று அறிவோம். உலகத்தின் க்ஷேமத்துக்காகக் கடவுள் பஞ்சபூதங்களில் படிப்படியாக வெளி, காற்று, கனல், புனல், மண் இவற்றின் வழியே தோற்றம் பெறுகிறார் என்பது முருகன் திரு அவதாரத்தின் தத்துவம். இறைவனின் நெற்றிக்

கண்ணிலிருந்து புறப்பட்ட பேரொளிச் சுடர் வானத்தில் நின்று, பின் காற்றின் கையில் புகுந்து, தீயைச் சென்றடைந்து அங்கிருந்து கங்கையாகிய நீரில் தவழ்ந்து, நிலத்தில் எய்தியது. ஞானக்கினியில் அருவமாகத் தோன்றிக் கருணைப் பொய்கையில் உருவமாகப் பொலிந்தது. அருவமான ஞானமயப் பரம் பொருள் பக்தர்களிடம் கருணை கொண்டே அன்றோ வடிவு கொள்கிறது?

தமிழ் மொழி என்றும் இளமை மாறாத மொழி. எம்பெருமான் முருகன், என்றும் அகலாத இளமையுடையவன். தமிழ் மொழியில் உயிர் எழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு; முருகப் பெருமானின் தோள்கள் பன்னிரண்டே. முருகனுக்குத் திருமுகம் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று கண்களாக மொத்தம் பதினெட்டு நயனங்கள்; தமிழில் மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டு. (சிவமூர்த்தி, உமாதேவி, விநாயகர், முருகன் யாவருமே முக்கண் பெற்றவர்கள்.) "ஷட்வக்த்ரம் த்வாதச புஜம் அஷ்டாதச விலோசனம் ரூபம் அங்கீக்ருதம் சுபம் லோகாமாம்" என்கிறது வடமொழி ஸ்காந்தம்.

"உருவம் இல்லாத அருட்பெருஞ் ஜோதி ஆண்டவன், ஆறு முகங்கள், பன்னிரண்டு தோள்கள், பதினெட்டுக் கண்கள் கொண்ட இந்த அருள் உருவத்தை உலகம் உய்யும் பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டான்" என்பது இதனுடைய பொருள்.

சூரியன் ஆறு கண்களாகவும், சந்திரன் ஆறு கண்களாகவும், அக்னி ஆறு கண்களாகவும் முருகப் பெருமானுக்குப் பதினெட்டுக் கண்களமைந்தாற்போல் தமிழில் மெய்யெழுத்துகள் பதினெட்டாக நின்றன. முருகவேளின் முகங்கள் ஆறு. தமிழில் இன எழுத்து ஆறு. வல்லினம் ஆறு, மெல்லினம் ஆறு, இடையினம் ஆறு. மு—ரு—க என்ற எழுத்துக்களில் ஒவ்வொன்றும் மெய்யெழுத்தில் ஒவ்வோர் இனத்தைச் சார்ந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கந்தவேள் கரத்தில் உள்ள வேல் வேறு எந்தத் தெய்வத்துக்கும் இல்லாத சிறப்புடைய ஆயுதம். வேல் என்றே மக்கட்குப் பெயரிடுவது மரபு. இவ்வாறு வேறு ஆயுதத்தின் திருநாமங்களை மக்கட்கு இடுவதில்லை. வேறு

எந்த மொழியிலும் இல்லாத தனி நிலை ஆயுத எழுத்து தமிழில் தான் உண்டு. ஆய்தம் ஃ; இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்ற மூன்றும் மூன்று புள்ளிகளாகச் சேர்ந்தது. இது வேலின் உருவை ஒத்தது.

கண்ணிகர் மெய்யும் சென்னிக் கணநிகரினத்தின் கூறும்
திண்ணமை தோள்க ளேபோல் திகழ்தரு முயிரும் வேறொன்
றெண்ணுதற் கரிய தான எஃகமும் இயலிற் காட்டும்
புண்ணிய முனிக்கோன் செவ்வேல் பொற்பதத் தடிமையாகும்.

எனவே, முருகன் வேறு தமிழ் வேறு அல்ல. முருகனே தமிழ். தமிழே முருகன் என்பதை உணரலாம்.

பிறக்கும்போதே பெயருடன் யாரும் பிறப்பதில்லை. குழந்தை பிறந்த பின்னர்தான் பெயர் சூட்டுவார் ஆனால் இங்கோ. "ஒரு திரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன்" என்று கூறுகிறார். ஒருவரைப் பார்த்து, "இவருக்கு ஞானம் உதித்தது" என்று சொன்னால் அப்போது தான் ஞானம் வந்தது என்று பொருளாகாது. ஞானம் முன்பே இருந்தது; அது மறைந்திருந்தது; இப்போது உதித்தது என்றுதான் பொருள்படும். ஆகவே, என்றும் இருக்கும் இறைவனே உலகம் உய்வதற்காகக் கிழக்கில் ஒரு முகமும், மேற்கில் ஒரு முகமும், வடக்கே ஒரு முகமும், தெற்கில் ஒரு முகமும், மேலே ஒரு முகமும், கீழே ஒரு முகமுமாக ஆறுமுகப் பெருமானாக வந்து உதித்தான்.

ஆண்பிள்ளை என்றும் ஆண்மகன் என்றும் கூறவல்ல ஒரே ஒருவன் முருகப் பெருமான். கோடீசுவரனின் பிள்ளையைக் கோடீசுவரன் மகன் என்றும், ஏழையின் பிள்ளையைத் தரித்திரன் மகன் என்றும், வைசியரின் மகனைச் செட்டி மகன் என்றும் சொல்லும் வழக்குப்படி, பெண்ணுக்குப் பிறந்த நாம் யாவரும் பெண் — பிள்ளைகள்தான். ஆணுக்கே பிறந்த பிள்ளைதான் ஆண் பிள்ளை. அப்படிப் பெண் தொடர்பின்றி ஆணுக்கே பிறந்தவன் ஆறுமுக சுவாமி. பரமான்மாவை ஆணாகவும், அதைத் தேடிச் சென்றடைய வேண்டிய ஜீவான்

மாவைப் பெண்ணுகவும் கொள்கிற மரபுப்படி இது கந்தப் பெருமானின் பிரம்ம நிலையைக் குறிக்கும்.

முருகன் அவதாரம் செய்தான் என்பதும் சரியாகாது. அவதாரம் என்ருல் இறங்கி வருவது என்று பொருள். நாம் யாவரும் இறங்குமுகமாகக் கீழ் நோக்கி இவ்வுலகுக்கு வருகிறேம். முருகனே இறைவனின் ஊர்த்துவ முகமாக நெற்றிக் கண்ணினின்று வெளிப் போந்தவன்.

சரவணப் பொய்கையில் திரு அவதாரம் செய்தருளிய முருகப் பெருமான் செந்தாமரையில் கொலு வீற்றிருந்தார். திருமால், பிரம்மதேவர், காலக் கடவுள், வருண பகவான் முதலிய தேவர்கள் அங்கே சென்ருர்கள். கைக்குழந்தை போலத் திருவிளையாடல் புரியும் எம்பெருமானை அவர்கள் கண்டார்கள். வாக்கினுலும், வேத முடிவான உபநிடதங் களாலும் அளக்க முடியாத நிமலமூர்த்தியாக இருந்தாராம் எம்பெருமான்.

அழகிய திருமேனியுடன் வீற்றிருந்த முருகவேளின் ஆறு முகங்களிலும் கருணை பொழிகிறது; நாராயணமூர்த்தி எம் பெருமானைப் பார்த்தார். எத்துணை முறை பார்த்தாலும் அவருக்குத் திருப்தி ஏற்பட வில்லையாம்! "எம்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் குழந்தை போல எழுந்தருளி யிருக்கிருர். நீங்கள் பாலூட்டுங்கள்" என்று கார்த்திகைப் பெண்கள் அனைவருக்கும் தேவர்கள் உத்தரவு போட்டார்கள். "அவ்வாறே செய்கிறேம்" என்று கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் சரவணப் பொய்கை சென்று அங்கு எழுந்தருளி யிருக்கும் இளம்பூரணனைத் துதித்து வணங்கினர். கார்த்தி கைப் பெண்களுக்குள் போட்டி ஏற்படாதபடி, குமரக் கடவுள் ஒருவரே ஆறு குழந்தைகளாகப் பிரிந்தருளினுர்.

உவகையொடு கிர்த்திகையர் அறுவரும் எடுக்க அவர்
ஒருவர் ஒருவர்க்(கு) அவன்ஓர் ஓர்புத்ர னுனவனும்

கார்த்திகை மகளிர் அறுவரும் ஆளுக்கொரு குழந்தையை எடுத்துப் பால் ஊட்டினுர்கள். முருகப் பெருமான் முறுவல் செய்து, நீங்காத பேரருளால் அருந்துவது போல் அருந்திஞர். பால் அருந்திய பரஞ்சுடர் முதல்வனை வண்டருந்தாத கஞ்சமா

மலர்ச் சயனத்தில் சேர்த்த கார்த்திகை மாதர்கள் தாலாட்டிக் கண் வளரச் செய்தனர்.

பாம்பா லுததி தனைக்கடைந்து படரும் கொடுங்கார்
சொரிமழைக்கு
பரிய வரையைக் குடைகவித்துப் பசுக்கள் வெருவிப்
பதறுமற்
காம்பா லிசையின் றொனியழைத்துக் கதறும் தமரக்
காளிந்திக்
கரையினிரைப் பின்னே நடந்த கண்ணன் மருகா,
முகையுடைக்கும்
பூம்பா சடைப்பங் கயத்தடத்திற் புனிற்றுக் கவரி
முலைநெரித்துப்
பொழியு மமுதந் தனைக்கண்டு புனலைப் பிரித்துப்
பேட்டெகினந்
தீம்பால் பருகுந் திருச்செந்தூர்ச் செல்வா தாலோ
தாலேலோ
தெய்வக் களிற்றை மணம்புணர்ந்த சிறுவா தாலோ
தாலேலோ

பழுத்த வைணவராகிய பகழிக் கூத்தர் இவ்வாறு திருச் செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழில் முருகனைத் தாலாட்டுகிறார்.

'அமிருத மதனத்தின் போது பாற்கடலைக் கடைந்தவரும், பெரு மழையின் போது கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகத் தூக்கி மாடுகளைக் காத்தவரும், வேணுகான இசைத்து யமுனை தீரத்தில் ஆநிரையைப் பின்தொடர்ந்தவருமான பெருமானின் மருமகனே' என்று முதலில் துதிக்கிறார். பிறகு இவ்வாறு தொடர்கிறார்:

பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன; அவற்றிலே அன்னங்கள் வாழ்கின்றன. உணவு தேடுவதற்காக ஆண் அன்னங்கள் வெளியே சென்றிருக்கின்றன. கன்று ஈன்று பத்துப்படி பால் கறக்கக் கூடிய எருமை ஒன்று அந்தப் பொய்கையில் இறங்கி ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. பொய்கையில் இருந்த வரால் மீன் எருமையின் மடியை இடித்து மோதியது. கன்றுதான் பாலைக் குடிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டது எருமை! அதன் மடியிலிருந்து பால் சுரந்தது. எருமையின் மடியிலிருந்த பத்துப் படி பாலும் நீரில் கலந்த

விட்டது. நீர் வேறு, பால் வேறாகப் பிரிக்கும் ஆற்றல் அன்னத்துக்கு உண்டு. 'நம் கணவன்மார்களாகிய ஆண் அன்னங்கள் உணவு தேடி எங்கோ போயிருக்கின்றன. எம்பெருமானே உணவை இங்கேயே கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார்' என்று பெண் அன்னங்கள் நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்து எடுத்துப் பாதியைக் குடித்து மறு பாதியைக் கணவருக்கு என்று வைத்து விட்டனவாம். (அவை பழங்கால அன்னங்கள்!) இவ்வாறு அன்னங்கள் வாழும் தீர்த்தமுள்ள திருச்செந்தூரில் வாழும் செல்வனைத் தாலாட்டுகிறார் பகழிக்கூத்தர்.

கார்த்திகைப் பெண்கள் நிருக்குழந்தைகளைத் துயிலச் செய்தனர். ஒரு முருகக் குழந்தை தூங்கும். ஒரு முருகக் குழந்தை எழுந்து "சிவா", "சங்கரா" என்று மழலைச் சொல் பேசும். ஓர் உருவம் மாதாவின் பாலைச் செம்பவள வாய் வைத்து உண்ணும்; ஓர் உருவம் சிரிக்கும்; ஓர் உருவம் விளையாடும்; ஓர் உருவம் காரணமின்றி அழுது கொண்டிருக்கும்; ஓர் உருவம் தவழ்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும்; ஓர் உருவம் தளர்நடை இட்டுச் செல்லும்; ஓர் உருவம் நிற்க முடியாமல் எழுந்து விழும்; ஓர் உருவம் பாட்டுப் பாடும்; ஓர் உருவம் கைகளைக் கொட்டும்; ஓர் உருவம் கூத்தாடும். ஓர் உருவம் செங்கை கொட்டும்; ஓட ஓர் உருவமும், ஓரிடத்தில் ஒளிக்க ஓர் உருவமும், அப்படி ஒளித்ததைத் தேட ஓர் உருவமும் கொண்டு ஆறு குழந்தை உருவங்களும் திருவிளையாடல் புரிந்து வளர்ந்தன.

துயில ஓர் உருவம்; துஞ்சித் துண்ணென எழுந்து
மென்சொல்
பயிலஓர் உருவம்; யாய்தன் பயோதரம் பவளவாய் வைத்து
அயிலஓர் உருவம்; நக்காங்கு அமர ஓர் உருவம்; ஆடல்
இயலஓர் உருவம்; வாளா இரங்கஓர் உருவம் செய்தான்
ஆடஓர் உருவம் செங்கை அறையஓர் உருவம் நின்று
பாடஓர் உருவம் நாடிப் பார்க்கஓர் உருவம் ஆங்கண்
ஓடஓர் உருவம் ஓர்பால் ஒளிக்கஓர் உருவம் யாண்டுந்
தேடஓர் உருவ மாகச் சிவன்மகன் புரித லுற்றான்

இப்படியாக, என் அப்பன் ஓருருவமே பல உருவாகி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சிற்பரனாகி வந்த செவ்வேளது திருவிளையாடலின் திறத்தை நோக்கிய அரி அயனாதி அமரர்

கள் ஆனந்த மடைந்து, "இவ்வொரு பாலகரே பல சிறுவர் வடிவம் கொண்டு புரியும் திருவிளையாடல் எங்களாலும் அறிய முடியாதது. கைக்குழந்தைபோல் தோன்றிய இக் குமரக் கடவுள் செய்யும் மாயைபோல் செய்ய வல்லார் எவரும் இல்லை. ஆகவே, இவர் ஒப்புயர் வில்லாச் சிவபெருமானே யாம்" என்று கூறி வணங்கி நின்றார்கள்.

ஸ்கந்தன் ஆறுன்!

முருகனுடைய பெயரின் சிறப்புகளை முன்பு கண்டோம். ஐயனது திருநாமங்கள் மற்றும் சிலவற்றின் பெருமையை இங்கு காண்போம்.

முருகப் பெருமானுக்குக் குமாரன் என்று ஒரு பெயருண்டு. குமாரன் என்ற சொல்லுக்கு மூன்று பொருள் உண்டு. 'மாரன்' என்றால் மன்மதன். 'கு' என்பது இகழ்ச்சியைக் காட்டும். தன் அழகால் மன்மதனை இகழ்ந்தவன் என்பது ஒரு பொருள்.

'கு' என்றால் உலகம். 'மா' என்றால் திருமகள். 'ர' என்றால் தருபவன். உலகில் செல்வம் பலவும் தருபவன் குமாரன். இது இரண்டாவது பொருள்.

குமாரன் என்பது குமரன் என்ற சொற்பொருளைத் தரும். அதாவது அழிவில்லாத இளமை உடையவன்; என்றும் இளையோனாய் விளங்குபவன் என்பது பொருள்.

முருகப் பெருமான் கங்கையில் பிறந்ததால் காங்கேயன் என வழங்கப்படுகிறார். கார்த்திகைப் பெண்கள் எடுத்துப் பாலூட்டி வளர்த்ததால் கார்த்திகேயன் எனப்படுவார்.

முருகப் பெருமானுக்கு ஏன் இவ்வளவு அருமை பெருமை யென்றால், சிவனும் அவனும் ஒன்று என்பதுதான். சுவாமி என்றால் முருகன் ஒருவனைத்தான் குறிக்கும். அதனால்தான் அவன் இருக்கும் மலையைச் சுவாமிமலை என்கிறோம். சுவாமி யென்றாலும், நாதன் என்றாலும் பொருள் ஒன்றுதானே! சிவன், முருகன் இரண்டும் ஒன்றே என்பதால் சுவாமி, நாதன் இரண்டையும் சேர்த்து ஒரு பெயராகச் சொல்கிறோம்.

வெண்ணெய் தான் நெய் என்றாலும் நெய்யால்தானே வெண்ணெய்க்குப் பெருமை? நூல்தான் ஆடை யென்றாலும், ஆடையால் தானே நூலுக்குப் பெருமை? அதேபோல் முருகனால் சிவபெருமானுக்குப் பெருமை.

சோமநாதனாகிய சிவபிரானுக்கும் கந்தன் பிரணவப் பொருள் உபதேசித்துச் சுவாமிநாதன் ஆனான். கும்ப கோணத்தை அடுத்துள்ள சுவாமிமலையே தந்தைக்குத் தனயன் உபதேசித்த தலம். இத்தலத்தில் தந்தையைக் கோயிலின் கீழ்த்தளத்திலும், நம்பியை மேல் தளத்திலும் காணலாம். தந்தைக்கு உபதேசம் செய்ததால் முருகனுக்குத் 'தகப்பன் சுவாமி' என்றொரு பெயரும் உண்டு. தந்தையினும் பெருமை வாய்ந்தவன் என்பதையே இது குறிக்கும். பிரம்மண்யம் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கும் என்றும், 'மேலான' பிரம்மண்யம் என்ற அடைமொழி சேர்ந்த ஸு-ப்பிரம்மணியம் என்பது கந்தனைக் குறிக்கும் என்றும் சொல்வர். ஐயன் பிரம்மத்தின் வடிவமாக விளங்குவதாலும் சுப்பிரமணியன் எனப்படுவார். வேதங்களுக்கும் வேதியருக்கும் நாயகனை மறையின் மரபை ரட்சிப்பதாலும் சுப்பிர மணியன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது.

சுப்பிரமணிய மந்திரத்தின் பொருளை எவ்வளவு கூறினாலும் முடிவு பெறாது. அவ்வளவு பொருளையும் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. மந்திரம் தெரிந்திருந்தாலே போதுமானது! மருந்தின் தராதரம் நமக்கெல்லாம் புரிவதில்லை யென்றாலும், உண்ட மருந்து உள்ளே போய்த் தன்னுடைய வேலையைச் செய்யத் தவறுவதில்லையே!

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய அக்கினிப் பொறிகளின் வெப்பத்தைத் தாங்க முடியாமல் உமாதேவியார் ஓடினார் அல்லவா? அவ்வாறு அஞ்சி ஓடிய அம்பிகை, மாலயனாதி தேவர்கள் ஒரு திருக் குமாரர் வேண்டும் என்று சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டதையும், அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய எம்பெருமான் தமது நுதல் விழியிலிருந்து தீப்பொறிகளைத் தோற்றுவித்து, சரவணப் பொய்கையில் சேர்ப்பித்தருளியதையும் அறிந்தார்.

முருகன் தோற்றத்துக்குக் காரணமான தேவர்களின் பத்தினிகளும் தம்மைப் போலவே பிள்ளைப் பேறு வாய்க்கப் பெறுதிருக்க வேண்டுமென அம்பிகை அப்போது சபித்தாராம். ஊன்றிப் பார்த்தால் இதில் சாபமில்லை; தம்மைப் போலவே தேவ மாதர் யாவரும் உயிரினம் முழுவதையும் குழந்தைகளாகக் கருதி தேவ சக்திகளைப் பரப்ப வேண்டுமென தேவி அருள் புரிந்ததாகவே தோன்றும்.

அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மை நீங்கியபின், கண்ணுதற் கடவுள் கருணை செய்து, உமாதேவியாரைத் தம் பக்கத்தே இருத்திக் கொண்டார்.

உமாதேவியார் அஞ்சியோடியபோது அவரது திருவடிகளின் சிலம்பிலிருந்து நவரத்தினங்கள் சிதறின. அந்த இரத்தினங்களெல்லாம் சிவபெருமானின் திருமுன் விளங்கின. அரனாரின் திருவருளால், அந்நவமணிகளிலிருந்தும் அம்பிகையின் திருஉருவம் தோன்றியது. அவ்வுருவங்களை நோக்கிய சிவபெருமான், 'வாருங்கள்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஒவ்வோர் இரத்தினத்திலிருந்தும் ஒவ்வொரு சக்தியாக நவசக்திகள் தோன்றினார்கள். உமாதேவியாரையொத்த அவர்கள், முக்கண் மூர்த்தியின் முளரியந்தாளை வணங்கினர். ஐயன் அருளால் கருத்தரித்தார்கள். இதனைக் கண்ட உமாதேவியார், அந்நவசக்திகள் மீது சினந்து, "நீங்கள் எனக்கு மாறுபினமையால், பல காலம் இக்கர்ப்பத்துடன் இருக்கக் கடவீர்" என்று சபித்தார். சாபத்தைக் கேட்ட நவசக்திகளும் அஞ்சி நடுங்கினார்; உடல் வியர்த்தனர். சிவபெருமானது திருவருளால் நவசக்திகளின் வியர்வையினின்றும் இலட்சம் வீரர்கள் உதித்தார்கள். பொன்னுடை உடுத்தி, வாளையும் பரிசையையும் கரத்திலே ஏந்தி, இடியேறனைய சொல்லை உடையவர்களாயிருந்த அந்த வீரர்கள் கண்ணுதற் கடவுள் முன் சென்று, திருவடிகளை இறைஞ்சித் துதித்து நின்றார்கள். "மைந்தர்களே! அமரர்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அசுரர்களை அழிக்க வந்த நமது புதல்வனாகிய முருக வேளுக்கு நீங்கள் யாவரும் படை வீரர்களாகுக" என்று சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கித் திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அந்த இலட்சம் வீரர்களும் நாடாளும் இறைவனிடம் பேரன்பு உடையவர்களாய்ச் [illegible] பணி நின்றார்கள்.

உமாதேவியாரால் சபிக்கப்பட்ட நவசக்திகள் நடு நடுங்கி, மலைவளர் காதலியை மன மொழி மெய்களங்களால் வழிபாடு செய்து கொண்டு, கருப்பத்தோடு பல காலம் இருந்தார்கள். அந்நவசக்திகளின் கருவிலே உதித்தவர்கள் காளையர்களாகி, சிவபெருமானைச் சிந்தித்துத் தொழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கருப்பத்தில் சிவயோகம் செய்து கொண்டிருந்ததால் அன்னையருக்கு மிகவும் பாரமாகியது. நவசக்திகள் அதனைத் தாங்க முடியாமல் வருந்தி, பார்வதி பரமேசுவரரைப் பணிந்து வேண்டினர். எம்பெருமான் தண்ணருள் புரிந்து, உமாதேவியாரை நோக்கி, "உமையே, உன் காற்சிலம்பினின்றும் தோன்றிய இந்நவ சக்திகள் உன் சாபம் காரணமாக நெடுங்காலம் கருப்பத்தைச் சுமந்து துன்புற்றார்கள். இனி புதல்வர்களைப் பெறத் திருவருள் செய்க" என்று பணித்தருளினார். அம்பிகை சினம் நீங்கிப் புன்முறுவல் பூத்தாள். ஈசுவரனும், தேவியும் எவ்வளவு அந்நியோந்நியமாக வாழ்கிறார்கள் என்பதைப் பாருங்கள். கருணை கொண்ட அம்பிகை நவசக்திகளை நோக்கி, "இனி நீங்கள் ஆற்றலிற் சிறந்த அரும் புதல்வர்களைப் பெறக் கடவீர்களாக" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நவசக்திகளின் வயிற்றினுள் இருந்த வீரர்கள் இதனை அறிந்து யோகத்தை விடுத்தனர். உமாதேவியாரின் கருணை நிறைந்த திருமொழிகளைக் கேட்ட நவசக்திகள் அம்மையப்பரை வணங்கித் துதித்து அங்கிருந்து நீங்கிப் புதல்வரைப் பெற்றார்கள்.

நவசக்திகளில் மாணிக்கவல்லியிடத்துத் திரமிக்க வீரவாகுத் தேவரும், மௌத்திகவல்லியிடத்து வீரகேசரியும், புட்பராக வல்லியிடத்து வீர மகேந்திரரும், கோமேதகவல்லியிடத்து வீர மகேச்சுரரும், வைடூரிய வல்லியிடத்து வீர புரந்தரரும், வைரவல்லியிடத்து வீராக்கதரும், மரகதவல்லியிடத்து வீர மார்த்தாண்டரும், பவளவல்லியிடத்து வீராந்தகரும், இந்திர நீலவல்லியிடத்து வீரதீரரும் அவதரித்தார்கள். நவமணிகளின் பெயர் பூண்ட நாரீமணிகள் அளித்த இந்த வீரர்கள் ஒன்பது பேரும் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே தங்கள் அன்னையர்களது நிறத்தை உடையவர்களாய், பொன்னுடை ஆபரணம் உடுத்தியவர்களாய், பல காலம்

வளர்ந்த உறுப்புக்களோடு நவசக்திகளுடைய உந்தியின் வழியே நான்முகக் கடவுள் திருமாலின் திருவுந்தியில் தோன்றியதுபோல் உதித்தார்கள். இவ்வண்ணம் உதித்த வீரர்கள் சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் வணங்கி நின்றனர். எம்பெருமான் உமாதேவியை நோக்கி, "புவனேசுவரி! இவர்கள் நம் மைந்தர்கள்; மிகுந்த அறிவுடையவர்கள்; ஆற்றலுடையவர்கள்; இவர்கள் புதியவர்கள் அல்லர்; நந்திகணத்தவர்களே" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உமாதேவியார் அம்மைந்தர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்தார். சிவபெருமான் அவர்கள் எல்லோருக்கும் தனித் தனி வாள் கொடுத்து. "ஓர் இலட்சம் மைந்தர்களோடு நீங்களும் சேர்ந்து உங்கள் தலைவனாகிய அறுமுகனுக்கு ஏவல் புரிந்து வருவீர்களாக" என்று அருளிச் செய்தார்.

இந்த ஒன்பது வீரர்களும், முன்பு நவசக்தியரின் வியர்வையில் தோன்றிய இலட்சம் வீரர்களும் முருகப் பெருமானுடைய திருக்கோயிலை அகலாது அவர் பணித்த பணியில் ஒழுகி வந்தனர்.

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தீப்பொறி தோன்றியபோது பார்வதி தேவி உண்மையிலேயே அஞ்சி ஓடினாரா? அல்ல. பார்வதி அஞ்சி ஓடுவதுபோல் ஓடியது ஒரு நாடகம். அவ்வாறு ஓடியதால்தானே பாதச் சிலம்பிலிருந்து நவமணிகள் சிதறி, நவசக்திகள் தோன்றினர்? அதற்காகவே அம்பிகை ஓடினார். இச்சக்திகள் அம்பிகையின் வேறு வடிவங்களேயாவர். இதேபோல் உமாதேவியார் நவசக்தியரின் கருப்பம் நீடிக்கச் சாபமிட்டதும் நன்மைக்காகவே. கருப்பத்தில் நன்றாக ஊறிய குழந்தைதான் வல்லமையோடு இருக்கும். கருவில் வலிமையில்லாவிட்டால் உருவிலேயும் வலிமை இருக்காது. இதற்குச் சான்று சகுந்தலை. சகுந்தலை மூன்று ஆண்டுகள் கருவிருந்தாள். மூன்று ஆண்டுகள் கருவில் ஊறிய காரணத்தால், பிறந்த ஆறும் மாதத்திலேயே சிங்கக் குட்டிகளின் பிடரிகளைப் பற்றி இழுத்து வந்து விளையாடினான் பரதன். இளமையில் ஞானம் பெற்ற பெரியார் சிலர் கருவில் நீண்ட நாள் ஊறியவர்கள். சிவவாக்கியர் அப்படிப்பட்டவர். எனவே, அம்பிகை

வரத்தையே சாபமாக மறைத்துத் தந்தார் என்றறிதல் வேண்டும்.

முருகப் பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் திருவிளையாடல் புரிந்து கொண்டிருந்தபோது, சிவபெருமான் உமாதேவியாரை நோக்கி, "உமையே! முன்பு நம் நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றி சரவணப் பொய்கையில் வளரும் உன் குமரனை நாம் இங்கே கொண்டு வருவோம்; வா" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அது கேட்ட அகிலாண்டநாயகி உவகையும், அன்பும் கொண்டாள். "எம்பெருமானே! நமது அருமைப் புதல்வனை நாம் இங்கு கொண்டு வருவோம்; எழுந்தருளுக" என்று கூறினாள். சிவபிரான் எம்பிராட்டியுடன் இடபமீது ஏறியருளினார். அது கண்ட தேவர்கள் "நம்முடைய தீவினைகளெல்லாம் கழிந்தன" என்று உளம் உவந்து போற்றித் துதித்தார்கள். ஆலாலசுந்தரர் முதலிய கணத்தவர்களும் உருத்திரர்களும் வந்து இரு பக்கத்தும் நெருங்கித் துதித்தார்கள். திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பூமாரி பெய்து திருவடிகளை வணங்கிக் கொண்டு புடைசூழ்ந்தனர். பூதர்கள் நானாவித வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். நான்கு வேதங்களும், பிரணவமும் பல கலைகளும் ஒலித்தன; விஞ்சையர்கள் கீதம் பாடினார்கள். சந்திர சூரியர்கள் வெண்குடை பிடித்தார்கள்; பூதர்கள் சாமரம் வீசினார்கள். நூறு கோடி கணங்கள் சூழ்ந்தார்கள்; இடபக் கொடிகள் நெருங்கிச் சென்றன; உமையம்மையுடன் இடபமீது ஏறிக்கொண்ட சிவபெருமான், கயிலையங்கிரியை விட்டுப் புறப்பட்டு இமய மலைச் சாரலில் உள்ள சரவணப் பொய்கையை அடைந்தார்.

அம்மையும் அப்பரும் ஆறுமுகங் கொண்ட முருகக்கடவுளுடைய ஆடலின் தன்மையைப் பார்த்துப் பார்த்துத் திருமுகம் மலர்ந்து திருவுளம் களித்தார்கள். பொய்கைக் கரையில் நின்றிருந்த அம்மையப்பரைக் கண்ட முருகக் கடவுளும் திருமுகம் மலர்ந்து திருவுளம் களித்தார்; சிவபெருமான் உமாதேவியாரை நோக்கி, "நீ உன் புதல்வனைக் கொண்டுவருவாய்' என்று பணித்தருளினார். பிராட்டியார் இடபவாகனத்தினின்று இறங்கி, அகில சராசரங்களிடத்தும் தாய்மையன்பு பிரவகிக்கும் இனிய வுளத்திலே பொங்கி எழும் பேரன்புடன்

சரவணப் பொய்கையை அடைந்தார். ஒவ்வொரு குழந்தை யாகத் தூக்கிக் கொஞ்சும் அளவுக்கு ஆசையைத் தேக்கி வைக்க முடியாத உமாதேவியார் அந்தக் குழந்தைகள் ஆறினையும் அப்படியே அள்ளியெடுத்து அணைத்துக் கொண்டார். அப்படி வாரியெடுத்ததும் ஆறு குழந்தைகளின் உடலும் ஒன்றாக மாறியது; தலைகள் மட்டும் ஆறாகவே நின்றன. உலகையெல்லாம் பேதமுறச் செய்து காட்டும் தேவிதான் அவற்றை ஒன்றுபடுத்திச் சேர்த்தும் வைப்பாள் என்பதன் தத்துவ விளக்கமே இது. தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்து போற்றி வணங்கினர். ஆறுருவும் ஒன்றானமையால் ஸ்கந்தன் என்னும் திருநாமத்தை முருகன் பெற்றார். ஈசனின் கண்ணினின்று ஐயன் தோன்றினாலும் அம்பாளின் அணைப்பினால் அவன் பெயர் பெற்ற பெயரையே அவனது தலை சிறந்த நாமமாகக் கொண்டு இந்நூலை 'கந்த புராணம்' என்றே சொல்கிறோம். ஈசன் முருகனைத் தீப்பொறிகளாக வெளியே அனுப்பினார். தேவி தானே அவற்றை ஒன்று சேர்த்து அருகே கொணர்ந்தார்.

குழந்தையைக் கையில் எடுத்த பார்வதி தேவியார், குமரவேளுடைய முடிகள் தோறும் மோந்து அழகிய முதுகினைத் தடவித் திருமேனியினின்றும் சுரந்த பாலை நவரத்தினங்கள் பதித்த தங்கக் கிண்ணத்தில் ஏந்திப் பாலனுக்குப் பாலூட்டினாள். கார்த்திகைப் பெண்களிடம் பாலுண்ட ஞான பண்டிதன், இப்போது உமா தேவியாரிடம் ஞானப்பால் உண்கிறான்! அன்னையின் திருப்பால் இறைவனுடைய கருணையின் வடிவம்; குற்றமற்ற தூய ஞானமே அது. அதனை உண்ட முருக வேள், ஞான பண்டித சுவாமியாகவும், சிவபெருமானுக்கே குருவாகவும் விளங்கினார்.

ஆதிநாயகன் கருணையாய் அமலமாய்ப் பரம
போத நீரதாய் இருந்ததன் கொங்கையில் பொழிபால்
ஏது இலாததோர் குருமணி வள்ள மீதேற்றுக்
காதல் மாமகற்கு அன்பினால் அருத்தினள் கவுரி

குமரவேளுக்குப் பார்வதி தேவியார் பாலூட்டியபின், கந்தக் கடவுளை எம்பெருமான் திருமுன்னே கொண்டு போய் வணக்கம் செலுத்துமாறு கூற, முருகப் பெருமான் சிவபெரு

மானை வணங்கி நின்றார். இறைவன் தம் திருக் கரங்களினால் குமரக் கடவுளை எடுத்து மார்பில் அணைத்துப் பெருங் கருணையோடு தம் பக்கத்தில் இருத்தி அருளினார். பின்பு பிராட்டியாரையும் திருக்கரத்தால் எடுத்துத் தமது இடப் பக்கத்தில் இருத்தியருளினார். அம்மையாருக்கும் அப்பருக்கும் இடையில் குமாரமூர்த்தி எழுந்தருள சிவபெருமான் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாக (உமை, ஸ்கந்தர் இவர்களுடன் கூடிய ஈசனாக) இனிது வீற்றிருந்தார். சத்து, சித்து, ஆனந்தம்—அதாவது உண்மை. அறிவு, இன்பம் இவற்றின் வடிவமே சோமாஸ்கந்த மூர்த்தம். உண்மை என்பது சிவபெருமான், அறிவு என்பது சக்தி; இன்பம் என்பது முருகன். மூன்றும் சேர்ந்தது மோட்சமாகிய சச்சிதானந்தம்.

பகலும் இரவும் அந்திப் பொழுதும் போல இறைவனும், அன்னையும் குமரப் பெருமானும் கலந்து சோமாஸ் கந்தமாக அமைந்தனர் என்று கந்த புராணம் வர்ணிக்கிறது.

> ஏலவார்குழல் இறைவிக்கும் எம்பிரான் தனக்கும்
> பாலனாகிய குமரவேள் நடுவுறும் பான்மை
> ஞாலமேல் உறும் இரவொடு பகலுக்கும் நடுவாய்
> மாலையானது தோன்று அழிவின்றி நிற்குமாறு ஒக்கும்

'முருகன்' என்ற பெயரில் வல்லினம், இடையினம், மெல்லினம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வோர் அட்சரம் உண்டு என முன்பு கூறினோம். வல்லமை பொருந்திய ஈசன் வல்லினம்; மென்மை மிகுந்த தேவி மெல்லினம்; இருவர்க்கு மிடையே இரண்டு குணமும் கூடிப் பொலிந்தவன் முருகன். 'முருக' என்ற பெயரின் முதலெழுத்தான 'மு' இடையினத்தையே சேர்ந்ததல்லவா?

இடபத்தின் மீது அரனுக்கும் அம்பிகைக்கும் இடையே ஆறுமுகப் பெருமான் எழுந்தருளி இருத்தலைக் கண்டு, திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கடல் போல் ஆரவாரித்து, பக்கத்தும் முன்னும் பின்னுமாக நெருங்கி, "குமார சுவாமியே! அடியேங்கள் சூரபன்மனால் மிகவும் வருந்திக் கொண்டிருக்கிறோம். தாங்கள் ஆட்கொண்டருள வேண்டும்" என்று அவதார காரியத்தை நினைவூட்டுவது போல் விண்ணப்பம் செய்து பூமழை பொழிந்து வணங்கித் துதித்தார்கள்.

அப்பொழுது கார்த்திகைப் பெண்கள் சிவபெருமானைப் பேரன்போடு வணங்கி நின்றனர். இறைவன் அவர்கள் மீது திருவருள் நோக்கஞ் செய்து, "நமது குமாரனாகிய இவன், உங்களால் வளர்க்கப்பட்டமையால் கார்த்திகேயன் எனப் பெயர் பெறுவான். யாராயினும் உங்கள் கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் இவனை வழிபட்டால் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்து, முத்தியை அருளச் செய்வோம்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

உமாதேவியார் தம்முடைய திருக்குமாரரைச் சென்று தழுவிய பொழுது பேரன்போடு சுரந்த பால் சரவணப் பொய்கையில் சிந்திப் பெருகிப் புகுந்தது. அந்தப் பாலையுண்ட ஆறு மீன்கள் ஆறு முனிவர்களாக வடிவம் கொண்டு சிவபெருமானைத் துதித்தனர். இதனைக்கண்ட உமையம்பிகை வியந்து நின்றார்; மீன்கள் முனிவர்களாக மாறியதன் காரணத்தைப் பரமேசுவரனிடம் கேட்டாள். இது தேவிக்குத் தெரியாத விஷயமல்ல என்றாலும், சிவபெருமானின் அமுதவாக்கால் கேட்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்.

"வசிஷ்டரின் குமாரர் சக்தி முனிவர். இளமையிலேயே இறந்து விட்டார். அப்போது கருவுற்றிருந்த அவரது மனைவி பெற்றெடுத்த பிள்ளை பராசரர். இவருக்கு, தப்தர், அனந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலி என்று புதல்வர்கள் அறுவர். இந்தக் குழந்தைகள் அறுவரும் தண்ணீரில் விளையாடிய பொழுது மீன்கள் இறந்து போயின. இதனை அறிந்த பராசர முனிவர், "மீனாகக் கடவது" என்று தம் குழந்தைகளுக்கே சாபம் கொடுத்தார். சொந்த மக்களென்றும் ஏனையோர் என்றும் முனிவர்களுக்கு வித்தியாசம் கிடையாது. அதனால் சபித்தார். குழந்தைகள் செய்த பிழை சிறிதுதான்; அதற்கு அவர்களடைந்த தண்டனையோ பெரிது. தங்கமேயானாலும் அடித்து நீட்டினாலன்றி ஆபரணமாகச் செய்ய முடியாதல்லவா? தண்டனையாலேயே மக்கள் மேன்மை பெறுவரென்றே பராசரர் இப்படி அவர்களைத் தண்டித்தார்.

மீன்களாய் மாறிய பராசர குமாரர்கள், "எத்தனை காலம் நாங்கள் மீனாக இருக்க வேண்டும்?" என்று கேட்க, "சரவணப் பொய்கையிலே முருகன் அவதரித்ததும் அவ

னுக்கு ஊட்டப்படும் ஞானப்பால் சிந்தும். அதனை நீங்கள் சுவைத்தால் சாபம் நீங்கும்'' என்று பராசரர் கூறினர்.

ஈசன் இவ் வரலாற்றைப் பார்வதி தேவிக்குக் கூறினர்.

சிந்தை மகிழச் சிவபிரானை நோக்கிப் பராசர புதல்வர் அறுவரும் துதித்தனர். இறைவன் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் திருப்பரங்குன்றம் என்னும் மலையிலே தவம் செய்து கொண்டிருங்கள். விரைவில் நம்முடைய குமாரனுகிய கந்தன் அங்கு வந்து உங்களுக்கு அருள் செய்வான்'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். பராசர குமாரர்கள் அவ்வாறே அகன்றனர்.

கார்த்திகைப் பெண்களுக்கும் திருமால், பிரம்மன் முதலிய தேவர்களுக்கும் அவரவர் இடங்களுக்குச் செல்லுமாறு சிவபெருமான் விடை தந்து, கயிலாயத்தை யடைந்து, முருகக் கடவுளோடும், உமா தேவியாரோடும் இடப வாகனத்தினின்றும் இறங்கிச் செம்பொன் திருக்கோயிலினுட் சென்று சிங்காசனத்தின் மீது வீற்றிருந்தருளினர். நவவீரர்களும், இலக்க வீரர்களும் தங்கள் தலைவனுராகிய கந்தப் பெருமானைப் பூசித்து வணங்கி, அவர் தொண்டின் வழி நின்றனர்.

விசுவரூபமும் வீராபிஷேகமும்

சிவபெருமானுக்கும் பார்வதி தேவியாருக்குமிடையே எழுந்தருளியிருந்த முருகக் கடவுள் தம் தம்பியரோடு பற்பல திருவிளையாடல்கள் செய்யத் திருவுளம் கொண்டருளினர்.

கந்தப் பெருமான் கழலிணைகளிலே தண்டையும் கழலும் சதங்கையும் ஒலித்தன. திருவரையிலே கிங்கிணி இசைத்தது. திருச்செவிகளிலே குண்டலமும், திருமார்பிலே மதாணியும், திருநெற்றியிலே வீரபட்டிகையும் விளங்கின. இத்தகைய அலங்காரங்களுடன் கந்தன் தம் கருணையினுல் திருவிளையாடல் புரிந்தார்.

இளம்பூரணனும் எம்பெருமான் சிறிது அசைந்து ஆடல் புரிகின்றபோது அப்பெருமானுடைய திருஅரையில் கட்டிய தங்கமணிகளாகிய கிண் கிணிகள் "கல்", "கல்" என்று

அசைய, அந்த இன்னோசை பதினாலு உலகங்களிலும் பரவியது.

'உலகமுண்ட நாராயணரது நலம் புரியும் வலம்புரிச் சங்கத்தின் ஓசை அருகில் இருந்த கற்பகச் சோலையும் தடாகமும் மட்டுமே கேட்டன. மலைகள் பிளக்குமாறு திருவிளையாடல் புரியும் இச்சிறிய பெருந்தகையின் கிண்கிணியின் இனிய நாதம் ஈரேழு பதினாலு லோகங்களிலும் கேட்டது' என்று அருணகிரிப் பெருந்தகை அருளிச் செய்கின்றார்.

மண்கமழ் உந்தித் திருமால் வலம்புரி ஓசையந்த
விண்கமழ் சோலையும் வாவியுங் கேட்டது. வேலெடுத்துத்
திண்கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளைத் திருவரையிற்
கிண்கிணி ஓசை பதினாலுலகமுங் கேட்டதுவே

கந்தக் கடவுள் மன்றங்களிலும் குன்றங்களிலும் உலவுவார்; சோலைகள் ஆறுகள், கடல்கள், தடாகங்கள் தோறும் சென்று உலவுவார்; சிவத்தலந்தோறும் உலவுவார்; வடமொழி தென்மொழி கற்கும் கழகந்தோறும் கடிகைதோறும் உலவுவார்; மண்ணில் உலவுவார்; திக்குகளில் உலவுவார்; சந்திர சூரியர் முதலிய கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களும் உள்ள இடங்களில் உலவுவார்; இந்திர லோகத்தில் உலவுவார்; பிரம்ம லோகத்தில் உலவுவார்; நாராயணரது உலகத்தில் உலவுவார்; சிவலோகத்தில் உலவுவார்; பிருதிவி அண்டங்கள் எங்கும் உலவுவார்; அப்பு அண்டங்களெங்கும் உலவுவார்; தேயு; வாயு அண்டங்களிலும் மற்றைப் புவனங்களிலும் உலவுவார்; ஆறுமுகங்கொண்டு பலராய்த் திரிவார்; ஒருமுகங்கொண்டு ஒருவராய்த் திரிவார்; வேதியராகத் திரிவார்; வீரராயும் முனிவராயும் திரிவார்; திருவடிகளால் நடந்து செல்வார்; குதிரை, யானை, யாளி, தேர், விமானம் ஆகியவற்றின் மீதும் செல்லுவார்; மேகத்தின் மீதும் செல்லுவார்; மணியசைப்பார்; வீணை வாசிப்பார்; குழல் ஊதுவார்; கல்லையும் கனியவைக்கும் இசை பாடிக் கூத்தாடுவார்.

மன்றுதொ றுலாவுமலர் வாவிதொ றுலாவுந்
துன்றுசிறு தென்றல்தவழ் சோலைதொ றுலாவும்
என்றுமுல வாதுலவும் யாறுதொ றுலாவும்
குன்றுதொ றுலாவுமுறை யுங்குமர வேளே

இவ்வாறாக, கந்தக் கடவுளின் திருவிளையாடல்கள் நாள் தோறும் பெருகின. கந்தக் கடவுளின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு வியந்த உமாதேவியார், சிவபெருமானை வணங்கி, "எம்பெருமானே! நம் குமரன் இச்சிறு குழவிப் பருவத்தே செய்யும் திருவிளையாடல்கள் அதியற்புதமாக இருக்கின்றன. இதனை எண்ணிப் பார்க்கின்றபொழுது, மாயையில் அவன் தங்களுக்கு ஒப்பானவன் எனக் கருதுகிறேன்; அவனுடைய பெருமையைத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டும்" என்று ஒன்றும் அறியாதவர்போல் வேண்டிக் கொண்டார்.

"உமையே! எல்லா உயிர்களும் இவ்வுண்மையை அறிந்து உய்யும் பொருட்டு உன் குமரனது இயல்பை நீ வினவினாய். நாம் அதனை மகிழ்ச்சியுடன் கூறுவோம்.

தாரகப் பிரம்மமாயுள்ள நமது ஆறெழுத்தும் ஒன்றாகி உன் குமரனுடைய மந்திரமாகிய சடக்ஷரமாயிற்று. கந்தக் கடவுள் நமது சத்தியே; அவனுக்கும் நமக்கும் வேற்றுமை யில்லை. அவன் நம்மைப்போல் யாண்டும் நீக்கமற நிறைந் திருக்கிறான். அவன் பாலன் போலத் தோன்றினும் எல்லா வற்றையும் உணர்ந்த முற்றறிவினன். தன்னை அன்போடு வழிபடுவோர்க்குச் செல்வத்தையும், ஞானத்தையும் முக்தி யையும் கொடுக்க வல்லவன்.

"ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன்; அவனும் யாமும்
பேதகம் அன்றால்; நம்போற் பிரிவிலன்; யாண்டும் நின்றான்;
ஏதமில் குழவி போல்வான்; யாவையும் உணர்ந்தான்; சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க்கு அருளவல்லான்."

இவ்வுலக இன்பத்தும் தருபவள் உமையாகிய அன்னை. மறுவுலக இன்பம் தருபவன் சிவமாகிய அப்பன். குமாரனோ இம்மை, மறுமை இரண்டையும் தருவான் என்கிறார் அருணகிரி நாதர். இரு பயனும் தருவது அவனது சடக்ஷர மந்திரம் என்பதையும் உணர்த்துகிறார்.

"வசன மிக வேற்றி—மறவாதே மனது துயர் ஆற்றில்—
|உழலாதே
இசை பயில் சடாட்சர—மதாலே இகபர சௌபாக்கியம்—
|அருள்வாயே"

சிவபெருமான் உமையம்மையிடம் மேலும் கூறுவார்: "பார்வதி தேவி! யான் ரூபமற்ற நிட்களன்; நீ அழிவிலா சத்தி.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், இம்மூன்றும் அடங்கும் மாயா லீலையான திரோபவம், இங்கான்கினின்றும் பக்தரை விடுவிக்கும் அநுக்கிரகம் ஆகிய ஐந்தொழிற்கு அதிபனாக, ஐந்து முகமுடைய சதாசிவனாக யாம் இருக்கிறோம். நீ பல வாறாக இருப்பினும் ஒரு முகமுடைய பரமேசுவரி. குமரன் உனது ஸ்வரூபத்தையும் எனது ஸ்வரூபத்தையும் ஒருங்கே கொண்டுள்ளான். ஆதலால், அவன் ஆறுமுகன் எனப்படு கின்றனன்; அவன் ஐந்தொழில்களையும் விளையாட்டாகவே புரிகின்றனன்.

பிரியமுள்ள கல்யாணி! இச்சகத்திடை வாழும் தேவர், மனிதர், மிருகம் முதலிய உயிர்களிடத்து வீரியம், செல்வம், அழகு, கல்வி, அறிவு என்பவற்றுள் எத்துணை யெத்துணை உள்ளனவோ, அவையனைத்தும் குமரனுடைய மகிமையே, முருகன் பெருமையை உனக்குச் சுருங்கச் சொன்னேன். விரித்துச் சொல்வதாயிருந்தால் நூறு கோடி வருஷத்துக்கும் முடிவு பெறாது."

"யத்ர யத்ர ஜகத்யஸ்மின் தேவதிர்யங் நராதிஷு!
வீர்யம் ஸ்ரீரதி காந்திர் யா வித்யா ஞாநாதிகம் ப்ரியே!
தத் ஸர்வ மஸ்ய கல்யாணி விபூதிரிதி நிச்சிதம்!

என்று கூறியருளினார். உமாதேவியார் தம் அருமைத் திருக் குமாரருடைய பெருமையைக் கேட்டுத் திருவுளம் மகிழ்ந்து பூரித்தார்.

முருகப் பெருமான் உலகெங்கும் சென்று அரிய திருவிளை யாடல் புரிந்தார். மலைகள் அனைத்தையும் ஒரே இடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்ப்பார்; பின்னர் அம்மலைகளைத் தலை கீழாகப் பூமியில் நிறுத்துவார். ஏழு கடல்களையும் ஒன்றாக்கு வார். சக்ரவாளகிரியைப் பாதாளத்தில் புகுத்துவார். கங்கை நதியை ஓடவிடாமல் அடைப்பார், பாதாள லோகத்தில் உள்ள அஷ்ட நாகங்களையும் பிடித்து மேருமலை முதலிய பெரிய மலைகளில் பூட்டித் தேராக உருட்டிச் செல்வார். திசைகளில் உள்ள ஐராவதம் முதலிய எட்டு யானைகளையும் கொண்டு வந்து ஒன்றோடொன்று போர் புரியுமாறு செய்வார். கருடனையும் வாசுகியையும் பிடித்து ஒன்றோடொன்று போர் புரியுமாறு செய்வார். சூரியனைச்

சந்திர மண்டலத்திலும், சந்திரனைச் சூரிய மண்டலத்திலும் சேர்ப்பார். மேகங்களுக்குள் இருந்த மின்னல்களையும் இடிகளையும் பறித்து மாலையாக்கித் தரித்துக் கொள்வார். ஆகாயத்தில் செல்லும் விற்கள் இரண்டையும் பிடித்து, கிரகங்கள் நட்சத்திரங்கள் இவற்றை உருண்டைகளாக்கி தேவர்களது தலை, மார்பு, கழுத்து,முகம் இவைகளைக் குறியாகக் கொண்டு எய்தி, வில் வன்மையைக் காட்டுவார். சுராசுரர்கட்கும், நரர்கட்கும் யாதொரு தீங்கும் நேராத வண்ணம் குமரக் கடவுள் திருவிளையாடல்களைப் புரிந்தார்.

ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவுருவத்தைக் காணாமல் திருவிளையாடல்களாகிய பெரும் செயலை மட்டும் உணர்ந்த தேவர், வியப்புற்று, மேரு மலையிலிருந்த தேவேந்திரனிடத்து இவ்வதிசயங்களைத் தெரிவித்தனர். "நாம் எல்லோரும் சென்று பிரம்மதேவரிடம் கேட்போம்" என்றான் இந்திரன். தேவர்கள் உண்மையான தவம் புரிந்தவர்களாதலால் அவர்கள் கண்களுக்குத் தெரியும் வண்ணம் ஆறுமுகக் கடவுள் ஒரு திருமுகமுடைய பாலராக வந்து அங்கு தோன்றினார்.

தாம் முருகன் என்பதை உணர்த்தாமலே மேரு மலையை அசைத்து அதன் கொடுமுடிகளைத் தாமரை இதழ்களைக் கொய்வதுபோல் கொய்து வீசினார் எம்பிரான். இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள், 'மண்ணுலகத்தையும் விண்ணுலகத்தையும் மாறுபடச் செய்தவன் இவனே. இவனது ஆற்றல் அசுரர்களின் ஆற்றலைக் காட்டிலும் கொடியது. இவனைப் பாலன் என்று கருதாமல் போர் செய்து வெல்வோம்' என்று தீர்மானித்தார்கள். யாருக்காகத் தவமிருந்து பிரார்த்தித்தனரோ அவனையே எதிர்க்க முற்பட்டனர். இப்படித்தான் நாமும் ஆண்டவன் செயல் எது என்று அறியாமல் யார் யாரிடமோ பகை கொள்கிறோம். நமக்கு அவன் போதனையாக அளிக்கும் இன்னல்களைத் தீங்காக எண்ணி வருந்துகிறோம்.

அக்கினி மலையைச் சூழும் கொசுக்களைப்போல் தேவர்கள் முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இந்திரன் போர்க் கோலம் பூண்டு தன் வெள்ளை யானைமீது ஏறி, குலிசம், வாள், வில், வேல் என்னும் ஆயுதங்களைத் தாங்கிச் சென்று முருகக் கடவுளோடு போர் செய்யத் தொடங்கினான். தேவர்களுக்காக

அசுரருடன் போராடவே தோன்றிய ஐயனும் தேவருடனேயே போராட எண்ணம் கொண்டார். இந்திரன் ஏவிய ஆயுதங்கள் பூக்களைப்போல் முருகக் கடவுள் மீது விழுந்தன. அதனைக் கண்ட இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை எய்து ஆரவாரித்தான். அது முருகப்பெருமான் மீது பட்டு மணல் போலப் பொடியாயிற்று. அவனது ஐராவதம் கர்ஜித்துக் கொண்டு முருகன் திருமுன் சென்றது. அதனைக் கண்ட கந்தப் பெருமான், சங்கல்ப மாத்திரத்தில் ஒரு வில்லையும் பல கணைகளையும் படைத்து, கர்ஜித்து வந்த யானை மீது ஒரு கணையை விடுத்தார். அது யானையின் நெற்றியில் புகுந்தது. யானை புலம்பி வீழ்ந்து மடிந்தது. ஐராவதம் வீழ்ந்து மடிந்ததைக் கண்ட இந்திரன் பெரிதும் வருந்திச் சினமே மிகுந்தான். அவன் கோபத்துடன் தனது வில்லை வளைக்க இந்திரனின் தோள் மீது முருகப் பெருமான் ஒரு கணையை விடுத்தார். அக்கணை பட்டதும் இந்திரன் தனது ஆற்றலை இழந்தானாயினும் ஒருவாறு வேலை எம்பெருமான் மீது விடுத்தான். அது சிறு புல்லைப்போல் சென்று அழிந்தது. இந்திரன் வீழ்ந்தான். வருணன் மீது முருகப் பெருமான் நான்கு அம்புகளை விடுத்தார்; வருணன் இறந்தான். இயமன் மீது ஐந்து அம்புகளை விடுத்தார்; இயமன் இறந்தான். சந்திரன் இறந்தான். வாயு, அக்கினி யாவரையும் வதம் செய்தார். எஞ்சிய தேவர்கள், "இவன் ஒருவனே எல்லோரையும் கொன்று விடுவான்" என்று மனம் கலங்கி ஓடி ஒளிந்தார்கள். ஆறுமுகப் பெருமான் போர்க்களத்தில் சர்வசங்கார காலத்துக் காலாக்கினி ருத்திரரைப் போலத் தனித்து நின்று உலவினார்.

இவற்றையெல்லாம் கண்ட நாரத முனிவர், கருணையின் மிகுதியினால் தேவகுருவாகிய வியாழ பகவானிடம் ஓடினார்; நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறினார். அது கேட்ட தேவகுரு, போர்க்களத்துக்கு ஓடினார். அங்கே மாண்டு கிடந்த தேவர்களைக் கண்டு மனங் கலங்கினார். அற்புதத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்து கொண்டிருந்த கந்தவேளையடைந்து, திருவடித் தாமரை மீது வீழ்ந்து வணங்கினார்.

"எம்பெருமானே! தாரகன், சிங்கமுகன், சூரன் ஆகிய அசுரர்களின் தொல்லையால் இந்திரன் பெரும் துன்பமுற்று,

தனது பொன்னுலகத்தையும் விட்டு இம்மேரு மலையில் மறைந்து வசித்திருந்தான். தேவரீரது கருணையினால் அசுரர்களை யெல்லாம் அழிக்க அவன் எண்ணியிருந்தான். அதற்காகப் பல காலம் அருந்தவம் செய்து வாடினான். துயரெல்லாம் நீங்கியதென்று சரவணப் பொய்கையில் தேவரீரது திரு அவதாரத்தைக் கண்டு உளம் பூரித்தான். தேவரீருக்குத் தொண்டு செய்யவே விரும்பிய இந்திரன் தாங்கள் திருவிளையாடல் புரிந்ததை அறிந்திலன். திருமால் முதலியோர் தேடிக் காணாத சிவபெருமானும், உமாதேவி யாரும், அவர் திருவருள் பெற்றோர் சிலருமன்றித் தேவரீரை யாரே அறிய முடியும்? சிற்றறிவு காரணமாக, தங்களை யறியாது போர் செய்தான். மற்ற தேவர்களும் தங்களை எதிர்த்து மாண்டனர். தவறு செய்த குழந்தைகளைத் தாய் தந்தையரே தண்டிப்பது நீதியாகுமோ? அருட்பெருங் கடலே! ஆற்றல் மிக்க அசுரர்களை அடியோடு ஒழித்தருளி, தங்கள் திருவடியை மறவாத தேவர்களுடைய பிழையைப் பொறுத்து அவர்கள் அறிவு பெற்று எழுமாறு திருவருள் செய்ய வேண்டும்" என்று தேவகுரு இறைஞ்சினார்.

முருகப் பெருமான் திருமுறுவல் செய்து, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வாகனங்களோடும், ஆயுதங்களோடும் எழும் வண்ணம் திருவுளம் கொண்டருளினார். உடனே தேவர்கள் யாவரும் உயிர் பெற்றெழுந்து மெய்யறிவு பெற்றனர். முருகனை முருகன் என அறிந்து மனமுருகினர். செய்த பிழைக்கு மனம் கலங்கி எம்பிரானுடைய சரணக் கமலங்களில் விழுந்து பணிந்து, மொழி குழறி மெய் விதிர்த்துத் துதித்தனர்.

"கந்தநம; ஐந்துமுகர் தந்தமுரு கேசநம; கங்கை உமைதன்
மைந்தநம; பன்னிரு புயத்தநம; நீபமலர் மாலை புனையும்
தந்தைநம; ஆறுமுக ஆதிநம; சோதிநம; தற்ப ரமதாம்
எந்தைநம; என்றும்இளை யோய்நம; குமாரநம என்று
[தொழுதார்"

தொழுது நின்ற தேவர்களுக்குக் கந்தவேள் திருவருள் செய்து அச்சமும் துன்பமும் நீக்கினார். தேவர்களும், "முன்பு தக்கன் வேள்வி செய்தபோது சிவபெருமானை இகழ்ந்தான்.

அந்த வள்ளியில் தரப்பட்ட பாகத்தை அடியேங்கள் உண்டோம். அதனால் ஏற்பட்ட பாதகம் இன்னும் தொடரு கிறது. அத்துடன் தேவரீருடன் போர் செய்ய முற்பட்ட பாதகமும் சேர்ந்தது. பரம பிதாவே! பரம கருணையால் அடியேங்களைத் தண்டித்து அப்பாவங்களைப் போக்கி யருளினீர். தங்களுக்கு நாங்கள் என்றும் அடிமைகள். இவ்வாறு கூறுவதும் தவறு! ஏனெனில் சிறுவர்கள் தங்களைத் தங்கள் தாய் தந்தையருக்குத் தருவது என்பதும் தகுதியான செயலல்லவே" என்றனர்.

"நம்மைச் சிறுவன் என்று நினைந்து நீங்கள் போர் புரிந்தீர்கள். நமது வன்மையையும் பெருமையையும் இன்னும் நீங்கள் உணரும் வண்ணம் காட்டுவோம்" என்று கூறினார் சுவாமி. எதற்காக இவ்வாறு மீண்டும் மீண்டும் செய்தார்? பல கோடி அசுரர்களையும் தம்மால் மாய்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையையும், ஆறுதலையும் தேவர்க்கு ஊட்டவே இவ்விதம் செய்தருளினார்.

இந்நேரம் புரிந்ததற்கும் மேலாகப் பேரற்புதம் புரிய எண்ணி அற்புதக் கோலம் கொண்டார் ஐயன். விசுவ முழுவதும் தம் வடிவான வடிவேலன், எட்டுத் திக்குகளும், பதினாறு உலகங்களும், எட்டு மலைகளும், ஏழு கடல்களும், புறக் கடலும், சக்ரவாளகிரியும், வெவ்வேறண்ட நிரைகளும், பிரம-விஷ்ணு - உருத்திரர்களும் அடங்கிய விசுவருப மெடுத்தார்.

எண்டிசையும் ஈரேழு திறத்துலகும் எண்கிரியும் எழு
[கடலுந்
தெண்டிரையும் நேமிவரை யும்பிறவும் வேறுதிரி
[பாகியுள சீர்
அண்டநிரை யானவும் அனைத்துயிரும் எப்பொருளு மாகி
[அயனும்
விண்டுமர னுஞ்செறிய வோர்உருவு கொண்டனன் விறற்
[குமரனே

முருகப் பெருமான் விசுவருபம் எடுத்துத் திவ்வியத் திரு தரிசனம் தந்தருளியபோது ஏழு பாதாள லோகங்களும் சுவாமியின் திருவடியில் இருந்தன. ஏழு தீவுகளின் புடவி

கணைக்காலில் காணப்பட்டன. ஏழு கடல்களும் உடுத்த உடையில் காணப்பட்டன. திசைகள் புயங்களில் தெரிந்தன. ஆகாயம் நாபியில் அமைந்தது. தியுவென்னும் சுவர்க்கம் சென்னியிலும், சந்திரன் சூரியன் அக்கினி என்பன அழகிய மூன்று கண்களிலும் பொருந்தின. மேகங்கள் கேசங்களிலும், நட்சத்திரங்கள் அக்கேசங்களிலிருந்த அலங்கார மலர்களிலும் விளங்கின. சிவ பரம்பொருள் ஆன்மாவிலும், சிவசக்தியாகிய கௌரி மதியிலும், விஷ்ணு இடப் பாரிசத்திலும், பிரம்மதேவர் வலப் பாரிசத்திலும் காணப்பட்டனர். சரஸ்வதி வேத மணம் கமழும் வாக்கிலும் இலட்சுமி திருநிலையிலும் காணப்பட்டனர். பிராணன் முதலிய பத்து வாயுக்கள் வாயு நிலைகளிலும், காலாக்கினி ருத்திரன் சீற்ற நிலையிலும், அக்கினி தேவன் சாடராக்கினியிலும், அளவற்ற மாநாகங்கள் நூபுரம் முதலிய காலணிகளிலும், ஓஷதியனைத்தும் உரோமங்களிலும் பொலிந்தன. அந்த உரோமங்களில் நுண்ணிய கிருமிகளைப் போல் அண்ட கோடிகளெல்லாம் காணப்பட்டனவாம்.

பேரொளி வாய்ந்த பேருருவத்தைத் தரிசித்த தேவர்களது விழிகள் பார்வையற்றுப் போய்விட்டன. சுரர்களாகிய பிரம்ம, விஷ்ணுக்கள் முதலிய தேவ சிரேஷ்டர்கள் கந்தக் கடவுளது அளவிலாத தேஜோ மண்டலத்தில் ஆயிரத்தில் ஓர் அமிச அளவையே அவன் அருளால் அறிய முடிந்தது.

ததஸ்தே விபுதேந்த்ராத்யா: ப்ரஹ்ம விஷ்ண்வாதயஸ்ஸுரா:
தத்தேஜோ மண்டலஸ்யைதே ஸஹஸ்ராசம் அலோகயந்!!

தேவர்கள் வேத வாக்கியங்களால் எண்ணிலாத ஸ்தோத்திரங்களைச் செய்து "எம்பெருமானே! அடியேங்கள் தேவரீரது விசுவரூபத்தை முற்றும் தரிசிக்கும் வண்ணம் எங்களுக்கு ஆற்றல் தந்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். கருணைக் கடலாகிய குமாரக் கடவுள் திருவுளம் இரங்கி அவர்களுக்குத் திவ்விய நேத்திரங்களைக் கொடுத்தார். (கண்ணபெருமான் கலித் தொடக்கத்தில் அர்ஜுனனுக்கு விசுவரூப தரிசனம் தந்தபோதும் அதனைக் காண திவ்விய நேத்திரம் நல்கினார்.) அநந்தகோடி சூரியர்கள் திரண்டாற் போலப் பேரொளி வீசி நின்ற விசுவ ரூபத்தை அடி முதல் முடி வரையும் தேவர்கள் தரிசித்து, ஆனந்த பரவசம் கொண்டு வணங்கி நின்றார்கள்.

"எம்பெருமானே! பிருதிவியண்டம் முதலிய அண்டங்களும், ஆங்குள்ள தேவர்களும், உயிர்ப் பொருள்களும், பிரம்மன், விஷ்ணு, ருத்திரன்: ஆகிய மும்மூர்த்திகளும், தேவரீரது திருமேனியில் இலங்கக் கண்டோம். அகிலம் எங்கும் இருப்பது தேவரீரது திருமேனிதான் என்பதைப் பெருங்கருணையுடன் தாமே அறிவித்ததால் பிரத்தியட்சமாக அறிந்து கொண்டோம். அருவமும் உருவமுமாகிய தேவரீரது திருவருளைப் பெற்றுப் பேருருவத்தின் அடியையும் முடியையும் எங்களைப் போலக் கண்டவர் வேறு யார் உளர்? தங்களின் முழுப் பெரும் திருவுருவத்தைத் தரிசித்ததன் மூலம் இனி நாங்கள் பிறவித் துன்பமடையாது முத்தியின்பம் அடைவோம்" என்று தேவர்கள் மகிழ்ந்து கூறினர்.

முருகப் பெருமான் தமது விசுவ ருபத்தை மறைத்து, ஆறு முகங்களுடன் முன்னைய வடிவத்தில் காட்சி தந்தார். இந்திரன் முருகக் கடவுளை வணங்கித் துதித்து, "கருணாமூர்த்தியே! அடியேனும் தேவர்களும் தொண்டு செய்ய விண்ணுலகத்தைத் தேவரீரே அரசு செய்து சூராதியரை அழிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

'தம்மை வழிபடும் அடியவர்க்கு இகம், பரம், வீடு என்னும் முத்திற நலன்களையும் கொடுத்தருளும் கருணைக் கடலாகிய ஆறுமுகக் கடவுளுக்கு இந்திரன் தனது அரசைக் கொடுப்பதாகக் கூறியது, அக்கினி தேவனுக்கு ஒருவன் தீபம் கொடுக்கிறேன் என்று கூறியதைப் போன்றிருந்தது!' என்கிறார் கச்சியப்பர்.

இகமொடு பரமும் வீடும் ஏத்தினர்க் குலப்புறுமல்
அகனமர் அருளால் நல்கும் அறுமுகத் தவற்குத் தன்சீர்
மகபதி யளிப்பான் சொற்ற வாசகம் சுடரோன் றங்கிப்
பகவனுக் கொருவன் நல்கப் பராவிய போலு மாதோ

கந்தப் பெருமான் இந்திரனை நோக்கி அருளுடன் "நீ நமக்குத் தந்த அரசை நாம் உனக்கே திருப்பித் தந்தோம். நீங்கள் சேனைகள். நாமே சேனைகளுக்குச் சேனாதிபதியாகி அசுரர் யாவரையும் வெல்லுவோம். வருந்தாதீர்கள்" என்று கூறி அருள் செய்தார். தேவர்கள் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

"எம்பெருமானே! இந்த அண்டத்து மலைகள், கடல்கள், உலகங்கள், உயிர்கள் முதலியன வெல்லாம் இக்காளில் தேவரீர் திருவிளையாடலால் முறை பிறழ்ந்தன. அவைகளை யெல்லாம் முன்பு போல நிறுவியருள வேண்டும்" என்று இந்திரன் வேண்டிக் கொண்டான். எம்பெருமான் இளநகை புரிந்து, "நம்மாலே முறை பிறழ்ந்தன எல்லாம் பண்டைய நிலையை அடையக் கடவன" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உடனே அவையெல்லாம் முன்னை நிலையை அடைந்தன.

இந்திரன் கந்தக் கடவுளிடம், "மூவர் தேவாதிகள் தம்பிரானே! வேத முடிவிலே விளங்குகின்ற தங்கள் திருவடிகளைப் பூசித்து வழிபட விரும்புகின்றோம். அதற்குத் திருவருள் புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். ஐயன் இசைந்தார். தேவர்கள் பின்தொடர மேரு மலையிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருக்கயிலை மலைக்கு அணித்தாயுள்ள ஒரு மலையை அடைந்தார். அங்கு இந்திரன் தேவதச்சனைக் கொண்டு நவமணிகள் பதித்த ஒரு செம்பொன் ஆலயமும், அதனுள் ஒப்பற்ற அரியணையும் அமைத்தான். தேவர்கள் திருமஞ்சனம் சந்தனம், நறுமலர், தூபம், தீபம், நிவேதனப் பொருள்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வந்தனர். கோயிலினுள் அமைந்திருந்த அரியணையில் முருகக் கடவுள் எழுந்தருளினார். இந்திரனும் மாலயனாதி தேவர்களும் "ஞானநாயகரே! நாங்கள் எல்லாரும் உமது சேனைகள். தாங்கள் எமக்குச் சேனாதிபதியாகுக" என்று கூறி ஆகாய கங்கையால் திருமஞ்சனம் செய்து அர்ச்சித்துப் போற்றி வழிபட்டார்கள். தேவ சேனாதிபதியாக முடிசூட்டினார்கள்.

ஆன காலை அமரர்கள் வாசவன் ஞான நாயக! நாங்கள் [உனக்கொரு
தானை யாகும்! தலைவனை நீயென வான நீத்தத்து மஞ்சனம் [ஆட்டினார்

தேவசேனாதிபதியாகப் பட்டம் சூடிய பெருமானை "தேவ தேவ தேவாதி தேவப் பெருமாளே" என்று வாய் நிறைய வாழ்த்துவார் அருணகிரிநாதர்.

கந்தக் கடவுளைத் தேவர்கள் பூசித்தற்கு அவர் எழுந்தருளிய அம்மலை 'கந்த வெற்பு' எனப் பெயர் பெற்றது.

முருகப் பெருமான் கந்த வெற்பை நீங்கித் திருக் கயிலை அடைந்தார். இந்திரனும் தேவர்களும் தங்கள் தங்கள் இடங்களுக்குச் சென்றார்கள். திருக் கயிலையில் இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும், பூதர்களும் சேவிக்க முருகப் பெருமான் எழுந்தருளியிருந்தார்.

சிறைப்பட்டான் அயன்!

சிவபெருமானின் பிரீதிக்காக நாரத முனிவர் ஒரு வேள்வி செய்ய விரும்பினார். அரி, அயன், இந்திரன், அந்தணர், அருந்தவர் முதலியவர்களுடன் பூவுலகில் யாகத்திற்கெனத் தகுந்த க்ஷேத்திரம் அமைத்து வேதாகம விதிப்படி வேள்வி செய்யத் தொடங்கினார். வேள்வி செய்யும்போது மந்திரம் மாறுபட்டதால் யாக அக்கினியிலிருந்து செவ்வானம் போன்ற நிறத்துடன் ஓர் ஆட்டுக் கடா தோன்றியது. ரஸாயனப் பரிசோதனைகளில் ஒரு பொருளுக்கு மாறாக வேறு உபயோகித்தால் விபரீதம் ஏற்பட்டு விடுமல்லவா? ஒலிகளின் ரஸத்துக்குட்புகுந்து முனிவர்கள் கண்ட மந்திர நாதங்கள் மாறுபட்டாலும் இவ்வாறே ஆகும். ஒலிகளும் நம் கண்ணுக்குத் தெரியும் பொருட்களைப்போல் உள்ளே அணு சக்தி கொண்டுள்ளன.

கோர உருவத்துடன் வேள்வித் தீயினின்று எழுந்த ஆட்டுக்கடா பெரும் சினத்துடன் ஆரவாரம் செய்தது. அதனைக் கண்டு அங்கிருந்தோர் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கினார்கள். உயிர்களைக் கொல்ல நினைத்த அந்த ஆட்டுக் கடா அஷ்ட குலாசலங்கள் அசைந்தாட ஆர்த்தது. வயிரத்துக்கு நிகரான கொம்புகளை நிலத்தில் குத்தித் தூளி கிளப்பியது. அதனைக் கண்ட நாரத முனிவர் முதலியோர் நடு நடுங்கி யாகத்தை விட்டு வெளியேறினர். ஆட்டுக்கடா அவர்களைத் துரத்திச் சென்று போரிட்டது. போரில் சிலரது கால்கள் ஒடிந்தன; சிலரது குடல்கள் சரிந்தன. சிலர் கைகளை இழந்தனர். ஆட்டுக்கடா உயிர்களைத் துன்புறுத்தி உலகம் யாவும் அஞ்ச உலவியது. ஆகாயத்தில் பாய்ந்து சூரிய

சந்திரர்களது தேர்களை அழித்தது. தேர்களில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளுடன் போர் புரிந்தது.

இதனைக் கண்டு அஞ்சி ஓடிய நாரதரும் மற்ற முனிவர்களும், தேவர்களும் கயிலை மலையை அடைந்தனர். மலையில் ஏறிச் செல்லும்போது எல்லா ஆற்றலும், எல்லா முதன்மையும், எல்லா அனுக்கிரகமும் உடைய எந்தை கந்தவேள் இலக்கத்தொன்பது வீரர்களுடன் கூடி விளையாடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். அவரைக் கண்டதும் சந்திரனைக் கண்ட கடல்போல் உவகை பொங்க உளம் மகிழ்ந்தனர். "நாம் இதற்காகச் சிவபெருமானிடம் செல்ல வேண்டாம். நம் துயரத்தை நீக்கும் பொருட்டுக் குமரக் கடவுளே இங்கு எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்" என்று தங்களுக்குள் தெளிவு கொண்டனர். நம்பினோர்க்கு அருளும் எம்பிரான் முன் சென்று அவரது திருவடித் தாமரையில் வீழ்ந்து, ஓலமிட்டுத் துதித்தனர்.

"மூவர்கள் முதல்வா ஓலம்; முக்கண்ணன் புதல்வா ஓலம்;
சேவலங் கொடியாய் ஓலம்; சிறந்த சிற்பரனே ஓலம்;
தேவர்கள் தேவே ஓலம்; தெய்வநா யகனே ஓலம்;
ஆவலுற் றருள்வாய் ஓலம்; அறுமுக ஓலம்; ஓலம்!"

என அரற்றிப் போற்றினர்.

கந்தப் பெருமான் தேவர்களுடைய பெருந் துன்பத்தைக் கண்டு மனமிரங்கி, "அஞ்சாதீர்கள்" என்று அபயம் தந்தார்.

தம் அருகே நின்ற வீரவாகு தேவரைப் பார்த்து, "வேள்வியில் தோன்றி உயிர்களைக் கொன்று எங்கும் திரிகின்ற ஆட்டுக்கடாவை நீ விரைந்து சென்று இப்பொழுதே பிடித்துக்கொண்டு வா" என்று பணித்தருளினார். வீரவாகு தேவர் அவ்வாக்கினையைச் சிரமேல் தாங்கி, ஆட்டுக்கடாவைத் தேடிச் சென்றார். ஆட்டுக்கடா பூமியில் உள்ளவர்களைச் சிதைத்து, கீழ் ஏழுலகிலும் சென்று அங்குள்ளோரை வதைத்து, சுவர்க்கலோகம் முதலிய மேல் உலகங்களையும் தன் கொம்பால் தகர்த்து நாசஞ் செய்து, நான்முகனின் உலகமாகிய சத்திய லோகத்தில் இறுமாந்து ஆரவாரித்து நின்றது.

வீரவாகு தேவர் அதன் கொம்பை அநாயாசமாகப் பற்றிக் கரகர வென்று சப்தம் உண்டாகுமாறு இழுத்துக் கொண்டு

போய்த் திருக் கயிலாயமலை வந்தடைந்து முருகன் திருமுன் விடுத்துப் பணிந்து நின்றார். தேவர் யாவரும் கண்டு நடுங்கிய ஆட்டினை வீரவாகு தேவர் அவ்வளவு எளிதில் அடக்கியது எவ்வாறு? ஆறுமுகனின் அருளாலும் ஆறுமுகனிடம் அவருக்கிருந்த அளப்பரும் பக்தியாலுமேயாகும்.

முருகக் கடவுள் முறுவல் பூத்து, தேவர்களையும் முனிவர்களையும் பார்த்து, "ஆட்டுக்கடா நம்மிடம் வந்துவிட்டது. இனி நீங்கள் அஞ்சாது யாகத்தை இனிது முடியுங்கள்" என்று அருளிச் செய்தார்.

தேவர்கள் எல்லையில்லாத திருப்தியும் ஆனந்தமும் அடைந்தனர். "எம்பெருமானே! அடியேங்கட்கு இன்னும் ஒரு வரம் தரவேண்டும். இவ்வாட்டுக் கடாவை வேறெங்கும் விடாமல் தாங்கள் வாகனமாக ஏற்றுக்கொண்டு அருளுதல் வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

கொடியவர்களே அடியவர்களை விடப் பாக்கியசாலிகள்! எம்பிரானுடனேயே எப்போதும் இருப்பார்கள். நடராஜன் பாதத்தின் கீழே அநவரதமும் முயலகன் வாழ்வது போலும், துர்க்கையம்பிகையின் திருவடியின் கீழே மகிஷன் நிரந்தரமாய் வாழ்வது போலும், முருகனுடன் ஆட்டுக்கடா வாழலாயிற்று. முயலகனும் மகிஷமும் போல் ஆடு அஞ்ஞானத்தைக் குறிக்கும். ஞானமூர்த்தி அஞ்ஞானத்தின் மீது ஆரோகணித்தார்.

ஆண்டவனுக்கு வேண்டுவது வேண்டாதது எதுவுமே இல்லை. நமக்குத் தீயனவாகத் தோன்றுபவையும் இறைவனுக்கு வேண்டாதன அல்ல. நம்மிடமிருந்து அவற்றைப் பிரித்துத் தன்னிடமே வைத்துக் கொள்வான்.

அக்கினிக்கு வாகனம் ஆடு. முருகப் பெருமான் அக்கினியேதான். அக்னி பூ என வேதத்தால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவன். எனவே ஐயனும் ஆட்டை வாகனமாகக் கொண்டு அருளினார். அக்கினி தேவனுக்குள்ளேயிருந்து அதற்கு வெப்பம் தரும் மூலாக்கினி தேவன் தானே என்பதைக் காட்டுதற் பொருட்டு ஆட்டு வாகனத்துடன், அண்டங்களி லெல்லாம் பவனி வந்தார். ஜனனமற்ற முழுமுதற் பொருள் என்பதால் அஜன் என்று பெயர் கொண்ட ஆறுமுகச் சிவனை

அஜவாகனன் என்பதாலும் வேதங்கள் "அஜன்" என்று அழைக்கின்றன.

முருகப் பெருமான் மும்மலத்தை அடக்கியவர் என்பதாலேயே அவருக்கு மயில், ஆடு, யானை என மூன்று வாகனங்கள். ஆணவம், கன்மம், மாயா என்று மலங்கள் மூன்று. நமது இயல்பிலேயே, நமது அமைப்பின் அணுவிலேயே, உள்ளது 'நான்—எனது' என்ற இருகூறு கொண்ட ஆணவ மலம். நமது செயல்களில் வந்து சேருவது கன்ம மலம். நாம் பரம்பொருளிடமிருந்து பிரிந்து பேதமாய் அஞ்ஞான வாய்ப்பட்டு நிற்பது மாயா மலம்.

ஆன்மா என்று உளதோ அன்றே ஆணவ மலமும் உண்டு. அதன் வேகத்தை அடக்கவே கன்ம, மாயா மலங்கள் உள்ளன. தன் இயல்பால் செருக்கு மிகுந்த மயில் ஆணவ மலம். தனது செயலால் மதம் பிடித்த யானை கன்ம மலம். அறிவற்ற ஆடு மாயா மலம்.

காலா காலத்தில் மலம் நீங்கா தாயின் எப்படி நோயற்ற வாழ்வு வாழ முடியாதோ அவ்வாறே இம் மும்மலம் நீங்காது போனால் ஆன்மாவுக்கு உய்வு இல்லை. 'பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை' என்று மணிவாசகர் பாடியது போல் இறைவனிடமிருந்து ஜீவர்களை வேறு படுத்தினாற்போல் மாயா மலத்துக்காட்படுத்தும் அம்பாள்தான் மும்மலத்தைப் போக்கவும் ஜீவர்களைத் தூண்டி, அவர்களை நல்வழியில் 'வளர்த்தெடுத்து' அருள்கிறாள். மும்மலத்தினின்றும் நீங்கிப் பசுபதியுடன் சேரவேண்டும்.

இருவினைமு மலமுமற இறவியொடு பிறவியற
[ஏகபோகமாய் நீயு நானுமாய்
இறுகும் வகை பரமசுக மதனையருள்

சிவபெருமான் அருள் முன்னால் முருகப் பெருமானிடம் மயில்போல் அடங்கியிருக்கிறது ஆணவ மலம்; ஆடுபோல் ஒடுங்கியிருக்கிறது மாயா மலம், கட்டுண்ட யானைபோல் முடங்கியிருக்கிறது கன்ம மலம்.

குமரக் கடவுள் ஆட்டுக் கடாவை வாகனமாகக் கொண்டு எல்லா உலகங்களிலும் உலவிப் பற்பல திருவிளையாடல்களைப் புரிந்து இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும் சூழ வெள்ளி மலையின்

-கண் எழுந்தருளியிருந்தார். ஒருநாள் பிரம்மதேவர், இந்திராதி தேவர்களுடனும், கின்னரர், கிம்புருடர், சித்தர், வித்யாதரர் முதலிய கணங்களோடும் சிவபெருமானைச் சேவிக்கும் பொருட்டுத் திருக்கயிலாய மலையை அடைந்தார். சிவ சந்நிதிக்குச் செல்லும் வழியில் முதல் கோபுர வாயிலின் வடபால் செவ்வேள் லீலை புரிந்துகொண்டிருந்தார். பிரம்மனைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் யான்—எனது என்னும் செருக்கின்றி முருகப்பிரானை வணங்கி வழிபட்டனர். பின்னர் திருக் கோயிலினுட் சென்று சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் வலம் வந்து துதித்துத் திருவருளைப் பெற்றுத் திரும்பினார்கள்.

திரும்பி வரும் வழியில் இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் புடைசூழ நவரத்தின சிங்காதனத்தில் எழுந்தருளி முருகவேள் திருவிளையாடல் செய்து கொண்டிருந்தார். எல்லாத் தேவர் களும் ஆறுமுக வள்ளலை வலம் வந்து அடிமலர் தொழுது தோத்திரம் புரிந்து சென்றனர். மூவர்களுக்கும் தேவர் களுக்கும் எட்டாத முழுமுதலாகிய முருகப் பெருமானைக் கண்ட பிரம்ம தேவர், 'இவன் ஒரு பாலன்தானே, இவனை நானும் வணங்க வேண்டுமா?' என நினைத்து இறுமாந்து சென்றார்.

'சிவன் வேறு; தான் வேறு அன்று; மணியும் ஒளியும்போல் சிவனும் தானும் ஒன்று' என்பதையும், முருகனாகிய தன்னை யொழித்துச் சிவபெருமானை வழிபடுவோர்க்குத் திருவருள் உண்டாகாது என்பதையும் பிரம்மன் வாயிலாக உலகுக்கு உணர்த்த எண்ணிய முருகப் பெருமான் அயனின் செருக்கை அகற்றி நல்லருள் பாலிக்கவும் திருவுளங் கொண்டார்.

தருக்குடன் செல்லும் பிரம்மனை அழைத்தார் கந்தன். பிரம்மதேவர் ஆறுமுகனை அணுகி அகங்காரத்துடன் சிறிது கைகுவித்து வணங்கிடாத பாவனையாக வணங்கினார்.

முருகப் பெருமான் பிரம்மனை நோக்கி "நீ என்ன தொழில் செய்கின்றாய்?" என்று வினவினார். முருகனின் கம்பீரக் குரலே எத்தொழிலுக்கும் அதிபராக, மற்றைய தேவரை அவ ரவரது தொழிலில் செலுத்துபவர் அவர்தான் என்பதைப் புலபபடுத்தியது. பிரம்மனுக்கும் சிறிது அச்சமுண்டாயிற்று.

"சிவபெருமான் ஆணையினாலே படைக்கும் தொழில் செய் கின்றேன்" என்று நடுங்கிக் கொண்டே கூறினார்.

"படைப்புத் தொழிலே மேற்கொண்டிருக்கும் உனக்கு வேதம் வருமோ?" என்று முருகவேள் வினவினர்.

"சிவபெருமான் அளவற்ற வேத சிவாகமங்களை அருளிச் செய்து அவற்றுள் சிலவற்றை யான் உய்யும் பொருட்டு எனக்கு உபதேசித்துள்ளார்; அவற்றை நான் உணர்வேன்" என்று நான்முகன் கூறினர்.

கந்தவேள் அதைக்கேட்டு நகைத்தார். பிரம்மன் வேதத்தை அறிந்திருந்தானே யன்றி உணர்ந்திருக்க வில்லை என்பதை ஐயன் தெரிந்து கொண்டே நகைத்தார். "நன்று நன்று! வேத உணர்ச்சி நினக்கிருக்குமாயின் முதல் வேதமாகிய இருக்கு வேதத்தினைச் சொல்லக் கடவாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

வேதங்களுக்கெல்லாம் முன் சொல்லப்படும் 'ஓம்' என்ற குடிலை மந்திரத்தைக் கூறி, இருக்கு வேதத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார் பிரம்மதேவர். அப்பிரணவ மந்திரத்தையே தமது திரு முகங்களில் ஒன்றாகவுடைய வேத மந்திரஸ்வரூபராகிய ஐயன் திருநகை செய்து, "பிரம்மனே நில்! நீ முதலில் சொன்ன ஓம் என்ற பிரணவ மந்திரத்தின் பொருள் யாது?' என்று கேட்டார்.

பிரம்மன் பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாது விழித்தனன். அவனது கண்கள் சுழன்றன; நாணமுற்று விக்கித் திகைத்தான்,

முகத்தில் ஒன்றதா அவ்வெழுத் துடையதோர் முருகன்
நகைத்து முன்னெழுத்தினுக் குரைபொருளென நவில
மிகைத்த கண்களை விழித்தனன் வெள்கினன் விக்கித்
திகைத் திருந்தனன் கண்டிலன் அப்பொருள் திறனே

சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் பீடமாயும், எல்லா மந்திரங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும் மூலமாயும், மற்றைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும்,காசியில் இறப்பவருக்கு எம்பெருமான் உபதேசித்தருளும் தாரகப் பிரம்மமாயும் விளங்கும் பிரணவத்தின் பொருளை ஆராயலானன் பிரம்மன்.

தாரகம் என்ற சொல்லுக்குத் தாண்டச் செய்வது என்று பொருள். எதனைத் தாண்டச் செய்வது? பிறவிப் பெருங் கடலைத் தாண்டச் செய்வது. பிறவிக் கடலைக் கடக்க உதவுவதால் ஓம் என்பது தாரக மந்திரம் எனப்பெற்றது.

கர்ப்ப ஜன்ம ஜராமரண ஸம்ஸார மஹத்யபாத் ஸந்தாரயதி தஸ்மாத் தாரகம்—என்கிறது தாரகோபநிஷதம்.

தாரகப் பிரமத்தின் பொருள் பிரம்ம தேவருக்கு விளங்க வில்லை. அவ்வாறெனில் நாம் எம்மாத்திரம்? யாருமே தங்க ளது அறிவால் விளங்கிக் கொள்ளக் கூடிய தத்துவமன்று. இறைவனிடம் அடைக்கலம் புகுந்தால் அவனது அரு ளால் மட்டுமே பிரணவப் பொருளை உணரலாம்.

மாம லர்ப்பெருங் கடவுளும் மயங்கினன் என்றால்
நாமி னிச்சில அறிந்தனம் என்பது நகையே.

என்கிறார் கச்சியப்பர்.

பிரணவப் பொருள் அறியாத பிரம்மதேவர் 'சிவபெருமா னிடம் வேதங்களைப் பாடம் கேட்டபோது இதனைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாமல் போனேமே' என்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கினார். பிரம்மதேவர் மயங்குவதைக் கண்ட முருகப் பெரு மான் "பிரணவத்தின் பொருளை அறியாத நீ படைத்தல் தொழிலை எவ்வாறு புரிவாய்?" என்று சினந்து கூறிப் பிரம்ம தேவரின் நான்கு தலைகளும் குலுங்கும் வண்ணம் குட்டினார்.

எட்டொணாதவக் குடிலையிற் பயன் இனைத் தென்றே
கட்டுரைத் திலன் மயங்கனும் இதன்பொருள் கருதாய்
சிட்டி செய்வதித் தன்மைய தோவெனாச் செவ்வேள்
குட்டினான் அயன் நான்குமா முடிகளும் குலுங்க

ஒன்றினைச் செய்யு முன் அதன் பொருளை உணர்ந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் விபரீதமாகும். உலகைப் படைப்ப தாகச் சொன்ன பிரம்மனே அதன் உட்பொருளாக உறையும் பிரணவ வார்த்தையையே அறிந்திருக்கவில்லை. இதனால்தான் முருகன் அவ்வளவு சினம் கொண்டார்.

பிரம்மதேவனின் நான்கு தலைகளிலும் முருகப் பெருமான் தமது பன்னிரண்டு கரங்களையும் தலைக்கு மூன்று விதம் வைத் துக் குட்டினார். பிரம்மதேவரின் எட்டு நாசித் துவாரங்களி லும் உதிரம் வந்தது. அவரது சிகை விபூதி போல் துகள் பட்டு உதிர்ந்ததாம். இதை அருணகிரியார் கூறுகிறார்:

நாலுமுக னாதியரி யோமென அதாரமுறை
யாதபிர மாவைவிழ மோதிபொரு ளோது கென
நாலு சிர மோடு சிகை தூளிபட தானமீது பிணியோனே.

பிரம்மதேவனின் அகங்காரம் முழுதும் தொலைந்து புனித னாகும்படி குமார மூர்த்தி தமது திருவடியால் அவனை எற்றித் தள்ளிப் பாத தீட்சை தந்தருளினார். கற்பகோடி காலம் கடுந் தவம் புரிந்தாலும் கிடைத்தற்கரிய எம்பெருமான் திருவடி பிரம்ம தேவர் மேல் படுவதற்கு அவர் எத்தகைய புண்ணியம் செய் தாரோ?

கந்தக் கடவுள் வீரவாகு தேவரை நோக்கி, "தம்பி! இருண்ட மனத்தனாகிய இவனைச் சிறையிடுக" என்று கட்டளையிட்டார். வீரவாகு தேவரும் மற்ற வீரர்களும் பிரம்ம தேவரின் கைகளிலும் கால்களிலும் விலங்கு பூட்டி, அவரைக் கந்தவெற்பில் ஒரு குகைக்குக் கொண்டு போய் "முருக வேளை நம்பி எண்ணுமையால் நம்பி எண்ணைக் கடவாய்" என்று சிறை வைத்தனர்.

அயனைச் சிறைபுரிந்த பின் கந்தக் கடவுள் படைப்புத் தொழிலைத் தாமே ஏற்கத் திருவுளங் கொண்டார். முத் தொழி லுக்கும் தலைவராம் முருகப் பெருமான் கந்தவெற்புக்குச் சென்று ஒரு திருமுகமும் நான்கு திருக் கரங்களும் கொண்டு, ஒரு திருக் கரம் ஜபமாலையும், ஒரு திருக்கரம் கமண்டலமும் தாங்க, மற்றைய இரு திருக்கரங்களும் வரதமும் அபயமும் வழங்க, படைப்புத் தொழிலை மேற்கொண்டருளினார். நவ வீரர்கள், இலக்க வீரர்கள், இந்திரன், திருமால், தேவர்கள், இருடியர் முதலிய கணத்தவர்கள் எம்பெருமானைச் சூழ்ந்து துதித்து நின்றார்கள்.

ஒருகரந் தனில் கண்டிகை வடம்பரித்(து) ஒருதன்
கரதலந் தனில் குண்டிகை தரித்திரு கரங்கள்
வரதமோ டபயந்தரப் பரம்பொருள் மகனோர்
திருமுகங் கொடு சதுர்முகன் போல்விதி செய்தான்.

மூவர்களை முத்தொழில் புரிய நியமித்த எம்பெருமான், தாமே இப்போது சிருட்டித் தொழில் புரிந்ததால் அதற்கேற் பத் திருமகள் நாயகனாற் காத்தல் தொழிலும், உருத்திரமூர்த்தி யால் அழித்தல் தொழிலும் புரிய முடியவில்லை. முருகப் பெரு மான் அவற்றையும் தாமே செய்தருளி முத்தொழிற்கும் தாமே முதல்வர் என்பதைக் குன்றின்மேலிட்ட விளக்கென உணர்த்தி யருளினார்.

சொற் பிரபஞ்சம், பொருட் பிரபஞ்சம் என்னும் இரு வகைப் பிரபஞ்சங்களையும் கந்தவேள், தாம் நிமித்தக்காரணராகி நின்று, முதற் காரணமாகிய மாயையிலிருந்தும், துணைக் காரணமாகிய சத்தியைக் கொண்டும் படைத்து,காத்து,அழித்து திருவருள் புரிந்தார். செவ்வேட் பரமன் புரியும் படைப்பில் தோன்றிய ஆன்மாக்கள் பெற்ற பேற்றை அளவிட்டுக் கூற வல்லார் யார்!' அப்படைப்பில் வந்த யாவரும் புண்ணிய வடிவாகவே விளங்கினர். பாவம் என்பது அறவே நீங்கிற்று. எங்கும் மெய்ஞ்ஞானம் மிளிர்ந்தது; சிவ மணம் கமழ்ந்தது.

தகப்பன் சுவாமி

ஆறுமுகக் கடவுள் அளவற்ற காலம் அயனைச் சிறை வைத்துச் சிருட்டித் தொழிலைப் புரிந்து கொண்டிருந்தார்.

பிரம்மனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க எண்ணிய திருமால். ஆதித்தர்களும், மருத்துக்களும், வசுக்களும், சப்த மாதர்களும், விஞ்சையர்களும், கருடர்களும், இயக்கர்களும், திக்குப் பாலர்களும், சந்திரனும், ஏனைய கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும், அகத்தியர் முதலிய முனிவர்களும், ஆதிசேடனும், நாகர்களும் தொடர வெள்ளியங்கிரி யடைந்தார். சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி, மறைமுறை துதித்து நின்றார். "எம்பெருமானே! தேவரீருடைய திருக் குமாரராகிய சுப்பிரமணியக் கடவுள், பிரம்மதேவரிடம் பிரணவத்துக்குப் பொருள் கேட்டார். பிரம்மதேவர் அதனை யறியாது மயங்கியதால் அவரது சிரங்களில் குட்டி, சிறையில் அடைத்து விட்டுத் தாமே படைப்புத் தொழிலையும் பாலனத் தொழிலையும் செய்கின்றார். அடியேனுக்கு வேலை யில்லை..."

'வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்' வைகுந்தம் வரை பரவி விட்டது!

திருமால் தொடருவார்:

"எமது துன்பம் நீக்கி இன்பம் வழங்கும் பொருட்டு அவதரித்த முழு முதற் கடவுளாகிய முருகப் பெருமானைப் பிரம்மன் தமது பேதைமையால் சிறுபிள்ளை என்று எண்ணி வணங்காது

சென்றார். அதன் பயனாக எண்ணற்ற காலமாகச் சிறைப்பட்டு மனம் நொந்திருக்கிறார். எவ்வுயிர்க்கும் தேவரீரே பரம பிதா. முருகக் கடவுளைப் போல் பிரம்ம தேவரும் தேவரீர்க்கு மைந்தரே யாவர். ஆகவே அவரைச் சிறையினின்றும் விடுவித்துத் திருவருள் புரிய வேண்டும்" என்று திருமால் விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

சிவபெருமான் புன்முறுவல் செய்தார். "தேவர்களே! சிவம் வேறு; குமரன் வேறு என்று பின்னம் பேசுவோர் மடவோரே. என்னையும் குமார மூர்த்தியையும் பிரித்து உணர்கின்றவர்கள் ஒருபோதும் இன்பமடைய மாட்டார்கள். இந்த உண்மையை உணராத பிரமன் நல்லுணர்ச்சி பெற்று உய்யும் பொருட்டே நம் குமாரன் அவனைத் தண்டித்துச் சிறையில் அடைத்தானேயன்றித் தன்னை வணங்கவில்லை என்பதற்காக அல்ல.

'ஈசாநஸ்ஸர்வ வித்யாநாம் ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதா நாம்
பரஹ்மாதிபதிர் ப்ரஹ்மணோதிபதிர்
ப்ரஹ்மா சிவோமே அஸ்து ஸதாசிவோம்.'

என்று வேதம் எம்மை ஒரு முறையே பிரணவ சப்தத்தால் அழைக்கின்றது. நம் குமாரக் கடவுளையோ, 'சுப்ரஹ்மண்யோம்! சுப்ரஹ்மண்யோம்! சுப்ரஹ்மண்யோம்!' என்று மூன்று முறை 'ஓம் ஓம் ஓம்' எனப் பிரணவத்தில் இணைத்துக் கூவி யழைக்கும். இதனை யறியாது தருக்குற்ற பிரமனைச் சிறையினின்று விடுவிப்பது எவ்வாறு?

"எக்கலைக்கும் பூதங்கள் எவற்றினுக்கும் பிரமனுக்கும்
ஈசன் என்னத்
தக்கமுதற் பரப்பிரமனு சதாசிவன்ஓம் எனவேதம்
சாற்று மல்லான்
முக்கனல்சூழ் வேள்வியிற் சுப்பிரமணியன் ஓமெனவும்
முக்காற் கூறும்
இக்கருத்தை யறியானை யெவ்வாறு விடுவிப்பாய்
இயம்பு மின்னோ?"

என்று வினவியருளினார்.

எனினும், கருணைக் கடலானபடியால் கண்ணுதற்கடவுள் தேவர்பால் திருவுளம் இரங்கினார். "நந்தி! நீ குமரக் கடவு

ளிடம் சென்று, நம் வாசகத்தைக் கூறி நான்முகனைச் சிறை விடுத்து இங்கு மீண்டு வருக" என்று பணிந்தருளினார். நந்திதேவர் அக்கட்டளையைச் சிரமேற் கொண்டு அளவற்ற கணங்கள் சூழக் கந்த வெற்பை யடைந்து, ஆறுமுகவள்ளலது அருணசரணாரவிந்தங்களை முறைப்படி வணங்கித் துதித்து வந்த காரியத்தைக் கூறினார்.

முருகக் கடவுள் புன்னகை புரிந்து, "நான்முகனைச் சிறை நீக்கேன்; இங்கு நீ நின்றால் உன்னையும் சிறையிலிடுவேன்; விரைந்து ஓடிப் போ!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். திருநந்தி தேவர் வேறொன்றும் விளம்பாது அஞ்சி நடு நடுங்கி, முருகப் பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு, திருக்கயிலை சென்றார். அங்கே சிவபெருமானின் திருமுன் சென்று வணங்கி, முருகப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாசகத்தை விண்ணப்பம் செய்தார்.

நந்திதேவர் கூறியதைக் கேட்ட மணிகண்டப் பெருமான் திருநகை செய்து, சிங்காசனத்தினின்றும் எழுந்தார். இடப வாகனத்தில் அமர்ந்து திருமாலும் ஏனைய தேவர்களும், அருந்தவ முனிவரும் துதித்துப் பின் தொடரத் திருக்கயிலை நீங்கித் தாமே கந்த வெற்பை அடைந்தார். முருகக் கடவுளின் திருக்கோயிலின் முன் சென்றவுடனே இடபத்தினின்றும் இறங்கி, உள்ளே புகுந்தருளினார்.

தந்தையைக் கண்ட குமாரக் கடவுள் "எந்தையர் வந்தருளினார்" என்று இருக்கை விட்டிறங்கி எம்பெருமானை எதிர்கொண்டு வணங்கி, அழைத்துக் கொண்டு போய்த் தமது திவ்விய சிங்காசனத்தின் மீது எழுந்தருளச் செய்தார். "உயிருக்குயிராகிய எம்பெருமானே! தாங்கள் இங்கு எழுந்தருளி வந்த செயல் யாது?" என்று வினவினார். சிவபெருமான் தமது திருக்குமாரருடைய இனிய மொழிகளைக் கேட்டுப் பேருவகை கொண்டார். "குழந்தாய்! நீ பிரம்மனைச் சிறை புரிந்தாய். அதனை நீக்கக் கருதியே நாம் வந்தோம். அவனைச் சிறையினின்று நீக்கக் கடவாய்!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

இளம்பூரணர் தமது திருமுடியை அசைத்தார். "எந்தையே! பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாதவன் உலகத்

தைப் படைப்பது என்பது பேதைமையே! அவன் வேதங்களில் வல்லவன் என்பதும் பேதைமையே! ஐயனே! தங்கள் திருவருளின் அழகே அழகு! வேதத்தின் முன் நின்ற குடிலை மந்திரத்தின் பொருளறியாதவன் தங்களுக்குப் பூசை செய்வதா? தேவரீர் படைத்தல் தொழிலாகிய பொறுப்பை அவனுக்குத் தருவதா? அகந்தை நீங்காத அயனைச் சிறையினின்றும் வெளியே விடுவது முறையன்று'' என்று கூறினார்.

சிவபெருமான் சற்றே சினம் கொண்டவர் போல் குமரக் கடவுளைப் பார்த்தார். ''மகனே! உன் செய்கை நன்று. நமது ஆணையின்படி நந்தி வந்து கூறியும் நீ கேட்கவில்லை; நான் முகனைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்குமாறு நாமே வந்து கூறியும் மறுக்கலாமோ?'' என்று மொழிந்தருளினார்.

பிதாவின் கருணையைக்கண்ட முருகக் கடவுள். ''ஐயனே தேவரீர் திருவுளம் இதுவாயின் பிரம்மனைச் சிறை நீக்கித் தருவேன்'' என்று கூறினார், அருகில் நின்ற பூதர்களில் சிலரை நோக்கிய கந்தக் கடவுள். ''நீங்கள் விரைந்து சென்று பிரம்மனைச் சிறை நீக்கி, நம் முன் கொண்டு வாருங்கள்'' என்று பணித்தருளினார். அந்த ஆணையின் வண்ணம் பூதர்கள் சென்று குகைக்குள்ளே விலங்கிடப்பட்டு ஒடுங்கியிருந்த பிரம்மனைச் சிறை விடுத்து முருகவேள் திருமுன் அழைத்து வந்தனர். முருகவேள் பிரம்மனின் கையைப் பிடித்துச் சிவபெருமான் திருமுன் விடுத்தார்.

சிறையினின்றும் விடுபட்ட பிரம்மன் சிவபெருமானை மெய்யன்புடன் வணங்கித் துதித்து வெட்கி நின்றான். சிவபெருமான் நான்முகனுக்குத் திருவருள் நோக்கம் செய்தார். ''நான் முகனே! நீ நெடுங்காலம் சிறைப்பட்டு இளைத்தனை போலும்!'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

''கருணைக் கடலே! தேவரீருடைய திருக்குமாரர் அடியேனுக்கு அளித்த இத்தண்டனை சிறைவாசம் அல்ல; தவச்சாலை வாசம்! அவர் திருவடி தீண்டியது ஸ்பரிச தீட்சை! அதனால், யான்-எனது என்னும் அகந்தை அழிந்து தீவினைகள் நீங்கின; சித்தசுத்தி விளைந்தது; அடியேன் புனிதனுனேன்'' என்று விண்ணப்பம் செய்தார் பிரம்மதேவர். சிவபெருமான் பிரம்மனை நோக்கி, ''நீ இன்று முதல் உன் படைப்புத்தொழிலை

அழியும் அலைகள்தான் உயிர்கள். ஆக, உயிர்களும் உலகும் பிரம்மத்திலிருந்து தோன்றிப் பிறகு, அங்கேயே மடிகின்றன.

மூலப்பிரகிருதி என்பது ஆன்மாக்கள் எல்லாம் வெளிப்படுவதற்கும், எண்ணற்ற அண்டங்கள் தோன்றிப் பெருகுவதற்கும் அடிப்படையாக இருப்பது: மூலம் என்றால் வேர். பிரகிருதி என்றால் இயற்கை. ஆன்மாக்கள் அத்தனையும் அந்த மூலப் பிரகிருதியிலேயே அணுவடிவில் அடங்கியிருக்கின்றன. மூலப் பிரகிருதியில் அடங்கியுள்ள ஆன்மாக்களுக்குத் தன் தனிப் பெருங் கருணையால் விடுதலை தந்து, வடிவு எடுத்துக் கொள்ள உடலும் தந்து சிந்திக்க உள்ளமும், வாழ உலகமும் தந்து, ஆட்டுவிக்கிறது அருட்பெருஞ்சோதி. தனு, கரணம், புவனம், போகம் என்ற பெயர்களில் முறையே உடல், உள்ளுறுப்பு, உலகம், இன்பம் இவற்றை அளிக்கிறது. இறைவனுடைய இந்தத் தனிப் பெருங் கருணையைத்தான் பராசக்தி என்கிறோம். பராசக்தியாகிய அந்தக் கருணை வெள்ளத்தை எது தாங்க முடியும்? மகா நதியைப் பயிர்கள் தாங்க முடியாததால் பற்பல கால்வாய்களின் மூலம் பிரித்து வயலுக்குள் விடுகிறோமல்லவா? இதே போல் பராசக்தியாகிய கருணை வெள்ளமும் பிரிந்து பிரிந்து வந்து உயிர்களுக்கு உய்வு அளிக்கிறது. பராசக்தி வெள்ளத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காக ஆதிசக்தி பிரிந்தது. அதன் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காக ஞான சகதி பிரிந்தது. இதிலிருந்து ஆயிரத்துள் ஒரு பங்காகப் பிரிந்தது கிரியா சக்தி. இதுதான் உலகை இயக்குவது. கிரியா சக்தியின் ஆயிரத்துள் ஒரு பங்காகப் பிரிந்தது இச்சா சக்தி. இச்சா சக்தியான அருள் வீழ்ச்சி விந்து என்கிற சுத்த மாயையில் விழ அது சுழன்றது. நீர் வீழ்ச்சியானது சக்கரத்தில் விழுந்தவுடன் அது சுழன்று மின்சாரம் பிறப்பது போல் குடிலா சக்தி பிறந்தது. (வட்டமான விந்திலிருந்து நேரான ஒரு சக்தி பிறந்ததைக் குறிக்கு முகமாகவே சுழியுடன் கோடு சேர்த்து 'உ' என்று பிரணவப் பொருளாகிய பிள்ளையார் சுழி இடுகிறோம்.) குடிலையின் வடிவமே ஓம். குடிலை விந்துவின் சுழற்சியிலிருந்து நேராகப் பிறந்தபோது அதிலிருந்தே நாதம் உண்டாயிற்று. அதாவது இறைவனது அருள் வீழ்ச்சியானது சுத்த மாயையின் மேல்

விழும்போது அது சுழலத் தொடங்குகிறது; அப்போது பிறந்த குடிலையிலிருந்து முத்தொழில் புரியும் மும்மூர்த்திகள் தோன்று கிறார்கள். விந்து சுழன்றது. நாதம் கோரகத் தோன்றியது. இதுவே சுழியும் கோடும் சேர்த்து "வ" என்று முதலில் எழுது கின்ற பிள்ளையார் சுழி.

"நாத விந்துக லாதீ நமோநம
வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம"

பராசக்தியி லிருந்து கடைசியில் குடிலா சக்தி வரை ஆறு சக்திகள் உள்ளன. இந்தச் சக்திகள் ஆறும் முருகப் பெருமா னது ஆறு முகங்கள்.

"ஆதியொடு மந்த மாகிய நலன்கள்
ஆறுமுகமென்று தெரியேனே"

என்று அருணகிரியார் பாடுவது இதனைத்தான்.

மயில் தோகையை விரித்து ஓம் என்ற பிரணவ வடிவத் தைக் காட்டி ஆடுகின்றது. மயிலின் கழுத்திலிருந்து தொடங்கி விரித்த தோகையைச் சுற்றிக் கீழே அதன் காலடிகள் வரை கொணர்ந்து முடித்து எழுதினால் 'ஓ' என்ற ரூபமாகவே அமையும்.

"ஆனதனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட
தாடு மயிலென்ப தறியேனே"

என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார்.

முருகப் பெருமான் ஓங்காரத்துட் பொருளாகவும் அதே போதில் அதற்கு அப்பாலும் நிலவுகிறான். அவனது வேலே ஞான சக்தி. மயில் விந்தின் வடிவம். சேவல் கொடியே நாதம். (வேல் முருகன் மேல் சாய்ந்தே யிருத்தல் வேண்டும். முருகன் தலைக்கு மேல் வேல் உயர்ந்து நிற்றல் கூடாது.) இவ் வரலாற்று முடிவில் வல்லீதேவசேனா சமேதராக நாம் சுப்பிர மணிய ஸ்வாமியைக் காணும் போது வள்ளியும், தெய்வயானை யும் முறையே இச்சா சக்தியும் கிரியா சக்தியும் ஆவர். முருகப் பெருமானின் வலக் கரம் மேல் நோக்கியிருந்து அபயமும் இடக்கரம் கீழ்நோக்கியிலிருந்து வரதமும் காட்டும். வள்ளி முருகனுக்கு வலப்பக்கமும், தெய்வயானை இடப்பக்கத்திலும் நின்றிருப்பர். வள்ளியின் கையில் தாமரையும் தெய்வயானை யின் கையில் குமுதமும் மலர்ந்து நிற்கும். முருகப் பெருமா

னுக்கு வலக் கண் சூரியனாகவும் இடக் கண் சந்திரனாகவும் அமைந்திருப்பதால் சூரிய ஒளி படும் தாமரை மலரும் குவிவதில்லை; சந்திர ஒளி படும் குமுதமும் குவிவதில்லை. முருகப் பெருமானின் ஆறு முகங்களிலும் ஆறு மகத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஓம் என்ற எழுத்தில் அகரம், உகரம், மகரம், விந்து, நாதம், கலை இந்த ஆறும் அடங்கியுள்ளன என்பதை ஆறுமுகம் தரித்த ஐயன் உணர்த்துகிறார். இந்தத் தத்துவங்களைப் பரமனுக்குக் குமரன் ஓதியதையே 'ஒரெழுத்தில் ஆறெழுத்தை ஓதுவித்த பெருமாளே' என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார்.

ஒப்பற்ற வேலையுடைய பரம்பொருளைக் குருவாகக் கொண்டு அருள் பெற்றாலன்றி மெய்ப்பொருளை அறிய முடியாது. பல பிறப்புக்களில் முயன்றாவது முருகப் பெருமானையே குருநாதராக அடைய வேண்டும். ஞானாசிரியராகிய சிவபெருமானுக்கே உபதேசித்த முருகக் கடவுள் ஞான பண்டிதன் அல்லவா?

கந்தக் கடவுளிடம் உபதேசம் கேட்டருளிய சிவபெருமான், திருவுளம் மகிழ்ந்து எத்தகைய பெருமிதம் உள்ளவர்க்கும் குருநாதன் அவசியம் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்தினார். இந்தக் 'கந்தன் கருணைத்'த் தொடரில் எழுத்துக்களைப் படித்துச் சிந்திப்பதுடன் கண்களை மூடித் திருக்காட்சி பாவித்துத் தியானம் செய்ய வேண்டிய பல கட்டங்களும் உண்டு. குழந்தை குகன் தன் தந்தை மகேசனுக்குப் பரம ஞான கம்பீரத்துடன் உபதேசிக்க, சிவபெருமான் விநயசீல செளந்தரியத்துடன் உபதேசம் பெற்ற கட்டம் ஒவ்வொருவரும் கண்களை மூடித் தியானிக்க வேண்டிய இனிய நிகழ்ச்சியாகும். குமாரக் கடவுளை அங்கேயே இருக்கும் வண்ணம் பணித்துப் பிரமன், திருமால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு விடை தந்து திருக்கயிலாய மலையடைந்து திருக்கோயிலினுட் சென்று வீற்றிருந்தருளினார். இவ்வாறாக, சுவாமியாகிய சிவபிரானுக்கு நாதனாகி உபதேசித்து சுவாமி நாதனாகிப் பெருமை கொண்டார் முருகப் பெருமான்.

வெற்றிவேல்! வீரவேல்! ஞானவேல்!

முருகப் பெருமானிடம் சிவபெருமானே உபதேசம் கேட்டார் என்பதை அறிந்த அகத்திய முனிவர், தாமும் குடிலை மந்திரத்தின் பொருளை உணர வேண்டும் என்று முருகப்பெருமானை நாடிக் கந்த வெற்புக்கு வந்தார். வீரவாகு தேவரிடம் அனுமதி பெற்று, செம்பொன்னாலயத்தினுள் சென்று, கந்தவேளை வலம் வந்து வணங்கினார். "எம்பெருமானே! காமனை எரித்தவர் தேவரீருடைய தந்தை; காமன் கணையால் வாடுபவன் நான். காலனை உதைத்தவர் தேவரீர் தந்தை; காலனுக்கு அஞ்சுபவன் நான். எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கே பிரணவ மந்திரத்தின் பொருளை உபதேசித்த தேவரீர், அதனை அடியேனுக்கும் உபதேசித்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கைகட்டி வாய் பொத்தி நின்றார்.

அகத்திய முனிவரின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்ட கந்தவேள், பிரணவ மந்திரப் பொருளையும், வேதாகமங்களின் மெய்ப்பொருளையும் உலகமெல்லாம் உய்யும் பொருட்டு அவருக்கு உபதேசித்தருளினார்.

முருகப் பெருமான் கந்தவெற்பில் எழுந்தருளியிருந்த போது, திருமாலின் கண்ணின் மணியிலிருந்து சொரிந்த ஆனந்த பாஷ்பத்திலிருந்து சுந்தரம் மிகுந்த இரு நங்கையர் தோன்றினர். சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து எழுந்த ஞானக்கினியில் ஞான பண்டிதனாக ஒரு குமாரன் உதித்தானெனில், திருமாலின் கண்ணினின்று கசிந்த கருணை நீரில் கருணைமயமான இரு குமரிகள் உதித்ததும் பொருத்தம் தானே! கண்மணியினின்று உதித்த அப்பெண்மணிகள் நெற்றிக் கண்ணில் பிறந்த வெற்றிவேலனிடம் அன்பு பூண்டதும் பொருத்தம்தானே! அத்தை மகன் என்ற உறவுமுறையும் உள்ளதே!

திருமாலின் நயனத்தில் உதித்த அவரது புதல்வியராகிய அமிர்தவல்லியும், அவள் தங்கை சுந்தரவல்லியும் கந்தக் கடவுளைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ள விரும்பினார்கள். அவர்கள் இருவரும், தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறும் பொருட்டு,

இமயமலையில் உள்ள சரவணப் பொய்கைக்கு வந்து, சடக்கர மந்திரம் ஜபித்துப் பன்னெடுங் காலம் அருந்தவமிருந்தார்கள். தவத்துக்கு இரங்கிய முருகப் பெருமான் அவர்கள் முன் எழுந்தருளிக் காட்சி தந்தார்.

இறைவனைக் கண்ட கன்னியர் இருவரும், அவரது திருத்தாளைப் பணிந்து துதித்து நாணி நின்றார்கள்.

கந்தவேள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் எதனை விரும்பித் தவம் செய்தீர்கள்?" என்று வினவினார்.

திருமால் புதல்வியர்கள் கைகுவித்து நின்று, "எம்பெருமானே! தேவரீர் அடியவர்களாகிய எங்களைத் திருமணம் புரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுத் தவம் செய்தோம்; எங்களுக்குத் திருவருள் செய்யவேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

அவர்களை அப்பொழுதே முருகப் பெருமான் மனைவியராக ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இறைவன் சக்தியோடு இருக்கும் பொழுது அழித்தல் வேலை நிகழாது. சக்தி அருளின் வடிவம் அல்லவா? ஆகவே, சூர சம்ஹாரம் நிகழ்ந்த பின்பே முருகப் பெருமான் அவர்களை மணக்க எண்ணம் கொண்டார். சிவபெருமானும் உமாதேவியாரை மணப்பதற்கு முன்புதான் காமனை எரித்தார்; இராமபிரானும் சீதையைப் பிரிந்த பின்பே இராவணனை அழித்தார்.

ஆறுமுகக் கடவுள் அமிர்தவல்லியை நோக்கி, "நீ இந்திரனுக்கு மகளாய் வளரக் கடவாய்" என்று அருள்பாலித்தார். சுந்தரவல்லியை நோக்கி, "நீ பூமியிலே சிவமுனிக்குப் புதல்வியாகத் தோன்றி, வேட்டுவரிடத்தில் வளரக் கடவாய்" என்றார்.

ஒருத்தி துரைமகள்; ஒருத்தி குறமகள். ஒருத்தி பொன்னுலகம்; ஒருத்தி மண்ணுலகம். ஒருத்தி கற்பகச் சோலைக்கு அரசி. ஒருத்தி தினைப்புனத்திற்குக் காவற்காரி.

கன்னியர் இருவரையும் நோக்கிக் கந்தக் கடவுள், "நீங்கள் இருவரும் இவ்வாறு வளரும் பொழுது நாம் வந்து, உங்களை முறைப்படி திருமணம் செய்து கொள்ளுவோம்; செல்லுங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். கன்னியர் இருவரும் கைதொழுது விடை பெற்றுச் சென்றனர்.

அமிர்தவல்லி ஓர் அழகிய குழந்தை வடிவம் கொண்டு மேரு மலையில் வாழ்ந்த இந்திரன் முன் சென்று, "தேவர் கோமானே! நான் உன்னுடன் உபேந்திரனாகப் பிறந்த நாராயணரின் மகள்; ஆதலால் நீ எனக்குத் தந்தை முறையாவாய்! நீ என்னை மகளாக வளர்க்கக் கடவாய்" என்றாள். இந்திரன் அவளை நோக்கி, "தாயே! இங்கு வா" என்று சொல்லி எடுத்தணைத்து உள்ளம் பூரித்தான். தனது ஊர்தியாகிய ஐராவதத்தை அழைத்து "இவள் நம்முடைய மகள்; இவளை நீ அன்போடு வளர்த்துவரக் கடவாய்; இவளால் இனி நமக்கு எல்லையில்லாத சீரும் சிறப்பும் உண்டாகும்" என்றான். ஐராவதம் அந்தக் குழந்தையைத் தன் பிடரி மேல் வைத்துக்கொண்டு, சத்திய உலகத்தின் தலைநகராகிய மனோவதியை அடைந்தது. அங்கேயே அக் குழந்தையை வளர்த்து வந்தது. தேவ ராஜனின் யானை வளர்த்ததால் அக் குழந்தைக்குத் தெய்வயானை என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது. சேனையும் அரசும் இழந்து தவித்த தேவராஜனுக்கு ஒரு சேனையே கிடைத்தாற் போன்ற உற்சாகமளித்தமையால் தேவசேனை என்றும் அவளைச் சொல்வதுண்டு.

திருமகளும் நாணும் வனப்புடன் திகழ்ந்தாள் தெய்வயானை. அரைநொடியும் விடாது அறுமுகதேவனைத் தியானித்த வண்ணமாகவே இருந்தாள்.

இளையவளாகிய சுந்தரவல்லி தொண்டை நாட்டிலுள்ள வள்ளி மலைக்கு வந்து முருகப் பெருமானைக் குறித்துத் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

காமமே இல்லாத கடவுளை அடையத் தவம் கிடந்தனர் அமிர்தவல்லியும், சுந்தரவல்லியும். அவர்களுக்கு முருகப் பெருமான் திருவருள் புரிந்தார். பற்று விட்டவர்களைத்தான் செல்வங்கள் பலவும் வந்தடைகின்றன. இச்சா சக்தியும், கிரியா சக்தியும் காமத்தை வென்றவன் கட்டளையை விரும்பி நிறைவேற்றுகின்றன. ஆகவே, பற்றின்றி ஒன்றை எண்ணும் போதும், பேசும்போதும், குகனைச் சிந்தை செய்ய வேண்டும்.

அழகு அழகுடன்தானே சேர வேண்டும்? அழகே உருவான திருமாலின் புதல்விகள் முருகனைத்தானே சேர வேண்டும்? முருகன் அழகுத் தெய்வம். அந்திச் செவ்வானை

தின் அழகுதான் முருகன். முருகன் என்பதே அழகன் என்பதைக் குறிக்கும். முருகு என்ற சொல்லுக்கு அழகு என்பது பொருள்,

"எழுதரிய அறுமுகமு மணிநுதலும் வயிரமிடை
யிட்டுச் சமைந்தசெஞ் சுட்டிக் கலன்களுந்துங்க நீள்பன்
னிருகருணை விழிமலரு மிலகுபதி னிருகுழையும்
ரத்நக்குதம்பையும் பத்மக்கரங்களுஞ் செம்பொனூலும்
மொழிபுகழு முடைபணியு மரைவடமு மடியிணையு
முத்தச் சதங்கையுஞ் சித்ரச் சிகண்டியுஞ் செங்கை
முழுதுமழ கியகுமர கிரிகுமரியுடனுருகு [வேலும்
முக்கட் சிவன்பெறுஞ் சற்புத்ர வும்பர்தந் தம்பிரானே"

என்று அருணகிரிநாதர் முருகனை அழகாக வர்ணிக்கிறார். இத்தகைய அழகுத் தெய்வத்தை மணாளனாகத் தேர்ந்தெடுத்த அந்தக் கன்னியர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?

அமிர்தவல்லி என்றால் அமுதமே உருவெடுத்த கொடி போன்றவள். சுந்தரவல்லியோ அழகே வடிவெடுத்த கொடி போன்றவள். கலைமகளுக்குச் சொல்லில் அழகு. திருமகளுக்கு முகத்தில் அழகு. திருமாலுக்குக் கண்கள் அழகு. இப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் முக்கியமான அழகு தருவது ஓர் அவயவம். ஆனால் அமிர்தவல்லியும், சுந்தரவல்லியும் எல்லா அழகும் பெற்று இலங்கினர்.

திருமாலின் புதல்வியர்கள் இருவருக்கும் வரமளித்தபின் முருகப் பெருமான் கந்தவெற்பை யடைந்தார். பெருங் கருணையோடு அங்கு சில காலம் வீற்றிருந்தபின், இலக்கத் தொன்பது வீரர்களும் பூதகணங்களும் சூழத் திருக்கயிலாய மலையடைந்தார். தாய் தந்தையரான சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் அன்புடன் வணங்கி, அவர்களுக்கு நடுவே கவினுற எழுந்தருளியிருந்தார், இவ்வாறு எழுந்தருளி யிருக்கும்போது, இந்திரன், பிரம்மன், திருமால் முதலிய எல்லா தேவர்களும் சூரபன்மன் கொடுமையால் உள்ளம் தளர்ந்து திருக்கயிலாய மலையையடைந்தார்கள்.

இந்திரன் சிவபெருமானை நோக்கி, "அருட் சக்தியாகிய அம்பிகையுடன் எழுந்தருளியுள்ள முழுமுதற் கடவுளே!

சூரன் முதலிய அசுரர்களால் துன்பப்பட்டு ஓடுங்கினோம். அடியேனுடைய புதல்வனாகிய சயந்தனும் தேவர்களும் அரம்பையர்களும் சூரனால் சிறைப்பட்டு வருந்தி வாடு கிறார்கள். அரக்கர்கள் விண்ணுலகத்தை அழித்தார்கள். இவையெல்லாம் தேவரீர் அறியாததோ? கருணைக் கடலே! அடியேன் முன்னர்த் தவம் செய்த பொழுது தேவரீர் எழுந்தருளி, 'நம்மிடத்தே ஒரு குமாரன் பிறந்து சூரன் முதலிய அரக்கர்களைக் கொன்று உங்களைக் காத்தருளுவான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்கள். அவ்வாறே தேவரீர்க்குத் திருக்குமாரன் தோன்றியும் எங்கள் துன்பம் இன்னும் நீங்க வில்லையே! அடியேங்கள் துன்பம் இன்னும் தொலையவில்லை போலும்!" என மனமுருகிக் கூறினான்.

சிவபெருமான் தேவர்களின் குறைகளைக் கேட்டுப் பெருங் கருணை புரிந்தார். தேவர்களின் துயர் தீர்ப்பதற்குரிய தருணம் வந்துவிட்டது எனத் திருவுளம் கொண்டார். தமது பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கந்தவேளை நோக்கி, "குமர! உலகத்திலுள்ள உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்து தேவர் உலகத்தை அழித்து, மிகுந்த வலிமை படைத்த சூரபன்மனை அசுரர்களோடு கொன்று, அதர்மத்தை அழித்து, அற மார்க் கத்தை நிலைநிறுத்தி, அமரர்களுடைய துன்பத்தை நீக்கி, இந்திரனுக்கு அவன் அரசை மீட்டுக் கொடுத்துத் திரும்பி வருவாயாக" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

"எந்தையே! கட்டளைப்படியே அடியேன் இப்பணியைச் செய்வேன்" என்று முருகன் விண்ணப்பம் செய்தார். அவதாரப் பணி தொடங்கிவிட்டது.

சிவபெருமான் பதினொரு உருத்திரர்களையும் தம் திருவுளத்தில் நினைத்தார். அவர்கள் அங்கு வந்து தோன்றி னார்கள் "நீங்கள் முருகன் கையில் படைக்கலங்களாக இருக்கக் கடவீர்" என்று முக்கண் மூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தார். உடனே அவர்களைத் தோமரம் (எறியீட்டி) கொடி, வாள், குலிசம் (வஜ்ராயுதம்) அம்பு, அங்குசம், கண்டாமணி, தாமரை (மோகிக்கச் செய்யும் ஆயுதம்) தண்டம், வில், மழு என்னும் பதினொரு படைக்கலங்களாக்கிக் கந்தக் கடவுளின் திருக் கரங்களிலே கொடுத்தருளினார்.

பொன்றிகழ் சடிலத் தண்ணல்தன் பெயரும்
பொருவிலா உருவமும் தொன்றுன்
கன்று பெற்றுடைய உருத்திர கணத்தோர்
கவிலருந் தோமரம் கொடிவாள்
வன்றிறற் குலிசம் பகழியங் குலிசம்
மணிமலர்ப் பங்கயம் தண்டம்
வென்றிவில் மழுவு மாகிவீற்றிருந்தார்
விறல்மிகும் அறுமுகன் கரத்தில்

பின்னர் சிவபெருமான் அப்பதினொரு ஆயுதங்களுக்கும் நாயகமாகப் பன்னிரண்டாம் ஆயுதமாக வேலாயுதம் ஒன்றைப் படைத்தருளினார். அஃது ஏவியவுடன் ஐம்பெரும் பூதங்களையும் அழிக்கக் கூடியது; சகல உயிர்களையும் ஒருங்கே முடிக்க வல்லது; யாவர் மேல் விடுத்தாலும் அவருடைய வன்மைகளையும் வரங்களையும் கெடுத்து உயிரைப் போக்கக் கூடியது; எல்லாப் படைக்கலங்களுக்கும் நாயகமானது. அதனை முருகப் பெருமானின் பன்னிரண்டாவது திருக்கரத்தில் முக்கட் பரமன் கொடுத்தருளினார்.

ஆயதற் பின்னர் ஏவில்மு தண்டத்(து)
ஐம்பெரும் பூதமும் அடுவது;
ஏயபல் லுயிரும் ஒருதலை முடிப்பது;
ஏவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம்
மாயிருந் திறலும் வரங்களுஞ் சிந்தி
மன்னுயிர் உண்பதெப் படைக்கும்
நாயகமாவது; ஒருதனிச் சுடர்வேல்
நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்

ஞானசக்தியாகிய இவ் வேற்படையால் ஆகாததே இல்லை. வெல்வது வேல். ‘வெல்’ என்ற பகுதி ‘வேல்’ என்று நீண்டது. (இதனை முதல் நிலை நீண்ட தொழிற் பெயர் என்பர் இலக்கண நூலார்.) விடு என்பது வீடானது போல, கெடு என்பது கேடானது போல, வெல் என்பது வேல் ஆயிற்று. வேல் என்பது ஆயுதமல்ல. எல்லாவற்றையும் வெல்வது என்று பொருள். அறிவுதான் எல்லாவற்றையும் வெல்லும்; ஆயுதம் வெல்லாது. ஞானம்தான் வெல்லும். ஆதலால் ஞான சக்தியே முருகனுக்கு வேல் ஆயிற்று.

அறிவுக்கு மூன்று லட்சணங்கள் உண்டு. அவை ஆழம், அகலம், கூர்மை என்பன. திட்சண்யமாகவும், பரந்தும், ஆழ்ந்தும் உள்ள அறிவே அறிவல்லவா?

" வேதங்கள் ஐயா என ஓங்கி

ஆழ்ந் தகன்ற நுண்ணியனே "

என்று மாணிக்கவாசகர் சிவஞானத்தைப் பாடுகிருர்.

அடிப் பகுதி ஆழ்ந்தும், இடைப் பகுதி அகன்றும், நுனிப் பகுதி நுண்மையாகக் கூர்ந்தும் இருப்பது வேல். எனவே, வேல் என்பது ஞானமே. கொலைக் கருவி அல்ல. முருகப் பெருமான் தம்மிடம் விரோதம் கொண்டவர் மீது வேலை ஏவி ஞானத்தைத் தருகிருர். முருகப் பெருமானே ஞான தாதா அல்லவா?

தீவினையாகிய மலையைத் துகளாக்கும் ஆற்றல் அந்த வேலுக்கே உண்டு.

வினை ஓடவிடுங் கதிர்வேல் மறவேன்

வேலுண்டு வினையில்லை

ஆணவத்தையும், தீவினையையும் ஞானம் தவிர வேறு எதனுலும் அழிக்க முடியாது. அவ்வாறு அழிக்கும் ஞானத்தின் உருவமே முருகவேள் கையிலுள்ள வேல்.

முருகப் பெருமான் சிவபெருமானையும், உமாதேவியாரையும் தொழுது நின்ருர். கண்ணுதற் கடவுள் தமது அருமைத் திருக் கரத்தினுல் கந்தவேளை எடுத்துத் திருத் தொடையில் இருத்திப் பெருங் கருணையோடு தழுவினுர்; உச்சி மோந்து திருவருள் புரிந்து, எம்பெருமாட்டியாருடைய திருக் கரங்களிலே கொடுத்தருளினுர். தமது அன்புக்கு உறைவிடமான இன்பக் குமாரரை எம்பெருமாட்டியார் தமது மடியில் இருத்திப் பேரருட் பொலிவோடு அணைந்து உச்சி மோந்தார். "குழந்தாய்! இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் புடை சூழச் சென்று, அசுரர்களைக் கொன்று, தேவர்களின் குறையை நீக்கி மீள்வாயாக" என்று எம்பெருமாட்டியார் ஆசி கூறினுர்.

ஞானம்பாள் அல்லவா பார்வதி? முருகனையும், அவன் பெற்ற ஞான வேலையும் சேர்த்து வாழ்த்தினுர்.

மூவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவருந் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி காஞ்சி

மாவடி வைகுஞ் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி
திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி

ஆறுமுகங்களுக்கும் ஒரு முறைதான் போற்றி கூறினு கவி; பன்னிரு தோள்களுக்கும் ஒரு முறைதான் போற்றி கூறினார்; இரு திருவடிகளுக்கும் ஒரு போற்றிதான் கூறினார் சேவல் மயில் இரண்டுக்குமாகச் சேர்த்தும் ஒரே போற்றிதான் கூறினார். இப்படிப் போற்றிப் பாடிய பாவேந்தர், கடைசி அடியில், "திருக்கைவேல் போற்றி; போற்றி!" என்று ஒன்றே யான வேலை மட்டும் இரண்டு முறை போற்றுவதைப் பாருங்கள்!

ஆறுமுகக் கடவுள் அம்மையப்பரை வணங்கி விடை பெற்றார். ஐம்பெரும் பூதங்களின் வன்மை கொண்டதும் இலக்கம் குதிரை பூண்டதும், மனத்தைவிட விரைந்து செல்வதுமாகிய ஒரு தேரைத் திருவுளத்தினாலே சிருட்டித்து முருகப் பெருமானிடம் கொடுத்தார் பரமேசுவரர். "குமரா இனி நீ செல்லக் கடவாய்; வெற்றி பெற்று யாவருக்கும் இன்பம் தரக் கடவாய்" என்று வாழ்த்தினார். இலக்கத் தொன்பது வீரர்களை நோக்கிய எம்பெருமான், "நீங்கள் முருகனுக்குத் துணையாக அசுரர்களை அழிக்கச் செல்லுங்கள்" என்று பணித்தார். அவர்களுக்கும் படைக்கலங்கள் பலவற்றை அளித்தார்.

அண்டாபரணர், நந்தி, உக்கிரர், சண்டர், அக்னி நேத்திரர், சிங்கர் முதலாகிய பெரிய கணநாதர்களை நோக்கி, "நீங்கள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதங்களோடு செவ் வேளுக்குச் சேனாதிபதியாய்ச் செல்லக் கடவீர்" என்று திருவாய் மலர்ந்து, முருகக் கடவுளுக்கு அவர்களைப் படைத் தலைவர்களாகக் கொடுத்தருளினார்.

திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் எம்பெருமானை வணங்கினர். "இனி அடியேங்கள் துன்பம் நீங்கியது" என்று மகிழ்வுடன் நன்றி கூறினர். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, "உங்களுக்கு அருள் செய்யும் நாயகனாகிய நம் குமாரனோடு நீங்களும் செல்லுங்கள்" என்று விடை கொடுத்தருளினார்.

மாயம் தீர்க்க வந்த மயிலோன்

விடையவன்பால் தேவர்கள் விடை பெற்றபின் திருமால், வாயுதேவனைப் பார்த்து "நீ ஆறுமுகக் கடவுளுக்குத் தேர்ப் பாகனாக இருந்து தேரைச் செலுத்தக் கடவாய்" என்று கட்டளை யிட்டார். அதன்படி வாயுதேவன் ஆகாயத்தில் சென்று கொண்டிருந்த தேர் மேல் பாய்ந்து தன் இனமாகிய நாற்பத் தொன்பது வாயுக்கள் பக்கத்தே சூழ்ந்து வர மகிழ்ச்சியோடு தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு குமரக் கடவுள் திருமுன்னே வந்தான். கந்தக் கடவுளைக் கைதொழுத வாயுதேவன், "எம் பெருமானே! இத்தேர் மீது ஏறியருளுக" என்று வேண்டிக் கொண்டான். முருகக் கடவுள் அத்தேர் மீது ஏறியருளினார்.

சிவபெருமானுடைய சாரதி பிரம்மன்; விஷ்ணுவுடைய சாரதி தாருகன்; இந்திரனுடைய சாரதி மாதலி; தனஞ்சய னுடைய சாரதி தாமோதரன்; முருகவேளுடைய சாரதி வாயு தேவன்.

முருகவேள் போருக்கு ஆரோகணித்ததைக் கண்ட இந்திரன் முதலிய இமையவர்கள் "இனிச் சூரன் இறந்தான்" என்று அப்போதே நிச்சயம் பெற்றுத் துள்ளி ஆர்த்தனர். இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும் முருகக் கடவுளைச் சூழ்ந்தார் கள். இமையவர்களும் இருடிகளும் அவ்வீரர்களைச் சூழ்ந்தார் கள். திருக்கயிலாயத்தில் இருந்த அனந்தவெள்ளம் பூதங் களுள் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் கணங்கள் நூற்றெட்டு சேனைதிபதிகளோடு முருகக் கடவுளிடம் வந்து வணங்கித் துதித்து ஆரவாரித்தன. பூதர்களில் சிலர் பலவித வாத்தியங் களை முழக்கினார்கள். படைக்கலங்கள் பல தாங்கிய படை கள் சூழ முருகக் கடவுள் திருக்கயிலாய மலையை நீங்கிப் பூமி யின் மேல் சென்றருளினார். அப்போது எழுந்த புழுதியால் விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் மறைந்தன.

செவ்வேட் பரமன் சேனையுடன் செல்லும் பொழுது கிரௌஞ்சமலை வழியில் வந்தது. அதனைக் கண்ட தேவர்கள் நடுநடுங்கினார்கள்; இந்திரனும் கலங்கினான்.

நாரதர் வந்து கந்தக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! இதுதான் கிரௌஞ்ச மலை. அந்தணர் அருந்தவர் முதலியோர்

இவ்வழியில் செல்லும் போது, இது வழிகாட்டிபோல் பாவனை செய்து தவறான வழி காட்டி மாயை செய்து அவர்களைக் கொல்லுவது வழக்கம். அகத்திய முனிவர் கொடுத்த சாபத்தால் இது இவ்வடிவில் நிற்கிறது.

" இந்தக் கிரௌஞ்ச மலையைச் சார்ந்துள்ள மாயாபுரியிலே சூரனுடைய இரு தம்பிகளில் ஒருவனான தாரகாசுரன் வாழ்கிறான். அவன் யானை முகத்தை உடையவன். போரிலே விஷ்ணுவை வென்று அவருடைய சக்கராயுதத்தை மார்பில் பதக்கமாக அணிந்தவன். இவனைக் கொன்றால் இவனுடைய தமையனாகிய சூரனைக் கொல்லுவது எளிது" என்று விண்ணப்பம் செய்தார்.

முருகவேள், "அவ்வாறே செய்வோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், "தாரகன் இன்றே இறந்தான்" என்று மனக்கவலை நீங்கி மகிழ்ந்தார்கள்.

வீரவாகுதேவர் வேலவனை வணங்கி, "அண்ணலே! தாரகன் சூரனுக்குத் தம்பி. ஆதலால் பகைவன் தம்பி மேல் தங்கள் தம்பியாகிய என்னை ஏவுங்கள் நம்பி! அவனை அழித்து வருவேன்" என்றார்.

முருகவேள், அவ்வாறே வீரவாகுவைப் பணித்தருளினார்.

"நீங்கள் வீரவாகுவுடன் செல்லுங்கள்" என்று வீரர்களையும் பூதர்களையும் பணித்தார் ஐயன். தேவ தச்சனைக் கொண்டு ஒரு கணப்பொழுதில் குதிரைகள், பூதங்கள், சிங்கங்கள் பூட்டிய பல தேர்களைச் செய்து வீரவாகு தேவருக்கும் மற்ற வீரர்களுக்கும் கொடுத்தருளினார். வீரர் யாவரும் முருகப் பெருமானை மும்முறை வலம் வந்து வணங்கித் துதித்து விடைபெற்றுத் தேரில் புறப்பட்டார்கள். நானாவித வாத்தியங்கள் முழங்க ஆயிரம் வெள்ளம் பூதங்களோடும்.பூத சேனாதிபதிகளோடும், இலக்கத்தெட்டு வீரர்களுக்கும் தலைவராக வீரவாகு தேவர் சென்றார். பிறகோர் ஆயிரம் வெள்ளம் பூத சேனைகள் சூழவும், இந்திரன் முதலியோர் வணங்கவும் பின்னணியாகச் செல்லும் படை வகுப்பில் முருகக் கடவுள் சென்றார்.

வீரவாகு தேவர் மாயமாபுரியை அடைந்தார். பூதர்கள் நகரினுள் புகுந்து எதிர்ப்பட்ட அசுரர்களோடு போர் புரிந்து

கின்றார்கள். அசுர தூதர்கள் ஓடிச் சென்று தாரகாசுரனை அடைந்து "அரசே! 'சூரபன்மன் சிறையிட்ட தேவர்களை மீட்கும் பொருட்டு, சிவபெருமான் ஒரு குமாரரைப் பெற்றார். அக்குமாரசுவாமி அசுரர்களைக் கொன்று விடுவார்" என்று ஆகாயத்திலே செல்லும் தேவர்கள் கூறக் கேட்டோம். அதனை நாங்கள் பொருட் படுத்தாதிருந்தோம்; இப்பொழுது அவர்கள் கூறியவாறே இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள் சூழக் கந்தசுவாமி வந்திருக்கிறார்; அப்படையின் தூசியே நமது நகரத்தை அழிக்கிறது" என்று கூறினார்கள்.

தூதர்கள் கூறியதைக் கேட்ட தாரகாசுரன் வடவைத் தீயைப் போல் கொதித்து அண்டங்கள் நடுங்க எழுந்தான். "உலர்ந்த புற்காட்டில் இட்ட தீயைப் போல, இந்த நகரத்தை வளைத்துள்ள சேனையை விரைந்து சென்று அழிப்பேன். தூதர்களே! நமது படைகளைத் திரட்டுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான்.

அசுரர் படை விரைந்து வந்தது. "நமது தேரைக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று தாரகாசுரன் பரிசனரிடம் ஆணையிட்டான். தேர் வந்தது. அத்தேரில் தாரகாசுரன் ஏறிக்கொண்டான். சகல இராஜ விருதுகளுடனும் யானை, குதிரை முதலியன சூழத் தாரகாசுரன் பவனி சென்றான். பல சிங்கங்களால் இழுக்கப்பட்ட தேரில் மகாமேரு மலையைப் போன்ற வயிர தண்டமும், பல படைக்கலங்களும் சென்றன. ஏழு கப்பல்களைப் போல் அசுரர் சேனைகள் சூழ்ந்தன.

அசுரர் அணிவகுப்பைக் கண்ட பூதர்கள் ஆரவாரித்துக் குமரக் கடவுளின் திருவடித் தாமரையைச் சிந்தித்துக் குன்றுகளையும், மரங்களையும், சூலங்களையும், தண்டங்களையும் பகைவர்கள் மீது வீசினார்கள். அசுரர்கள், பூதர்கள் மீது அம்புகளையும், வேல்களையும், சக்கரங்களையும் வீசினார்கள். இரு திறப்படைகளுக்கும் போர் மூண்டது. போரிலே உதிர நதி பெருக்கெடுத்து ஓடியது. சிரங்களும், கரங்களும், தோள்களும் துண்டுபட்டுத் துள்ளின. அசுரர்களில் பலரும் பூதர்களில் சிலரும் இறந்துபட்டனர்.

பூதர்களால் தன் சேனை அழிவதைக் கண்ட தாரகன் பெரும் கோபம் கொண்டான். தேரினின்றும் பூமியில் குதித்

துத் தன் கையிலிருந்த பெரும் தண்டத்தால் அடித்துப் பூதர் கள் பலரைக் கொன்றான்; அண்டங்கள் அதிரும்படி ஆர்த் தான். தாரகனால் பூதர்கள் அழிந்ததைக் கண்ட பூத சேனாதி பதிகள் தாரகனை எதிர்க்கும் வன்மையின்றி மனம் தளர்ந்து ஓடினார்கள். அது கண்ட இலக்கம் வீரர்கள் மிகுந்த கோபத் துடன் வில் வளைத்துக் கணைகளைத் தொடுத்துத் தாரகனை வளைத்துக் கொண்டார்கள். இலக்கம் வீரர்கள் விடுத்த கணை கள் தாரகனுக்கு எவ்வித தீமையும் புரியவில்லை. இதனைக் கண்ட இலக்கம் வீரர்கள் வெகுண்டு தெய்வப் படைக்கலங் களைத் தாரகன் மீது வீசினார்கள். அவையும் தாரகனுக்குத் தீங்கு விளைவிக்காமல் துகளாயின. தேவர்கள் செய்வதறி யாது கலங்கி நின்றனர்.

தாரகன் தன் வயிர தண்டத்தைச் சுழற்றினான்; யானை முகம் படைத்த அவன் தன்னைச் சூழ்ந்த இலக்கம் வீரர்களின் தேர்ப் படைகளை யெல்லாம் அடித்துத் தனது துதிக்கையினை நீட்டி வீரர்களைப் பற்றி எடுத்துக் கடலில் வீசினான். கடலில் வீழ்ந்த வீரர்கள் வில்லுடன் எழுந்து ஒதுங்கிச் சென்றார்கள்.

இக்காட்சிகளை யெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வீர கேசரிக்குக் கோபம் பொங்கியது. குமாரக் கடவுளின் திரு வடிகளை மனத்தில் நினைத்து நூறு கணைகளைத் தாரகன் மீது விடுத்தார். அக்கணைகள் தாரகனுடைய மகுடத்தைத் தள் ளின. தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். தன்னுடைய மகுடம் வீழ்ந்ததைக் கண்ட தாரகன் நாணமும் சினமும் கொண்டான். கை தண்டத்தை வீரகேசரி மீது எறிந்தான். தேர் மீது ஏறி வேறு ஒரு மகுடத்தை அணிந்து கொண்டான். தாரகன் எறிந்த தண்டம் மார்பிலே பட்டதும் வீரகேசரி மயங்கி விழுந் தார். அதனைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் தாரகன் மீது பல் வகைக் கணைகளைப் பொழிந்து, அவன் உடலைப் புண்படுத்தி னார்.

தாரகனுக்கும், வீரவாகு தேவருக்கும் போர் மூண்டது; கணை மழை பொழிந்தது. வீரவாகு தேவர் பதினான்கு பாணங்களை விடுத்துத் தாரகனுடைய வில்லை ஒடித்தார். தாரகன் சினத்துடன், "இனி நீ இறந்தாய்" என்று கூறி ஒரு சூலத்தை விடுத்தான். அந்தச் சூலம் மார்பில் பட்டதும் வீர

வாகு தேவர் மயங்கினர். தாரகன் இடிபோல் ஆர்த்தான். எஞ்சி நின்ற வீரவாகுதேவரின் தம்பியர் எழுவரும் தாரகனை எதிர்த்துப் போர் செய்து தோற்றார்கள். இதற்குள் வீரவாகு தேவர் மயக்கம் தீர்ந்து எழுந்தார். தாரகனுடன் மீண்டும் போர் புரிந்தார். போர் கடுமையாயிற்று. வீரவாகுதேவர் வில்லை வளைத்து நாண் ஒலி செய்தார். மலைகள் சுழன்றன; அசுரர்கள் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டு ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள். தாரகனை நோக்கிய வீரவாகு தேவர், "வீரர்களையும் பூதர்களையும் வென்று விட்டோம் என்று எண்ணாதே; உன்னை நான் விரைந்து கொல்லுவேன்" என்றார்.

அதற்கு விடையாகத் தாரகன், "திருமால் விடுத்த சக்கராயுதத்தை என் மார்பில் பதக்கமாக அணிந்திருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னைக் கொல்லுவேன் என்று நீ சொன்னது சிங்கத்தை நரி வெல்லுவதாக வீரம் பேசுவதே போன்றது! உன் வீரர்கள் அழிந்தார்கள்; வீரம் பேசும் நீயும் சிறிது நேரத்தில் அழியப் போகிறாய்" என்று கூறினான்.

வீரவாகு தேவர் ஆயிரம் பாணங்களைத் தொடுத்தார். தாரகன் தன் வில்லை வளைத்து ஆயிரம் பாணங்களை எதிர்த்து விடுத்தான்; வீரவாகு தேவரின் பாணங்கள் பொடியாகின. தாரகன் மேலும் நூறு பாணங்களை விடுத்தான். அதனை எதிர்த்து வீரவாகுதேவர் நூறு பாணங்களை விடுத்தார். 'வில் வன்மையில் இணையற்ற இவ்வீரனைத் தெய்வப் படைக் கலங்களால் தான் வெல்ல வேண்டும்' என்று எண்ணிய அவன் அக்கினிக் கணையை ஏவினான். வீரவாகு தேவரும் அதற்கேற்ற எதிரிடைத் தெய்வக் கணையை ஏவித் தாரகன் விடுத்த கணையை அழித்தார். தாரகன் விடுத்த வருணாஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம், வாயு அஸ்திரம், பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தெய்வப் படைக் கலங்களுக்கும் இந்தக் கதி நேரிட்டது.

வீரவாகு தேவரைப் படைக்கலங்களால் வெல்லுவது இயலாது என்று கருதிய தாரகன், 'இவனை மாயையால் தான் வெல்ல முடியும்' என்று கருதி மாயா மந்திரத்தை உச்சாரணம் செய்யலானான். எண்ணில்லாத மாய வடிவங்களை எடுத்துக் கணக்கில்லாத கணைகளைச் செலுத்தினான். இருட்படலம் எங்கும் பரந்தது போல் தாரகன் ஒருவனே எங்குமாய் நின்று

கடும் போர் செய்வதைக் கண்ட தேவர்கள் திக்குத் திசை தெரியாது ஏங்கினார்கள். முன்னரே ஒதுங்கி நின்ற பூதர்கள் பின்னும் அஞ்சியோடினார்கள்; போர் செய்து இளைத்த வீரர் களும் வெகுண்டு நின்றார்கள்; அசுரர்கள் அகமகிழ்ந்து வீரா வேசத்தால் கொக்கரித்துக் குதித்துக் கூத்தாடினார்கள்.

தாரகனின் மாயப் போரையும், அது கண்டு தமது படையினர் கலங்கி நிற்பதையும் அறிந்த வீரவாகுதேவர் அனற்பொறி சிந்த நோக்கினார். ஊழிக் காலத்தில் எழும் பெருந்தீயைப்போல் வெகுண்டு வீரபத்திரப் படைக் கலத்தை எடுத்தார். அவ்வாயுதத்தை எடுத்தவுடனேயே சூரியன் முன் இருள் மறைந்தோடுவதுபோல் தாரகனுடைய மாயா உருவுகளெல்லாம் அழிந்தன. தாரகன் தனித்து நின்றான். ஞான ஒளியின் முன் மாயத் தோற்றம் யாவும் மறைய வேண்டியதுதானே?

வீரவாகு தேவருடன் பின்பு ஏமாற்றுப் போர் புரியலாம் என்று வஞ்சனையாக எண்ணித் தன் தேரை விட்டு இறங்கி ஓடினான் தாரகன். தோற்று ஓடுபவன் மேல் ஆயுதம் விடுத்தல் வீரமும் அன்று; போர் நெறிக்கு உகந்ததும் அன்று என்று எண்ணிய வீரவாகுதேவர், வீரபத்திரப் படைக்கலத்தைத் தூணியுள் இட்டார். 'வலியிழந்து ஓடிய தாரகனை எவ்வாறேனும் பிடித்துக் கட்டி எம்பெருமான் திருமுன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பேன்' என்று கருதி ஆறுமுகப் பரஞ்சுடரது அடிமலரைச் சிந்தித்துத் தாரகனைத் தொடர்ந்து ஓடினார். தாரகனோ தன் சூதுத் திட்டத்தின்படி மாயைக்கு உறைவிடமாகிய கிரௌஞ்ச மலையின் குகை யொன்றில் புகுந்து ஒளிந்தான்.

இருள் அடர்ந்த அம்மலையின் குகையினுள் வீரவாகு தேவர் மெல்லப் புகுந்து சென்று தாரகனைத் தேடினார். தாரகனைக் காண இயலவில்லை; மலையினின்று மீளும் வழியையும் காண இயலவில்லை. 'ஓ, இதுவும் இம்மலையின் மாயையோ?' என்று சிந்தித்து நின்றார் வீரவாகு தேவர். அப்பொழுது அக்கிரௌஞ்ச மலையாகிய அசுரன், "இதுதான் நல்ல சமயம்" என்று எண்ணி வீரவாகு தேவரின் அறிவை

மயக்கினான். அவரும் தமது முந்தை அறிவினை இழந்து தூங்குவது போலக் கிடந்தார்.

மாயையின் வீச்சில் ஞானியரும் மயங்குவர் என்பதை உணர்த்தும் வரலாறே இது. அந்த மயக்கத்தைப் பரம் பொருளின் அநுக்கிரகமே தெளிவிக்கும் என்பதைப் பிற்பாடு காண்போம்.

வீரவாகுதேவர் திரும்பி வராததைக் கண்ட அவருடைய அன்புடைத் தம்பியர்கள் இலக்கத்தெண்மரும், பூதப்படைத் தலைவர்களும் சிறகொடிந்த பறவைகள்போல மனமுடைந்து வருந்தினர். 'நமது தலைவர் தோற்று ஓடிய தாரகனைத் தொடர்ந்து சென்று போர் புரிகின்றார் போலும்! நாமும் அங்கே செல்லுவோம்' என்று கருதி விரைந்து சென்று, கிரௌஞ்ச மலைக் குகையினுள்ளே புகுந்தனர். கிரௌஞ்ச மலை வீரவாகுதேவரை மயக்கியது போலவே, எண்ணில்லாத மாயத்தைச் செய்து இலக்கத் தெண்மரையும் அறிவிழக்கச் செய்தது; அவர்களும் அறிவிழந்து மயங்கித் துயின்றார்கள். மாயை என்பது அத்தகைய இருள் சூழ்ந்த பெரு மலையாகும்! அண்ட சராசரத்திலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தையுமே அஞ்ஞான இருட் குகையில் ஆட்படுத்தி யிருப்பதல்லவா அது?

தாரகன் மகிழ்ந்தான். "நம் மாயையினால் இவர்கள் இறந்தார்கள்" என்று எண்ணிப் பூரித்தான். வானவர்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கினார்கள்; பூதப் படைகள் தலைவரின்றி அச்சமுற்றன. மலை மீது எழுந்த தாரகன் தேரில் ஏறிக் கொண்டான்; அசுரர்கள் பலரும் வந்து அவனைச் சூழ்ந்து ஆரவாரித்தார்கள். பூதப்படைகள் மீது தாரகன் மீண்டும் கோடிக் கோடிக் கணைகளைப் பொழிந்தான். முக்கியமான வீரர்களை இழந்து நின்ற பூதர்கள் பல திசைகளிலும், ஆகாயத் திலும் சிதறியோடினர்.

இவற்றை யெல்லாம் கண்ட நாரதர் இமையவருடன் சேர்ந்து முருகப் பெருமானை அடைந்து அவரது திருவடிகளை வணங்கினார். தாரகனுடைய மாயப் போரை எடுத்துக் கூறினார்.

நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட அபய நாயகனாகிய அறுமுக அருள்மூர்த்தி, "தேவர்களே! வருந்த வேண்டாம். நாமே

போர்க்களம் சென்று, தாரகனை வேற்படையினால் கொல்லு வோம். கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்து அதனுள் குகையில் சிறைப்பட்டு மயங்கியுள்ள நம் வீரர்களைக் கணப் பொழுதில் மீட்டருள்வோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

தாரகனின் மாயத்தை மாய்ப்பதற்காக மாமயிலோனே எழுந்தருளுவார் என அறிந்த இமையவர்கள் ஆனந்த பரவச முற்று ஐயனின் திருவடிகளைத் தொழுதனர்.

*　　　*　　　*

முருகப் பெருமான் தமது சாரதியாகிய வாயு தேவனைப் பார்த்து, "மனத்திலும் விரைந்து செல்லும் வண்ணம் தேரைச் செலுத்து" என்று பணித்தருளினார். வாயு தேவன் குதிரை களைத் தூண்டி ஆர்த்தான். விண்ணும், மண்ணும், மலை களும், கடல்களும், திக்கு யானைகளும் நடுங்கின. குமரக் கடவுளுடைய தேர் ஆகாய மார்க்கமாகப் பறந்து சென்றது. பூத சேனைகள் முருகப் பிரானைச் சூழ்ந்து சென்றன. போரில் தோற்று ஓடிய பூதர்கள் எல்லோரும் முருகக் கடவுளைத் தரிசித்தவுடன், புது உற்சாகம் பெற்று அவரை வணங்கிச் சூழ்ந்தனர். வானவர்கள் மகிழ்ந்து வாத்தியம் முழக்கினர்.

முருகப் பெருமான் தாரகனுடைய போர்க்களத்தை யடைந்தார். பூதப் படைகளுக்கும் அசுரப் படைகளுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. ஐயன் பிரசன்னமானதால் ஊக்கமும் உற்சாகமும் பெற்ற பூதர்களால் அசுரர் பலர் மாண்டனர். மாண்டு போகாதவர்கள் தோற்று ஓடினர்.

தாரகன் கடுங் கோபம் கொண்டான். தன்னை எதிர்த்த கணநாதர்களின் மீது பல பாணங்களைச் சொரிந்து துரத்திக் கொண்டு முருகக் கடவுள் திருமுன்னரே வந்து விட்டான். ஆறுமுகக் கடவுளை நேருக்கு நேராகக் கண்டான்.

பூரண சந்திரனை யொத்த ஆறு திருமுகங்களையும், அருளொழுகும் பன்னிரண்டு நயனங்களையும், ஞான சக்தி யாகிய வேலையும், மற்ற திவ்வியாஸ்திரங்களையும், அவற்றைத் தாங்கும் செவ்விய திருக் கரங்களையும், அழகிய நவரத்தினத் தண்டை ஒலிக்கும் திருவடித் தாமரைகளையும் தாரகன் கண்டான்.

முழுமதி அன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும்
விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுள படையின் சீரும்
அழகிய கரமீ ராறும் அணிமணித் தண்டை ஆர்க்கும்
செழுமலர் அடியுங் கண்டான்; அவன்தவம் செப்பற்
பாற்றே?

அந்த மகாசுரனை எதிர்க்க வந்த மூர்த்தி பச்சிளம் குழந்தை என்பதைக் காட்டவே கச்சியப்பர், 'அடிமணித் தண்டையார்க்கும் செழுமலர் அடி' என்கிறார். அசுரன் கோபாக்னி மயமாக வருகிறான். அப்போதும் ஐயன் குளிர்ச்சி பொழியும் பூரண சந்திரனை யொத்த திருமுகமும் விழிகள் பொழியும் கருணையுமாகத் தரிசனம் சாதிக்கிறார். இத்தகைய தரிசனம் பெற்ற தாரகன் செய்த தவம் என்னவோ எனக் கவி வியக்கிறார். முழுமதி முகமும், விழிபொழி அருளும் தாரகனைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்தாது என்பதாலேயே ஐயன் 'வேலும் வேறுள படையும்' தாங்கி வந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார்.

தாரக வதம்

சிற்பர மூர்த்தியாகிய செவ்வேட் பரமனுடைய திருவுருவை நோக்கிய தாரகன் வியப்புற்றான். 'இவன் கற்பனை கடந்த ஆதிக் கடவுளே போலும்' என்று தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டான். எனினும், சிவமூர்த்தி தமக்குத் தந்த வரத்தையும், வன்மையையும், அளவற்ற செல்வத்தையும் நினைந்து பெருமிதம் அடைந்த தாரகாசுரன் தனது நல்ல நினைவுகளை அகந்தையால் அழித்துக் கொண்டு மீண்டும் கோப வசப்பட்டான்.

முருகப் பெருமானை நோக்கிய தாரகன், "திருமாலுக்கும் நான்முகனுக்கும் இந்திரனுக்கும் நம்மிடம் விரோதமுண்டு. ஆனால் எம் தவத்துக்கு இரங்கி வரம் தந்த சிவபெருமானுக்கும் எமக்கும் போர் நிகழ்வதற்குக் காரணம் ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், சிவகுமாரனாகிய நீ நம்முடன் போர் செய்ய வந்த காரணம் யாது? சொல்" என்று கேட்டான்.

"காரணன் தனக்கு மற்றை நான்முகன் தனக்கும் வெள்ளை
வாரணன் தனக்கும் அல்லால் மதிமுடி அமலனுக்கும்
தாரணி தனில் எமக்குஞ் சமரினை இழைப்ப இங்கோர்
காரண மில்லை மைந்தா வந்ததென் கழறு" கென்றான்

முருகப் பெருமான் விடை கூறுவார்: "தாரகாசுரா உயிர்கள் செய்யும் நல்வினை, தீவினைகளுக்கேற்ப அநுக்கிரகமும் தண்டனையும் அளிக்கும் சிவபெருமான் நீயும் உன் சோதரரும் தவமாகிய நல்வினை புரிந்தமையால் தவப்பலனாக உங்களுக்குப் பெரும் பலமளித்தார். அந்தப் பலத்தைக் கொண்டு தேவரைச் சிறை வைத்துத் தீவினை புரிந்துள்ள உங்களுக்கு இப்போது தீவினைப் பயனையும் அளிக்கத் திருவுளம் கொண்டுள்ளார். உங்கள் வீரத்தையும் வலியையும் அழிக்கும் பொருட்டே நம்மை விடுத்தருளினார்."

தாரகன் இறுமாந்து "கருடன் மீது வந்து என்னை எதிர்த்த திருமாலின் சக்கரம் என் கழுத்தில் ஆபரணமாக இருப்பதை நீ பார்க்கவில்லையா? என்னைப் பகைத்து எதிர்த்தவர்களில் வென்றவர் எவரும் இன்றுவரை இல்லை. எல்லோரும் தோற்றோ அல்லது அழிந்தோ போனார்கள். பாலகனே! நீ முன்பு என் மீது போருக்கு அனுப்பிய தலைவர்களை வென்று கிரௌஞ்ச மலையினுள் இருக்கும்படி செய்தேன்; பல கணங்களையும் அழித்தேன்; நீயும் இப்போது என்னோடு பொருது அழியாமல் உனது தந்தையாகிய சிவபெருமானிடம் செல்லுவாய்" என்றான்.

ஆறுமுகக் கடவுள் அதற்கு மறுமொழியாக, "படைக்கலங்களுக் கெல்லாம் தலைமைப் படைக்கலமாகிய நம் வேற்படை ஒரு போதும் பழிப்புக்கிடமாகாது; அது உன் உயிரைக் குடிக்கவே வந்திருக்கிறது. மாயையின் உறைவிடமாகிய கிரௌஞ்ச மலையையும் உன்னையும் வேற்படையால் வென்று நம் சேனைகளை விரைவில் மீட்கின்றோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

சிவகுமாரன் கூறியதைக் கேட்ட தாரகனுக்குச் சினம் மூண்டது. வில்லை வளைத்து நாண் ஒலி செய்தான். முருகப் பெருமானும் வில்லை எடுத்து வளைத்தார்; நாண் மீட்டினார். அதன் ஒலியைக் கேட்டே அசுரப் படைகள் அஞ்சின.

ஐயனுக்கும் அசுரனுக்குமிடையே அற்புதமான யுத்தம் நிகழ்ந்தது.

குமாரக் கடவுள் கோடி பாணங்களை ஏவினார். தாரகனின் உடல் முழுவதையும் அந்தப் பாணங்கள் துளைத்தன. தாரகனின் கோபம் மேலும் பெருகியது. இரண்டு கோடி பாணங்களைப் பெருமான் மீது விடுத்தான். செவ்வேட் பரமன் இரண்டு திவ்விய அஸ்திரங்களைச் செலுத்தி, தாரகனுடைய தும்பிக்கையையும் முகத்திலுள்ள கொம்பையும் துண்டாக்கினார். தனது சிறப்பு அங்கங்களை இழந்த தாரகன் மனம் தளர்ந்தான். நாணமும் ஆத்திரமும் பெருக ஆயிரம் பாணங்களை ஏவி ஆறுமுகப் பெருமானுடைய தேரில் உள்ள கொடியை அறுத்து வீழ்த்தினான். அது கண்டு வெகுண்டாற் போல் பாவித்த முருகக் கடவுள் எட்டுக் கணைகளைச் செலுத்தி அவனுடைய தேரையும் பாகனையும் தேர்க் குதிரைகளையும் பாழ்படுத்தினார். தாரகன் வேறொரு தேரில் ஏறி ஐந்நூறு அக்கினிக் கணைகளை விடுத்து முருகப் பெருமானுடைய தேர்ப்பாகனாகிய வாயுதேவனின் தோள்களைப் புண் படுத்தினான்.

முருகப் பெருமான் ஆயிரம் கணைகளைச் செலுத்தித் தாரகனின் நெற்றியைத் துளைத்தார். தாரகாசுரன் 'ஓ'வென்று கதறி உதிர வெள்ளஞ் சொரியத் தேர் மீது மயங்கி விழுந்தான்.

தாரகன் மயங்கி விழுந்ததைக் கண்ட அசுர சேனைகள் சினங்கொண்டு முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்; சூலம், சக்கரம், தோமரம், பிண்டிபாலம், வேல், வாள், தண்டு முதலிய படைக்கலங்களைச் செலுத்தி ஆரவாரித்தார்கள். முருகப் பெருமான் தம் வில்லை வளைத்துச் சரமழை பொழிந்தார். அவுணர்களின் தலைகளும், மார்புகளும், கரங்களும், தோள்களும் துண்டிக்கப்பட்டன. சிலர் இரத்தக் கடலில் நீந்திச் சென்று கரையேறி ஒளித்து கொண்டார்கள். சூரியன் முன் மறையும் பனித்துளிகள் போல் தேவ தேவனின் வீர பராக்கிரமத்தின் முன் அசுரர் அனைவரும் அழிந்தனர்.

தாரகாசுரனுக்கு மயக்கம் நீங்கியது. எழுந்து பார்த்

தான். தனது மாபெரும் சேனைகளைக் காணாது, துன்பத்துடன் நகைத்தான். "சிவகுமாரன் ஒருவன் என்னுடன் வந்து போர் செய்ததில் நான் எனது துதிக்கையையும், கோடுகளையும் இழந்தேன். மயங்கி விழுந்தேன். என் சேனைகளையும் இழந்தேன்; இப்போது தனித்து நிற்கிறேன். அழகு தான் என் ஆண்மை! இச்சிறுவனைக் கொல்லுவதோ, வெல்லுவதோ அரிய செயல். ஆகவே, இனி தேவாஸ்திரங்களைச் செலுத்திப் போர் செய்ய வேண்டும்" என்று எண்ணினான். நாராயணாஸ்திரம், பிரம்மாஸ்திரம் முதலிய தெய்வாஸ்திரங்களை விடுத்தான். அந்த அஸ்திரங்கள் எல்லாம் அஞ்சி நடுங்கி வந்து முருகப் பெருமான் பக்கத்தே ஒதுங்கி நின்றன.

சிவபெருமானைத் தேவதையாகக் கொண்ட பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்து மானத பூஜை செய்த தாரகன் சிவகுமாரன் மீதே அதைக் கோபத்துடன் செலுத்தினான். அச்சிவப் படைக்கலம் நஞ்சையும், தேவப் படைக்கலங்களையும், பூதங்களையும், பாம்புகளையும், சூலங்களையும், அக்கினியையும் உண்டாக்கிக் கொண்டு சர்வ அண்டங்களும் வருந்தும்படியும், சகல உயிர்களும் உலைந்து சுழலும் வண்ணமும் சினத்துடன் சென்றது. முருகப் பெருமான் அதைக் கண்டு தந்தையாகிய சிவபிரானைச் சிந்தையில் தியானித்துக் கொண்டு, ஒரு திருக்கரம் நீட்டிப் பற்றிக் கொண்டார். தந்தவனே திரும்பப் பற்றிக் கொள்வது போலிருந்தது அந்தக் காட்சி.

கந்தவேள் அனையது கண்டு தந்தையைச்
சிந்தையில் உன்னியோர் செங்கை நீட்டியே
அந்தவெம் படையினை அருளில் பற்றினான்
தந்தவன் வாங்கிய தன்மை யென்னவே.

தாரகன் நிலைகுலைந்து விட்டான். "இன்றே எம் செல்வமும் வாழ்வும் அழிந்தன" என்று ஏங்கலானான்.

'இவன் அறப்போர் அன்றி மாயப்போர் புரியமாட்டான்; நான் மாயைகள் செய்து, மறைந்து நின்று போர் செய்வேன். என்று எண்ணி, விரைந்து கிரௌஞ்ச மலைமுன் சென்றான்' "கிரௌஞ்சமே! நீ விரைந்து மாயைகளைச் செய்வாயாக" என்று கூறினான். உடனே கிரௌஞ்சமலை பல மாயைகளைச் செய்யத் தொடங்கியது. முப்புரங்களிலும் அந்த மலை வாரி

தொடங்கியது. முப்புரங்களில் உள்ள அசுரர்களாய் வந்தான் தாரகன். கிரௌஞ்ச மலை பலப் பல மேகங்களாக வந்தது. தாரகன் அவற்றினுள்ளே இடியாக வந்தான். கிரௌஞ்சம் பல கடல்களாய் வந்தது; தாரகன் அவற்றினுள்ளே வடவாமுகாக் கனியாய் வந்தான். கிரௌஞ்சம் சக்ரவாளகிரியைச் சூழும் இருளாய் வந்தது; தாரகன் அதனுள்ளே பூதமாய் வந்தான். கிரௌஞ்சம் எட்டுத் திக்கயங்களாய் வந்தது; தாரகன் சட சடவென்ற ஒலியோடு குலமலைகளாய் வந்தான்; கிரௌஞ்சம் வாயுவாய் வந்தது; தாரகன் அக்கினியாய் வந்தான்; கிரௌஞ்சம் நெருப்புக் கொள்ளியாய் வந்தது; தாரகன் ஆயிரம் கோடி சூரியர்களாய் வந்தான்.

தாரகன் இவ்வாறாக, கிரௌஞ்ச மலையோடு சேர்ந்து எண்ணற்ற மாயைகளைச் செய்து கொண்டு திரிவதைக் கண்ட முருகப் பெருமான், தம் கையிலுள்ள வேலாயுதத்தை நோக்கி, "நீ தாரகாசுரனையும், கிரௌஞ்ச மலையையும் ஒரு கணப் பொழுதில் பிளந்து உயிரை உண்டு, இலக்கத் தொன்பது வீரர்களையும், பூதப் படைகளையும் மீட்டு இங்கே வருவாயாக" என்று பணித்தருளி, அதனைச் செலுத்தினார். அதனை அருணகிரிநாதர் விளக்கும் அழகு படித்துப் படித்து இன்புறத் தக்கது.

சமரமொடும் அசுரர்படை களமீதெதிர்த்தபொழுது
ஒருநொடியில் அவர்கள் படை கெடவே லெடுத்து அவனி
தனில் நிருதர் சிரம் உருள ரணதாள் படுத்திவிடு செருமீதே.
கவனமொடும் அலகைநடம் இடவீர பத்திரர்கள்
அதிரநிண மொடு குருதி குடிகாளி கொக்கரி செய்
தசையுணவு தனில் மகிழ விடுபேய் நிரைத்திரல்கள்
பலகோடி.

திமிதமிட நரிகொடிகள் கழுகாட ரத்தவெறி
வயிரவர்கள் சுழலஒரு தனிஆயுதத்தைவிடு
திமிரதின கரஅமரர் பதிவாழ்வு பெற்றுலவு முருகோனே

சர்வ சங்கார காலத்தில் மாயையா லாகிய உலகங்களை யும் உயிர்களையும் சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றும் அக்கினி சுடுவது போல, முருகப் பெருமானுடைய வேலாயுதம் தாரகனும் கிரௌஞ்ச மலையும் செய்த மாயைகள்

அனைத்தையும் அழித்தது. எம்பெருமானின் ஆறு முகங்களி லிருந்தும் எழுந்த சினம் ஒரு வடிவெடுத்துச் செல்வது போல் அந்த வேற்படை சென்றது. தாரகன்; வேற்படையைப் பிடித்து முறித்துப் போடுவதற்காக எதிர்த்து வந்தான். அது அக்கினியை எதிர்க்கக் கொசு வந்தது போலிருந்தது. வேற் படை தாரகனின் மார்பைக் கிழித்துக் கிரௌஞ்ச மலையையும் தகர்த்து இரு கொடிய உயிர்களை உண்டது; மலையினுள் துயின்ற வீரர்களுக்கு உணர்வைத் தந்து எழுப்பி விட்டது. பின்னர் ஆசார சீலமாக ஆகாய கங்கையில் நீராடி முருகப் பெருமானின் திருக்கையில் வந்து சேர்ந்தது.

கிரௌஞ்ச மலை பிளந்தவுடனே, அதனுள் மயங்கிக் கிடந்த வீரவாகு தேவர் முதலியோர் மயக்கம் தெளிந்து எழுந் தனர். விரைந்து முருகப் பெருமானை யடைந்து வணங்கித் துதித்தனர்.

கருணைக் கடலாகிய கந்தவேள் அவர்களை நோக்கி, "நீங்கள் அனைவரும் தாரகனால் கிரௌஞ்ச மலையில் அடை பட்டு அல்லலுற்றீர்களா?" என வினவினார். "எந்தையே! தங்கள் திருவருள் இருக்கும்போது அடியோர்கள் அல்லற் படுவதுமுண்டோ? மையலுடன் உறங்குவது போல எத் துயரும் அறியாது மயங்கி யிருந்தோமே யன்றி, கிரௌஞ்ச மலையின் மாயத்தால் சிறிதும் துன்பம் அடைய வில்லை" என்று வீரவாகு தேவர் முதலிய வீரர்கள் மகிழ்ந்து கூறினார்கள்.

முருகக் கடவுள் வீரவாகு தேவரை அழைத்துத் தாரகன் அடுத்த சிவப் படைக்கலத்தை அவருக்கு அளித்தார். எதிரி ஆத்திரத்துடன் எய்த ஆயுதத்தையும் அமுதன் அன்புப் பரிசாக்கி விட்டார். தாரகனுடன் நடந்த போரில் இறந்த பூதர்களை எழுப்பி, அவர்கள் புடைசூழ, வானவர் துதிக்க வீரர்களுடன் போர்க்களத்தினின்று புறப்பட்டார் வெற்றி வேலர். இமய வெற்பைக் கடந்து, தென் திசையில் நடந்து, கதிரவன் மேற்கடலில் மூழ்கும்பொழுது தேவகிரியை அடைந்தார்.

மாலைக் காலம் செவ்வானத்துடன் வந்தது; அதனை யடுத்து இருளும் சூழ்ந்தது; அதனிடையில் இளம் பிறை

விளங்கியது. விண் மீன்கள் ஒளி சிந்தின. இரவின் ஆட்சி தொடங்கியது. அப்பொழுது திருமால், நான்முகன், இந்திரன் முதலியோர் முருகப் பெருமானின் செம்மலர் பாத கமலங்களைச் சென்னி பொருந்தப் பணிந்தனர்.

"எம்பெருமானே! தாரகர்களைக் கிரௌஞ்ச மலையோடு அழித்தருள் புரிந்த தேவரீரைப் பூசிக்க விரும்புகிறோம்; இம் மலையில் எழுந்தருள்க" என்று வேண்டினர். ஆறுமுகக் கடவுள் அவ் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினர். இமையவர்கள் உடல் உரோமஞ் சிலிர்த்துப் பேருவகை எய்தினர்.

குமரக் கடவுள் சேனைகளோடும் தேவர்களோடும் தேவகிரியின் மேற் சென்றார். தம்மைத் தொழுத தேவதச்சனை நோக்கி, "நாமும் நம்முடைய தம்பியரும், தேவர்களும் கணங்களும் தங்குவதற்கு இம்மலையில் இப்பொழுதே ஒரு நகரத்தை உண்டாக்குவாய்" என்று பணித்தருளினார். அவ்வாறே தேவதச்சன் அழகியதொரு நகரத்தையும் அதனுள்ளே எம் பெருமான் எழுந்தருளும் பொருட்டுச் செம்பொன்னாலயத்தையும், அதனுள்ளே இரத்தின சிங்காசனத்தையும் செய்து முடித்து விட்டு முருகப் பெருமானிடம் வந்து தெரிவித்தான்.

முருகப் பெருமான் தன்னைச் சூழ்ந்த அனைவருடனும், அத் திருநகரத்தினுட் சென்று, பூத சேனைகளைத் திருக்கோயில் திருவீதியிலே நிறுவினார். தேரினின்றும் இறங்கி, மறைக்கும் எட்டாத மலரடியைச் செம்பொற் பாதுகைகளிலே வைத்து வீரர்களும் தேவர்களும் சூழத் திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்து, பேரொளி வீசும் மணித் தவிசின் மேல் எழுந்தருளினார்.

முருகப் பெருமானைப் பூசிக்க எண்ணிய திருமால் முதலிய தேவர்கள் உமா தேவியாருடைய திருக் கரத்தில் தோன்றிய கங்கையை நினைக்க அது அங்கு வந்து பாய்ந்தது. அதனால் ஆறுமுகனுக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள். அமிர்தம் வைத்த குடங்களைக் கொண்டு வந்து வேதங்களை ஓதிக் கங்கையிலே திருமஞ்சனம் எடுத்தார்கள். பிரம்மதேவர் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் மந்திரம் சொல்லித் திருமஞ்சன மிட்டார்கள். அதன்பின் வேறு பீதாம்பரம் சாத்தி வேறொரு சிங்காசனத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கச் செய்து, முருகனுடைய திருநாமம் சொல்லி, நறுமணமாலை சூட்டி; சந்தனக் குழம்பு அணி

வித்துப் பச்சைக் கர்ப்பூரம் அப்பினார்கள். கஸ்தூரி திலகம் வைத்து, திருமேனி யெங்கும் திவ்வியாபரணங்களைச் சாத்தி, மணி ஒலியோடு மலர்களைத் தூவி அருச்சித்து, தூப தீபம் காட்டி, மெய்யன்போடு துதித்தனர். முருகப் பெருமான் அந்த அற்புதமான தேவ பூஜையை ஏற்று அருள் புரிந்தார்.

தாரகன் இறந்த செய்தியைத் தூதர் சொல்லக் கேட்ட தாரகனின் மனைவி சௌரி இடியோசை கேட்ட நாகம் போல் நடுங்கினாள். விழுந்தும், எழுந்தும், தொழுதும் கதறியழுது சென்று தன் கணவனின் உடலின்மீது புரண்டு புலம்பினாள். தாரகனின் மற்ற மனைவியர்களும் வந்து நெருங்கிச் சடலத்தைச் சுற்றிப் புலம்பி அழுதார்கள். "தன்னுடைய ஆழிப் படையை உனக்கு ஆபரணமாக அளித்த திருமாலும், இந்திராதி தேவர்களும், இயமனும் இன்று அல்லவா மனக் கவலை தீர்ந்தார்கள்?" என்று கதறினாள் சௌரி.

"உந்துதனி ஆழி உனக்கணியாத் தந்தோனும்
இந்திரனும் ஏனை இமையவர்கள் எல்லோரும்
அந்தகனார் தாமும் அனைவர்களும் இன்றன்றோ
சிந்தைதனில் உள்ள கவலையெலாம் தீர்ந்தனரே!"

தாரகாசுரனின் புதல்வனாகிய அசுரேந்திரன், சூரனின் மற்றொரு சோதரனாகிய சிங்கமுகனுடைய நகரமாகிய ஆசுர புரிக்குச் சென்றிருந்தான். தந்தையின் மரணச் செய்தியைக் கேட்ட அவன் விரைந்து வந்து தாரகனின் உடலை ஒரு தேரின் மீது கிடத்தி ஈமக் கடன்களைச் செய்து தகனக் கிரியைகள் செய்தான். தாரகன் மனைவியாகிய சௌரியும் மற்ற மனைவியர்களும் உடன்கட்டை ஏற விரும்பினார்கள். அசுரேந்திரன் எவ்வளவோ தடுத்துக் கூறியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. எல்லோரும் உடன் கட்டை ஏறினார்கள். எங்கெங்கு பெண்மை உண்டோ அங்கெல்லாம் கற்பு நிலை உண்டு. அசுரப் பெண்களிடமும் பதிவிரதா தருமம் தலை தூக்கி நின்றது.

அசுரேந்திரன் தன் சுற்றத்தார் சூழத் தென் கடலிலுள்ள வீர மகேந்திர புரியை அடைந்தான். அங்கு ஆட்சி அதிகாரம் செலுத்தும் தனது பெரியப்பனான சூரபன்மனை யடைந்து வணங்கி, அவன் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதான்.

"மைந்தனே! ஏன் வருந்திப் புலம்புகின்றாய்?" என்று வினவினான் சூரபன்மன்.

"பெரியப்பா! இந்திரன் செய்த சூழ்ச்சியினால் சிவகுமாரன் பூதப் படைகளோடு வந்து உங்கள் தம்பி தாரகாசுரரைக் கிரௌஞ்ச மலையோடு சேர்த்து வேற்படையினாலே கொன்றான்" என்று கூறினான் அசுரேந்திரன்

சூரபன்மன் அடங்காத சினமும் வியப்பும் அடைந்தான். "மகனே! இது பொய். என்ன நடந்தது? பயப்படாமல் உண்மையைச் சொல்" என்றான்.

"நான் கூறியது யாவும் உண்மையே" என்று அசுரேந்திரன் கூறினான்.

தன்னுடைய தம்பி உண்மையிலேயே முருகப்பெருமானால் மாண்டான் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட சூரபன்மன் எல்லையில்லாத துயரமும் ஆத்திரமும் கொண்டான். "என் தம்பியைக் கொன்ற முருகன்மீது இப்போதே போர் தொடுத்தாக வேண்டும். தேரும் ஆயுதங்களும் விரைவில் கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஏவலர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் சூரபன்மன்.

அப்போது அமோகன் என்ற மந்திரி சூரபன்மனை வணங்கி நின்றான். "அசுரேச! சாம—தான—பேதம் என்ற மூன்று முதல் உபாயங்களைப் பின்பற்றாமல் எடுத்த எடுப்பிலேயே நான்காவது உபாயமாகிய போருக்குப் புறப்படுவது முறையல்ல; ஆராயாமல் எந்த ஒரு செயலையும் செய்யக் கூடாது; எதிரிகளின் பலத்தை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்து கொண்ட பின்பே செய்வது என்ன என்பது பற்றி முடிவு எடுக்க வேண்டும். எதிரிகள் நம்மை விடப் பலம் வாய்ந்தவர் என்று நான் சொல்வதாக எண்ணக் கூடாது. எங்கள் தலைவராகிய தாங்கள் அழிவில்லாதவர்; எல்லா உலகங்களையும் ஆள்பவர். தேவர்கள் யாவரையும் ஏவலராகப் பெற்றிருப்பவர்; திருமாலாலும, பிரம்மனாலும் புகழப்படுபவர்; இப்படிப்பட்ட தாங்கள் நமது படை பலத்துக்கு மிகவும் குறைந்த பலமுடைய எதிரிகளுடன் போராடினால் அதில் பெருமை என்ன உண்டு? இந்திரன் பேச்சைக் கேட்டுப் பூதப் படை சூழ வந்த நேற்றுப் பிறந்த குழந்தை மீது மகாசுரராகிய தாங்கள் போருக்குப்

போவது ஒருவேளை பழிப்புக்கு இடமாகலாம். எனவே பகைவரின் பலத்தை முதலில் அறிவோம்" என்றான்.

"நன்று நன்று" என்று கூறி அந்த யோசனையை ஏற்ற சூரபன்மன், பகன், மயூரன், சேனன், சக்கரவாகன், சுகன் முதலிய தூதர்களைக் கூப்பிட்டு, "கந்தவேளுடைய இயல்பையும், அவனது சேனையின் தொகையையும் ஆராய்ந்து வாருங்கள்" என்று பணித்தான். அவர்கள் சூரபன்மனை வணங்கி விரைந்து பூமியை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

செந்தில் மேவிய கந்தவேள்

தேவகிரியில் எழுந்தருளி யிருந்த குமாரக் கடவுள், கதிரவன் உதயமானதும், தேவர்களும், சேனைகளும் புடைசூழத் தென் திசை நோக்கிச் சென்றார்.

பிருங்கி முனிவர் உமையன்னையை நீக்கிச் சிவபெருமானை மட்டும் வலஞ் செய்ததன் காரணமாக தேவியார் சிவபெருமானிடமிருந்து தம்மைப் பிரிக்க முடியாமல் அவரது இடப் பாகத்தைப் பெற விரும்பித் தவம் செய்த திருக்கேதாரம் என்னும் திவ்யத் தலத்தைக் கண்டு தரிசித்தார் முருகவேள். திவ்ய ஸ்தலங்களின் அரசாக மதிக்கப் பெறும் காசியம்பதியைத் தரிசித்தார். சிலாத முனிவரின் புதல்வராகிய திருநந்தித் தேவர், சிவபெருமானைத் தாங்கும் பொருட்டுத் தவம் செய்து மலையாகிப் பரமேசுவரனைத் தாங்கிய திருப் பருப்பதத்தைத் தரிசித்தார். மாங்கனிக்காக உமாதேவியாரிடம் தாம் கோபித்துக் கொண்டு பாதாளத்துக்குச் சென்று குகை வழியே வெளியே தாம் வந்ததும், அவ்வாறு வெளியே வந்த இடத்திருந்த புஷ்கரணி தீரத்திலே திருமால் முதலிய தேவர்கள் தம்மைப் பூசித்ததுமாகிய திருவேங்கடமலையை அடைந்தார்.

திருவேங்கடமும் முருகனுக்குரிய திவ்ய ஸ்தலங்களுள் ஒன்று. 'பண்டுதான் வரும் வேங்கடகிரியையும் பார்த்தான்' என்று கச்சியப்பர் கூறுகிறார்.

சிலந்தியும், பாம்பும், யானையும், சிவகோசரியாரும், கண்ணப்ப நாயனாரும், நக்கீர தேவரும், கன்னியரும் முத்தி

யடைந்த தட்சிண கைலாயமாகிய திருக்காளத்தி மலையைத் தரிசித்தார். காளி தேவி ஆடல் புரிந்தபோது அவளது செருக்கு அழியவும் உலகம் இன்புறவும் சிவபெருமான் ஆடல் புரிந்த திருவாலங்காட்டைத் தரிசித்தார். ஊழிக் காலத்தும் அழிவில்லாததாய், திருமால், நான்முகன் முதலிய தேவர் களுக்கு இருப்பிடமாய் அமைந்ததும், சிவபெருமான் மாமர நிழலில் எழுந்தருள்வதாயுமுள்ள திருக்காஞ்சி நகரத்தைத் தரிசித்தார்; அங்கே காமாட்சி அம்மையார் பூசித்த திருவேகம் பத்தையும், நான்முகன், திருமால் முதலிய அமரர்கள் பூசித்த மற்றைய ஆலயங்களையும் தரிசித்தார். பிரம்மாவும், விஷ்ணு வும் அடிமுடி அறியவொண்ணுமல் எம்பெருமான் எழுந்தரு ளிய திருவண்ணுமலையைத் தரிசித்தார். இறந்த குற்றமற்ற உயிர்களையெல்லாம் உமாதேவியார் தமது ஆடையால் விசிறிக் களைப்பாற்றச் சிவபெருமான் தமது திருத் தொடை யின் மேல் அவர்களைக் கிடத்தி, திருவைந்தெழுத்தின் உண் மையை உபதேசித்துத் தமது சாருப்யத்தைக் கொடுத்தருளும் காசிக்குச் சமமான விருத்தாசலத்தைத் தரிசித்தார். ஒப்பற்ற கடுந் தவம் புரிந்த பதஞ்சலி வியாக்கிரபாத முனிவருக்காகச் சிவபெருமான் எல்லையில்லாத பெருங்கருணையோடு ஆனந்தத் தாண்டவம் புரிந்தருளும் திருத்தில்லையம்பதியைத் தரிசித்தார். அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தினின்றும் பெருகி வேறு வேருகப் பிரிந்து பற்பல பெயர்களைத் தாங்கிச் செல்லும் காவிரியாற்றின் வட கரையில் உள்ள மண்ணியாற்றங் கரையை அடைந்தார்.

முருகப் பெருமான் மண்ணியாற்றங்கரையை அடைந்த போது கதிரவன் தன் கிரணங்களை ஒடுக்கிக் கொண்டு மேலைக் கடலில் மறைந்தான். அப்போது சிவப்பு வானம் பிட் சாடன வடிவங் கொண்டுவந்த சிவபெருமானைப்போல் விளங் கியது. தாருக வனத்தின் தோற்றம் போல் இருந்தது இருள்; தாருக வனத்து மாதர்களைப் போல் விண்மீன்கள் மயங்கி நின்றன. சிவபெருமான் திருக்கரத்திலேந்திய பிரம்ம கபாலத்தைப் போல் தோன்றியது இளம்பிறை.

மிக்க தாருக வனத்தினை ஒத்தது விசும்பில்
தொக்க பேரிருள்; மாதரொத் தனஉடுத் தோற்றம்;
செக்கர் ஈசனை ஒத்தது; ஒண் போனகஞ் செறிந்த
கைக்க பாலம(து) ஒத்தது கதிரிளம் பிறையே

இச்சமயத்தில் பிரம்மா, விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் குமாரக் கடவுளை வணங்கி, "எம்பெருமானே! இந்த ஆற்றங் கரையெல்லாம் மணற்குன்றுகள் மலிந்துள்ளன; மலர் வனங் கள் நிறைந்தன; எண்ணிலாத சிவஸ்தலங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே, இந்த நதிக் கரையில் எழுந்தருளுக"என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். முருகப் பெருமான் அதற்கிணங்கித் தேவ தச்சனைக் கொண்டு மண்ணியாற்றங் கரையில் கவின் மிக்க நகரம் ஒன்றை அமைத்துக் கொண்டு எழுந்தருளினர். தேவர்கள் அந்நகருக்குத் திருச்சேய்ஞலூர் எனப் பெயரிட் டார்கள். இதனைக் குமாரபுரி என்று வடமொழியில் கூறுவர்.

தாரகன் கிரௌஞ்ச மலையுடன் அழிந்ததை எண்ணிய இந்திரன் துயர் நீங்கி மகிழ்ந்திருந்தான். அப்போது சீர்காழி யில் உள்ள வனதேவதை இந்திரனை வந்து வணங்கியது. "தேவர் கோமானே! நீ இந்திராணியுடன் சீர்காழியில் தங்கித் தவம் செய்தபோது என்னிடம் இந்திராணியின் ஆபரணங்களை எடுத்துக் கட்டி அடைக்கலமாகக் கொடுத்து வைத்தீர்கள். அதை இப்போது ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று ஆபரணக் கிழியை அமரேசனுக்கு அளித்தது. இந்திராணியின் ஆபரணங்களைக் கண்ட அளவிலேயே இந்திரனுக்கு விரகம் மேலிட்டது. இரவு முழுவதையும் ஒரு பூஞ்சோலையின் புறத்தேயுள்ள மணற் குன்றில் தாபத்துடன் கழித்தான் தேவராஜன்.

சூரியோதயம் ஆயிற்று. இந்திரன் பதைபதைத்தான். 'முருகக் கடவுளுடன் இருக்கும்போது எனக்குக் காம உணர்வு வந்ததே' என்று வருந்தினன். காமம் செய்யும் தீமைகள் அனைத்தையும் உணர்ந்த இந்திரன் அங்கிருந்து நீங்கித் தேவர்கள் சூழச் சென்று குகப் பெருமான் சந்நிதியை யடைந்து வணங்கித் துதித்தான்.

இந்திரனை நோக்கிய கந்தவேள், "நாம் சிவபெருமானைப் பூசிக்க விரும்புகிறோம். பூசைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை

வருவிக்கக் கடவாய்" என்று பணித்தருளினர். இந்திரனின் பாவம் தொலையவே, சிவப் பணியில் ஈடுபடுத்தினர் போலும்!

பூசைக்கு வேண்டிய திவ்விய தீர்த்தம், நறுமலர், பீதாம் பரம், சந்தனம், திருவமுது, தூபம், தீபம் முதலியவைகளை இந்திரன் உடனே தருவித்தான். முருகப் பெருமான் தேவதச்சனைக் கொண்டு சிவபெருமானுக்கு ஒரு திருக் கோயில் அமைத்துச் சிவாகம விதிப்படி சிவலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து வழிபட்டு வலம்வந்து வணங்கித் துதித்தார். பக்தர்களின் பூசனை யாவையும் பெற்றருளும் பரமேசுவரன் தமது மறு உருவான ஆறு முகன் புரிந்த ஆராதனையில் உவகை யுற்றார். சிவபெருமானுக்குக் கந்தவேள் புரிந்த பூஜையை விடப் புண்ணியமும், அழகும், அநுபூதியும் நிறைந்த வழி பாடும் உண்டா?

உமாதேவியாரோடு இடபத்தின் மீது ஈசுவரர் தோன்றி யருளினர். குமாரக் கடவுளும் இலக்கத்தொன்பது வீரர் களும், தேவர்களும் சிவபெருமானைத் தரிசித்து மனங் கசிந்துருகித் துதித்தார்கள். சிவபெருமான் தமது திருமைந்தரை நோக்கி "உன் வழிபாட்டுக்கு மகிழ்ந்தோம். நீ இதனைப் பெற்றுக்கொள்" என்று கூறி உலகம் முழுவதையும் ஒரு நொடியில் அழிக்கவல்ல சர்வ சங்காரப் படையென்னும் உருத்திரப் பாசுபதப் படைக்கலத்தைக் கொடுத்தருளினர்.

"மைந்தனே! இது நம்மிடத்தே தோன்றிய படைக்கலம்; பிரம்ம விஷ்ணுக்களும் இதனைப் பெற்றிலர்; இதனைத் தாங்க வல்லவன் நீயன்றி வேறு ஒருவரும் இலர்; இது சூரபன்ம னுடைய அளப்பற்ற சேனையை அழிக்க வல்லது" என்று திருவாய் மலர்ந்தார்.

சிவபெருமான் மறைந்த பின்னர் கந்தவேள், அங்கிருந்து தேரில் புறப்பட்டார். தேவரும், பூதரும், வீரரும் புடைசூழக் காவிரியைக் கடந்து திருவிடைமருதூர், மாயூரம், திருப்பறியலூர் முதலிய சிவஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு உலையில் காய்ந்த இரும்பு போன்ற மிகுந்த வெப்பம் கொண்ட பாலைவனத்திலே சென்றார். உடனே அது நறுமலர்ச் சோலைபோல் குளிர்ச்சியுடையதாயிற்று. புறச் சமய நெறியில் புகுந்து அலைகின்றவர்களுக்குச் சிவபெருமான் திருவருள்

பாலித்த பொழுது பொறிபுலன்கள் மாறுபட்டன போல, அப் பாலைவனம் பால முருகனின் பரிசம் பட்டதும் குளிர்ந்த மலர்ச் சோலையாக மாறி மகிழ்ச்சி தந்தது.

புறநெ றிக்கணே வீழ்ந்துளோர் சிவனருள் புகுங்கால்
அறிவும் ஆற்றலும் குறிகளும் வேறுபட் டனபோல்
வறிய செந்தழல் வெவ்வனம் வேலவன் வரலால்
நறிய தண்மலர்ச் சோலையாய் உவகை நல்கியதே

வெம்மை நீங்கிய அப்பாலைவனத்தில் கந்தவேள் சென்று கொண்டிருப்பதைத் திருப்பரங்குன்றிலே தவம் செய்து கொண்டிருந்த பராசர முனிவரின் புத்திரர்களாகிய தத்தர், அநந்தர், நந்தி, சதுர்முகர், சக்ரபாணி, மாலி என்னும் அறுவரும் ஞான நோக்கினால் அறிந்து, வடதிசை நோக்கி வந்து கந்தக் கடவுளை எதிர்கொண்டு சென்றனர். கந்தப் பெருமானைக் கண்டதும் கழலிணைகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர்.

ஆறுமுகக் கடவுளைச் சரவணப் பொய்கையிலிருந்து எடுத்தபோது அகிலாண்ட நாயகியின் திருப்பால் வெள்ள மாய்ப் பெருக அதனை மீனுருவில் இருந்து உண்டு சுயரூபம் பெற்ற தவச் செல்வர்களே இவ் வறுவரும்.

இவர்கள் சிவாக்ஞையை மேற்கொண்டு திருப்பரங் குன்றத்துக்குச் சென்று தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். கந்தவேள் பராசர முனிவருடைய புதல்வர்களுக்குப் பூரண அநுக்கிரகம் புரிந்தார். அதன் பின் கந்தக் கடவுள், சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருச்செங்குன்றூர் (திருச்செங்கோடு) அடைந்து, சிவபெருமானைத் தரிசித்துக் கொண்டு, கடற்கரையில் உள்ள ஒரு திவ்விய ஸ்தலத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

அதுவே அலைவாயாகிய திருச்செந்தூர். 'என்னிடம் வருபவர்கள் சம்ஸாரக் கடலைத் தாண்டி விடுவார்கள்' என்று உலகுக்கு அறிவிக்குமுகமாகவே இங்கு பெருமான் கடற் கரையில் கோயில் கொண்டுள்ளார் என்றும், அலைகள் யாவும் எப்படிக் கரையில் அடங்கி விழுகின்றனவோ அவ்வாறே அலைவாய் ஸ்வாமியின் அடிபணிந்தவரின் ஆபத்துக்கள் அடங்கிப் போகும் என்றும் ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் 'சுப்பிரமணிய புஜங்க'த்தில் போற்றுகிறார். அரும் பெரும் அறுமுக ஸ்தலம்

திருச்செந்தூர். அங்கு தேவதச்சனைக் கொண்டு ஒரு திருக் கோயில் அமைக்கச் செய்து அக்கோயிலினுட் புகுந்து, வீரர்களும் பூத சேனைபதிகளும் துதிக்க மணியாசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார் கந்தவேள். கடற்கரையில் கருணைக் கடலாக எழுந்தருளினார். அப்போது கந்தருவர்கள் யாழ் வாசித்தனர். தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தனர். வாயுக்கள் வெண்சாமரம் வீசி நின்றனர். அக்கினியும், வருணனும், வெண்குடை பிடித்து நின்றனர். வீரவாகுதேவர் உடைவாள் பற்றி நின்றார். மற்றைய இலட்சத்து எண்மரும் தலைவாயிலில் துதித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

செந்திலம்பதியில் வீற்றிருந்த குமாரக் கடவுள் ஒன்றும் அறியாதவர்போல் இந்திரனை நோக்கி, "சூராதி யவுணர்கள் பிறந்ததும், தவம் செய்ததும், அவர்களது வீரமும், உங்களுக்கு அவர்கள் இழைத்த தீமையுமாகிய எல்லாவற்றையும் நமக்கு விரிவாகச் சொல்லக் கடவாய்" என்றார்.

தேவகுருவாகிய வியாழ பகவானை நோக்கிய இந்திரன், "தாங்களே இவற்றைச் சொல்லி யருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். வியாழ பகவான் அதற்கு இணங்கி, முருகப் பெருமான் திருவடிகளை வணங்கி அந்தக் கதையைக் கூறலானார்:

"பழம் நீ!"

அசுரரின் கதையைக் கேட்குமுன் அமுதக் கதை யொன்றினையும் நாம் கேட்டுவிடுவோம். இந்தக் கதை ஏன் இதுகாறும் வரவில்லை என்று பல அன்பர்கள் ஆவலாக எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கந்தசுவாமி குழந்தையாக இருந்தபோதே பழநியாண்டியாகக் கிளம்பியதை அறிந்துள்ள வாசகர்கள் இந்த நிகழ்ச்சி ஏன் விட்டுப் போயிற்று என்று வியந்திருக்கக்கூடும்.

பழநியாண்டவர் வரலாறு கந்த புராண நூலில் இல்லை. எனினும் பரம தத்துவங்கள் பல பொதிந்த சரிதம் அது. எனவே தெய்வத் தமிழ் முழுவதும் ஐயன் பாதம் பதித்துத் தென் கடற்கரையில் சாந்தனாக எழுந்தருளிய பின்னர் அந்த

திக் விஜயத்தின் சிரோமணியான சரிதையை நாம் ஆர அமர அமைதியாய் அநுபவிக்கலாம் என்றே தள்ளி வைத்தோம். எல்லா உணவு வகைகளுக்கும் முன்னால் தயாரிக்கப்படும் இனிப்புப் பணியாரத்தைப் பருப்பன்னமும் சாற்றமுதன்னமும் படைத்த பின்னரே விருந்திடுவது நம் பண்பல்லவா? அதே போல் ஆதியிலேயே நடைபெற்ற இந்தப் பாலப் பருவ லீலையை இடைநிலையில் வாசகர்களுக்குப் படைத்து மகிழ்கிறோம்.

ஆயிரம் நரம்புகளை உடைய மகதி யாழை மீட்டியபடி திருக்கைலாயம் வந்த நாரத முனிவர், முன்னொரு காலத்தில் தமக்கு அரிதிற் கிடைத்த தேவ மாதுளங்கனியைச் சிவ பெருமான் திருவடியில் வைத்து வணங்கினார். அன்போடு அளிக்கப்படும் தும்பை, கொன்றை மலர்களையும் அருந்தி யாகக் கருதி ஏற்று அருள்புரியும் சிவபெருமான் அந்தக் கனியை ஏற்று நாரதருக்குக் கிருபை புரிந்தார்.

விநாயகக் கடவுளும் குமாரக் கடவுளும் தந்தையை வணங்கிக் கனியைத் தருமாறு கோரினர். கனியை மைந்த ருக்கு அளிக்க எண்ணிய சிவபெருமான், அதே சமயத்தில் இதன் மூலம் பேருண்மைகள் சிலவற்றை உலகுக்கு விளக்க வும் திருவுளம் கொண்டார்.

'பிருதிவி முதல் நாதம் ஈறான அளவிலா உலகங்களை யெல்லாம் ஒரு நொடியில் சுற்றி வருகிறவன் எவனோ, அவனே தேவர் யாவரினும் பெரியோன்' என்று ஒரு காலத்தில் தேவர் முதல் பதினெண் கணத்தவர்களும் கூடிய சபையில் செய்யப் பட்ட ஒரு முடிவை இப்போது மாதேவன் நினைவு கொண்டார். சர்வ லோகங்களையும் ஒரு நொடிப் பொழுதில் வலம் வரவும், எல்லாவற்றையும் அறியவும், படைக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும், மறைக்கவும் அருளவும் வல்லவர் முழுமுதற் கடவுளாம் முருகக் கடவுள் ஒருவரே என்று தேவர் தெளிந் துய்ய இதுவே தருணம் எனக் கருதிப் பரமேசுவரன் ஓர் உபாயம் செய்தார்.

விநாயகரையும் குமாரக் கடவுளையும் நோக்கி, "ஒரே கனியை உங்கள் இருவருக்கும் எவ்வாறு கொடுக்க இயலும்? உங்களில் அகில உலகத்தையும் ஒரு கணத்தில் யார் வலம்

வருகிறீர்களோ அவர்களுக்கே இக்கனி" என்று சிவ பெருமான் கூறினார்.

சிவபெருமான் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன்பே சர்வலோக நாயகராகிய சரவணேற்பவர் மரகத மயில்மீதூர்ந்து விரைவில் உலகை வலம் வரப் புறப்பட்டு விட்டார். வாயு வேகம், மனோ வேகம் என்று சொல்லப் பெற்ற வேகங்கள் அவர் சென்ற வேகத்துக்கு ஓர் அணுத்துணையேனும் ஆகா. அதலம், விதலம், சுதலம், மகாதலம், தராதலம், இரசாதலம், பாதாலம் என்னும் ஏழுலகங்களையும் அவற்றுக்கு மேலுள்ள எட்டிலக்கம் யோசனை தூரமுள்ள கனிட்டம் என்னும் எட்டாவது பாதலத்தையும் வலம் வந்தார். பூமிக்கணுள்ள சப்த த்வீபம், கடல்கள், மலைகள் முதலியவைகளையும், மேகம், வாயு, சூரிய, சந்திர, நட்சத்திர மண்டலங்களையும் துருவ நட்சத்திரமுள்ள புவர் லோகம், இந்திரன் வாழும் சுவர் லோகம், பிதிரர் வாழும் தவலோகம், மார்க்கண்டேயர் முதலான முனிவர் வாழும் சனலோகம், சனகாதியர் தவம் புரியும் மஹர் லோகம், சதுர்முகன் வாழும் சத்திய லோகம், நாராயணர் வாழும் வைகுண்ட லோகம் முதலிய உலகங்களையும் வலம் வந்தார். இவ்வாறாக பிரமாண்டங்களையும், பிருதிவி அண்டத்தில் உள்ள ஆயிரம் கோடி அண்டங்களையும், அப்பு அண்டம், தேயு அண்டம், வாயு அண்டம், ஆகாய அண்டம், தன்மாத்திராண்டம் முதலிய அண்டங்களையும் வலம் வந்தார். பின் புவனம் முதலாக நாதம் ஈறாக உள்ள உலகங்களான பஞ்ச கலைகளுக்கும் உட்பட்ட மந்திரம், பதம், வன்னம், தத்துவம், புவனம் என்னும் சொற்பிரபஞ்சங்களை யெல்லாம் ஓர் நொடிக்குள் வலம் வந்தார். இவ்வாறு செயற்கரிய செய்த செல்வக்குமரர் சிவபெருமான் விதித்த காலவரைக்குள் வெற்றி மகிழ்ச்சியுடன் திருக்கயிலைக்குத் திரும்பினார்.

யாவராயினு மிக்கனி விழைந்துளோர் கணத்திற்
பூவலங்கொடு வருதிரே லவர்க்கெனப் புகலத்
துவியம்பசுந் தோகைமா மஞ்ஞைமேற் றோன்றித்
தேவர்சேனைகா வலன்கிரி யிழித்துபார் சேர்ந்தான்

—பழநித் தல புராணம்

செகமுழுது முன்புதும்பி முகவனொடு தந்தைமுன்பு
திகிரிவலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரா —திருப்புகழ்

உலகங்கள் முழுவதையும் எவ்வாறு ஒரு நொடிப் பொழுதில் சுற்றி வர இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். எங்கும் வியாபியாய், சர்வ ஜீவ சாட்சியாய், சர்வ லோகங்களையும் தமக்கு அங்கமாகக் கொண்ட அத்துவா மூர்த்தியாகிய நம் அறுமுகப் பெருமானுர்க்கு இது ஓர் அருஞ் செயலன்று.

பதி ஒருவர்; அவர் அசைபவரல்லர். அவ்வாறு ஸ்திரமாக இருந்தும் விரைவாகச் செல்லும் மனம் முதலிய கருவிகளையும் கடந்து செல்கிறார். காற்று அவருடனிருந்தே உயிர்களுக்கு உடலின் அசைவைக் கொடுக்கிறது. இதை ஈசோபநிஷத மந்திரம் கூறுகிறது:

அநேஜதேகம் மநஸோ ஜவீயோ
நைநத்தேவா ஆப்நுவன் பூர்வமர்ஷத்
தத்தாவதோ (அ)ந்யாநத்யேதி திஷ்டத்
தஸ்மிந்தபோ மாதரிச்வா ததாதி

எவ்விடமும் முகங்களும், எவ்விடமும் கண்களும், எவ்விடமும் செவிகளும், எவ்விடமும் கைகளும், எவ்விடமும் திருவடிகளும், எவ்விடமும் வடிவமாகப் பெற்றவர் சுவாமி.

எங்கணும் பணிவதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்கணும் திருக்கேள்விகள் எங்கணும் கரங்கள்
எங்கணும் திருக்கழலடி எங்கணும் வடிவம்
எங்கணும் செறிந்தருள் செயும் அறுமுகத் திறைக்கே

இத்தகைய அகண்ட வியாபக சச்சிதானந்தப் பரம்பொருள் தாம் என்பதை விளக்கு முகமாகவே குமாரகுரு உலகை ஒரு நொடியில் வலம் வந்தார்.

சூரியன் வானிலே நிற்கிறான். அதே போதில் அவனது கிரணங்கள் உலகம் முழுவதையும் அளாவுகின்றன. ஞான சூரியன் கந்தன். அவரிலிருந்து எழும் கருணை ஒளி உலகம் முழுவதையும் தழுவ இமைப் பொழுது கூடத்தேவையில்லையே! அவர் கயிலையிலேயே இருப்பினும் அவரது கருணை கடாட்சம் சகல புவனங்களையும் நொடிப் பொழுதில் சுற்றி வந்து விடுமே!

சண்முகப் பிரபு இவ்வாறாக அகில உலகையும் வலம் வந்து கயிலை சேருமுன், கணபதி மற்றோர் அருட் செயல் புரிந்து விட்டார்! சிவத்தை விட்டு உலகம் அன்னியமாக

இல்லை; சர்வ லோகங்களும் அவரிலேயே அடக்கம் என்று உணர்வில் விநாயகப் பெருமான் தந்தையை வலம் வந்தார். எல்லாப் பிள்ளைகளுக்குமே தங்கள் தந்தை உலகத்துக்கு ஒப்பானவர். பரமேசுவரன்—விநாயகர் விஷயத்தில் இது மும்மடங்கு உண்மையல்லவா? தம்மை வலம் வந்து வணங்கிய விநாயகச் 'செல்வனிடம் சிவபெருமான் மனம் களித்துக் கனியை அளித்தார்.

இதன் பின்னரே உலகைச் சுற்றி வந்த இளைய புதல்வர் பழத்தைத் தமையன் பெற்றதைக் கண்டார். தியாக மூர்த்தியாகிய திவ்விய சந்நியாசத் திருக்கோலத்தில் பிரபஞ்சத்துக்குத் தரிசனம் தர வேண்டும் என்று திருவுளம் கொண்டிருந்த கந்தவேள் இத்தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

தமக்குக் கனி கிடைக்காததால் சினம் கொண்டது போலப் பாவித்து உடனே துறவியாகப் புறப்பட்டார். ஒரு கனியின் மீது விருப்ப முள்ளவர், தமது திவ்வியாபரணங்களையும், திருக் கைலாய வாசத்தையும், திவ்விய அன்பின் உறைவிடமான சிவபெருமானையும் அம்பாளையும் கணபதியையும் அவ்வளவு எளிதில் நீத்துவிட முடியுமா? அவ்வளவும் ஆண்டவனின் திருவிளையாடல். வள்ளி தேவ சேனைபதியாகக் கலியாண வடிவில் துலங்கப் போகும் தாமே துறவி நாயகனுகவும் இலங்கவேண்டும் என்பதன் பொருட்டே ஆண்டவன் ஆண்டியாகப் புறப்பட்டார்.

தமிழகத்தில் தமிழ் வளர்ந்த மதுரை யம்பதிக்கு அருகே ஒரு குன்றின் மீது எழுந்தருளினுர் கந்தப் பெருமான். உமையன்னை சகிதமாகப் பரமேசுவரன் அங்குப் போந்தார். "பழமா, உனக்கா வேண்டும்? ஆனந்தச் சாறு நிறைந்த அமுதப் பழம் நீயே அன்றோ? தத்துவச் சாறு நிறைந்த தவப் பழம் நீயே அன்றோ? அநுபவச் சாறு நிறைந்த ஞானம் பழம் நீயே அன்றோ? அநுபூதி வேண்டி அருந்தவம் இயற்றுவோருடைய சாதனைகளின் பலனுக ஞானப்பழமாக விளங்கும் உன்னை யன்றிப் பழமும் உண்டோ? பழம் நீ" என்றார்.

தட்சிணுமூர்த்தியாக இருந்து சிவபெருமானும், பர்வத ராஜபுத்திரியாக இருந்து பரமேசுவரியும் புரிந்த அற்புதத்

தவங்களின் பயனாகப் பிறந்த பழம் அன்றோ கந்தவேள்? அவரைச் சிவனாரே 'பழம் நீ' என்று வாய் குளிர அழைத்தார்.

குமாரசுவாமி தங்கிய குன்றமும் பழம்நீ என்றே திருப் பெயர் பெற்றது. அதுவே தரும, அர்த்த, காம, மோட்ச பலன்களை அடியார்க்கு அளிக்கும் பழநி மலை.

இக்கனி வரலாற்றில் நுண் பொருட்கள் உள்ளன. "ஒரு கனியைப் புதல்வர் இருவரும் விரும்பினால் பகிர்ந்து தரலாகாதோ? அகில உலகத்தையும் ஒரு கணத்தில் ஆக்கவும், அளிக்கவும், நீக்கவும் ஆற்றல் படைத்த இறைவர் மற்றொரு கனியை உண்டாக்கித் தரலாகாதோ? காரைக்கால் அம்மை யாருக்கு ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கனிகளை வழங்கப் போகும் வள்ளலன்றோ அவர்? "தம்பியே கனி பெறுக!" என்று தமையனாரும், "தமையனே கனி பெறுக!" என்று தம்பி யாரும் கூறி ஒன்று பட்டிருக்கலாகாதோ? அன்றியும் ஒரு கனி காரணமாக அகில உலகங்களையும் ஒரு நொடியில் வலம் வருவது முயற்சிக்குத் தக்க ஊதியமாகுமா? சகல வல்லபமும் உடைய வல்லப கணபதிக்கு உலகை வலம் வரும் ஆற்றல் இல்லையா? அல்லது சிவத்தை வலம் வருவதே உலகை வலம் வருவதாகும் என்பதை அறிவின் வடிவாகிய அறுமுகவேள் அறிய மாட்டாரா?" இப்படிப் பல ஐயங்கள் எழலாம். இவ்வரலாற்றின் நுண் பொருளைக் காண்போம்.

சிவம் என்ற ஒன்றினுள் எல்லாவற்றையும் காணும் தன்மை ஒன்று.

எல்லாவற்றிலும் சிவத்தைக் காணும் தன்மை மற்றொன்று.

'அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாக' அணுவுக்குள் அணுவாக ஆண்டவன் வியாபித்திருக்கிறான். எல்லாப் பொருள்களிலும் தங்கி யிருக்கிறான்.

அவனே, அகிலாண்ட கோடியெல்லாம் தங்கும்படிக்கு, அதாவது எல்லாப் பொருள்களும் தன்னுள் தங்குமாறும் விளங்குகிறான்.

உலகப் பொருட்கள் யாவற்றிலும் தான் தங்கி யிருக்கிறான்; உலகப் பொருட்கள் யாவும் தன்னிடம் தங்கவும் இருக்கிறான்

ஸர்வ பூதஸ்தம் ஆத்மானம் ஸர்வபூதானி சாத்மனி I
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்சன :II
யோ மாம் பச்யதி ஸர்வத்ர ஸர்வம் ச மயி பச்யதி I
தஸ்யாஹம் ந ப்ரணச்யாமி ஸ ச மே ந ப்ரணச்யதி II

'யோகியானவன் எல்லாப் பொருளிலும் ஆன்மா உறைவ தாகவும் எல்லாப் பொருட்களும் ஆன்மாவிடத்தில் உறைவ தாகவும் காண்கிறான். 'எவன் என்னை எல்லாவற்றிலும் பார்க்கிறானோ, எல்லாவற்றையும் என்னில் பார்க்கிறானோ, அவனுக்கு நான் காணாமற் போவதில்லை; அவனும் எனக்குக் காணாமற் போவதில்லை.' என்பதாக எல்லாவற்றையும் அந்தர்யாமியாகக் காணும் கண்ணனும் கீதையில் மொழிகிறார்.

இவ்விரு நிலைகளில், எல்லாப் பொருட்களும் பரமேசுவரனில் உறையும் நிலையை உணர்த்தும் பொருட்டு விநாயகப் பெருமான் தந்தையை வலம் வந்தார். ஈசனை வலம் வந்தது அகில புவனங்களையும் வலம் வந்ததற்குச் சமானமாயிற்று. எல்லாப் பொருட்களிலும் பரமேசுவரன் உறையும் நிலையை உணர்த்தும் பொருட்டு ஆறுமுக ஸ்வாமி அகிலாண்டங்களை வலம் வந்தார்.

வலம் வருதல் எதைக் குறிக்கும்? பக்தியை. உலக மாந்தர்கள் ஆண்டவனை வலம் வருவோம். அப்படியிருக்க ஆறுமுக ஸ்வாமி உயிரினங்கள் அடங்கிய உலகை ஏன் வலம் வந்தார்? உயிரினங்களிலெல்லாம் பரம்பொருள் உறைகிறது என்பதை உணர்த்தவே இவ்வாறு எளிமையும், வினயமும், அடக்கமும் கொண்டு உலகை வலம் வந்தார் அரும் பொருளாகிய அறுமுக சுவாமி.

ஒரே பரம்பொருள், சிவபெருமான் ஆனை முகன் ஆறுமுகன் என்ற வடிவங்களாக நின்று பரம தத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்தவே கனியை ஒரு வியாஜ்யமாக வைத்துக் கொண்டது. கனி வரலாறு குறித்த எல்லாச் சங்கைகளுக்கும் இதுவே விடை.

அரும்பு—சரியை; மலர்—கிரியை; காய்—யோகம்; கனி—ஞானம். சிவத்தின்கண் இருந்த கனியே ஞானம். உலகுக்கு ஞானத்தில் விருப்பம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விநாயகர் வேலவர் இருவரும் ஒரே கனியை விரும்பி யருளினார்கள்.

ஞானத்தைச் சிதைக்க முடியாதென்பதைத் தெளிவாக்கவே அக் கனியை அரனுர் சிதைத்துத் தராதிருந்தார். ஞானத்துக்கு ஈடாக இன்னென்று இல்லாததால்தான் வேறு கனியை அவர் படைத்துத் தரவில்லை. சிவத்துக்கு அந்நியமாக வேறு இன்மையைத் தெரிவிக்க விநாயகர் விமலனை வலம் வந்து ஞானமாகிய கனியைப் பெற்றுர். "எல்லாம் அவனே" என்பதைத் தெரிவிக்க வடிவேற் பரமன் உலகை வலம் வந்து தாமே ஞானக் கனியாக நின்றனர்; ஞானமே அவர்; ஞான பண்டிதன்; ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன்.

ஞானமாகிய கந்தக் கனியை இன்றும் தம் கையில் மாதுளம் பழ உருவில் தாங்குகிருர் மாருகரனுகிய விநாயகர். விநாயகர் கையில் மோதகம் அளிப்பது பிற்கால வழக்கு. பூரணப் பொருளாகிய அவர், மக்கள் செயற்கையாக வெல்லப் பூரணத்தை வைத்து மோதகம் செய்தளிக்கு முன், ஆண்டவன் படைப்பில் இயற்கையாகவே முத்துக்களை உள்ளே படைத்த மோதகமாகிய மாதுளங் கனியைத்தான் ஏந்தியிருக்கிருர். விநாயக தியான சுலோகத்திலும், பண்டைச் சிற்பங்களிலும் இந்த உண்மையைக் காணலாம். விநாயகர் கரத்தில் உள்ள அந்த மாதுளங் கனிதான் மாமதுரச் செல்வமாகிய முருக நாயகன். 'உலகை யெல்லாம் சுற்றி வரும் பராக்கிரமக்காரத் தம்பியாயிருப்பினும் அண்ணன் கைக்கு அடங்கிய பிள்ளையாக இருக்க வேண்டும்' என்ற உண்மையை விளக்கு முகமாக வாஸ்தவமாகவே அண்ணன் கையில் கனியாக அடங்கியிருக்கிருர் கந்தவேள்.

சூராதியவுணர் தோற்றம்

ஸ்கந்தப்பெருமானுக்கு வியாழபகவான் சூரன் முதலியோர் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கிய கட்டத்துக்குத் திரும்புவோம்:

இது கந்தபுராணத்தின் மகேந்திர காண்டத்தைச் சேரும்.

பிறவிப் பெருங்கடலைத் தாண்டுமாறு அடியாருக்கு அருள் புரிவதற்காக முருகப் பெருமான் "கயிலை மலையனைய

செந்தில்" என்று போற்றப்பட்ட திருச்செந்தூரில் கடற்கரையில் வீற்றிருந்தார்.

நவக்கிரகங்களிலே மேலாக மதிக்கப்படுபவர் வியாழ பகவான். அவரது பார்வை இரண்டாமிடத்தில் இருந்தால் வாக்கு செல்வாக்குடையதா யிருக்கும்; ஐந்தாமிடத்தில் இருந்தால் நல்ல மனம் அமையும்; ஏழாமிடத்தில் இருந்தால் மனைவி புனிதவதியாய் இருப்பாள். இவ்வளவு அருமை பெருமை மிக்க வியாழ பகவான் அசுரர்களின் கதையைச் சொல்வதற்கு முன்பு ஸ்தோத்திரம் செய்து கொள்கிறார்:

ஊரி லான்குணங் குறியிலான் செயலிலான் உரைக்கும்
பேரி லான்ஒரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலி லான் தனக்கு
நேரி லான்உயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்

அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்களுக்கு அரசனாகிய அசுரேந்திரன் மங்கலகேசி என்னும் அரக்கியை மணந்து சுரசை என்னும் மகளைப் பெற்றான். அவள் வளர்ந்தபின் அரச குருவாகிய சுக்கிராசாரியர் மாயையின் கல்விகள் அனைத்தையும் அவளுக்குக் கற்பித்தார். அந்தக் கல்வியில் அவள் கொண்ட திறமை காரணமாக அவளை மாயை என்றே அழைத்தனர்.

அசுரர்களின் சிறுமையையும், இந்திராதி தேவர்களின் பெருமையையும், தேவர்கள் இன்பம் இழந்து அசுரர்களால் துன்புறும்படி திருநந்தி தேவர் சபித்ததையும் எண்ணிய சுக்கிரன் மாயையை நோக்கி, "மாயையே! திருமாலாலும் இந்திரனாலும் முனிவர்களாலும் கணக்கற்ற அசுரர்கள் அழிந்தார்கள். உன் தந்தையும் தன் வலி இழந்து ஒடுங்கினான். அசுர குலம் இனி உன்னால் வளர வேண்டும். நீ திருமகளும் நாணும் வனப்புடன் சென்று காசிப முனிவரை மயக்கிப் புத்திரர்களைப் பெற்று, குல விருத்தி செய்து அசுரர் பலம் ஓங்கச் செய்வாயாக" என்று பணித்தார்.

மாயை அதற்கு இசைந்து சுக்கிராசாரியரிடம் விடை பெற்று மேருகிரிக்கு வடக்கே தவம் செய்யும் வனத்தை வந்தடைந்தாள். அங்கு மாயை பூஞ்சோலைகளையும், மணல் மேடைகளையும், தாமரை ஓடைகளையும், கொடிப் பந்தர்

களையும், மலர்ப் படுக்கைகளையும் உண்டாக்கினாள். காசிப முனிவர் அவற்றைக் கண்டு, 'தேவலோகம் இங்கு இறங்கி வந்ததோ? அல்லது அளகாபுரி இங்கு இறங்கி வந்ததோ?" என்று வியந்து, இவற்றை உண்டாக்கியவர் யாரோ என்று ஐயுற்றார். அப்போது மாயை ஓர் இரத்தினக் குன்றின் மேல் வான வில்போல் தோன்றினாள். அவளது பேரழகைக் கண்ட காசிப முனிவர் மையல் கொண்டார். அவள் அருகே சென்று, அவள் யாரென வினவினார்.

"முனிவரே! நீர் என்னிடம் தனித்து வந்து என் வரலாற்றை வினவி நிற்பது தகுதியன்று; தவம் செய்யப் போம்" என்றாள் மாயை, மாயாஜால நடிப்புடன்.

"மங்கையே! உன்னை அடைந்த பின் வேறெதற்குத் தவம் புரிய வேண்டும்?" என்றார் காசிபர்.

காமவேகத்துக்கு ஆட்பட்டவர்கள் ஒரேயடியாக மன மிடிந்து விடாமல் ஆறுதல் செய்து கொண்டு தம்மைத் திருத்திக் கொள்ளவே இது போன்ற வரலாறுகள் உள்ளன. மகா முனிவர்களும் மதி மயங்கினர் என்பது நாம் ஒரேயடியாக மனம் ஒடிந்து விடாமல் காக்கிறது. ஆனால் முனிவர்களின் வாழ்வில் இது போன்ற வேகம், தோன்றியது போலவே மறைந்தும் விடும். காசிபரின் காம வேகத்தை நாம் பரிகசிப்பதற்குத் தகுதியற்றவர். அவர் தவமும் விரதமும் இருந்தது போல கோடியில் ஒரு பங்கு நம்மால் இருக்க இயலுமா? முனிவர்களின் ஞானத்தையும் இந்திரிய நிக்கிரகத்தையும் போற்றி அவர்கள் தந்துள்ள மந்திரங்களைக் காப்பதே நமக்கு அழகேயன்றி, எப்போதேனும் அவர்களிடம் காணக்கூடிய நமக்குப் புரியாத செயல்களைக் கொண்டு இழுக்கு கற்பிக்கலாகாது.

"தவமுனிவரே! நான் உத்தர பூமியில் உள்ளவள். மேரு மலைக்குத் தெற்கே உள்ள கங்கையில் நீராடச் செல்லுகிறேன்; நீர் இங்கேயே நில்லும்" என்றாள் மாயை.

"பெண்ணே! கங்கை முதலிய நதிகள் ஏழினையும், சிவ விஷ்ணு ஸ்தலங்கள் யாவற்றையும், பொன்னுலகம் முதலிய தேவர் உலகங்களையும், ஆங்காங்குள்ள தேவர்களையும் இமைப்பொழுதில் இங்கே வரவழைப்பேன். நீ காண

விரும்பினால் மும்மூர்த்திகளையும், மூவுலகிலுள்ளோரையும் இங்கு வரவழைப்பேன்; தேவாமிர்தம் கேட்டாலும் வரவழைப்பேன்; அரம்பையர் முதலிய மகளிர் வந்து உனக்கு ஏவல் செய்யச் செய்வேன்; என் மையலைத் தணிப்பாய்'' என்றார் காசிபர்.

"பெரியவரே! நான் தனித்திருப்பதால்தானே இவ்வாறெல்லாம் பேசினீர்கள்? இனி இவ்வாறு பேசுவதை விட்டு, இங்கேயே நில்லும்'' என்று நடிப்பாகக் கூறி கங்கையை நோக்கிச் செல்வதுபோல் சென்று மறைந்தாள் மாயை. காசிபர் அவளை எவ்விடத்துத் தேடியும் காணமல் மிகவும் துன்புற்றுப் புலம்பினார்.

கதிரவன் மேற்கடலில் மூழ்கினான். காசிபர் காம நோயால் மிகவும் கலங்கினார். அவர் நோக்கிய இடமெல்லாம் மாயையின் தோற்றத்தையே கண்டார். ஆம், உள் பார்வைக்கு அன்றிக் கண் பார்வைக்கு அகப்படுவன எல்லாமே மாயைதானே?

கிழக்குத் திசையில் சந்திரன் தோன்றியதும் தாமரை குவிந்தது; அல்லி மலர்ந்தது. காசிப முனிவர் மாயையை நினைந்து துன்புற்றார்.

மீண்டும் அவருக்கு முன்னே தோன்றினாள் மாயை. கருத்தழிந்து நின்ற காசிபர், மாயையைக் கண்டு மகிழ்ந்தார். அவள் முன்னே சென்று, "என்னை ஆட்கொள்'' என்று வேண்டி நின்றார்.

"மாதவரே! என்னுடைய பேரழகுக்கேற்ற வடிவத்தை இப்போது நீர் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். பின்னர் நான் எடுக்கும் ஒவ்வொரு வடிவத்துக்கும் ஏற்ற வடிவத்தை நீர் எடுத்துக் கொண்டால் நான் உம்மைக் கூடுவேன்'' என்றாள் மாயை.

காசிப முனிவர் அழகு மிகுந்த ஒரு தேவ வடிவம் கொண்டார். அந்த வடிவத்தைக் கண்டு மயங்கிய மாயை புன்னகை பூத்து அவருடைய கரம் பற்றினாள். அங்குள்ள மணி மண்டபத்தினுள் புகுந்து, தன் ஆணையால் உண்டாக்கிய அழகிய சயனத்தின் மீது அமர்ந்து கொண்டாள். காசிபர் அவளை அடைந்தார். சூரியன் அஸ்தமித்த முதல் யாமத்தில்

சூரபன்மன் தோன்றினன். மாயை-காசிபர் ஆகியோரின் வேர்வையில் முப்பதினுயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினுர்கள். அவர்களை அவ்விடத்திலேயே விட்டுவிட்டு மாயை காசிப முனிவரோடு வேறிடம் சென்றுள். இரண்டாம் யாமத்தில் இருவரும் சிங்க வடிவம் கொண்டனர். அப்பொழுது ஆயிரம் சிங்க முகங்களும், இரண்டாயிரம் கரங்களுமுடைய சிங்கமுகாசுரன் பிறந்தான். சிம்ம தம்பதியின் வேர்வையினின்றும் சிங்க முகத்துடன் நாற்பதினுயிரம் வெள்ளம் அசுரர்கள் தோன்றினுர்கள். பின்னர், யானை, ஆடு, யாளி, புலி, குதிரை, மான், பசு, கரடி, பன்றி, கூளி முதலிய வடிவங்களை விடியற்காலை வரை எடுத்தார்கள்; பல்லாயிரக் கணக்கான அசுரர்களைப் பெற்றுர்கள். அப்போது தீக்குறிகள் தோன்றின.

இரவு நீங்கியது; கதிரவன் உதித்தான். மாயையும், காசிப முனிவரும் முன்னை வடிவம் கொண்டு சூரன் முதலிய மக்களையும், இரண்டு இலட்சம் அசுரர்களையும் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

நாம் எதை எதையோ அறம் என்று கருதி, கருதியதை அருளுமாறு இறைவனிடம் வேண்டுகிறேம். அறத்திலெல்லாம் தலையாய அறம் சற்புத்திரனைப் பெறுவதாகும். குந்தி பிள்ளை பெற்றதைக் கண்டு காந்தாரி பொறுமைப் பட்டதால் அவளுடைய பிள்ளைகள் பொறுமை மிக்கவர்களாக இருந்தார்கள்.

'அற்றனன் துயரம் என்றே அருந்தவப் பயனுல் குந்தி
பெற்றனள் மைந்தன்! அந்தப் பேருரை கேட்ட அன்றே
உற்றனள் பொறுமை......'

என்று கூறுகிறுர் வில்லிப்புத்தூரார். "கொச்சை மக்களைப் பெறுதலின் அக்குடி எச்சம் அற்று ஏமாந்து இருக்கை நன்றே" என்று கூறினர் பெரியோர்.

இவ்வாறிருக்க வேதங்களின் உருவான காசிப முனிவருக்கு அசுரர்கள் பிறந்தனர் என்பது விந்தையாகத்தானே உள்ளது! காமம் என்ற பொல்லாத வியாதி அவரைப் பற்றியதன் பலனுகவே இவ்வாறு நேர்ந்தது. மாயையிடம், தம்மால் எல்லாமோ அற்புதங்களைச் சாதிக்க முடியும் என அவர்

கூறினார். ஆனாலும் காமத்தின் தீய பலனை அவராலும் மாற்ற முடியவில்லை!

சூரபன்மனும், சிங்கமுகனும், தாரகனும் தாய் தந்தையர் களைத் தொழுது, "நாங்கள் செய்வது யாது? சொல்லுங்கள்" என்று கேட்டார்கள்

காசிப முனிவர், சூரபன்மன் முதலான தமது பிள்ளை களுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தார்.

மனம் ஓடுகிறபடி ஓடட்டும் என்று முதலில் விட்டுப் பிடித் ததால் அசுரரைப் பெற்றார். பிறகு தமது இயல்பான ஞானத் தில் நின்று புத்திரர்களுக்கும் ஞானம் புகட்ட முயன்றார்.

"பெரியோர்கள் ஆராய வேண்டிய பொருள்கள் மூன்று. அவை பதி, பசு, பாசம் எனப்படும். ஐந்தொழிற்கும் அதிப ராகிய சிவபெருமானே பதியெனப்படுவர். பிறப்பு, இறப்பு என்னும் வலையுட்பட்டு உழலும் உயிர்களாகிய நாம் பசுக்கள். ஆணவம், மாயை, கன்மம் என்னும் மும்மலங்களே பாசம். இவ்வாறு வேதம் கூறுகிறது. பாசமாகிய இத்தளையிலிருந்து உயிர்கள் விடுபட்டுப் பதியைச் சென்றடைவதே கடமை யாகும்.

சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள்
மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த் தொகை
வான்றிகழ் தளையென வகுப்பர் அன்னவே

பாசத்தாற் கட்டுண்ட பசுக்களுக்கு உறுதியைத் தருவது அறமேயாகும். கல்வி, செல்வம், வீரம் முதலியவை நிலை யற்றவை. அறம் செய்தால் அன்பும் அருளும் உண்டாகும். அவை உண்டாகத் தவம் உண்டாகும். தவம் உண்டாயின் உயிர், சிவத்தைச் சார்ந்து பிறவித் துன்பம் நீங்கி இன்புறும். தவத்திற் சிறந்த பொருள் மூவுலகங்களிலும் இல்லை. தவம் செய்தே பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் மேற்பதவி யடைந்தனர். தவம் செய்த மார்க்கண்டேயர் மறலியை வென்றார்" என்று கூறி மார்க்கண்டேயர் சரித்தத்தை மொழிந்தார் காசிபர்.

மிருகண்டு முனிவர் தவம் செய்து பெற்ற புதல்வரே மார்க்கண்டேயன். நீண்ட ஆயுள் கொண்ட கொடிய நூறு புதல்வரை வேண்டாம் என்று மறுத்து விட்டு, பதினாறு வய

தையே கொண்ட சற்புத்திரன் ஒருவன் போதும் என்று வரம் பெற்றார் மிருகண்டு. (இந்தக் கதையை இரண்டு இலட்சம் அசுரரைப் பிறப்பித்த காசிபரே கூறினார் என்பதிலிருந்து முனிவரின் நடுநிலைமை தெரிகிறதல்லவா?) அந்த சற்புத்திரரே மார்க்கண்டேயன். இளமை முதலே சிவபெருமானிடம் குன்றாத அன்பு கொண்டு பூசித்துப் பரம பக்தனானான் மார்க்கண்டேயன். அவன் ஆயுள் முடிந்ததும் யமதூதர் அவனைப் பற்ற வந்தார்கள். தவத்தின் ஒளியாகிச் சுடர்விசிய மார்க்கண்டேயனை நெருங்க முடியாமல் யம தூதர்கள் திரும்பினர். யமனுடைய அமைச்சனாகிய காலனே நேரில் வந்து, மார்க்கண்டேயனைப் பற்றப் பயந்து, தன்னுடன் வந்து விடும்படி பணிவாக வேண்டுகோள் விடுத்தான். மார்க்கண்டேயன் அதற்கு இணங்கவில்லை. பின்னர் யமனே வர, மார்க்கண்டேயன் தான் பூஜிக்கும் சிவமூர்த்தத்தைப் பற்றிக் கொண்டான். புண்ணியம் மிகுந்தவர்க்கு ஆயுள் முடிந்தாலும், அவரைப் பற்றும் உரிமை யமனுக்கு இல்லை. ஆனால் அதிகார போதையில் ஆணை எல்லை மறந்து விடுமல்லவா? யமன் பாசத்தை வீசினான். பாசமறுக்கும் பசுபதி லிங்கத்தினின்று உற்பவித்துக் காலனைக் காலால் உதைத்து மாய்த்துப் பாலனைக் காத்தருளினார்.

சிவனடியார்கள் யமனையோ பிறதேவரையோ எண்ணி அஞ்சத் தேவையில்லை. மார்க்கண்டேயனை யமனிடமிருந்து காப்பாற்றியது போல், தன்னையும் யமன் வருங்கால் "நம் அன்பன்" என்று கூறிட வருமாறு இறைவனை வேண்டுவோம். மார்க்கண்டேயனை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு இறைவன் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்ள வேண்டும்" என்றார் காசிபர்.

"தவத்தைச் செய்து சிவத்தை அடையுங்கள்" என்று காசிபர் கூறியதைக் கேட்ட மாயை நகைத்தாள். "முனிவரே! முத்தியடைய விரும்பும் முனிவர்களுக்கல்லாமல் நாம் பெற்ற சிறுவர்களுக்குத் தவத்தைப் பற்றிச் சொல்லலாமா? இவர்கள் பெருஞ் செல்வத்தையும், வெற்றியையும், அழிவில்லாத ஆயுளையும், புகழையும் அடைய வேண்டும். அவற்றையெல்லாம் இவர்கள் விரைவில் பெறுவதற்கு வழி காட்டுங்கள்" என்று கூறினாள்.

"மாயை! உன் கருத்து இது என்றால், நீயே அதனை அவர்களுக்குச் சொல்லுவாய்" என்றார் காசிபர்.

மாயை தன் புதல்வர்களை நோக்கிக் கூறலுற்றாள்:

"பிறவியால் உயிர்கள் அடையும் பயன் கல்வியும் செல்வமும் ஆகும். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை அடையாத பிறப்பு பேய்ப் பிறப்பாகும். கல்வி, செல்வம் என்னும் இரண்டில் செல்வமே சிறப்புடையது. கல்வியுடையவர்களும் செல்வத்தை விரும்பிச் செல்வரைப் பணிந்து நிற்பர். கலைகள் எல்லாம் கற்றவர் வறுமை அடைந்தால், செல்வம் வேண்டித் தம் பகைவரையும் பணிந்து நிற்பர்.

செல்வம் இல்லாதவன் உயிரற்ற உடம்புக்கு நிகரானவன். செல்வம் முயற்சியால் வரும். நீங்கள் பெரு முயற்சி செய்து ஒருவராலும் பெறுதற்கரிய பெருஞ் செல்வத்தையும் தலைமையையும் பெறவேண்டும். அதற்காக வேள்வி செய்ய வேண்டும். இத்திசை ஆலந்திவு எனப்படும். இதற்கு நேரே வடக்கிலுள்ள பூமி அசுரர்கள் தவம் செய்வதற்கு ஏற்றது. நீங்கள் பரிசனங்களுடன் அங்கு சென்று வேள்வி செய்வதற்குக் குண்டங்களைச் செய்து நச்சுச் சமித்துக்களையிட்டு, மாமிசம், உதிரம் முதலியவற்றை இட்டு, சிவபெருமானை நோக்கி வீர வேள்வி செய்யுங்கள். அவர் தோன்றித் திருவருள் புரிந்து வேண்டியவற்றை யெல்லாம் தருவார்.

வேள்விக்குப் புறப்படுங்கள். நீங்கள் அங்கு போனதும் வேள்விக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் நான் தருகிறேன்" என்று கூறி சூரன் முதலிய மூவர்க்கும் வேள்வி செய்யும் விதியையும் அதற்குரிய மந்திரங்களையும் உபதேசித்தாள். சூரபன்மன் தம் தம்பியருடன் தாய் தந்தையரை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு உத்தர பூமிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான்.

அவர்கள் சென்றதும் மாயை, தன் அருகிலிருந்த காசிபரை நோக்கி, "புதல்வர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நான் போகிறேன். நீங்கள் கவலைப்படாமல் இருங்கள்" என்று கூறிப் புறப்பட்டாள்.

காசிபர் அவளைப் பின்தொடர்ந்து சென்றார். "முனிவரே! மக்களைப் பெறுவதற்காகவே நான் இங்கு வந்தேன். மேலும்

கான் மாயை. என் பிரிவால் நீங்கள் வருந்த வேண்டாம்" என்று சொல்லி மறைந்தாள். ஞானம் மாயையிடம் பேச வேண்டிய பேச்சை மாயை ஞானத்திடம் பேசிற்று!

மாயையின் பிரிவால் காசிபர் மதிமயங்கி, ஏங்கினர். அப்போது பிரம்மன் தமது புதல்வராகிய காசிபர் முன் தோன்றி, "மகனே! வேதம் ஓதியுணர்ந்த நீ ஒரு பெண் மீது மையல் கொண்டு வருந்தலாமா?" என்று வினவினர்.

"உள்ளினும் சுட்டிடும் உணரும் கேள்வியில்
கொள்ளினும் சுட்டிடும் குறுகி மற்றதைத்
தள்ளினுஞ் சுட்டிடும் தன்மை ஈதினல்
கள்ளினும் கொடியது காமத் தீயதே"

"மகனே! காமத்தை ஒழித்தவன்தான் முத்தி இன்பம் பெற முடியும். காமம் நரகத்துக்கு வழிகாட்டி; மனிதனின் பெரும் பகை. மேலும் நீ எந்தப் பெண் மீது மையல் கொண்டிருக்கிருயோ, அந்தப் பெண் வஞ்சனையே வடிவானவள்; மாயை. அவளுடன் கூடிய நீ பெரும் தீமை புரிந்து விட்டாய். நீ செய்த அந்தத் தீமை நீங்குவதற்காகத் தவம் செய்" என்று பிரம்மதேவர் கூறினர்.

அறிவு தெளிந்த காசிபர் காமம் நீங்கி, காமனைக் கடிந்த சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் செய்யலானர்.

வரம் பெற்றான்!

சூரபன்மன் தாயின் கட்டளைப்படி, வேள்வி செய்வதற்காகத் தம் தம்பியரும் சேனைகளும் சூழ, விண்ணும் மண்ணும் கடலும் குல மலைகளும் நடுங்கும் வண்ணம் வடதிசை நோக்கிச் சென்றான்.

அப்பொழுது அசுர குருவாகிய சுக்கிராச்சாரியார் ஆகாய வழியாக விமானத்தில் வந்தார். அசுர சேனைகளின் வேகத்தைக் கண்டு நடுங்கினர். 'இவர்களுக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இல்லை. மாலயனாதி வானவர்களை இவர்கள் கணப்பொழுதில் வென்று விடுவார்கள்' என்று பலவாறு எண்ணி வியந்தார். உயிர்களை வசிகரிக்கும் ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லிக்

கொண்டு சுந்தர வடிவுடன் சேனைக் கடலின் நடுவே புகுந்து சூரபன்மன் முன் சென்றார். "சூரனே! நீ இந்திரன் முதலிய அனைவரையும் வென்று யாவருக்கும் தலைவனாகக் கடவாய்" என்று ஆசி கூறினார். சூரபன்மன் சுக்கிராச்சாரி யாரை நோக்கி, "ஐயனே! தாங்கள் யார்? இங்கு வந்த காரணம் யாது? தங்களைக் கண்டவுடனே என்னை அறியாது என் உள்ளமும் எலும்பும் உருகுகின்றன" என்றான்.

"சூரா! நான் உன் குலகுரு சுக்கிராச்சாரியார். உனக்கு ஆறுதல் கூற வந்திருக்கிறேன். நீ தவம் செய்யும்போது பகைவர்கள் உனக்குத் தொல்லை கொடுப்பார்கள். அத் துன்பங்களைப் போக்க ஒரு மந்திரம் உபதேசிக்கிறேன். இந்த மந்திரத்தை நாள்தோறும் ஜபித்துப் புலன்களை யடக்கிப் பெருந் தவம் செய்" என்று கூறிச் சிவபெருமானுடைய மந்திரம் ஒன்றை அவனுக்கு உபதேசித்தார். சூரபன்மன் சுக்கிராச்சாரியாரின் கால்களில் விழுந்து வணங்கி மந்திரத்தைக் கிரகித்தான். அவர் விதித்த வண்ணமே தவம் செய்வதாகக் கூறினான்.

அசுரர்கள் சூழச் சென்ற சூரபன்மன் ஓர் ஆல வனத்தை அடைந்தான். அங்கே வீர வேள்வி செய்வதற்குச் சாலையமைத்தான். பதினாயிர யோசனைப் பரப்பை உள்வைத்து அதனைச் சுற்றிலும் மலைகளினாலே மதில் அமைத்தான். மதில்களைச் சுற்றிலும் எண்ணற்ற அசுரர்களைக் காவல் வைத்தான். நான்கு திசைகளிலும் வாயில்கள் அமைத்து அவற்றைக் காவல் செய்ய வீர மடந்தையை மந்திரத்தால் அழைத்தான். மதிலைச் சுற்றிலும் காவல் செய்வதற்காகப் பூதங்களையும் பிசாசுகளையும், காளிகளையும், மந்திரத்தால் அழைத்து நிறுத்தினான். மந்திர பலத்தாலேயே வைரவர்களை அழைத்து யாகத்தைக் காவல் காக்க நிறுத்தினான். மதிலுக்குள்ளே நடுவில் ஆயிரம் யோசனை அகலமும் ஆழமும் உள்ள ஓர் ஓம குண்டமும், அதனைச் சுற்றி நூற்றெட்டு ஓம குண்டங்களும், அவற்றைச் சுற்றி ஆயிரத்தெட்டு ஓம குண்டங்களும் செய்வித்தான். யாகத்துக்கு வேண்டிய மற்றைய பொருள்களுக்காகத் தன் தாய் மாயையே நினைந்தான் சூரபன்மன்.

தவம் செய்து சிவபெருமானுடைய அருள் பெற்ற மாயை சூரபன்மன் முன் தோன்றி யாகத் திரவியங்களாகச் சிங்கம், புலி, யானை, கரடி, குதிரை, ஆடு முதலிய மிருகங்களின் மாமிசம், இரத்தம், மற்றும் எண்ணெய், நெய், பால், தயிர், மது, வெண் கடுகு, மிளகு முதலிய திரவியங்கள், நெய் யன்னம், யாகப் பசுக்கள், செந்நெல், அரிசி, மலர், கஸ்தூரி முதலிய சுகந்த வஸ்துக்கள், சுருக்குச் சுரவம், தர்ப்பை, நெற் பொரி, நவதானியங்கள், நச்சு சமித்து முதலியவற்றை வர வழைத்து மலைபோல் குவித்து விட்டாள்.

சூரபன்மன் நடுவேதியின் மத்தியில் வச்சிர கம்பத்தை நாட்டி, நான்கு வாயில்களுக்கும் சென்று வீர மடந்தையைப் பூசித்து மாமிச பலி கொடுத்தான். மதில் நடுவிலுள்ள பூதங் களுக்கும் பிசாசுகளுக்கும் பலி கொடுத்தான். ஆயிரத்தெட்டு குண்டங்கள் தோறும் நச்சு விறகிட்டு, அக்கினி மூட்டினான். தன் தம்பியரோடு சிவபெருமானின் நாமத்தை உச்சரித்து மாமிச பலி கொடுத்தான். தாரகனை நோக்கி, "நீ இக் குண்டங்கள் தோறும் அக்கினி தணியாது வளர்ப்பாயாக" என்று கட்டளையிட்டான். பின்னர் நூற்றெட்டு குண்டங் களுக்குச் சென்று வேள்வி செய்தான். சிங்கமுகாசுரனை நோக்கி, "நீ இங்கிருந்து இக் குண்டங்கள் தோறும் தீ குறை யாமல் வளர்ப்பாயாக" என்று பணித்தான். அங்கிருந்து நடு வேள்விக் குண்டம் சென்ற சூரபன்மன் சிவபெருமானைத் தியானித்து விதிப்படி பூசை செய்தான். நெய், பொரி, உதிரம், மாமிசம் முதலியவற்றைச் சொரிந்து, சிவமந்திரத் துடன் வேள்வி செய்யலானான்,

குண்டத்திலிருந்து தோன்றிய யாகாக்கினி வானளாவியது; எட்டுத் திசைகளையும் மேலுலகங்களையும் சுட்டது. திருமால், பிரம்மன் முதலியோர் அதனைக் கண்டு நடுங்கினார் கள். சூரபன்மன் தம் தம்பியருடன் பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வேள்வி செய்தான். ஆயினும் சிவபெருமான் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை. அதனால் மிகவும் வருந்திய சூரபன்மன், தம் தம்பியரை யாகத் தொழிலில் அமர்த்தி விட்டு ஆகாயத்தை அடைந்தான். ஆகாயத்தில் நின்று கொண்டு தன் தசைகளை வாளினால் அறுத்து ஓம குண்டத்தில் போட்டு உதிரத்தை

நெய்போல் சொரிந்தான். தசைகளை அரிய அரிய அவை முன் போல் மீண்டும் மீண்டும் வளர்ந்தன. அதனைக் கண்ட சூரபன்மன் "இது சிவபெருமானின் திருவருள்" என்று எண்ணி, விண்ணில் நின்ற வண்ணமே தன் உடலின் தசைகளை அறுத்துப் போட்டும் உதிரம் சொரிந்தும் ஆயிரம் ஆண்டுகள் யாகம் செய்தான். 'அப்போதும் சிவபெருமான் காட்சி தரவில்லை. அதனால் மனச் சோர்வு கொண்ட சூரபன்மன் "இனி மாள்வேன்" என்று கூறித் தீயினால் சூழப்பட்ட ஆதி குண்டத்தில் செந்நிறத்துடன் நிற்கின்ற வச்சிர கம்பத்தில் பாய்ந்து சாம்பலானான்.

சூரபன்மன் யாகாக்கினியில் வீழ்ந்து இறந்ததைக் கண்ட சிங்கமுகனும் தாரகனும் தாயை இழந்த கன்று போல் கதறினார்கள். தன் தமையன் இறந்த பின் தான் உயிரோடு இருக்கலாகாது என்று சிங்கமுகன் கருதித் தன் ஆயிரம் தலைகளையும் அறுத்துச் சூரபன்மன் வீழ்ந்து இறந்த ஆதி குண்டத்தில் போட்டான். தலைகளை அறுக்க அறுக்க அவை வளர்ந்தன. அதனைக் கண்ட தாரகன் தன் தலையை அறுத்து அக்கினியில் போட்டான். அவனுக்கும் தலைகள் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தன, இருவரது தலைகளும் அறுக்க அறுக்க வளர்வதைக் கண்ட அசுரர்களில் சிலர் தங்கள் தலைகளையும் அறுத்து யாகாக்கினியில் இட்டனர்.

சூரபன்மனைப் போலவே யாகாக்கினியில் வீழ்ந்து இறக்க எண்ணிய சிங்கமுகன் ஆகாயத்தில் எழுந்தான். அவுணராயினும் அவர்களுக்குள்ள திட சங்கல்பத்தையும் சகோதர வாஞ்சையையும் ஆண்டவன் மெச்சத்தானே வேண்டும்? எனவே, சிவபெருமான் வயோதிக அந்தணர் வேடத்தில் யாக வேதியின் அருகே பிரசன்னமானார். சிங்கமுகாசுரனை நோக்கி, "நீங்கள் எல்லோரும் ஏன் இங்கே புலம்பி அழுது கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உங்கள் வரலாற்றைக் கூறுங்கள்" என்று கேட்டார்.

'இவர் நமது தந்தையைப் போன்றிருக்கிறார்' என்று எண்ணிய சிங்கமுகன் அவரை வணங்கித் தங்களுடைய வரலாற்றைக் கூறினான். வயோதிக அந்தணர் சிங்கமுகனை நோக்கி, "வருந்த வேண்டாம்; இப்பொழுதே சூரபன்மனை

யாகாக்கினியினின்றும் எழுப்பித் தருகிறேன்'' என்று அருளிச் செய்து தேவ கங்கையை அங்கு வரும்படி திருவுளம் செய்தார். கங்கை வந்து சிவபெருமானைப் பணிந்தாள். கங்கா நதியை அவர் நடுக் குண்டத்தில் புகச் செய்தார். நடுக் குண்டத்தில் கங்கை புகுந்ததும் சூரபன்மன் ஆர்த்தெழுந்தான். சிங்க முகனும் தாரகனும் பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். அசுரர்கள் ஆரவாரம் செய்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் கண்ட தேவர்கள் அழிந்த அவுணன் உயிர் பெற்றனே எனக் கலங்கி அஞ்சி நடுங்கி ஓடி ஒளிந்து கொண்டார்கள்.

வயோதிக அந்தணர் வடிவத்தில் வந்த சிவபெருமான் தம் வயோதிக வடிவத்தை நீக்கி, விடையின் மீது மூன்று கண்களும் நான்கு தோள்களுமாய் உமாதேவியாருடன் காட்சி தந்தருளினார். சூரபன்மன் தம் தம்பியரோடும் துணைவரோடும் கீழே விழுந்து வணங்கிப் பலவாறு துதித்து நின்றான்.

''சூரபன்ம! நீ நம்மை நினைத்து, நெடுங்காலம் பெருந் தவம் செய்து இளைத்தாய். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? சொல்'' என்று கேட்டார் சுவாமி.

இத்தனை தவம் செய்தும் அதனால் மன அமைதியும் முக்தி நாட்டமும் பெறாத அசுரத் தன்மை அப்போது சூரன் வாய்மொழியில் வெளியாயிற்று. தாய் புகட்டியிருந்த ஆட்சி அதிகார ஆசையை வெளியிட்டான்.

''எம்பெருமானே! இப்பிருதிவியில் உள்ள எல்லா அண்டங்களுக்கும் நான் அரசனாக வேண்டும். அந்த அண்டங்களை ஆள்வதற்குரிய ஆக்ஞா சக்கரமும், நினைத்தவுடனேயே அவ்விடங்களுக்குச் சென்று திரும்பும் ஊர்தியும் வேண்டும். எப்பொழுதும் அழியாதிருக்கின்ற யாக்கையும், திருமால் முதலிய தேவர்களை வெல்லும் படைக் கலங்களையும் தந்தருள வேண்டும்'' என்று சூரபன்மன் வேண்டிக் கொண்டான்.

''சூரபன்ம! நீ இப்பிருதிவியிலுள்ள ஆயிரம் கோடி அண்டங்களுள் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகம் ஆளக் கடவாய்'' என்று சிவபெருமான் அருள் செய்தார். (என்றும் வாழும் வரத்தை அளிக்கவில்லை.) ஆயிரத்

நெட்டு அண்டங்கள் எங்கும் செல்லத் தக்க வலிமை மிக்க இந்திர ஞாலம் என்னும் தேரையும், ஆக்ஞா சக்கரத்தையும், சிங்க வாகனத்தையும், தேவர்கள் யாவர்க்கும் முதல்வனுகும் தலைமையையும், யாவரையும் வெல்லும் வீரத்தையும் ஆற்றலையும், பாசுபதம் முதலிய தெய்வாஸ்திரங்களையும், வச்சிர உடலையும் சிவபெருமான் தந்தருளினார். இதன் பின், யாக சாலையில் புகுந்து சூரனுயிரை மீட்ட தேவ கங்கையை விண்ணுலகுக்கு அனுப்பினார்.

தேவ கங்கை கலந்த யாகாக்கினியிலிருந்து பதினுயிரம் கோடி வெள்ளம் அசுர சேனைகளைத் தோற்றுவித்துச் சூரனுக்குக் கொடுத்தார் பிரம்மன். சூரபன்மனுக்கு சிவபெருமான் அருள் புரிந்த போது, சூரனுடைய தம்பியராகிய சிங்கமுகனும் தாரகனும் சிவபெருமானின் திருவடிகளை வணங்கினார்கள். சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கி, "நீங்களிருவரும் சூரபன்மனுக்கு இரு தோள்களைப் போல் நூற்றெட்டு யுகங்கள் சிறப்போடு வாழுங்கள். நீங்கள் தேவர் அனைவரையும் வென்று புகழ் பெறுவீர்கள். உங்கள் மூவரையும் நம் சக்தி ஒன்ருலன்றி வேறு எவராலும் வெல்ல முடியாது" என்று அருளிச் செய்து அழியாத தேர், பாசுபதாஸ்திரம் முதலியவற்றை அவர்களுக்குத் தனித் தனியாகக் கொடுத்து மறைந்தருளினார்.

சிவபெருமானிடம் அளவற்ற வரங்களைப் பெற்ற சூரபன்மனை அசுர சேனைகள் வந்து சூழ்ந்துகொண்டு துதி செய்தனர்; மகிழ்ச்சியுடன் கடல் போல் ஆரவாரித்தனர்.

மேருகிரியை ஏழு கடல்களும் சூழ்வது போல் சூரபன்மனை அசுரர்கள் சூழ்ந்து கொள்ள, மண்ணும் விண்ணும் நிறைந்து சூரபன்மன் தம்பியருடன் யாக சாலையை விட்டுப் புறப்பட்டு காசிப முனிவரிடம் வந்து வணங்கினுன்; சிவபெருமானிடம் தான்பெற்ற வரங்களை யெல்லாம் கூறி, "இனி நாம் செய்வது யாது?" என்று வினவினுன். தேவர்கள் வாழ்வு தீர்ந்தது என்று எண்ணிய காசிப முனிவர், "உங்கள் குலகுருவாகிய சுக்கிராச்சாரியாரிடம் செல்லுங்கள்" என்று விடை கொடுத்து அனுப்பினார்.

அதேபோல் சூரபன்மன் தன் சேனைகளுடன் சுக்கிராச்சாரியாரை வந்தடைந்தான்.

"பதி, பசு, பாசம் என்று முப்பொருள் உள என்று சிலர் கூறுவர். பதியும் பசுவும் ஒன்றே. முத்தியென்ப தொன்றில்லை; பாவ புண்ணியமில்லை. எதைச் செய்ய வேண்டுமென்றாலும் செய்யலாம். மறுபிறப்பு என்று ஒன்று கிடையாது. நீயே பிரம்மம். எனவே பிரம்மன், திருமால் முதலிய தேவர்களை மேலோர் என்று கருதி வணங்காதே" என்று தொடங்கினர் சுக்கிரர். பாவ புண்ணியத்தை மீறி, பிரம்ம பாவத்திலிருப் பவனுக்கு உலக காரியங்கள் கிடையா. ஜீவன் பிரம்மம் என்கிற கொள்கை அவனை எந்தக் காரியத்திலும் ஏவாத தத்துவம். கர்மம் கடந்த நிலை அது. ஆனால் சுக்கிரரோ சூரனைக் கெட்ட காரியத்தில் ஏவுவதற்குச் சாதகமாக "நீயே பிரம்மம்; உனக்குப் பாவ புண்ணியமில்லை; எது வேண்டு மாயினும் செய்யலாம்" என்று திரித்துக் கூறினர்.

தொடர்ந்து, "தேவர்கள் உனக்குப் பகைவர்கள். அவர்கள் செல்வங்களைக் கவர்ந்து, அவர்களைத் தண்டிப்பாயாக! இந்திரன் முன்னர் அளவற்ற அசுரர்களை அழித்தான். அவனைப் பிடித்துச் சிறையில் வை. மனம் விரும்பியபடியெல்லாம் செய். முனிவர்களையும் திக்குப் பாலகர்களையும் ஏவலாக்கிக் கொள். கொலை, களவு, காமம், வஞ்சம் முதலியவற்றை உறுதி யென்று செய். அதனால் உனக்குத் தீமை ஏதும் இல்லை. சிவபெருமான் உனக்குத் தந்த ஆயிரத் தெட்டு அண்டங்களுக்கும் சென்று ஏவல்கொண்டு வருவாய்" என்று சுக்கிராச்சாரியார் அவனுக்கு உபதேசித்தார்.

சுக்கிராச்சாரியார் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மன், "குரு நாதா! உங்கள் கட்டளைப்படியே நடக்கிறேன்" என்று கூறி, சிவபெருமான் அளித்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் பரப்புக்களையும் கூறும்படி வேண்டிக் கொண்டான். அதன்படி சுக்கிராச்சாரியார் அண்டங்களின் பரப்புக்களைக் கூறினர். சுக்கிராச்சாரியாரின் திருவடிகளை வணங்கிச் சூரபன்மனும் சிங்கமுகாசுரனும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். தாரகனிடம் சென்றதும், தனக்குச் சுக்கிராச்சாரியார் உபதேசித்தவற்றை யெல்லாம் கூறினன் சூரபன்மன்.

அது சமயம் மாயை ஆகாயத்தில் வந்து தோன்றினாள். சூரபன்மன் தன் தம்பியரோடும், அசமுகியோடும் சென்று அவளை வணங்கினான். மாயை தன் மக்களை வாழ்த்தி "மைந்தர்களே! நீங்கள் பெற்ற வரத்தினால் இந்திராதி தேவர்களை வென்று எல்லா உலகங்களையும் அரசு புரிந்து, நீண்ட காலம் வாழ்வீராக! நீங்கள் மாயை செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினால் என்னை நினையுங்கள். நினைத்தபோது நான் வந்து உங்கள் விருப்பத்தை நிறைவேற்றி வைப்பேன்" என்று கூறிச் சென்றாள்.

மாயை சென்றதும் சூரபன்மன் திக்கு விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டான். அசுரப் படைகள் வடதிசை நோக்கி ஆரவாரத்தோடு புறப்பட்டன.

அண்டங்களை ஆண்ட அவுணர்கோன்

திக்விஜயம் புறப்பட்ட சூரபன்மன் அசுர சேனைகளுடன் புறப்பட்டு அளகாபுரியை அடைந்தான். இந்திர ஞாலம் என்னும் தன் தேரில் ஏறிக்கொண்டான்.

சிவபெருமானால் அளிக்கப்பட்ட இந்திர ஞாலத்தேர் சூரியனுடைய தேரைவிட ஒளி பொருந்தியது; விசாலமானது; அதில் ஏறினால் இமைக்கின்ற நேரத்தில் எங்கு வேண்டுமானாலும் சென்று திரும்பி விடலாம்; இத்தேர் பகைவர்களின் தேர் மீது பாய்ந்து அழித்துவிடும். ஒரு கோடிக் குதிரைகள் பூட்டப் பெற்ற இந்தத் தேரின் மணிகள் ஒலித்தால் இடியொலி போன்றிருக்கும்.

பல்லாயிரம் யாளிகளும், குதிரைகளும், பூதங்களும் பூட்டப்பட்ட தேரில் சிங்கமுகனும், பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தேரில் தாரகனும் ஏறிச் சென்றனர். அவர்களைச் சூழ்ந்து எண்ணற்ற அசுரப் படைகள் சென்றன. சூரபன்மன் குபேரனுடைய நகரத்தை வளைத்துக் கொண்டான்.

சூரபன்மனும் அவனது சேனைகளும் அளகாபுரியை வளைத்துக் கொண்டதை யறிந்த குபேரன் முதலில் அஞ்சி

கடுங்கினான். சிவபெருமானிடம் வரம் பெற்ற அசுரர்களை வெற்றிகொள்ள முடியாது என்பதை உணர்ந்து, புஷ்பக விமானத்தில் ஏறிச் சென்று சூரபன்மனை யடைந்தான். அவனைக் கண்டதும் வணங்கி, "நான் உங்கள் அடியவன்" என்று காலில் விழுந்தான். "இந்த வாக்கிலிருந்து நீ தவறக் கூடாது" என்று சொல்லி அனுப்பி விட்டான் சூரபன்மன். அசுரப் படைகள் அளகாபுரி நகரத்தினுள் புகுந்து செல்வங்களை யெல்லாம் சூறையிட்டன. செல்வமெல்லாம் இழந்த அளகாபுரி களையிழந்து கிடந்தது.

குபேரனை அடிமை கொண்ட சூரபன்மன் அளகாபுரியிலிருந்து வட கிழக்கே சென்றான். அது ஈசானருத்திரருடைய தலம் என்று அறிந்து அங்கிருந்து இந்திர உலகம் சென்றான்.

சூரபன்மன் இந்திர உலகம் வருவதை அறிந்த இந்திரன் அஞ்சி நடுங்கி, சுவர்க்கத்தில் போய் ஒளிந்து கொண்டான். இந்திரன் சுவர்க்கத்தில் ஒளிந்து கொண்ட செய்தி சூரபன்மனுக்குத் தெரிந்தது. உடனே அவன் சுவர்க்கத்தைக் கொளுத்தினான். பின்னர் அங்கிருந்து தன் சேனைகளுடன் அக்கினி பகவானின் நகரத்துக்குச் சென்றான். சூரபன்மன் வருவதையறிந்த அக்கினி பகவான் மிகுந்த சீற்றம் கொண்டு, பல கோடி வீரர்களுடன் வந்து சூரபன்மனை எதிர்த்தார். இருதரப்பினருக்கும் கடுமையான யுத்தம் நடந்தது. அக்கினி பகவான் பெரிய உருவம் எடுத்து அசுரர்களை வளைத்து அழித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது தாரகன் மிகுந்த கோபத்துடன் சிவாஸ்திரம் விடுப்பதற்காக வழிபாடு செய்தான். சிவாஸ்திரத்தினால் உலகமே அழிந்துவிடும் என்று கருதிய அக்கினி பகவான் தமது பேருருவத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டு, தாரகாசுரன் எதிரில் வந்து வணங்கி, "நான் செய்த குற்றத்தை மன்னித்துவிடுங்கள்; சிவாஸ்திரத்தை ஏவ வேண்டாம்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். அக்கினி அடி பணிந்ததால் தாரகனின் கோபம் நீங்கியது.

அப்போது அசுரர்கள் அக்கினி தேவரைக் கொல்ல முற்பட்டார்கள். அவர்களை யெல்லாம் தடுத்த தாரகன் அக்கினியிடம், "நீ நம் அடிமையானதால் உயிர்ப் பிச்சைக் கொடுத்தோம்" என்று கூறி அனுப்பினான். அசுரப் படைகள்

அக்கினி தேவரின் நகரத்துள் புகுந்து செல்வங்களை யெல்லாம் கொள்ளையடித்தன.

பின்னர் சூரபன்மன் இயமபுரிக்குச் சென்றான். ஒரு தூதன், சூரபன்மன் வரும் செய்தியை இயமனிடம் தெரிவித்தான்.

இயமனும் நடுங்கினான்.

சேனைகள் சூழச் சூரபன்மனிடம் வந்து வணங்கி நின்றான் இயமன். அவன் தன்னிடம் அடிமையாக வந்து நிற்பதைக் கண்ட சூரபன்மன் மிக்க மகிழ்ச்சி யடைந்தான். "நீ என் ஏவலைச் செய்து கொண்டு இங்கேயே இரு" என்று பணித்தான். சூரனுடைய சேனைகள் இயமபுரியில் புகுந்து செல்வங்களை யெல்லாம் அள்ளிக் கொண்டன.

சூரபன்மன் திக் விஜயத்தைத் தொடர்ந்தான். படைகளுடன் தென் மேற்குத் திசை நோக்கிச் சென்று நிருதியின் மீது போருக்கு ஆயத்தமானான். சிவபெருமானிடம் பெரு வரம் பெற்ற சூரனுடன் யார்தான் போரிட முடியும்? நிருதி தன் சேனைகளுடன் சென்று சூரபன்மனை வணங்கி, "நான் உன் சுற்றம்" என்று அடிபணிந்தான். சூரபன்மன் மகிழ்ச்சியுற்று நாகர் உலகுக்குச் சென்றான். ஆதிசேடன் சூரபன்மனை எதிர்த்தான். சூரபன்மனே வெற்றி பெற்றான்; நாகருலகச் செல்வம் முழுவதையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டான். தேவர்களிடம் முன்பு ஆதிசேடன் வாங்கி வைத்திருந்த அமிர்தத்தைச் சூரன் பெற்றுத் தன் தம்பியரோடு உண்டான்.

எல்லாத் திசைகளிலும் புகழை நிலைநாட்டிய சூரன் சாகத் தீவைக் கடந்து பாற்கடலுக்குச் சென்றான். அவுணப் படைகள் பாற்கடலைக் கலக்கின. ஆதிசேடன் மீது அறிதுயில் கொண்டிருந்த திருமால் துயிலை விட்டு நீங்கினார். நிலமகளும் திருமகளும் அச்சத்தால் திருமாலைத் தழுவிக் கொண்டார்கள். "பயப்படாதீர்கள்" என்று அவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறிய திருமால் சினங்கொண்டு கருடன் மீது ஏறிப் பெருமழை பொழிவதுபோல் அசுரர்மீது பாணங்களைப் பொழிந்தார். அசுர சேனைகள் சூறவளியில் சிதறுண்ட மேகங்கள் போலப் பாண மழையில் பதைத்து ஓடின. தேவர்கள் ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

அவுணப் படைகள் தோற்று ஓடுவதைக் கண்ட தாரகன், அவர்களுக்கு ஊக்கமளித்துக் கோபத்துடன் திருமாலோடு நெடுநேரம் போர் புரிந்தான்; கணைகளைப் பொழிந்து ஆரவாரம் செய்தான். திருமால் அளவற்ற கணைகளை அவன் மீது செலுத்தித் தேரையும் தேர்ப் பாகனையும் வீழ்த்தினார். பின்னர், திருமாலும், தாரகனும் மாய வடிவங்களைத் தாங்கி நான்கு நாட்கள் போர் புரிந்தனர். திருமால் கோடி பாணங்களை விடுத்துத் தாரகனின் வில், தேர், குதிரை முதலியவற்றை அழித்தார். தாரகன் வெகுண்டு தண்டாயுதத்தை ஏந்தி அண்டங்கள் நடுங்க யுத்தத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டான். திருமாலை உக்கிரமாக எதிர்த்தான். திருமால் விடுத்த கணைகளையெல்லாம் தண்டினால் தடுத்தான் சூரன். திருமால் சக்கராயுதத்தை விட்டார். அது தாரகன் கழுத்தை அறுத்துத் தள்ளாமல் செம் பொன்னாரமாக விழுந்தது.

தாரகனின் தவப் பெருமையைக் கண்ட திருமால் வியப்புற்று, அவனுடன் சமாதானம் செய்து கொண்டார்.

"உனக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இல்லை. நீடூழி காலம் வாழ்க" என்று வாழ்த்தினார்.

சூரபன்மன் முன் சென்று நடந்தவற்றையெல்லாம் தாரகன் தெரிவித்தான். அவற்றைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சூரபன்மன் தன் படைகளோடு புறப்பட்டுச் சுவர்க்க லோகத்தையடைந்தான். சூரபன்மன் சுவர்க்கம் வந்திருக்கும் விஷயமறிந்த இந்திரன் அஞ்சி நடுங்கினான். சூரனைத் தன்னால் நிச்சயமாக வெல்ல முடியாது என்பதால் தேவராஜன் இந்திராணியுடன் குயில் உருவம் கொண்டு பறந்து ஓடி ஒளிந்தான்.

அரசனை இழந்த அமரர் அனைவரும் சூரபன்மனைப் பணிந்து ஏவல் செய்வராயினர். அசுரர்கள் இந்திரனைத் தேடி யலைந்தும் அவன் கிடைக்கவில்லை. அவனுடைய செல்வங்களை அசுரர்கள் கவர்ந்து புறப்பட்டனர்.

சூரன் பிரம்மலோகஞ் சென்றான். நான் முகக் கடவுள் [சூர]பன்மன் முன் வந்து, "நான் உனது பாட்டன். திருமாலை [எதி]ர்த்து வெற்றிபெற்ற உன்னை வெல்ல எவராலும் இயலாது.

நீ நெடுங்காலம் வாழ்ந்திரு" என்று ஆசிகூறி, தனது படைக் கலங்களைச் சூரபன்மனுக்கும் அவன் தம்பியருக்கும் தந்தார்.

சூரபன்மன் திருக்கயிலாயம் சென்றடைந்தான்—போர் புரிவதற்கல்ல. போரில் தனக்குப் பேராற்றல் தந்த பிரானைப் பணிவதற்கே சென்றான்; தன்னுடன் வந்த படை வீரர்களை வெளியில் நிறுத்தி வைத்துத் தம்பியருடன் எம்பெருமான் திருக்கோயிலின் புறக்கடை வாயிலை அடைந்தான். திருநந்தி தேவரிடம் அனுமதிபெற்று உள்ளேசென்று, உமாதேவியையும் சிவபெருமானையும் பணிந்து துதித்தான். கருணை நிறைந்த சிவபெருமான் சூரபன்மனை நோக்கி, "அண்டங்களையெல்லாம் உனது ஏவலால் அரசு புரிந்து கொண்டு வாழ்வாயாக" என்று அருள் புரிந்தார். சூரன், எம்பெருமானுடைய பொன்னார் திருவடிகளை வணங்கி விடைபெற்றான்.

சூரபன்மன் தன் சேனைகளுடன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் சென்று பார்வையிட்டான்; இதுகாறும் யுத்தம் புரிந்து தோல்வியுறச் செய்யாதவர்களை யெல்லாம் சமர் புரிந்து வென்றான். அவுணர்களை ஆங்காங்கே ஆட்சியில் நியமித்துத் தன் ஆட்சியை நிலைநாட்டிக் கொண்டான்.

அசுரர்களின் அரசனாகிய அசுரேந்திரன், சூரபன்மன் சிவபெருமானிடம் பெற்ற வரங்களையும், அருளையும் எண்ணிச் சுக்கிராச்சாரியாருடன் வந்து சூரனைத் தொழுது உறவு கொண்டாடி மகிழ்ந்தான். சூரபன்மன் அசுரேந்திரனிடம் குசலம் விசாரித்தான். அசுரேந்திரன் சூரபன்மனை நோக்கி, "தாங்கள் இருக்கும்போது க்ஷேமத்துக்கு என்ன குறை?" என்று கேட்டான். நியாயமான கேள்விதானே? சூரன் அதிகாரத்தில் இருந்தவரை அதருமக்காரர்களின் க்ஷேமத்துக்கு என்ன குறை?

சூரபன்மன் மண்ணுலகம் வந்தடைந்தான். இச்செய்தி தான் தேவர்களை மிகவும் நடுக்குறச் செய்தது. தேவருலகைச் சூரன் வென்ற பின்னும் மண்ணுலக மறையவரின் வேள்வி யால் அவர்களுக்கு ஆஹுதி கிடைத்து வந்தது. மண்ணுல வேத கருமம் மறைந்ததால்தான் தேவர்களுக்குத் துர்ப்பிட் தேவர்கள் மானுடரை வாழ்விக்கின்றனரெனில், மா

தான் தேவரை வாழ்விக்கின்றனர். வேள்வியின் மூலம் இவ்வாறு பரஸ்பரம் வாழ்வித்துக் கொள்ளுமாறு கீதையில் கண்ணன் உபதேசித்திருக்கிறார். எனவே, சூரன் பூவுலகில் புகுந்ததும் தேவர்களும் முனிவர்களும் பாற்கடலை அடைந்து அறிதுயில் புரியும் அரவணைச் செல்வரை வணங்கி, சூரபன்மனால் தங்களுக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைக் கூறி முறையிட்டுக் கொண்டார்கள்.

"சிவபெருமானை நீக்கித் தக்கன் செய்த வேள்வியில் கலந்து கொண்டதால் வந்த துன்பம் இது. இதனை விலக்க எவராலும் இயலாது. சூரபன்மன் சிவபெருமானிடம் அளவற்ற வரங்களைப் பெற்றிருக்கிறான்; அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும் வென்றிருக்கிறான். அவனை வெல்ல நம்மால் முடியாது. அவனுடன் சமாதானம் செய்ய முயல்வதே நம்மால் இயலும்" என்றார் நாராயணர்.

அவ்வாறே திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் முதலியோர் புறப்பட்டுச் சென்றனர். சூரபன்மனிடம் வந்து ஆசி கூறி நின்றார்கள்.

தேவர்களுடன் பதினொரு கோடி உருத்திரர் கூட்டங்கள் ஒருங்கு நிற்பதைக் கண்ட சூரபன்மன், "சிவபெருமானைப் போல் வடிவம் கொண்டுள்ள இவர்கள் யார்?" என்று கேட்டான்.

உடனே திருமால் அவர்களின் வரலாற்றைக் கூறலானார்:

"அசுரகுலத்தரசே! முன்னொரு கற்ப காலத்தில் பிரம்மன் மூவுலகங்களையும் உயிர்களையும் படைத்து, அதனால் செருக்குற்றான். தானே முழு முதற் கடவுள் என்று கருதிச் சிவபெருமானை மறந்து விட்டான். அவன் அவ்வாறு எண்ணிய உடனே சராசரங்களின் வளர்ச்சி நின்றுவிட்டது. அதனைக் கண்ட பிரம்மன், 'இதற்குக் காரணம் என்ன?' என்று சிந்தித்தான். சிந்தனையின் விளைவாக ஐந்தொழில்களைச் செய்பவராகிய சிவபெருமானை மறந்து, அவரது அருளின்றிப் படைத்தல் தொழில் செய்ததே காரணம் என்று உணர்ந்தான். பெருமானை நோக்கி அளவற்ற காலம் தவம் புரிந்தான். பெருமான் பிரம்மனுக்குக் காட்சி தரவில்லை. பிரம்மன் வருந்திக் கதறினான்; அவனது கண்களி

னின்றும் நீர்த் துளிகள் சிந்தின; அக்கண்ணீர்த் துளிகள் பேய்களாய் எழுந்து நின்றன. அப்பேய்களைக் கண்டு பிரம்மன் நடுங்கி மயங்கி விழுந்தான்.

கருணாமூர்த்தியான கைலாசநாதன் பிரம்மனுக்கு உணர்வு அளித்து, அவனது கனவில் தோன்றினார். "மகனே! வருந்த வேண்டாம். நீயே முழுமுதற் பொருள் என்று கருதி எம்மை மறந்ததால் உன் படைப்புத் தொழில் நிறைவேறவில்லை. அது மீண்டும் விரைவில் நிறைவேறும் வண்ணம் நம் பக்கத்தில் உள்ள உருத்திரர்களை உன்னிடத்து அனுப்புவோம்" என்று சிவபெருமான் அருளிச் செய்தார். அதன்பின் பிரம்மன் நல்லுணர்வு பெற்றான். சிவபெருமான் திருவருளினால் பதினோரு உருத்திரர்கள் பிரம்மன் நெற்றியிலிருந்து வெளிப்பட்டு நின்றார்கள்.

"நீங்கள் எனது நெற்றியில் தோன்றியது ஏன்?" என்று அவர்களைக் கேட்டான் பிரம்மன். "உன் படைப்புத் தொழில் நிறைவேற வேண்டும் என்பதற்காகச் சிவபெருமான் எங்களை இவ்வாறு தோன்றச் செய்துள்ளார்" என்று உருத்திரர்கள் பதில் கூறினார்கள்.

"அன்போடு என்னிடம் வந்த நீங்கள் விரைவில் உயிர்களைச் சிருஷ்டியுங்கள்" என்று பிரம்மன் கூறினான். அந்தப் பதினோரு உருத்திரர்களும் தங்களைப் போலவே பதினோரு கோடி உருத்திரர் கூட்டத்தைப் படைத்தார்கள். பிரம்மனின் படைப்புப் போல் அல்ப ஜீவர்களை அவர்களால் படைக்க இயலவில்லை.

"உருத்திரர்களைச் சிருஷ்டி செய்தால் உலகம் தாங்காது" என்று முறையிட்டான் பிரம்மன்.

"அப்படியானால் நீ முன்போல் உயிர்களைச் சிருஷ்டி செய்து கொண்டிரு. நாங்கள் இப்போதே பதத்துக்குச் செல்கிறோம்" என்று கூறிப் பதினோரு உருத்திரர்களும் புவனம் அடைந்தார்கள். தாங்கள் சிருஷ்டித்த பதினோரு கோடி உருத்திரர்களைத் தேவர்கள் கூட்டத்தில் இருக்கும்படி சொல்லி விட்டு அவர்கள் சென்று விட்டனர். அவர்களே இந்த உருத்திரர்கள். இவர்கள் சிவசாருப்பியம் எய்தித் தேவர்களுடன் சேர்ந்து விட்டவர்கள்."

இவ்வாறு திருமால் சூரபன்மனுக்கு உருத்திரர் சரிதத்தைக் கூறினார்.

சூரபன்மன் முன்னிலையில் தேவதச்சன் வந்து நின்றான். "இப்பூவுலகில் வசிப்பதற்கு ஏற்ற அழகானதொரு நகரத்தை விரைவில் அமைத்துக் கொடு" என்று சூரபன்மன் ஆணையிட்டான். அதன்படி தேவதச்சன் தென் கடலையடைந்தான். அதன் நடுவில் எண்பதினாயிரம் யோசனை விரிவுடையதாக ஒரு நகரத்தை அமைத்தான். செம்பொற் கோபுரங்கள் அந்நகரில் வானளாவி நின்றன; மதில் அரண்மனைகள், மாடமாளிகைகள், பொன்னெடுந் தெருக்கள் ஆகியன பாங்குற அமைந்திருந்தன; எல்லா வகையிலும் சிறந்த பெரிய நவரத்தின மாளிகையையும் அங்கே உண்டாக்கி, அந்நகருக்கு 'வீரமகேந்திரபுரம்' என்று பெயரிட்டான். வீரமகேந்திர புரத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் ஏமபுரம், இமையபுரம், இலங்கைபுரம், நீலபுரம், சுவேதபுரம், அவுணர்புரம், வாமபுரம், பதுமபுரம் என்னும் எட்டு நகரங்களையும் அழகு பெற அமைத்தான்.

சூரபன்மன் கட்டளைப்படி தேவதச்சன் சிங்கமுகாசுரனுக்காக வடகடலில் எண்பதினாயிரம் யோசனை விஸ்தாரமுள்ள 'ஆசுரம்' என்னும் நகரத்தை உண்டாக்கினான். நாவலந்தீவில் ஏமகூட மலைக்கு ஒருபுறத்தில் தாரகனுக்காக 'மாயமாபுரம்' என்ற நகரை உண்டாக்கினான். அவுண சேனைகள் தங்குவதற்கென மற்றைய கடல்கள் தோறும், தீவுகள் தோறும் பல நகரங்களை அமைத்தான்.

ஆணையின் வண்ணம் அழகு நகரம் அமைக்கப்பெற்ற செய்தியைத் தேவதச்சன் சூரபன்மனிடம் கூறினான், சூரபன்மன் நல்ல நாளில் தன் படைகளுடன் சென்று வீரமகேந்திரபுரத்தில் குடிபுகுந்தான்.

பிரம்மன் முதலிய தேவர்கள், சகலபுவனங்களையும் வென்று ராஜதானியில் புகுந்த சூரபன்மனுக்கு முடிசூட்ட ஆயத்தம் செய்தனர். சூரபன்மன் நீராடி, பீதாம்பரம் உடுத்தி, மலர் மாலை சூடி, ஆபரணங்கள் அணிந்து பட்டாபிஷேகத்து[illegible] வரானான். தம்பியர் இருமருங்கும் வர அவுணர்க[illegible] ம் துதிக்க சிங்காதனத்தில் அமர்ந்தான். பிர[illegible]

மணிமகுடத்தை எடுத்துச் சூட்டினூர். அவுணர்கள் ஆரவாரம் செய்து வணங்கினூர்கள். தேவர்களும் முனிவர்களும் பொன் மலர்களைத் தூவினூர்கள். யுத்தம் செய்து வெற்றி பெற்ற வனுக்கு உரிய மரியாதையைச் செலுத்தத்தானே வேண்டும்?

சூரபன்மனுடைய இளவல்களின் ஏவலினூல் தேவராஜ ணுகிய இந்திரன் சூரபன்மனுக்குக் காளாஞ்சியை ஏந்தினூன்; குபேரன் அடைப்பையை ஏந்தினூன்; வாயு சாமரை வீசினூன்; அசுரேந்திரன் உடைவாள் பிடித்தான்; சந்திரசூரியர்கள் குடை பிடித்தார்கள். வருணனும் புத்திரர்களும் ஆலவட்டம் வீசினூர்கள்; கருடனும், கந்தருவரும், சித்தரும் இசை பாடினூர் கள்; இயமனும் அக்கினியும் பணியாட்களாகப் பிரம்பு ஏந்திச் சபையினரை வரிசைப்படுத்தி நிறுத்திச் சூரபன்மனைப் புகழ்ந்து துதித்தார்கள். தேவகுருவும் அசுரகுருவும் முனிவர் களும் பொற் கலசத்திலிருந்த கங்கை நீரைத் தெளித்து ஆசி பல கூறினூர்கள். மேனகை, அரம்பை முதலிய தெய்வ மாதர்கள் ஆடிப் பாடினூர்கள்.

தேவரும் பிறரும் ஏவல் செய்யச் சூரபன்மன் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி அரசு செய்யலானூன்.

வில்வலன்—வாதாவி

ஆட்சிப் பீடத்தில் ஏறியதும் சூரபன்மனின் அதிகார வெறி தலைக்கேறியது. நன்மக்கள் சிம்மாதனம் ஏறினூலே அவர்களிடமுள்ள அதிகார பலத்தால் குணம் குன்றிப் போவார்கள். சூரபன்மாசுரனுக்குக் கேட்பானேன்?

உலகையெல்லாம் பரிபாலிக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தி யிடமும் தன் அதிகார சக்தியைக் காட்டினூன் சூரன்.

திருமாலிடம் சூரன் கூறுவான்: "நீ என் தந்தையாராகிய காசிப முனிவருக்குப் பாட்டன். ஆதலால் உன்னை அழைக்கும் பொழுது விரைந்து வர வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டா

பிரம்மதேவரை நோக்கி, "உன் புத்திரர்களுடன் போதும் இங்கு வந்து பஞ்சாங்கம் சொல்லிப் வேண்டும்" என்றுன்.

கதிரவனை நோக்கி, "நீ நம்முடைய நகர் மதிலின் மேல் உக்கிரமான வெப்பத்துடன் செல்லுதல் கூடாது. எந்நாளும் இங்கு இளங்கதிராய்த் திகழ வேண்டும்" என்று பணித்தான்.

சந்திரனை அழைத்து "நீ இனி தேய்தல் வளர்தலின்றி, பூரண கலையோடு நம் நகரில் சஞ்சரிக்க வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டான்.

அக்கினியை நோக்கி, "நம் ஊரில் உள்ளவர்கள் யார் நினைத்தாலும் அவரிடத்து வந்து அவர்கள் இடுகின்ற பணியைச் செய்ய வேண்டும். உன்னை என் மக்களில் யார் தீண்டினாலும் செந்தாமரை மலர் போலக் குளிர வேண்டும்" என்றான்.

இயமனை அழைத்து. "அசுரர்கள், நம்முடைய யானை, குதிரை முதலிய விலங்குகள் ஆகியவற்றின் உயிரைப் பறிக்க வேண்டும் என்று கனவிலும் கருதக் கூடாது" என்று கூறினான்.

வாயுவை அழைத்து, "என் நகரத்தில் உள்ள புழுதியை நீக்கிச் சுத்தம் செய்வது உன் தொழில்" என்றான்.

வருணனை நோக்கி "வாயு சுத்தம் செய்த இடங்களில் எல்லாம் பன்னீர் தெளித்துப் பச்சைக் கர்ப்பூரம் சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவற்றைத் தெளிக்க வேண்டும்" என்று கட்டளையிட்டான்.

"தேவர்களே! நாம் உத்தரவிடும் போது நீவிர் மீன் பிடித்துத் தரவேண்டும்" என்று கட்டளை பிறப்பித்தான். தேவர்கள் அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கிச் சூரன் கட்டளையைத் தவறாமல் நிறைவேற்றி வைப்பதாகக் கூறினார்கள்.

ஆண்டவனின் ஆட்சிக்கும் அசுரன் ஆட்சிக்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் பாருங்கள்! ஆண்டவனின் ஆட்சியில் அக்கினியும், வாயுவும், வருணனும் தங்களது இயற்கைப் போக்குப்படி நடப்பார்கள். அந்தப் போக்கை மாற்ற ஆண்டவனுக்குச் சக்தி இருப்பினும் அவர் அவ்வாறு செய்வதில்லை. சூரனோ தன்னையும் தன் சுற்றத்தினரையும் பொறுத்தடில் இயற்கைச் சக்திகளும் செயற்கையாகத் தொழில்படமென்று ஆக்ஞையிட்டான்.

சூரபன்மன் தேவதச்சனுடைய மகளாகிய பதுமகோமளை யைத் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினன். விதிப்படி திருமணம் செய்து வைத்தார் சுக்கிராச்சாரியார். தேவர், அசுரர், கந்தருவர், சித்தர், கின்னரர், இயக்கர், நாகர், கிம் புருடர் முதலிய பல சாதிப் பெண்களைக் காமக் கிழத்தியர் களாகக் கொண்டு சூரன் இன்புற்றன். சிங்கமுகாசுரனுக்கு இயமனுடைய மகளாகிய விபுதையையும், தாரகாசுரனுக்கு நிருதியின் மகளாகிய சௌரியையும் திருமணம்செய்து வைத்து அவர்களை அவர்களது நகரங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தான். தன் இளவல்களுக்கு இரண்டு கோடி வெள்ளம் சேனை களையும் அளித்தான்.

விண்ணுலகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும், ஏழ் பிலங்களி லும், எண்டிசைகளிலும் அசுர சேனைகள் சூரபன்மனுடைய கட்டளைப்படி கொடுங்கோல் செய்து வந்தார்கள். தான் வசித்த வீரமகேந்திரபுரத்தில் இலக்கம் வெள்ளம் அசுரர்களை மாளிகைகள் தோறும் இருத்தினன் சூரன். யானை, குதிரை, யாளி, கரடி, புலி, பன்றி, சிங்கம், மான் ஆகியவற்றின் முகங் களைக் கொண்ட எட்டு அசுரத் தலைவர்களை வீரமகேந்திர புரத்தின் எட்டுத் திக்குகளிலும் உள்ள நகரங்களுக்கு அனுப்பி வைத்தான். தேவர்களும் முனிவர்களும் சூரபன்மனுடைய வீரமகேந்திரபுரத்திலும், சிங்கமுகாசுரனுடைய ஆசுர நகரத் திலும், தாரகாசுரனுடைய மாயமாபுரியிலும் சென்று அவர்கள் இட்ட பணியைச் செய்து வந்தார்கள்.

தேவர்கள் தமது விதியை நொந்து கொண்டு "கற்பகத் தருவின் கீழ் வாழும் வாழ்க்கை நீங்கி வலைஞர்கள் போல் மீன் பிடிக்க வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டதே" என்று வருந்தி, சூரபன்மனை வணங்கி நாள்தோறும் மீன்களைப் பிடித்து வந்து அசுரர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். மீன் கூடைகளைச் சுமந்து வந்த தேவர்களை நோக்கிய அசுரர்கள் அவர்களை ஏளனம் செய்து துன்புறுத்தி மகிழ்வார்கள்.

சூரபன்மனுக்குப் பதுமகோமளையிடத்துப் புதல்[வன்] ஒருவன் பிறந்தான். அம் மகவைக் கண்டு மகிழ்[ந்த] சூரபன்மன் விழாக் கொண்டாடினன். பொன் மழை பெ[ய்] தான். தன் சுற்றத்தார்க்கெல்லாம் செல்வங்களை வா[ரி]

வழங்கி மகனைத் தொட்டிலில் இட்டான். அரம்பையர்களும் அசுரப் பெண்களும் அக்குழந்தையை ஆசீர்வதித்தனர்.

வளர்பிறை போல் வளர்ந்து வந்த அக்குழந்தை ஒரு நாள் தொட்டிலில் தூங்கும்போது திறந்திருந்த சாளரத்தின் வழியாக சூரியகிரணம் தாக்கியது. உடனே அக்குழந்தை கோபத்துடன் ஆகாயத்தில் பாய்ந்து சூரியனைக் கையால் பிடித்து இழுத்து வந்து தொட்டிலின் காலில் கட்டிவிட்டு முன்போல் துயில் கொண்டது. விண்ணில் விரிசுடரோன் இல்லாமையால் விண்ணவர்கள் அஞ்சி வருந்தினர்கள். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சூரபன்மனிடம் வந்து கதிரவனைச் சிறை விடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டனர். சூரபன்மன் தன் மகனுடைய வீரச் செயலை நினைத்து மகிழ்ந்தான்.

"என் மகன் சூரியனைச் சிறை செய்தது எனக்குத் தெரியாது. என் மகன் சிறையிடும்படியாக சூரியன் என்ன குற்றம் செய்தான்?" என்று கேட்டான். "கதிரவனின் கிரணம் உம் மகனுடைய முகத்தைத் தீண்டியது. அதனால் சூரியனைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டு விட்டான்" என்று பிரம்மதேவர் கூறினர். "நீங்கள் என் மகனிடம் இன்சொல்லால் வேண்டிக் கதிரவனைச் சிறை விடுத்து இங்கே கொண்டு வாருங்கள்" என்றான் சூரபன்மன்.

அரம்பையர்கள் பாடி யாட்டுகின்ற தொட்டிலில் கிடந்தான் சூரபன்மனின் மகன். பிரம்மதேவரும் ஏனைய தேவர்களும் அங்கு வந்து குழந்தைக்கு நல்லாசிகள் பல கூறினர்.

"உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? சொல்லுங்கள்" என்று அக் குழந்தை பிரம்மதேவரிடம் கேட்டது.

"சூரியனைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க வேண்டும்" என்று பிரம்மதேவர் வேண்டிக் கொண்டார்.

"உன்னுடைய அஸ்திரத்தை எனக்குத்தந்தால் சூரியனைச் சிறை விடுப்பேன்" என்று குழந்தை கூறியது. அதற்கு இணங்கிப் பிரம்மதேவர் தமது மோகப் படையைக் குழந்தைக்குக் கொடுத்தார். அதனைப் பெற்ற அக் குழந்தை சூரியனை விடுத்து விட்டது.

கந்தவேளும் குழந்தையா யிருந்த போது பிரம்மனைச் சிறை செய்தான். ஆனால் அந்தக் காரணம் உலக க்ஷேமமாகிய

தத்துவ உபதேசத்தில் முடிந்தது. அசுரர் குல இளவரசன் சூரியனைச் சிறை வைத்ததோ அவனது சுயலாபத்தில் முடிந்தது. அமுதனுக்கும் அசுரனுக்கும் உள்ள வேற்றுமையைப் பாருங்கள்!

சூரியனும் பிரம்மதேவரும் குழந்தையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சூரபன்மனிடம் சென்றார்கள். அவனிடம் நிகழ்ந்தவற்றை யெல்லாம் சொன்னார்கள். பானுவாகிய சூரியனிடம் தன் மகவு கோபித்த காரணம் பற்றியே சூரன் தன் குழந்தைக்குப் பானுகோபன் என்று அந்த நாளில் பெயர் சூட்டினான்.

பானுகோபனுக்குப் பின் பதும கோமளையிடம் சூரபன்மனுக்கு அக்கினிமுகன், இரண்யன், வச்சிரவாகு என்ற மூன்று புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள். ஏனைய மனைவியரும் ஏககாலத்தில் மூவாயிரம் புதல்வர்களைப் பெற்றார்கள்.

சிங்கமுகாசுரன் தனது பட்டத்துத் தேவியாகிய விபுதையிடம் அதிசூரன் என்னும் மகனையும், மற்ற மனைவியரிடம் நூறு புத்திரர்களையும் பெற்றான். தனது பட்டத்துத் தேவியாகிய சௌரியிடம் தாரகன், அசுரேந்திரன் என்னும் மகனைப் பெற்றான். அப் புதல்வன் சகல நற்குணங்களுக்கும் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தான். அழகுமிக்க அவன் சகல கலைகளிலும் வல்லவனாக வளர்ந்தான். அவன் தீமைகள் புரிய மாட்டான். பாவ காரியங்களில் ஈடுபட மாட்டான்; தருமமல்லாதவற்றை நினைக்கவும் மாட்டான். கள்ளிச் செடி அகிலைத் தந்ததுபோல் தாரகன் அசுரேந்திரனைப் பெற்றான்.

சூரபன்மனின் தங்கை அசமுகி திருமணம் செய்து கொள்ளாதவள். கற்பு நெறியைப் பின்பற்றாமல் விரும்பிய ஆடவனுடனெல்லாம் சேர்ந்து வாழ்ந்தாள். பாவமே வடிவாக வந்த அவள் தருமத்தைக் கனவிலும் நினைக்க வில்லை. அவள் தேவர்களின் மனைவியரைத் தன் தமையன்மார்களுக்கு மனைவியராக்கி வைப்பவள்; முனிவர்கள் செய்யும் வேள்விகளைக் கெடுப்பவள்; அசுரர் குலத்தை அழிக்க அநீதி புரிந்து உலவுவாள்; அழகிற் சிறந்த ஆடவரை வலியப் புணர்வாள்.

ஒருநாள் அசமுகி துருவாச முனிவருடைய ஆசிரமத்துக்குச் சென்று "உங்களுடன் கூடி மக்களைப் பெற வந்திருக்கிறேன்" என்று கூறினாள்.

துருவாச முனிவர், பெண்ணே! உன்னுடன் நான் கூடினால் என் தவம் வீணாகும்; நீ இங்கு நிற்பதே எனக்குப் பழியைத் தரும்" என்று கூறினார்.

"முனிவரே! என்னிடமிருந்து தப்பி ஓடிவிடலாம் என்று எண்ண வேண்டாம். நான் உங்களைக் கூடாது போக மாட்டேன்" என்று கூறி அசமுகி அவரைப் பலாத்காரம் செய்தாள். அப்பொழுது அவளிடத்தில் வலிமை மிக்க வில்வலன், வாதாவி என்ற புதல்வர்கள் பிறந்தார்கள்.

அக் குழந்தைகளை அசமுகி அன்புடன் தழுவி உச்சி மோந்தாள். அப் புதல்வர்கள் இருவரும் துருவாச முனிவரை வணங்கினார்கள். அவர் "உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?" என்று கேட்டார். "தந்தையே! உங்கள் தவம் முழுவதையும் எங்களுக்குத் தந்தருள வேண்டும்" என்று கேட்டனர். "மைந்தர்களே! நான் அரிதிற் செய்த தவத்தைத் தரமாட்டேன். வேறு பொருளைக் கேளுங்கள்" என்று துருவாசர் கூறினார். அப் புதல்வர்கள் கோபத்துடன் தங்கள் தந்தையாகிய துருவாச முனிவரையே கொல்ல விரைந்து எழுந்தார்கள். அவர்கள் செயலைக் கண்டு சினமடைந்த துருவாச முனிவர் "நீங்கள் நாடோறும் முனிவர்களுக்குத் துன்பம் செய்து வாழ்ந்து அகத்திய முனிவரால் அழியக் கடவது" என்று சாபம் கொடுத்து விட்டு மறைந்து போனார்.

வில்வலன், வாதாவி இருவரும் தாயாகிய அசமுகியிடம் சென்றனர். முனிவர்களைத் துன்புறுத்திக் கொல்லும்படி அவர்களுக்கு அசமுகி உபதேசம் செய்தாள். அங்கிருந்து வேறு வனம் சென்ற வில்வலனும் வாதாவியும் அக்கினியில் நின்று பிரம்மதேவரைக் குறித்து அளவற்ற காலம் கடும் தவம் செய்தனர். பிரம்மதேவர் தரிசனம் தராததால் மனம் வருந்திய வில்வலன் தன் தம்பியாகிய வாதாவியைக் கொன்று அவனது இரத்தத்தையும், தசையையும், நெய்யும் அவியுமாக நெருப்பில் சொரிந்து யாகம் செய்தான். பிரம்மதேவர் பிரசன்னமானார். வில்வலன் பிரம்மதேவரைப் பணிந்து துதித்து, "என் தம்பி [illegible]ட்ற வில்லாத வடிவத்துடன் எழுந்து வரவேண்டும்" [illegible]று கேட்டான். "வாதாவி எழுக" என்று பிரம்மதேவர் [illegible]சும் அவன் எழுந்து வந்தான்.

அதனைக் கண்டு அதிசயித்த வில்வலன் மனத்தில் சூதான எண்ணத்தோடு ஒரு வரம் கேட்டான். "இப்போது தாங்கள் கூறியவுடன் இறந்த வாதாவி மீண்டும் வந்தானன்றோ? இதே போல ஆட்டின் உருவம் கொண்ட என் தம்பி உடல் வெட்டுப் பட்டு இறக்க, அதன் பின் நான் 'தம்பியே எழுக' என்று அழைத்ததும் அவன் உயிர் பெற்று எழுந்து வரத் தாங்கள் வரம் தரவேண்டும்" என்று பிரம்மரைக் கேட்டுக் கொண்டான். பிரம்மதேவரும் வரத்தை அருளினார்.

பிறகு வில்வலன், வாதாவி இருவரும் சூரபன்மன் முன் சென்று தங்கள் வரலாற்றைச் சொல்லி அவனை மகிழ்வித்தனர். சூரபன்மன் அவ்விரு மருமக்களையும் தழுவி மகிழ்ந்து தன்னுடன் அவர்களைச் சில காலம் வைத்துக்கொண்டான்.

பிறகு அவர்கள் குடக நாட்டில் வளமை மிக்க ஒரு காட்டில் ஆசிரமத்தை நிறுவி அதில் முனிவர் போல் வேஷமிட்டு வசித்து வந்தார்கள். அவ்வழியே வரும் முனிவர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிய வில்வலன், முனிவர்கள் வந்தால் அவர்களைப் பணிந்து உபசாரத்துடன் அழைத்து வருவான். "உணவு அருந்த வாருங்கள்" என்று கூறி ஆட்டுக் கடா வடிவத்தில் இருக்கும் வாதாவியைக் கொன்று கறி சமைத்து அவர்களுக்கு விருந்தளிப்பான். முனிவர்கள் விருந்துண்ட பின், "தம்பி எழுக" என்று கூவுவான். உடனே பிரம்மதேவர் தந்த வரத்தின் சக்தியால் வாதாவி, தன்னை உண்ட முனிவருடைய வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருவான். இந்தச் சூழ்ச்சியில் சிக்கி இறக்கின்ற முனிவர்களின் தசைகளை இருவரும் உண்டு களிப்பார்கள். இவ்வாறே வாதாவியும், வில்வலனும் நாடோறும் முனிவர்களைச் சூழ்ச்சியால் கொன்று வந்தனர்.

விண்ணவர்கோன் மண்ணுலகேகினன்!

சூரபன்மன் இந்திரஞாலத் தேர் மீது ஏறி நாடெ ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் சென்று அரசு செ கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள் அவன் பாதாளத்தி

யான்; ஒரு நாள் விண்ணுலகத்தில் இருப்பான்; ஒரு நாள் சத்தியலோகத்தில் இருப்பான்; ஒரு நாள் வைகுந்தத்தில் இருப்பான். இவ்வாறாகப் பகல் முழுவதும் வெளிச் சென்று மாலையில் வீரமகேந்திரபுரிக்குத் திரும்புவான் சூரபன்மன்.

அதிகார வெறியோடு காம வெறியும் மிகுந்தது. தன்னை யாரும் எதுவும் செய்ய முடியாது என்ற எண்ணத்தில் மனம் போனபடி செல்ல விரும்பினன். பாவம் புரிந்தால் விடை யிறுத்தே தீர வேண்டும் என்பதை மறந்தான். இதுவே கட்டுக் கடங்காத அதிகார பலத்தின் போக்கு. பின்னால் வரும் கேட்டை உணராமல் கற்புக்கரசியாகிய தேவி இந்திராணி யையே அபகரிக்க எண்ணம் கொண்டான் சூரன். தன் படைத் தலைவனை அழைத்து, "நீ இப்பொழுதே சென்று இந்திரனைப் பிடித்து என் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்து" என்று கூறினன். இந்திராணியைக் கவர வீரப் பெண்களை யும் ஏவினன். அவர்கள் சூரபன்மனின் கட்டளையை நிறை வேற்றுவதற்காக விரைந்து அமராவதி சென்றனர்.

அவர்களைக் கண்ட ஒற்றர்கள் இந்திரனிடம் செய்தியைக் கூறினர்கள். இந்திரன் இந்திராணியையும் அழைத்துக் கொண்டு மாயா சக்தியால் பூமியில் மறைந்து சென்றான். சூரபன்மனால் ஏவப்பட்ட அசுர வீரர்களும் வீரப் பெண்களும் அமராவதி சென்று இந்திரனையும் இந்திராணியையும் தேடி னார்கள். அவர்கள் இருவரையும் காணாததால் ஏமாற்றம் கொண்டார்கள்.

வந்த காரியம் தோற்றுப்போன ஆத்திரத்தில் அங்குள்ள தேவர்களை அசுரர்கள் பிடித்து அடித்து "இந்திரனும் இந்தி ராணியும் இருக்குமிடத்தைக் காட்டுங்கள்" என்று வற்புறுத் திச் சித்திரவதை செய்தார்கள். அவர்களுக்கு இந்திரனும் அவனது சதியும் சென்ற இடம் தெரியாது என்று கண்டபின் அவர்களை விட்டுச் சென்றார்கள்.

வீரமகேந்திரபுரிக்குத் திரும்பிய அசுரர்கள் வானுலகில் ...ழ்ந்ததை சூரபன்மனிடம் கூறினார்கள். சூரபன்மன் கடுங் ...ம் கொண்டான்; மணியை இழந்த நாகம் போல் ...னான். இந்திரனும் இந்திராணியும் இருக்குமிடத்தை

எப்படியும் அறிந்து வரும்படி பல ஒற்றர்களை ஏவினன். அந்த ஒற்றர்கள் உலகெங்கும் தேடித்திரிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்திரனும் இந்திராணியும் நீங்கியதால் விண்ணுலகம் பொலிவிழந்தது. மதியும் விண்மீனும் இழந்த இரவு போலச் சோபை குன்றியது. தேவர்களின் புலம்பல் மிகுந்தது.

இந்நிகழ்ச்சிக்கு முன்னரே, இந்திரனின் சோதரனை படியால் உபேந்திரன் எனப்படும் விஷ்ணுமூர்த்தி விண்ணுலகத்தை விட்டுத் தமது வைகுண்டத்தை அடைந்தார். இந்திரனின் புதல்வனாகிய சயந்தன் ஸ்ரீமன் நாராயணரைக் காண வைகுண்டம் சென்று அங்கேயே தங்கியிருந்தான். தனது தாய் தந்தையர் மறைந்தோடியதையும் அசுரர்களின் கொடுமையையும் கேட்டு அவன் மிகவும் வருந்தி மீண்டும் பொன்னுலகம் வந்தான். தேவர்களின் ஆருந்துயரைக் கண்டு மனம் நொந்தான். தாய் தந்தையைக் காணுமல் துயரக் கடலில் மூழ்கினன்.

நாரத முனிவர் சயந்தனின் முன் தோன்றினர். சயந்தன் நாரதரை வணங்கி, "சூரபன்மனுக்கு அஞ்சி என் தாய் தந்தையர் மறைந்தோடி ஒளிந்தனர்; அவர்கள் எங்கே சென்றனர் என்பதறியாமல் வருந்துகிறேன். எனது துயர் எப்போது நீங்கும்?" என்றான்.

"சயந்தா! இன்பமும் துன்பமும் மாறி மாறி வருவது இயல்பேயாகும். சந்திரனுக்குத் தேய்வும் வளர்வும் மாறி மாறி நிகழ்வது போல் எவரது வாழ்விலும் உயர்வும் தாழ்வும் மாறி மாறி வந்தபடிதான் இருக்கும். வினைக்குத் தக்கவாறு நன்மை தீமைகள் வரும். வருந்தாதே. விரைவில் சூரபன்மன் அழிவான்" என்று ஆறுதல் கூறினர். மனம் தேறிய சயந்தன் மற்ற தேவர்களுக்கும் ஆறுதல் கூறினன்.

விண்ணுலகிலிருந்து மறைந்து போன இந்திரன் தன் தேவியாகிய இந்திராணியுடன் தமிழகத்தில் உள்ள சீர்காழிப் பதியை யடைந்தான்.

தேவலோகத்தில் ஏகச்சக்கராதிபனக வாழ்ந்த காலம் முடிந்த பின் தனது எளிமையை உணர்ந்தான். அமரர் நாயகன் என்ற விருது போன பின் ஆண்டவனின் அடிமையாக ஆகும் விருப்பம் அவனுள் எழுந்தது. சோதனைக் காலம்

லேயே சித்தத் தெளிவும், தெய்வ நினைவும் மிகும். இறைவன் சோதனை புரிவதன் நோக்கமே இதுதான். தேவராஜன் தெய்வபக்தி மிகப் பெற்றான். ஆண்டவனருளின்றி உய்ய வழியில்லை யெனக் கண்டான்.

அசுரருக்கும் அமரருக்கும் வித்தியாசம் இதுவே. இரு சாரருமே தவறு செய்வதுண்டு. ஆனால் தவறு அடையுங் கால் அமரர்கள் தெய்வ நினைவு கொண்டு பச்சாத்தாபத்துடன் பக்தி புரிவர். தக்ஷன் செய்த வேள்வியில் தேவர் யாவரும் சிவநிந்தை புரிந்தது தவறு. அந்தத் தவற்றினாலேயே பின்னல் பலவாறாகத் துன்புற்றனர். அவ்வாறு துன்புறும்போது அவர் கள் தங்களது தவற்றுக்காகவே தண்டனை பெறுகிறோம் என்ற நல்லுணர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தனர். அசுரரோ எத்துணை அபாயம் ஏற்படினும் அகம்பாவத்தை விடமாட்டார்கள்.

சிவபெருமானுக்குத் தொழும்பு செய்ய விரும்பிய தேவ ராஜன் சீர்காழியில் திருநந்தவனம் அமைத்தான். சந்தனம், அகில் முதலிய மரங்களால் வேலி ஊன்றிச் சிறு சண்பகம், கோங்கு, மல்லிகை, முல்லை, செவ்வந்தி முதலியவற்றைப் பயிர் செய்தான். அந்த நந்தவனத்தில் மலர்ந்த மணம் மிகுந்த மலர்களால் சிவபெருமானைப் பூசித்து வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தான்.

சூரபன்மனின் ஒற்றர்கள் அவ்விடத்தையும் நெருங்கினர். இதை அறிந்த இந்திரன் தன் மனைவியுடன் மூங்கில் வடிவாய் மறைந்திருந்து தவம் புரியலானான். சூரபன்மனின் ஒற்றர்கள் இந்திரனைக் காணமல் திரும்பினார்கள்.

அவுணர்களின் கொடுங்கோன்மையால் மழை பொழிய வில்லை. அதனால் இந்திரன் வளர்த்த திரு நந்தவனம் வாடி யது. தேவராஜப் பதவியில் தான் சுகமாக இருக்க இயல வில்லை எனில் ஆண்டவனுக்குக் கிங்கரனாக இருந்து மலர் வழிபாடு செய்யவும் தடை வந்ததே என்று உளம் வருந்திய இந்திரன் எம்பெருமானை வணங்கித் துதித்தான்.

"தேவராஜன்! துயருறாதே! நீ வைத்த நந்தவனம் வாடிப் [illegible]ிருந்தாலும் அழிந்து விடாது. இந்தத் தலத்தில் திவ்விய [illegible]மொன்று வந்து பாய்ந்து அதனை வளப்படுத்தும்" என்று [illegible]ி வாக்கு எழுந்தது.

"இதுவும் சிவபெருமானின் திருவருளே!" என்று இந்திரன் மகிழ்ந்தான்.

தமிழகத்தைத் தேடிப் பாய்ந்து, தாயாக அருள் புரியும் அந்தத் திவ்விய தீர்த்தத்தின் வரலாற்றை இனி பார்ப்போம்.

குறுமுனியும் பெருமலையும்

பின்னர் நிகழப் போவதை யெல்லாம் சிவபெருமான் திருவருளால் முன்னரே அறியும் ஆற்றல் பெற்றவர் நாரத முனிவர். பின்னால் நடக்க வேண்டியதற்கு அநுகுணமான செயல்களை முன்னரே அவர் தொடங்கி வைப்பார். அவர் விந்தகிரியை அடைந்து அதற்கு ஆசி கூறினார். "விந்தகிரியே! மேரு மலை மிகவும் கர்வப்படுகிறது. 'நான் சிவபெருமானின் வில்லாக வளர்ந்தேன். உமாதேவியார் என்னிடமே வளர்ந்தார். எல்லா மலைகளுக்கும்நான் அரசனாகத் திகழ்கிறேன். சந்திரசூரியரும் மற்ற கிரகங்களும் என்னையே வலம் வருகின்றன. நான் ஆயிரம் கோடு முடிகளைக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னுடையஒரு பாகத்தில்திருக்கயிலாய மலை இருக்கிறது. தேவர்கள் என்னிடம் குடிகொண்டிருக்கிறார்கள். நான் பொன்னாகத் திகழ்கிறேன். எனக்கு ஒப்பாக வேறு மலை இல்லை' என்றெல்லாம் மேருமலை செருக்குற்றுள்ளது" என்று கூறினார்.

நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட விந்தகிரி ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டது. "மேரு மலைக்கு எவ்வளவு அகங்காரம்? வீரபத்திரக் கடவுளாகிய சரபப்பறவை பேருருவம் கொண்டுநரசிங்கத்தின் முன் நின்ற பொழுது ஒரு பருக்கைபோல் அதன் காலடியில் கிடந்த இந்த மேருவுககு இவ்வளவு செருக்கா? நாரத முனிவரே! மேரு மலையின் செருக்கை யொடுக்கி என் பெருமையைக் காட்டுகிறேன்" என்று கூறிய விந்தகிரி உடனே வளரத் தொடங்கியது. விரைவிலேயே உலகம் வரை வளர்ந்து நின்றது. அதனால் சந்திர சூரியர் கதி தடைப்பட்டது. தேவரும் முனிவரும் வருந்தினர். வி[illegible] கிரியை அடக்கக் கூடியவர் யாரென யோசித்தனர்.

சமுத்திரத்தை உள்ளங்கை நீராக எடுத்து ஆசமனம் செய்த அகத்திய முனிவரால்தான், விந்தகிரியின் தருக்கை அழிக்க முடியும் என்று ஆராய்ந்து தெளிந்தார்கள்.

அகத்தியர் பார்வைக்குச் சிறியவராக இருப்பார். இதன் தாத்பரியம் வெளித் தோற்றத்தில் சிறுமை காணுமிடத்தில் தான் உள்ளார்ந்த பெருமை உறையும் என்பதேயாகும்.

அண்ட கடாகம் வரை வளர்ந்த விந்தகிரியின் செருக்கை அடக்குவதற்காகச் சந்திர சூரியரும் பிறரும் அகத்திய முனிவரை நினைந்தார்கள்.

மகத்துவ முடையா யோலம் மறையுணர் மணியே ஓலம்
மிகத்துயர் படைத்தேம் ஓலம் விமலனே ஓலம் விந்த
நகத்தினால் அலைந்தோம் ஓலம் ஞான நாயகனே ஓலம்
அகத்திய முனிவா ஓலம் அடிகளே ஓலம் ஓலம்!

"தவசிரேஷ்டரான அகத்தியப் பெருமானே! கிரகங்களின் ஆகாய வழியை விந்தகிரி தடை செய்து நிற்பதால் உலகம் முழுவதும் இரவு பகல் பொழுதுகள் நிலைதடுமாறி விட்டன. அமிழ்தினும் இனிய தமிழ் கண்ட முனியே! இத்துன்பத்தை நீக்கியருள வேண்டும்" என்று அவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர்.

அகத்திய முனிவர் மேரு மலைச் சாரலில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். சூரிய சந்திரர் தம்மை நினைந்து வேண்டியதை அறிந்த அவர், இமையவரின் துயர் போக்கக் கருதினார். மதுரத் தமிழ் சுரந்த தவமுனியின் இதயம் கருணை மயமாகத் தானே இருக்கும்?

அகத்தியர் தம் சக்தியைப் பற்றித் தருக்குறவில்லை. தமக்கு ஏதும் சக்தி இருப்பின் அது இறைவன் அருளியதே எனக் கருதி அம் மகா முனிவர் சிவபெருமானை மனத்தில் தியானித்தார்.

அந்தி வண்ணப் பெருமான் நந்தியுடன் வந்து அகத்திய முனிவருக்குக் காட்சியளித்தார். குறுமுனிவர் சிவபெருமானைப் பலமுறை வணங்கி வழிபட்டு, "விந்தகிரியின் செருக்கை மாற்றி உயிர்களுக்கு நலஞ் செய்யும் ஆற்றலை அருள வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்.

"முனிபுங்கவ! நீ வேண்டிய ஆற்றலைத் தந்தருளினோம் விந்தகிரியை அடக்கி, அதன்பின் தென் திசையில் பொதிய மலையில் சென்றிரு" என்று சிவபெருமான் அருளிச் செய்தார்.

அகத்தியர் சிவபெருமானைத் தொழுது, "நான் எங்கு சென்றாலும் அபிஷேகப் பிரியரான தேவரீரைப் பூசிப்பதற்கு ஒரு தீர்த்தத்தைத் தந்தருள வேணும்" என வேண்டினார்.

சிவபெருமான் திருக்கயிலாய மலையிலிருந்த ஏழு நதிகளுள் புனிதமாகிய காவிரி நதியை அழைத்து அகத்தியருடன் போகுமாறு பணித்தார்.

காவிரி சிவபெருமானை வணங்கினாள். "சுவாமி! இவர் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கிய அருந்தவராயினும் ஓர் ஆடவர். இவருக்குப் பின் நான் செல்லுதல் முறையாகுமோ?" என்று வினவினாள்.

"பெண்ணே! இம்முனிவன் தவ ஒழுக்கத்தில் ஒப்பற்றவன். மாறுபாடில்லா மனத்தினன். நம் அடியார்களில் சிறந்தவன். நீ இவன் பின் தயக்கமின்றிச் செல்வாயாக! இவன் என்றைக்கு உன்பொருட்டாகப் பார்த்து, 'போ' என்று கை காட்டுவானோ அன்றே இவனை விட்டு நீங்கி உலகில் பரவுவாய்" என்று சிவமூர்த்தி திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

அகத்திய முனிவரை நோக்கி, "காவிரியை உன் கமண்டலத்தில் ஏற்பாய்" என்று பணித்தருளினார் ஈசன்.

காவிரி நதியை அகத்தியர் கமண்டலத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு தென் திசை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் செல்லும்பொழுது தாரகாசுரனுடைய மாயமாபுரி சமீபித்தது அங்கே உள்ள கிரௌஞ்சன் என்ற அசுரன் அகத்தியர் வருவதைக் கண்டான். மண்ணுலகை விண்ணுலகாகவும் விண்ணுலகை மண்ணுலகாகவும், மலையைக் கடலாகவும், கடலை மலையாகவும், சூரியனைச் சந்திரனாகவும், சந்திரனைச் சூரியனாகவும் தோற்றுவித்து மாயம் செய்யவல்ல அந்த அசுரன் அகத்தியர் வரும் வழியில் பல சிகரங்களைக் கொண்ட மலையாய் நின்றான். அந்த மலையினுள்ளே செல்வதற்கு ஒரு வழி இருந்தது. முனிவர் பெருமான் மலையின் நடுவே சென்ற வழியில் நடந்து சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றதும்

வழி மறைந்து வேறு வழி தோன்றியது. அந்த வழியைப் பின் பற்றினர் அகத்தியர். சிறிது தூரம் சென்றதும் அந்த வழியும் மாயமாய் மறைந்தது. பின்னர், வேறொரு வழி தோன்றியது. அந்த வழியாக அகத்திய முனிவர் செல்லும் பொழுது அக்கினி நெருங்கிச் சூழ்ந்தது; சுழற்காற்று வீசியது; மழை பொழிந்து இடி இடித்து இருள் சூழ்ந்தது. இருள் படிந்ததும் கிரௌவுஞ்சன் பற்பல மாயங்களைச் செய்தான்.

'இது அசுரர்களின் வஞ்சனை' என்பதை முனிவர் ஞானத்தால் அறிந்து அனல்போல் சினந்து நகைத்தார். தமது கையிலிருந்த பிரம்ம தண்டத்தினல் மலையில் குத்தினர். மலை நொறுங்கிப் பல துவாரங்கள் ஏற்பட்டன. அகத்திய முனிவர் சினம் கொண்டு "அறிவற்ற அசுரனே! நீ மலை வடிவாகவே இருந்து அவுணர்கட்கு இருப்பிடமாவாய்! உன்னல் சிவலிங்கத்தை புரிந்த அமரர்கட்குத் துன்பம் நேரட்டும். எனது கைத் தண்டினல் குத்தி உன்மீது ஏற்படுத்திய துவாரங்கள் யாவும் மாயங்கட்கு உறைவிடமாகுக. நீ பின்னொரு காலத்தில் முருகனின் வேற்படையால் மாளக் கடவாய்" என்று சபித்தார்.

தமது கமண்டலத்தில் உள்ள நீரை மந்திரத்துடன் தெளித்து, கிரௌஞ்சனின் மாயத்தைக்கெடுத்தார் அகத்தியர் பின் தென் திசை வழியில் சென்றார்.

தேவகிரிச் சாரலை அடைந்தார அகத்தியர். காசியிற் சென்று கண்ணுதற பெருமானை வணங்கித் துதித்துப் புறப்பட்டார். அதன்பின் தெற்கு நோக்கிச் செல்லும் வழியில் மிகவும் உயர்ந்து வளர்ந்து நின்ற விந்தமலையைக் கண்டார் "விந்த மலையே! யாம் பொதியாசலம் செல்ல இவ்வழி வந்தோம்; வழி விடுக" என்றார்.

"கதிரவனும் திங்களும் செல்ல முடியாதபடி ஆகாய வழியை மறைத்து நெடிய வடிவையுடைய திருமாலைப்போல் நிற்கும் நான் குறுகிய வடிவுடைய உமக்குப் பயந்து வழி விடுவேனே? வந்த வழியே திரும்பிப்போம்" என்று விந்தமலை கூறியது.

மேருவின் தருக்கை அறுப்பதற்காக உருப்பெருக்கி நின்ற விந்தமலை இப்போது தானே தருக்குற்று இப்படிப் பேசிற்று.

ஆற்றல் உள்ள இடத்தில் அகம்பாவமும் தானே வந்து சேர்கிறது என்பதை உணர்த்தவே இச் சரிதங்களை முனிவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள்.

விந்தமலை கூறியதைக் கேட்ட அகத்தியர் நகைத்தார். அவரும் எல்லையற்ற ஆற்றல் பெற்றவர்தான். ஆனால் அகம்பாவமின்றி, அது ஐயன் அளித்த பிரசாதமே என்றிருந்தார். இப்போதும் ஐயனையே எண்ணினார். தமது கரத்தை நீட்டினார். குறுகிய தோற்றமுடைய அவரது கரம் மேலும் மேலும் நீண்டு கொண்டே சென்றது. சத்திய லோகத்தைத் துழாவுமளவுக்குக் குறுமுனியின் கரம் வளர்ந்தது. வளர்ந்துவரும் தமது உள்ளங்கையை விந்த மலையின் தலையில் ஆசி கூறுவதுபோல் வைத்தார் முனிவர். அவ்வளவே! பெருமை பேசிய பெருமலை பாதாளத்துக்குள் புதைந்து விட்டது. இந்த அற்புதத்தைக் கண்டு விண்ணவர் வியப்பெய்தினர். தமது கால்பெரு விரலால் கைலாயத்தை இலங்கேசன் மீது அழுத்திய சிவபெருமானின் திருவருள் பெற்றவர் எந்த அற்புதத்தைத்தான் செய்ய முடியாது? பாதலத்தில் அழுந்திய விந்தமலை ஆதிசேடனின் வாசஸ்தலத்தை அடைந்தது. அப்போதுதான் அதற்கு அறிவும் தெளிந்தது.

"தபோதனரே! அறியாது செய்த என் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். நான் திரும்பவும் உயர எழுங்காலம் எப்போது?" என்று அகத்தியரிடம் விந்தமலை வேண்டியது. "யான் தென் திசை சென்று மீளவும் இவ்வழியே திரும்பும் போது மேலெழுவாய்" என்றார்.

அகத்திய முனிவர் தமது தென் திசைப் பயணத்தை மறுபடியும் தொடர்ந்தார்.

காவிரியைத் தந்த கணநாதன்

தட்சிண திசை நோக்கிச் சென்று கொண்
அகத்திய முனிவர் வில்வலனும் வாதாவியும் வாழ்ந்
கானகத்தை நெருங்கினார்.

முனிவர் வருவதையறிந்த அவ்விரு அரக்கர்களின் இதயத்தில் ஆத்திரத் தீ மூண்டது; நாவிலோ உமிழ் நீர் சுரந்தது. அமுத மறைகளை உள்ளடக்கிய அருந்தவர்களைப் பட்சித்து ருசி கண்ட நாவல்லவா?

"இதோ வருகிற இந்த அகத்திய முனிவன் கிரௌஞ்சனாகிய அவுணனைக் கடிந்தவன்; எனவே நமது பரம விரோதி. இவனுக்கு நமது வழக்கம்போல் உணவு படைத்துக் கொன்று விட வேண்டும்" என்று ஒருவருக்கொருவர் பேசிக் கொண்டனர். உடனே, வாதாவி ஆட்டுக்கடா வடிவம் கொண்டு புல் மேயத் தொடங்கினான். வில்வலன் சடையும், திருநீறும், உருத்திராக்கமும், மரவுரியும் தரித்து முனிவர்போல் வடிவம் கொண்டு அகத்தியர் முன் சென்று முறைப்படி வணங்கினான். "எம்பெருமானே! இன்றே எளியவன் அரும்பேறு பெற்றேன். தங்களைக் காண இன்றைக்குத்தான் எனக்குக் கொடுத்து வைத்தது. இது எனது ஆசிரமம். அடியேன் தரும் புற்கையை அமுது செய்து ஆண்டருள வேண்டும்" என்று வேண்டினான்.

வில்வலனுடைய அன்பு கலந்த வஞ்சனை மொழியைக் கேட்ட அகத்தியர் உள்ளத்தில் கருணை மிகுந்தது; அவனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்தார். முனிவர் முக்காலமும் உணருவார் என்பது உண்மையே. எனினும் அந்தச் சக்தியை எப்போதும் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. வில்வலனிடம் அவர் அவநம்பிக்கை கொள்ள இடமேயில்லாததால் தமது ஞான திருஷ்டியைப் பயன்படுத்த வேண்டிய அவசியம் எழவில்லை.

முனிவர் உண்ண இணங்கியதில் வில்வலன் மகிழ்ந்தான். தடாகத்தில் நீராடி மடப்பள்ளியை அடைந்து சுத்தி செய்தான். மிகவும் தூய்மையாகவும், சுவையாகவும் அன்னங்களையும் கறியமுதுகளையும் சமைத்தான். ஆட்டுக்கடாவாய் நின்ற வாதாவியை இழுத்து வந்து கொடுவாளினால் அறுத்துக் கறி சமைத்தான். பின்னர், பழங்களையும் தேன், நெய், பால் முதலியவற்றையும் பூசைக்குரிய மற்ற திரவியங்களையும் சேகரித்து கொண்டு. அகத்திய முனிவரை அடைந்தான். அவரை அழைத்தான்.

"எம்பெருமானே! காலந் தாழ்ந்ததற்கு மன்னிக்க வேண்டும். உணவுக்கு எழுந்தருள்க" என்று வேண்டினான். அகத்தியர் உணவு கொள்வதற்குச் சென்றார். அவரை வில்வலன் ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து இலையிட்டு ஆட்டுக்கறியையும் பிற உணவுகளையும் படைத்தான். வஞ்சனையை உணராத அகத்திய முனிவர், சிவத்தைப் பேணித் திருவமுது செய்தார்; உண்டு முடிந்தபின் ஆசிரமத்தின் மற்றோரிடத்தில் சிவ சிந்தையுடன் சிரம பரிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்,

பிரம்ம தேவர் தமக்குத் தந்த வரத்தை நினைத்த வில்வலன் அகத்திய முனிவரைக் கொல்லக் கருதி, "வாதாவி! விரைந்து வருவாய்!" என்று அழைத்தான். உடனே வாதாவி அகத்திய முனிவரின் வயிற்றுள்ளே ஆட்டுக்கடாவாய் எழுந்து நின்று, "அண்ணா! இம் முனிவனின் வயிற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு வெளியே வருவேன்" என்று ஆர்த்தான்.

அசுரர் செய்த மாயத்தை மாமுனிவர் உணராது போவாரா? மாயத்தை மாயத்தாலே மாய்க்க நினைத்தார். எளிதில் பெரிய காரியங்களைச் சாதித்து முடித்த சாதுவல்லவா அவர்? வெகு சுலபமாக வயிற்றைத் தடவி, "வாதாபி, ஜீர்ணோ பவ"—"வாதவி, சீரணமாவாய்" என்றார், அவ்வளவே! வாதாவி அகத்திய முனிவரின் வயிற்றுக்குள் வெந்து குழைந்து சீரணமாகி விட்டான்.

தம்பி வாதாவி வெளிவரமாட்டாது முனிவரின் உதரத்திலேயே தங்கி இறந்ததைக் கண்ட வில்வலன் வெகுண்டு அசுர வடிவங்கொண்டான். ஒரு தண்டாயுதத்தை ஏந்தி அகத்திய முனிவரைக் கொல்ல வந்தான். அகத்தியர் தமது கரத்திலிருந்த ஒரு தருப்பையைச் சிவப்படைக்கலமாக்கி விடுத்தார். அதனால் வில்வலனும் மாண்டான். பூதேவியை இரு கொடியோரின் கொடுமையிலிருந்து நீக்கி அருள் புரிந்து விட்டார் அகத்தியப் பெருமான்.

அதன்பின் முனிவர் மீண்டும் தமது வழியில் புறப்பட்டு, கொங்கு நாட்டை நோக்கிச் சென்றார். அவ்வாறு செல் போது, இறந்த வில்வலனும் வாதாவியும் கரிய உடம்

அகன்றும் சூழ்ந்தும் ஆரவாரித்தார்கள். அதனைக் கண்ட முனிவர், 'நாம் கொன்ற வில்வலனும் வாதாவியும் துருவாச முனிவரின் புத்திரர்களாதலால், அவர்களைக் கொன்ற பாவம் பிரமஹத்தியாய் நம்மை இவ்வுருவங்களில் தொடர்ந்து வருகிறது. இப்பாவம் நீங்கும்பொருட்டு இங்கு சிவபெருமானை வழிபாடு செய்வோம்' என்று கருதி அங்கே ஒருபுறத்தில் சிவலிங்கம் அமைத்துப் பல நாட்கள் மெய்யன்போடு வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார். அகத்தியரைத் தொடர்ந்த பிரமஹத்தித் தோஷம் நீங்கியது.

அகத்தியரின் செயலகளை உணர்ந்தார் நாரதப் பிரம்மம். வருங்காலத்துக்கு எப்படி வழி வகுப்பது என்பதைத் தெளிந்தார். சூரபன்மனுக்குப் பயந்து மூங்கில் வடிவாய்ச் சீர்காழியில் சிவபெருமானை நோக்கித் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் இந்திரனிடம் சென்றார். நாரதரைக்கண்ட இந்திரன் பணிந்து வணங்கினன்.

நாரதர் அவனை வாழ்த்தி, "சுகமாய் இருக்கின்றாயா?" என்று ஏதுமறியாதவர் போல் வினவினார். இந்திரன் தொழுத கையினனாய், "சுவாமி! அடியேன் இதுவரை சுகமாய்த்தான் இருந்தேன். இப்பொழுதுதான் அடியேன் செய்யும் சிவ பூசைக்கு இடையூறு ஏற்பட்டுள்ளது. நான் சிவபூசைக்கு என்று பயிரிட்ட நந்தவனம் நீரின்றி வாடுகின்றது. எளியோனாகிய எம்பெருமானை எளிமையாகப் பூசிப்பதற்குக் கூடக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்ற குறையால் நான் தேவ ராஜ பதவி போனதைவிட அதிகமாக வருந்துகிறேன்" என்று கூறினான்.

"தேவராஜன்! சிவபூசைக்கு வந்த இடையூறு இறைவனருளால் இனிதே நீங்கும். சிவாநுக்கிரகத்தால் பழைய படியே உனக்குப் பொன்னுலக அரசாட்சியும் வரப்போகிறது. அகத்திய முனிவர் கொங்கு நாட்டில் சிவபூசை செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கமண்டலத்திலுள்ள காவிரி நீரை இங்கே வருமாறு செய்தால் உன் மனக் குறை தீர்ந்து தேவனை அபிஷேகிக்க நீர் கிடைக்கும்" என்று நாரதர்

"சுவாமி! அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்திலுள்ள காவிரியாற்றை இங்கே வரச் செய்வது எப்படி?" என்று நாரதரிடம் இந்திரன் ஆர்வமாகக் கேட்டான்.

"அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து விட்டால் காவிரி தன்னால் வந்துவிடும்" என்றார் நாரதர்.

"கமண்டலத்தைக் கவிழ்ப்பது எளிய காரியம்தான். ஆனால் கமண்டலத்துக்குரியவர் மகா தபஸ்வியாகிய அகத்திய முனிவரல்லவா? அகத்தியரின் கமண்டலத்தைக் கவிழ்க்க வல்லவர் யாவர்? அக்கினிமலையை அணுகும் கொசுவும் உளதோ?" என்று இந்திரன் கேட்டான்.

"இந்திரா! உனக்கு ஏன் இந்த ஐயம்? வினையைத் தீர்க்கத் தான் விக்கேசுவரப் பெருமான் இருக்கிறாரே! விநாயகக் கடவுளை மெய்யன்போடு வழிபாடு செய். அல்லல் களைந்தே அருள் வழி காட்டும் ஆனைமுகன், காவிரி இங்கு பரவக் கருணை புரிவார்" என்று நாரதர் கவின்றார்.

வந்திப்பாரது வினைகளையெல்லாம் தீர்க்கவல்ல விநாயகப் பெருமானை, ஐந்து கரத்து ஆனைமுகப் பெருமானை அருச்சனை புரிந்து துதித்து வழிபட்டான் இந்திரன்.

சொற்பதம் கடந்த தூய மெய்ஞான அற்புதம் மின்ற கற்பகக் களிறுகப் பல கோடி கணங்கள் சூழ விநாயகக் கடவுள் இந்திரனுக்குக் காட்சியளித்தார். அவரை இந்திரன் பன்முறை பணிந்து துதித்தான்.

"என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று மனம் குளிர்ந்து கேட்டார் வேண்டிய வேண்டியாங்கு வழங்கும் விநாயகப் பெருமான்.

ஈசனைத் திருமுழுக்காட்டத் தீர்த்தமில்லாத குறையைத் தேவராஜன் தெரிவித்தான்.

இது இந்திரனுக்கு வரமளிப்பதோடு, தந்தைக்குச் செய்யும் தொண்டுமாயிற்றே என விக்கேசுவரர் மகிழ்ச்சியுற்றார். "இந்திரனே! தீர்த்தம்தானே வேண்டும்? கங்கா நதியை இங்கே அழைத்து வரட்டுமா? அல்லது கடல்களையெல்லாம் கொண்டு வர வேண்டுமா?" என்று கேட்

"சுவாமி! அவையெல்லாம் வேண்டாம். அகத்திய முனிவர் கொங்கு நாட்டில் சிவபூஜை செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய கமண்டலத்திலுள்ள காவிரியைத் தேவரீர் இங்கு வருமாறு செய்தால் நந்தவனம் செழிக்கும்" என்று இந்திரன் வேண்டிக் கொண்டான்.

"அவ்வண்ணமே செய்வோம். கவலைப்படாதே!" என்று விநாயகக் கடவுள் அருள் புரிந்துவிட்டு விரைந்து கொங்கு நாடு சென்றார். அடியார் குறையை விரைந்து விரைந்து தீர்க்கும் வள்ளலன்றோ விநாயகர்?

கொங்கு நாடு சென்ற விநாயகப் பெருமான் தமது துப்பார் பெருந் திருமேனியின் பவள ஒளியையும், பரந்து விரிந்த பெருமையையும் அருட்பாங்கால் மாற்றிக் கொண்டு காக வடிவம் எடுத்தார்; அகத்திய முனிவரின் கமண்டலத்தின் மீது அமர்ந்தார். அகத்திய முனிவர் கையை உயர்த்தி அதனை ஓட்டினார். காக வடிவமாயிருந்த கணபதி உடனே கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்து விட்டுச் சிறகடித்துக் கிளம்பினார். கமண்டலத்தினின்று பெருகிய காவிரியாற்றை நோக்கி, "நீ பூமியிற் செல்லக் கடவாய்" என்று பணித்தருளினார்.

தேவி காவிரி தனது யாத்திரையைத் தொடங்கினாள். விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் நடுங்கும்படி ஆரவாரித்துக் காவிரி நதி விரைந்து பூமியில் பாய்ந்தது.

கமண்டலம் கவிழ்ந்ததைக் கண்ட அகத்தியர் சிறிக் காக்கையைப் பார்த்தார். சீற்றத்தில் ஞானதிருஷ்டியும் மறைந்தது. விநாயகர் காக வடிவம் நீக்கி அந்தண பிரமசாரி வடிவம் கொண்டு தேஜோமயமாக நின்றார்—இப்போதேனும் முனிவர் தம்மைப் புரிந்து கொள்வாரா என்று பரீட்சிப்பதே போல.

அகத்திய முனிவரின் சினம் அந்தணச் சிறுவனின் அழகில் லயிக்குமா? தேவ தேவனை அபிஷேகிப்பதற்காகத் தேவ[illegible]நவனிடமிருந்தே அவர் பெற்று வந்த தீர்த்தம் போய்விட்ட [illegible]னில் மனம் தாளுமா? புரம் எரித்த புரிசடைக் கடவுள் [illegible]வே வெகுண்டார் அகத்தியர். "கமண்டலத்தைக் [illegible]ந்த இவன் தேவனோ? அவுணனோ? வேறு எவனோ? [illegible]"

என்று கருதி அந்தணச் சிறுவனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினார். முனிவர் ஓட முடியாமல் ஓடித் துரத்திக்கொண்டு வருவதைக் கண்ட விஷமக்கார விநாயகர் பயந்து ஓடுவதுபோல் தாமும் விரைந்து ஓடினார். அருந்தவ முனிவர் அந்தணச் சிறுவனது சென்னியிற் குட்டுவதற்குத் தம் இரு கரங்களையும் குவித்துக் குவித்துத் துரத்தினார். அந்தணச் சிறுவனைப் பிடிக்க முயன்ற அகத்தியர் தமது முயற்சி வெற்றி பெறுமல் மிகவும் தளர்ந்தார்; "இவன் பெரும் மாயனாக இருக்கிறானே; என் செய்வது?" என்று வருந்தினார்.

ஒற்றை மருப்புடைய வெற்றிக் கணபதி திருவுளம் இரங்கினார். வேதியக் கிழவரை இனியும் வேதனைப்படுத்த லாகாது எனக் கனிவு கொண்டார். ஞான ஸ்வரூபமாய் விளங்கும் தமது மலையனைய திருமேனியை அகத்தியருக்குக் காட்டித் தரிசனம் அருளினார்.

அகத்தியர் பரவசப் புல்லரிப்பு கொண்டார். அடுத்த கணமே தாம் செய்த அபசாரத்துக்காக நடு நடுங்கினார். "ஆ! நான் கெட்டேன். ஐந்து கரத்து எந்தையா இங்கு என்னிடம் வந்து எழுந்தருளினார்? அறியாமையினால் நான் அடிக்கத் துரத்தி விட்டேனே!" என்று கலங்கி ஏங்கினார். விநாயகப் பெருமானைக் குட்ட ஓங்கிய கரங்களால் தமது சென்னியில் இடி விழுந்தாற்போலக் குட்டிக் கொண்டார்.

கருணையே உருவான கணபதி அவரது கரங்களைப் பற்றி நிறுத்தி, "அஞ்சாதே!" என்று அபய வாக்கு அளித்தார். "தேவேந்திரன் சிவபூஜைக்கு என்று நிலவுலகில் வைத்த நந்த வனம் நீரின்றிக் கரிந்து போய் விட்டது. அதனால் நீர் பெற விரும்பி நம்மைத் துதித்து வழிபட்டனன். அவன் வேண்டு கோளுக்கு இணங்கி நாம் காக வடிவாய் வந்து உன் கமண்ட லத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரி நதியை நிலவுலகத்தில் பாயும்படி கட்டளையிட்டோம். தவத்திற் சிறந்த நீ நம் தந்தையாகிய சிவ பெருமானிடத்து ஆராத அன்பு கொண்டவன்; ஆதலால் நமக்கும் நீ அன்பன். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமோ கேள்" என்றார் விநாயகர்.

"ஞானமே உருவான யானைமுகத் தெய்வமே! அடியேன் தேவரீரிடத்திலும் சிவபெருமானிடத்திலும் குன்றாத அன்பு

யவனும் என்றும் இருக்க வரம் தரவேண்டும். இப்பொழுது அடியேன் செய்தது போல் தேவரீரது சந்நிதியில் சிரசில் குட்டி கொண்டு வழிபடுவோருக்கு அறிவு பெருக வேண்டும்; அவர்களது குறையை நீக்கி நல்லருள் பாலிக்க வேண்டும்" என்று அகத்திய முனிவர் வேண்டிக் கொண்டார். ஐங்கரத்தண்ணல் அவ்வண்ணமே அருள் புரிந்தார்.

சிவக்கொழுந்தை எண்ணிச் சிரசில் குட்டிக்கொண்டால் அங்கு ஸஹஸ்ரார கமலத்தில் பெருகும் அமுதம் துளும்பி நாடிகள் வழியே நம் தேகம் முழுதும் பாய்ந்து திவ்விய உணர்வைத் தரும்.

சிரசில் குட்டிக் கொண்டு வழிபடுவது போல, காதைப் பிடித்துக் கொண்டு தோப்புக்கரணம் போடும் வழிபாடும் கணபதிக்கே உரியது. 'தோர்பி கர்ணம்' என்பது கையால் காதைப் பிடித்துக்கொள்வதைக் குறிக்கும் வடமொழிச்சொல்.

கஜமுகாசுரன் மிகுந்த வலிமையுடையவன். சிவபெருமானை வேண்டிப் பெருந்தவம் புரிந்தவன். சிவபெருமான் அவனுக்குக் காட்சி தந்த போது "விலங்குகளாலும், பூதங்களாலும், மானுடர்களாலும், கனலாலும், புனலாலும், பிறவற்றாலும் மரணமில்லாமல் இருக்க வேண்டும்" என்று வரம் பெற்றான்.

வரத்தின் பலத்தினால் தருக்குற்றான். மாலயனாதி வானவர்கள் யாவரையும் அழைத்துத் தண்டித்து, காலையும் மாலையும் அவர்கள் தன்முன் இரு செவிகளையும் பிடித்துக் கொண்டு ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் போட வேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டான்.

கஜமுகனால் துன்புற்ற அமரர்கள் சிவபெருமானிடம் சென்று முறையிட்டுக் கொண்டனர். சிவபெருமான் கஜமுகனைச் சங்கரிக்குமாறு கணபதிக்குக் கட்டளையிட்டார். விநாயகர் பரிவாரங்களுடன் சென்று கஜமுகனுடைய சேனைகளையெல்லாம் வென்றார். எந்த ஆயுதத்தாலும் கஜமுகன் இறவாமலிருப்பதைக் கண்ட கணபதி தம்முடைய ஒரு ...ம்பை முறித்து ஏவினார். யானையின் பெருமையும் அழ... அதன் தந்தத்தில் தான் உள்ளன. எனினும் உலகுக்கு ...ரம் புரிவதற்காகப் பிள்ளையாரப்பன் தயங்காது ...தத் தியாகம் செய்தார். அந்தக் கொம்பு கஜமுகனைப்

பிரயாசையின்றியே பிளந்தது. கஜமுகன் மூஷிக வடிவங் கொண்டு விநாயகரை எதிர்த்தான்

கணபதி அவன் மீது கருணை பொழிந்து அவனையே வாகனமாக்கிக் கொண்டருளினார்.

மாலயனாதி வானவர்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பமடைந்து விநாயக மூர்த்தியை வணங்கி நின்றார்கள்.

"எங்கள் இடர்தீர்த்த எந்தையே! பன்னெடுங்காலமாக நாங்கள் கஜமுகன் முன்னிலையில் தோப்புக்கரணம் போட்டோம். தாங்கள் அவனை அழித்து எங்களுக்கு இன்னருள் புரிந்தீர்கள். இனி தங்கள் திருமுன் நாங்கள் தோப்புக்கரணம் போடுவோம. இதுபோல் தங்கள் திருமுன் தோப்புக்கரணம் போடுபவர் யாவராயினும் அவர்கள் இடரைக் களைந்து ஆண்டருள் புரிய வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

"உங்கள் விருப்பம் போலவே ஆகட்டும்" என்று மனம் நிறைந்து கூறினார். நிறைவின் சின்னமாகவே பேழை வயிற்றுடன இலங்கும் பெருமான், "அசுரர் முன் செய்தாற் போல் ஆயிரம் தோப்புக்கரணம் போட வேண்டாம். மூன்று முறை போட்டாலே திருப்தி அடைவோம்" என்று வரமளித்தார் கரிமுக வரதர்.

ஹரிஹர புத்திரன்

ஐந்து கரப் பெருமான் காக வடிவிற் சென்று அகத்திய முனிவருடைய கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்ததால் அக்கமண்டலத்தினின்றும் புறப்பட்ட காவிரி நதி, பல காதவழி கடந்து சந்தன மரம் முதலிய விருட்சங்களையும், யானைத் தந்தம், பொன் முத்து முதலிய உயர் பொருட்களையும் வாரிக்கொண்டு கீழ்த்திசை நோக்கிச்சென்றது. புண்ணியம் மிக்க தமிழ் நிலத்துக்கு மேலும் புண்ணிய வளமூட்டியது. தமிழ் மக்களின் வயிற்றுக்கு உணவு படைக்கும் மரகத வயல்கள் காவிரியின் அருளி[illegible] தோன்றுவதோடு, உள்ளத்துக்கு உணவு படைக்கும் தெய்[illegible] திருக்கோயில்களும் இனி இந்தக் காவிரியின் இரு கரை[illegible] லும் எழும்பி மகோன்னதமாக நிற்கப்போகின்றன.

யின்றேல் தமிழகத்துக்குப் பொருளாதாரமும் இல்லை; அருளாதாரமும் இல்லையன்றோ?

இந்திரன் தவம் செய்து கொண்டிருந்த சீர்காழிப்பதியைக் காவிரியடைந்தது. காவிரியைக் கண்ட இந்திரன் துன்புற்று வெந்த தன் உள்ளத்தில் அமுதப் பெருக்காகிய காவிரி பாய்வதே போல் கவலை நீங்கினன். ஈசனுக்காக அவன் வளர்த்த நந்தவனத்தில் தேவி காவிரி பாய்ந்து காய்ந்த செடிகளுக்குப் புத்துயிர் ஊட்டினாள். திவ்விய மலர்கள் மீண்டும் புஷ்பித்தன. அமரேசன் காலந்தோறும் மலர் கொய்து பரமேசனுக்கு வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தான்.

இதேபோதில் சூரபன்மனின் கொடுமையால் வருந்திய தேவர்களும் சீர்காழிப் பதிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இந்திரனின் அடிகளில் விழுந்து வணங்கி, "எங்கள் அரசே! அறநெறி சிறிதும் இல்லாத அசுரர்கள் வசத்தில் எங்களை விட்டு விட்டு இப்படி தேவியாரோடு மட்டுமாக இங்கு வந்து விட்டீர்களே, இது தகுமா? எங்களைக் காக்க வல்லவர் தாங்களே அல்லவா? மன்னவனாகிய தங்கள் கடமையன்றோ மக்களாகிய எங்களைப் பரிபாலிப்பது? புரந்தரனே! எமைப் புரந்திடாமல் இப்படி வெளியேகலாமா? தாரகன் என்னும் மத்தகஜம், சிங்க முகன் என்னும் கொடிய சிங்கம், சூரன் என்னும் வெம்புலி—இவற்றிடம் தேவர்களாகிய பசுக்களைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டுத் தாங்கள் மறைந்து வந்திருப்பது நன்றோ? நாங்கள் சூரபன்மனுக்கு ஊனும் மீனும் சுமந்து, மானங்கெட்டு ஞானம் கெட்டு உழல்கிறோம். வேதங்களை மறந்தோம், சீலமும் சிவ பூஜையும் எங்களை விட்டு நீங்கி விட்டன. அமரபோகம் நீங்கியதற்காக வருந்தா விடினும் ஆன்மபோதத்தை இழந்த துயரத்தை தாள முடியவில்லை. இனியும் எங்களால் துன்பப்பட முடியாது. எங்கள் இடர் நீங்க ஓர் உபாயம் தாங்கள்தான் காண வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இந்திரன் கலங்கினன். நீண்ட நேரம் யோசித்தான். ர்ந்து பெரு மூச்சு விட்டான்.

"என் அருமைத் தேவர்காள்! சூரபன்மன் அளப்பரும் செய்திருக்கிறன். அவனால்தான் நமது வாழ்வும் வலிவும் என்னால் எதிர்க்க வொண்ணாத அந்தப் பாவி தீய

எண்ணங் கொண்டு அயிராணியைக் கைப்பற்றவும் என்னைச் சிறையிலிடவும் கருதிப் பல அசுரர்களை ஏவினன். அவனுடன் போரிட முடியாது என்று கண்ட பின் நான் இந்திராணியுடன் இங்கு மறைந்து வந்தேன். என்னல் வேறொன்றும் செய்வதற்கு இல்லாததால் நீங்களும் அறியாமல் இங்கு வந்து சேர்ந்தேன். நமக்கு நலம் உண்டாக வேண்டுமானால் ஈசுவரன் அநுக்கிரகத்தாலேயே அது கிட்டவேண்டும். இதன் பொருட்டு சிவத்தைப் பேணித் தவத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இனி நாம் எல்லோரும் திருக்கயிலாய மலைக்குச் சென்று சிவபெருமானைத் தரிசித்து நம் குறைகளை முறையிடுவோம், வாருங்கள்'' என்றான்.

தேவர்கள் மழை கண்ட பயிர் போல் மகிழ்ந்தனர். ''அரசே! இப்போதே நாம் கைலாய நாதனைக் கண்டு குறையிரந்து வருவோம்'' என்று ஆர்வத்துடன் கூறினார்கள். இந்திரன் தேவர்களைச் சிறிது நேரம் அங்கேயே இருக்கச் சொல்லி, இந்திராணி இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்றான்.

''பெண்ணரசியே! தேவர்கள் இங்கு என்னிடம் வந்து தங்கள் குறைகளைக் கூறி முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். நம் துன்ப நீக்கத்தின் பொருட்டு நான் தேவர்களுடன் கயிலை மலைக்குச் செல்கிறேன். விடை தருக'' என்று இந்திரன் கூறினன்.

இந்திரன் கூறியதைக் கேட்ட இந்திராணி பாணம் ஏறுண்ட மயில் போல் மயங்கினள். அவளை இந்திரன் அன்போடு எடுத்து மயக்கம் தெளிவித்தான்.

''ஐயனே! நான் பொன்னுலகப் பெருவாழ்வை விட்டு மண்ணுலகம் வந்தும் தங்களுடன் இருப்பதால்தான் மகிழ்ச்சி குன்றாமல் இருக்கிறேன். தாங்கள் இங்கிருந்து என்னைப் பிரிந்து சென்றால் என்னல் உயிர் வாழ முடியுமா? சக்கரவாகப் பட்சிக்குச் சந்திரனும், வானம்பாடிக்கு மேகமும் துணையாயிருப்பது போல் எனக்குத் தாங்கள்தானே துணை? பிரிவாற்றாமை தாங்காது தவிப்பேன் என்பதோடு, தாங்கள் இல்லாத போது கொடிய அவுணர்கள் வந்து துன்புறுத்தவும் கூடும். நம் புதல்வன் சயந்தனும் இங்கு இல்லை; ஐராவதமும் இல்லை. வேறு பணிப் பெண்களும் இல்லை. பழிக்கு அஞ்சாத

பாவங்களுக்கு உறைவிடமானோருமாகிய அவுணர்கள் என்னை அபகரிப்பார்கள். என்னை விட்டுச் செல்லாதீர்கள். நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்'' என்று இந்திராணி நடுங்கிக் கொண்டே கூறினாள்.

அயிராணி கூறியவற்றைக் கேட்ட இந்திரன் சிறிது நேரம் யோசித்தான். பின்னர், ''அன்புக்குரியவளே! வருந்தாதே. உனக்குத் துணையில்லை என்று கலங்க வேண்டாம். சிவபெருமானுக்கும் திருமாலுக்கும் புதல்வராக உதித்த ஐயனார் நமக்கு ஒப்பற்ற காவலாக இருக்கிறார். அவரைத் தியானித்தால் இங்கு எழுந்தருளுவார். அவரிடம் உன்னை அடைக்கலமாகக் கொடுத்து நான் செல்கிறேன். அவர் உன்னைக் காத்தருள்வார். அஞ்ச வேண்டாம்'' என்று கூறினான்.

''சுவாமி! திருமாலுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் மகவு உதித்ததா? எப்போது? ஐயனாருடைய வரலாறு யாது? அடியேனுக்குச் சொல்லுங்கள்'' என்று தேவராணி ஆச்சரிய ஆர்வத்துடன் வினவினாள். ஐயனாரின் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினான் இந்திரன்.

''முன்பு திருமாலை முன்னிட்டுக் கொண்டு தேவர்கள் அமிர்தம் விரும்பிப் பாற் கடலைக் கடைந்த கதை நீ அறிவாயல்லவா? அப்போது ஆலகால விடம் எழுந்ததும், அதனைக் கண்டு தேவர்கள் அனைவரும் அஞ்சி நடுநடுங்கி ஓடியதும் உனக்குத் தெரிந்தவைதானே? நாங்கள் திருக்கயிலாய மலை சென்று சிவபெருமானைத் தஞ்சம் அடைந்து முறையிட்டுக் கொள்ள, கருணையே உருவான கண்ணுதற் கடவுள் பாற் கடலினின்று எழுந்த ஆலகால விடத்தைத் தாமே உண்டு கண்டத்தில் அடக்கிக் கொண்டு தேவர்களுக்குத் திருவருள் பாலித்த அருட் சரிதையும் நீ அறிவாய். பின்னர் தேவர்கள் தொடர்ந்து பாற்கடலைக் கடைய அமுதப் பொற்குடம் அதனின்று எழும்பியது. அமிர்தம் உண்ணுவதில் தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் போர் மூண்டது. திருமால் மூவுலகமும் விரும்பத் தக்க வண்ணம் மோகினி வடிவம் எடுத்தார். அம் மோகினி வடிவைக் கண்ட அசுரர்கள் அவளது அழகில் மயங்கி, காமப் பித்துக் கொண்டு அமிர்தத்தை மறந்தார்கள்.

தேவர்களும் மோகினியின் மீது மையல் கொண்டார்கள். ஆம்! பெண்ணாசை யாரைத்தான் விட்டது?

'எண்ணு அவுணர் தொகையல்லயதை எந்தை மாயம்
உண்ணுடு வானோர் களும்பெண்மயல் உற்று நின்றார்;
மண்ணாசை தன்னில் பொருளாசையின் மாய வாழ்க்கைப்
பெண்ணாசை நீங்கல் எளிதோ பெரியோர் தமக்கும்?

தேவர்களும் அசுரர்களும் காமத்தால் மயங்கி நின்ற போது, மோகினி வடிவம் கொண்ட திருமால் அவர்களை நோக்கி, "உங்கள் சண்டையை விடுங்கள். இங்கு நான் இருக்கிறேன்; அமிர்தமும் இருக்கிறது. இவ்விரண்டில் நீங்கள் எதையாவது ஒன்றை விரும்பி எடுத்துக் கொள் ளுங்கள்' என்று கூறினார். பெண் மோகம் யாருக்குமே இயல்பு. எனினும் விவேகமுடன் முடிவெடுக்க ஒரு வாய்ப்பு உண்டா னால் அறிவுடையோர் பெண்ணாசையைத் தள்ளி விடுவார்கள். அமரர்கள் இவ்வாறே மோகினி ஆசையைமறந்து அமிர்தத்தை வேண்டினர். எக்காலும் திருந்தாத அசுரர்களோ பெண் பித்துப் பிடித்து, "மோகினியே வேண்டும்" என்றார்கள். மோகினி அசுரர்களைப் பார்த்து, "உங்களில் வீரன் யார்?" என்று வினவினாள். அசுரர்கள் ஒவ்வொருவரும் "நானே வீரன்; நானே வீரன்" என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு முன்வந்தார்கள். இதனால் அசுரர்களுக்குள்ளேயே சண்டை மூண்டது. அச் சண்டையில் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டு அழிந்து போனார்கள்.

"திருமாலின் மோகினி வடிவ மாயத்தை அறிந்த அசுரர் களில் இருவர் மட்டும் சண்டையில் இறங்காமல் தேவ வடிவங் கொண்டு அமரர்களுடன் கலந்து நின்றார்கள். திருமால் மோகினி வடிவம் நீங்கித் தேவர்களிடம் சென்று அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித்தார். அமரர் வடிவிலிருந்த அசுரர் இருவரும் அமிர்தத்தைத் தேவர்களுக்கு முன்னதாக உட்கொண்டனர் அதனைக் கண்ட சூரிய சந்திரர் 'இவர்கள் அமரர்கள் அல்லர்' என்று திருமாலுக்கு உணர்த்தினார்கள். திருமால் தன் கையி லிருந்த அகப்பையினால் அவர்கள் தலையில் அடித்தார். அத அவர்களின் தலை துண்டாகியது. அமிர்தம் கண்டத்தை ... யும்போது தலை முண்டத்திலிருந்து துண்டானதால் அவர் ...

உடல்கள் அழிந்தபோதிலும் தலைகள் அழியாமலிருந்தன. "நீங்கள் அமிர்தம் உண்டதால் விண்ணுலகில் இருக்கத்தகுந்தவர்கள்; நீங்கள் இருவரும் கிரகங்களாகுக" என்று திருமால் பணித்தார். அதன்படி அந்த அசுரர்கள் இருவரும் இராகு, கேது என்னும் கிரகங்களாயினர். தேவி! இக்கதை யாவும் நீ முன்பே அறிந்திருக்கக் கூடியதுதான். இனி நீ அறியாத கதையைச் சொல்கிறேன்.

தேவர்களுக்கு அமிர்தம் பகிர்ந்தளித்த பின் திருமால் தாம் முன்பு கொண்ட மோகினி வடிவுடன் பாற்கடலின் கரையில் இருந்தார். சிவபெருமானுக்கு நால்வகைச் சக்திகள். பராசக்தி மாயகாரிய சம்பந்தத்தால் நான்கு வகையாகித் திருவருள் புரிகிறாள். உலகை உற்பத்தி செய்யும் ஜகன்மாதாவாக இருக்கும்போது சிவபெருமானுக்குத் தேவியான பார்வதியாகவும், அன்பு கொண்டு உலகை ரட்சிக்கும்போது திருமாலாகவும், கோபங் கொண்டு உலகைப் பட்சிக்கும்போது காளியாகவும், நன்மையை நிலைநாட்டுவதற்காகச் சமர் புரியும்போது துர்க்கையாகவும் விளங்குவாள்.

ஏகைவ சக்தி; பரமேச்வரஸ்ய
ப்ரயோஜநார்த்தாய சதுர்விதாபூத்
போகேபவாநீ புருஷேஷு விஷ்ணு:
க்ரோதேச காளீ ஸமரேச துர்கா

தம் சக்திகள் நால்வரில் திருமாலும் ஒரு சக்தியாயிருப்பதை நம்மனோர்க்குத் தெரிவித்தருளும் பொருட்டு, சிவபெருமான் பெருவனப்புடைய திருவடிவம் தாங்கித் திருப்பாற் கடலருகே வந்தார். அவரைக் கண்டு திருமாலாகிய மோகினி மாலாகி மையலுற்றாள். மின் சக்தி புவியில் பாய்வது போல் சக்தி சிவத்தினுள் பாயவே துடிக்கும். அண்ட சராசரங்களுக்கு உள்ள ஆகர்ஷணத்துக்குக் காரணமே சிவத்துக்கும் சத்திக்கும் உள்ள பரஸ்பர ஆகர்ஷணம்தான். அந்த ஆகர்ஷணத்துக்கே அன்பு என்று பெயர். கணவன் மனைவியிடையும், மாதா மக்களிடையும், தோழர்களிடையுமுள்ள அன்புக்கெல்லாம் ஊற்று சிவ சக்தியின் பரஸ்பர அன்பேயாகும். சக்தியாகிய திருமாலிடம் சிவபெருமான் ஈர்க்கப்பட்டார்.

"நின் வடிவம் எத்துணை இனிது, மோகினி!" எனக் கூறி அவளை அணுகினார்.

நாணமடைந்த விஷ்ணு, "உலக மாதாவாகிய உமையம்மையார் என்றும் தங்களைக் காதலித்திருக்கத் தேவரீர் என்னை விரும்புவது ஏன்? முன்னொரு நாள் பங்கயனுக்குப் படைப்புத் தொழில் கைகூடும் பொருட்டுப் பார்வதி தேவியாருடன் தாங்கள் சேரும்படி வேண்டிக் கொண்டேன். ஆனால் துறவித் தெய்வமாகிய தேவரீருக்கு உமையம்மையாரிடத்தும் சிருங்கார நாட்டமில்லை. மேல் நோக்கிய வீரியம் உடைய தேவரீர் அடியேனைக் கருதி வந்த காரணம் யாதோ? தேவரீரது அற்புத விளையாட்டை அறிய வல்லவர் யாவர்?" என்று வியந்து கூறினார்.

"மோகினி! நீயும் நமக்கு ஒரு சக்தியே. அன்று யாம் பிட்சாடனராகத் தாருகாவனத்திற்குச் சென்று முனி பத்தினிகளைக் கவர்ந்தபோது நீயும் ஒரு பெண்ணாகி முனிவரைக் கவர்ந்து ஞானமளித்ததை மறந்தனையா? பழைய நான்முகன் இறந்து போனதும் நம்மை அடைந்து பிரம்மனைப் பெற்றதையும் மறந்தனையா?" என்று கூறித் தமது பொற்கரத்தை நீட்டி மோகனசுந்தரியைப் பிடிக்கச் சென்றார் சிவபெருமான். நாணி ஓடினாள் மோகினி. அரனார் அவளைத் தொடர்ந்து சென்றார். நாவலந் தீவில் வடதிசைக் கடலோரத்தில் உள்ள சால விருட்சத்தின் நிழலில் மணியும் ஒளியும் இணைந்தன. சிவமும் சக்தியாகிய திருமாலும் இணைந்தன!"

[கண்டகி நதி அங்கிருந்து பிரவகித்தது. அதன் நீரில் வச்சிரதந்தி என்னும் ஜீவராசிகள் உள்ளும் புறமும் சக்கரக் குறியுடன் பொன் வண்ணமாய் உதித்தன. அவை மண்ணினால் கூடுகளை உண்டாக்கி, அதிலேயே வாழ்ந்து மடியும்; அவை மடிந்த பின் அந்தக் கூடுகள் சக்கரக் குறியுடன் காணப்படும். அவற்றை ஆற்றோட்டம், கரையில் கொண்டு வந்து ஒதுக்கி விடும். உலகிலுள்ளோர் அவற்றை எடுத்துச் சென்று உள்ளே இருக்கும் பொன்னை எடுத்து அடையாளங்களைப் பார்த்து, இன்ன இன்ன மூர்த்தம் என்று உணர்ந்து விஷ்ணுவாக பாவித்துப் பூசிப்பார்கள். அந்த மண் கூடுதான் சாளகிராமம்.]

இந்திரன் தன் தேவியிடம் கதையைத் தொடருவான்

"அரியும் அரனும் அன்பில் லயித்தபோது, கரிய மேனியும், சிவந்த சடையும், செண்டு தரித்த கையுமாய் ஒரு குமாரர் அவதரித்தார். அப் புதல்வருக்கு ஹரிஹரபுத்திரர் என்று அரனார் நாமம் சூட்டிப் பல வரங்களைத் தந்து உருத்திரர்களுக்குள் ஒருவராக்கினார். ஒரு புவனத்தை நல்கி தேவர்களும் முனிவர்களும் வணங்கும் முதன்மையும் தந்தார். ஹரிஹர புத்திரரே, சாஸ்தா என்றும் ஐயனார் என்றும் ஐயப்பன் என்றும் திருநாமங்களைப் பெற்றார்.

சாஸ்தா உதிக்க வேண்டுமென்றேதான் அரனும் அரியும் ஒன்றுயினர். எனவே ஐயப்பன் அவதரித்தவுடன் திருமாலுக்கும் ஐயனாருக்கும் விடை தந்து மறைந்தருளினார் துறவித் தெய்வமான சிவபெருமான்.

சசிதேவி! ஹரிஹர புத்திரர் தமது புவனத்தில் பூத கணங்களுடன் இருப்பார். விண்ணவரும் மண்ணவரும் விரிஞ்சனும் வணங்கும் விசிட்டமுடையவர் அவர். விஷ்ணுவாலும் புகழத்தக்கவர் அவர். அவர் உன்னைக் காத்தருள்வார்" என்று இந்திரன் கூறினான்.

ஐயனாரின் பெருமையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த இந்திராணி சீர்காழியிலேயே தங்கியிருக்க உடன்பட்டாள்.

இந்திரன் ஐயப்பனைத் தியானித்தான். அவர் பூத கணங்கள் சூழ வெள்ளை யானைமீது பூரணை, புட்கலை என்ற தேவியர் சமேதராய் அங்கே பிரசன்னமானார். அவரை வணங்கிய இந்திரன், "எம்பெருமானே! சிவபெருமானிடம் சூரன் கொடுமையை விண்ணப்பிக்கும் பொருட்டு அடியேன் தேவர்களுடன் திருக்கயிலாயம் செல்கிறேன். நான் சென்று திரும்பி வரும் வரையில் இவளைத் தங்களிடம் அடைக்கலமாகத் தருகின்றேன். தமியேன் போய் வரும்வரை இவளைக் காத்தருள வேணும்!" என்று வேண்டினான்.

"அமரபதி! அஞ்ச வேண்டாம். இந்திராணிக்குத் துன்பம் வராமல் யாம் காத்து நிற்போம். நீ கயிலைக்குச் செல்க" என்று ஐயனார் பணித்தருளினார்.

தமது வீரருள் வாட் போரில் நிகரற்ற மகா காளரை ...க்கி "இந்திரன் திரும்பி வரும் வரையில் தனித்திருக்கும் ...வியைக் காத்து நிற்பாய்" என்று கட்டளையிட்டார்.

...மரர் கோன் அயிராணியிடம் விடைபெற்றான்.

அன்னப்பேடும் இராசாளியும்

இந்திரன் தேவர்களை அழைத்துக் கொண்டு திருக் கயிலாய மலையைச் சென்றடைந்தான். முதல் வாயிலை யடைந்ததும் திருநந்தித் தேவரை வணங்கித் தன் குறைகளைக் கூறினான்.

"சிவபெருமான் சனகாதி முனிவர் நால்வருக்கும் மௌன நிலையை உணர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார். ஆகவே, இத் தருணம் அங்கு யாரும் செல்லக் கூடாது" என்றார் நந்தி தேவர்.

சென்ற இடமெல்லாம் தோல்வியாயிற்றே என இந்திரன் மிகுந்த வேதனை அடைந்தான். நந்தி தேவரை வணங்கிக் கூறினான்: "எந்தையே! சூரபன்மனுக்கு அடிமை செய்து இளைத்தோம். எங்கள் குறைகளை ஈசுவரனிடம் முறையிடவே வந்தோம். எங்கள் வேண்டுகோளை இறையவர் செவிமடுத் தாராகில் அவரது கருணைப் பண்புக் கேற்ப சூரனை உடனே சம்ஹாரிக்க வேண்டியிருக்கும். அவ்வாறு அவர் சூரபன்மனை அழித்தால் அவனுக்கு முன்பு தாமே கொடுத்த வரத்தையும் அழித்ததாகும். சத்திய ஸ்வரூபமான சர்வேசுவரனே சொல் தவறினார் என்று ஏற்படும். மாறாக நாங்கள் விண்ணப்பம் விடுத்த பின்னும் எங்கள் அல்லலை அகற்றவிட்டாலோ அருள் வள்ளல் என்று இறைவர் பெற்றுள்ள புகழுக்கு இழுக்கு உண் டாகும். ஆதலால்தான் நாங்கள் வேண்டுகோள் விடுத்து அவரை இக்கட்டில் ஆழ்த்தக் கூடாது என்றே மோன நிலை யில் வீற்றிருக்கிறாரோ?" என்று புலம்பினான் இந்திரன்.

இறைவனின் லீலையை யாரே அறிய வல்லவர்? காவிரி யைத் தருவித்துக் கங்காதரனுக்கு அபிஷேகித்த இந்திரனும் ஐயனுடைய திருவிளையாடலைப் புரிந்து கொள்ளும் அறிவு பெறவில்லை. இறைவனின் செயலில் ஒன்றுக்கொன்று முரணான இழைகள் ஒருபோதும் மோதிக்கொள்ள மாட்டா. கோடானு கோடி அண்டங்களை ஆண்டவன் அம்மானையாடும்போதும் அவை சிறிதேனும் கதி தவறாமல், ஒ டொன்று மோதாமல், உரசாமல் சீராகச் செல்வதே

இறைவனின் திரு உள்ளத்தில் உள்ள கருத்துக்கள் அனந்த கோடியாயினும் அவை முரணின்றியே செயல்படும். சூரனுக்குத் தந்த வரமும், அமரருக்குப் புரிய வேண்டிய அருளும் ஒன்றுக்கொன்று முரணுமோ எனத் தேவர்கோன் திகைத்தான். ஆயினும் ஒன்று மறந்தான். கருமப்பயன் முடிவுறக் காலம் என்ற பெயரில் இறைவன் அமைத்துள்ள வித்தைப் பொருள், தான் நினைத்த முரண்களைத் தீர்க்குமென்பதை மறந்தான். கருமப்படி, தட்சன் வேள்வியில் தேவர்கள் சிவ அபசாரம் செய்ததற்கு ஈடாக அபராதம் செலுத்த வேண்டியவர்கள். அதே கரும விதிப்படி, அளவற்ற தவமியற்றிய சூரன் அகிலாண்ட அதிகாரம் பெற உரிமை பெற்றவன். தேவர்களின் தீய கருமப் பயனையும், சூராதியவுணரின் நற்கருமப் பயனையும் இறைவர் ஒன்றோடொன்று இழைய விட்டார். தேவர்களுடைய தீய கருமப் பயன் முடியும்போதே, அசுரரின் நற்கருமப் பயனும் முடிய வேண்டுமென எண்ணம் கொண்டார். அந்த நாள் வருவதற்கு இன்னும் காலம் இருந்தது. எனவேதான் தேடி வந்த தேவருக்குத் தரிசனம் தராதிருந்தார் தயாநிதி! எல்லையற்ற துன்பமுற்ற இந்திரன் காலம் பிறக்கவில்லை என்பதை மறந்து மனமிடிந்து போனான். இமையவருடன் வெள்ளியம்பொருப்பில் ஒரு புறத்தில் காத்திருந்தான்.

* * *

இந்திரன் திருக்கயிலை சென்ற பிறகு அவன் நினைத்துச் சென்ற காரியம் இனிது நிறைவேறும் பொருட்டு இந்திராணி சீர்காழி வனத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தாள். இந்திரன் நெடுநாட்களாகியும் திரும்பி வரவில்லை. கணவன் வராததால் தேய்பிறைச் சந்திரன்போல் தன் உடல் தேய, அழலிடைப்பட்ட மெழுகு போல் உள்ளம் உருகிக் கொண்டிருந்தாள் இந்திராணி.

இந்திராணிக்கு நேர் எதிரான ஒரு படைப்பு அசமுகி. றுமை, நாணம், கற்பு, ரூப சௌந்தரியம் யாவற்றிலும் திராணிக்கு மறு துருவம் அசமுகி. இந்திராணி அன்னம் எனில் அசமுகியோ கோர இராசாளி.

ன்னப்பேட்டிடம் இராசாளி வந்து விட்டது!

அசமுகி தன்னுடைய தோழி துன்முகியுடன் சூலப் படையை ஏந்திச் சுற்றி வரும்போது இந்திராணி இருக்கும் கந்தவனத்துக்குள் வந்து விட்டாள்!

தவம் செய்து கொண்டிருந்த சசிதேவியைக் கண்டதும் அரக்கருக்கே உரிய இழுக்கான எண்ணம் அசமுகிக்குத் தோன்றியது. 'என் தமையனாகிய சூரபன்மனுக்கு அஞ்சித் தான் இந்திராணி தேவருலகிலிருந்து ஓடி ஒளித்து இங்கு தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். இவளைத் தேடிப் பிடித்து வருவதற்காகவே அண்ணன் பல ஆட்களை அனுப்பி யிருக் கிறான். இப்போதோ நானே இவளைக் கண்டு பிடித்து விட்டேன். இவளும் தனியாக இருக்கிறாள். இவளைக் கவர்ந்து கொண்டு போய் அண்ணனுக்கு அளிப்பேன்' என்று எண்ணினாள்.

இந்திராணியை அணுகினாள் அசமுகி. பூசை வேளையில் பேயாக எதிரே நின்ற அவளைக் கண்ட இந்திராணி அஞ்சி நடுங்கி எழுந்தோட முயன்றாள்.

"நில்!" என்று அதிரக் கூறியவாறு எதிரே வந்தாள் அசமுகி. அச்சத்தில் நடுங்கும் அழகு மங்கையைக் கண்டதும் அவளுக்கும் சிறிது மனம் இரங்கிற்று போலும்! ஆதரவாகப் பேசுவதே போலச் சொன்னாள்: "இலட்சுமியும் கண்டு பொறாமைப்படத் தக்க இலட்சணவதியான நீ ஏன் உன் னுடைய இளமையை வீணாக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருக் கிறாய்? நாட்டை இழந்து ஓடிவிட்ட இந்திரன் உனக்கேற்ற கணவன் அல்லன்; ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களுக்கும் தலைவனாகிய சூரபன்மனே உனக்குத் தகுந்த மணாளன். அவனும் உன்னை விரும்பித் தவம் புரிகிறான். அற்பனாகிய இந்திரனை வெறுத்து அருமை பெருமை யுடைய என் அண்ணன் சூரபன்மனைக் கணவனாக அடைவாய். என்னோடு விரைந்து என் அண்ணன் நகருக்கு வந்து அரியணை ஏறுவாய்" என்று கூறினாள்.

அசமுகியின் சொற்களைக் கேட்ட இந்திராணி இடி யேறுண்ட மயில் போல் செயலிழந்து கலங்கி நின்று பதிவிரதா தருமத்தைப் பழுதின்றிக் காத்து வரும் தன்ன களில் இத்தகைய கடுஞ்சொல் விழலாயிற்றே என்றெ

செவிகளைப் பொத்திக் கொண்டாள். சிறிது போதிலேயே தேவராணிக்குரிய கம்பீரமும், கடுங் கோபமும் கொண்டு, அசமுகியை நோக்கிக் கூறினாள்: "அடி பேதாய்! பெண் குலத்தின் பெருமையை அழிக்கவே நீ பிறந்தாய் போலும்! தீதில்லாத கற்புடைய நான் தேவர் கோமானைத் தவிர ஏனையோரைக் கனவிலும் கருதேன். என் மானத்தையும் உயிரையும் காத்துக் கொள்ள எனக்கு எங்கும் காவல் உண்டு. நீ இங்கிருந்து விரைந்து செல்லாவிடில் அழிந்து போவாய்" என்று கூறினாள். கற்பு என்ற பெருங் காவலோடு ஐயனாரின் அருட் காவலும் இருந்ததால் அயிராணி இவ்வாறு கூறினாள்.

அசமுகி வடலவைத் தீயென வெகுண்டாள். "அறிவற்ற அமரப் பெண்ணே! நான் உன் நன்மைக்காக நல்லது சொன்னேன். அந்த நல்ல வார்த்தைகள் உன் செவிகளில் ஏறவில்லை. மூவுலகாளும் அசுரர்கோனின் உடன் பிறப்பாகிய என்னைத் தாக்கிப் பேசினாய். உன்னை இப்போதே கொன்று தின்றுவிட என்னால் முடியும். எனினும் என் அண்ணன் உன்னை விரும்புகிறான் என்பதால் உன்னைக் கொன்று புசிக்காமல் விட்டு விட்டேன். நீயாக என்னுடன் வராவிடில் நான் உன்னைப் பிடித்து இழுத்துச் செல்கிறேன், பார்!" என்று ஆர்ப்பரித்த அரக்க இளவரசி, இந்திராணியின் திருக்கையைப் பிடித்து இயமன் உயிரை இழுப்பதுபோல் இழுத்துச் செல்ல முற்பட்டாள். பருந்து வாய்ப்பட்ட புள்ளின் பெடையைப் போலத் தவித்த இந்திராணி ஐயப்ப சுவாமியை எண்ணித் துதிக்கலானாள்.

"ஆரணச் சுருதி யோர்சார் அடலுருத் திரனென்று ஏத்தும்
காரணக் கடவுள் ஓலம்; கடல் நிரத்து எந்தாய் ஓலம்;
பூரணைக் கிறைவா ஓலம்; புட்கலை கணவா ஓலம்;
வாரணத் திறைமேற் கொண்டு வரும்பிரான் ஓலம்"

என்றாள்

இந்திராணியின் பிரார்த்தனை ஐயனாரின் படைத் தலைவ[illegible]ய வீர மகா காளரை எட்டியது. தேவியைக் காக்கவே [illegible]ரவால் நியமிக்கப்பட்ட மகாகாளர் தமது வடிவாளைச் [illegible]க்கொண்டு அங்கு விரைந்து வந்து நின்றார். இந்தி[illegible]ய நோக்கி, "அம்மே அஞ்சாதே!" என்று அபய

ஹஸ்தம் தந்தார். அவளைப் பற்றி இழுக்கும் அசமுகியைப் பார்த்து இடி முழக்கக் குரலில் "நில்" என்று கட்டளை இட்டார். தன்னை அதட்டிய வீர மகா காளரை அலட்சியமாக நோக்கிய அசமுகி, "மும்மூர்த்திகளே என்னை எதிர்த்து நிற்க மாட்டார்கள். அப்படியிருக்க நீ யார் என்னைத் தடுக்க! இந்திராணியைக் காப்பாற்றவா நீ இருக்கிறாய்? உனக்கு இந்தக் காவல் வேலையைத் தந்தது யாரப்பனே? மூவுலகங்களிலும் ஆதிபத்தியம் செலுத்தும் என் தமையனுக்கு மேலாகக் கட்டளை இட்டது யார் சொல்!" என்று மிடுக்காகக் கேட்டாள்.

"இதோ சொல்கிறேன் கேள். மூவுலகங்களையும் காக்கும் கரிய மேனியன்; அவரது திருநாமம் ஐயன். அவரே எனக்கு இந்தப் பணியைத் தந்துள்ளார்" என்று கூறினார் வீர மகா காளர்.

'தாரணி முதல மூன்றுத் தலையளி புரிந்து காப்பான்;
காரணி செறிந்துற்றன்ன கரியவன்; கடவுள் வெள்ளை
வாரண முடைய ஐயன்; மற்றிது பணித்தான்; என்பேர்
வீரரில் வீர னை வீரமா காளன்' என்றான்.

வீர மகாகாளர் இந்திரனைத்தான் 'ஐயன்' என்றும் 'வெள்ளை வாரண' னென்றும் கூறினார் என்று எண்ணிய அசமுகி, நீயும் அற்ப இந்திரனின் ஆள்தானா?" என்று கேட்டுத் தன் கையிலிருந்த சூலத்தை அவர் மீது எறிந்து அட்டகாசம் செய்தாள். வீர மகாகாளர் அந்தச் சூலத்தைத் தமது வாளால் அநாயாசமாகத் துண்டாக்கினார். உடனே அவள் துன்முகியின் கையிலிருந்த சூலத்தை வாங்கி வீர மகாகாளரின் மார்பை நோக்கி விடுத்தாள். அதனையும் வாளினால் வெட்டி வீழ்த்தினார் மகாகாளர். அசமுகி பின் வாங்கிச் சென்று மலைகளையும் மரங்களையும் பறித்து வீசிப் போர் புரிந்தாள். மகாகாளர் மலைகளை வீசிய மகா பலம் பொருந்திய அசமுகியின் கரத்தையே இலகுவில் துணித்தார். அவளைக் காலால் உதைத்து உருட்டினார். துன்முகியின் கரத்தையும் வெட்டி வீழ்த்தினார்.

உதிர ஆறு பெருக உருண்டாள் அசமுகி. கிலையிலும் அடியுண்ட வேங்கைபோல் ஆறுச் சினம் கொ

"இந்திராணியை உண்பேன்" என்று எழுவாள்; விழுவாள்; உதட்டைக் கடிப்பாள்; துடிப்பாள்; 'தனக்கும் தோல்வியா' என்று எண்ணிப் பெருங் குரலெடுத்து ஓலமிடுவாள். "உலகை யெல்லாம் அழிப்பேன்" என்று சீறுவாள்.

உலகங்களை யெல்லாம் அழித்துவிட எண்ணிய அசமுகிக்கு ஆறுதல் கூறினாள் துன்முகி: "தலைவிப் பெருமாட்டியே! வீர மகாகாளர் உங்கள் கரத்தை வெட்டிய தற்காகப் பூவுலகும் பொன்னுலகும் என்ன செய்யும்? உலகங்களை எல்லாம் இதற்காக அழித்தால் அவற்றுக்குத் தலைவரான சூரபன்மாசுரருக்குக் கோபம் ஏற்படாதா? தங்கள் துயர் துடைக்கத் தமையனார் உள்ள போது தாங்கள் ஏன் பழிவாங்க முற்பட வேண்டும்? தாங்கள் இப்படித் துயர்ப் படலாகாது. இறைவனையும், ஞானிகளையும் தவிர மற்ற உயிர்களுக்கு வாழ்வினையில் உண்டாகும் விளைவு நீங்காது" என்று தேற்றினாள்.

நினைவருங் கண்ணுதல் நிமலற் கேயலால்
அனையனை அடைதரும் அறிஞர்க் கேயலால்
எனைவகையோர்க்கும்எவ் வுயிர்க்கும் ஏற்பதோர்
வினைபடும் இழிதுயர் விட்டு நீங்குமோ?

புராணங்களைத் தந்த முனிவர்களின் பெருமையைப் பாருங்கள். எந்தப் பாத்திரத்தையும் குறித்தும் அவர்களுக்குப் பற்றுக் கிடையாது. சத்தியம் ஒன்றிடம்தான் அவர்களுக்குப் பற்று. கண்ணன் செய்கிற மாயத்தையும் ஒளிக்காது எழுதுவார் வியாசர்; கர்ணன் போன்றவர் செய்கிற தருமத் தையும் தயங்காது கூறுவார். அரக்கியின் தோழியான துன்முகி ஒரு நல்ல வார்த்தை கூறினால், அதையும் வியாசரோ, கச்சியப்பரோ மறைக்க மாட்டார்கள்.

துன்முகியின் நன்மொழி கேட்ட அசமுகி எழுந்தாள். இந்திராணியைப் பார்த்து, "உன்னையும் உன் கணவனையும், எனைய தேவர்களையும் என் அண்ணனைக் கொண்டு கொடிப் முதில் சிறைப்படுத்துவேன். அப்படிச் செய்யாவிடில், சூரபன்மனின் தங்கையல்ல" என்று சபதம் செய்து அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கினாள்.

அப்போதைக்குத் தெளிவு பெற்றாலும், பதியின்றிக் கலை மானைப் பிரிந்த பிணை மானைப்போல மனம் பதைத்த இந்திராணி கணவன் கருதிச் சென்ற காரியம் வெற்றி பெற வேண்டும் என்று மீண்டும் தவம் செய்யலானாள்.

* * *

சீர்காழி நந்தவனத்தில் இந்திராணிக்கு நிகழ்ந்த ஆபத்தை யெல்லாம் அறிந்த நாரத முனிவர் திருக்கயிலாய மலைக்கு விரைந்து சென்றார். சிவபெருமானைத் தரிசிப்பதற்கு உற்ற சமயத்தை எதிர் நோக்கியிருந்த இந்திரனிடம் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைத்தார். அதனைக் கேள்விப்பட்ட இந்திரன் தனது விதியை நினைத்து வருந்தினான். திருநந்தித் தேவரை வணங்கி, "அரனாரின் தரிசனத்துக்கு உற்ற சமயத்தை எதிர் பார்த்துக் கொண்டு நெடுங்காலம் காத்திருந்தோம். எங்கள் தீவினை காரணமாக இதுவரை நினைத்த காரியம் கைகூடவில்லை. பூவுலகம் சென்று தவம் செய்ய எங்களுக்கு விடை தர வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். திருநந்தித் தேவர் மனமுவந்து விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

இறைவன் எங்குமே இருப்பவர். அடியாரின் பாவனை முதிரா விட்டால் அவரைக் கைலாயத்திலும் காண முடியாது; பாவனை முதிர்ந்தாலோ சீர்காழியில் என்ன, எங்குமே அவரைக் கண்டு விடலாம்.

இந்திரன் மற்ற தேவர்களோடு சீர்காழிக்கு வந்தான். அயிராணியைக் காத்து நின்ற மகாகாளரை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டு பல இனிய மொழிகளைக் கூறி ஐயனாரிடம் அனுப்பி வைத்தான். பின்னர், தவம் செய்து கொண்டிருந்த தாரத்திடம் சென்று அவளது தாபத்தை நீக்கினான்.

சூராதியவுணர் படைகள் எந்த நொடியிலும் சீர்காழிக்கு வந்துவிடக் கூடிய ஆபத்தை இந்திராணி இந்திரனுக்கு உணர்த்தினாள். அவ்விடத்தை விட்டு நீங்குவதே முறை என இந்திரன் கண்டான். இந்திராணியையும் மற்ற தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு மேரு மலையிற் போய் மறைந்திருந்தான்.

இந்திரனேயாயினும் வேறு யாராயினும் வினைப் விடாதல்லவா?

விநாசத்துக்கு விதைத்த வித்து!

நிறைமதியை நிகர்த்த இரு வெண்கொற்றக் குடைகளின் நிழலில் சூரபன்மன் அரசு வீற்றிருந்தான். அருமைச் சகோதரர்கள் தாரகனும் சிங்கமுகனும் இரு பக்கங்களிலும் வீற்றிருந்தார்கள். புதல்வர்களும் அமைச்சர்களும் அருகில் அமர்ந்திருந்தனர். முன்பு தேவசபைக்கு அழகூட்டிக் கொண்டிருந்த ஊர்வசி, அரம்பை, திலோத்தமை முதலிய தேவ மாதர்கள் இப்போது அசுர அரசனின் சபா மண்டபத்தில் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தனர். பஞ்சாங்கம் சொல்லுவதற்கு ஏற்ற சமயத்தை எதிர்நோக்கிக் கொண்டு பிரம்மதேவர் நின்று கொண்டிருந்தார். அசுரர்களின் கொடுமைகளுக்குள்ளாகி நிர்ப்பந்தமாக ஆசி கூற வேண்டிய நிலையில் இருந்த முனிவர்களும் சூரனை வாழ்த்தச் சமயம் எதிர்பார்த்து ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி நின்றார்கள். தீபத் தட்டுகள் ஏந்திய பெண்கள் பலர் சூரபன்மனுக்குப் போற்றி கூறினர். கின்னரரும், கிம்புருடரும், சித்தரும், கந்தருவரும் மங்கலம் ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள். திக்குப் பாலகர்கள் சூரபன்மனது வீரத்தையும் வெற்றியையும் துதித்துப் புகழ் பாடிக் கொண்டிருந்தனர். அசுரகுருவாகிய சுக்கிராசாரியர் மந்திரம் ஜபித்து அட்சதை தூவிச் சூரனை ஆசீர்வாதம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இத்துணைச் சிறப்புக்களுடன் சூரபன்மன் அரசு செய்து கொண்டிருந்தபோது அவனது அருமைத் தங்கை அசமுகி வெட்டுண்ட கரங்களிலிருந்து உதிரம் கொட்ட, தோழி துன்முகியுடன் வீரமகேந்திரபுரியின் கீழ்த்திசை வாயிலை அடைந்தாள். வீர மகேந்திரபுரி அழிய வேண்டிய காலம் நெருங்கி விட்டது என்பதை முன்கூட்டியே தெரிவிப்பது போலிருந்ததாம் அவளது வருகை.

தமது இளவரசியை இந்நிலையில் கண்ட அசுரர்கள், "பெரும் பலம் பொருந்திய இவளை இவ்வாறு கொடுமைப் ...த்தியவர் யார்?" என்று அதிசயமும் ஆறுச் சினமும் ...டனர்.

...வளது கைகளை வெட்டியவர் சிவபெருமானோ? ...யோ? ஐயனாரோ? விநாயகரோ? சங்கு கன்னரோ?

குண்டோதரரோ? பானு கம்பரோ? அல்லது இந்திரனோ? இல்லாவிடில் திருமாலேதானோ?'' என வியந்து பேசிக் கொண்டனர். தேவர்கள் யாவரும் சூரனுக்கு அடங்கி விட்ட தால் அவர்களால் அசமுகிக்குத் தீங்கு நேர்ந்திராது என எண்ணி, 'தவ சிரேஷ்டர்களிடம் போய் இவள் ஏதாவது சேஷ்டை செய்திருப்பாள்: அவர்கள் சாபம் தந்திருப்பார்கள்; அதனால் இவளுக்கு இப்படி நேர்ந்திருக்கலாம்' என்று சிலர் பேசிக்கொண்டனர். எனினும், இவ்வாறு அவளுக்குக் கொடுமை இழைத்தது யார் என்று அசமுகியைக் கேட்கமட்டிலும் யாருக்கும் துணிவில்லை.

நகர மாந்தர் அனைவரும் ஆச்சரியமும் ஆத்திரமும் உற்றிருக்க, அசமுகி சூரபன்மன் அரசு வீற்றிருந்த அத்தாணி மண்டபத்தை அணுகினாள். சூரபன்மனின் அவைக்களத்தை யடைந்ததும் அவளுடைய சீற்றமும், துயரமும் எல்லை மீறி விட்டன. பலவாறாகக் கதறினாள்; தாய் தந்தையரை நினைத்துப் புலம்பித் தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைச் சொல்லி அழுதாள்.

''சகோதரர்களே! நீங்கள் இருந்துமா எனக்கு இந்தக் கதி? உங்களுக்காக அயிராணியைப் பிடித்து இழுத்துவர நினைத்ததன் மீதுதான் வீரமகாகாளன் என் கரத்தை வெட்டி விட்டான். நான் அநாதையாய் நின்றபோது நீங்கள் யாரும் வந்து என்னைக் காப்பாற்றவில்லையே! தேவர்களுக்கு அஞ்சி நீங்கள் ஓடி ஒளிந்து கொண்டீர்களா? என் கரத்தை வெட்டிய போது, தேவர்களை வென்று அடிமையாக்கிக் கொண்டோம் என்று பெருமை பேசிக்கொள்ளும் உங்கள் அகந்தையையும் மகாகாளன் அறுத்து விட்டான். அது மட்டுமல்ல; இனி உங்களையுமே அழிக்கப் போகின்றான். நீங்கள் எனக்கு உடன் பிறந்தவர்களாக இருந்தும் என்ன பயன்?'' என்று ஓல மிட்டாள். தன் வாயினாலேயே அபசகுனம்போல் சோதரரின் அழிவைச் சொன்னாள்.

மருமகர்களை நோக்கினாள். ''நீங்கள் பராக்கிரமசாலி களாக இருந்தும் என் கையைத் துண்டித்தது யார் என்று கேட்காமல் இருக்கிறீர்களே! பழி வாங்கப் புறப்படாமல்

இருக்கிறீர்களே! இது என்ன கொடுமை?" என்று கூறி அழுதாள்.

அரக்கத்தனத்துடன் அறியாமையும் ஆறாத அவமான உணர்ச்சியும் கலந்ததால் அசமுகி தன்னை மறந்து தன் சுற்றத்தை நிந்தித்தாள். அவர்கள் அழிவுக்குத் தன் வாயாலேயே கட்டியம் கூறினாள்.

தாரகாசுரனை நோக்கி, "அண்ணா, திருமால் விடுத்த சக்கரத்தை ஆரமாக அணிந்து கொண்ட தாங்கள், அருமைத் தங்கையின் கரம் வெட்டுண்டது என்ற பழியை ஆரமாகக் கொண்டு விட்டீர்களே. உங்களுடைய பராக்கிரமம் எங்கே பறந்து விட்டது அண்ணா?" என்று புலம்பினாள்.

சிங்கமுகாசுரனைப் பார்த்து, "முன்பு ஒரு முறை தாங்கள் இந்திரனை ஐராவதத்தோடு தூக்கி எறிந்து உதைத்தீர்களே! இன்று தேவரின் ஏவலாள் என் கையை வெட்டியபோது உங்கள் வீரம் எங்கு சென்றிருந்தது?" என்று கதறினாள்.

கடைசியாக அசமுகி, அசுர வேந்தனாகிய சூரபன்மனிடம் சென்றாள். "அண்ணா! அண்டங்களுக்கெல்லாம் அதிபதியான உங்களைக் கண்டு தேவர்கள் யாவரும் அஞ்சி நடுங்குவார்கள். அப்படியிருக்க, அவர்களின் ஏவலாள் ஒருவன் உங்களைக் குறித்துச் சிறிதும் அஞ்சவில்லை. அவன் அஞ்சாததும் நியாயம்தான்! எனக்கு இத்தகைய கோரத்தை இழைத்த பின்னும் அவன் கவலையின்றி உயிர் வாழ்கிறானல்லவா? முன்பு அகத்திய முனிவன் என் குமாரர்களான வில்வலனையும் வாதாவியையும் கொன்றான். அவனும் உயிருடன்தான் இருக்கிறான். எனக்கு உங்களால் ஆதரவு இல்லை. கையிழந்த நான், தன் கையே தனக்குதவி என்றும் இனி வாழ முடியாது. நான் உயிருடன் இருப்பதைவிட இறப்பதே மேல்" என்று கூறிச் சூரபன்மனின் கால்களில் விழுந்து சகடக்கால் போல் உருண்டு கதறினாள்.

அசமுகியின் கண்களிலிருந்து தாரை தாரையாகப் பெருகிய கண்ணீர் சூரபன்மனின் கால்களில் விழுந்ததும் அவனுள் ளிருந்த கோபத்திக்குத் தைலம் வார்த்தது போல் அவனது கண்களில் பொறி பறந்தது, அசுரர்களிடம் சகோதர பாசத் தக் குறையே கிடையாது.

இந்திராணியைத் தனக்கென்று கவர்ந்து வந்த போது தான் தங்கையின் கை வெட்டப்பட்டது என்பதையறிந்த சூரபன்மனின் கண்கள் நெருப்பைக் கக்கின; வாய் புகையை உமிழ்ந்தது; மூச்சு விஷ வாயுவைக் கக்கியது. பற்களால் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான். அண்டங்களெல்லாம் வெடித்து விடுவது போலப் பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்தான். அவனது புருவங்கள் துள்ளின; உடல் வியர்த்து விட்டது. சூரபன்மனின் சீற்றத்தைக் கண்ட முனிவர்கள் மூலைக்கொருவராக வெருண்டு ஓடினார்கள். திசைக்காப்பாளர்கள் எந்தத் திசை நோக்கிச் செல்கிறோம் என்பதை அறியாது தலைதெறிக்க ஓடினர். நடனமாடிக் கொண்டிருந்த தேவமாதர்கள் நடனமாடியபடியே ஓடினார்கள்; மலைகளும் கடல்களும் கூட சூரனின் கோபாவேசத்தைக் கண்டு நடுக்கம் கொண்டன; விண்ணும் மண்ணும் விலுவிலுத்தன.

சூரபன்மன் பற்களை நறநறவென்று கடித்துக் கொண்டே தம்பியரை நோக்கிப் பேசினான்.

"தேவர்களின் ஏவலாள் ஒருவன் நம் வலிமை மிக்க சகோதரியின் கையை வெட்டினான் என்றால், மனிதர்களுக்கும் இனி நாம் பயந்து வாழும் காலம் வந்துவிடும் போல் இருக்கிறதே! இந்திரனை அற்பமாக நினைத்துச் சிறைக்குள் போடாமல் விட்டேன். அவன் கூரையில் ஒளித்து வைத்திருந்த நெருப்புப் பொறியாகி விட்டான். அசமுகியின் கரத்தை வெட்டியது என் அங்கத்தை வெட்டியதுபோல் இருக்கின்றது. தம்பியராகிய நீங்கள் இருக்க, மக்களிருக்க, கோடானுகோடி சேனையிருக்க தெய்வாஸ்திரங்கள் இருக்க, இந்திரஜாலத்தேரும் இருக்க, இதோ நானும் திரிபுவன சக்கரவர்த்தி என்ற பட்டத்துடன் இருக்கிறேன். மலை போன்ற பஞ்சுப் பொதியை ஒரு சிறு தீப் பொறி அழிப்பது போல இவள் கையிலிருந்து சிந்தும் உதிரத் துளிகள் என் மாபெரும் புகழையும் எரித்துச் சாம்பராக்கி விட்டதே! இந்தப் பழி என்றும் என்னைவிட்டு நீங்காதே அசமுகி துன்பப்படுவதா? அதனைக் கண்டு என் உ... பொறுப்பதா? நன்று நன்று என் அரசியல்" என்று நகைத்தான்.

சூரனின் சொற்களைக் கேட்டதும் அவனது புதல்வன் பானுகோபன் கோபாவேசத்தோடு எழுந்தான்; தந்தையை வணங்கினான். "அப்பா! நமது ஏவலால் வருந்தி இளைத்த தேவராஜனாகிய இந்திரனே எங்கோ மறைந்தான். அவ்வாறிருக்க, தேவர்களில் ஒருவன் அசமுகியின் கரத்தைத் துண்டித்தான் என்பது, மலடி மகன் வானத்தில் பூத்த தாமரையைக் கையால் பிடித்தான் என்பது போல் அல்லவா இருக்கிறது? இதனை ஆராய வேண்டும். இப்போதே சீர்காழி சென்று அத்தையின் கரத்தை வெட்டினவனையும், இந்திராணியையும், இந்திரனையும், மற்ற தேவர்களையும் சிறை பிடித்து வருகிறேன். அவர்கள் அங்கிருந்து மறைந்து விட்டாலும், தேவலோகம் சென்று அதனைக் கொளுத்தித் தேடிப்பார்க்கின்றேன். அங்கு எஞ்சியுள்ள தேவர்களையும், அரம்பையர்களையும் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன். எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

"படையுடன் செல்க" என்று பானுகோபனுக்கு அனுமதி கொடுத்தான் சூரபன்மன். பானுகோபனுக்கு இடம் காட்டுவதற்காகத் துன்முகியை அனுப்பி வைத்தான். பானுகோபன் தந்தையையும் சிறிய தந்தையரையும் வணங்கிப் புறப்பட்டான்.

இதுவே அவுணர்களின் விநாசத்துக்கு விதைத்த வித்தாகும்.

சூரபன்மன் நான்முகனைக் கூப்பிட்டான். படைப்புக் கடவுள் சூரபன்மன் முன் வந்ததும், திதி, வாரம் கூறத் தொடங்கினார். சூரபன்மன், "உன்னை நாம் அழைத்தது இதற்காக அல்ல" என்று அதட்டி விட்டு, அசமுகியின் வெட்டுண்ட கையை விரைந்து கூடச் செய்வாய்" என உத்தரவிட்டான். நொடிப்பொழுதில் அவ்வாறே செய்தார் படைப்புக் கடவுள். அவர் மற்றவர் தலையில் எழுதுவதாக நாம் குறை கூறுகிறோம். அசுரன் கட்டளையைச் சிரமேல் தாங்கி அரக்கியின் கையைக் கூடச் செய்த போது பிரம்மனுமே தமது தலையெழுத்தை நொந்து கொண்டிருப்பார்!

சூரபன்மன் கிரகங்களையும் நட்சத்திரங்களையும் அழைத்து ...செய்தான். "என் தங்கையின் கையை வெட்டியவன்

யார் என்று ஆகாயத்தில் திரியும் உங்களுக்குத் தெரியாதா? இளவரசியின் கரம் துண்டிக்கப்படுவதைப் பார்த்தும் நீங்கள் வாளாவிருந்தது ஏன்? உங்கள் ராஜ விசுவாசம் இதுதானோ?" என்று கடுகடுத்துப் பேசி, அவர்களை யெல்லாம் சிறையில் அடைத்தான்.

"வாயுவே! நீ எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றாய். நீ இல்லாத இடத்தில் உயிர் ஒன்றும் ஒளிந்திருக்க முடியாது. அப்படி யிருக்க,என் தங்கையின் கையை ஒரு வானவன் வெட்டியதைப் பார்த்ததும் நீ ஏன் நம்மிடம் வந்து தெரிவிக்கவில்லை?" என்று முழக்கமிட்டான். வாயு பகவான் வாய் திறவாது நின்றார். அவரையும் சிறைக்குள் தள்ளினான் அசுரன்.

பின்னர், வருஷம், இருது, மாதம் முதலிய காலவரை யறைக்கு உரிய தெய்வங்களையும் சிறையில் அடைத்தான்.

பூவுலகில் உள்ள அரசர்களை யெல்லாம் அழைத்த சூரபன்மன், "விண்ணுலகிலிருந்து ஓடி மண்ணுலகில் மறைந்து வாழ்கின்ற இந்திரனுக்கு உதவியாக ஓர் ஏவலாள் என் தங்கை அசமுகியின் கரத்தை வெட்டி விட்டான். அதைக்கூட உண ராமல் நீங்கள் மயங்கிக் கிடந்தீர்களே, ஏன்?" என்று கோபா வேசமாகக் கேட்டான். தன் தங்கையின் கரம் வெட்டுண் டதை அவர்கள் தடுக்காதிருந்ததற்குப் பிரதியாகச் சில அரசர் களின் நாவையும், நாசியையும், சிலரது செவியையும் அறுத் தான். வேறு சிலரின் கால்களை வெட்டினான். சில அரசர் களின் சிரத்தையே சேதம் செய்தான்.

சூரபன்மன் தண்டனை விதிக்கும் படலம் ஒருவாறாக ஓய்ந்தது. அவனது தம்பியரும் விடைபெற்றார்கள். பிரம்ம தேவர் சிறிது தயங்கி நின்றார். பிறகு தைரியத்தை வரவழைத் துக் கொண்டு "ஒரு சிறு கோரிக்கை! சூரியனும், நட்சத்திரங் களும் மற்ற காலக் கடவுள்களும் தங்கள் கடமையைச்சரிவரச் செய்யாவிட்டால் பிரபஞ்சம் இயங்காது. ஆகவே சிறையில் அடைத்துள்ள அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். எக்காரணம் பற்றியோ வேண் கோளுக்குச் சூரனும் இணங்கினான். சூரிய சந்திரனை விடுதலை செய்து, "உங்களை விட்டு விட்டேன். இனி இ

னுடன் சேராமல் கம்கட்டளைப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும்'' என்று உத்தரவிட்டான்.

''தங்கள் உத்தரவுப்படியே செய்கிறோம்'' என்று கூறி அகிலாண்டத்துச் சக்திகளும் அசுரனின் அடிபணிந்து வெளியேறின.

அபயமளித்தார் ஆறுமுகன்

தந்தையிடம் விடைபெற்றுத் தனது மாளிகைக்கு வந்த பானுகோபன் போருக்குச் செல்வதற்கு ஆயத்தம் தொடங்கினான். தும்பை மாலை அணிந்து, பல்வகைப் படைக்கலங்களை எடுத்துக்கொண்டு, இரண்டாயிரம் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான். அவனது சேனைகள் சென்ற போது ஏற்பட்ட புழுதியினால் வீரமகேந்திரபுரமே மறைந்தது. பானுகோபன் கடலைக் கடந்து பூமியை அடைந்தான். இடம் காட்டுவதற்காக உடன் இட்டு வந்திருந்த துன்முகியிடம், ''அசமுகி அத்தையின் கைகள் எந்த இடத்தில் வெட்டப்பட்டன?'' என்று கேட்டான்.

துன்முகி அவனைச் சீர்காழி நந்தவனத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். நந்தவனத்தில் புகுந்தான் பானுகோபன். அவனது சேனைகள் நந்தவனத்தை அழித்தன. நந்தவனமெங்கும் தேடிப் பார்த்தபொழுது இந்திராணியையோ வீரமகாகாளரையோ காணாததால் பானுகோபன் மிகவும் ஆத்திரம் கொண்டான். பூவுலகெங்கும் தனது படை வீரர்களுடன் சென்று தேடினான். அங்கும் அவர்களைக் காண முடியவில்லை; நால்வகைச் சேனைகளுடன் விண்ணுலகம் சென்றான். அதனை அறிந்த தேவர்கள் அஞ்சியோடி இந்திரனின் புதல்வனாகிய சயந்தனிடம் சென்று படையெடுப்புச் செய்தியைத் தெரிவித்தனர். தேவர்களில் பலரும் தேவகுரு வியாழ பகவானும் வராஜனும் விண்ணுலகில் இல்லாத சமயம் அது. எனினும் ந்தன் அசுரர்களை எதிர்த்துப் போரிடுவது என்றே மானித்தான்.

"அசுரர்களிடம் புறங்காட்டி ஓடுவது நமது தன்மானத்துக்குத் தகாது. இவர்களிடம் அடிமைப்பட்டு உயிர் வாழ்வதைவிட எதிர்த்துச் சாவதே மேல். புறப்படுங்கள் போருக்கு" என்று தேவர்களைத் தூண்டினன். அவர்களும் தங்களது அன்புக்குரிய இளவரசனுடன் உற்சாகமாக யுத்தத்துக்கு ஆயத்தம் செய்யலானார்கள்.

சிங்காதனத்தி லிருந்து இறங்கிய சயந்தன் ஐராவதத்தை எண்ணியவுடன் அந்தத் திவ்வியமான வெள்ளை யானை அவன் எதிரில் வந்து நின்றது. அதன் மீது ஏறிக் கொண்ட சயந்தன் தேவர்கள் புடைசூழப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

பானுகோபனின் சேனைக்கு எதிரே தேவர் படை அணி வகுத்து நின்றது. சமர் புரியாமலே அமரர் ஓடி விடுவர் என்று எதிர்பார்த்த அசுரர்களுக்கு வியப்பாகி விட்டது. "நன்றாயிருக்கிறது. நேற்று வரை நம்மிடம் ஏவல் செய்து கொண்டிருந்த தேவர்கள் இன்று நம்மை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வந்து விட்டார்களே!" என்று ஆச்சரியமுற்று நின்றார்கள்.

இரு படைகளும் மோதிக் கொண்டன. இரு தரப்பினரும் வேற்படை, வாட்படை, சக்கரம், மழுப் படைகள், முத்தலைச் சூலங்கள், குலிசங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு கடுமையாகப் போர் புரிந்தனர். உதிரம் வெள்ளம் போல் ஓடியது. நீண்ட நாட்கள் அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து இளைத்திருந்த வானவர்களால் அதிகார பலம் பெற்று மதர்த்திருந்த அசுர கணங்களுக்கு ஈடு கொடுப்பது கடினமாயிருந்தது. போர்க் களத்தினின்று தேவர்கள் ஓடலாயினர். ஓடிய தேவர்களை அசுரர்கள் துரத்திச் சென்று கயிற்றினல் கட்டிப் பானுகோபனிடம் இழுத்து வந்தார்கள்.

தேவர்கள் கயிற்றினல் கட்டி யிழுக்கப்படும் கோரக் காட்சியை வெள்ளை யானை மீது அமர்ந்திருந்த சயந்தன் கண்டான். அவனுக்குத் தன்மானம் பொங்கியது; கோபம் மிகுந்தது. உடலிலுள்ள சக்தியை யெல்லாம் வரவழைத்துக் கொண்டு வில்லை வளைத்து நாணை ஏற்றிப் பாணங்களை மழை போல் பொழிந்தான். அதற்கு எதிராக அசுரர்களும் கோ-

கணைக்கில் பாணங்களை விடுத்தார்கள். தன்னை நோக்கி வந்த பாணங்களையெல்லாம் எதிர்ப் பாணங்களால் தவிடு பொடி யாக்கினான் சயந்தன். கடும் போர் புரிந்து நூறு வெள்ளம் அசுரர்களையும் அழித்தான். பானுகோபனுடைய படைவீரர்கள் பலரை ஐராவதம் காலால் மிதித்து அழித்தது. மற்றும் சில வீரர்களைத் துதிக்கையினால் வாரி வீசியது; சில வீரர்களைத் தந்தத்தினால் குத்திக் கொன்றது; சிலரை வாலினால் அடித்துக் கொன்றது.

அசுர வீரர்களின் தலைவன் நீலகேசன் சயந்தன் மீது நூறு பாணங்களை விடுத்தான். சயந்தனும் நூறு பாணங்களை விடுத் தான். அதனால் நீலகேசனின் கவசம் பிளந்தது. ஆத்திர மடைந்த நீலகேசன் பிறைமுக அஸ்திரத்தைச் சயந்தன் மீது விடுத்தான். இதனால் சயந்தனுடைய வில்லின் நாண் அறுந் தது. சயந்தன் நிராயுதபாணியாகி விட்டான். அஸ்திரசஸ்திர மற்ற சயந்தன் மந்திர தந்திரங்களை நாடினான்; பலவித மாயங் களைச் செய்து போரிட்டான். அந்த மாயங்களை எதிர்த்துப் போர் செய்ய வகையறியாத நீலகேசன் மயங்கி விழுந்து இறந் தான். எஞ்சியிருந்த அசுர வீரர்கள் பல திசைகளிலும் சிதறி ஓடினார்கள். சோமாசுரன், மாயாபலி, சுரகேசரி, பதுமன், மாருதபலி, தண்டகன், வாமன், வருணன், மாகதன் முதலிய வர்களின் மாயாவிப் போர்முறை யாவும் தேவ ராஜகுமாரனின் மந்திர பலத்துக்கு முன்னால் ஏதும் செய்ய இயலவில்லை.

அசுர வீரர்களின் தோல்வியையும், அவர்கள் மடிவதை யும், சயந்தனின் ஆற்றலையும் கண்ட பானுகோபன் சுக்கிராச் சாரியார் முன்பு தனக்கு உபதேசித்திருந்த மூல ஞான மந்தி ரத்தை ஜபிக்கத் தொடங்கினான். அதன் மூலம் சயந்தன் செய்யும் மாயைகளை அறிந்து அதற்கு எதிராகப் போர் செய் . சயந்தனின் மாய உருவங்கள் எல்லாம் மறைந்து ன. சயந்தன் தன்னந் தனியனாக ஐராவதத்தின் மீது அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு அருகில் ஆர்த்துச் சென்றான் பானுகோபன். "இந்திர குமாரா! நான் உனக்குப் பக்கத்தில் வந்தவுடனேயே உன் மாயா பலம் மறைந்து விட்டதெனில், வலிமை எப்படிப் பட்டது என்பதைத் தெரிந்து கொள். ப் பருவத்திலேயே நான் பகலவனைச் சிறை புரிந்தவன்.

எப்படிச் சிறை வைத்தேன் என்று நீ கண்ணுக்கு நேரே உணருவதற்காக இப்போது உன்னையும் சிறையில் அடைக்கப் போகிறேன். ஆற்றல் இருந்தால் வா என்னுடன் போருக்கு'' என்று அழைத்தான். இதைக் கேட்டதும் சயந்தனுக்குச் சினம் பிறந்தது.

இந்திர குமாரனுக்கும் சூர குமாரனுக்குமிடையே கடுமையான யுத்தம் நடந்தது. ஒன்றுக்கொன்று நேர் எதிரான அசுர சக்திக்கும் தேவசக்திக்கும் உருவகம் தாங்கிய இளைஞர்களின் யுத்தம் அற்புதமாக இருந்தது. இருவருமே சளைக்காமல் ஒருவரை யொருவர் சாடிக் கொண்டார்கள். தேரிழந்து மறு தேர் ஏறிய பானுகோபன் சயந்தன் உடல் மீதும், ஐராவதத்தின் மீதும் சரமாரி பொழிந்தான். சயந்தன் மயங்கி வெள்ளை யானை மீது விழுந்தான். அவனது உடலிலிருந்து பெருகிய உதிரம் தண்ணென்று தன் மீது பட்டதும் விசுவாசம் மிக்க வெள்ளை வாரணமாகிய ஐராவதம் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்டது; கடுஞ் சினம் கொண்டது; பானுகோபனுடைய தேர் மீது பாய்ந்தது. தேரில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளையும், தேர்ப் பாகனையும் தாக்கி அழித்தது. தேரையும் ஓங்கித் தரையில் வீசி நொறுக்கியது. தேரிலிருந்த பானுகோபன் பூமியில் குதித்தான். வெகுண்டு ஐராவதத்துடன் போர் செய்தான், அவனது மார்பில் முட்டியது ஐராவதம். ஐராவதம் முட்டியதால் பானுகோபன் அழியவில்லை. மாறாக, யானையின் தந்தங்கள் முறிந்தன. பானுகோபன் ஆவேசத்தோடு ஐராவதத்தின் துதிக்கையை ஒரு கையினால் பிடித்து முறுக்கிக் கொண்டு மற்றொரு கையினால் திவ்விய கஜத்தை ஓங்கி அறைந்தான். குன்றமெனப் பருத்து நின்ற ஐராவதம் அடியின் பலத்தில் பாதியும், அடியுண்ட அவமானத்தால் பாதியுமாகத் தன் சக்தியை இழந்து அப்படியே தரையில் சாய்ந்தது. அதன் மீது மயங்கிக் கிடந்த சயந்தன் நிலத்தில் உருண்டு விழுந்தான். பூமி ஸ்பரிசம் பட்டதும் மயக்கத்தினின்று தெளிந்தான். நடந்தவற்றை யெல்லாம் அறிந்தான். தனது ஆற்றல் அடங்கி' யொடுங்கி விட்டது என்பதை உணர்ந்தான்.

அசுர வீரர்களின் தலைவர்கள் அசக்தனைக் கிடக்கும் சயந்தனைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ''அடியுங்கள்; உதையுங்கள்;

என்று கூச்சலிட்டார்கள். அவர்களை விலக்கிக்கொண்டு அங்கே வந்த பானுகோபன், "இவனைத் துன்புறுத்தாமல் தேவர்கள் இருக்கும் சிறைக் கூடத்தில் கொண்டு போய் அடையுங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். என்ன இருந்தாலும் அசுரர்களின் இளவரசன் அல்லவா? அவனிடம் ஓரளவு கௌரவ புத்தி இருக்கவே செய்தது.

அசுர வீரர்கள் கயிற்றினால் கட்டி ஏற்கனவே சிறை செய்யப்பட்டிருந்த தேவர் கூட்டத்தோடு இமையவரின் இளவரசனையும் சேர்த்து விட்டார்கள்.

வெற்றி கண்ட அசுரர்களின் வெறி முற்றியது. சொர்க்கம் எங்கும் சுற்றித் தேவர்களையும் அரம்பையர்களையும் பிடித்து வந்து பானுகோபன் முன்பு அசுர வீரர்கள் நிறுத்தினார்கள். சொர்க்கத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பராக்கி மிகவும் மகிழ்ந்தார்கள். தேவர்கள் சிறைப் பட்டதையும் பொன்னுலகம் மயானமானதையும் கண்ட பானுகோபன் அளவிலா ஆனந்தமடைந்தான். அசுரர்களை அழைத்து, "நம்மை எதிர்த்த வானவர்களும் இந்திர குமாரனும் அடிமைகளாக எனக்கு முன்னே செல்ல, அவர்கள் கூறுமல் கூறும் வெற்றியின் உறைவிடமாக நான் அவர்களுக்குப் பின் ஊர்வலம் வரவேண்டும்" என்று ஆணையிட்டான். அதன்படி அசுரர்கள் தேவர்களையும் சயந்தனையும் இழுத்துக் கொண்டு முன்னே சென்றார்கள். பானுகோபன் வெற்றி வீரனாக மகேந்திரபுரியை அடைந்தான்.

சிறைப்பட்ட தேவர்கள் சூரபன்மன் முன்னிலையில் நிறுத்தப்பட்டனர். பெருமிதத்துடன் தனது போர்த் திறனைத் தந்தைக்கு விளக்கினான் பானுகோபன். சங்கற்பத்தைச் சிறப்புற நிறைவேற்றித் திரும்பிய மகனைச் சூரபன்மன் ஆரத் தழுவிக் கொண்டான். மகனை மகிழ்ச்சியுடன் கண்ட அதே கண்களால் அனலை உமிழ்ந்தபடி தேவர்களை நோக்கினான் சூரன். "என் தங்கையின் கரம் வெட்டுப்பட்டதற்குப் பிரதியாக இவர்கள் எல்லோருடைய கைகளையும் துண்டியுங்கள்" என்று காவலாளிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். வானவர்களின் கைகளையும் கால்களையும் காதுகளையும் அசமுகியின் எதிரிலேயே வெட்டி மகிழ்ந்தனர் காவலாளிகள். ஆனால் என்னே அதிசயம்! தேவர்களின் அங்கங்களை வெட்ட வெட்ட தவ

வலிமையால் அவர்களுக்கு அங்கங்கள் மீண்டும் வளர்ந்தன. சூரபன்மன் பழிக்குப் பழி வாங்க முடியாது என்று கண்டான்.

தேவர்களுக்கும் தேவராஜ குமாரன் சயந்தனுக்கும் விலங்கு பூட்டப்பட்டது. சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். அதன் பின்பு அவர்கள் அநுபவித்த இழி வாழ்வு காரணமாக தேவர்கள் தாங்கள் ஏன் முன்பு அமுதம் அருந்தினோம் என்றே வருந்தலானார்கள். இப்போது அசுரரிடம் தோல்வியுற்றதற்குப் பதில் முன்பு அமுதம் கடையும்போதே அவர்களிடம் தோற்றிருக்கலாகாதா என்று எண்ணினார்கள். தேவர்கள் அமிர்தம் உண்டிருந்ததால் மரணத்தை வென்று விட்டார்கள். இப்போது அற்பரும் கயவருமான அசுரர்களின் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆளாகி அடிமை புரிந்த அமரர்கள் சாவையே வரவேற்றனர். ஆனால் அமுதமுண்டவர் எப்படிச் சாக முடியும்?

தீமையின் கலப்பில்லாத நன்மையே உலகில் கிடையாது. ஒளியும் நிழலும் சேர்ந்துதான் இருக்கும்.

அங்கே போர்க்களத்தில் பானுகோபனின் தாக்குதலால் மயங்கி விழுந்த ஐராவதம் அறிவு தெளிந்து எழுந்தது. அசுரர் வசமாகி அழிந்து போன அமராவதிக்குள் நுழைய அதன் கம்பீரமான கால்கள் கூசின. பதவி போனபின் பரமன் நினைவு மிகுந்தது. பரமன் நினைவு வந்தால் தமிழ் மண்ணின் நினைவும் வரும். திருவெண்காடு என்ற திவ்விய ஸ்தலத்தை ஐராவதம் அடைந்தது. அங்கு எம்பெருமானைச் சிவாகம விதிப்படி பூசித்து, சிவபெருமான் திருவருளால், முன்பு இழந்த கோடுகளைத் திரும்பப் பெற்றது; திருவெண்காட்டிலேயே தங்கி விட்டது.

அயிராணியுடன் மேரு மலையை அடைந்த இந்திரன் சொர்க்கம் எரியுண்டதையும் சயந்தன் சிறைப்பட்டதையும் அறிந்து துடிதுடித்தான்.

சிவபெருமானை நோக்கி நெடுநாட்கள் தவம் புரிந்தான். தேவர்களின் சிவாபசாரக் குற்றம் நீங்கும் தருணம் வந்தது. தருணேந்து சேகரப் பெருமான் தரிசனம் தந்தார்.

தமது மாமதுர மலர்வாய் திறந்து, தேமதுரத் திருவு திறந்து, "நாம் உமையை மணந்து ஒரு குமாரனைத் தருவே

அவன் அசுரர்களை அழித்து உங்களுக்கு வாழ்வு தருவான்" என்று அருளி மறைந்தார் சிவபெருமான்.

பின்னர் நடந்ததெல்லாம் நாமறிவோம். எனினும், எல்லாமறியும் சர்வக்ஞராம் சண்முகநாதன் அறியாததுபோல் மாயம் செய்ததால், செவ்வேட் பரமன் செந்திற் கரையில் எழுந்தருளியிருக்க அசுர உற்பத்தியிலிருந்து தொடங்கி வரலாற்றினை விரித்துரைத்த வியாழ பகவான் தொடர்ந்து கூறுவார் :

விஷ்ணு பிரம்மன் முதலிய தேவர்களுடன் இந்திரன் ஆலோசனை நடத்தி மன்மதனைச் சிவபெருமானிடம் அனுப்பினன். பெருமான் மீது மலர்க்கணை விடுத்த மன்மதன் எரிந்து சாம்பரானன். இதனைக் கண்டு கலங்கிய தேவர்கள் தங்களை இனியும் சோதிக்கலாகாது என்று எம்பெருமானை வேண்டிக் கொண்டனர். ஐயனும் உளம் குழைந்தார். பார்வதி தேவியை மணந்த பரமேசுவரர் தேவரீரைத் தமது நெற்றிக் கண்களினின்றும் தந்தருளினர். தாங்கள் திரு அவதாரம் செய்த பின்பே இந்திரனும் பிரம்மவிஷ்ணுக்களும் மற்ற வானவரும் முனிவரும் புத்துணர்ச்சி பெற்றனர். ஆயினும் அவர்கள் துன்பம் முழுமையாகத் தீரமல் சூராதியவுணரின் ஆட்சியே இன்னமும் நடைபெற்று வருகின்றது. அவர்களை அழிக்கத் தங்களையன்றி வேறு எவராலும் இயலாது. ஆகவே, தாங்கள் விரைவிலேயே நல்லசுரர் வாழ வல்லசுரர் மாய அருள் புரிய வேணும்" என்று வியாழ பகவான் கந்தக் கடவுளிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார்.

வியாழ பகவானின் முதுகைத் தமது திருவிரல்களால் தடவிக் கொடுத்து அருள் புரிந்தார் குமாரசுவாமி.

"எம்பெருமானே! தேவரீர் அந்தச் சூரனை அழிக்க வேண்டும் என்று திருவுளம் கொண்டால் கொடிப் பொழுதில் அவ்வண்ணமே நடந்துவிடும். ஆயினும், தேவரீர் ஒரு திருவிளையாடலை எண்ணி இங்கு எழுந்தருளியிருக்கின்றீர்கள்" ...ரர் வியாழ பகவான்.

...ந்தவேள் தமது காந்தக் கண் ஒளியைத் தேவராஜனிடம் ... "... ... வேண்டாம்! தேவர்களைத்

சிறை மீட்டு விண்ணுலக ஆட்சியைப் பழையபடியே உனக்குத் தருவோம்" என்று வாக்களித்தார் சத்திய ஸ்வரூபமான சக்திகுமாரர்.

பல்லாண்டுகளாக மழையின்றிக் காய்ந்து பாளம் பாளமாக வெடித்த பூமியின்மீது அமுத மழை பெய்தால் அதனைலம் எவ்வளவு ஆர்வமாக உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும்? அதே போல் துன்பத்துக்குமேல் துன்பமாக அநுபவித்து, அயர்ந்து போய் அதனைத் தீர்க்கவென்றே பிறந்த முருகனின் அருளை நாடிய வானவர் ஆறுமுகனின் அபய வாக்கினை ஆர்வத்தோடு அருந்தினர். தம்மைக் காக்க வென்றே பிறந்த தெய்வத்தின் அபய வாக்கு கேட்டுத் தேவர்கள் எல்லையில்லாத உவகை பெற்றுக் கருணைமூர்த்திக்குப் போற்றி கூறினர்.

வீரவாகு தேவர் தூது

ஆணினைவிட உடலுக்குச் சிறந்த உறுப்பு இல்லை. பெண்ணுக்குக் கணவனைவிடச் சிறந்த உறவு இல்லை. மக்களை விட மனிதனுக்குச் சிறந்த செல்வம் இல்லை. தாயை விடச் சிறந்த தெய்வம் உலகில் ஒருவருக்கு இல்லை. இது போல, தூதை விடச் சிறந்த உறுப்பு காப்பியத்துக்கு இல்லை. நமது காப்பியங்களிலெல்லாம் தூது முக்கியமான இடம் பெற்றுள்ளது. இராமாயணத்தில் அங்கதன் தூது, மகாபாரதத்தில் கிருஷ்ணன் தூது, நைடதத்தில் அன்னப் பட்சியின் தூது முதலியன முக்கியமான இடம் பெற்றுள்ளன. இதிஹாஸ புராணங்களின் இலட்சணத்துக்கு ஏற்பக் கந்த புராணத்தில் வீரவாகு தேவர் தூது சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. தூது சென்றவர் வீரம் விழுமிய திருத்தோள் பெற்ற வீரவாகு தேவர்; தூது அனுப்பியவர் சாட்சாத் ஷண்முகநாதனே யாவர்.

திருச்செந்தூரில் தேவாதியரின் துயர்களைத் திருச்செவி மடுத்து இன்னல் தீர்ப்பதாக அபயம் அளித்த ஐயன் உடனே போருக்குப் புறப்பட்டு விடவில்லை. ஏனெனில், இறைவனின் சக்தி சாந்தியிலேயே நிலைபெற்றது. சாந்தமான முறை

சூரனுடைய தவற்றைத் திருத்த வொண்ணுமற் போனுலே போர் புரிய வேண்டுமென எண்ணினுர் சுவாமி. சாம—தான—பேத—தண்டம் என்றவாறு படிப்படியாகவே போருக்குச் செல்ல வேண்டும் எனக் கருதினுர். எதிராளியின் நல்லெண்ணத்துக்கு முழு இடமும் அளிக்கத் திருஉளம் கொண்டார். எனவேதான் சூரனிடம் முதலில் பேசிப் பார்ப்பது எனக் கருதினுர்.

"தூதன் சொற்கேட்டுச் சூரன் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தால் அழியாமல் வாழ்வான். அவ்வாறு செய்ய மறுத்தால், நாமே சென்று அவனை யழிப்போம். இதுவே அறநெறி" என்று கூறினுர் ஷண்முகர். வானவரும் சுவாமியின் உத்தேசத்தை ஆமோதித்தனர்.

"நமது வீரர்களில் சூரபன்மனிடம் வீரமகேந்திரபுரிக்குத் தூது செல்லத் தக்கவர் யார்?" என்று வேலவர் கேட்டார்.

"கந்தநாயக! தேவர்களின் நிலைமை தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. அடியேன் உட்பட வானவர்கள் அனைவரும் சூரனுக்குக் கைகட்டி ஏவல் செய்து வருகிறோம். ஆகவே, நம்மில் யாவரும் சூரனிடம் தூது சென்று உயிருடன் மீள முடியாது. வீரவாகு தேவர் ஒருவர்தான் தூது சென்றுல் காரியத்தைச் சிறப்புற நிறைவேற்றி விட்டுச் சூரனிடமிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பி வரமுடியும்" என்று பிரம்மதேவர் கூறினுர்.

ஐயனின் திருஉள்ளத்துக்கு உகந்த யோசனையாகவே அது அமைந்தது. தமது பேரன்புக்குரிய வீரவாகுவை அருள் கனிய நோக்கினுர் ஆறுமுகன்.

"வீரவாகு! நீ வீரமகேந்திரபுரிக்கு விரைந்து சென்று சூரபன்மனை அணுகி, சயந்தனையும் தேவர்களையும் சிறையிலிருந்து விடுவித்து நல்வாழ்வு வாழுமாறு அவனுக்கு அறநெறியை எடுத்துக் கூறு. அவன் செவி சாய்க்கா விட்டால், அவனையும் அவனது சுற்றத்தையும் அழிக்க நாம் நாளையே படைகளுடன் வருவோம் என்று தெரிவித்து மீண்டு வருக" என்று குமாரக் கடவுள் வீரவாகு தேவருக்குக் கட்டளையிட்டார்.

அப்பணியைத் தலைமேல் தாங்கி வீரவாகு தேவர் புறப்

புத்திரவாத்ஸல்யம் மேலோங்கிய இந்திரன் வீரவாகு தேவரின் பின் சென்று, "வீரரே! முதலில் வீரமகேந்திரத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கும் என் குமாரன் சயந்தனையும் மற்ற தேவர்களையும் கண்டு ஆறுதல் கூற வேண்டும். பின்பு தூது செல்லும் வேலையை முடிப்பீராக!" என்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டான்.

தேவர்கோனின் துயரத்தை அநுதாபத்துடன் புரிந்து கொண்ட வீரவாகுதேவர் "அவ்வாறே செய்வோம். கவலைப் பட வேண்டாம்" என்று கூறிப் புறப்பட்டார்.

இலக்கத்தெட்டு வீரர்களும் அவரை வணங்கிப் பின் தொடரலாயினர்.

"நீங்கள் பூதப் படைத் தலைவர்களுடன் இங்கேயே இருங்கள்" என்று அவர்களுக்கு உத்தரவிட்டுப் புறப்பட்ட வீரவாகுதேவர் கடற்கரையை அடைந்தார்.

வீரவாகுதேவர் தம் கால்களின் வீரகண்டை 'கலீர் கலீர்' என ஒலிக்கக் கந்தமாதன பர்வதத்தின் உச்சியில் ஏறி நின்றார். அவர் உற்சாகத்துடன் திமுதிமு என ஏறி நின்றதும் அந்தப் பாரம் தாங்காமல் மலை பிளந்து நிலத்தில் அழுந்தி விட்டது. போரில் தோற்று ஓடி வந்து அந்த மலைக் குகைகளில் ஒளிந்து கொண்டிருந்த தாரகனின் படை வீரர்கள் வெளிப்பட்டனர்; வீரவாகுதேவரைக் கண்டதுமே புலன்களெல்லாம் செயலிழக்க, உயிரை விட்டனர். மகேந்திர புரிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று எண்ணிய வீரவாகுதேவர் 'கந்தநாயகா' என்று தியானித்தார். அகில புவனண்டமாகவும் விளங்கும் ஐயனின் பெருமையை உள்ளத்தில் இருத்தி அதனுடன் வீரவாகுதேவர் லயம் அடைந்தபடியால் அவருமே விசுவரூபம் கொண்டார்.

உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே பார்க்கத் தக்க அளவில் பெரியதாக விளங்கினார் வீரவாகுதேவர். அங்கு நின்றபடியே உலகில் உள்ள நகரங்களையெல்லாம் பார்த்தார். சூரபன்மனின் பெரிய நகரத்தையும் நோக்கினார். அந்த நகரத்தையே கையால் பிசைந்து பகைவர்களையெல்லாம் கொன்று விடலாமா என்று ஓர் எண்ணம் தோன்றி சயந்தனும் மற்ற வானவரும் அங்குள்ள சிறையிலிருப்

அக்கர் முழுவதையும் நாசமாக்கலாகாது என்று தெளிந்து அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டார். வீரவாகுதேவரின் பேருருவத்தைக் கண்ட அசுரர்கள், முன்பு அழிந்ததாகக் கூறப்பட்ட கிரௌஞ்ச மலைதான் இந்த மாயத்தைச் செய்கிறதோ என்று ஐயங்கொண்டனர். பிரம்மதேவர், இந்திரன், இலக்கத்தெட்டு வீரர்கள், மற்றும் பூதர்கள் ஆகியோர் வீரவாகு தேவரின் பேருருவத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்தனர். ஆனால் வீரவாகுவோ தமது சக்தியில் பெருமிதமுறாமல், தமக்குச் சக்தி தந்த சக்தி குமாரனையே ஸ்மரித்திருந்தார்.

"ஆவதோர் காலை எந்தை ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க!
மூவிரு வதனம் வாழ்க! முழுதருள் விழிகள் வாழ்க!
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க! தொல்படை பிறவும் வாழ்க!
தேவர்கள் தேவன் சேயோன் திருவடி வாழ்க!'' என்றான்.

இவ்வாறு ஆறுமுகக் கடவுளை வாழ்த்திய வண்ணம் வீரமகேந்திரபுரத்தை அங்கிருந்தவாறே தமது விசுவரூபத்தால் நோக்கியவுடன் விசுவரூபத்தின் அவசியம் முடிந்ததென எண்ணினார் வீரவாகு தேவர். 'நான் இப்பேருருவத்துடன் சென்றால் உயிர்கள் அழியும்' என்று கருதி உருவத்தைக் குறுக்கிக் கொண்டார். பெரியோர்தான் பெருமையை எப்படிக் குறைத்துக் கொள்வது என்பதை அறிவர். அற்பர்களே தமக்குள்ள சக்தியை எப்போதும் பிரயோகம் செய்ய வேண்டும் என்று அலைவர். எளிமைக்கு உரிய பெருமையை உணர்ந்து சிறிய உருவம் எடுத்துக் கொண்ட வீரவாகுதேவர் கந்தமாதன மலையை முன் போலவே எழும்புமாறு அருள் செய்தார். அதன் பின் அம்மலையிலிருந்து வானமார்க்கமாகப் புறப்பட்டார் வீரவாகுதேவர். மீண்டும் எல்லையற்ற சக்தி அவரைத் தாமாகவே வந்தடைந்தது. அவர் புவியிலிருந்து வானத்துக்குக் கிளம்பிய வேகத்தில் பூமியிலுள்ள மலைகள் பல இழுக்கப்பட்டு அவருடன் செல்லத் தொடங்கின; அண்டங்கள் பின் தொடர்ந்தன; உயிர்கள் சுழன்றன. வீரவாகு தேவர் கடலில் பாய்ந்து சென்ற தோற்றம் சிவபெருமான் திரிபுரத்தை நோக்கித் தமது திருவாய் எனும் வில்லில் பூட்டிய புன்சிரிப்பு அம்பாகப் பாய்ந்ததை நினைவூட்டியது.

'கந்தவேள் சூரபன்மனை அழிக்க வேலாயுதத்தை விடுத்தாரோ?' என்று எண்ணும்படி வீரவாகுதேவர் கடற் பரப்பின் மீது வானவெளியில் தகதகவென்று ஒளிர்ந்தவாறு சென்றார்.

வீரமகேந்திரபுரத்தின் வடபுறம் உள்ள இலங்கை என்னும் நகரத்துக்கு அருகில் போய்ச் சேர்ந்தார் வீரவாகு தேவர். யாளிமுகன் என்னும் அசுர வீரன் இலங்கையைக் காவல்புரியும் பொறுப்புப் பெற்றவன், வீரவாகுதேவர் அங்கே சென்ற போது, யாளிமுகன் சூரபன்ம மகாராஜனைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று சேனைகளுடன் வீரமகேந்திர புரிக்குச் சென்றிருந்தான். அவனது மகன் அதிவீரன் ஆயிரம் வெள்ளம் சேனைகளுடன் காவல் புரிந்து வந்தான். அவன் அந்தப்புரத்தில் இருக்கும்போது வடக்கு வாசலில் நின்ற படைத் தலைவனாகிய வீரசிங்கன், வீரவாகுதேவர் இலங்கையுள் நுழைந்து விரைந்து உட்சென்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். ஐந்நூறு வெள்ளம் சேனைகளுடன் வீரவாகு தேவரை வழி மறித்தான்.

"உனக்கு உன் உயிர்மீது ஆசையில்லை போலிருக்கிறது. அதனால்தான் நீ தனியாக வந்திருக்கிறாய். நான் உன்னைக் கொல்வதற்கு முன், இங்கு வந்த காரணத்தைச் சொல்லி விடு" என்று வீரவாகு தேவரிடம் ஆர்த்தான் வீரசிங்கன்.

"நான் வீரமகேந்திரபுரம் சென்று உயிருடனேயே திரும்பும் எண்ணத்துடன் தான் வந்திருக்கிறேன். உன்னால் என்ன முடியுமோ அதைச் செய்" என்று வீரவாகுதேவர் கூறினார்.

"இவனைக் கொல்லுங்கள்!" என்று சேனைகளுக்கு உத்தர விட்டான் வீரசிங்கன். அவர்கள் வீரவாகுதேவரை வளைத்துக் கொண்டு ஆயுதங்களை ஏவிப் போர் புரிந்தார்கள். வீரவாகு தேவர் வாளாயுதத்தைச் சுழற்றிச் சுழற்றிச் சேனைகளை வெட்டிக் கொன்றார். அவுணர்கள் இறந்ததால் பெருகிய உதிரம் கடலில் போய்க் கலந்தது. வீரசிங்கனின் சேனைகள் எல்லாம் அழிந்தன. ஆத்திரங்கொண்டு எதிர்த்த வீரசிங்கனையும் எளிதில் சம்ஹாரம் செய்தார் வீரவாகு தேவர்.

வீரவாகு தேவர் இலங்கைக் கரையில் உள்ள மலை மூன்று சிகரங்களில் நடுச் சிகரத்தின் மீது பாய்ந்தார். அதன்

காவல் புரிந்து வந்த அதிவீரனும் மற்ற அவுணர்களும் நிலை குலைந்து கலங்கினார்கள். கலக்கத்தைச் சமாளித்துக்கொண்டு எதிர்த்த அதிவீரனையும் அதி விரைவில் அழித்தார் வீரவாகு தேவர்.

பின்னர் இலங்கையை விட்டு எழுந்தார். அவர் வந்திறங்கிய வேகத்தில் கடலில் அழுந்திய இலங்கை அவர் எழுந்து சென்றதும் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு உயர்ந்தது.

வீரவாகுதேவர் வான வழியில் சென்று மகேந்திர புரியின் பெரும் மதில்களையும் உயர்ந்த கோபுரங்களையும் கூர்ந்து நோக்கினார். மகேந்திரபுரியின் வடக்குவாசலில் கோரன், அதிகோரன் என்ற இரண்டு அசுர வீரர்கள் காவல் செய்து கொண்டிருந்தனர். ஏராளமான யானைகள், தேர்கள், குதிரைகள், காலாட்படைகள் ஆகியன அவர்களுக்கு இருந்தன. 'இந்தப் படைகளை வெல்ல வேண்டுமென்றால் பகல் முழுவதும் கழிந்துவிடும். மற்றும் இந்த நகரில் உள்ள இதர சேனைகளையெல்லாம் அழிக்க எவ்வளவோ காலம் ஆகும். அப்படியே அழித்தாலும் சூரபன்மன் வந்து எதிர்ப்பான். கந்தவேளை யன்றி வேறு ஒருவராலும் அவனைக் கொல்ல முடியாது. மேலும் தூதாக வந்த நான் போர் செய்து பொழுதைப் போக்குவது முறையன்று. வந்த வேலையைக் கருதிச் சூரபன்மனிடம் செல்வதே முறை' என்று ஒப்பற்ற புத்தி நுட்பம் படைத்த வீரவாகுதேவர் முடிவு செய்தார். பலத்த காவலுள்ள வடக்கு வாயில் வழியாகச் சண்டையின்றிச் சீக்கிரத்தில் உள்ளே போவது அரிது என்று கருதிக் கீழ்த்திசை வாயிலை அடைந்தார், அங்கு மகிஷாட்சன் (மேதிக் கண்ணன்), வீரபானு என்ற இரண்டு அசுரத் தலைவர்கள் வாளும் கையு மாகக் காவல் செய்து கொண்டிருந்தனர். நால்வகைச் சேனைகள் அவர்களுக்குத் துணையாக நின்று கொண்டிருந்தன. "இந்த வாசலைக் கடந்து செல்வதும் அரிது" என்று கருதிய வீரவாகுதேவர் தெற்கு வாயிலை நோக்கிச் சென்றார். கயமுகன் என்ற அசுரன் அந்த வாசலில் காவல் புரிந்து கொண்டிருந்தான். அவன் ஆயிரம் யானை முகங்களைக் கொண்டவன். தன்னுடன் போர் செய்வதற்குப் பகைவர்கள் லையே என்று ஏங்குபவன். அவன் ஆகாயத்தில் செல்லும்

வீரவாகு தேவரைக் கண்டு "சீறுகின்ற சிங்கம் இருக்கும் குகையில் மான் வருவதுண்டோ? உன்னை அனுப்பியவர் யார்? நீ வந்த காரணம் என்ன?" என்று கோபத்துடன் கூச்சலிட்டான்.

கயமுகன் கூறியதைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் சிரித்துக் கொண்டே "அப்பனே, உயிரை விடுவதற்கு உனக்கு இத்துணை அவசரம் ஏன்? வலுவில் என்னை அழைக்கின்றாயே! வா வா" என்றார். வீரவாகு தேவர் போரை விரும்பா விடினும், யுத்தம் புரிய அழைப்பு வந்த பின் அதனை மறுப்பது வீரலட்சணமாகாது என்பதால் கயமுகனுடன் போர் தொடங்கினார். கயமுகன் பறித்தெறிந்த மலைகளையெல்லாம் மாலை போல் மார்பில் ஏற்றுக்கொண்ட வீரவாகு தேவர் இறுதியில் கயமுகனுடைய மார்பில் ஒரு காலால் உதைத்ததுமே அவன் அலறி விழுந்து உயிர் இழந்தான்.

"கந்தவேளின் கட்டளையை விரைவில் நிறைவேற்ற முடியாமல் இப்படியே அசுரர்களுடன் போர் செய்து காலத்தைச் செலவிடும்படியாயிற்றே" என்று வருந்திய வீரவாகு தேவர் சூரபன்மனின் நகரத்திற்குள் எளிதில் செல்ல வழி என்னவெனச் சிந்திக்கலானார். இந்த வடிவத்துடன் அசுரக் காவல்காரர் கண்ணில் படாமல் செல்ல முடியாது என்று கருதிக் கந்தவேளைத் தியானித்து எவரும் காண்பதற்கு அரிய தோர் அணுவுருவங் கொண்டு மகேந்திரபுரியின் கிழக்கு வாயிலில் உள்ள கோபுரத்தின் மேல் அமர்ந்தார். 'அணுவிலும் நுணுகியவன்; பெரிதினும் பெரியவன்' என்று வேதம் ஆண்டவனை வருணிக்கிறது. முன்பு பெரிதினும் பெரிய வனை பெருமான் வீரவாகுவுக்கு விசுவ ரூபம் தந்தான். இப்போது அணுவிலும் நுணுகிய அவனே அவருக்குச் சின்னஞ்சிறு உருவு அளித்தான்.

கோபுரத்தின் மீது அணு உருவில் அமர்ந்திருந்த வீரவாகு தேவர் வீர மகேந்திரத்தின் சிறப்புக்களைக் கண்டார். அங்கு நின்ற அளவற்ற சேனைகளைக் கண்டதும், வியாழ பகவான் கூறியதைக் காட்டிலும் அதிகச் சிறப்புடையது வீரமகேந்திரபுரம் என்று எண்ணினார். "இங்கே யானைக

எத்தனை? தேர்கள் எத்தனை? குதிரைகள் எத்தனை? காலாட் படைகளோ கடற்கரை மணலைக் காட்டிலும் அதிகம்!

சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள வளங்களையும் வனப்புக்களையும் எப்படித்தான் இந்த ஒரே நகரத்தில் வைத்தானோ? பானுகோபன் சொர்க்கத்தை எரித்தான் என்பது பொய். சொர்க்கம் தன்னைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ அழகான இந்த மகேந்திரபுரியைக் கண்டு நாணமும் வெட்கமும் சுடத் தானே எரிந்து அழிந்தது போலும்! இங்கே பௌதிகப் பெருமைகள் எல்லாவற்றையும் கண்டேன். ஆனால் இந்தப் பெருமை எவ்வளவு இருந்தும் என்ன? இங்கு அறம் இல்லை; வாய்மை இல்லை'' என்று எண்ணினார்.

செந்தாமரை மலர்மீதமர்ந்து வண்டுகள் தேன் பருகுவது போல வீர மகேந்திரபுரியிலிருந்த பெண்கள் மாணிக்க மாளிகைகள் மீது அமர்ந்து கள்ளைப் பருகிக் கொண்டிருந் தனர். அந்த மாளிகைகளிலே வருணன் சிறந்த அரிசியைக் களைந்து கொடுக்க, அவற்றை அக்கினித் தேவன் தன்னைத் தானே திமூட்டிக் கொண்டு ஊன்களோடு கலந்து பக்குவம் செய்து வைத்தான். அத்தகைய அற்புத உணவு வகைகளை அரக்கர் தம் மனைவியரோடு உண்டு மகிழ்ந்தனர்.

கொடுங்கோலாட்சியில், ஆளும் சக்தி படைத்தோருக்கு உற்றவர் யாவரும் அமித சுகபோகம் பெற்று வாழ்வது வழக்கம். அசுரர்கள் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிச் சென்று காமதேனுவும் சிந்தாமணியும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தன. வாயுதேவனே வீரமகேந்திரபுரியின் வீதிகளைப் பெருக்க, வருணன் பன்னீர் தெளிக்கின்றான்!

வந்த காரியத்தை விட்டு இந்த நகரத்து வளங்களையே பார்த்துக்கொண்டு காலந் தாழ்த்துவது சரியல்ல'' என்று கருதிய வீரவாகுதேவர் சூரபன்மன் உறையுமிடத்தை அடையக் கருதி ஆகாய வழியாகத் தமது சூட்சும உருவுடன் சென்றார். 'சூரனைக் காணுமுன் என் பிள்ளையைக் கண்டு ஆறுதல் கூறுக' என்று அமரர்கோன் கேட்டுக் கொண்ட நினைவு அவருக்கு வந்தது. உள்ளத்தில் அன்பும், துயரமும், பரிவும் பெருக, தேவரும் சயந்தனும் இந்தக் கேளிக்கை நகரில்

எங்கு சிறைப்பட்டு அவலமாக அவதியுறுகின்றனரோ என்று தேடலானார். அசுரரின் தலைமை அமைச்சனாகிய தரும கோபனின் மாளிகைச் சிகரத்தில் தங்கி நகரைத் தம் பார்வை யால் துழாவும்போது சயந்தனும் தேவர்களும் சிறையிருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்தார்.

கனவில் தோன்றிய கந்தவேள்!

சரீரத்துக்கு வருகின்ற துன்பங்களை வைத்தியர் உதவி யால் போக்கிக் கொள்ளலாம். மனத்தில் ஏற்படுகின்ற துன்பத்தை எம்பெருமான் ஒருவரால் மட்டுமே போக்க முடியும். அதனால்தான் திருவள்ளுவர் 'தனக்குவமை இல்லா தான் தாள் சேர்ந்தார்க்கல்லால், மனக் கவலை மாற்றல் அரிது'' என்று கூறியிருக்கிறார்.

சிறையில் நூற்றெட்டு யுகங்கள் துன்பப்பட்டு நாளுக்கு நாள் கொடுமை பொறுக்க முடியாமல் தவித்த சயந்தன் யாரை நம்பியும் பயனில்லை என்று கண்டு இறைவனொருவனையே கசிந்துருகி வேண்டினான்.

சயந்தன் சொர்க்க வாழ்க்கையைக் கண்டவன். அதன் நிலையாமையையும் இப்போது உணர்ந்து விட்டான். அவன் சொர்க்கவாசியா யிருந்ததால் தான் அசுரரின் எதிர்ப்புக்கு ஆளானான். எனவே, சொர்க்க போகத்தின் பயன் துயரம் ஒன்றே என்று இப்போது அவனுக்குத் தெளிவாயிற்று. இந்தச் சிறைவாசம் நீங்கினாலும் அதன் பின் மீண்டும் துன்பத் துக்கு இடமான சொர்க்கத்தை நாடுவதில் பயனில்லை; இனி தேவையானது இறைவன் திருவடி ஒன்றே; அதுதான் என் றென்றும் இன்பம் பயக்கவல்லது எனக் கண்டான்.

> ''தண்டேன் துளிக்கும் தருநிழற்கீழ் வாழ்க்கை வெஃகிக்
> கொண்டேன் பெருந் துயரம் வான்பதமும் கோதென்றே
> கண்டேன் பிறர்தம் பதத்தொலைவும் கண்டனனால்
> தொண்டேன் சிவனே நின் தொல்பதமே
> வேண்டுவனே!''

என்று அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்தான் தேவராஜகுமாரன்.

சோகத்தின் தாலாட்டில் தன்னை மறந்து உறக்கம் கொண்டான் சயந்தன். அவனுக்கு அருள் புரிய எண்ணிய ஆண்டவனும் அதுவே தருணமெனக் கொண்டார். அவனது கனவிலே முருகப் பெருமான் ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு திவ்விய கரங்களுமாகத் தோன்றினார். தியான சுலோகத்துக்குச் சமமான ஒரு பாடலால் கச்சியப்பர் முருகனை வருணிக்கிறார் :

வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலம்; இடம்வரதம்
ஏறு பங்கயம் மணிமழுத் தண்டு வில் இசைந்த
ஆறிரண்டு கை அறுமுகங் கொண்டுவேள் அடைந்தான்

வலது கரங்களில் ஐந்தில், பெருமை யுடைய சேவற்கொடி, வச்சிரம், அங்குசம், அம்பு, வேல் இந்த ஆயுதங்களைத் தாங்கித் தன் வீரப் பெருமையைப் பிரகடனம் செய்த ஐயன், ஆறுவது கரத்தால் தன் அன்பின் பெருமையை அபய முத்திரையால் வெளிப் படுத்தினார். அடியாரின் பவ பயத்தையும் மற்ற பயங்களையும் போக்குவதுடன் அவர்களுக்கு முக்தி நிலை என்ற வரத்தையும், மற்ற கோரிக்கைகளையும் அருள்பவரல்லவா ஐயன்! அத்தகைய வரத முத்திரையை இடது கரங்களில் ஒன்று தாங்க, மற்ற ஐந்து கரங்களில் மோக ஸ்திரமான தாமரையையும், நாதத்தாலேயே எதிரியைக் கலங்கச் செய்யும் மணியையும், மற்றும் மழு, தண்டு, (கதை), வில் இவற்றையும் ஏந்தி வந்தார் கந்தன். அபய தத்துவமும் வரத தத்துவமுமே இறுகின்ற போன்ற முறுவல் பூத்த ஆறுமுகங்களுடன் சயந்தனுடைய கனவில் காட்சி தந்தருளினார்.

அருணகிரிநாதர் வருணிக்கும் அழகையும் இத்துடன் இணைத்துப் பார்த்து உள்ளம் இனிக்க வேண்டும்.

சுடரனைய திருமேனி யுடையழகு முதுஞான சொருபகிரி
யிடமேவு முகமாறும்
சுரர் தெரியல் அளிபாட மழலைகதி நறைபாய துகிர்
இதழின் மொழிவேத மணம்வீச
அடர்பவள ஒளிபாய அரிய பரிபுரம் ஆட அயில்கரமொடு
எழில்தோகை மயில்ஏறி
அடியன் இருவினை நீறுபட அமரர் இதுபூரை
அதிசயமென்றருள் பாட வரவேணும்

தந்தை இல்லாத இறைவனைத் தமக்குத் தந்தையாகக் கொண்டவர் முருகன். வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் சிவபெருமானைப் "பிறப்பிலி இறப்பிலி" என்று சொல்லுகிறார்; "பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்" என்று இளங்கோ அடிகள் சொல்லுகிறார். இவன் தந்த குமரனைக் கண் நிறையக் கண்டான் சயந்தன். கனவுக் கண்ணால் காணவில்லை. சுவர்க்க லோகத்தையே விண் கனவு எனக்காணும் ஞானக் கண்ணால் கண்டான்.

துன்பச் சுமையைத் தாங்க மாட்டாத சயந்தன் மூர்ச்சையாகி விட்டான். மூர்ச்சையானால் கண் மூடும். அப்போது தான் தூக்கம் வரும். சயந்தன் கண்மூடி யிருக்கும்போது சுவாமி போய்க் காட்சி கொடுக்கிறார். "முந்து கண்களாற் கண்டனன்" சயந்தன் என்கிறார் பக்த கவி.

இந்தச் சரீரத்தினுள்ளே இன்னொரு சரீரம் இருக்கிறது. அதற்கு சூக்கும சரீரம் என்று பெயர். இந்த உடலை விட்டு உயிர் நீங்குவதைத்தான் மரணம் என்று சொல்கிறோம். கனமான ஸ்தூல சரீரத்தைக் கழற்றி வைப்பதுதான் மரணம்.

கோயில் திருவிழாக்களின் போது ஆடி பூதம் வரும்; ஆடும். அந்த ஆட்டத்தைச் சிறுவர் சிறுமியர் வேடிக்கை பார்ப்பார்கள். அந்தப் பூதம் தானாகவா ஆடுகிறது? பூத பொம்மைக்குள் ஆள் இருந்து கொண்டு அல்லவா ஆடுகிறான்? ஆட்டம் முடிந்ததும் அந்த ஆள் பூதத்தை விட்டுப போய் விடுவான். அது போலவே ஒரு சரீரம் போனாலும் வேறு பல ஸ்தூல சரீரங்களுக்குள் சூட்சுமமாகப் புகுந்து ஒரே ஜீவன் கர்ம வினையைத் தீர்க்கிறான்.

கர்மத்தைத் தீர்த்துப் பரமனை அடைவதற்கென்றே அருமையாகக் கிடைத்த இந்த உடலை வீணாகத் தொலைத்து விடுகிறார்கள். இதைத்தான்,

நந்தவனத்திலோ ராண்டி—அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி
கொண்டு வந்தானொரு தோண்டி—அதைக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி

என்று பாடுகிறோம். நாலாறு மாதம் என்பது கர்ப்பவாச காலம். அப்படிக் கர்ப்பவாசம் செய்து பிறந்த காயம்தான்

தோண்டி. உடம்பைப் பெறும் ஆத்மாவே ஆண்டி. குயவன் பிரம்மன். தோண்டியின் பயன் நன்னீரை மொள்ளுவது. சிவானந்த வெள்ளத்தை மொள்ளவே தவப் பயனுகக் கிடைத்த மானுட சரீரம் பயனுக வேண்டும். சிவயோகம் புரிய ஏற்பட்டதே மானுட உடல்.

யோகம் என்றால் கூடுதல் என்று பொருள். சிவத்தோடு—சுத்த ஞானத்தோடு ஒன்றுபடுதல் சிவயோகம். அகரம் முதல் க்ஷகரம் வரையுள்ள ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களுக்கும் அப்பாற் பட்டது சிவயோகம். ஐம்பத்தொரு அட்சரங்களையும் மலராகக் கொண்டு அவற்றை நாவு என்ற இடத்திலே வைத்து, அன்பு என்னும் நாரினுல் கட்டி, ஞானம் என்னும் வாசனை வீச, புத்தி என்னும் வண்டு மொய்க்க, மந்திர புஷ்ப மாலையைக் கட்டி எம்பெருமானுடைய பவளப் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்.

ஆசைகூர் பத்த னேன்மனே பத்ம மானபூ வைத்து
நடுவேயென்
பானநா லிட்டு நாவிலே சித்ர மாகவே கட்டி யொருஞான
வாசம்வீ சிப்ர காசியா நிற்ப மாசிலோர் புத்தி யளிபாட
மாக்ருதா புஷ்ப மாலைகோ லப்ர வாளபா தத்தி
லணிவேனே

என்று அருணகிரிநாதர் மணக்க மணக்கக் கூறுகிருர். சிவ யோகம் செய்யாமல் இஷ்டப்படி தோண்டியை உருட்டினுல் அது உடைந்து போகிறது. அதுவே மரணம். அப்போது இந்த உடம்புதான் போகிறது. இந்த உடம்பினுள்ளே சூக்கும உடம்பு புண்ணிய பாவ பலனை வேறு உடம்பில் புகுந்து அநுபவிக்கும். இறக்கும் போது மட்டுமின்றி, இருக்கும் போதும் சூக்கும சரீரம் உள்ளேயிருக்கிறது. உறக்கத்தின் போது இதுவே இயங்குகிறது. அதன் மூலம் சயந்தன் கனவில் கந்தனைக் கண்டு தொழுதனன்.

சயந்தன் 'முந்து கண்களால்' முருகவேளின் நவரத்தின வடிவத்தைக் கண்டான்; காலில் விழுந்தான்.

அவன் குமாரக் கடவுளைக் கண்டதே யில்லை அல்லவா? எனவே, ஆறுமுகமும் பன்னிரு கையுமுடைய இத்தெய்வம் யாரென யோசித்தான். 'வந்திருப்பவர் நாராயணர் அல்லர்

ஏனெனில், அவரது நிறம் நீலம். இவரோ ரத்தின வண்ணர் பிரம்மனும் அல்லர். ஏனெனில், ஆறுமுகம் படைத்துள்ளார் ஆனாலும் அவர்களுக்கெல்லாம் மேலான அருளைப் பொழி கிறார்' என்று கண்டான் சயந்தன்.

"சுவாமி! தாங்கள் யார்?" என்று முருகக் கடவுளையே வினவினான்.

கருணையே உருவான சுவாமி சயந்தனுடைய கண் ணீரைத் தாமே துடைத்தாராம். அவன் பாக்கியம்தான் என்னே? தம்மை அறிமுகப்படுத்த அங்கே யாரும் இல்லாத தால் சுவாமி தம்மைத் தாமே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். என்ன எளிமை பாருங்கள்!

"சயந்தா! நான் சிவகுமாரன்! உன் துன்பத்தை நீக்கவே இங்கு வந்திருக்கிறோம். கவலைப்படாதே. தேவர்கள் சிறைப் பட்டபின் உன் தந்தை தன் குறையையும் உங்கள் குறையை யும் எம்மிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார். அந்த வேண்டு கோளின்படி நாம் எண்ணற்ற படைகளுடன் புறப்பட்டுப் பூவுலகம் வந்தோம். கிரௌஞ்ச மலையையும், தாரகனையும் அழித்து விட்டுத் திருச்செந்தூரில் வீற்றிருக்கிறோம். நான் முகனும் நாராயணரும் உன் தந்தையும் மற்ற தேவர்களும் எம்முடன் இருக்கிறார்கள். உன்னுடைய தங்கை தேவயானை மேருகிரியில் வளர்கிறாள். நீ யாரைக் குறித்துமே வருந்தாதே. உன்னைக் குறித்தும் வருந்தாதே. சூரபன்மனிடம் வீரவாகு என்ற தூதரை அனுப்பியிருக்கிறேன். அவன் நீதிநெறிகளைச் சொல்லுவான். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் சூரபன்மன் கேட்கமாட்டான் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். நாம் நாளையே செந்திலம்பதியை விட்டு நீங்கி மகேந்திரபுரிக்கு வர நேரும். பிறகு போர் மூளும். தேவர்களுக்கெல்லாம் நலன் விளையும்" என்று கூறியருளினார்.

சயந்தன் சிந்தை குளிர்ந்து கந்தனை மனம் உருகிப் போற்றினான்.

"சயந்தா! நாம் அனுப்பியுள்ள தூதன் உன்னையும் தேவர் களையும் வந்து சந்தித்து ஆறுதல் கூறுவான்" என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தார் ஆறுமுகன். சயந்தனுக்கு ஆறுதல் கூறியது போலவே முருகப் பெருமான் மற்ற தேவர்களின் கனவி

தோன்றி ஆறுதல் கூறி மறைந்தார். அவரொருவரால்தான் அப்படிக் கருணை வெள்ளம் பெருக்க முடியும்!

கனவு நீங்கி நனவு வரப் பெற்றதும் தேவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தாம் கண்ட கனவுகளைச் சொல்லிக் கந்தவேளின் திருவருளை நினைந்து ஆனந்தக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தனர்.

முன்பு தேவர்கோன் சிறையிலிருக்கும் சயந்தனுக்கு ஆறுதல் கூறுமாறு வீரவாகு தேவரிடம் கூறியதுடன், இப்போது ஷண்முகப் பெருமானும் அதனையே சயந்தனுக்கு வாக்களித்து விட்டதால், வீரவாகு சிறைச்சாலையை நெருங்கினர். மோகன மந்திரத்தால் காவலரை மயங்கச் செய்து சிறைச்சாலைக்குள் சென்றார்.

வீரவாகு தேவரைக் கண்ட சயந்தன் முன்னமேயே கந்தக் கடவுளின் வாக்குறுதியைக் கேட்டிருந்ததால், "இவரே அவரது தூதர்" என்று ஊகித்துக் கொண்டான். வீரவாகு தேவர் கந்தப் பெருமானின் திருநாமத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே சயந்தன் முன் சென்றார். அத்திருநாமம் சயந்தன் காதுகளின் வழியே உள்ளம் புகுந்தது.

"சிவகுமாரராகிய கந்தவேளுக்கு நான் தம்பியும் தூதனுமாவேன்" என்று வீரவாகுதேவர் தம்மை அறிமுகம் செய்து கொண்டார்.

"எங்கள் துன்பத்தை நீக்கத் தாங்கள் வந்து விட்டீர்கள். எங்கள் சிறை வாழ்வும் இப்போதே நீங்கியது போல உணர்கிறோம்" என்று சயந்தனும் தேவர்களும் கூறினார்கள்.

தமது தூதுப் பணியைக் கூறிய வீரவாகுதேவர், "சிவபெருமானே ஆறு திருமுகங்களுடனும், பன்னிரண்டு திருப்புயங்களுடனும், கந்தவேள், முருகவேள் என்ற திருப்பெயர்களுடனும் உங்கள் துன்பங்களைப் போக்க வருவார். உங்கள் சிறையையும், பிரமன் குறையையும் மாய்த்து உலகங்களையெல்லாம் இரட்சிக்கும் பொருட்டே சிவபெருமான் கந்தவேளாக எழுந்தருளி யிருக்கின்றார்" என்றார்.

"தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த் தற்பர வொளியாய் யாரும்
உன்னரும் பரமாய் நின்ற ஒருவனே முகங்கள் ஆறும்
பன்னிரு புயமுங் கொண்டு பாலகன் போன்று கந்தன்
என்னுமோர் பெயரும் எய்தி யாவருங் காண வந்தான்.

பங்கய முகங்கள் ஆறும் பன்னிரு புயமுங் கொண்டே
எங்கடம் பெருமான் போந்த ஏதுமற் றென்னை என்னில்
செங்கண்மால் உந்தி பூத்தோன் சிறுமையும் மகவான்
துன்பும்
உங்கடஞ் சிறையும் நீக்கி உலகெலாம் அளிப்பக்
கண்டாய்'.

வீரவாகு கூறியதை யெல்லாம் கேட்டுச் சோர்வு நீங்கி உற்சாகம் கொண்ட தேவர்கள், "பெருமையில் சிறந்த வீர திலகமே! நீர் வெற்றி பெறுவீராக!" என்று அவரைத் தொழுது வாழ்த்தினார்கள். வீரவாகுதேவர் சிறைக் கூடத்திலிருந்து புறப்பட்டார்.

சேவலும் மயிலும்

சயந்தன் கனவிலே கந்தவேள் சேவற் கொடியுடன் தோன்றியதாகக் கண்டோம். 'சூரபன்மன்தானே சம்ஹரிக்கப் பட்டபின் சேவலாகவும், மயிலாகவும் வந்தான்? சூரசம்ஹாரம் முடிவதற்கு முன் முருகனிடம் சேவல் ஏது?' என்று தோன்றும்.

இப்படி ஐயப்படுகிறவர்களுக்கு இதைவிட ஆச்சரியமான ஒரு விஷயத்தைக் கூற வேண்டும். சிவபெருமானின் ஆறு திருமுகங்களிலிருந்து ஆறு பொறிகள் தோன்றி அவை சரவணபவனாக உருப்பெறு முன்பே சாக்ஷாத் முருகப் பெருமான் இருக்கத்தான் செய்தார். எந்த ஷண்முகர் தோன்ற வேண்டுமென்று தேவர்கள் பல்லாண்டு தவமிருந்தனரோ அந்த ஷண்முகர் தேவர்கள் தவம் செய்வதற்கும் முன்பிருந்தே இருக்கத்தான் செய்தார். நமக்குப் பழக்கமில்லாத தியாகராஜ கிருதியை இன்று ஒரு வித்வான் வழக்குக்குக் கொண்டு வந்தால் அதைப் புதுமையானதாகவே கருதுகிறோம். எனினும் அது பழமையானதுதானே? இது வரை வழக்குக்கு வராத ஒரு புதிய பதிகமோ, பாசுரமோ இப்போது கண்டு பிடிக்கப்பட்டாலும் அவை உண்மையில் பழமையானவையே அன்றோ? பரம்பொருள் எப்போதும் உண்டு, அது அநாதி எனில் அதன் திவ்விய உருவங்களும்

என்றென்றும் உண்டு. ஆனால் புதிதாக உபாசிக்கும் போது அந்த அநாதிப் பொருள் புதிதுபோல் வந்துவிடுகிறது. முன்னைப்பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம்பொருளானது புதுமைக்கும் புதுமையாகி விடுகிறது. ஒலிகளின் ஆதாரமான நாதத்துக்கு உருவமான சேவற்கொடியையும், ஒளிகளுக்கு ஆதாரமான பிந்துவுக்கு உருவமான மயில்வாகனத்தையும் கொண்ட ஆனந்தத் தத்துவமாகிய முருகக் கடவுள் என்றும் உண்டு. ஆனால் அவர் தேவருக்கும் மற்றவருக்கும் தெரியாத மறை பொருளாக—குகையில் வாழும் குகனாக—இருந்தார். இவரையே தேவர்களின் பிரார்த்தனைக்குப் பின் ஈசுவரர் தமது நயனங்களின் மூலம் வெளியிட்டார்—பழம் பாடலைப் புதிதாகப் பாவலர் வெளியிடுவது போல். 'கொக்கரக்கோ' என்று கூவி உலகை எழுப்பும் சேவல் நாதத்தின் சின்னம்; உருவ அழகில் சிறந்த மயில் பிந்து தத்துவச் சின்னம்; அதுவே பிரணவமுமாம்; வேலாயுதம் ஞானத்தின் ஸ்வரூபம்; ஆனந்தத்தின் உருவகமான ஷண்முகரைப் போலவே இவை யாவும் என்றென்றும் உண்டு.

* * *

கந்தவேளின் சேவல் மயில் இவற்றின் பூர்வீக விருத்தாந்தம் சிலவற்றை இப்போது காண்போம்:

சுக்கிலவாது தேசத்தின் அரசருக்கு நான்கு புதல்வர்கள். அவர்களில் மூத்த புதல்வர் இருவர் அகத்தியரைச் சந்தித்தனர். "பெருமானே! தாங்கள் எந்தத் தெய்வத்தை வணங்குகிறீர்கள்?" என்று அகத்தியரை அரசிளங் குமரர்கள் கேட்டனர்.

"தெய்வ சிரேஷ்டராகிய முருகனைத்தான் வணங்குகிறேன்" என்றார் குறுமுனி.

"தவமுனியே! மூவுலகிலும் அதிகத் தவம் புரிந்தவர் யார்?" என்று இளவரசர்கள் கேட்டனர்.

"எப்போதும் முக்தியின்பம் அநுபவிப்பவரே பெருந் தவம் புரிந்தவர். முக்தி இன்பம் பெறும் உபாயம் யாது? முருகப் பெருமானது திருவடித் துகள் பட்டால் போதும், முக்தி நிலை பெற்று விடலாம். முருகப் பெருமானின் வாகனமாகிய மயிலின் முதுகின் மீது அவருடைய திருவடி படுகிறது. அதே

போல், அவரது துவஜமாகிய சேவல் மீதும் அவர் திருவடி பாலிக்கிறார். ஆதலால், சேவலும் மயிலும் பெரும் தவம் செய்தவை" என்று அகத்தியர் எடுத்துக் கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட இளவரசர் இருவரும் சேவலும் மயிலுமாகி எம்பெருமானின் செங்கமல பாதத்தைப் பெற வேண்டும் என்று எண்ணினார்கள், அகத்தியரிடம் சுப்பிரமணிய மந்திர உபதேசம் பெற்றுக் கயிலை மலைக்குச் சென்றனர். முருகப் பெருமானைக் குறித்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியில் ஒற்றைக் காலில் நின்று தவம் செய்தனர்.

கயிலை மலையில் சிவபெருமானைச் சேவிப்பதற்கு நாராயணர் வந்தார்; பிள்ளையாரப்பன் வந்தார்; முருகப் பெருமானும் வந்தார், சரவணப் பொய்கையில் அவதாரம் செய்வதற்கு முன்பே முருகப் பெருமான் வந்தார்!

கயிலை மலையை அடைந்ததும், விக்நேசுவரப் பெருமான் தமது வாகனமாகிய மூஷிகத்தை வெளியில் விட்டு உள்ளே சென்றார். நாராயணர் தமது வாகனமாகிய கருடனை அதே போல் வெளியே விட்டுச் சென்றார். பிரம்மா அன்ன வாகனத்தை விட்டுச் சென்றார். சுப்பிரமணியர் மயிலையும் சேவலையும் வெளியே நிறுத்தித் தாம் மட்டும் உள்ளே சென்றார். எல்லாத் தேவரது வாகனங்களும் கயிலையில் சுவாமி சந்நிதானத்துக்கு வெளியே நின்றன.

குட்டிக் கலகம் செய்பவர்கள் எப்போதும் எங்கும் உண்டு. கருடனும் அன்னமும் சேவலையும் மயிலையும் நோக்கி, "நீங்கள் உயர்ந்த பதவியில் இருக்கிறீர்கள். உங்கள் அந்தஸ்துக்கு ஆசைப்பட்டு உங்களுடைய பதவியை அபகரிக்க வேண்டுமென்று இரண்டு ராஜகுமாரர்கள் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று கோள் மூட்டின. ஒருவன் தமது பதவியில் வர முயலுகிறான் என்றால் யாருக்கும் சினம் பொங்கத்தானே செய்யும்? மயிலுக்கும் சேவலுக்கும் சீற்றம் மூண்டது. தவம் செய்து கொண்டிருந்த ராஜகுமாரர்களிடம் சென்று அவர்களைத் தாக்கித் தவத்தைக் கெடுத்து விட்டன.

தவம் தடையுற்றதே என்று ராஜகுமாரர்கள் மிகவும் விசனம் கொண்டனர். கருடனும் அன்னமும் சேர்ந்து சூழ்ச்சி

செய்ததால்தான் சேவலும் மயிலும் தங்கள் தவத்தைக் கெடுத்தன என்று உணர்ந்த ராஜகுமாரர்கள் பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று எண்ணினார்கள்.

பிறிதொரு நாள் சிவபெருமானைச் சேவிக்க பிரம்மா, நாராயணர், சுப்பிரமணியர், விநாயகர் ஆகியோர் கயிலை மலைக்கு வந்தனர். முன் போலவே அவர்கள் தங்கள் வாகனங்களை வெளியில் விட்டுச் சென்றனர். இச் சமயத்தில் இரு இளவரசரும் சேவல், மயில் இவற்றிடம் சென்று, "உங்களுக்குப் பலமே இல்லையாம்! கருடன் சிறகை அசைத்தால் மலையே அசையுமாம்! உங்கள் இருவருக்கும் அத்தகைய ஆற்றல் இல்லையாம். 'என் அழகு அந்த மயிலுக்கும் சேவலுக்கும் வருமா?' என்று அன்னம் வேறு பெருமை பேசுகிறது" என்று கயிறு திரித்தார்கள்.

இழிகுணங்களுக்கு எப்போதுமே குறைவிருந்ததில்லை போலும்!

தாங்கள் இகழ்ச்சிக்கு ஆளாக்கப்பட்டதாக அறிந்தவுடனே மயிலும் சேவலும் வெஞ்சினம் கொண்டன. கருடனையும் அன்னத்தையும் தாக்கின. தங்களுக்குச் சக்தியில்லை என்று அவை சொன்னதாக எண்ணித் தங்களுடைய சக்தியை யெல்லாம் திரட்டிக் கொண்டன. கருடனையும், அன்னத்தையும் போரில் கொன்றே விட்டன. இச்செய்தி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் சதுர்முகனுக்கும் எட்டியது.

சேவகன் தவறு செய்தால் முதலாளியிடம் போய்ச் சொல்லுவதுதானே முறை? நாராயணரும், பிரம்மாவும் முருகப் பெருமானிடம் சென்று சேவலும் மயிலும் செய்த சேதத்தைக் கூறினார்கள்.

கருடனையும் அன்னத்தையும் உயிர்ப்பித்து விட்டு, சீறி தங்கிய தேவனை முருகப் பெருமான் மயிலையும் சேவலையும் அழைத்து, "என்ன நடந்தது?" என்று ராஜ கம்பீரமாகக் கேட்டார்.

"வலிமை இல்லை, அழகு இல்லை என்று கருடனும் அன்னமும் எங்களை இகழ்ச்சியாகப் பேசினவாம். ஆதலால் ...ற்றைக் கொன்று விட்டோம்" என்று மயிலும் சேவலும்

உண்மையை உள்ளபடி கூறின். சத்தியத்தின் சந்நிதானம் அல்லவா?

"கருடனும் அன்னமும் உங்களிடம் நேராக வந்து இகழ்ந்து பேசவில்லையே?" என்று வினவினார் முருகன்.

"இல்லை. இரண்டு ராஜகுமாரர்கள் எங்களிடம் தெரிவித்தார்கள்" என்று மயூரமும் குக்குடமும் கூறின.

இளவரசர் இருவரையும் அழைத்தார் முருகப் பெருமான். விசாகப் பெருமான் செய்த விசாரணையில் அவர்கள் நடந்தவற்றையெல்லாம் கூறினர்.

"மயிலாகவும், சேவலாகவும் ஆகித் தங்களுக்கு வாகனமாகவும் கொடியாகவும் திகழ வேண்டும் என்று நாங்கள் கயிலை மலையில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தோம். அப்போது கருடனும் அன்னமும் மயிலிடமும் சேவலிடமும் சென்று, 'உங்கள் பதவியை அபகரிக்க இரண்டு ராஜகுமாரர்கள் முயல்கின்றனர்' என்று கூறின. அதைக் கேட்ட சேவலும் மயிலும் எங்களைத் தாக்கி, எங்கள் தவத்தைக் கெடுத்து விட்டன. இதனாலேயே நாங்கள் பழி வாங்கினோம்" என்று ராஜகுமாரர்கள் கூறினார்கள்.

"சேவகர் செய்யும் பிழையை யஜமானிடம்தான் கூற வேண்டுமே யன்றி நேரடி நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்ற நீதி மரபை நான்முகனும், திருமாலும்கூட வழுவாது கடைப்பிடித்து வர, நீங்கள் மீறியது குற்றமாகும். கருடனும் அன்னமும் தவறு செய்திருந்தாலும் அதற்காக நீங்கள் தரும யுத்த முறையை விட்டு, ஏமாற்று வஞ்சனை செய்தது பொருந்தாது. அசத்தியத்தையும் சத்தியத்தால்தான் வெல்ல முடியும். பொய்க்கு என்றும் வெற்றி கிடையாது. உங்கள் குற்றத்துக்காக நீங்கள் அசுரர்களாகக் கடவது" என்று சாபமிட்டார் முருகப் பெருமான். மயிலும் சேவலும் செய்த குற்றத்துக்காக அவற்றைப் பதவியிலிருந்து நீக்கி விட்டார். பதவியிலிருந்தவர்கள்தான் நீக்கப்பட்டார்களேயன்றிப் பதவி நீக்கப்படவில்லை. முருகப் பெருமானுக்கு வேறு மயிலும் வேறு சேவலும் வாகனமாக, கொடியாக அமைந்தன. இவ்விரு பதவிகளுக்காகப் பெருந் தவம் செய்த பிறகு தவறான வழியில் சென்று ஐயனின் சாபம் பெற்ற அரசகுமாரர் இருவரும் ஒன்று சேர்ந்துதான் சூரபன்மனாக வந்தார்கள்.

நாதம், விந்து என்று இரண்டாகப் பிரித்துச் சொன்னாலும் உன்னத அநுபூதி நிலையில் இவையும் ஒன்றிவிடும். இவற்றைத் தனிப்பட்ட இரு வேறு தத்துவங்களாகக் கொள்ளக் கூடாது என்பதால்தான் சூரன் ஒருவனே சேவல், மயில் இரண்டும் ஆனான் என்கிறோம்.

சூரன் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த தவத்துக்குப் பலன் அளிக்க வேண்டும் என்று கருதினார் சுவாமி. சூர சம்ஹாரம் செய்வதால்தான் அவன் இந்த இரு உருவங்களை அடைய முடியும் என்றே சரவணப் பொய்கையில் அவதாரம் செய்தார். அதாவது, தேவர்களின் தவத்துக்கிரங்கி, அவர்களுக்கு அருள் புரிவதற்காக மட்டும் முருகன் பிறக்கவில்லை. தேவர்களின் விரோதியான சூரன் முன் பிறவியில் செய்த தவத்துக்கு மிரங்கி அவனுக்கும் அருள் செய்ய வேண்டும் என்றே அவர் உதித்தார். இவ்வாறு இருசாராரிடமும் பாரபட்சமின்றிக் கருணை புரிய எம்பிரானை யன்றி வேறு யாரால் இயலும்?

சிவபெருமான் என்றைக்கு உண்டோ அன்றே சுப்பிரமணிய சுவாமியும் உண்டு. சிவபெருமானின் பல்வேறு அம்சங்களில் முருகன் ஒருவர். சிவபெருமான், உமை, கணபதி, சுப்பிரமணியர் இந்நால்வரும் வேறு வேறு அல்லர்.

நெருப்பு சிவபெருமான்; நெருப்பில் உள்ள சூடு பராசக்தி; நெருப்பின் சிவப்பு வண்ணம் கணபதி; நெருப்பிலே உள்ள ஒளி முருகன்.

'டார்ச் லைட்'டை இருளில் ஒளி வீசச் செய்தால் ஒளிக் கற்றை நீண்ட தூரத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள பொருட்களைத் துலக்கமுறச் செய்வதைக் காண்போம். அதே சமயத்தில் பல்பு உள்ள இடத்திலும் ஒளி இருக்கும். அது போலச் சிவபெருமானிடத்து எப்போதும் உள்ள சக்தி வெளியேயும் தனிப்படத் தோன்றினால் அம்பாள் என்கிறோம். உற்சவங்களில் சுவாமியுடனேயே ஒரு தேவி மூர்த்தம் இருக்கும். பின்னால் தனியாகவும் அம்பிகை வருவார். 'சக்களத்திகள்' என்று இவ்விருவரை கிராமியமாகச் சொல்வார்கள். அது தவறு. உடன் வரும் அன்னை டார்ச் பல்பிலேயே உள்ள ஒளி; தனித்து வருபவள் வெளியே வீசும் ஒளி. சிவத்தின் கருணை உமாதேவி, கணபதி, சுப்பிரமணியர் மூலமாய்த் தனிப்படவும் வெளிப்படுகிறது.

சுடரோ சிவபெருமான் சூடுபரா சக்தி
திடமார் கணநாதன் செம்மை படரொளியோ
கந்தவே ளாகும் கருதுங்கால் சற்றேனும்
வந்ததோ பேத வழக்கு?

மகாதேவன் மலர்; உமை அதன் உருவம்; விநாயகர் அதன் வண்ணம்; முருகனே மலரின் மணம்.

நான்கு வேதங்களும் ஒரே மெய்ப் பொருளைச் சுட்டுவது போல், ஒரே மெய்ப்பொருள் இந்த நான்குமாய் நிற்கிறது. என்றுமுள்ள அப்பொருளுக்கு இந்த நான்கு வடிவங்கள் என்றும் உண்டு. எனவே முருகன் என்றும் உண்டு. அவரது மயில் வாகனமும், சேவற் கொடியும் எப்போதுமே உண்டு.

சயந்தனின் கனவில் வந்த முருகன் கையில் சேவற் கொடி இருந்தது எப்படி என்று இப்போது புரிகிற தல்லவா?

பகைவனுக்கு அருள்

வீரவாகு தேவர் சிறைக் கூடத்தினின்று ஆகாய வழியாகப் புறப்பட்டார். சூரபன்மனின் அரண்மனைக் கோபுரத்தைக் கண்டு அதன் அழகை வியந்தார். கோபுரவாயிலில் உக்கிரன் மாயூரன் முதலிய அரக்க வீரர்களும், நால்வகைச் சேனைகளும் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆகவேதான் வீரவாகு தேவர் நிலத்தில் நடந்து செல்லாமல் வான வழியே சென்று அவ்வரண்மனையைக் கண்டார். அது நவரத்தின மயமாக ஜொலித்தது. ராஜ சபையில் இரத்தினம், முத்து, பவளம், கோமேதகம், வைரம், இவற்றால் இழைத்து அணி செய்யப்பட்ட சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான் சூரபன்மன். அவனுக்கு மேனகை, திலோத்தமை, ஊர்வசி முதலிய தெய்வ மாதர்கள் ஆலவட்டம் வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சந்திரனும் சூரியனும் இரண்டு பக்கங்களிலும் குடைப் பிடித்து நின்றார்கள். அரம்பையர் நடனமாடிக் கொண்டிருந்தனர். வித்தியாதரரும், கிந்நரரும் வீணை வாசித்துக் கொண்டிருந்தனர். துதிப் பாடகர்கள் பிரம்மை ஏந்தித் துதித்தனர். சூரபன்மனுடைய தலையிலே இரத்தின முடி ஒளிர்ந்தது. காதுகளில்

குண்டலங்கள் ஆடின. உடலில் கலவைச் சாந்தின் மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இடுப்பிலே பீதாம்பரம் அணிந்திருந்தான். அதில் உதரபந்தம் என்னும் அணியும் இருந்தது. மழைச் சூல் கொண்ட பெரிய கருமேகம் ஒன்று சந்தியா காலத்தின் கானுவித வர்ண விசித்திரங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருப்பது போல் சூரபன்மன் வீற்றிருந்தான்.

சூரபன்மனுடைய அவையின் சிறப்பையும், அவன் பெருமையையும் கண்ட வீரவாகுதேவருக்கு அவனிடம் கௌரவ புத்தியும், இரக்கமும் ஏற்பட்டன. 'இந்த போக வாழ்வை யெல்லாம் பரமேசுவரனிடமிருந்து அல்லவா இவன் தவமியற்றிப் பெற்றிருக்கிறான்? பாவம்! தேவர்களைச் சிறை வைத்த ஒரு குற்றத்துக்காக இவ்வளவும் தொலையப் போகிறதே' என்று பரிதாபப்பட்டார். 'தூது செல்லும் நான் சூரபன்மனைத் திருத்த முயல்வேன். என்னுடைய சொல்லால் அவன் திருந்தவில்லை யெனில் முருகப் பெருமானின் வேலினால் தான் திருந்துவான்' என்று எண்ணினார்.

புத்தியில்லாத தூக்கணாங் குருவி யொன்று மரத்தில் கூடு கட்டி முட்டையிட்டது. அது முட்டையிடுவது ஓர் இடம்; குஞ்சு பொரிப்பது மற்றொரிடம்தான். குஞ்சு பொரிக்கும் இடத்துக்கு முட்டையை எடுத்துச் சென்றது குருவி. இரவில் வெளிச்சம் வேண்டும் என்பதற்காகக் கொஞ்சம் களிமண் எடுத்து வந்து, ஒரு மின் மினிப் பூச்சியைப் பிடித்து அந்த மண்ணில் குத்தி வைப்பது தூக்கணாங் குருவிகளின் வழக்கம். ஆனால் இந்தப் புத்தியில்லாத தூக்கணாங் குருவி மின் மினிப் பூச்சி யென்று நினைத்துக் கொள்ளியுடனிருந்த ஒரு சுள்ளியைக் கொண்டு வந்ததாம். அதைக் கூட்டிற்குள் கொண்டு போய் வைத்தால் என்னவாகும்?

மெய்ச்சோதி தங்கு சிறுகொள்ளி தன்னை
விரகின்மை கொண்ட குருகார்
கச்சோதம் என்று கருதிக் குடம்பை
தனில் உய்த்து மாண்ட கதைபோல்
அச்சோ எனப்பல் இமையோரை ஈண்டு
சிறைவைத்த பாவம் அதனால்
இச்சூர பன்மன் முடிவெய்து நாளை
இதனுக்கொர் ஐயம் இலையே

சூரபன்மன் வீரமகேந்திரபுரியாகிய தன் குருவிக் கூட்டில் மின்மினி என்று எண்ணித் தேவர்களாகிய திக்கங்குகளை வைத்திருந்தான். 'தீயில் வெந்து மாள விருக்கிறானே' என்று அந்தப் பகைவனிடம் அருள் கூர்ந்தார் கருணை வடிவான முருகப் பெருமானின் தூதர்.

சூரபன்மன் உயர்ந்த சிம்மாதனத்தில் கால் மேல் கால் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறான். 'மேரு மலையை வில்லாகக் கொண்டுள்ள சிவபெருமானின் புதல்வரும் வீர வேலைத் தாங்கும் தீரருமான முருகப் பெருமானுடைய தூதனுகச் செல்லும் நான் சூரபன்மனுடைய சபா மண்டபத்தில் அவனுக்குத் தாழ்வாக உட்கார்ந்தால் முருகப் பெருமானுக்கு அல்லவா அவமானம்?' என்று எண்ணினார் வீரவாகுதேவர்.

'கந்த நாயகா' என்று தியானித்தார் வீரவாகுதேவர். சிவபெருமான் திருவருளால் திருஞான சம்பந்தருக்கு முத்துப் பந்தரும், முத்துச் சிவிகையும் வந்தன அல்லவா? அதுபோல ஆயிரங் கோடி சூரியன் ஒளி வீசுவது போன்று ஜகஜ்ஜோதியாக ஜொலிக்கும் பொன்மணிச் சிங்காதனம் ஒன்று முருகப் பெருமான் திருவருளால் அந்தச் சபையில் அக்கணமே தோன்றியது.

இனைய துன்னியே அறுமுகப் பண்ணவன் இருதாள்
நினையும் எல்லையில் ஆங்கவன் அருளினால் நிசியில்
தினகரத் தொகை ஆயிர கோடி சேர்ந் தென்னக்
கனக மாமணித் தவிசொன்று போந்தது கடிதின்

வீரவாகுதேவர் அதில் அமர்ந்தார். சூரபன்மன் அவரைக் கண்டான். அவனுடைய உள்ளுணர்ச்சியே அவர் தேவர்களின் சார்பில் வந்திருப்பவர் என்று உணர்த்தியது.

வீரவாகுதேவரை ஏறிட்டு நோக்கினான் சூரன். அவர் அரியணை வரவழைத்த அற்புதத்தைக் கண்டு அலமந்து விடவில்லை என்பதை வெளியிட்டான். "நீ வரவழைத்தாயே பொன்மணிச் சிம்மாதனம்; அந்த வேலையை எங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் செய்வார்கள். எங்கள் ஊரில் கர்ப்பத்தி லிருக்கின்ற ஒரு மாதக் குழந்தையும் இந்த வித்தையைச் செய்யும். நீ செய்தது என்ன பிரமாதமான செப்படி வித்தை! உன் உயி

போவதற்கு முன்னே நீ யார் என்பதைச் சொல்லி விடு" என்றான்.

உரைசெய் இந்நகர் மகளிரும் செய்வர், ஊன்முற்றுக்
கருவின் உள்ளுறு குழவியும் செய்திடும் கருத்தில்
வரைகளும் செயும் மாக்களும் செய்யும் மற்று அதனால்
அரியது அன்றரோ பேதைநீ புரிந்திடும் ஆடல்!

சூரபன்மன் தொடர்ந்து கூறுவான்: "தேவந்திரன் என்னைக் கண்டு பயந்து ஓடிவிட்டான். பிரம்மா என்னுடைய திசைக்கே வரமாட்டார். நாராயணரோ திரும்பிக்கூடப் பார்க்க மாட்டார். எல்லோருக்கும் தலைவராகிய ஈசனோ அடியவனாகிய என்னிடம் ஏன் கோபித்து வரப் போகிறார்? அப்படியிருக்க என் அரண்மனையில் பிரவேசித்துள்ள நீ யார்?" என்று கேட்டான் சூரபன்மன்.

வீரவாகு தேவர் மறுமொழி சொல்வார்:

"புரந்தரன் குறை அயன்முதல் அமரர் தம் புன்மை
வருந்தும் வானவர் சிறையெலாம் நீக்கி மற்றவர் தம்
திருந்து தொல்லிறை உதவுவான் செந்திமா நகர் வந்
திருந்த ஆதியம் பண்ணவன் அடியனேன் யானே"

தேவேந்திரன் குறை தீரும் பொருட்டும், தேவர்கள் சிறை மீளும் பொருட்டும் திருச்செந்தூர் வந்திருக்கின்ற ஆதிப் பரம் பொருளாக இருக்கின்றவரின் அடியவன் நான்" என்று கூறினார் வீரவாகு தேவர்.

முருகவேளைப் போலவே வீரவாகு தேவரும் சிவகுமாரர் தான். 'சிவபெருமான் என்னிடம் பகைகொண்டு இங்கு வர மாட்டார்' என்று கூறிய சூரனிடம் வீரவாகு தான் சிவ குமாரனே எனக் கூறி மரியாதை பெற்றிருக்கலாம்; அல்லது தம்மை முருகனின் தம்பி என்று பெருமையாகச் சொல்லி யிருக்கலாம். ஆயினும் பணிவின் உருவாக அண்ணலின் பணியில் வந்த வீரவாகு அவ்விதம் சொல்லவில்லை. 'ஆறுமுகனின் அடியேன்' என்றே சொல்கிறார். அண்ணனிடம் அவ்வளவு மரியாதை. அந்த விநயம்தான் இந்த நாட்டின் அடிப்படைப் பண்பு.

சூரபன்மன் ஆச்சரியமடைந்தான். "முருகனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தேவர்களுக்கு உதவி புரிய அவன்

முயல்வதை அறிவேன். என் அருமைச் சோதரன் தாரகனை அவன் வதம் செய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. எனினும் அவன் சின்னஞ்சிறு பாலகன், பால் மணம் மாருதவன் என்பதால் அவன்மீது போருக்குச் சென்ருல் மாருத பழி வருமே என்று விட்டு விட்டேன். நீ அவனுக்குத் தூதனு? வேண்டுமானுல் அந்தக் குழந்தையே என்னிடம் நேராக வந்திருக்கலாம். சரி வந்த விஷயம் என்ன? சொல்" என்று கேட்டான் சூரபன்மன்.

சூரனின் பெருமையைக் கண்டு அவனது தவத்தை எண்ணி மகிழ்ந்த வீரவாகுவுக்கு அவனுடைய வாழ்வு முடியும் தருணம் வந்ததே என்று கருணை ஏற்பட்டது. கருணை ஏற்பட்டால் உள்ளத்தில் சகோதர பாவம் ஏற்படும். அவ்வாறே வீரவாகுதேவருக்கும் ஏற்பட்டது. உண்மையிலேயே உலகத்து உயிரினங்கள் அனைத்தும் உடன் பிறந்தவையே அன்ருே? நல்லன கொடியன யாவும் உடன் பிறந்தவைதாம். இதையேதான் புராணங்கள் காசிபர் என்ற தத்துவமாக்கிக் காசிபருக்கே தேவர் அசுரர், மனிதர் மற்றும் எல்லா ஜீவராசிகளும் பிறந்தன என்கின்றன. இதை நினைந்து வீரவாகு சூரனிடம் அருளுடன் அறத்தைக் கூறிப் பேசலானுர்.

விழலுக்கு இறைத்த நீர்

சகோதர பாவத்துடன் சூரபன்மனுக்குத் தருமத்தை எடுத்துக் கூறுகிருர் வீரவாகுதேவர் :

தாதை யாகியோன் காசிபன் ஆங்கவன் தனயன்
ஆத லால்உனக் கமரரைச் சிறைசெய்வ தறனே
வேத மார்க்கமும் பிழைத்தனை சிறுபொருள் விழைந்தாய்
நீதி யால்உல களிப்பதே அரசர்தம் நெறியே

உயிரினங்கள் அத்தனை பேருக்கும் காசிபர்தான் பிதா. காசிபருக்குப் பதின்மூன்று மனைவிகள். அதிதியின் வயிற்றிலே முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் பிறந்தனர். திதி என்பவளின் வயிற்றில் அறுபத்தாறு கோடி அரக்கர்கள் பிறந்தார்கள்

மதி என்பவள் மனிதர்களைப் பெற்றாள். சுரபி என்பவள் பசுக்களைப் பெற்றாள். குரோதவசை என்பவள் கழுதை, கடம்பை, ஒட்டகம் முதலிய விலங்குகளைப் பெற்றாள். வினதை என்பவள் காற்று, இடி, மின்னல், அருணன், கருடன், கூகை, பருந்து முதலியவற்றைப் பெற்றாள். மாதங்கி என்பவள் வயிற்றில் யானை முதலியன பிறந்தன; தாம்பிரை என்பவள் ஊர்க் குருவி, காடை, கௌதாரி முதலியவற்றைப் பெற்றாள். சுரசை என்பவள் பாம்பு முதலியவற்றைப் பெற்றாள். அரிட்டை என்பவள் ஓணான், உடும்பு முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்தாள். இப்படியாக, காசிபராலும் அந்தப் பதின்மூன்று பெண்களாலும் இந்த உலகம் உண்டாயிற்று. அதாவது சகல புவனங்களிலும் உள்ள எல்லா ஜீவராசிகளும் சக்திகளும் தவத்தினின்றே தோன்றின என்பது இதன் பொருள். தவம் நல்ல பொருளைச் சார்ந்திருப்பின் அதனின்று நல்லது பிறக்கும்; தீய பொருளைச் சார்ந்திருப்பின் தீயது பிறக்கும். தீபத்தைப்போல நல்லது—அல்லது இரண்டின்மீதும் சமமாகப் பிரகாசிப்பதே தவம். தவம் என்பது மன ஒருமைப்பாட்டின் முதிர்ச்சி. மனத்தை நல்ல இலட்சியம், தீய இலட்சியம் இரண்டின் மீதும் ஒருமுகப்படுத்தலாம் அல்லவா? காசிபரும், அவர் மணந்த பெண்களும் ஸ்தூலமானவர் மட்டுமல்ல; தத்துவச் சின்னங்களாகவும் அமைந்தவர்கள். நல்லவை மட்டுமே இறைவன் படைப்பு, தீயவை சாத்தானின் படைப்பு என்று கிறிஸ்துவ சமயம்போல் கூறாமல் நன்மை, தீமை எல்லாம் ஒரே பரம்பொருளிடமிருந்து உண்டாயின என்ற நம் மதக் கருத்தையே காசிபரிடமிருந்து உயிர்க் குலம் அனைத்தும் பிறந்ததாகக் கூறுகிறோம். இதை சூரனுக்கு நினைவூட்டுகிறார் வீரவாகு தேவர்.

"சூரபன்மனே! உனக்குத் தந்தை காசிபர். தேவர்களும் அவருடைய புதல்வர்கள்தான். எனவே, தேவர்கள் உனக்கு மூத்த சகோதரர்கள். அவர்களை நீ சிறை வைப்பது நியாயமா, தர்மமா? நீ வேத நெறியை விட்டு விட்டாய். செம்மையான நெறியை நீ கைக்கொள்ளவில்லை. அற்பப் பதவியைப் பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய். மன்னனுக்கு என்று

நீதி நெறி உண்டு. அந்த நெறியில் நிற்பதுதான் அரசனுக்கு அழகு. அந்த ராஜ தர்மத்தை நீ மேற்கொள்ள வேண்டாமா? குற்றமற்றவர்களைச் சிறையில் வைத்திருக்கலாமா? முன் காலத்தில் அசுரர்களுக்குத் தேவர்கள் துன்பம் செய்திருக்கிறார்கள் என்பதற்குப் பிரதியாக அவர்களைச் சிறை வைப்பதாயிருந்தாலும் அதற்கும் ஓர் எல்லை இருக்க வேண்டாமா?

"ஒருவன் கொலை செய்தால் அந்தப் பாவம் அவன் ஒருவனைத்தான் பற்றும்; அவன் குடும்பத்தினர் எல்லோரையும் பற்றாது. ஆனால் குடும்பத்தைப் பற்றுகின்ற பாபம் ஒன்று உண்டு. பரம சாதுக்களுக்கும், மிகவும் உத்தமமான பெரியவர்களுக்கும் எவன் ஒருவன் தீங்கு செய்கிறானோ, மகான்களுக்கு எவன் கெடுதல் எண்ணுகிறானோ அவன் தன் அழிவுக்கு மட்டுமின்றித் தன் சுற்றத்தாருடைய அழிவுக்கும் காரணமாவான். அதுமட்டுமல்ல, பிறவி எழுந்தொறும் எழுந்தொறும் அந்தப் பாபம் அவனைத் தொடரும்.

"சூரபன்மா! நீ எத்தனை சாதுக்களுக்கும், மகரிஷிகளுக்கும் தீங்கு செய்தாய்? நீ இப்போதேனும் திருந்தினால் முருகன் அருள் பெற்று உய்வாய். திருந்தாவிடில் கூண்டோடு அழிந்து விடுவாய். உனக்கு அறிவுரை சொல்ல யாரும் இல்லை. நான் சொல்கிற நல்லுரையையேனும் மனத்தில் வாங்கிக்கொள். போனதெல்லாம் போகட்டும். நீ இப்பொழுதேனும் தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விட்டு உய்ய வேண்டும் என்பதற்காக உனக்கு நீதி நெறியை இதமாகச் சொல்லச் சொன்னார் முருகப் பெருமான். இன்னமும் நீ பிடிவாதமாக இருந்தால் முருகப் பெருமான் உன்னைக் குலத்தோடு அழித்து விடுவார். இது உறுதி" என்று வீரவாகுதேவர் கூறினார்.

அவர் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மனின் கண்கள் தீப்பொறி கக்கின. ஆத்திரத்துடன் அட்டகாசம் செய்தான். வீரவாகுதேவரை நோக்கி, "நீ தூதனாக இருப்பதால் உன்னை விட்டு விடுகிறேன். மாதரையும், தூதரையும் கொல்லக் கூடாது. நீ சொன்ன மொழிகளைச் சிவபெருமான் என்னிடம் வந்து சொல்லியிருந்தால் கௌரவமாக இருந்திருக்கும்; நாராயணர் வந்து சொல்லியிருந்தாலும் பாதகமில்லை. ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வென்று ஏகச் சக்கராதிபதியாய்

விளங்கும் எனக்குப் புல் முளைக்காத சின்னஞ் சிறு குழந்தை புத்தி சொல்லியனுப்ப, அதனை ஏவலாளாகிய நீ எடுத்தியம்பு வதா? இதைவிட அவமானம் என்ன வேண்டும்? தூதனே! சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கும் தேவர்களை ஒருகாலும் விடுதலை செய்ய மாட்டேன். அதுமட்டும் அல்ல; எனக்குப் பயந்து எங்கோ ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கிற இந்திரனையும் பிடித்துச் சிறை செய்யவிருக்கிறேன். என் அருமைச் சோதரன் தாரகனைக் கொன்றவன் சிறுபிள்ளை என்பதாலேயே, 'பச்சிளங் குழந்தையுடனா போர் செய்வது?'' என்று கட்டுப் படுத்திக் கொண்டேன். மற்றபடி எனக்கு முருகனிடம் அச்சமேதும் கிடையாது. அவனுடைய குழந்தை பேச்சுக்கு இந்த சூரன் செவி சாய்க்க மாட்டான். என் போக்கை யாரும் மாற்ற முடியாது'' என்று கர்ஜித்தான்.

''மேலை ஆயிரத்தெட்டெனும் அண்டமும் வென்றே
ஏலு கின்றதோர் தனியிறை யாகிய எனக்குக்
கோல வாலெயி றின்னமுந் தோன்றிலாக் குதலைப்
பால னேகொலாம் இனையன புந்திகள்ப கர்வான்!''

''என் ஆளுகைக்குட்பட்ட ஆயிரத்தெட்டு அண்டங் களிலே, ஆயிரத்தெட்டு நாராயணர்கள் எனக்கு அடங்கி வேலை செய்கிறார்கள். ஓர் அண்டத்திற்கு ஒரு பிரம்மா விதம் ஆயிரத்தெட்டு பிரம்மாக்கள் என் ஏவலைச் செய்கிறார்கள். ஓர் அண்டத்திற்கு ஓர் இந்திரன் விதம் ஆயிரத்தெட்டு இந்திரர்கள் என் உத்தரவுக்குக் காத்து நிற்கிறார்கள். என்னிடம் தோற்றுப்போய், எனக்கு 'ஜய விஜயீபவ' கூறுகிறார்கள். அப்படியிருக்க ஏன் வீண் பேச்சு? சிறு குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டு இங்கே வந்த உன்னை ஒரு பேதையாகக் கருதி உனக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தேன். பிழைத்துப் போ, ஓடு'' என்றான்.

சூரபன்மனின் மறுமொழியைக் கேட்ட வீரவாகு தேவருக்கு ஆத்திரம் பொங்கியது. ஆயினும் சூரபன்மனுக் காக இரக்கப்பட்டார். 'அவன் விளங்காமல் பேசுகிறான். நான் வந்தது அவனுக்கு விளங்க வைக்கத்தானே? அவன் விளங்காமல் கூச்சல் போட்டால் நாமும் எதிர்க் கூச்சல்

போடுவதா?' என்று எண்ணினர். மீண்டும் நல்ல வார்த்தை கூறினர்.

முருகப் பெருமான் சிறுவராயிருப்பினும் சக்தியில் மிகப் பெரியவர் என்று சூரனுக்கு விளக்கு முகமாக, அறியும் அயனும் அடிமுடி தேடியும் காண முடியாத அரன்முகன் அவர் என்பதைக் கூறினர் வீரவாகு.

மண் அளந்திடும் மாயனும் வனசமே லவனும்
எண்ணரும் பகல் தேடியுங் காண்கிலா திருந்த
பண்ணவன் நுதல் விழியிடைப் பரஞ்சுடர் உருவாய்
உண்ணிறைந்த பேரருளினுல் மதலையாய் உதித்தான்

சிவஜோதியின் அடி முடி தேடுகையில் மேலே போனவர் அன்ன வடிவெடுத்த அயன். கீழே சென்றவர் வராக வடிவு கொண்ட விஷ்ணு. வராகம் எங்கே வாழும்? காட்டில். காட்டுப் பன்றி என்றே சொல்கிறோம் அல்லவா? அன்னம் வாழ்வது தாமரையில். இங்கோ தாமரையில் வாழ்கின்ற அன்னம் சிவனுரின் சடை என்ற காட்டைத் தேடியது. வராகமோவெனில் பரமசிவனின் பாதமாகிய தாமரையைத் தேடியது. இயற்கைக்கு மாருக நடந்ததால் இரண்டாலும் பரம்பொருளை அடைய முடியவில்லை. சூரனும் தன்னுடன் பிறந்தவரே தேவர் என்ற இயற்கை உறவை மறந்து சென்ருன். எனவே பிரம்ம விஷ்ணு காண இயலாத பரம சிவத்தின் மறு உருவமான முருகன், இயற்கையை மீறும் அரக்கனை அழிப்பான் என்பதை வீரவாகு கூருமல் கூறினர்.

முன்ன வர்க்குமுன் ஞகுவோர் தமக்கு முற்பட்டுத்
தன்னை நேரிலாத ஈசனும் தனிப் பெயர் தாங்கி
இன்னுயிர்க் குயிராய் அருவுருவமாய் எவர்க்கும்
அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண்

சிவபெருமான் வேறு; கந்தன் வேறு என்று நினைத்தது தான் சூரபன்மன் செய்த பெரும்பிழை. சிவபக்தனெனத் தன்னைச் சொல்லிக்கொண்ட சூரனுக்கு வீரவாகு இதனை எடுத்துக் காட்டினர்.

"ஈசனே அவன் ஆடலால் மதலை ஆயினன்காண்
ஆசிலா அவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ
பேசில் ஆங்கவன் பரனெடு பேதகன் அல்லன்
தேசுலா வகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்"

"சூரபன்மா! ஆறுமுகம் கொண்ட சங்கரரே திருவிளையாடல் காரணமாக ஷண்முகராக வந்திருக்கிறார். மாணிக்க மணியிலிருந்து ஒளி வரும். அந்த ஒளி வேறு; மணி வேறு அல்ல. சிவன் என்னும் மாணிக்கக் கல்லிலிருந்து வீசும் ஒளி கந்தன்.

"சூரபன்மா! ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களின் அதிபதி என்பதால் தருக்குற்றுப் பேசுகிறாய். ஆனால் அனந்த சக்தி பெற்ற பரம்பொருளின் சிருஷ்டி முழுதும் உன் ஆளுகைக்கு வந்துவிடவில்லை என உணர்வாயாக. பிருதிவி முதலிய ஒவ்வொரு பூதத்துக்கும் பலகோடி அண்டங்கள் உள்ளன. அதிலே உன் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது ஆயிரத்தெட்டு. அவ்வளவே! பிரபஞ்சத்தில் ஒரு கடுகு மாத்திரத்தை ஆளுகின்ற உனக்கு இவ்வளவு பெருமை எனில் எல்லாப் புவனங்களையும் அண்டங்களையும் ஆக்கி ஆளுகின்ற எம்பெருமானின் பெருமை எப்படி இருக்கும்? அவரது சக்தி எப்படியிருக்கும்? அதை உன்னால் எதிர்க்க இயலுமா? ஆயினும் எம்பெருமானுக்கு சக்தி இருப்பது மட்டுமின்றிக் கருணையும் உள்ளது. கந்தன் கருணை உனக்குக் கடுகளவு ஏற்பட்டாலும் அகில உலகங்களுக்கும் தலைவனாவதைவிடப் பெரும் பேறும் ஆற்றலும் பெறுவாய்" என உபதேசித்தார்.

இந்தக் கருத்தைக் குமரகுருபரரும் சொல்லுகிறார்.

பெரும்புலி யூரெம்பிரானருண் மேவிலொரு
துரும்பும் படைத்தழிக் கும் அகிலாண்டத் தொகுதியையே

"பிரபஞ்சம் எங்கும் நிறைந்து அருள் செய்கின்ற குமரவேளுக்கு எங்கும் திருமுகங்கள்; எங்கும் திருக்கண்கள்; எங்கும் திருச்செவிகள்; எங்கும் திருக்கரங்கள்; எங்கும் திருவடிகள்; எங்கும் திருமேனி. அடியார்கள் எங்கெங்கு கண்ணீர் விடுகிறார்களோ அங்கெல்லாம் தேடிச் சென்று அவரது முகம் அருள் புரிகிறது.

எங்கணும் பணி வதனங்கள் எங்கணும் விழிகள்
எங்கணும் திருக் கேள்விகள் எங்கணும் கரங்கள்
எங்கணும் திருக் கழலடி எங்கணும் வடிவம்
எங்கணும் செறிந்தருள் செயும் அறுமுகத் திறைக்கே

"சூரபன்மனே! ஆண்டவனைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. கோட்டானுக்குப் பகலில் கண் தெரியாது. ஆதலால் அதற்கு சூரியன் தெரியாது. சூரியனைக் கோட்டானுக்குத் தெரியவில்லை என்பதால் சூரியன் இல்லை என்று சொல்லி விட முடியுமா?" என்றார் வீரவாகு.

சூரனின் சாம்ராஜ்யத்தில் இயமனுக்கு வேலை இல்லை. அங்கே, நோய் இல்லை; வறுமை இல்லை எனில் அசுர சைனியங்கள் எப்படிப் பெருகி யிருக்கும்? இவை யாவற்றுக்கும் சூரனின் தவமே காரணம். ஆனால் எம்பெருமான் எதிர்த்து வந்தால் இவ்வனைத்தும் அழிவு பட்டுவிடும் என வீரவாகு அறிவுறுத்தினார். ஆகாயத்தைத் தொடுகின்ற உயரத்துக்கு எழுந்துள்ள புழுதி மலை மீது யுகாந்த காலத்தில் சண்டமாருதம் வீசினால் புழுதி இருக்கும் இடம் தெரியுமா? அந்தப் புழுதிபோல் அசுரர் இருந்த இடம் தெரியாமல் சிதறிப்போய் விடுவர் என்று கூறினார் வீரவாகு.

ஒரு கோடி காகங்கள் சேர்ந்து மாநாடு நடத்தினாலும் ஒரு சின்னஞ்சிறு கல்லை எறிந்தால் அவை அனைத்தும் பறந்து ஓடும் அல்லவா?

காகமா னவைகோடி கூடினின் றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர்நிற்குமோ?

அவ்வாறே ஆயிரம் கோடி அசுரர்களாகிய காகங்களுக்கு முருகப் பெருமானின் வேல் ஒரு கல்லாக வரும் என்று வீரவாகு தேவர் கூறினார்.

முதலையும் மூர்க்கனும் கொண்டதை விட மாட்டார்கள். சூரபன்மனின் சொல் மூர்க்கத்தனமாகவே இருந்தது. வீரவாகு கூறிய மொழிகளைக் கேட்டு சூரபன்மன் திருந்தவில்லை. அவரது நல்லுபதேசம் விழலுக்கு இறைத்த நீராகவே விளைந்தது. முன்னிலும் பெருஞ் சினம் கொண்டான் சூரன். "உயிரை விட்டாலும் விடுவேனே யன்றித் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுதலை செய்ய மாட்டேன்" என்றான். அதைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர், "அப்படியானால் நீ ஐயனின் வேலால் அழிந்து படுவாய்" என்றார்.

தூதாக வந்த அனுமனைக் கொன்று விடச் சொல
[illegible] "தூதனைக் கொல்லுதல் நீதியும் அ

நெறியும் அல்ல' என்று கூறித் தடுத்தார் விபீஷணர். ஆனால் சூரபன்மன் பிறர் எடுத்துரைக்க இடம் வைக்காமலே, தூதரைக் கொல்லுதல் கூடாது என்பதை உணர்ந்தவன். எனவே வீரவாகு தேவரைக் கொல்ல ஆணை பிறப்பிக்க வில்லை. அருகிலிருந்த வீரர்களில் ஆயிரவரை நோக்கி, "இவனையும் பிடித்து, இவன் காக்க வந்த தேவருடன் சிறையில் அடையுங்கள்" என்று உத்தர விட்டான்.

வீரர்கள் வீரவாகு தேவரைப் பிடிப்பதற்குச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். தனி யொருவரான அவரே அந்த ஆயிரம் வீரர்களின் சிகைகளையும் ஒரு கையால் பிடித்துச் சூரபன்மனின் அவைக்களத்திலேயே அடித்துக் கொன்றார்; மலைகளைப் பெயர்த்தெறிந்து நகரையே நிர்மூல மாக்கினர். சூரனின் எதிரிலேயே இறந்தவரின் உடலகங்களை எறிந்து அங்கிருந்து கிளம்பினர்.

அவர் அகன்றதும் அவர் அமர்ந்திருந்த சிங்காதனமும் மாயமாய் மறைந்தது.

"நாளைக்குப் புறப்படுவோம்!"

வீரவாகு செய்த வீர சாகஸங்களைக் கேட்கக் கேட்க சூரபன்மனுக்கு ஆத்திரம் எல்லைமீறிப் பொங்கிற்று. சதமுகனை அழைத்து "நீ போய் அவனைப் பிடித்து அடக்கிக் கொண்டு வா" என்று ஆணை யிட்டான். சதமுகன் வீரர் பலரின் துணையுடன் வீரவாகுதேவரைத் தொடர்ந்தான். வீரவாகு தேவர் கந்தவேளைத் தியானித்துச் சதமுகனின் படையுடன் போரில் இறங்கினர். கந்தன் கருணையினால் அசுரர் எய்த படைக்கலங்களைத் துகள் துகளாக்கி அழித்தார். இருபதினாயிரம் சிகரங்களைக் கொண்ட ஒரு குளிகையைப் பறித்து அசுரர்கள் மீது எறிந்தார் வீரவாகு தேவர். அது அசுரர்களை மாய்த்தது. வீரவாகு தேவர் சதமுகனைப் பூமியில் உருட்டி அவனுடைய நூறு தலைகளையும் இடறிக் கொன்றார். 'கருணை நிறைந்த கந்தவேளின் அறவுரையை இகழ்ந்து பேசிய சூரபன்மனின் அத்தாணி மண்டபத்தை முதலில் அழித்து

விட்டுப் பின்னர் அவனது நகரத்தையும் அழிக்க வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்ட வீரவாகுதேவர் பேருருவம் கொண்டார். அந்தப் பேருருவத்தின் சுமை தாங்காது வீரமகேந்திரபுரி நடுங்கியது.

அரண்மனையைக் காவல் புரிந்த ஐம்பது வெள்ளம் அசுரர்களையும் அழித்த வீரவாகுதேவர் ஐந்நூறு யோசனை அகலமும் ஆயிரம் யோசனை உயரமும் இலட்சம் சிகரங்களும் கொண்ட ஒரு செய்குன்றைக் கையால் பெயர்த்தெடுத்து அத்தாணி மண்டபத்தில் அதனை வீசினர். அதனால் மண்டபத்தில் பெரும் பகுதி அழிந்தது. இதனைக் கண்ட சூரபன்மன் ஐந்நூறு முகங்களும், ஆயிரம் தோள்களும் உடைய ஆயிரம் வீரர்களை ஏவினன். அவர்கள் வீரவாகுதேவரை படைந்து போர் செய்வதற்கு முன்பே அவர் வீரமகேந்திரபுரியின் சோலை மண்டபம், கோபுரம் இவற்றையும் மற்றுமிருந்த வனப்புகளையும் அழித்து, மதில்களை உதைத்துச் சிதைத்துச் சூரபன்மனின் அரண்மனையையும் அழித்தார். சூரபன்மனின் அரண்மனையைச் சூழ்ந்த அகழியைத் தூர்த்தார். அசுரர்கள் இறந்ததால் ஏற்பட்ட உதிரப் பெருக்கம் வீரமகேந்திரத்தைச் சேருக்கியது. வரவிருக்கும் பேரழிவுக்குக் கட்டியம் கூறியது போல் வீரமகேந்திரபுரி தன் வளங்களையெல்லாம் இழந்து அழிந்தது.

ஐந்நூறு தலைகளும் ஆயிரம் கைளும் கொண்ட சகத்திரவாகுகள் வந்து வீரவாகுதேவரை எதிர்த்தனர். அவர்களை மராமரத்தினல் அடித்துக் கொன்றார் வீரவாகுதேவர். ஆகாயத்தில் நின்று போரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சூரபன்மனின் ஒற்றர்கள் சகத்திரவாகுகளை வீரவாகுதேவர் கொன்று விட்ட செய்தியைச் சூரனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். இச் செய்தியைக் கேட்ட சூரபன்மனின் கோபம் வடவாமுகாக்கினி போலக் கொழுந்து விட்டெரிந்தது.

அசுராபதியின் இளைய மகன் வச்சிரவாகு. அவன் வச்சிர சரீரமும், பத்துத் தலைகளும், இருபது தோள்களும் உடையவன். தந்தையின் கோபத்தைக் கண்ட அவன் தாமே வீரவாகுவைச் சிறைப்பிடிக்கச் சென்றான்.

பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒரு தேரின் மீது, போர்க்கோலம் பூண்ட வச்சிரவாகு ஏறிக் கொண்டான். அவனது தோழர்களும் தேர்களில் ஏறிக் கொண்டு, வச்சிர வாகுவைச் சூழ்ந்தனர். பேரிகை, சங்கு, உடுக்கை, துந்துபி முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க, வச்சிரவாகு தனது சேனை களுடன் வீரவாகுதேவரை நோக்கி விரைந்து சென்றான். அவன் போருக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றபோது துர்ச் சகுனங் கள் பல தோன்றின. காகம், கழுகு, பருந்து, முதலியவை இரக்கத்துடன் கூவின. வச்சிரவாகுவின் கையிலிருந்த வில் தன்னாலே நழுவி விழுந்தது. அவனது அம்பறாத் தூணி அறுந்தது. தேர்க்கொடிகள் கிழிந்து விழுந்தன. வச்சிரவாகு வின் இடத் தோளும், இடக் கண்களும் துடித்தன.

வச்சிரவாகு போர்க்களத்தை அடைந்தான். அவனிடம் சூரபன்மனின் முகச் சாயலைக் கண்டார் வீரவாகுதேவர். "சூரபன்மனின் புதல்வர்களில் ஒருவன் வந்திருக்கிறான். இவனையும் அழித்து இன்று மாலை கந்தக் கடவுளின் திருவடி களைத் தரிசிக்கும்படி விரைந்து செல்வேன்" என்று தமக்குத் தாமே சொல்லிக்கொண்டு, கந்தவேளின் கருணையை வேண்டி வணங்கித் துதித்தார். பின் தமது தோள்களைத் தட்டி ஆர வாரம் செய்தார். அப்போது வானமும் வையமும் குலுங்கின.

"இப்பொழுது எழுந்த ஒலியைப் போன்று பதினான்கு உலகங்களும் நான் கேட்டதில்லை. இது என்ன ஒலி?" என்று தனது தேர்ப்பாகன் விசயனிடம் கேட்டான் வச்சிரவாகு.

"இளைய மகாராஜா! அந்தத் தூதன் தோள்களைத் தட்டினான். அதனால் ஏற்பட்ட ஒலி இது" என்று தேர்ப் பாகன் கூறினான்.

வீரவாகுதேவருக்கும் வச்சிரவாகுவின் படைகளுக்கு மிடையே பயங்கரப் போர் மூண்டது.

அசுர வீரர்களும் வச்சிரவாகுவின் அருமைத் தோழர் களும் வீரவாகுதேவரால் மாண்டனர். வச்சிரவாகுவை நெருங்கிய வீரவாகுதேவர் பேருருவம் எடுத்து ஆரவாரம் செய்தார்.

இருவரும் சளைக்காமல் களைக்காமல் கோர யுத்தம் புரிந் தனர். போரின் தீவிரம் முற்றி, வீரவாகுவின் அங்கங்கள் எல்லாம் அம்பு தொடுத்துப் புண்ணாக்கினான் வச்சிரவாகு.

வெகுண்டெழுந்த வீரவாகு தேவர் வச்சிரவாகுவின் தேரைக் கையால் எடுத்து வானத்தில் எறிந்தார்; அவனுக்குத் துணையாக வந்திருந்த மற்ற தேர்களை அழித்தார். விண்ணில் தேருடன் தூக்கி எறியப்பட்ட வச்சிரவாகு இலட்சம் யோசனை தூரம் ஆகாயத்தில் சென்று வீரவாகுதேவரின் முன்பு திரும்பி வந்து விழுந்தான். சிறிதும் களைப்பின்றி வீரவாகுதேவருடன் மீண்டும் போர் செய்ய ஆயத்தமானான். உடனே, வீரவாகு தேவர் அவனது வில்லைப் பறித்து முறித்தார். அதன்பின் வாட்படையால் வீரவாகுதேவரை எதிர்த்துப் போர் செய்தான் வச்சிரவாகு. தமது வாளினால் அவனது கையை வெட்டி வீழ்த்தினார் வீரவாகுதேவர். ஒரு கை துண்டிக்கப்பட்டதும் மற்றொரு கையால் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீரவாகு தேவர் மீது எறிந்தான் வச்சிரவாகு. அந்த ஆயுதத்தைப் பொடியாக்கி வச்சிரவாகுவின் பத்துத் தலைகளையும் வாளாயு தத்தினால் அறுத்தார் வீரவாகு. அசுர அரசிளங்குமரன் மாண்டான்.

வச்சிரவாகு இறந்தபின் வீரவாகுதேவருடன் போர் செய்ய அசுரர்கள் எவரும் முன் வர வில்லை. மாலைப் பொழுது வருவதைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் கந்தக் கடவுளின் திரு வடிகளை நினைந்து, திரும்பிச் செல்ல விரும்பினார். போரை விட்டு வீதி வழியே காற்றும் கனலும் காலனும் சேர்ந்து போவது போலப் போனார்.

ஆகாய வழியாக வீரமகேந்திரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார் வீரவாகு. வடதிசையில் உள்ள இலங்கை மலையை அடைந் தார். ஆயிரம் முகங்களும் ஈராயிரம் கைகளும் உடைய வனும், இமயபுர வாசல் போன்ற வாய்களைப் பெற்றவனு மான யாளிமுகன் இலங்கையைக் காவல் செய்து கொண்டிருந் தான். அன்று காலை அவன் சூரபன்மனிடம் சென்றிருந்தான்; அப்போது தனது மகன் அதிவீரன், வீரவாகுவால் கொல்லப் பட்ட செய்தியறிந்தான். வீரவாகுதேவர் விரைந்து செல்லு வதைக் கண்ட அவன்,'என் மகன் அதி வீரனைக் கொன்றவன் அதோ வருகிறான்' என்று ஊகித்து ஆத்திரமுற்றான்.

யாளிமுகனும் அவனது வீரர்களும் வீரவாகு தேவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வீரவாகுதேவர் அக்கூட்டத்

நுழைந்து அவர்களை வெட்டி வீழ்த்தினர். யாளிமுகனின் ஈராயிரம் கைகளையும் அவர் அறுத்துத் தள்ளினர். அவன் தனது ஆயிரம் துதிக்கைகளாலும் வீரவாகுதேவரைப் பிடிக்க முயன்றான். அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் ஒருங்கே அறுத்து யாளி முகனைக் கொன்றார் வீரரில் வீரரான வீரவாகு.

இடையூறுகள் யாவும் நீங்கின. அதன்பின் ஒரே மூச்சில் வீரவாகுதேவர் கடலைத் தாண்டிக் கந்தமாதன மலையைச் சார்ந்துள்ள திருச்செந்துரை அடைந்தார். கந்தக் கடவுளின் பூத சேனைகள் வீரவாகு தேவரைக் கண்டு முழுமதியைக் கண்ட கடல் போல் கோஷித்தன. பூதகணங்களின் தலைவர்கள் கரம் குவித்து அவரை வணங்கிப் பின்னர் ஆரத் தழுவிக் கொண்டார்கள்.

பகைவனிடத்தும் அன்பு செய்யும் வீரவாகு தம் உற்றோரின் அன்பில் கரைந்தார். "அந்தப் பாவிகள் வாழும் ஊரைப் பார்த்ததால் அடைந்த பாவம் உங்களைக் கண்டதால் நீங்கிப் போயிற்று" என்று அவர்களிடம் மிகுந்த அன்புடன் கூறினர் வீரவாகுதேவர்.

என்றுமே ஆணவத்துக்கு அன்பின் குரலும் அறத்தின் குரலும் கேட்பதில்லை. அநுமன் சீதாதேவியை விடுவிக்குமாறு எவ்வளவோ தருமங்களை எடுத்துச் சொல்லியும் இராவணன் திருந்தவில்லை. உலகளந்தபெருமான் தம் பாதம் நோக நடந்து சென்று, "பஞ்சவர்க்கு ஐந்து வீடுகள் கொடுத்தாலும் போதும்" என்று துரியோதனனிடம் கையேந்திக் கேட்டும் இணங்கினனில்லை.

ஆணவமே வடிவான சூரமன்மன் கந்தநாயகனின் பெருமையை உணரவில்லை; வீரவாகுதேவர் எவ்வளவோ எடுத்துரைத்தும் திருந்தவில்லை.

ஒருவன் தன் குற்றங்களை உணருவது போன்ற பெருமை வேறெதிலும் இல்லை. இதற்கும் ஆண்டவனே மனிதனுக வந்து வழிகாட்டியிருக்கிறார். ராமபிரான் சீதையைக் காணுமல் வருந்திய போது, தம்பி இலக்குவன் சொல்லைக் கேளாத தம் குற்றத்தை வாய்விட்டுக் கூறி ஏங்கினர். இல்லாத குற்றத்தை யெல்லாம் தம் மீது ஏற்றி உருகி அழுவர் மெய்யடியார். பொல்லேன்; குணம் பொல்லேன்" என்று கூறி

இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார் அப்பர் பெருமான். அருணகிரிநாதரோ, உலகிலொருவன் எவ்வளவு தவறுக இருக்க முடியுமோ, அத்துணைத் தவறுகளும் தம்மிடமேயிருப்ப தாக பாவித்துப் பாடுகிறார் :

அவகுண விகாரனை வேதாள ரூபனை
அசடனை மசடனை ஆசார ஈனனை
அகதியை மறவனை ஆதாளி வாயனை அஞ்சுபூதம்
அடைசிய சவடனை மோடாதி மோடனை
அழிகரு வழிவரு வீணாதி வீணனை
அழுகலை யவிசலை ஆறூன வூணனை அன்பிலாத
கவடனை விகடனை நானா விகாரனை
வெகுளியை வெகுவித மூதேவிமூடிய
கலியனை அலியனை ஆதேச வாழ்வனை வெம்பிவீழுங்
கனியனை யறிவுரை பேணாத மாநுட
கசனியை யசனியை மாபாத னாகிய
கதியிலி தனையடி நாயேனை யாளுவ தெங்நாளோ?

குற்றங்களைச் செய்யாத பெரியோர்கள், பற்பல குற்றம் செய்த மக்களும் பாடி உருகுவதற்கென்றே இப்படி யெல்லாம் மொழிந்திருக்கின்றனர்.

எண்ணிறந்த குற்றங்களைச் செய்த சூரன் பச்சாத் தாபமோ, திருந்தவேண்டும் என்ற உணர்வோ பெறவில்லை.

திருச்செந்தூர் திரும்பிய வீரவாகுதேவர், முருகப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி இவ்விஷயத்தை யெல்லாம் கூறலானார்.

"அண்ணலே! கல்லைப் பஞ்சாக்க முடியாது. மூடர்களை யாராலும் திருத்த முடியாது. தேவரீரின் திருவாக்கைச் சூர பன்மனிடம் கூறினேன். எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லியும் சூரபன்மன் திருந்தவில்லை. வேல் ஒன்றுதான் அவனைத் திருத்தும்" என்றார் வீரவாகுதேவர்.

"வீரவாகு! நீ எப்படி மீண்டு வந்தாய்? நீ செய்த செயல்கள் யாவை? அவற்றைப் பற்றி யெல்லாம் சொல்ல வில்லையே. அவற்றையும் சொல்" என்று அன்பு உருவமாகிய ஆறுமுக வள்ளல் ஆர்வமிகுதியுடன் அவரைக் கேட்டார்.

"தங்களுக்குக் கூறவும் வேண்டுமா? சூரபன்மனின் நகரத்திற்குச் சென்று மீண்ட போது அடியேனின் காரியத்தைத் தடுத்து இடையூறு செய்தவர்களைத் தேவரீரின் திருவருளைத் துணையாகக் கொண்டு தானே வென்று வந்தேன்?" என்று வீரவாகுதேவர் கூறினார்.

முருகக் கடவுளின் திருவுள்ளத்தின் திட சங்கற்பம் உருவாயிற்று. பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பார்த்து, "நாம் சொல்லியனுப்பிய அறிவுரையைச் சூரபன்மன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஆதலால், நாமே நாளைக்கு அவனோடு போர் செய்யப் புறப்படுவோம்" என்று கூறியருளினார்.

தேவர்கள் அதனைக் கேட்டுப் பேரானந்தம் எய்தினர். "எங்கள் துன்பம் இப்போதே நீங்கியது" என்று கூத்தாடினர்.

வீரவாகுதேவர் தாம் சயந்தனைச் சிறையில் சந்தித்து வந்ததையும், அவனுக்கு ஆறுதல் கூறியதையும் இந்திரனுக்கு எடுத்துரைத்தார். இன்பம் என்பதையே மறந்திருந்த இந்திரனும் அதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றான்.

இங்கே திருச்செந்தூரில் தேவர்கள் இவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்த வேளையில் வீரமகேந்திரபுரியிலே வச்சிரவாகு இறந்ததையும் வீரவாகுதேவர் மீண்டு சென்றதையும் கேள்வியுற்ற சூரபன்மன் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்திருந்தான்; அவனது சுற்றத்தாரும், பதுமகோமளையும் கதறி அழுதார்கள். மகேந்திர புரியில் மங்கல ஒலி அடங்கியது; அழுகைக் குரல் ஓங்கியது.

ஆற்றொணாத் துயரில் சூரபன்மன் ஆழ்ந்திருந்த போது மந்திரி தருமகோபன் வந்து வணங்கினான். "ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் அளவற்ற செல்வங்களையும் பெற்று ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி ஆட்சி புரியும் அரசர்க்கரசே! தாங்கள் கண்ணீர் விட்டால் மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும் நகைக்க மாட்டார்களா? உங்கள் புகழ் குன்றிப் போகாதா? எவ்வளவு இன்னல்கள் நேர்ந்தாலும் மன வலி குன்றாது தாம் எண்ணிய காரியங்களைச் செய்து முடிப்பார்களே வீரர்கள். விதியை வெல்ல யாராலும் முடியாது. உங்கள் புதல்வனின் விதி முடிந்து விட்டது. ஆதலால்தான் கந்தனின் தூதன் அவனைக் கொன்றானேயன்றி, அந்தத் தூதனின் வீரத்தினால் இளவல் இறந்துபடவில்லை. வரம்பில்லா வரங்களைப்

பெற்ற தாங்கள் இதற்காக வருந்தக் கூடாது" என்று கூ மேலே நடக்க வேண்டியதை ஆராய்ந்து பார்க்கும்படி வேண்டினன்.

சூரபன்மன் ஒருவாறு மனம் தெளிந்தான். இனி என் செய்வது என்று யோசித்த அவன் அழிந்த நகரத்தைப் புதுப்பித்துத் தன் தோல்வியை விரைவில் மறைத்துவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து கொண்டான். அருகிலிருந்த சேவகர்களை நோக்கி, "நீங்கள் விரைந்து சென்று பிரம்மனை அழைத்து வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்தச் சேவர்கள் அச்சத்துடன் கூறினர்: "பிரம்மன் இந்திராதி தேவர்களோடு முருகனுடன் போய்த் தங்கி இருக்கிறான் என்று நேரில் பார்த்தவர்கள் சொன்னார்கள்; நாம் அழைத்து அவர் வருபவராகத் தெரியவில்லை."

சூரபன்மன் நெருப்புச் சிரிப்பு சிரித்தான். "இந்த அண்டத்துப் பிரம்மன்தானே நமக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு எதிரியுடன் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டான்? மற்ற அண்டங்களில் ஒன்றின் பிரம்மனை அழைத்து வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான்.

அதன்படி ஒரு பிரம்மன் வந்ததும், "எதிரியின் தூதன் அழித்த இந்நகரத்தை முன் போல் அழகாக நிர்மாணம் செய்" என்று சூரன் உத்தரவிட்டான். "இமைப் பொழுதில் உமது ஆணையை நிறைவேற்றுவேன்" என்று கூறிய இந்தப் பிரம்மன் வீரமகேந்திரபுரியின் அழிந்த வீதிகளை முன்னிலும் அழகுற அமைத்தான்; சோலைகள் முன்னிலும் பசுமையாகத் திகழ்ந்தன; நீர் நிலைகளிலே நீர் வளம் முன்னிலும் மிகுந்தது; முன்னிலும் உறுதியாக மதில்களும் கோபுரங்களும் அமைந்தன. அவற்றைக் கண்டு மகிழ்ந்த சூரபன்மன், அதன் அழகை வியந்தான். "நீ உன்னுடைய அண்டத்துக்குச் சென்று முன் போல் படைப்புத் தொழிலைச் செய்து கொண்டிரு" என்று பிரம்மனுக்கு ஆணையிட்டான்.

மந்திராலோசனை

சூரன் செந்தில் மாநகருக்கு அனுப்பியிருந்த பகன், மயூரன முதலிய ஒற்றர்கள் முருகப் பெருமானின் சேனைகளைக் கண்டு திரும்பி வந்தார்கள். அவர்கள் அசுரபதியை வணங்கி, "நாளையே இங்கு வந்து யுத்தம் செய்வது என்று முருகன் இப்பொழுது முடிவு செய்துள்ளான்" என்று கூறினர்.

மந்திரிகளையும் சேனாதிபதிகளையும் தமது புதல்வர்களையும் அழைத்தான் சூரன். மந்திராலோசனை தொடங்கியது; மந்திராலோசனை நடக்கும் பொழுது வேறு யாரும் உள்ளே இருக்கக் கூடாது. வண்டு உருவத்தில் வந்துகூட தேவர்கள் ரகசியங்களை அறிந்து செல்வார்கள். ஆகவே, 'அழைத்தவர்களைத் தவிர ஈ, எறும்பு கூட அங்கிருக்கக் கூடாது' என ஆக்ஞை யிட்டான் சூரபன்மாசுரன்.

தேவர்கள் வண்டு உருவம் எடுப்பார்கள் என்பதற்கு ஒரு கதை :

தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்கு இந்திரன், அக்கினி பகவான், இயமன், வாயுதேவன் ஆகிய நால்வரும் சென்றிருந்தார்கள். நள மகாராஜனிடம் தமயந்திக்கு ஆறாத காதல் என்றறிந்த தேவர்கள் நளனையே அடைந்தனர்.

தமயந்தி தங்களில் ஒருவருக்கே மாலையிட வேண்டுமெனவும், நளனே கூறினால்தான் இவ்வாறு செய்யத் தமயந்தி சம்மதிப்பாள் என்றும் அவர்கள் கூறினர். பிறர் கேட்டால் தன் காதலையும் தியாகம் செய்யக் கூடியவன் நளன் என்ற நம்பிக்கையிலேயே இப்படிக் கூறினர்.

அவர்களது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. நளன் அக்கணமே தேவர்களுக்காகத் தன் காதலைத் தியாகம் செய்து தமயந்தியிடம் தூது போக முடிவு செய்து விட்டான். ஆனால் கன்னி மாடத்தில் காவலில் உள்ள கன்னிகையை எப்படிச் சந்திக்க இயலும் என்பது குறித்தே கவலைப்பட்டான்.

"கவலைப்படாதே! அஞ்சனமொன்று தருகிறோம். அதை இட்டுக் கொண்டால் யார் கண்ணுக்கும் நீ தென்பட மாட்டாய்" என்று தேவர்கள் நளனிடம் கூறி அவனுக்கு மை கொடுத்தனர். அதை இட்டுக்கொண்டு, யார் கண்ணுக்கும்

தெரியாமல் தமயந்தியின் கன்னிமாடத்தை சென்றடைந்தான் நளன்.

தான் தேவர்களுக்குத் தந்திருந்த வாக்கிலிருந்து சற்றும் பிறழாமல் தன் உள்ளம் கவர்ந்தவளிடம் கள்ளமின்றிப் பேசினான் அந்த உத்தமன்:

"தமயந்தி! என் உடல் அற்ப உடம்பு. எனக்கு நரை திரை மூப்பு உண்டு; மரணமும் உண்டு. ஆனால் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களுக்கும் தலைவன் இந்திரன். அவனுக்கு அழியாத வாழ்வு உண்டு. ஐராவதம் உண்டு. சிந்தாமணி, அமிர்தம் எல்லாவற்றுக்கும் அவனே அதிபதி. இத்துணை பெருமை வாய்ந்த இந்திரனுக்கே மாலையிட்டு உன் மணாளனாக்கிக் கொள். அல்லது அக்கினி, வாயு, இயமன் ஆகிய அரும்பெரும் தேவரில் ஒருவருக்கு மாலையிடு. என்னை மணப்பதைவிட இவர்களில் ஒருவரை மணப்பதால் நீ அதிக நலன் பெறுவாய்" என்றான். மறுத்த தமயந்தியிடம் தேவர்களின் பெருமைகளை மீண்டும் மீண்டும் எடுத்துரைத்தான்.

நளனிடம் இவ்வளவு சத்தியமிருந்த போதிலும், அவனைத் தமயந்தியிடம் அனுப்பிய தேவர்களோ நளன் வாக்குத் தத்தம் செய்தபடி உண்மையாக நடப்பானோ என்று சந்தேகித்தனர். எனவே, அவனைத் தூதாக அனுப்பிய பின் அவர்களும் வண்டு வடிவமாகவும், காற்று வடிவமாகவும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று தமயந்தியிடம் அவன் பேசியதைக் கேட்டனர்.

இந்த ஆற்றல் தேவர்களுக்கு எப்போதும் உண்டு. இதனால்தான், "வண்டையும், காற்றையும் உள்ளே விடாதே" என்று உத்தரவிட்டான் மந்திராலோசனை நடத்திய சூரபன்மன்.

மந்திராலோசனை மண்டபத்தில் மன்னர் மன்னனாகிய சூரபன்மன் பேசலானான்: "துணைவர்களே! அமைச்சர்களே! நமது பகைவர்களாகிய தேவர்களை நீங்காத சிறையிலிட்டேன். தேவர்களின் சிறையை நீக்குவதற்காக சிவபெருமான் ஒரு குமாரனைப் பெற்று இங்கு அனுப்பி வைத்தார். பூவுலகம் வந்த அந்தக் குமரன் கிரவுஞ்ச மலையை அழித்தான்; தாரகனைக் கொன்றான். அதன்பின் கடற்கரையில் வந்திருந்து, ஒரு தூதனை என்னிடம் அனுப்பினான். அத் தூதன் இலங்கை மலையில் டாய்ந்து அதனை அழித்தான். அஞ்சாமல் வந்து

அவைக்களத்தில் வீற்றிருந்து சில வார்த்தைகள் பேசினான். என் கண்முன்னே சில அசுரர்களைக் கொன்றான். இந்த நகரைப் பாதிக்கு மேல் அழித்துவிட்டான். என் அருமைப் புதல்வன் வச்சிரவாகுவைக் கொன்று விட்டான். தூதனாய் வந்து இவ்வளவு அட்டூழியங்களைச் செய்த அவனைப் பிடித்துச் சிறையில் தள்ளினேன் இல்லை; கொன்றேன் இல்லை. பெரும் பழியைப் பெற்று விட்டேன். அதுமட்டுமல்ல; அந்தத் தூதன் வீரமகேந்திரபுரியிலிருந்து திரும்பிச் சென்ற போது, நம் பெரும் காவலாள் யாளி முகனையும் கொன்று விட்டான்.

துணைவர்களே! கவனமாகக் கேளுங்கள். தூதனுப்பிய குமரன் கடலைத் தாண்டி இங்கு வந்து நம்மோடு போர் புரியவும் துணிந்திருக்கிறானும். இந்தத் தகவலை ஒற்றர்கள் வந்து சொல்லுகிறார்கள். நானே சென்று இமைப் பொழுதில் சேனைகளையும், வீரர்களையும் அந்தக் குமரனையும் வென்று ஒழித்து விடலாமா என்றுகூட எண்ணினேன். ஆனால் சூரன் என்னும் பெயர் பெற்ற நான்—எண்ணற்ற படைபலம் பொருந்திய நான்—பேயும் பேயும் பூதர்களுடனும் ஒரு பாலகனுடனும் போர் செய்வதா என்று நினைந்து வாளாவிருந்து விட்டேன். எத்தகைய வீரமும் வலிமையும் செல்வமும் ஒருவர் பெற்றிருந்தாலும் தம் துணைவர்களுடன் ஆராய்ந்தே ஒரு செயலைச் செய்ய வேண்டும். ஆகவே தான் உங்கள் யாவரையும் இங்கு கூட்டியுள்ளேன். நாம் என்ன செய்வ தென்று ஆராய்ந்து சொல்லுங்கள்."

சூரபன்மனின் அமைச்சர்களில் எருமை முகம் அமைந்த மகிஷன் சூரபன்மனை வணங்கிக் கூறினான்: "அரசே, திருமாலையே வென்றவர் உங்கள் தம்பி தாரகாசுரன். அவரையும் கிரௌவுஞ்சமலையையும் வென்ற வீரனைச் சிறுவன் என்று கூறுவது சரியாகுமா? கடலைத் தாண்டி வந்து நம் நகரத்தை அழித்ததோடு வச்சிரவாகுவையும் கொன்ற துஷ்டனை சாமானிய தூதன் என்று கருதுவது பொருத்த மானதுதானா? உமது தம்பியும் கிரௌவுஞ்ச மலையும் அழிந்த அன்றே அந்தச் சிவகுமாரன் மீது போருக்குப் போயிருக்க வண்டும். அப்படி செய்திருந்தால் அந்தத் தூதன் வந்து கு அட்டூழியம் செய்திருக்க முடியுமா? போகட்டும்.

நடந்ததை எண்ணி வருத்தப்படாமல் இன்றே செயலில் இறங்குங்கள். நால்வகைச் சேனைகளோடும் சென்று போர் புரிவோம். முன்னைப் போல் அஜாக்கிரதையாக இருந்து காலந் தாழ்த்தி விடலாகாது."

மகிஷன் கூறி முடித்ததும், மற்றொரு அமைச்சனாகிய துர்க்குணன் எழுந்தான். "அரசே! தாங்கள் இதுவரை திருமாலோடும் மற்றைய தேவர்களோடும் போர் செய்வதற் கென்று சென்றதில்லை. உமது தம்பிமார்களைக் கொண்டே அவர்களையெல்லாம் போரில் வென்றீர்கள். அப்படிப்பட்ட தாங்கள் இன்றைக்கு ஒரு சிறுவனை எதிர்த்துப் போருக்குச் செல்வதா? தவத்தைப் பெருக்கி அழியாத வளங்களையும், அளவற்ற ஆயுளையும், வீரத்தையும் பெற்றுக் கொண்ட தெல்லாம் ஒரு சிறுவனோடு போர் புரிவதற்குத் தானா? சிறு வனுக்காக வந்த தூதனைத் தொடர்ந்து நீங்கள் போக வேண்டுமா? கொசுவைக் கொல்லச் சிம்மமா செல்வது? நமது படைத் தலைவர்களை அனுப்பி வைத்தால் அவர்களே அந்தப் பூதகணங்களையும் சிவ குமாரனையும் வென்று வருவார் கள்; இது திண்ணம்."

தலைமை அமைச்சனாகிய தரும கோபன் எழுந்தான்: "அரசர்க்கரசே! அச்சிறுவனுடன் சக்கரவர்த்தி போர் செய்வது புன்செய் நிலத்தை நவரத்தினங்கள் பதித்த பொற் கலப்பையால் உழுவது போலத்தான். அவன் உங்களைக் கண்டதும் புறமுதுகு காட்டி ஓடி விடுவான். அப்படி அவன் ஓடி விட்டால், 'கேவலம் இந்தச் சிறுவனுடனா போர் புரிய வந்தோம்' என்று நீங்கள் எண்ணி அவனைத் தொடர்ந்து சென்று கொல்லாமல் மன்னித்து விட்டு வந்து விடுவீர்கள். அவனுக்கு அழிவு ஏற்படாது. தனக்குச் சமானமில்லாதவர் களுடன் அறிஞர்கள் போர் செய்ய மாட்டார்கள். உங்கள் குமாரர்களான அக்கினிமுகன், இரணியன் இருவரில் ஒரு வரை அனுப்பினாலே போதும். நகத்தால் கிள்ளியெறியும் முளையை வாளால் வெட்டுவார்களா? சிவபெருமான் கொடுத்த வேலாயுதத்தை அச்சிறுவன் செலுத்தியதும் அதற்கு மாறான படையை விடுக்காததால் தாரகன் மாண்டான்,

இதை வைத்து அந்தச்சிறுவனை வீரன் என்று கருதுகிறீர்களா? கிரௌவுஞ்சமலை அழிந்தது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் கிரௌவுஞ்ச மலைக்கு அகத்தியரின் சாபத்தினால்தான் அழிவு வந்தது என்பதை மறப்பதற்கில்லை யல்லவா? அழியாத தேர், கவசம், வில் முதலியவற்றை வச்சிரவாகுவுக்குக் கொடுக்க வில்லை. அவைகள் இல்லாததால்தான் முருகனின் தூதன் வந்து தாக்கியபோது வச்சிரவாகு இறந்தான். இனி பலப் பல சொல்ல வேண்டாம். அந்தச் சிறுவனையும் அவனுடன் உள்ள மற்ற வீரர்களையும் இங்கிருந்தே பாணம் போட்டு நான் கொன்று விடுகிறேன். அல்லது ஒரு சேனாதிபதியை அனுப்பி வைத்தால் அவனே முருகனை வென்று விடுவான்" என்று கூறினான்.

தருமகோபன் சொல்லி முடித்ததும் உடல் குலுங்கச் சிரித்தான் காலசித்து என்ற அமைச்சன். சூரபன்மனை நோக்கி, "அரசர்க்கரசே! இது என்ன பெரிய பிரமாதமான காரியம்? திருச்செந்தூரில் வந்திருக்கும் சிறு பாலனை அநாயச மாகத் துரத்துவதற்கு மந்திராலோசனையும் செய்ய வேண்டுமா? திருமாலோடும், இந்திரனோடும், சயந்தனோடும் சமர் செய்தபோது கூடத் தாங்கள் இவ்வாறு மந்திராலோசனை செய்ததில்லையே! இதோ என்னை அனுப்புங்கள். நான் சென்று அந்தச் சிறுவனையும் அவனுடைய பூதப் படைகளையும் காலபாசத்தால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று கூறினான்.

காலசித்து கூறியதைக் கேட்ட சண்டன் எழுந்து தன் னொருவனை அனுப்பி வைத்தாலே போது மென்றான்.

அசுரர் படைத் தலைவனான அனலி கோபத்துடன் எழுந் தான். "ஏதோ ஒரு முடிவு உடனேயே செய்வோம். அற்பச் சிறுவனை அழிப்பதற்காக இன்னமும் மந்திராலோசனை செய்வது அவமானம்" என்று கூறினான்;

விழிகளில் தீப்பொறி பறக்க எழுந்தான் சிங்கன். "அரசே! இந்த அண்டத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் வந்து என்னுடன் போர் செய்தாலும், நான் ஒருவனே தனித்து நின்று யுத்தம் செய்து அவர்களை வெல்லுவேன். என்னைப்பற்றி நானே சொல்லிக் கொள்வது சரியல்ல. போருக்குச் செல்ல

உத்தரவு கொடுங்கள். பகைவர்களைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றியுடன் வருகிறேன்" என்றான்.

சூரபன்மனின் புதல்வர்களில் ஒருவனான இரணியன் எழுந்தான். "தந்தையே! முன்பே எனக்கு உத்தரவு கொடுத்திருந்தால் அந்தப் பகைவர்களையெல்லாம் வென்று சரியான பாடம் புகட்டியிருப்பேன்" என்றான்.

இரணியனின் தம்பியான அக்கினி முகாசுரன், சூரபன்மனை நோக்கி, "அப்பா! தாங்கள் போவானேன்? அல்லது நான்தான் போவானேன்? இதென்ன பெரிய காரியம்? என்னுடைய ஆட்களை அனுப்பினாலே போதும் நம் பகைவர்கள் அவ்வளவு பேர்களையும் கொன்று விட்டு வருவார்கள்" என்றான்.

இப்படியாக அனைவரும் பலப் பல பேசுகையில் சூரபன்மனின் மூத்த மகனும் வீராதி வீரனுமான பானுகோபன் கம்பீரமாக எழுந்திருந்து பேசலானான்.

"தந்தையே! பெரியோர்களே! சகாக்களே! வணக்கம். சென்று போனதை யெல்லாம் பேசிப் பயனில்லை. இப்பொழுது நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். நம்முடைய எதிரிகளின் பலத்தை மிகையாகக் கூறுவது தவறு எனில், ஒரேயடியாக அலட்சியம் செய்வதும் தவறு. அந்தச் சிறுவனின் பலத்தையும், பூதர்களின் ஆற்றலையும் அறிய வேண்டுமானால், நானே போயாக வேண்டும். என்னை அனுப்பி வையுங்கள். சென்று மீளும் போது அவர்களைப் பாசத்தால் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றான் வீராவேசத்தோடு.

இதுவரை பேசியவர்களிடையே முருகனுடன் போரிடத்தான் வேண்டுமென்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. போருக்கு யார் செல்வது என்பதில்தான் அபிப்பிராய பேதம். இப்போது அடிப்படையிலேயே அபிப்பிராய பேதம் கொண்ட சிங்கமுகாசுரன் எழுந்தான். சிம்மத்தின் தலை பெற்ற இவன் சூரபன்மனின் தம்பி; பெரிய விவேகி.

அண்ணன் சூரபன்மன் காலில் விழுந்து எழுந்து அதன் பின் சிங்கமுகாசுரன் பேசலானான்; "மந்திராலோசனை கூ[டி]யவர்கள் எல்லோரும் அறிவுரை சொல்லவில்லை. அவ்வ[ளவு]

பேரும் அறிவின்றி உளறினர்கள். பசி என்று துடித்தவனுக்குப் பாஷாணத்தை உணவு என்று கொடுப்பது போல்—தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்டவனுக்கு அக்னிதிராவகம் கொடுப்பது போல் — இவர்கள் செய்து வருகிறார்கள். அடியேன் சொல்வதைத் தாங்கள் கவனமாகக் கேட்டு வாழ வேண்டும். அண்ணா! மயக்க உணர்வினால் மீன்கள் தூண்டில் முள்ளை உணவு என்று எண்ணி அதனைக் கடித்து அதனில் அகப்பட்டு வருந்துதல் போல, தேவர்களுக்குத் தீமை செய்வதால் இப்போது பெருமைப் பட்டாலும் இறுதியில் இன்னலே அடைவோம் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் இன்னும் விடுதலை செய்யாத காரணத்தாலேயே ஆறுமுகக் கடவுள் போர் செய்ய வந்துள்ளார்."

'அண்ணா! செந்தில்மாநகரம் வந்துள்ள கந்தக் கடவுள் எத்தகைய சக்தி பொருந்தியவர் என்பதைத் தாங்கள் ஏற்க மறுப்பது நமக்கு அபாயமாகவே முடியப் போகிறது......'

இவ்வாறு தம்பி கூறி வருவதைக் கேட்ட சூரபன்மன் இடைமறித்துக் கோடையிடிபோல் சிரித்தான், சிங்கம் போல் கர்ஜித்தான். "தம்பி! நன்றாயிருக்கிறது உன் பேச்சு! உனக்குப் புத்தி மயக்கம் ஏற்பட்டு விட்டதா? யாரிடம் யாரைப் பற்றி பேசுகிறாய்?"

"இளைய சகோதரா! எனக்குச் சிவபெருமான் கொடுத்த வரம் அழியாததன்றோ? 'நமது சக்தி ஒன்றே உன்னை வெல்லும். வேறு எவரும் எவரும் வெல்ல முடியாது' என்று சிவபெருமான் கூறியது பொய்யாகுமா? வரத்தைக் கொடுத்தவரே அழிப்பாரா? தாரகன் இறந்தான் என்றால் அவன் என்னைப்போல் அரிய தவம் செய்து அழியா வரத்தைப் பெறவில்லை. வச்சிரவாகு சிறுவன். வலிமை குறைந்தவன். ஆதலால் இறந்தான். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆட்சி புரிந்து தேவர்களை ஏவலர்களாக்கிக் கொண்ட என்னை யார் வந்து எதிர்த்தாலும் என்னிடம் தோற்று விடுவார்கள். அப்படியிருக்க, என்னிடம் வந்திருக்கும் சிறுபாலகன் என்னை ல்ல முடியும் என்று நீ நினைப்பது 'கண்ணில்லாதவன் ரியனைப் பழம் என்று காட்ட, கையில்லாதவன் அதனைப்

பிடித்துக் கொண்டான்!' என்பதைப் போலிருக்கிறது" என்றான் சூரபன்மன்.

"எண்ணி லாததோர் பாலகன் எனைவெல்வன் என்கை
விண்ணி லாதவன் தன்னையோர் கனியென வெஃகிக்
கண்ணி லாதவன் காட்டிடக் கையிலா தவன்போய்
உண்ணி லாதபேர் ஆசையால் பற்றுமா(று) ஒக்கும்"

இவ்வாறு மூர்க்கத்தனத்தில் ஊறிப் போய்ப் பிடிவாதமாகப் பேசிய சூரனிடம் சகோதர வாஞ்சை கொண்ட சிங்கமுகாசுரன் மேலும் உண்மைகளையும் நீதிகளையும் எடுத்துரைக்கலானான்.

அறிவுரை பலிக்கவில்லை!

சூரனுக்குச் சிங்கமுகாசுரன் ஐயனின் பெருமையை விளக்கலானான்:

"முருகன் சிவபெருமானின் கண்களினின்று உதித்த சோதி. சிவபெருமானின் பெருமையை நன்கு அறிந்த தாங்கள் அவரது செழுஞ்சாருகத் தோன்றியுள்ள குமரனின் ஆற்றலை அலட்சியம் செய்வது எப்படிப் பொருந்தும்? அவர் வேதங்களாலும் அறிந்து கொள்ள முடியாத முதற் பொருள். சற்கருமங்கள் இல்லாத பாமரர்களால் அறிய முடியாத சிற்பர மூர்த்தியைப் பாலகன் என்று இகழ்ந்து பேசுகின்றீர்கள். சிறியதோர் ஆலம்விதையில் மிகப் பெரிய மரம் ஒடுங்கியிருந்து தோன்றுவது போல் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஆதாரமான சிவத்தின் ஆற்றலைத் தம்மில் பெற்றவரே ஆறுமுகக் குமரனார்.

"சீலம் இல்லவர்க் குணர வொண்ணாத சிற்பரனைப்
பாலன் என்றனை அவனிடத்தில் பல பொருளும்
மேலைநாள் வந்து தோன்றிய சிறியதோர் வித்தின்
ஆலம் யாவையும் ஒடுங்கியே அவதரித் ததுபோல்"

"உருவம் சிறியதாயிருப்பதைக் கொண்டு அவருடைய ஆற்றலைக் கணிக்க முடியுமா? அவர் உருவமேயற்ற அருவமானவர்; உருவமுமாவார். அவரது திருவிளையாடலை யாரே கூற முடியும்?

அருவு மாகுவன், உருவமும் ஆகுவன்; அருவும்
உருவு மில்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன்; ஊழின்
கருமம் ஆகுவன்; நிமித்தமும் ஆகுவன்; கண்டாய்
பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்

"அண்ணு! சிவபிரானின் அடியாராகிய தாங்கள் சிவமே தந்த முருகனைச் சிறுவராக நினைத்தது எப்படிப் பொருந்தும்? உமக்கு வரம் தந்த சிவபெருமான் தாமே உம்மை அழிப்பது முறையல்ல என்ற காரணம் பற்றித்தான் முருகனைத் தோற்றுவித்திருக்கிருர்,

வரமளித்த யாம் அழிப்பது முறையன்று வரத்தால்
பெருமை பெற்றுள சூரனை அடுவது பிறர்க்கும்
அரிதெனப்பரன் உன்னியே தன்னுரு வாகும்
ஒருமகற்கொடு முடித்துமென் றுன்னினுன் உளத்தில்

"நல்ல கட்டையைப் போட்டு அனல் மூட்டினுல் அவ்வளவும் சிவப்பாயிருக்கும். சிறிது நேரம் சென்று பார்த்தால் மேலே முழுதும் சாம்பல் பூத்திருக்கும். சுவாமியின் திருமேனி நெருப்பு, மேலே நீறு பூத்திருக்கும். நீறுதானே என்று கையை வைத்தால் சுட்டுவிடும். அந்தக் காரியத்தைத் தான் நீங்கள் செய்கிறீர்கள் அண்ணு! அதற்குத்தான் இவர்கள் அறியாமையால் உம்மை மேலும் ஊக்குகின்றனர்.

"சிவம் வெறும் வெண்ணீறு என எண்ணினுல் நெருப்பாகச் சீறும். சிவம் நெருப்பு என அறிந்து அடங்கி யிருப்பின் அதன் வெண்ணீறே தண்ணென அருள் செய்யும். ஞான வொளி வீசுவது திருநீறு. இறைவன் திருநீற்றையணிவது தன்னை நினைக்கின்ற ஆன்மாக்களின் வினைகள் பொடிபட வேண்டும் என்பதன் பொருட்டேயாகும்" என்றெல்லாம் சிங்கமுகன் கூறினுன்.

சிவபெருமான் அணிந்திருக்கின்ற சந்திரனும் வெண்மை. தும்பை மலரும் வெண்மை. அவரது வாகனமாகிய ரிஷபமும் வெண்மை. வாசம் செய்யும் மலை வெள்ளியங்கிரி. உண்மையின் உருவான வெண்மை ஐயனைக் குறித்த எல்லாப் பொருட்களுக்கும் உண்டு. அதுவே அடியவர் மனத்தை ஒளிக்கச் செய்யும்.

கடவுளுக்கு உருவத்தைக் கற்பனையாகப் படைத்தார்கள் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அற்ப மனிதனா கடவுளுக்கு உருவம் படைக்கிறான்? உருவத்தை எம்பெருமானே எடுத்துக் கொண்டார். இதன் உட்பொருளை சிங்கமுகாசுரன் வாயிலாகக் கச்சியப்பர் விளக்குகிறார்.

குரவரைச் சிறு பாலரை மாதரைக் குறைதீர்
விரத நற்றொழில் பூண்டுளோர் தம்மை மேலவரை
அருமறைத் தொழிலாளரை ஒறுத்தனர் அன்றோ
நிரய முற்றவும் சென்றுசென் றலமரும் நெறியோர்

(நிரயம்—நரகம்)

"நரகத்துக்குப் போய்த் துன்பப்படுபவர் யார்? பெரியவர்களுக்குத் துன்பம் செய்தவர்கள்! குழந்தைகளுக்குத் தீங்கு செய்தவர்கள்; பெண்களை ஹிம்சித்துக் கொல்கிறவர்கள்; விரதம் இருப்போருக்குக் கெடுதல் செய்வோர்; தான தருமம் செய்வோரைத் தடுப்போர் ஆகிய இவர்களெல்லோரும் நரகங்களுக்குச் சென்று துன்புறுவார்கள். ஆகவே, அண்ணா! தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் தாங்கள் தீங்கு செய்வது நியாயம் அல்ல" என்று சிங்கமுகாசுரன் கூறினான்.

"தமையனே! எல்லாம் படித்த தாங்கள் மயங்கி இருக்கிறீர்கள். மயக்கத்தில் உள்ள தாங்கள் எனக்கு மயக்கம் என்கிறீர்கள். அடியேன் சொல்வதைக் கேளுங்கள். முருகனின் ஒப்பற்ற சக்தியை உணருங்கள்.

"வேதக் காட்சிக்கு உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்கும் காணலன்; புதியரில் புதியன்;
மூதக் காரக்கு மூதக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயிராய் நின்ற அமலன்."

"அவர் வேதங்களின் ஞானத்திற்கும், உபநிடதங்களின் ஞானத்திற்கும் காணுதற்கு அரியவர்; புதியார்க்கும் புதியவர் முதியர்க்கும் முதியவர்; முதலுக்கு முதலானவர்; முடிவிற்கும் முடிவு ஆனவர்; உயிர்க்கும் உயிராய்நின்றவர்" என்று சிங்கமுகாசுரன் ஸ்வாமியின் பெருமையை அண்ணனுக்கு எடுத்துக் கூறினான்.

ஒரு பேராசிரியர். அவருக்குப் பதினெட்டு
தெரியும். கடற்கரைக்குச் சென்றார் அந்தப்

மணலில் அமர்ந்ததும் அவரது சிந்தனை வேலை செய்யத் தொடங்கியது.

"கடவுளின் நிறம் என்ன? அவனது குணமென்ன? அவன் உருவம் என்ன?" என்ற தீவிரமான ஆராய்ச்சியில் ஆழ்ந்தார் பேராசிரியர். அப்போது சித்திரக் குள்ளன் ஒருவன் அங்கே வந்தான். 'குடுகுடு'வென்று பார்ப்பதற்கே விநோதமாக ஓடலானான். ஓட்டமாக ஓடிக் கடல் தண்ணீரில் இறங்கினான். கிளிஞ்சல் ஒன்றில் கடல் நீரை முகர்ந்து கொண்டான். அங்கிருந்து ஒரே ஓட்டமாக ஓடிவந்து கிளிஞ்சலில் முகர்ந்துகொண்ட நீரை மணலில் கொட்டினான். இப்படியாக அவன் ஓடுவதும், கிளிஞ்சலில் நீர் முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டுவதுமாக இருந்தான். ஆராய்ச்சியில் ஆழ்ந்திருந்த பேராசிரியரின் கவனம் சித்திரக் குள்ளன் மீது திரும்பியது. சித்திரக் குள்ளனின் செய்கை அவருக்கு விசித்திரமாக இருந்தது.

பேராசிரியர் சித்திரக்குள்ளனைக் கூப்பிட்டு "நீ என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு நேரடியாகப் பதில் கூறாத குள்ளன் "ஐயா! இன்று உலகில் ஏழைகள் அதிகமா? பணக்காரர்கள் அதிகமா?" என்று கேட்டான்.

"ஏழைகள்தான் அதிகம்" என்று பதில் சொன்னார் பேராசிரியர்.

"உலகில் ஏழைகள் அதிகமாக இருப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் ஒரு புரட்சிகரமான வேலை செய்கிறேன். அதன் மூலம் ஏழைகளாக இருப்பவர்கள் அனைவரையும் பணக்காரர்களாக ஆக்கப் போகிறேன். ஏழைப் பெண்கள் அனைவருக்கும் விலையுயர்ந்த நகைகளைக் கொடுக்கப் போகிறேன். ஏழைகளையெல்லாம் கோடீசுவரர்களாக்குவதற்காகவே இப்போது வேலை செய்கிறேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டுவிட்டான் சித்திரக்குள்ளன்.

சித்திரக்குள்ளன் கூறியதைக் கேட்ட பேராசிரியருக்கு ...னமே ஏற்பட்டிருந்த வியப்பு பன்மடங்கு அதிகரித்தது. ...சித்திரக்குள்ளன் பழையபடியே நீருக்குள் ஓடுவதும், ...லில் நீர்முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டுவதுமான

தனது வேலையை வேகமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். நெடுநேரம் ஆகியும் சித்திரக்குள்ளன் தனது வேலையை நிறுத்தவில்லை.

பேராசிரியரின் பொறுமை எல்லை கடந்து விட்டது. சித்திரக்குள்ளனை அழைத்தார். அவன் வந்து நின்றதும் "உன்னுடைய வேலை முடிந்து விட்டதா?" என்று கேட்டார்.

"ஐயா! நான் மேற்கொண்டிருக்கும் வேலை எவ்வளவு பெரியது! அதற்கு முடிந்துவிடுமா?" என்று ஒரு போடு போட்டான் சித்திரக்குள்ளன்.

"தம்பி! நீ சொல்வதும், செய்வதும் எனக்குச் சிறிதும் புரியவில்லை. இந்தக் கிளிஞ்சலில் நீர் முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டுவதற்கும் ஏழைகளைப் பணக்காரர்கள் ஆக்குவதற்கு என்ன சம்பந்தம்?" என்றுகேட்டார் பேராசிரியர்.

"ஐயா! சமுத்திரத்துக்குக் கடல் என்பதைப் போலவே வேறொரு பெயரும் உண்டு தெரியுமா?" என்று கேட்டான் சித்திரக்குள்ளன்.

"ஆம் தம்பி! ரத்னாகரம் என்ற பெயரும் சமுத்திரத்துக்கு உண்டு" என்று பதில் சொன்னார் பேராசிரியர்.

"முத்து, பவளம், வலம்புரி, நவரத்தினங்கள் முதலிய விலையுயர்ந்த பொருள்கள் எல்லாம் இந்தக் கடலில் இருக்கின்றன. கடல் நீரைக் கிளிஞ்சலில் முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டிவிட்டால் கடல் நீர் வற்றிவிடும். கடல் வற்றிய பிறகு அதிலுள்ள முத்து, பவளம், வலம்புரி, நவரத்தினம் முதலிய எல்லாவற்றையும் எடுத்து ஏழைகள் அத்தனை பேருக்கும் கொடுத்தால் பணக்காரர் ஆகிவிடுவர் அல்லவா? அதற்காகத்தான் இப்பொழுது கிளிஞ்சலில் நீரை முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டுகிறேன்" என்று பதில் கூறினான் சித்திரக்குள்ளன்.

சித்திரக்குள்ளன் கூறிய பதிலைக் கேட்டதும், சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் நெடுநேரம் வாய்விட்டுச் சிரித்தார் பேராசிரியர்.

"அது சரி ஐயா! நீங்கள் ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனையி இருந்தீர்களே! எதைப் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண் டீர்கள்?" என்று கேட்டான் சித்திரக்குள்ளன்.

"நான் கடவுளைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து கொண்டிருக் கேன்" என்றார் பேராசிரியர்.

இந்தப் பதிலைக் கேட்ட சித்திரக்குள்ளன் அவர் சற்றுமுன் சிரித்ததைவிட அதிகமாகவே 'கலகல'வெனப் பலமாக நகைக்கலானான்.

"ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்று கேட்டார் பேராசிரியர்.

"அதுவா? சின்னக் கிளிஞ்சலில் தண்ணீர் முகர்ந்து வந்து மணலில் கொட்டினால் கடல் வற்றிவிடுமா என்று நினைக் கிறீர்கள். நீங்கள் கடவுளைப் பற்றிச் செய்யும் ஆராய்ச்சியும் அது போன்றதுதான். தங்களுடைய சிறிய அறிவினால் கடவுளையும் அவரது அனந்த கலியாண குணங்களையும் அளவு கட்டிவிட முடியுமா? கடவுளை ஆராயும் உங்கள் வேலை முடிவதற்குள் நான் என் வேலையை முடித்து விடுவேன்" என்று பதில் சொன்னான் சித்திரக்குள்ளன்.

இந்த உண்மையைச் சிங்கமுகாசுரன் சூரபன்மனுக்குச் சொல்கிறான். ஆண்டவனின் உருவம் என்ன?

ஞானந்தான் உருவாகிய நாயகன் இயல்பை
யானும் நீயுமாய் இசைத்துமென்றால் அஃதெளிதோ
மோனந் தீர்கலா முனிவருந் தேற்றிலர் முழுவதும்
தானுங் காண்கிலன் இன்னமுந் தன்பெருந் தலைமை

"ஞானமே வடிவமாக இருக்கின்ற எம்பெருமான் திருமேனியின் தன்மையை நீயும் நானும் சொல்வதென்றால் அஃது எளிதோ? பரம மௌனிகளாக இருக்கின்ற ஞானி களுக்கே அவர் பெருமை தெரியாதே!

முருகப் பெருமானுக்குத் தன் பெருமை தெரியாமலில்லை. அவர் சர்வக்ஞர். சிலரிடம் அளவுக்குமேல் செல்வமிருந்தால் எவ்வளவு இருக்கிறது என்று தெரியாது. அது போலத்தான் முருகனுக்கும்.

"அண்ணா! தத்துவங்களையெல்லாம் கடந்து தனி முதல்வனாயிருக்கின்ற முருகப் பெருமானைப் பாலன் என்று கழ்ந்து பேசுகிறாயல்லவா? உனக்குத் தன் பேராற்றலை ணர்த்துவான் வேண்டியே அவர் போர்க்களத்தில் வந்திருக் பிறப்பவர் இறப்பது திண்ணம். வச்சிர சரீரம் பெற்று ர்ம் என்றும், ஆதலால் அழிவு இல்லை என்றும் எ

விடவேண்டாம். தேவர்களையெல்லாம் சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்து அழியாமலிருக்க வழி தேடுங்கள்'' என்று சிங்கமுகாசுரன் கூறினான்.

''ஊன வில்லை யொடித்துக் கூனியின் சூழ்ச்சியினால் அரசை இழந்து ஓட்டை மரத்தில் அம்பு விடுத்து, நான் இழைத்த சூழ்ச்சியினால் மனைவியை இழந்து, உயிரைச் சுமந்து நிற்கும் மானுடனையா நீ பரம்பொருள் என்று கூறுகின்றாய்?'' என்று விபீஷணரைப் பார்த்துக் கேட்டான் இராவணன்.

அது போலவே, இங்கே சூரபன்மன் முருகனைப் பற்றிப் பேசிப் பாலன் என்று பழித்துப் பேசலானான்.

காற்றில் தள்ளுண்டு, நெருப்பினில் சூடுண்டு, கங்கை
ஆற்றில் தாக்குண்டு, சரவணம் புக்கு அலைப்புண்டு
வேற்றுப் பேர்முலை யுண்டு அழுதே விளையாடும்
கேற்றைப் பாலனையோ பரம்பொருளென நினைந்தாய்?

''காற்றினால் தள்ளப்பட்டும், நெருப்பினால் கொளுத்தப்பட்டும், கங்கை நதியில் அலைக்கழிக்கப்பட்டும், சரவணப் பொய்கை அலைகளால் மோதப்பெற்றும், தாய் அல்லாத வேற்றுப் பெண்களிடம் ஸ்தன்ய பானம் செய்தும் அழுது விளையாடும் பாலனையா பரம்பொருள் என்றாய்? நான் பெரியவன்; வரங்கள் பல பெற்றவன். ஆகவே, அந்தச் சிறுவனை வென்று நான் வெற்றி வாகை சூடுவேன். அசுரர் குலத்தில் பல பேரை அழித்தார்கள். நம் குலத்தை அழித்த தேவர்களைச் சிறை வைத்தது குற்றமன்று. குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பது நியாயமே என்று மனுநூல் கூறுகிறது. ஆகவே ஒருபோதும் நான் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்க மாட்டேன். அதுமட்டுமல்ல; எனக்குப் பயந்து ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் இந்திரனையும் பிடித்துக் கொண்டு வந்து சிறையில் வைப்பேன். என்னை எதிர்த்துச் சிவபெருமானே வந்து போர் செய்தாலும் பயப்பட மாட்டேன். நீ எனக்கு உடன் பிறந்தவனாயிருந்தும் வானவர்களுக்குப் பரிந்து பேசுகின்றாயே! உடன் பிறந்தே எனக்கு வெடி வைக்க முற்படும் உன்னைவிட எனக்கு வேறு பகையும் வேண்டுமே? பூமிக்குப் பாரமாகவா நீ ஆயிரம் சிம்மத் தலைகளையும் ...டாயிரம் தோள்களையும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறாய்?

னுடைய வலிமையும் வீரமும் எங்கே போய்விட்டது? உன்னால் அசுரர்களின் புகழ் மங்கிவிட்டது. நீ உயிருடன் இருப்பதும் ஒன்றுதான்; இறப்பதும் ஒன்றுதான். நான் போகிறேன் போருக்கு. நீ உன் நகரம் சென்று உடம்பில் ஒரு புண்ணும் படாமல் சௌக்கியமாக இரு" என்று கர்ஜித்தான் சூரபன்மன்.

மூண்டதே போர்!

இராமரை மானுடன் என்றான் இராவணன். கிருஷ்ணரை இடையன் என்றான் துரியோதனன். இதேபோல் முருகனைப் பாலன் என்றான் சூரபன்மன்.

உண்மை என்னவெனில் கடவுள் பாலனாக வந்தார். கடவுள் மானிடனாக வந்தார்; கடவுள் யாதவனாக வந்தார். கடவுளைக் கல் என்கிறார்கள் சிலர்; கடவுள் கல்லுக்குள்ளும் விளங்குகிறார்.

சிங்கமுகாசுரன் எவ்வளவோ சொல்லியும் சூரனால் முருகனைச் சிறு குழந்தையாகத்தான் காண முடிந்தது. தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க முடியாது என்று பிடிவாதமாகக் கூறி விட்டான்.

சிங்கமுகாசுரனுக்குத் தாபம் பொங்கியது. "நான் நல்லதைச் சொன்னேன். கேட்காமல் என்னையே இகழ்ந்து விட்டார் தமையனார். பின்னால் என்ன நேரும் என்பதை அவர் அறிந்து கொள்ளவில்லை. எல்லாம் விதியின் செயல். விதியை வெல்ல யாரால் முடியும்? சிவபெருமான் அண்ணனுக்குத் தந்தருளிய காலக் கெடு முடிந்து மறைய வேண்டிய தருணம் நெருங்குகிறது போலும்" என்று மனத்துக்குள் எண்ணினான். அவனது உள்ளத்தில் சகோதர வாஞ்சை பெருக்கெடுத்தது. 'அண்ணன் தன்னை எவ்வளவு கடிந்து கொண்டாலும் அவனைக் கைவிடலாகாது. அவர் இறப்பதற்கு முன்பே தான் ...ப்பது முறை' என்று முடிவு செய்து கொண்டான். சூர... நோக்கி, "அண்ணா! நான் தவறு ஏதும் செய்திருக் ...ன்னித்து விடுங்கள். நான் போருக்குச் செல்கிறேன்

போரில் பகைவர்களைக் கொன்று வெற்றியுடன் மீளுவேன். எனக்கு விடை தாருங்கள்" என்று கூறினன்.

பொது தருமமும், குடும்ப தருமமும் ஒன்றோடொன்று உரசுவதுண்டு. இவற்றில் விபீஷணன் ஒரு விதமும் கும்பகர்ணன் ஒரு விதமும் முடிவெடுத்தனர். சிங்கமுகாசுரன் கும்பகர்ணனைப் போலவே முடிவெடுத்தான்.

தம்பியின் சொற்களைக் கேட்டு சூரபன்மன் அளவிலா ஆனந்தமடைந்தான். "தம்பி! உன் வல்லமை எனக்குத் தெரியும். என் நெஞ்சுறுதியைச் சோதிக்கத்தான் முன்பு ஏதேதோ பேசினுய் போலும்! நீ உன் ஊருக்குச் செல். அங்கு படைகளை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு தயாராக இரு. போருக்கு நான் அழைக்கும்பொழுது வரலாம்" என்று கூறினன். அதன்படியே சிங்கமுகாசுரன் தனது நகரமாகிய ஆசுரத்துக்குச் சென்றுவிட்டான்.

யுத்தம் தொடங்கிவிட்டது. தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும் நடக்கும் யுத்தம் இது. யுத்தத்தில் தர்மம்தானே வெல்லும்? உலகம் தோன்றிய நாள் தொட்டு அதர்மம் ஒரு நாளும் வென்றதில்லை.

இராமாயண யுத்தம் ஆசைக்கும் நிராசைக்கும் நடந்த யுத்தம். இராவணன் ஆசை பற்றித்தானே போர் செய்தான்? இராமச்சந்திரமூர்த்திக்கு நிராசை. ராஜ்யபாரம் செய்ய வேண்டும் என்ற ஆசை இல்லை; பொன்னுசை இல்லை; பெண்ணுசை இல்லை. நிராசை உள்ளவர்தான் கடவுள். ஆசையற்றவர்களுக்குத்தான் நிம்மதி இருக்கும்.

அவாஇல்லார்க்கு இல்லாகும் துன்பம் அஃதுண்டேல்
தவா அது மேன்மேல் வரும்

என்பார் திருவள்ளுவர். அவர் அழகாகச் சொல்லிவிட்டார். தன்னைவிடக் கீழான நிலையில் உள்ளவர்களைக் கண்டு ஒருவன் தான் பெற்றுள்ள மேல்நிலைக்காக மகிழ்ச்சியடைய வேண்டும். அப்போதுதான் மனத்தில் சாந்தி ஏற்படும் என்று குமரகுருபரரும் சொல்லுகின்றுர்.

தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க!

இராவணனுக்கு இலட்சம் மனைவிகள். அப்படியிருக்க இன்னொருவன் மனைவியை அபகரித்துச் சென்றான். அதனால் அவனுடைய புதல்வர்கள் அழிந்தார்கள். நாடு அழிந்தது. பிரஜைகள் அழிந்தனர். இறுதியில் அவனும் அழிந்துவிட்டான். இராவணன் ஆசையினால் அழிந்தான். ஆசைக்கு அடிமை யாகின்றவன் அழிவையே அடைவான். பிறர் பொருளை விரும்பினான் துரியோதனன். அதனால் அவன் அழிந்தான்.

சூரபன்மன் அறநெறியை விட்டு விட்டு அதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தான். அதனால் அழியப் போகிறான்.

* * *

கதிரவன் உதயகிரியினை அடைந்தான். திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியிருந்த கந்தக் கடவுள் வீரவாகு தேவரை நோக்கி, "பழிக்கு அஞ்சாது பாவங்களைப் புரியும் சூரபன்மனையும் சூழ நிறைந்த அசுரர்களையும் அழித்து தேவர்கள் துயர் நீக்குவதற்காக வீரமகேந்திரபுரி செல்ல வேண்டும். நம் தேரைக் கொண்டுவா" என்று கட்டளையிட்டார். தங்கள் துயரெல்லாம் நீங்கியது என்று கருதிய தேவர்கள் கந்தப்பெருமானின் கழலினை வணங்கித் துதித்தனர்.

கந்தப் பெருமானின் கட்டளைப்படி வீரவாகுதேவர் மனோ வேகத் தேரைக் கொண்டுவந்து எம்பெருமானின் திருமுன்னர் நிறுத்தினார். சிங்காதனத்திலிருந்து இறங்கிய எம்பெருமான், "நாம் சூரபன்மனை அழிக்க வீரமகேந்திரபுரி செல்கிறோம். நீங்களும் அவரவரது வாகனங்களில் நம்முடன் புறப்பட்டு வாருங்கள்" என்று தேவர்களுக்கு உத்தரவிட்டார்.

பிரமதேவர் அன்னப் பறவைமீதும், திருமால் கருடன் மீதும், இந்திரனும் மற்றைய தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்கள் மீதும் ஏறிக் கந்தவேளைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். நினைத்த மாத்திரத்திலேயே எல்லாப் புவனங்களையும் அழிக்கும் ஆற்றல் பெற்ற படைத் தலைவர்கள் நூற்றெட்டுப் பேரும் தொடர்ந்தார்கள். அதனை அடுத்து இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதப் படைகளும் ஆரவாரத்துடன் புறப்பட்டன. வான ர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்.

முருகப் பெருமானுடன் சென்ற பூதப் படைகளின் ...ால் எங்கும் ஒலித்தது. அவர்கள் சென்றபோது ஏற்

பட்ட புழுதி சூரிய சந்திரர்களுடைய ஒளியையும் மறைத்து விட்டதாம். கடலில் பூத சேனைகள் இறங்கினார்கள். அவர்களுக்குக் கடலே கணுக்கால் அளவுதான் இருந்தது. கடலில் இருந்த பெரிய பெரிய மீன்களும் திமிங்கிலங்களும் சிறு புழுக்களைப் போன்றிருந்தன. பூதப் படை இறங்கிக் கடலைக் கலக்கியதால் அது சேறாகியது. அந்தச் சேறு உலர்ந்த பின் புழுதியாக எங்கும் பறந்தது.

வீரமகேந்திரபுரி தென்கடலில் உள்ளதொரு தீவு. வடக்கே உள்ள தீவு இலங்கை. அந்த வழியாக எம்பெருமான் சென்றபோது, பிரமன், திருமால் இந்திரன் ஆகிய மூவரும் சுவாமியை வணங்கி, "மகா பாவியாக உள்ள சூரபன்மன் இருக்கும் மகேந்திரபுரி தங்கள் திருப்பாதம் பதியத் தகுதி பெற்றதல்ல. அந்நகருக்கு அடுத்த எல்லையாகிய இங்கேயே தங்கியிருந்து போர் செய்வதற்குப் பாசறை அமைத்துக் கொள்ளலாம்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். சுவாமி அந்த வேண்டுகோளை ஏற்றுக் கொண்டார். தேவதச்சனை அழைத்து, "உடனே விரைந்து இங்கு ஒரு பாசறை ஏற்படுத்து" என்று எம்பெருமான் ஆணையிட்டார். அந்த ஆணையின் வண்ணம் தேவதச்சன் ஒரு பாசறையை அமைத்தான். அதற்கு ஏமகூடம் என்று பெயரிடப்பட்டது.

எம்பெருமானின் தேர் கீழே இறங்கியது. சுவாமி ஏமகூடத்தின் வீதிகளில் பூத சேனைகளை நிறுத்தினார். இலக்கத்தொன்பது வீரர்களோடு திருக்கோயிலினுள் சென்று அரியணையில் அமர்ந்தார். ஏமகூடம்தான் கதிர்காமம். கதிர்காமம் என்றால் ஒளி மயமான விருப்பத்தை யெல்லாம் நிறைவேற்றித் தருவது என்று பொருள். அங்கே சுவாமி ஒளி மயமாக விளங்குகின்றார். எனவே, அவரைத் தரிசிக்கக் கூடாது என்று திரை போடப்பட்டுள்ளது. அங்கே உள்ள கர்ப்பூர தீப ஒளியைத் தரிசனம் செய்ய வேண்டும். கதிர்காமத்து மண், காமக் குரோத உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தாது. கதிர்காமத்தைப் பற்றி அருணகிரி நாதர் பாடுகின்றார்,

மருவுமடி யார்கள் மனதில் விளையாடு மரகத மயூரப்
[பெருமான்
மணிதரளம் வீசி யணியருவி சூழ மருவுகதிர் காமப்
[பெருமான்

முருகப் பெருமான் கதிர்காமத்தில் வந்து தங்கிவிட்டார். சூரபன்மன், போருக்கு வர வேண்டாமா?

நாரதர் தேவரிஷி. அவர் ககன மார்க்கமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார். மெத்தப் படித்த அவரைப் போன்ற ஞானியோ தவசியோ இன்னொருவர் கிடையாது. நாரதரின் மகிமைகளை நிறைய எடுத்துச் சொல்கிறார் வியாசர். அவரை ஏனைய மக்கள் கலகக்காரர் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நினைக்கச் செய்தவர்கள் நாடகக்காரர்கள். நாடகக்காரர்கள் தங்கள் நாடகங்களில் சுவையுள்ள பாத்திரம் வேண்டுமென்பதற்காக ஒரு நாரதரைப் படைத்து அவரைக் கலகம் புரிய வைக்கின்றனர். இதனாலேயே மக்கள் அவ்ரைக் கலகக்காரர் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாரதர் கலகக்காரராயிருந்தால், "ரிஷிகளில் நான் நாரதரா யிருப்பேன்" என்று பகவான் கீதையில் சொல்லுவாரா? திருப்பரங்குன்றத்தில் முருகப் பெருமானுக்கு ஒரு பக்கத்தில் தெய்வயானையை நிறுத்தி யிருக்கிறார்கள். மற்றொரு புறத்தில் சாக்ஷாத் நாரதப் பிரம்மம் இருக்கிறார். நாரதர் கலகக்காரராயிருந்தால் எம்பெருமான் தம் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பாரா?

பரதனைப் பார்த்த குகன், "அடி, உதை, குத்து, கொல்லு." என்று கத்தினான். பரதன் மிகவும் நல்லவன். ஆனால் குகனுக்கு அவனைப் பற்றித் தெரியாது. அயோக்கிய சகோதரன் அண்ணனைத் துரத்திக் கொண்டு வருகிறான் என்று எண்ணினான் குகன்.

குகன் பரம யோக்கியன். அவசரக்காரனை இலட்சுமணன் அவனுக்கு விஷ ஊசி ஏற்றிவிட்டான். அதனால் தான் குகன் விஷம் கக்கினான். அதுபோலவே சில நாடகக் காரர்கள் நாரதரைப்பற்றி மக்களுக்கு விஷ ஊசி ஏற்றி விட்டார்கள்.

"ஐயையோ! கொலை!" என்று கத்தினான் கிராமத்தான். சப்தம் கேட்டுப் போலீசார் ஓடி வந்தார்கள். உள்ளே போய்ப் பார்த்தார்கள். டாக்டர் 'ஆபரேஷன்' செய்து கொண்டிருந்தார். கிராமத்தான் எதைக் கொலை என்று சொல்கிறானோ 'ஆபரேஷ'னைச் செய்துகொள்ள ஆயிரக்கணக்கில்

பணம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, அறுப்பதற்குக் கொலை என்று பெயருண்டு; ஆபரேஷன் என்ற பெயரும் உண்டு. நாரத முனிவர் செய்தது 'ஆபரேஷ'னே யன்றிக் கொலை அல்ல. பிரச்னைகள் விரைவில் முடிய வேண்டுமென்பதற்காகவே அங்குமிங்குமாக ஓடி ஓடிப் புதிய நடவடிக்கைகளைத் தொடங்கி வைப்பார் அவர்!

சீலமு லாவிய நாரதர் வந்துற் றீதவன் வாழ்புன மாமெனமுந்தித்
தேமொழி பாளித கோமள இன்பக் கிரிதோய்வாய்
சேலொடு வாளைவ ரால்கள் கிளம்பித் தாறுகொள்பூகமளாவிய இன்பச்
சீரலை வாய்நகர் மேவிய கந்தப் பெருமாளே!

இது அருணகிரிநாதர் வாக்கு. காவிரிப் பெருக்கு போல் வருகிறது. கந்தவேள் ஏமகூடத்தில் எழுந்தருளியிருந்ததை உணர்ந்த நாரதர் ஆயிரம் தந்தியையுடைய மகதி வீணையை மீட்டிக்கொண்டு சூரனின் தலைநகரான வீரமகேந்திர புரிக்குச் சென்றார்.

"நாரதரே! வாரும்!" என்று வரவேற்றான் சூரபன்மன். "எங்கே வந்தீர்?" என்று விசாரித்தான்.

நாரதர் எல்லோருக்கும் நல்லவர்.

"சூரபன்மா! உன்னைப்போல் இன்னொருவர் உண்டா என்று உலகமெல்லாம் வரவர அதிகமாகவே பேசிக்கொள்கிறது" என்றார் நாரதர்.

நாரதரின் பேச்சுக்கு இரண்டு பொருள். 'உன்னால் முடியாத காரியம் என்ன இருக்கிறது?' என்றும், 'நீ எதையும் கூசாமல் செய்வாய்' என்றும் இரண்டு பொருளில் சொன்னார் நாரதர்.

சூரபன்மன் தற்பெருமையுடன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். நாரதர் தமது பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"மகா யோக்கியர்கள் மாதிரி நடந்து கொள்ளும் தேவர்கள், கைலாயம் சென்று உன்னைப் பற்றி சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார்கள். அவர்கள்தான் முறையிட்டுக் கொண்டாலும் இந்தச் சிவபெருமான் அவர்களின் பேச்சைக் கேட்டு நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கலாமா? நெற்றிக் கண்ணை

திறந்ததனுல்தானே ஆறு குழந்தைகள் உதித்துக் கந்தன் என்னும் குமாரன் வந்தான்? ஆனால் ஒன்றை மட்டும் நீ சிந்திக்க வேண்டும். ஆகாய அளவுக்கு அடுக்கி வைக்கப் பட்டுள்ள பஞ்சை எரிக்க ஏராளமான தீவர்த்திகளா வேண்டும்? நீ மகா பலசாலி. எத்தனை எதிர்ப்பையும் எரிக்கக் கூடிய ஒரு தீவர்த்தி நீ. உன்னிடம் எதிர்ப்பு ஒன்றும் நடக்காது. அந்தக் கந்தனின் ஆட்கள் உன் தம்பி தாரகன் ஏமாந்திருந்த சமயம் பார்த்து அவனைக் கொன்றிருப்பார்கள். உன்னிடம் வாலாட்ட முடியுமா? அந்தக் குழந்தை கதிர்காமத் துக்கு வந்துவிட்டதாம். நீ இப்பொழுதே புறப்பட்டுப் போருக்குப் போகவில்லையென்றால் உனக்குத்தான் கெட்ட பெயர்" என்று கூறிய நாரதர், மீண்டும் இரு பொருளில் குறும்புடன் பேசினர்: "நீ போனால் எல்லாம் முடிந்துவிடும் உன்னைப் பற்றியேதான் நான் எப்பொழுதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அதனுல்தான் இதைச் சொல்ல வந்தேன்" என்று கூறினர்.

நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மனின் கண்கள் அனலைக் கக்கின. "அந்தச் சிறுவன் மகேந்திரபுரியை இந்திரலோகம், பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம் போல் சர்வ சாதாரணமாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறுன் போலும் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆட்சி செய்பவன் நான். என் ஆணையை மதியாமல் கடலைத் தாண்டி வந்த அந்தச் சிறுவனை இப்பொழுதே ஒழித்துக் கட்டுகிறேன். இதற்கு நானே போக வேண்டிய அவசியமில்லை. என் புதல்வன் பானுகோபனை அனுப்புகிறேன். உமது கண்களாலே அவன் வெற்றியுடன் திரும்புவதைக் காணலாம்" என்று கூறினன்.

"சூரபன்மா! இதுதான் அழிவுக்கு வழி! இனியும் தாமதம் செய்யாமல் அக் குமாரனேடு போர் செய்ய உடனே படைகளை அனுப்பு. வெற்றி கிடைக்க வேண்டும் என்று நான் போய்த் தவம் செய்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு ககன மார்க்கத்தில் றப்பட்டு விட்டார் நாரதர். யாருடைய அழிவையும் ாருடைய வெற்றியையும் அவர் மனத்தில் கொண்டிருந்தார் புதைச் சூரன் புரிந்துகொள்ள முடியுமா?

தனது அருகில் நின்ற ஒற்றர்களை அழைத்துச் சூரபன்மன், "வருணனை விரைவில் கொண்டு வாருங்கள்" என்று உத்தர விட்டான். அவ்வாறே வருணன் அழைத்து வரப்பட்டான். "வருணனே! அந்தக் குமாரனும் பூத சேனைகளும் கடலைக் கடந்து இங்கு வர ஏன் அனுமதித்தாய்?" என்று கோபத் துடன் கேட்டான் சூரபன்மன்.

"மன்னர் மன்னவா! திருமால், பிரமன், இந்திரன், இலக்கத்தொன்பது வீரர்கள் ஆகியோருடன் சிவகுமாரர் விண் வழியே சென்றார். எனவே அவர்களை நான் தடுக்க முடியவில்லை. பூத சேனைகள்தான் என்மீது நடந்து சென்றனர். அப்போது கடல் அவர்களது கணுக்கால் வரை கூட எட்டவில்லை. ஆகவே அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் போய்விட்டது. அவர்களை நான் எதிர்த்திருந்தால் முன்பு அகத்தியர் செய்தாற்போல் என்னைக் கையால் அள்ளிக் குடித்ததுபோல் செய்திருப்பார்கள்" என்று நடுங்கிக் கொண்டே கூறினான் வருணன்.

இதற்குள் முருகக் கடவுள் மகேந்திரபுரியை நெருங்கி விட்டார். இதனைக் கண்ட ஒற்றர்கள் சூரபன்மனிடம் ஓடி வந்தார்கள். "அரசே! திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடனும், இலக்கத்தொன்பது வீரர்களுடனும், இரண்டாயிரம் வெள்ளம் பூதசேனைகளுடனும் சிவகுமாரன் மகேந்திரபுரியின் வடதிசையில் வந்து பாடி வீடு அமைத்துத் தங்கியிருக்கிறார்" என்று கூறினார்கள்.

சூரபன்மன் துடிதுடிப்புடன், "ஒற்றர்களே! நீங்கள் போய்ப் பானுகோபனை விரைந்து அழைத்து வாருங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான்.

"உத்தரவு" என்று கூறிப் புறப்பட்ட ஒற்றர்கள், பானுகோபன் அரண்மனையை அடைந்து சூரனின் ஆணையைத் தெரிவித்தார்கள்.

ஆதவன் அஞ்சினன்!

போருக்குத் துடித்துக் கொண்டிருந்த பானுகோபன் அரியணையை விட்டு அவசரமாக இறங்கினன்; விரைவாகத் தேரில் புறப்பட்டான்.

பானுகோபனின் தேர் சூரபன்மனின் அரண்மனையை அடைந்தது. "தந்தையே! என்னை அழைத்த காரணம் யாது?" என்று பானுகோபன் சூரனை வினவினன்.

"மகனே! இலக்கத்தொன்பது வீரர்களுடனும் பூத சேனைகளுடனும் கந்தன் திருச்செந்தூரிலிருந்து நம் நகருக்கு வந்து வடக்கு வாயிலில் பாடி வீடமைத்துக் கொண்டு தங்கியிருக்கிறான். நமது வீரமகேந்திரம் இந்த வீரர்களும் பாலனும் வரக்கூடிய நகரமா? நம்மை எதிர்த்து வந்திருக்கும் பகைவர்களோ மிகச் சிறியவர்கள்; நானோ அண்டங்களை யெல்லாம் ஆளும் அரசர்க்கரசன். ஆகவே, நீ உன் சேனைகளுடன் சென்று அவர்களை வென்று வா" என்று சூரபன்மன் உத்தரவிட்டான்.

"போருக்குப் போ" என்று சூரபன்மன் கூறிய சொல்லைக் கேட்டதும் பானுகோபனின் தோள்கள் பூரித்தன. "அப்பா! அந்தச் சிறுவனையும் அவனுடன் வந்திருக்கும் படைகளையும் வென்று வருவது எனக்குப் பெரிய செயல் அன்று. அந்தப் பாலனை எதிர்த்துப் போருக்குச் செல்ல நான் முன்பிருந்தே துடித்திருக்கிறேன். இப்போது என் சேனைகளுடன் சென்று அந்தப் பாலனை வென்று வருவேன்" என்று கூறி விடை பெற்றுக் கொண்டான்.

பானுகோபன் ஆடை ஆபரணங்களைச் சிறப்பாயணிந்து கொண்டான்; வச்சிர கவசம் அணிந்து அம்பறாத் தூணியும் பாணங்களும் எடுத்துக் கொண்டான்; வாட்படையை மருங்கில் செருகிக் கொண்டான்; வீரக் கழல் அணிந்து கொண்டான்; நெற்றியில் பட்டங் கட்டிக்கொண்டு தும்பை மாலை யணிந்தான்; பாணங்கள் தாக்காமல் இருப்பதற்காக உடும்புத் தோலால் செய்யப்பட்ட உறைகளைத் தரித்துக் கொண்டு, பல்வகை ஆயுதங்கள் ஏந்திய சதுரங்க சேனைகள்

சூழ முப்பதினாயிரம் குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒரு தேரில் ஏறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

சதுரங்க சேனைகளுடன் பானுகோபன் போருக்குப் புறப்பட்டதைக் கண்ட நாரத முனிவர் ஏமகூடப் பாசறையை அடைந்து முருகக் கடவுளின் திருவடிகளை வணங்கினார். "சுவாமி! தேவரீர் இங்கு எழுந்தருளியிருப்பதை அறிந்த சூரபன்மன் தங்களோடு போர் செய்ய அவனது குமாரனாகிய பானுகோபனை அனுப்பி யிருக்கிறான். பானுகோபன் எண்ணற்ற சேனைகளுடன் போர்க் கோலம் பூண்டு வருகிறான். அவனைத் தேவரீரும் சிவபெருமானுமன்றி வேறு எவரும் எதிர்க்க முடியாது. அவன் திருமாலையும், பிரம்மாவையும், இந்திரனையும் வென்றவன். மாயங்கள் பல கற்றவன். அவனுக்கு பிரம்மா தமது அஸ்திரங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். வருணனின் பாசத்தையும், இயமனின் சூலத்தையும் கவர்ந்தவன் அவன். ஆகவே, தாங்களே அவனைக் கொல்ல வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

நாரத முனிவர் கூறியவற்றைக் கேட்ட எம்பெருமான் புன்முறுவல் செய்தார்.

"வீரவாகு!" என்று அழைத்தார்.

வீரவாகுதேவர் வந்து முருகப் பெருமானின் காலில் விழுந்தார்.

"நம்முடன் போர் செய்ய சூரபன்மன் தனது மகனாகிய பானுகோபனை அனுப்பியிருக்கிறான். நீ இலக்கம் வீரர்களுடனும், உனது எட்டுத் தம்பிகளுடனும், ஆயிரம் வெள்ளம் பூத சேனைகளுடனும் போய் மகேந்திரபுரியைத் தாக்கிப் பானுகோபனை வென்று வருவாயாக" என்று ஆணையிட்டார். வீரவாகுதேவர் முருகப் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றார்.

மேருகிரி போன்ற ஒரு வில்லையும் அம்பறாத் தூணியும் ஏந்தி ஒரு தேரில் ஏறிக் கொண்டார் வீரவாகு. ஆயுதங்கள் நிறைந்த தேர்கள் பல அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டன. ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்களும் இலக்கத்தெட்டு துணைவர்களும் போர் கோலம் புனைந்து சூழ்ந்தனர். வீரவாகுதேவரின் தேர் பு பட்டு [illegible]

பானு கோபனிடம் ஓடி, வீரவாகுதேவர் போருக்கு வந்துள்ள செய்தியைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்ட பானு கோபன், கைகொட்டி, "என்னை எதிர்த்து வந்திருக்கும் வீரர்களை அழிப்பேன்" என்று ஆரவாரித்துப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

அசுர சேனைகளுக்கும் பூத சேனைகளுக்குமிடையே போர் தொடங்கிற்று. அசுர சேனைகள் அளவற்ற ஆயுதங்களை எறிந்து போர் புரிந்தனர். பூத சேனைகள் மரங்களையும் மலைகளையும் பெயர்த்து வீசி அசுரர்களை மாய்த்தனர். இப்படியாக இரண்டு பக்கங்களிலும் உள்ள சேனைகள் துவந்த யுத்தம் செய்தன. இரு திறத்திலும் பலர் இறந்ததால் உதிரம் கடல் போலப் பெருகியது. பூத சேனைகள் மிகுந்த ஆத்திரங் கொண்டு அசுர சேனைகளுடன் கடுமையாகப் போர் செய்தன. அசுரர்கள் அந்தாக்குதலைத் தாங்கவொண்ணாது சிதறி ஓடினார்கள். அவர்கள் சிதறி ஓடுவதைக் கண்ட அசுரப் படைத் தலைவனான அனலி தன் கையிலிருந்த வில்லை வளைத்து நாணை மீட்டினான். அந்த ஒலியைக் கேட்டுத் தேவர்களும் அஞ்சினார். அவன் நிக்கணையால் பூத சேனைகளின் தோள்களைத் துளைத்தான். அனலியின் கடும் போரைக் கண்ட பூத சேனைத் தலைவன் சிங்கன், தன் கையிலிருந்த தண்டினால் அனலியின் தேரில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளை அடித்துக் கொன்றான். அனலியின் தேரில் பாய்ந்து வதைத்து வில்லைப் பிடுங்கி எறிந்தான் சிங்கன். அனலி தன் கையிலிருந்த தண்டினால் சிங்கனின் தலையில் அடித்தான். சிங்கன் அவனைப் பிடித்துச் சுழற்றித் தரையில் அடித்தான். அவ்வளவில் அனலி இறந்தான்.

அசுர சேனைகளின் மற்றொரு தலைவனான சண்டன் சிங்கனுடன் போருக்கு வந்தான். இறந்த அனலியின் கையிலிருந்த தண்டைப் பறித்துச் சண்டனின் தேரில் பாய்ந்த சிங்கன், அந்தத் தண்டினால் சண்டனின் தோளைத் தாக்கினான். அந்த நிலையில் சண்டன் தன்னுடைய கைத் தண்டினால் சிங்கனின் ...ர்பில் அடித்தான். இருவரும் பெருமூச்சு விட்டு மயங்கித்

அசுர சேனைகளின் இன்னொரு தலைவனான மாயன் என்பவன் சண்டன் மயங்கி விழுந்ததைக் கண்டான். உடனே தேரில் ஏறி அந்த இடத்துக்கு விரைந்தான். அப்போது, பூத சேனைகளின் தலைவனான நீலன் அவனை எதிர்த்துச் சென்று மார்பை நோக்கித் தண்டத்தை எறிந்தான். உடனே நீலன் மீது ஒரு சூலத்தை யெறிந்தான் மாயன். அந்தச் சூலம் தாக்கியதால் நீலனின் மார்பிலிருந்து உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. சிறிது நேரம் மூர்ச்சித்திருந்த நீலன் அறிவு தெளிந்ததும் மாயனின் மார்பில் ஓங்கி அடித்தான்; அவனது தோள்களைக் கட்டிப் பிடித்துக் கழுத்தில் கடித்தான்; அவனது உடலில் உள்ள குருதியைக் குடித்தான். மாயன் மாண்டான்.

இதற்குள் போர் செய்து மூர்ச்சித்துத் தேரினின்றும் கீழே விழுந்த சண்டனும் சிங்கனும் அறிவு தெளிந்து எழுந்தனர். பழையபடி போர் தொடங்கினர். சிங்கன் தண்டத்தினால் சண்டனை அடித்து அவனது தோளை ஒடித்தான். தன்னுடைய ஒடிந்த தோளையே தண்டாக ஏந்திப் போர் செய்தான் சண்டன். இருவருக்கும் கடுமையாகப் போர் நடந்தது. இறுதியில் சிங்கன் சண்டனைக் கொன்றான்.

சண்டன் இறந்ததைக் கண்டதும் அசுர சேனைத் தலைவர்களில் மற்றொருவனான அசமுகன் ஒரு தேரில் ஏறிச் சிங்கனை நெருங்கினான். அந்த இருவருக்குமிடையே மது என்னும் பூத சேனைத் தலைவன் பாய்ந்தான். அசமுகன் மதுவின் மீது பாணங்களை ஏவினான். அந்தப் பாணங்களைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத மது அருகிலிருந்த ஆலமரம் ஒன்றைப் பெயர்த்து அதனால் பாணங்களைத் தடுத்துக் கொண்டே அசமுகனின் தேரில் புகுந்தான். அப்போது அசமுகன் கையிலிருந்த வில்லும் பாணங்களும் கீழே நழுவி விழுந்தன. அதனைக் கண்ட மது, "நீ போருக்கு ஏற்ற வீரன் அல்ல' என்று கூறித்தேரை விட்டு இறங்கிச் சென்று விட்டான். அசமுகனுக்குச் சொல்ல முடியாத வெட்கம் ஏற்பட்டது. ஒ(
வாறாக மனம் தேறிய அவன், மதுவைத் தேடிச் செ(
போருக்கு அழைத்தான். "வீரம் இல்லாத உன்னுடன்
செய்வது எனக்கு இழுக்காகும்" என்று மது
அசமுகன் விடவில்லை. மதுவின் மேல் பல

கணைகளை விடுத்தான். அப்போதும் மது ஆயுதம் எடுக்காமல் அக் கணைகளை யெல்லாம் கையால் விலக்கித் தடுத்தான். உடனே அசமுகன், சூலம், வேல் முதலியவற்றை மதுவின் மீது எறிந்தான். அசமுகனின் தேரை எடுத்துக் கடலில் வீசியெறிந்தான் மது. அசமுகன் தேரிலிருந்து பாய்ந்து மதுவுடன் மற்போருக்கு வந்தான். மது ஓங்கி ஓர் உதை கொடுத்தான். அசமுகன் ஆகாயத்துக்குப் போய் அங்கிருந்து கீழே வந்து விழுந்தான். உடனே எழுந்து மதுவின் மார்பில் இடி முழக்கம் போன்று அடித்தான். பின்னர் மாயமாக விண்ணில் மறைந்து விஷ்ணுவின் சக்ராயுதத்தை மதுவின் மீது விடுத்தான். சக்ராயுதம் தரும ஸ்வரூபம். அது ஒரு காலும் அதருமப் போர் புரியாது. நிராயுதனாயிருந்த மதுவைச் சக்கரப் படை ஒன்றும் செய்ய வில்லை. அது திரும்பிச் சென்று அசமுகனின் தலையையே அறுத்தது. அசமுகன் இறந்தான்.

அசமுகன் இறந்தபின் எஞ்சியிருந்த அசுரத் தலைவர்கள் நால்வகைச் சைன்யங்களுடனும் சென்று பூதப் படைகளுடன் கடுமையாகப் போர் செய்தார்கள். இதனால் பூத சேனைகள் புறங் கொடுத்து ஓடின. இலக்கம் வீரர்களில் ஒருவனான தண்டகன் அசுர சேனைகளின் மீது மழைபோல் பாணங்களை விடுத்தான். அந்தப் பாணங்களின் தாக்குதலில் அசுரர்களின் நால்வகைச் சேனைகளும் சிக்கி அழிந்தன. உதிரம் பெருகி ஆறு போல் ஓடியது. உயிர் பிழைத்த அசுரர்கள் 'பிழைத்தால் போதும்' என்று திசை தெரிந்த பக்கம் சிதறி யோடினார்கள்.

அசுர சேனைகள் சிதறி ஓடுவதைக் கண்டான் பானுகோபன். 'போரில் நானே முன்னணிக்குச் செல்லாமல் சைனியங்களை மட்டும் முன்னால் அனுப்பியதால்தான் இந்த நிலை ஏற்பட்டது. சரி! நடந்ததை நினைத்துப் பயனில்லை. இனி ஆக வேண்டியதைக் கவனிக்க வேண்டும்' என்று எண்ணிய மகாவீரனாகிய பானுகோபன் தானே போருக்குச் செல்வதென்று முடிவு செய்து பூத சேனைகளுக்கிடையே புகுந்து தனது வில்லை வளைத்துக் கணக்கற்ற பாணங்களைப் [illegible] ஏவினான். பூத வீரர்கள் மலைகளைப் பெயர்த்து

பானுகோபன் மீது எறிந்தனர். அந்த மலைகளை யெல்லாம் பாணங்களினால் தகர்த்தான் பானுகோபன். ஆயிரங் கோடிப் பாணங்களைப் பூத சேனைகளின் மீது விடுத்தான். அதனால் பூத சேனையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் பலர் இறந்தனர். உயிர் தப்பியவர்கள் வீரவாகுதேவரிடம் ஓடினார்கள்.

பூத வீரர்கள் சிதறி ஓடியதைக் கண்ட பூதப் படைத் தலைவன் உக்கிரன் ஆரவாரத்துடன் ஒரு தண்டாயுதத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய் பானுகோபனை எதிர்த்துப் போரிட்டான். பானுகோபன் பெரிய வில்லாளி.

மைக்கின்ற மேனி நெடும்பூதனை வஞ்சன் வாளி
தைக்கின்றில வானுதி மாய்ந்து தளர்ந்து வீழ்ந்த
மொய்க்கின்ற இன்பும் அறனும் விளையாது வாளா
பொய்க்கின்ற வன்கைப் பொருள் வல்லையில் போவதே
போல்

ஆயிரமாயிரம் பாணங்களை விடுத்தான் பானுகோபன். எடுக்கும் போது ஆயிரம், தொடுக்கும்போது இலட்சம். விடுக்கும் போது கோடியென்று பாணங்களைப் போட்டான். உக்கிரனிடம் வில்லே கிடையாது. அவன் தனது தோளை உலுக்கி விட்டான். 'மைக்கின்ற மேனி' என்று பாட்டு கூறுவதற்கு 'கரிய மேனி' என்று பொருள். பானுகோபன் விடுத்த பாணங்களில் ஒன்றாவது கரிய மேனியை உடைய உக்கிரனின் உடலைத் துளைக்கவில்லை. பானுகோபன் விடுத்த எல்லாப் பாணங்களும் அவனது உடலில் பட்டுக் கூர் மழுங்கி உதிர்ந்து விழுந்தன. பொய்யே பேசுகின்றவன் கையில் ஒரு காலத்தில் பொருள் சேர்கின்ற மாதிரி இருக்கும்; ஆனால் நிற்காது. எந்த வழியாகப் போயிற்று என்றே தெரியாமல் அது மறைந்து விடும். கடையர்களிடம் உள்ள பொருள் அறத்திற்கு உதவாது. அந்தப் பொருள் செல்லும் வழி கூடத் தெரியாமல் போகின்ற மாதிரி பானுகோபன் விடுத்த பாணங்கள் என்னவாயின என்றே அறியாதபடி அழிந்து விட்டனவாம்.

பானுகோபனுக்கும் உக்கிரனுக்கும் கடுமையாகப் போர் நடந்தது. பானுகோபனின் தேரில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளை யெல்லாம் உக்கிரன் அடித்துக் கொன்றான். கோபன் வேறொரு தேரில் ஏறிக் கொண்டு பாா

விடுத்து உக்கிரன் கையிலிருந்த தண்டத்தை ஒடித்தான். உக்கிரன், பானுகோபனின் தேரை அலக்காகத் தூக்கி ஆகாயத்தில் எறிந்தான். அது சூரிய மண்டலம் வரை சென்றது. பானுகோபன் தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்ட சூரியன் அஞ்சி யோடினான். முன்பு பானுகோபனால் துன்ப மடைந்தவனல்லவா சூரியன்? பானுவாகிய சூரியனிடம் கோபித்ததாலன்றோ அவனுக்குப் பானுகோபன் என்ற பெயரே உண்டாயிற்று?

அமருக்குப் புறப்பட்ட அமரநாயகன்

உக்கிரனால் தூக்கியெறியப்பட்டு சூரிய மண்டலத்தை அடைந்த பானுகோபனின் தேர் அங்கிருந்து கன வேகமாகக் கீழே விழுந்தது. அதற்கும் உயிர் தப்பிய பானுகோபன், இமைப் பொழுதில் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு உக்கிரனைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் வீசினான். அவன் ஆகாயத்தி லிருந்து கீழே விழும்போது பிரம்மாஸ்திரத்தை மார்பிலே ஏவினான். அதனால் உக்கிரன் மயங்கி விழுந்தான்.

உக்கிரன் மயங்கி விழுந்ததைப் பூதப் படை வீரன் தண்டி கண்டான். உடனே ஒரு மலையைப் பெயர்த்து பானுகோபன் மீது வீசினான். பானுகோபன் பாணங்களை விடுத்து அந்த மலையைத் தூள் தூளாக்கி விட்டான். பானுகோபன் விடுத்த பாணங்களால் தாக்குண்ட தண்டி சோர்ந்து விழுந்தான். பூதப் படையைச் சேர்ந்த பிங்கி ஒரு மலையைப் பெயர்த்துப் பானுகோபன் மீது எறிய முயன்றான். அவன் மீது ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்தான் பானுகோபன். அதனால் பிங்கியும் தளர்ச்சியடைந்தான். மற்ற பூதசேனை வீரர்கள் சிறிது நேரம் பானுகோபனுடன் போர் புரிந்தார்கள். ஆனால் பானுகோபன் அவர்களைச் சிதற அடித்தான்.

பூத சேனையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் சிதறி ஓடுவதைக் கண்டதும் இலக்கம் வீரர்களும் பெருங்கோபத்துடன் பானுகோபன் மீது மழை போலப் பாணங்களைப் பொழிக் [illegible] பாணங்களை

விடுத்து அவற்றை யெல்லாம் ஒடித்தான். மேலும் ஆயிரம் கோடிப் பாணங்களை யெல்லாம் ஒடித்நான். மேலும் ஆயிரங் கோடிப் பாணங்களை இலக்கம் வீரர்கள் மீது விடுத்தான். அவர்கள் அந்தப் பாணங்களை முறித்துப் பல பாணங்களை பானுகோபன் மீது ஏவினார்கள். பானுகோபன் மிகுந்த கோபத்துடன் எண்ணற்ற பாணங்களை இலக்கம் வீரர்கள் மீது விடுத்து அவர்கள் கையிலிருந்த விற்களையும் அழித்தான். இலக்கம் வீரர்களும் வேறு விற்களை எடுத்துக்கொண்டு பாணங்களை விடுத்தார்கள். பானுகோபனும் அளவற்ற பாணங்களை விடுத்தான், இலக்கம் வீரர்கள் உடலிலும் பாணங்கள் தைத்து அவர்கள் வருந்தினார்கள். பானுகோபன் இறுதியில் அவர்களை வென்று விட்டான்.

இலக்கம் வீரர்களும் பானுகோபனிடம் தோற்றதும் வீரகேசரி பானுகோபன் மீது பாணங்களை விடுத்தார். இருவருக்கும் கடுமையான விற்போர் நடந்தது. பானுகோபன் கடைசியாக நாராயணாஸ்திரத்தை வீரகேசரி மீது செலுத்தினான். அந்த அஸ்திரம் வீரகேசரியின் மார்பில் புகுந்தது. வீரகேசரி மயங்கி விழுந்தார். முருகப் பெருமானின் ஆணையினால்தான் அவரது ஆவி பிரியாமல் நின்றது.

பின்னர் பானுகோபனுடன் வீர மார்த்தாண்டர் கடும் போர் புரிந்தார், அவரது நெற்றியில் உடை வாளால் பானுகோபன் தாக்கினான். வீரமார்த்தாண்டர் மயங்கி விழுந்தார். வீர ராக்கதர் பானுகோபனை எதிர்த்துப் போரிட்டனர். பானுகோபன் அவர் மீது பிரம்மாஸ்திரத்தை விட்டு மயக்கினான். அதன் பின் வீராந்தகர், வீரமகேச்சுரர் வீரதீரர், வீரமகேந்திரர், வீரபுரந்தரர்—ஆகியவர்கள் பானுகோபனுடன் போர் செய்து தோல்வியுற்றனர்.

முன்பு பூதசேனைகளுடன் போர் செய்து சிதறியோடிய அசுர வீரர்கள் பானுகோபன் போரில் வெற்றிமுகம் பெறுவதைக் கண்டதும் திரும்பி அவனிடம் வ சேர்ந்தார்கள். பானுகோபன் வீரவாகு தேவரை தே வந்தான். அதனைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் கந்தே தியானித்துக் கையில் வில்லை எடுத்துக் கொண்டார்.

வீரவாகுதேவர் வில்லை வளைத்து நாணை மீட்டினார். அந்த நாதொலி, தேவர்களுக்கு அமிர்தம் உண்பதைப் போலிருந்ததாம். வீரவாகு தேவருக்கு எதிராகப் பானுகோபன் தனது வில்லை வளைத்து ஒலி எழுப்பினான். அந்த ஒலி, தேவர்களுக்கு விஷத்தை உண்பது போன்றிருந்தாம்.

வீரவாகுதேவருக்கும் பானுகோபனுக்கும் கடுமையாகப் போர் நடந்தது. இருவரும் ஆயிரக்கணக்கில் பாணங்களை மழைபோல் பொழிந்தார்கள். இந்தப் பாண மழையில் பூமியும் வானும், கடல்களும் மறைந்தன. அவர்களின் கடும் போரைக் கண்ட தேவர்களும் அசுரர்களும் அச்சத்தினால் பல திக்குகளிலும் ஓடினார்கள். வீரவாகுதேவர் சர்வசங்கார மூர்த்தியைப்போல் போர் புரிந்தார்; பானுகோபனின் தேரை அழித்தார். பானுகோபன் வேறொரு தேரில் ஏறிப் பாணங்களை விடுத்தான். பானுகோபனின் வில்லையும் வச்சிர கவசத்தையும் வீரவாகுதேவர் உடைத்து விட்டார். பானுகோபனின் மார்பிலிருந்து உதிரம் பெருகி வழிந்தது. பானுகோபன் மார்பில் முன்பு ஏற்படுத்திய துளையின் வழியாக வீரவாகுதேவர் ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்து அவனது முதுகில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த அம்பறாத் தூணியை அறுத்தெறிந்தார். அதனால் மனம் தளர்ந்த பானுகோபன், 'வில் வித்தையினால் இவனை வெற்றிகொள்ள முடியாது' என்று முடிவு செய்து கொண்டான்.

பானுகோபன் முன்பு பிரம்மதேவரிடமிருந்து மோகனாஸ்திரம் பெற்றிருந்தான். அந்த அஸ்திரத்தை எவர் மீதாவது செலுத்தினால், அதனால் தாக்கப்படுவரின் அறிவு மயங்கும். அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்து, "நீ வேகமாய்ச் சென்று எதிரியின் அறிவை மயங்கச் செய்து கொன்று விடுவாயாக" என்று கூறி விடுத்தான். பானுகோபன். பயங்கரமான அந்த அஸ்திரம் எங்கும் இருளைப் பரப்பி விரைந்து சென்றது. அந்த அஸ்திரம் சென்றபோது பூத சேனையைச் சேர்ந்த [illegible]ர்கள் பயந்து விழுந்தனர். பூதசேனைத் தலைவர்கள் மயங்கி [illegible]ந்தனர். அஸ்திரம் நெருங்க நெருங்க இலக்கத் [illegible]ரும் வீரவாகுதேவரும் மயங்கி விழுந்தனர். இந்த

விழுந்தவர்கள் மீது ஏராளமான பாணங்களை விடுத்தான். பாணங்கள் தைத்ததால் அவர்களின் உடல்கள் சல்லடைக் கண் போலாகி விட்டன.

இலக்கத்தெண்மரும், பூதசேனைகளும் வீரவாகுதேவரும் அறிவு மயங்கிக் கிடந்ததை யாவுமறியும் முருகவேள் உணர்ந்தார்.

பானுகோபன் விடுத்த மோகனாஸ்திரத்தை எதிர்க்க அமோக அஸ்திரத்தை தமது மலர்க் கரத்தாலேயே எடுத்தார். "பானுகோபன் விடுத்த மோகனாஸ்திரத்தின் சக்தியைக் கெடுத்து வெற்றியுடன் திரும்பி வா" என்று கூறி அதனை விடுத்தார். அந்த அஸ்திரம் விண் வழியே சென்று போர்க் களத்தை யடைந்து மோகன அஸ்திரத்தின் மாயையைக் கிரகித்துக் கொண்டது. வீரவாகுதேவரும் மற்றவர்களும் தூக்கத்திலிருந்து எழுவது போல் எழுந்தனர். முருகப் பெருமான் விடுத்த அஸ்திரம் தன் பணியை முடித்த பின் பரமனிடமே திரும்பிச் சென்று விட்டது.

மயக்கம் தெளிந்தெழுந்த வீரவாகு தேவர், 'வஞ்சனையால் வலிமையைக் கெடுத்த பானுகோபனை உடனே கொல்லு வேன்' என்று எண்ணிப் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கையில் எடுத்து அதனை விடுப்பதற்குச் சிந்தித்தார்.

மோகனாஸ்திரத்தினால் மயங்கி விழுந்தவர்கள் அறிவு தெளிந்து எழுந்ததையும், வீரவாகுதேவர் பாசுபதாஸ்திரம் விடுப்பதற்குத் தயாராயிருப்பதையும் அறிந்த பானுகோபன், "இனி இங்கு நின்றால் பாசுபதாஸ்திரம் உயிரை மாய்த்து விடும்" என்று உணர்ந்து அங்கிருந்து மாயமாக விண்ணில் சென்று மறைந்து விட்டான். அசுர வீரர்களும் மறைந்து ஓடி விட்டனர், மறைந்து செல்கின்றவனைக் கொல்வது யுத்த தர்மம் ஆகாது என்பதால் வீரவாகுதேவர் ஆயுதத்தை விடுக் காது இருந்து விட்டார். ஓடி ஒளிந்ததே பகைவரின் தோல் விக்குச் சமமெனப் பூதர்கள் மகிழ்ந்தனர்.

இலக்கத் தெண்மரும், பூதவீரர்களும் சூழ் வீரவாகு தேவர், ஜயசங்கம் ஊதிக்கொண்டு பாசறையை அடைந்தார். அங்கு எழுந்தருளியிருந்த அருள்மூர்த்தியாகிய கந்தவே திருவடிகளை யாவரும் நன்றியுடன் தொழுதனர்.

உரிமைகளையும் பொன்னுலக வாழ்வையும் மீட்டுத் தர வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டான்.

"அஞ்சாதே அப்பனே!" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவதேவன், வாயு தேவனை அழைத்துத் தேரைக் கொண்டு வரும்படி ஆணையிட்டார். வல்லசுரரை மாய்க்கவும் நல்ல சுரரை வாழ்விக்கவுமே வந்துதித்த சரவணபவன் போர்க் கோலம் பூண்டார். மனோவேகத் தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டார் குமாரக் கடவுள். பூத சேனைகளும் கடலும் அஞ்சும் வண்ணம் ஆரவாரம் செய்து புறப்பட்டன. வீரவாகுதேவரும், தம்பியரும், இலக்கம் வீரரும், பூதகணத் தலைவர்களும் போர்க் கோலத்துடன் பூத சேனைகளுக்கிடையே சென்றனர்.

யுத்தம் வலுக்கிறது!

யுத்த களத்தில் அசுர வீரர்கள் பூத சேனையைச் சூழ்ந்தனர். போர் தொடங்கிற்று. பூதர்களில் பலர் கைகால்களை இழந்தனர். பூத சேனைத் தலைவர்கள் அசுர வீரர்களில் பலரை அழித்தனர். அவர்கள் இறந்து வீழ்ந்த தால் பிணங்கள் மலைப்போல் குவிந்து கிடந்தன. உதிர வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அப்போது, சூரனின படையில் சிறந்ததொரு வீரனான அதிசூரன் கோபத்துடன் பாணங்களை மழைபோல் பொழிந்தான். அவனது வில்லாற்றலைக் கண்ட பூத சேனைகள் திகைத்து நின்றன. உக்கிரன் என்ற பூத சேனைத் தலைவன் தண்டாயுதத்தை எடுத்துச் சுழற்றி அதிசூரனின் மார்பில் எறிந்தான். அதைக் கண்ட அசுர வீரர்கள் "அதிசூரன் இறந்தான்" என்று அலறினார்கள். உக்கிரன் எறிந்த தண்டாயுதம் அதிசூரன் மார்பிலிருந்த கவசத்தை அழித்தது. ஆயினும் அவனது உயிர் போகவில்லை. ஆத்திரமடைந்த அதிசூரன் உக்கிரன் மீது ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்தான். அந்தப் பாணங்கள் தைத்ததால் உக்கிரனின் உடலிலிருந்து உதிரம் பெருகிப் பாய்ந்தது; அவன் உடலெல்லாம் புண்ணாகியது. பெரிதும் ஆத்திரமடைந்த உக்கிரன் ஒரு பெரிய மலையைப் பெயர்த்து

அதிசூரன் ஏறிவந்த தேர் மீது வீசினுன். அவனது தேர் சுக்குநூருக உடைந்து அழிந்தது. அதிசூரன் மற்ருெரு தேரில் ஏறிப் போர் புரிந்தான். அந்தத்தேரில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளை அழித்தான் உக்கிரன். அதிசூரன் உக்கிரனின் உடலில் நூறு பாணங்களை விடுத்தான். அவற்றைத் தண்டாயுதத்தால் தடுத்து முறித்தினுன் உக்கிரன். உக்கிரன் மீது தெய்வாஸ்திரத்தைச் செலுத்த வேண்டுமென்று முடிவு செய்த அதிசூரன் ஆக்கினேயாஸ்திரத்தை விடுத்தான். அதன் உக்கிரத்தைக் கண்ட உக்கிரன் கந்தவேளின் திருவடிகளைத் தியானித்தான். கந்தக் கடவுள் அவனுக்கு அருள் புரிந்தார். அதிசூரன் வருணுஸ்திரத்தையும், வாயு அஸ்திரத்தையும்' நாராயணுஸ்திரத்தையும் விடுத்தான். அவற்றையெல்லாம் தன் இரு கைகளாலும் வாரி விழுங்கிவிட்டான் உக்கிரன். அதனைக் கண்டு அதிசூரன் அதிசயித்து நின்றபோது உக்கிரன் வேகமாகப் பாய்ந்து அசுர சேனையைச் சேர்ந்த வீரர்கள் பலரைக் கொன்ருன். எஞ்சிய அசுர வீரர்கள் ஓடினர். உக்கிரனின் செயலைக் கண்ட தேவர்கள் அவனது ஆற்றலை வியந்து பாராட்டினர்.

இந்திரன் பிரம்மனை நோக்கி, "அதிசூரன் ஏவிய தெய்வாஸ்திரங்களையெல்லாம் உக்கிரன் வாரி விழுங்கி விட்டானே; அதற்குக் காரணம் என்ன?" என்று கேட்டான்.

"உக்கிரன் அரிய தவம் செய்து சிவபெருமானிடம் வரம் பல பெற்றவன். கந்தவேளின் திருவருள் பெற்றவன். திருமாலின் சக்கராயுதத்தை விழுங்கிய ததீசி முனிவரைவிட ஆற்றல் மிக்கவன். ஆகவே, இவன் தெய்வாஸ்திரங்களை விழுங்கியது வியப்புக்குரியதல்ல" என்று பிரம்மதேவர் விடை கூறினுர்.

யுத்த களத்தில் உக்கிரமாகப் போர் செய்த உக்கிரன் மீது அதிசூரன் பாசுபதாஸ்திரத்தை விடுத்தான். இந்த அஸ்திரம் சிவபெருமானுல் அதிசூரனுக்கு வழங்கப்பட்டது.

தருமமே உருவமான பரமனின் பெயரைத் தாங்கிய அந்த திவ்வியப்படை அறவழியினின்று அணுவளவும் பிறழா இந்தப் பாசுபதாஸ்திரத்தை அதிசூரனிடம் வழங்கிய போ "கையில் ஆயுதம் இல்லாதவர் மீது செலுத்தினுல் அது

களைத் தாக்காமலும் உன்னிடம் திரும்பாமலும் நம்மிடம் வந்து விடும்" என்று சிவபெருமான் அருளியிருந்தார். இப்போது அந்த அஸ்திரம் சீறிக் கொண்டு உக்கிரனைத் தாக்க நெருங் கியது. உடனே அதன் மர்மத்தை அறிந்த உக்கிரன் தன் கையிலிருந்த ஆயுதத்தைத் தூர எறிந்து விட்டு நிராயுதபாணி யாகக் கைகுவித்து நின்று பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஜபித்து அதனைத் தொழுதான். பாசுபதாஸ்திரம் அவனைத் தாக்காமல் சிவபெருமானிடமே சென்றுவிட்டது. அதிசூரன் வியப்பி லாழ்ந்தான். தன் தேரை விரைவாகச் செலுத்தி உக்கிரனுக்கு அருகே வந்து தேரிலிருந்து இறங்கி தண்டாயுதத்தைச் சுழற்றி உக்கிரன் தோள்மீது வீசி பெறிந்தான். அந்தத் தண்டா யுதத்தைப் பிடுங்கிய உக்கிரன் அதனாலேயே அதிசூரனின் மார்பில் ஓங்கி அடித்தான். அதிசூரனின் மார்பு பிளந்தது. பெயருக்கேற்ப அதிசூரனாகவே இருந்த வீரனும் மரண மடைந்தான்.

அதிசூரன் இறந்ததைக் கண்ட அசுரேந்திரன் சீறிப் பாய்ந்து பூத சேனைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினான். அவன் விடுத்த பாணங்களால் பூதர்களில் பலர் இறந்தனர். பூதப் படையைச் சேர்ந்த கனகன் அசுரேந்திரனுடன் போர் செய் தான். அசுரேந்திரன் ஆயிரக்கணக்கில் பாணங்களை விடுத்த தால் கனகன் மயங்கி விழுந்தான். உடனே பூதப் படையைச் சேர்ந்த உன்மத்தன் என்பவன் யுத்த களத்தில் இறங்கினான். அசுரேந்திரனின் பாண மழையில் அவனும் மயங்கி விழுந்தான். பூதப் படையைச் சேர்ந்த மந்தன், சிங்கன், தண்டகன், கோமுகன், விசயன் ஆகியோர் அசுரேந்திரனுடன் போர் செய்து தோற்றார்கள். இதனைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் தாமே கோபத்துடன் அசுரேந்திரனுடன் போர் செய்ய முன் வந்தார். ஆக்ரோசமாகப் போரிட்டு அவனது தலையை அறுத்தார். தேவர்கள் மலர் மாரி பொழிந்து மகிழ்ந்தனர். அசுரப்படைகள் சிதறியோடின.

முதல் சந்திப்பு

அதிசூரனும் அசுரேந்திரனும் போர் களத்தில் இறந்ததையும் அசுர சேனைகள் சிதறி ஓடுவதையும் கண்ட சூரபன்மன் வடவாமுகாக்கினி போலக் கனன்று எழுந்தான். தானே போரில் குதிக்க வேண்டியதுதான் என முடிவு செய்தான். தனது தேரில் ஏறிப் போர்க்களம் வந்து தனுசை வளைத்து நாணை மீட்டிப் பெரும் ஒலி எழுப்பினான். அந்த ஒலியைக் கேட்ட பூத சேனைகள் அஞ்சி நடுங்கின. அச்சங் கொண்ட அவர்கள் தலைவிரிகோலமாக ஓடினர். சூரபன்மனின் நாணொலியின் ரீங்காரம் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் வரை விடாமல் ஒலித்தது. அந்த ஓசையைக் கேட்டு நாராயண மூர்த்தியே தமது தலையை அசைத்தார். பிரம்மன், இந்திரன், இயமன் ஆகியோர் தங்களுக்கு என்ன நேருமோ என்று அஞ்சினர்.

பூதசேனைத் தலைவர்கள் நூற்று எண்மரும் மனத்தைத் திடம் செய்து கொண்டு சூரபன்மன் மீது மலைகளையும் மரங்களையும் வீசி யெறிந்தார்கள். சூரபன்மன் பத்து லட்சம் கோடி பாணங்களை விடுத்துத் தன் மீது வந்த மலைகளையும் மரங்களையும் துகள்களாக்கினான். பூதசேனைத் தலைவர்கள் நூற்றெண்மரும் வருந்திச் சோர்ந்து மயங்கினர். இலக்கம் வீரர்களையும் கண் பஞ்சடைந்து போகச் செய்தான் சூரன். வீரமார்த்தாண்டர், வீரராக்கதர், வீரமகேந்திரர், வீரதீரர், வீரமகேச்சுரர், வீரகேசரி, வீரபுரந்திரர், வீராந்தகர் ஆகியோரையும் சூரபன்மன் தோல்வியடையச் செய்து எதிர்ப்பவர்கள் எவருமின்றிப் போர்க் களத்தில் உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

வீரவாகுதேவர் தேரில் ஏறிச் சூரபன்மன் இருக்குமிடத்துக்குச் சென்றார். "முன்பு வந்து நம் நகரத்தை அழித்துச் சென்றவன் இவன் தான்" என்பதைச் சூரன் அறிந்ததும் பெரும் கோபம் கொண்டு, வீரவாகுவை இழித்தும் பழித் பேசினான். அதன் பின் இருவருக்குமிடையே அதிகோரம போர் மூண்டது. வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனின்

யைக் குறிவைத்து எய்த பாணங்கள் வைர மலையில் தாக்கிய பொன்னூசிகளைப் போல முனை மழுங்கித் துகளாகி வீழ்ந்தன. வீரவாகு தேவர் வாயுவாஸ்திரம், அக்கினி அஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம் வருணாஸ்திரம், இந்திராஸ்திரம், நிருதி அஸ்திரம் முதலிய தெய்வாஸ்திரங்களை ஏவினார். அந்தத் தெய்வப் படைக்கலங்களும் சூரபன்மனின் உடலில் பட்டு வலிமை யிழந்து அழிந்தன.

சூரபன்மனின் அளப்பரும் ஆற்றலைக் கண்டு வியந்த வீரவாகுதேவர் பிரம்மாஸ்திரத்தையும் நாராயணாஸ்திரத்தையும் ஏவினார். அவையும் தமது ஆற்றல் ஒழிந்து அழிந்தன. சூரபன்மன் பெற்றுள்ள வரங்களின் சிறப்பையும் அவனது வல்லமையையும் எண்ணி வியந்து நின்றார் வீரவாகுதேவர்.

சூரபன்மன் வீரவாகுதேவரை நோக்கிக் கொக்கரித்தான்: "அற்பனான தூதனே! மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வராகிய தேவ தேவன் சிவபெருமான் தந்தருளிய வரங்களின் மகிமையினால், எந்தத் தெய்வாஸ்திரத்தை என் மீது ஏவினாலும் என்னை வெல்ல முடியாது" என்று ஆர்ப்பரித்தான்.

தேவாதிதேவனான சிவபெருமானின் பெயர் பூண்ட அஸ்திரமே எஞ்சியிருந்தது. வீரவாகுதேவர் பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்து வழிபாடு செய்து சூரபன்மன் மீது பிரயோகித்தார். அந்த அஸ்திரம் வடவாமுகாக்கினி போன்று இடி மின்னல்களுடனும் விஷத்துடனும் இருளைப் பரப்பி ஆரவாரத்துடனும் சென்றது. அதிவேகமாக ஆரவாரம் செய்து வரும் பாசுபதாஸ்திரத்தைக் கண்டதும் சூரபன்மன் தன்னிடமிருந்த பாசுபதாஸ்திரத்தை எடுத்து வழிபாடு செய்து ஏவினான். இரண்டு சிவாஸ்திரங்களும் பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் அஞ்சி நடுங்கும்படி போரிட்டுத் தம்மை விடுத்தவர்களிடமே திரும்பிச் சென்று விட்டன. பிறகு இருவரும் முத்தலை பாணம், வேல், தண்டாயுதம் இவற்றால் போர் செய்து கொண்டார்கள்.

சூரபன்மனின் தண்டாயுதம் வீரவாகுதேவரின் மார்பைத் [தா]க்கியது. அவரது உடலிலிருந்து உதிரம் ஊற்றெடுத்து [ஆறு] போல் ஓடியது. வீரவாகுதேவர் செயலற்றுத் தேரின் [மீது] வீழ்ந்தார். தேவர்கள் கதிகலங்கினர். அப்போது

வீரவாகுதேவரின் தேர்ச் சாரதியாகிய விசாலி தேரை ஒரு பக்கமாகச் செலுத்தினன். சூரபன்மன் வீரவாகுதேவர் ஒருவாறாக ஒழிந்தான் என்று எண்ணிப் பூதசேனைகளின் மீது பாணங்களைச் சூறுவளி போல் விடுத்தான். பூதசேனையைச் சேர்ந்தவர்களில் எண்ணற்றவர் இறந்தனர். எஞ்சியவர்கள் பயந்து ஓடினர்.

பூதசேனைகளும், வீரவாகுதேவரும் போர்க் களத்தில் வலியிழந்து சின்னா பின்னப்பட்டிருப்பதை யறிந்த கந்தவேள், தமது சாரதியாகிய வாயுதேவனைப் பார்த்து, "நமது தேரை வேகமாகச் செலுத்திச் சூரபன்மன் முன் கொண்டு போய் நிறுத்து" என்று ஆணையிட்டார். அதன்பின் நவரத்தின மயமான அந்தத் தேரை மனோவேகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டு போய்ப் போர்க் களத்தில் இறுமாந்திருந்த சூரபன்மன் முன் கொண்டு போய் நிறுத்தினர் வாயுதேவன்.

சூரபன்மனுக்கும் எம்பெருமானுக்கும் இதுதான் முதல் சந்திப்பு. எப்பொழுதும் முதல் சந்திப்புக்குத்தான் பெருமை அதிகம். அருளுக்கும் இருளுக்கும், கருணைக்கும் கொடுமைக்கும், அறிவுக்கும் மருளுக்குமிடையே நேர்ந்த சந்திப்பு இது. முருகப் பெருமானைப் பார்த்தான், சூரபன்மன். பயங்கரமான அந்தப் போர்க்களத்திலே, பகைமை தலைவிரித்தாடும் யுத்த பூமியிலே கருணை வழியும் முகத்துடன் காட்சி தந்தார் கந்தப் பெருமான்.

முண்டக மலர்ந்த தன்ன மூவிரு முகமுங் கண்ணுங்
குண்டல நிறையுஞ் செம்பொன் மவுலியங் கோல மார்பும்
எண்டரு கரம்ஈ ராறும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும்
தண்டையுஞ் சிலம்பும் ஆர்க்குஞ் சரணமும் தெரியக்
கண்டான்

தாமரை மலர்ந்தது போன்ற குளிர்ந்த ஆறுமுகங்களைக் கண்டான் சூரபன்மன். அந்த முகங்களிலே கருணை நிலவு வழிகிறது. பன்னிரு திருச்செவிகளைப் பார்த்தான். அவற்றில் பன்னிரண்டு குண்டலங்கள் மினிர்ந்தன. ஆறு பொற்கிரீடங்கள்; அழகான திருமார்பு. தண்டையும் சிலம்பும் அணிந்திருந்த தாமரைப் பாதங்களையும் கண்டான். இதிலிரு முருகன் குழந்தை என்று தெரிகிறதல்லவா? ஞானிய

தவசியருக்கும் எட்டாத முருகப் பெருமானை முடியிலிருந்து அடிவரை கண்டான் சூரபன்மன். அவனைப்பற்றி ஆச்சரியப் படுகிறார் கச்சியப்பர்.

பூவல கண்ட மெல்லாம் புரந்திடுஞ் சூரன் தன்னைத்
தீவினை யாளன் என்றே செப்புவர்; சிறப்பின் மிக்க
மூவிரு முகத்து வள்ளல் முன்னர்வந் தெய்தப் பெற்றான்
ஆ! இவன் தவத்திற்கன்றி அறத்திற்கும் முதல்வன் அன்றோ?

'எல்லோரும் சூரபன்மனைக் கொடியவன், தீவினையாளன் என்று சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்ல எனக்கு விருப்பம் இல்லை. அவன் எத்துணைக்காலம் தவம் செய்திருந்தால் ஆண்டவன் அவனுக்குக் காட்சி தருவார்? அவன் தவம் மட்டும் அல்ல; அறமும் செய்திருக்கிறான். கண்ணுக்குத் தெரியாமல் முந்தைய ஜென்மத்தில் செய்திருக்கிறான். தேவர் களும் முனிவர்களும் இன்னமும் இத்தன்மையன் என்று கண்டு கொள்ள முடியாத பரம்பொருளை நன்றாகக் கண்டவன் அன்றோ சூரபன்மன்?'' என்று கச்சியப்பர் வியந்து சொல்கிறார்.

சுவாமியைக் கண்டும் பரகதி கோரும் பான்மையைப் பெறவில்லை சூரபன்மன். 'எடுத்து வைத்தும் கொடுத்து வைக்கவில்லை' என்று கூறுவதுபோல், சுவாமியைப் பார்த்த சூரபன்மன் அவரை வணங்கி அருள் பெறவில்லை. கேலியாகச் சிரித்தான்.

''குழந்தை முருகா! தேவர்கள் உன்னை ஏமாற்றி இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். உன் மேல் எனக்குக் கோபம் ஏற்படவில்லை; பச்சாத்தாபம்தான் வருகிறது. உனக்கு உதவியாக வந்த சேனைகளின் ஆற்றல் அழிந்தது. பூத சேனைகள் புறங்கொடுத்து ஓடிவிட்டன. கடைசியில் சின்னஞ் சிறு குழந்தையான நீ என்னுடன் போர் செய்ய வந்திருக்கிறாய். உன் தந்தையாகிய சிவபெருமானும், திருமாலும், பிரம்மாவும் என்னுடன் போர் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணியதில்லை. ...ப்படியிருக்கச் சிறுவனை நீ வந்திருக்கிறாய். உன்னை ...ரித்து விடுகிறேன். நீ போய் விளையாடிக் கொண்டிரு'' ...சூரபன்மன் கூறினான்.

சூரபன்மன் கூறியதைக் கேட்டு எம்பெருமான் புன்னகை புரிந்தார்.

கொடிய நெஞ்சை நோக்கிக் குளிர்ந்த தேவாமுதம் பேசியது: "சூரபன்மா! நீ சொன்னபடி நான் குழந்தைதான். ஆனால் என் கையில் உள்ள வேல் குழந்தையல்ல. நீ சிறந்த வீரன். வாயால் பேசாதே. கையால் பேசு" என்றார் எம்பெருமான்.

என்றும் புதிய, நினைக்குந்தோறும் நவநவமான அநுபவத்தைத் தருகிற பிரணவ ரூபனான எம்பிரான் குழந்தை தானே?

எம்பெருமான் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மனுக்குக் கோபம் பொங்கியது; அவனது கண்கள் அக்கினி ஜ்வாலையைக் கக்கின. தனது பெரிய வில்லை வளைத்தான். கந்தவேள் ஒரு பெரும் வில்லை வளைத்து நாணொலி செய்தார். அண்டங்கள் யாவும் உடைவது போன்ற பெருமுழக்கம் ஏற்பட்டது.

இதிகாச புராணங்களில் கண்டுள்ள போர்களிலெல்லாம் முதலிடம் பெறும் மகத்தான போர் தொடங்கியது. சூரனுக்கும், சுவாமிக்குமிடையே போர் தொடங்கியது. சூரபன்மன் கோடி பாணங்களைத் தொடுத்தான். அந்தப் பாணங்களினால் எம்பெருமானும், அவரது தேரும் மறைக்கப்பட்டன. முருகப் பெருமான் விடுத்த பாணங்கள் சூரபன்மனின் பாணங்களை அழித்தன. சூரபன்மன் நஞ்சுதோய்ந்த பாணங்களை விடுத்தான். அந்தப் பாணங்களையும் அழித்தார் சுவாமி. சூரபன்மனின் தோள்களை நோக்கிப் பதினான்கு பாணங்கள் விடுத்தார். அந்தப் பாணங்கள் சூரபன்மனின் தோள்களைத் துளைக்கவில்லை; மாறாக ஒடிந்து வீழ்ந்தன. அவனது வச்சிர உடலின் வலிமையைக் கண்ட எம்பெருமான், ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்து வில்லை ஒடித்தார். சூரபன்மன் பிரம்ம தேவர் அளித்திருந்த அயிற்படையை விடுத்தான். அதனை அழித்தார் சுவாமி.

பின்னர், சூரபன்மனின் தேரையும், அவனுக்கு உதவிட வந்திருந்த பதினான்கு லட்சம் தேர்களையும் சிதை அழித்தார். முருகப் பெருமானது வல்லமையைக்

சூரபன்மன் முத்தலைச் சூலம் ஒன்றை எடுத்து அவர் மீது வீசினன். அதனைப் பாணங்களினல் வீழ்த்திய எம்பெருமான், சூரபன்மனின் தேரின் குடையையும், அவனது மகுடத்தையும் வீழ்த்தினர். சூரனின் ஆபரணங்களையும் அவனது நெற்றியிலிருந்த வீரப் பட்டயத்தையும் அழித்தார். சூரபன்மனுக்கு ஏற்பட்ட பரிபவ நிலையைக் கண்ட அவனது வீரர்கள் முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு கொடிய போர் செய்தனர். முருகப் பெருமான் தம் திருக் கரத்திலிருந்த சக்ராயுதத்தை ஏவினர். அந்த சக்ராயுதம் அசுரர்களின் சிரங்களை அறுத்தும், கரங்களை துண்டித்தும் சூரபன்மனின் நூறுயிரம் வெள்ளம் சேனைகளையும் அழித்துவிட்டது.

இப்படியாக எம்பெருமானுக்கும், சூரபன்மனுக்கும் நீண்ட நேரம் போர் நடந்தது. 'சுவாமி, நீண்ட நேரம் போர் செய்ய வேண்டுமா?' என்ற கேள்வி வரும். எம்பெருமான் விளையாடுகிறர்—பெற்றேர் குழந்தையுடன் விளையாடுவதுபோல்.

குழந்தையுடன் விளையாடுகிறபொழுது வருகிற ஆனந்தம் சதானந்தம். கடவுளோடு விளையாடுகிறபோது வருகிற ஆனந்தம் சதானந்தம். சூரபன்மன் சுவாமிக்குக் குழந்தை தானே? அதனுல் நீண்ட நேரம் விளையாடினர். அவனது போர் ஆற்றலை உலகுக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்றே, தாம் விரைவில் வென்று விடாமல் அதிக நேரம் விளையாடினர்.

நூறுயிரம் வெள்ளம் சேனைகளும் அழிந்து விட்டதைக் கண்ட சூரபன்மன், இனி நின்ருல் அபஜயம் என்று எண்ணினன். அவமானம் அடைந்து குன்றிப் போனன். போர்க்களத்திலிருந்து விலகி, தொங்கிய தலையுடன் தோட்டத்து வழியாக வீரமகேந்திரபுரம் சென்ருன்.

சீறி மோதிய சிவப் படைகள்

போர்க்களத்தில் சூரபன்மன் தோற்று ஓடியதைக் கண்டதும், திருமால், பிரம்மா, இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ...லையற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தனர். நன்றி நிறைந்த நெஞ்சத் ...ன் முருகப் பெருமானை வணங்கித் துதித்தனர். ...பெருமானே! தோல்வி என்பதையே அறியாத

சூரபன்மன் இன்றுதான் தேவரீரோடு போர் செய்து தோற்று ஓடியிருக்கிறன். தேவரீர் மட்டும் அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தால் அவன் தப்பியோடியிருக்க முடியாது. தப்பி ஓடிய அவனைத் தாங்கள் வேலினல் அழிக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

சூரபன்மன் போரில் தோற்று ஓடியதை அறிந்த பூத சேனைகளும், அவற்றின் தலைவர்களும் ஆரவாரத்துடன் கந்தப் பெருமான் அருகே வந்தனர். "இனி சூரபன்மனின் நகரத்து மதிலையும், அவனது அரண்மனையையும் தகர்த்துக் கடலில் வீசி யெறிவோம்'' என்று கூறி, மதிற் பக்கம் படை யெடுத்துச் சென்றனர். வீரமகேந்திரபுரியை முற்றுகை யிட்டனர். மதிற்சுவர்களும் கோபுரங்களும் தரைமட்ட மாயின.

வீரமகேந்திரத்தின் காவலாளியான அசுரப் படைத் தளபதி அதிகோரனுக்கும் பூதப்படைத் தலைவர்களில் ஒருவனுகிய மேகனுக்கும் கடும் போர் நடந்தது. மேகன் அதிகோரனின் மார்பிலும் தோள்களிலும், கபாலத்திலும் ஓங்கி அறைந்தான். அதிகோரன் அலறி விழுந்து அழிந்தான். அதன் பின்னர் பூத சேனைகள் மதிலின் முதல் வாயிலுக்குச் சென்று, அங்கே வானளாவி நின்ற கோபுரத்தை அடியோடு பெயர்த்துக் கடலில் வீசினர். திருப்பாற்கடலில் மந்தரகிரி அமிழ்ந்ததுபோல் அந்தக் கோபுரம் சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தது. அதனுல் கடல் நீர் பொங்கியெழச் சூரபன்மனின் நகரத்து வீதிகள் யாவும் வெள்ளக் காடாயின. அந்த வெள்ளத்தில் மிதந்து வந்த மீன்களும் திமிங்கிலங்களும் அசுரர்களை விழுங்கின.

பூதசேனைகள் மதிலின் வடபுறக் கோபுரத்தை தகர்த்து நகருக்குள் நுழைந்து எதிர்த்து வந்த அசுரர்களை யெல்லாம் கொன்று குவித்தார்கள். பூதசேனைகளுக்குத் திடீரென்று ஓர் எண்ணம் தோன்றியது. பட்டணத்துக்குள் பிரவேசிக்கும் போது தலைவனை பெருமான் அல்லவா முன்செல்ல வேண்டும் என்று கருதினுர்கள். கந்தவேளை அழைத்து வருவதற்காக அவர் இருந்த இடத்துக்குத் திரும்பு சென்றுர்கள்.

போர்க்களத்தில் தோற்று ஓடிவந்த சூரபன்மன் தனது அரண்மனையின் அந்தப்புரத்துக்குச் சென்றான். அவனது இன்னுயிர் மனைவி பதுமகோமளை வாசம் செய்யும் மாளிகையை அடைந்தும் அவளைப் பார்க்கவில்லை; பேசவுமில்லை. உணவும் கொள்ளாது ஒருவருடனும் பேசாது, தனியாக அமர்ந்து தனக்குப் போர்க்களத்தில் நேர்ந்த அவமானத்தையெல்லாம் எண்ணி மனம் குமுறிக் கொண்டிருந்தான்.

சூரபன்மன் போரில் தோற்று வந்த செய்தியைத் தூதர்கள் மூலம் கேட்ட பானுகோபன் துடிதுடித்து, மனம் புழுங்கினான். சூரபன்மன் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று தந்தையை வணங்கினான். "நீங்கள் ஏனப்பா யுத்தத்துக்குச் சென்றீர்கள்? உங்கள் உத்தரவுப்படி நேற்று நான் யுத்தத்துக்குச் சென்று கடுமையாகப் போர் செய்தேன். நான் மோகனாஸ்திரத்தை ஏவிக் குமரனின் வீரர்களது வலிமையை இழக்கச் செய்து வெற்றிவாகை சூடிக் கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சமயம் பார்த்து அந்தக் குமரன் என் மீது அமோகாஸ்திரத்தை விடுத்தான். அதனால் என்னுடைய மோகனாஸ்திரின் வலிமை குன்றியது. வலிமை இழந்து மயங்கிக் கிடந்த அவனது வீரர்களும் தெளிவுபெற்று விட்டார்கள். எனினும் நான் உயிருடனிருக்கும் வரையில் அவன் என்னை வென்று விட்டதாகச் சொல்ல முடியுமா? இது போல் ஒரிரு சறுக்கல்கள் நேரிடுவது யுத்தத்தில் சகஜம் தானே? எனவே, இன்றேனும் எதிரிகளை எப்படியும் கொன்று அழித்துவிட வேண்டுமென்று நான் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் தாங்களே போருக்குச் சென்றதாக அறிந்தேன். அழியாத வரம் பெற்ற தாங்கள் ஒரு பாலகனுடன் போருக்குச் செல்லலாமா? நடந்தது நடந்து விட்டது. நாளைக்கு நானே போருக்குச் சென்று வெற்றி வீரனாகத் திரும்புகிறேன். எனக்கு விடை தாருங்கள்" என்றான்.

"மகனே! நீ பேசுவது நமக்கு உவகை தருகிறது. எனினும் ...ந்தச் சரவண பவனின் ஆற்றலை நீ சரியாகப் புரிந்து ...ள்ளவில்லை. நானும் முன்பு அவனைச் சிறுவனாகவே

மதித்தேன். ஆனால் அவனுடன் போர் செய்ததிலிருந்து மும்மூர்த்திகள் சேர்ந்தாலும் அவனை வெல்ல முடியாது என உணருகிறேன். அவனுடன் எதிர் நின்று போர் செய்ய என் ஒருவனால்தான் முடியும். அந்தக் குமரனின் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் சேனைகளுக்கும் தலைவனாயிருக்கிற வீரவாகுவை நீ தனிமையில் போருக்கு அழைத்து வெற்றி கொள். அதுவே உன் சக்திக்குத் தகுந்த செயல். இதற்காக நாளைய தினமே சேனைகளுடன் புறப்படு" என்று விடை கொடுத்தான்.

தந்தையிடம் விடைபெற்று அரண்மனைக்கு வெளியே வந்த பானுகோபனிடம் மகேந்திரபுரியின் வீரர்கள் ஓடி வந்து வணங்கினார்கள்.

"அரசிளங்குமரரே! பூதசேனைகள் திரண்டு வந்து தலைநகரை முற்றுகையிட்டு மதில்களை இடித்துத் தகர்த்து விட்டனர். அதிகோரனையும், அசுர வீரர்கள் பலரையும் அழித்து விட்டனர். நகருக்குள் கடல் நீர் புகுந்து வருகிறது" என்று கூறினார்கள்.

பானுகோபன் உடனே அரும் சக்திகள் பெற்ற அசுரத் தச்சர்களை வரவழைத்து மதில்களைச் சீர்படுத்தும்படி ஆணையிட்டான். மகேந்திர ஜாலம் போல் அசுரத் தச்சர்கள் விரைவிலேயே முன்னைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு எழிலும் வலுவும் பொருந்திய மதில்களை மகேந்திரபுரிக்குக் காப்பாக அமைத்தனர். பதினாயிரம் வெள்ளம் படைகளுக்குத் தலைவனான மகாகாயனை எல்லைக் காவலுக்கு வைத்தான் பானுகோபன்.

அன்றிரவு நீங்கியது. கதிரவன் கதிர்களை வீசி இருளை நீக்கி ஒளியைப் பெய்தான். பானுகோபன் தன் காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டான். தனது பாட்டியாகிய மாயாதேவியை நினைந்து வேண்டினான். மாயை அந்தக் கணமே அவன் முன் தோன்றி, "குழந்தாய்! என்னை அழைத்த காரணம் என்ன?" என்றாள்.

"பாட்டி! நான் நால்வகைச் சேனைகளுடன் சென்று போரிட்டும் முருகனின் தூதனிடம் வலிமை குன்றித் திரு விட்டேன். அதனால் எனக்குப் பெரும் அவமானம் தோடு மாளாத பழியும் சேர்ந்தது, பாட்டி! என்னோடு

செய்து வெற்றி பெற்ற பகைவர்களை இன்று நான் வெல்லு வதற்குப் படை தந்தருள்க" என்று பானுகோபன் வேண்டிக் கொண்டான்.

மாயா தேவி ஒரு மாயப் படைக் கலத்தை உண்டாக்கிப் பானுகோபன் கையில் கொடுத்தாள். "பௌத்திரா! இப் படைக் கலம் பகைவர்களின் அறிவை மயக்கும். இதனை விடுத்தால் வெற்றி உனக்கே" என்று கூறி மீண்டாள்.

பானுகோபன் மிகவும் மகிழ்ந்து போர்க் கோலம் பூண்டு தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான். அளவற்ற தெய்வாஸ்திரங் களையும் அவன் கொண்டு சென்றான். அவனுடன் நாற்பதி னாயிரம் வெள்ளம் சேனைகள் சென்றன.

மதிற்புறத்தை அடைந்த அசுர ராஜகுமாரன் ஆயிரங் குதிரை முகங்களைக் கொண்ட ஒரு தூதனை அழைத்து, "நீ கந்தப்பனின் பாசறைக்குச் செல்வாய். வீரவாகு தேவரிடம், 'இன்றைய யுத்தத்தில் உனது உயிரைக் கவருவதற்காகப் பானுகோபன் வந்திருக்கிறான். உடனே விரைந்து போருக்குப் புறப்படு' என்று தூது சொல்லி வா" என்று அனுப்பினான்.

வீரவாகு தேவர், தூதன் சொன்னதைக் கேட்டுச் சிரித் தார். "பானுகோபன் உயிரைக் கவருவதற்காக நான் இதோ வருகிறேன் என்று அவனிடம் போய்ச் சொல்" என்று கூறினார். பின்னர் துணைவர்கள் சூழக் கந்தக் கடவுளை அணுகி அவரது திருவடி வணங்கி நின்றார். "பானுகோபன் மாயை செய்தால் என் வேல் வந்து துணை செய்யும்" என்று அருளி அவர்களுக்கு விடை தந்து அனுப்பினார் ஆறுமுகன். மாயைதனை அழிக்கும் ஞானத்தின் உருவேயன்றோ வேலாயுதம்?

பூத சேனைகளும் அவுண சேனைகளும் மோதின. அப் போரில் பூதர்கள் சிலரும் அவுணர்கள் பலரும் இறந்தனர். அன்று வீரவாகுவுக்கும் பானுகோபனுக்கு மிடையே அற்புத மான போர் நடை பெற்றது. பானுகோபன் சீறியெழுந்து வருணப் படையை விடுத்தான். அது ஊழிக் காலத்துக் கடல் வெள்ளம் போல் பரந்து விரைந்தது. வீரவாகு தேவர் அதற்கு எதிராக அக்கினிப் படையை விடுத்தார். அந்தப் படையிலிருந்து புகையும் பொறியும் எழுந்து அண்டங்கள்

வெடித்தன. கங்கை வற்றியது. கடல்கள் சுருங்கி மலைகள் வெடித்து நிலம் பிளந்தது. அக்கினிப் படை உலகம் எல்லாம் எரிய வந்து பானுகோபனின் வருணப் படையை வற்றச் செய்து விழுங்கியது. பானுகோபன் வாயுப் படையை விடுத்தான். யுகாந்த மாருதம் போல் சீறிச் சென்ற அந்தப் படை அக்கினிப் படையை அணைத்துப் பூதப் படைகளைக் கொல்ல வந்தது. வீரவாகு தேவர் நாகப் படையை விடுத்தார். அந்தப் படை அளவற்ற பாம்புகளின் கூட்டமாய்ச் சென்று, வாயுப் படையை உண்டது. பானுகோபன் கருடப் படையை விடுத்தான். அதனால் நாகப் படை அழிந்தது. கோபமுற்ற வீரவாகு தேவர் நந்திப் படையை ஏவினார். அந்தப் படை எண்ணற்ற இடபங்களின் உருவுடன் அண்டங்கள் அதிர ஆரவாரம் செய்து சென்று கருடப் படையை அழித்தது. பானுகோபன் இமயப் படையை விடுத்தான். நந்திப் படை அதனையும் அழித்தது. நந்திப்படையின் ஆற்றலைக் கண்ட பானுகோபன் பிரமப் படையை விடுத்தான். அந்தப் படையும் நந்திப் படையைக் கண்டு வணங்கிச் சென்றது. பானுகோபன் விஷ்ணுப் படையை ஏவினான். அது நந்திப் படையுடன் போர் புரிந்து கொண்டிருந்த போது வீரவாகு தேவர் வீரபத்திரப் படையைச் செலுத்தினார். வீரபத்திரப் படை விஷ்ணுப் படையை அழித்தது. அதனைக் கண்ட பானுகோபன் சிவப் படையை எடுத்து வழிபட்டு விடுத்தான். உடனே வீரவாகு தேவரும் சிவப் படையைப் பூசித்து விடுத்தார். இரு சிவப் படைக் கலங்களும் ஊழிக் காற்றையும், தீயையும், நஞ்சையும், நீரையும், காளிக் கூட்டங்களையும் காலர் கூட்டங்களையும் உண்டாக்கிக் கொண்டு எங்கும் போர் செய்தன. உருத்திர கணங்களும் தோன்றிப் போர் செய்தனர். பலவிதமான ஆயுதங்களும் மழைபோல் பொழிந்தன. மேரு மலை துகளாகி யிற்று; கடல் வற்றியது; உயிர்கள் யாவும் துடித்து உலைந்தன; குலமலைகள் குலைந்தன; அச்சத்தினால் பூதேவியும், சீதேவியும் திருமாலைத் தழுவிக் கொண்டார்கள். தேவர்கள் நிலைதடு மாறி ஓட, பானுகோபனுடன் வந்த சேனைகள் விலகி நின்று யுத்த சக்தி தாங்க முடியாமல் அழிந்தன.

பானுகோபன் ஒருவனே உயிர் பிழைத்து நின்றான். "ஊழிக் காலம் இதுதானோ?" என்று அஞ்சி நின்றான்.

வீரமகேந்திரபுரி அஞ்சி நடுங்குவதைக் கண்ட சூரபன்மன், "இவ்வாறு நிகழ்வதற்கு என்ன காரணம்?" என்று அறிந்து வருமாறு தூதர்களை அனுப்பி நடந்தவற்றை அறிந்தான். 'பானுகோபன் சிவப் படையை விடுத்தும் வீர வாகுவை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லையா?' என்று ஆச்சரியமும் ஆத்திரமும் ஒருங்கே அடைந்தான்.

முருகன் மகிமை

இரு சிவப் படைக் கலங்களும் தமது வலிமையைச் சுருக்கிக் கொண்டு தம்மால் அழிந்த மலை, கடல், அண்டங்கள் முதலியவற்றை முன்போல் நிலை நிறுத்தித் தம்மைச் செலுத்திய வர்களிடமே மீண்டும் சென்றன. அழிக்கவும் ஆக்கவும் ஆற்றல் பெற்ற ஆயுதம் அல்லவா அது...?

வீரவாகு தேவருடன் செய்த யுத்தத்தில், உடன் வந்த சேனைகளையெல்லாம் இழந்து தனித்து நின்றான் பானு கோபன், 'தனி ஒருவனாக வீரவாகு தேவருடன் போர் செய்தால் தான் இறப்பது உறுதி. ஆகவே, இனி யுத்த களத்தில் நிற்பதும் சரியன்று' என்று அஞ்சி வானில் மறைந்து நின்றான். அவன் மறைந்தோடியதைக் கண்ட பூத சேனைகள், 'பானுகோபன் தோற்று விட்டான்' என்று ஆர வாரம் செய்தன. அப்போது பொழுது சாய்ந்து விட்டது. பூதப் படைகள் யாவும் பாசறைக்குத் திரும்பின.

வானில் மறைந்து நின்ற பானுகோபன், "இன்றும் நான் தோல்வியுடன் திரும்பினால் நம் புகழ் அடியோடு அழியும். ஆகவே, பகைவரை எப்படியேனும் வெல்ல வேண்டும். வீர வாகுவுக்கு எதிரே நின்று போர் செய்து வெற்றி கொள்ள முடியாது. எனவே, தந்திரத்தினால்தான் வெல்ல வேண்டும்' என்று எண்ணினான். தனது பாட்டி மாயாதேவி கொடுத்த மாயப் படைக் கலத்தை எடுத்து வழிபட்டு, "நீ ஒருவரும் அறியாவண்ணம் சென்று பகைவர்கள் உயிரையும், உணர்

யையும் கெடுத்து நன்னீர்க் கடலில் எறிவாய்'' என்று சொல்லி விடுத்தான்.

உண்மையான மகாவீரர்கள் எடுத்த எடுப்பிலேயே சக்தி மிகுந்த அஸ்திரங்களை உபயோகிக்க மாட்டார்கள். ஆயுதத்தின் ஆற்றலைவிடத் தங்களது ஆற்றலைக் காட்டியே வெல்ல முயலுவார்கள். முடியாமற் போனல்தான் ஆற்றல் மிகுந்த அஸ்திரங்களை எய்வார்கள். நோய் முற்றினல்தானே வைத்தியர் சக்தி மிகுந்த மருந்துகளைத் தருவார்? யுத்தம் தீவிரமடைந்தால் தான் மகாவீரர்கள் ஆயுதங்களைப் பிரயோகிப்பார்கள்.

வானிலிருந்து பானுகோபன் மாயப் படையைச் செலுத்தினன். அது யாரும் அறியாவண்ணம் பூமியை வந்தடைந்தது. பூத சேனைகளின் அறிவை மயக்கியது. ஆயினும் எம்பிரானின் அருள் பெற்ற அவர்களின் உயிரைக் கவர அதனல் முடியவில்லை. மாயப்படை ஊழிக் காற்றின் வடிவெடுத்து ஆலகால விஷம்போல் பாய்ந்தது. வீரவாகு தேவர் முதலிய அனைவரையும் விண் வழியே எடுத்துச் சென்று ஆறுகளையும் கடல்களையும் கடந்து நன்னீர்க் கடலில் அவர்களை அழுத்தியது. அவர்கள் அங்கிருந்து வெளியே கிளம்பாதபடி தடுத்தது.

அதனைக் கண்ட பானுகோபன் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினல் ஜயசங்கம் ஊதினன். விண் வழியாக விரைந்து வீரமகேந்திரம் சென்றான். சூரபன்மனைப் பணிந்து, "இன்று நான் பலவாறாகப் போராடி வீரவாகுவையும், இலக்கத் தெண்மரையும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூத சேனைகளையும் கொன்று வென்றேன். அவர்களது உடல்களைச் சுத்தோதகக் கடலில் இட்டேன். அப்பா! இனி நீங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். நான் படைகளோடு நாளை சென்று ஆறுமுகனை வென்று, மால் அயன், இந்திரன் முதலியோரைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்'' என்றான்.

பானுகோபன் கூறியதைக் கேட்ட சூரபன்மன் உளம் உவந்து மகனைத் தழுவிக் கொண்டான். "மகனே! ஒரு மகன் தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டியதை நீ செய்துவிட்டாய். உன்னல் நம் குலம் உயர்ந்தது. இனி நமக்கு ஒரு

மில்லை. நீ கூறியபடியே நாளைக் காலை சென்று முருகனை வென்று பிரமாதி தேவரைப் பிடித்துக்கொண்டு வா" என்று கூறிப் புதிய அணிகலன்களை அணிவித்து வாழ்த்தி அனுப்பினான். பானுகோபன் தன் அரண்மனைக்கு வந்து அளவிலா மகிழ்ச்சியோடிருந்தான். வீ ர ம கே ந் தி ர பு ரி முழுவதும் அன்றிரவு ஒரே களியாட்டம்; வெற்றிக் கொண்டாட்டம்.

பானுகோபனின் மாயப் படையால் வீரவாகுதேவர் முதலியோர் நன்னீர்க் கடலில் அழுந்திவிட்டதைக் கண்டு தேவர்கள் பதைத்தோடினர். நாரத மகரிஷி முருகப் பெருமானிடம் தேவர்களுக்கு முன்னே விரைந்தோடி விஷயத்தைத் தெரிவித்தார்.

கந்தவேள் தமது வேற் படையை நோக்கினார். "நீ நன்னீர் கடலுக்குப் போய் அங்கிருக்கிற மாயப் படைகளை அழித்து, வீரவாகு முதலியோர் மயக்கத்தை நீக்கி அவர்களை இங்கே அழைத்து வா" என்று பணித்து வேலை விடுவித்தருளினார் விமலர்.

கங்கை அன்னதோர் வாவிதா கியபுனற் கடற்போய்
அங்கண் வைகிய மாயமாப் படையினை அழித்து
வெங்கண் வீரர்மால் அகற்றியே அனையவர் விரைவில்
இங்கு வந்திடத் தந்துநீ செல்கென இசைத்தான்

வேற்படை ஆயிரம் கோடி சூரிய ஒளிபோல் புறப்பட்டது. அந்தப் படையுடன் வருணன், வாயு, இந்திரன், அயன், அரி இவர்களின் படைகள் சேவித்துக் கொண்டு உடன் சென்றன. வேற்படை ஆறுகளையும் ஏழு கடல்களையும் கடந்து நன்னீர்க் கடலை யடைந்தது. வேலை வணங்கி, "மாயப் படையை வெல்லும் திறனின்றி நான் செயலற்றிருக்கிறேனே யன்றிப் பூதப் படைகளுக்குப் பிழையேதும் செய்யவில்லை" என்று கூறித் தொழுதான். வேற்படை கடலரசனுக்கு அருள் செய்தது. கடலில் ஆழ்ந்து கிடந்த அனைவருக்கும் வெகு எளிதில் உணர்ச்சி தந்தது. அவ்வளவில் மாயப் படை தானாகவே அழிந்தது. ஒளி வந்தால் இருள் தானாகவே ஓட வேண்டியதுதானே? தீபத்தை எடுத்து வருபவர் இருளை நீங்கிப் 'போ' எனப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டியதில்லையே!

நன்னீர்க் கடலில் ஆழ்ந்திருந்த வீரவாகு முதலியோர் எழுந்து கடலுக்குமேல் வந்தனர். கரையற்ற கருணைக் கடலைப் பெருக்கிய கந்தவேளைத் தியானித்து நின்றனர். வேற் படையை வணங்கித் துதித்தனர். வணங்கியபடியே வேற் படைக்குப் பின்னால் சென்றனர். வேல், முருகப் பெருமானின் திருக்கரத்தில் வந்தமர்ந்தது.

வேற் படைக்குப் பின்னே சென்ற வீரவாகுதேவர், "பானுகோபனைக் கொன்றாலன்றிக் கந்தவேளைச் சேவிக்கச் செல்ல மாட்டேன். பானுகோபனைக் கொல்லவில்லையென்றால் வில்லுடன் நெருப்பில் புகுவேன்" என்று சபதம் செய்தார்.

* * *

அப்போது நள்ளிரவு. வீரவாகுதேவரும் துணைவர்களும் வீரமகேந்திரபுரியின் மேற்கு வாயிலையடைந்தனர். நகரம் ஒரே வெற்றிக் களியாட்டமாயிருந்தது. பூத சேனைகள் கடல் உடைந்தாற்போல் ஆரவாரம் செய்தன. அந்த ஆரவார ஒலியைக் கேட்ட அவுணர்கள் வானை நோக்கினார்கள். அவர்களது உடல் வியர்த்தது. வெஞ்சினம் கொண்டார்கள். வாரிதியின் அடியில் அழுத்தப்பட்டவர் எப்படி மீண்டும் வாழ்வும் வலிவும் பெற்றனர் என வியந்து நடுங்கினர்.

வீரமகேந்திரபுரியின் மேற்கு வாயிலைப் புலிமுகன் என்பவன் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்தான். மாயவளிடத்தில் தோன்றிய அவன் அறக் கடவுளையும் பிடித்துச் சிறை செய்தவன். தீச்சுடர் போன்ற உடலைக் கொண்டிருந்த அவன் நஞ்சினும் கொடியவன். அவன் நால்வகைப் படைகளுடனும் பூத சேனைகளை எதிர்த்தான். பூத சேனைகளும் அவுணரும் கடும் போர் புரிந்தனர். புலிமுகனும் சிங்கன் என்னும் பூத சேனைத் தலைவனும் சூலப் படையுடன் போர் செய்தார்கள். இருவரும் சூலத்தினால் ஒருவரையொருவர் குத்தினர். சூலங்கள் இருவருடைய மார்புகளையும் பிளந்து கொண்டு முதுகில் புறப்பட்டன. இருவரது உடல்களினின்றும் உதிரம் பெருகியது. மீண்டும் மீண்டும் உடலில் பல இடங்களில் சூலத்தினால் குத்தி அவர்கள் பே... செய்தனர். இருவரிடத்துமிருந்த சூலங்கள் ஒடிந்து வீழ்ந்...

சூலங்களை இழந்த இருவரும் மற்போர் செய்தனர். முடிவில் சிங்கன் புலிமுகனைக் கொன்றான்.

பின்னர் பூதசேனைகள் நகரத்திற்குள் புகுந்து மதில்களையும் மாளிகைகளையும் உடைத்துத் தள்ளி அழித்தார்கள். அவுணர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாக அழித்தார்கள். வீரவாகு தேவர் அக்கினிப் படையையும் வாயுப் படையையும் ஏவி, "இந் நகரத்தை எரியுங்கள்" என்று பணித்தார். இரண்டு படைகளும் நகரை எரிக்கத் தொடங்கின. நகரின் சில இடங்கள் எரிந்தன; சில இடங்கள் கரிந்தன; சில இடங்கள் பொடிந்தன; சில இடங்கள் வெடித்தன; சில இடங்கள் புகைந்தன. சிவபெருமானின் திருமுறுவலால் முப்புரம் எரிந்ததுபோல் அந்நகர் எரிந்தது.

நகரம் எரிவதைக் கண்ட தூதர் சிலர் சூரபன்மனிடம் ஓடினார்கள். நடந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் அவனுக்குத் தெரிவித்தனர்.

சூரபன்மன் மிகுந்த சினம் கொண்டான். ஒற்றர்களை அழைத்தான். "நீங்கள் எல்லோரும் ஆகாயத்துக்குட் புகுந்து சென்று, உலகனைத்தையும் ஊழிக்காலத்தில் அழிக்கச் செய்வதற்காக உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் மேகங்களை இங்கே அழைத்து வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். அதன்படி ஒற்றர்கள் ஆகாயத்துக்குச் சென்று மேகங்களைச் சூரபன்மனிடம் அழைத்து வந்தார்கள். "மேகங்காள்! இந் நகரத்தை எரிகின்ற தீயை அணையுங்கள்" என்று பணித்தான் சூரபன்மன். அவனது ஆணைப்படி ஊழிமேகங்கள் மழை பொழிந்தன. அதனால் தீ தணிந்தது.

மழை பொழிந்து தீ அணைந்ததைக் கண்ட வீரவாகு தேவர், தீயை மேகங்கள்தான் அழித்தனவோ, அல்லது இதுவும் அவுணர்களின் மாயமோ என்று பலவாறாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நாரத முனிவர் அங்கு தோன்றினார். சூரபன்மனின் கட்டளைக் கிணங்க ஊழிக்காலத்து மேகங்கள் இந்தத் தீயைத் தணித்தன. "வீரரே! இதற்கு மாற்றாக வடவாமுகாக்கினிப் படையைச் செலுத்துங்கள்" என்று கூறிவிட்டு மறைந்தார்.

வீரவாகுதேவர் வடவாமுகாக்கினிப் படையைச் செலுத்தினர். அப்படை விரைந்து சென்று மேகக் கூட்டங்களில் உள்ள நீரைக் கடிதில் உண்டு வீரவாகு தேவரிடம் திரும்பி வந்தது. எதிரிக்கு உதவி செய்த போதிலும், வலிவிழந்து நின்ற முகிற் கூட்டங்களிடமும் கந்தவேள் கருணை பாலித்தார். வலிமை பெற்ற அம்மேகங்கள் நகரினின்று வெளியேறிப் பெரும் புறக் கடலை நோக்கி ஓடின. பூத சேனைகள் பெரும் ஆரவாரம் செய்தன. தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள்.

நடந்தவற்றை அறிந்து ஆறாத சீற்றம் கொண்ட சூரபன்மன், "நானே சென்று பூத சேனைகளையும் வீரவாகு தேவரையும் மற்றையோரையும் கொன்று அந்த முருகனையும் வென்று வருகிறேன். எனது தேரைக் கொண்டு வருக" என்று ஆணையிட்டான்.

சூரனின் மகனாகிய இரணியன் எழுந்தான். அவனுக்கு மூன்று தலைகள். அவன் மாயங்களையும் வஞ்சனைகளையும் கற்றிருந்தாலும், சிறந்த நீதிமான்; நல்லவன்.

ஆம், சூரபன்மனுக்கும் ஒரு நல்ல மகன் பிறந்திருக்கிறான்! மரங்களெல்லாம் ஒன்று போலவே காய்க்கும். ஆனால் மனிதர்களுக்குக் குழந்தைகள் எல்லாம் ஒன்றுபோல் பிறப்பதில்லை.

ராவணனுக்கும் சூர்ப்பணகைக்கும் உடன் பிறந்த விபீஷணன் பரம பாகவதனாக இல்லையா? கும்பகருணனும் இராவணனைத் திருத்த எவ்வளவோ முயலவில்லையா?

சந்ததி வளர்ச்சியை விரும்பிய நாயக நாயகிகள் சயன அறையில் மனம் ஒருமித்தவர்களாயும், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாயும், கலக்கமில்லாதவர்களாயும் இருந்தால்தான் நல்ல பிரஜை உற்பத்தியாகுமென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. தம்பதி சேரும்போது அவர்கள் எந்தக் குணத்துடன் இருக்கிறார்களோ அதே குணத்துடன்தான் குழந்தைகள் பிறக்கும். ஆதலால் சற்புத்திரர்கள் பிறக்க வேண்டும் என்ற நோக்கமுடைய சதிபதிகள் கடவுள் பக்தி நிறைந்த உள்ளத்துடனும் தூய்மையுடனும் இருக்க வேண்டியது அவசிய

இரணியன் தந்தையிடம் பேசலானான். "நாம் தேவர்களைச் சிறை செய்தது பாவம். ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களை ஆளும் ஆட்சியும் வரமும் சிவபெருமானிடம்தான் பெற்றிருக்கிறீர்கள். அப்பரமேசுவரன் நம்மிடம் உள்ள தீமை காரணமாக அவ்வரங்களை மாற்ற நினைப்பாராயின், அதன் பின் நம் சக்தியெல்லாம் எம்மாத்திரம்? நன்றி மறந்தவனைக் கொல்லக் கூற்றுவன் என்ற ஒருவன் தேவையில்லை. அவன் மறந்த நன்றியே அவனை அழித்துவிடும்."

ஒன்றொரு பயன்றனை உதவினோர் களங்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்றொழில் அவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ?

இதுதான் கந்த புராணம் உணர்த்தும் மிகப் பெரும் படிப்பினை. இதை இத் தொடரின் தொடக்கத்திலேயே கூறியிருக்கிறோம்.

இரணியன் தொடர்ந்தான்: "அப்பா! சிவபெருமானை எதிர்த்து இதுவரை பிழைத்தவர்கள் உளரோ? பார்வையினாலேயே மன்மதனைப் பொடிபடச் செய்ததையும், சிரிப்பினால் முப்புரங்களை எரித்ததையும், அந்தகாசுரனைச் சுழலும்படி சூலத்தின் மேல் இட்டதையும் கால் விரலால் சலந்திரனை அழித்ததையும் நீங்கள் கேட்டதில்லையோ? அவர் காலால் காலனை உதைத்தவர். அரியயனாதி தேவர்கள் பயந்தோடி வந்து அடைக்கலம் புகுந்தபோது ஆலகாலம் உண்டவர். அப்பா, நீங்கள் எதிர்த்தீர்களே முருகப் பெருமானை, அந்தப் பாலன் யார் தெரியுமா? சர்வலோக சரண்யனாகிய பரமேசுவரனேதான் குழந்தையாக வந்திருக்கிறார்.

"விஷ்ணு மூர்த்தி வராகமூர்த்தியாக அவதரித்து இரணியனைக் கொன்ற வெற்றியிலே செருக்கடைந்தார். 'நானே உலகங்களுக்கெல்லாம் தலைவன்' என்று மயங்கினார். இரண்யாட்சனும் அப்படித்தான் எண்ணினான். இரண்யாட்சனுடைய இரத்தத்தை வராகமூர்த்தி பருகியதால்தான் நாராயணருக்கும் அந்த எண்ணம் வந்துவிட்டது. வெறியில் அஷ்ட திக்குகளை இடித்துத் தள்ளியது திவ்விய வராகம். ...தங்கள் அஞ்சும்படி ஆர்ப்பரித்தது. கடைக் கண்ணில்

ஊழித் தீயைச் சிந்தியது. மதம் பிடித்துப் பூமியைத் தோண்டி உலவியது. இதைக் கண்டு பிரமன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் பயந்து வெள்ளியங்கிரி சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். சிவபெருமான் குன்றம் எறிந்த குமாரக் கடவுளைத்தான் அனுப்பினர். குமாரக் கடவுள் வராகமூர்த்தியை வேலினல் நெற்றியில் குத்தினர். மகாலட்சுமி வந்து மாங்கல்யப் பிச்சை கேட்க, வேலை நிலத்தில் அழுத்தி ஆற்றலைக் குறுக்கினர். குமாரக் கடவுள் அந்த வராகமூர்த்தியின் கொம்பைப் பறித்துக் கொண்டு போய்ச் சிவபெருமானிடம் கொடுத்தார். அந்தக் கொம்பைச் சிவபெருமான் மார்பிலே தரித்துக் கொண்டார்.

"பன்றியங் கொம்புகம டம்புயங் கஞ்சுரர்கள்
பண்டையென் பங்கமணி பவர் சேயே —திருப்புகழ்

தானவன் மீனமாயினன்!

மாதவன் கூர்ம அவதாரம் எடுத்து அமுதம்பெற உதவிய பின்னரும் தம்மைவிடச் சிறந்தோர் ஒருவரும் இல்லை என்று செருக்குற்று ஏழு கடல்களையும் ஒன்றுகூட்டி அவனியை அழிக்கும்படி அதன் வெள்ளத்தைக் கலக்கினர். ஆயிரம் கரங்களாலும் ஆழியை வற்றச் செய்தார். கடலில் இருந்த திமிங்கிலங்கள், மீன் முதலிய எல்லாவற்றையும் உண்டும் பசி தணியாமல் கடல் நீர் முழுதும் குடித்து விட்டுத் தரைமட்டும் தெரியும்படி சேற்றையும் நக்கியது திவ்விய கூர்மம். அப்போது பிரமாதி தேவர்கள் கைலாயம் சென்று சிவபெருமானிடம் முறையிட்டுக் கொண்டனர். கறைமிடற் றண்ணல் கருணை பூத்து, "அஞ்ச வேண்டாம்" என்று அபயம் தந்து, தமது மடித் தலத்தில் எழுந்தருளியிருந்த கந்தப் பெருமானை அனுப்பினர். குமாரக் கடவுள் திருப்பாற்கடலை அணுகி ஒரு ஹுங்காரம் செய்தார். அதனைக் கேட்ட அளவிலேயே ஆமை மூர்ச்சித்தது. முருகப் பெருமானுடன் வந்த ஐயனர் ஆமையைப் பிடித்து இழுத்து வெளியே கொண்டு வந்தார். கந்தவேள் தம் திருவடியினல் அதனை எற்றினர். நிலம் பிள

திக்கு செவிடுபட ஆமை மல்லாந்து விழுந்தது. கந்தப் பெருமான் எஃகுத் தண்டால் அந்த ஆமையை ஓங்கியடிக்க எண்ணினர்... அப்போது இலட்சுமி தேவி வந்து கண்ணீர் உகுத்து வடிவேற் பரமனை வணங்கினுள்.

மருவார் செழுங்கூந்தல் வாணிகலன் பூண்டிருப்பத்
தருநீழன் மேவிச் சசிவாழ்வி னேடிருப்பத்
திருவோ திருவிழப்பாள் தேவர்கு ளாமணியே!
மருகோய்! உயிரளித்தென் மங்கலநாண் காப்பாயே
மங்காத காமர்பிடி மான்மருங்கு வைத்தருளும்
எங்கள் பெருமானே! யேத்துவார் கண்மணியே!
கங்கை குமரா!என் காதலனை யுய்வித்து
மங்கல நாண்பிச்சை வழங்காய் வழங்காயே
மூவரென வோதும் முதல்தே வரிலொருவன்
ஆவி யழிந்தால் அவுணர்கிளை யேசாரோ?
தேவரிடர் தீர்ப்போய் சிற்றடிச்சி மங்கலநாண்
காவல் புரியாயேல் என்னுங் கனகண்ணே

இவ்வாறு இலட்சுமிதேவி பலவாருகத் துதித்து மூந்தானையை நீட்டி மாங்கல்யப் பிச்சை கேட்டாள். முருகப் பெருமான் மனம் இரங்கினர். ஆமையைக் கொல்லாது அதன் ஓட்டினை மட்டும் பெயர்த்துக் கொண்டு போய்ச் சிவபெருமான் முன் வைத்தார். சிவபெருமான் கந்தவேளையணைத்து ஆமையின் ஓட்டைப் பிரம்ம விஷ்ணுக்களின் சிரமாலைக்கு நடுநாயகமாகத் தரித்துக் கொண்டார்.

"அப்பா! இவ்வாறு செயற்கரிய செய்த முருகப் பெருமான் தன்னைக் தனியனுக எதையும் செய்வான். இன்னெருவரின் சகாயம் அவருக்குத் தேவையில்லை. அசகாய சூரர் என்று அவருக்குப் பேர் இதனுல்தான். அவரைச் சிறுவன் என்று இகழாதே" என்று கூறினன் இரணியன். பின்ளைப் பிராயத்தில் குமாரக் கடவுள் புரிந்த அற்புதங் களையும் எடுத்துக் கூறினன்.

வாசவன் குறையும் அந்தண் மறையவன் குறையும் மற்றைக்
கேசவன் குறையும் சிக்கிக் கேடிலா வெறுக்கை நல்க
ஆசிலோர் குழவி போலாய் அறுமுகங் கொண்டான் [என்டோன்
மாசிலா னன்பதல்லால் பிறிதொன்றை இசைக்கலாமோ?

இரணியன் சூரபன்மனுக்கு முருகப் பெருமானின் பேராற்றலை எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னான்.

தாய் குழந்தையை வாரியணைத்து முத்தமிட்டு, "என்னைப் பெற்ற செல்வமே!" என்று கொஞ்சுவாள். அந்தக் குழந்தையா அந்த அம்மாளைப் பெற்றது? இல்லை. அகிலாண்ட கோடியையும் படைத்த குழந்தை முருகனை யொட்டித்தான் இப்படி அன்னை மகனை அருமைக்கிடும் வழக்கு பிறந்தது.

"கங்கைதன் புதல்வன் என்றும் கார்த்திகை மைந்தன் [என்றும்
செங்கண்மால் மருகன் என்றும் சேனையின் செல்வன் [என்றும்
பங்கயன் முதலோர் தேருப் பரஞ்சுடர் முதல்வன் தன்னை
இங்கிவை பலவுஞ் சொல்லல் ஏழைமைப் பாலதன்றோ?"

"அப்பா! மூவர்க்கும் தேவர்க்கும் எட்டாத முழு முதற் கடவுளைக் கங்கையின் புதல்வன் என்றும், கார்த்திகை மைந்தன் என்றும், திருமால் மருகன் என்றும் சொல்வது ஏழைமை (முட்டாள்தனம்) அல்லவா? அவர் அகில லோக ஏகநாயகன்" என்கிறான், இரணியன்.

'ஏழை' என்ற சொல்லுக்கு வறியவன் என்று நாம் பொருள் கொள்கிறோம். அறிவு இல்லாதவன்தான் ஏழை என்று நூல்களிலே பொருள். ஐந்து கோடி சொத்துள்ள வனுக்கும் அறிவு இல்லையென்றால் அவன் ஏழைதான்.

மரணம் கிட்டியவனுக்கு மருந்து பிடிக்காது. இரணியன் கூறிய அறவுரையைச் சூரபன்மன் கேட்கவில்லை.

பிடிவாதக்காரர்கள் யார் எவ்வளவு எடுத்துச் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார்கள். சம்புகுத்தன், மாகுத்தன் என்ற இரு பெரும் கல்விமான்களின் கதை இதற்கு உதாரணம். சம்புகுத்தன் சிவபக்தன்; மாகுத்தன் அம்பாள் பக்தன். இருவருக்கும் வாதம் நடந்தது. 'சக்திதான் பெரியது' என்றான் மாகுத்தன். 'சிவனே பெரியவர்' என்றான் சம்புகுத்தன்.

கடவுளுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன் உஷ்ணம்; மற்றொன்று குளிர்ச்சி. உஷ்ணம் சிவம்; குளிர்ச் பார்வதி. குளிர்ச்சி பச்சையாக இருக்கும். உஷ்ணம் சி

பிருக்கும். அதனால்தான் அம்பாளுக்கு மரகத மேனி; எம்பெருமானுக்குப் பவள மேனி.

இதனை உணராது வாதம் செய்து கொண்டிருந்தனர் சம்புகுத்தனும் மாருத்தனும். படித்தவர்கள் சண்டை இலேசில் தீராது.

தங்களுடைய வாதத்துக்குத் தீர்ப்பை ஆண்டவனிடமே சென்று கேட்கலாம் என்று இருவரும் வேதாசலம் என்ற இடத்துக்குச் சென்றார்கள். வேதமே மலையான இடம் அது; அங்கே சென்று ஆண்டவனிடம் "சிவம் பெரிதா? சக்தி பெரிதா?" என்று கேட்டார்கள்.

"சிவமும் சக்தியும் ஒன்றுதான்; பொன்னும் அணிகலனும் போல் தாதான்மியம்; பேதமில்லை" என்றார் ஆண்டவன்.

இருவரும் சந்நிதியிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். வந்ததுமே, "என்ன இருந்தாலும் சிவமே பெரிது" என்றான் சம்புகுத்தன் மீண்டும். "சக்தியே பெரிது" என்றான் மாருத்தன் விடாமல். இவர்களது வாதத்தையும் பிடிவாதத்தையும் கண்ட சுவாமி, "இருவரும் கழுகுகளாகப் போகக் கடவது" என்று சாபம் கொடுத்தார். கழுகுகளாக மாறிய அவர்கள், "எத்தனை காலம் இப்படி இருப்பது?" என்று கேட்டார்கள். "கலியுகம் முடியும் வரையில் கழுகுகளாய் இருங்கள்" என்றார் ஆண்டவன். இந்தக் கழுகுகள்தான் திருக்கழுக்குன்றத்தில் இன்னமும் வருகின்றன.

பிடிவாதக்காரர்களான சம்புகுத்தனும் மாருத்தனும் சாட்சாத் சிவபெருமானே சொல்லியும் கேட்கவில்லை. சூரபன்மனும் அப்படிப்பட்ட பிடிவாதக்காரன்தான்.

இரணியனுடைய அறவுரையைக் கேட்ட சூரபன்மன் ஆலகாலம் போல் கொதித்தான். அவனது உடல் வியர்த்தது; இதழ்கள் துடித்தன; கண்கள் சிவந்தன. கைகொட்டிச் சிரித்தான். இரணியனைப் பார்த்து, "அறிவிலியே! நீ ஒரு சிறுவனின் ஆற்றலைப் பற்றியும், தூதனின் வீரத்தைப் பற்றியும், நான் செய்ய வேண்டுவது என்ன என்பது பற்றியும் சொன்னாய். இவற்றையெல்லாம் உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தது யார்? சொல். அவனை இப்பொழுதே கொல்

கிறேன். அவனை மட்டு மல்ல; அவனது குலத்தையே வேரறுக்கின்றேன், அது மட்டுமல்ல இன்னொரு முறை இப்படி ஏதேனும் பேசினால் உன்னையே இயமபுரத்துக்கு அனுப்பவும் தயங்க மாட்டேன்" என்று வெகுண்டுரைத்தான்.

இரணியன், 'விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்? தந்தைக்கு அழிவு காலம் வந்து விட்டது. அவர் இறப்பதற்கு முன் நாம் இறந்து விடுவது நலம்' என்று எண்ணினான். சூரபன்மனை வணங்கி, "அப்பா! சிறுவனாகிய நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் போருக்குச் செல்கிறேன், விடை கொடுங்கள்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். இரணியனின் சொல் சூரபன்மனின் சினத்தைத் தணித்தது. மகனைத் தழுவி மகிழ்ந்து விடை கொடுத்து அனுப்பினான்.

இரணியன் போர்க்கோலம் புனைந்து ஆயிரம் சிங்கங்கள் பூட்டப் பெற்ற தேரில் ஏறிப் போர்க்களம் சென்றான். ஆயிரம் தோழர்களும், ஆயிரம் சேனாதிபதிகளும், நாலாயிரம் வெள்ளம் சேனைகளும் அவனுடன் சென்றன.

இரணியன் போருக்கு வந்தபோது நாரதர் வீரவாகு தேவரிடம் தோன்றி, "இவன் சூரபன்மனின் மகன். பெரிய மாயாவி. இவனை வெல்ல உம்மையன்றி வேறு யாராலும் முடியாது" என்று கூறி மறைந்தார்.

முதலில் இரணியனுக்கும் நீலன் என்ற பூத சேனைத் தலைவனுக்கும் போர் நடந்தது.

நீலன் இரணியனை உதைத்து உருட்டி மிதித்தான். அதனால் இரணியனின் தலையும் மார்பும் பிளந்தன. அவன் வாயிலிருந்து உதிரம் கொட்டியது. அந்த நிலையில் அவன் ஒரு மாயா மந்திரத்தை உச்சரித்தான். இரணியனைப் போல் இன்னோர் உருவம் உண்டாயிற்று. அதனுடன் நீலன் பல வாறு திரிந்து போர் செய்தான். அம்மாய வடிவத்தின் தலையில் தண்டத்தால் அடித்தான் நீலன். அவ்வடிவம் ஆகாயத்துக்குச் சென்றது. நீலன் அதனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான். அந்த உருவம் மறைந்தது. இப்படியாக, அந்த உருவம் விண்ணில் செல்லும்; மண்ணில் வரும்; சேய்மையதாகும்; அண்மையதாகும்; முன்னே வரும்; பின்னே வரும். பல

வாகும். நீலன் சற்றுத் திகைத்தான். கடைசியில் 'இது மாயமே' என்று உணர்ந்தான். இதற்குள் பூமியில் விழுந்து கிடந்த இரணியன் அயர்வு நீங்கி எழுந்தான். நீலன் மீது நிக்கணைகளை விடுத்து உடம்பைத் தொளைத்தான். நீலன் சலித்துத் திகைத்து வருந்தினன்.

இரணியனின் மாயத்தைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் சினங் கொண்டார். முருகப் பெருமானைத் தியானித்துத் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு இரணியன் முன்பு வந்து ஞானப் படையை விடுத்தார். அதனால் இரணியனின் மாயை அழிந்தது. இருவருக்கும் உக்கிரமான போர் நடந்தது.

இரணியனின் வில், தேர், வச்சிர கவசம், சேனைகள் எல்லாம் அழிந்தன.

இந் நிலையில் அறிவாளியான இரணியன் யோசித்தான். 'சிற்றப்பா சிங்கமுகாசுரன் அழிந்து விட்டார்; தந்தையான சூரபன்மனும் அழியப் போகிருர். எல்லோரும் இறந்து விட்டால் பிதுர்க்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய திக்கடனும், நீர்க் கடனும் செய்வது யார்? அதற்கு ஓர் ஆள் இருக்க வேண்டாமா?' என்று எண்ணினன்.

''தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்து ஒக்கல் தான் என்றுங்கு
ஐம்புலத்து ஆறு ஓம்பல் தலை''

என்கிருர் திருவள்ளுவர். ஒரு கிருகஸ்தன் பிதிரர்கள், தெய்வம், உறவினர், விருந்து ஆகியோரைக் காக்க வேண்டும். இது வீட்டுத் தலைவனின் கடமை.

''மைந்தனைப் பெறு கின்றதும் மாசிலாப்
புந்தி அன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதும்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட
அந்தமில் கடன் ஆற்றுதற் கேயன்ருே?''

''அப்பா அம்மா நம்மைப் பெற்று வளர்த்ததெல்லாம் கடைசிக் காலத்தில் கடன் ஆற்றுவதற்காக அல்லவா? ஆயிரத்தெட்டு யுகங்கள் வாழ்ந்த அப்பா இறந்து விட்டால் என்ளும் தண்ணீரும் இறைப்பது யார்?'' என்று எண்ணிய ரணியன் திடீரென்று மறைந்து கடலில் மீனகப் போய் ட்டான்.

வீரவாகுதேவர் வெற்றிச் சங்கை ஊதினர். அவர் நினைத்தால் கடலை வற்றச் செய்து பாணம் விட்டு இரணியனைக் கொன்றிருக்கலாம். ஆனால் உயிருக்குப் பயந்து மீனாகப் போனவனைக் கொல்லுவது ஆண்மையல்ல என்று விட்டு விட்டார்.

இரணியன்தான் கடைசிக் காலத்தில் சூராதி அவுணர்களுக்குப் பிதுர்க்காரியம் செய்தான். இது போலவேதான் இராவணனுக்கு விபீஷணர் பிதுர்க்காரியம் செய்தார்; துரியோதனனுக்கு அவனை வென்ற தருமராஜரே செய்தார்.

மாண்டவர் மீண்டனர்!

போருக்கு ஆற்றாது இரணியன் கடலில் மறைந்த செய்தியை ஒற்றர்கள் சூரபன்மனிடம் சென்று தெரிவித்தனர். அதைக் கேட்ட சூரபன்மன் மனம் குன்றி நாணமடைந்தான். எவருடனும் பேசவே அந்த மாவீரனுக்கு வாய் எழவில்லை. அத்தருணம் அவன் மைந்தனாகிய அக்கினிமுகன் அவனிடம் வந்தான்.

அக்கினிமுகன் திக்குப் பாலர்களையும், சூரியன் தேரையும் திக்கஜங்களையும் வாட்டியவன். தாய் வயிற்றில் இருக்கும் போதே நெருப்பைக் கக்கியவன், சந்திரனைச் சிறை செய்தவன். அரியும் அயனும் ஊரும் கருடனையும் அன்னத்தையும் பிடித்து வந்து விளையாடியவன்.

"அப்பா! தூதாக வந்த வீரவாகு அவ்வளவு வலிமையுள்ளவனா? இதோ அவனையும் அவனுடன் வந்துள்ள சேனைகளையும் வென்று வருகிறேன். விடை தாருங்கள்" என்று சூரனை உத்தரவு கேட்டான் அக்கினிமுகன். சூரபன்மன் அவனுக்கு விடை தந்து அனுப்பினான்.

பாட்டியாகிய மாயை கொடுத்த வில்லையும் தெய்வாஸ்திரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு தேரில் ஏறிப் புறப்பட்டான் அக்கினிமுகன்.

யுத்த களத்தில் பூதசேனைகளும் அவுணர்களும் போர் செய்தார்கள்.

நவவீரர்களில் ஒருவராகிய வீரபுரந்தரர் ஊழித்தீயைப் போல் உருத்து, வில்லை வளைத்து அவுணர்களின் தேர்களை அழித்தார்; அவுண சேனாபதியான சோமகண்டனின் தலையை அறுத்தார்; அக்கினிமுகனுக்கு உயிர்த் துணைவனாக நின்ற மேகனையும் கொன்றார். அக்கினிமுகன் தானே நேரில் அவரை எதிர்த்துக் கணை மழை பொழிந்தான். அவருடைய தேரையும் வில்லையும் உடைத்து நூறு பாணங்களால் மார்பைத் துளைத்தான். அவுணர்கள் சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

வீர புரந்தரரின் வலிமை அழிந்ததைக் கண்ட அவரது துணைவர்களான நவவீரருள் வீரவாகு தவிர ஏனைய எழுவரும் அக்கினிமுகனை வளைத்துப் பாண மழை பொழிந்தனர். அதனால் அசுரனின் வில்லும் தேரும் அழிந்தன. வீரர்கள் அவன் மார்பில் ஆயிரம் கணைகளைச் செலுத்தினார்கள். அக்கினி முகன் வேறொரு தேரில் பாய்ந்தான். நவவீரருள் எழுவரையும் சினத்துடன் நோக்கி, "இத்துடன் அழியுங்கள்" என்று சிவப் படைக்கலத்தை எடுத்து வழிபட்டு விட்டான். அப்படைக் கலம் விரைந்து சென்றது. அதனை ஏழு வீரர்களும் கண்டு அக்கினிப்படை என்று எண்ணி, வருணப் படைக்கலங்களை விடுத்தார்கள். சிவப்படைக்கலம் அவற்றை விழுங்கி உலகம் அதிரச் சென்று எழுவருடைய உயிரையும் கொடியில் கவர்ந்து மீண்டது. நவ வீரரில் எழுவர் இவ்வாறு இறந்ததைக் கண்ட பூதரும் அமரரும் வெருவி இருந்தனர். வீரவாகுதேவர், பூத வீரர்களுக்கு அபயம் தந்து, அக்கினிமுகனை எதிர்த்தார். இருவரும் பலப் பல கணைகளை விடுத்துக் கடுமையாக அமர் புரிந்தனர். முடிவில் வீரவாகுதேவர் நஞ்சு பாய்ச்சிய கூர்மையான நூறு பாணங்களை விடுத்தார். அவை அக்கினி முகனுடைய மார்பைத் துளைத்தன. அக்கினிமுகன் அலறித் தேர் மீது சாய்ந்தான். அவன் மார்பிலிருந்து உதிரம் வெள்ளம் போல் பெருகியது. அவனது உயிர் போவதும் வருவதுமாக இருந்தது. ஒருவாறு தெளிந்த அக்கினிமுகன், இளமையில் தான் வழிபட்ட காளியை நினைத்தான். 'பகைவர்களுடைய போரில் நான் தோற்றால் அந்தத் தருணத்தில் உதவி செய்ய

வேண்டும்' என்று அக்கினிமுகன் அந்த நாளில் காளியிடம் வரம் கேட்டுப் பெற்றிருந்தான்.

அக்கினிமுகன் காளியை நினைந்ததும், அவள் சூலத்தையும் வாளையும் ஏந்திச் சிங்க வாகனத்தின் மீது வந்தாள். அக்கினிமுகனை அடைந்து."அஞ்ச வேண்டாம். உன் பகைவர்களாகிய பூதசேனைகளைக் கொல்வேன்' என்று அருளி, பூதர் அனைவரையும் அழிக்குமாறு முத்தலைச் சூலத்தை விடுத்தாள். அது தீயையும் புகையையும் சிந்திப் பல காளிகளையும் உண்டாக்கி விரைந்து சென்றது. வீரவாகுதேவர் காளியின் சூலத்தை நோக்கிப் பதினொன்கு கணைகளைச் செலுத்தி, அதைப் பொடியாக்கினார். காளி மிகவும் சினந்தாள், மற்றொரு சூலத்தை விடுத்தாள். அது ஆலகாலம் போல் கொதித்துச் சென்றது. வீரவாகுதேவர் ஆயிரம் கணைகளால் அதனைத் துணித்தார். காளி உள்ளம் கனன்று சிங்கவாகனத்தினின்றும் இறங்கிக் கூரிய வாளை எடுத்து வீரவாகு தேவரை வெட்ட வந்தாள். வீரவாகுதேவர் அவளுடைய எட்டுக் கரங்களையும் இடக் கரத்தால் பிடித்து, வலக்கரத்தால் மார்பில் ஓர் அறை அறைந்தார். காளியின் மார்பு கிழிந்தது; வாயும் மூக்கும் உதிரம் சொரிய மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தாள். ஆணவமும் வீரமும் அழிந்த அவள் நாணத்துடன் வீரவாகுதேவரின் ஆற்றலை வியந்தாள். கந்தப்பெருமானின் ஏவலால் வந்துள்ள வீரவாகுதேவரை எதிர்த்து யார்தான் வெற்றி காண முடியும்? வீரவாகுவிடம், "வெற்றி உமக்கே" என்று வாழ்த்திவிட்டுச் சிங்கத்தின் மீதேறித் தன் படைகள் சூழ்ந்து வரத் தனது இடத்துக்குச் சென்றாள் காளி.

அசுர காளி வீரவாகுதேவரை வாழ்த்தி அவரிடம் விடை பெற்றுச் செல்வதைக் கண்ட அக்கினிமுகாசுரன் மிகுந்த சினங்கொண்டு காளியை இகழ்ந்தான். "வீரவாகுதேவரை நானே கொல்வேன்" என்று சேனைகள் சூழத் தேரில் புறப்பட்டான். இருவரும் கோரமாகப் பொருதார்கள்,

இறுதியில் வீரவாகுவின் வீரபத்திராஸ்திரமானது அக்கினிமுகன் விடுத்த பிரமாஸ்திரத்தை விழுங்கி, அவனது தலைகளை வெட்டிக் கீழே தள்ளி உயிரையும் குடித்துவிட்டு வீரவாகுதேவரிடம் மீண்டது. அக்கினிமுகாசுரன்

யைக் கண்ட அமரர்கள் ஆனந்தக்கூத்தாடி ஆர்த்தார்கள்; வீரவாகுதேவரை வாழ்த்தினார்கள்.

அவுண வீரர்களையெல்லாம் கொன்று போர்க்களத்தின் நடுவே நின்ற வீரவாகுதேவரை பூதர்களும், இலக்கம் வீரர்களும் வந்து சூழ்ந்தார்கள். மூர்ச்சித்துக் கிடந்த வீரபுரந்தரரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். ஆனால் வீரவாகுதேவரின் தம்பியர்களான எழுவர் மட்டும் அங்கு காணப்படவில்லை. அவர்களைக் காணாது வருந்திய வீரவாகு, "மற்ற எழுவரும் எங்குற்றனர்?" என்று வினவினார்.

பூதவீரனான உக்கிரன், "நூறு யோசனைக்கு அப்பால் ஆலமர நிழலில் அவர்கள் மாண்டு கிடக்கிறார்கள்" என்றார். இதனைக் கேட்ட வீரவாகுதேவர் திடுக்கிட்டார். மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு அருகில் இருந்தோர் அனைவரும் உடன் வர ஆலமரத்தடிக்குச் சென்றார். அங்கே பிணக் குவியல்களின் மீது தம்பியர் எழுவரும் இறந்து கிடந்ததைக் கண்டார்; தம்பியர் எழுவரையும் எடுத்தணைத்துப் புலம்பினார். அவர் கண்கள் குருதிநீரைச் சொரிந்தன.

தம்பிமீர் தம்பிமீரென் றுரைத்திடும் தழுவிக் கொள்ளும்
எம்பிமீ ரென்னும்; ஐயோ! எங்ஙனஞ் சென்றீர் என்னும்;
வெம்பினேனென்னும் என்னை விட்டகன்றீரோ வென்னும்
நம்பினேன் உம்மை யென்னும் நானுமக்கயலோ வென்னும்

"நன்றாக இருக்கிறது உன் வீரம்! முருகவேளுக்கு இனி நான் என்ன சொல்வேன்?" என்று பற்பலவாறு கூறிக் கண்ணீர் விட்டுக் கவலையில் ஆழ்ந்தார் வீரவாகு. சிறிது போதில் மீண்டும் அவரை வீரம் பற்றிக் கொண்டது.

வடவைத் தீயைப் போல் வெகுண்டு, "என் தம்பியர் உயிரைக் கொண்டு சென்ற இயமனை இக்கணமே கொல்வேன். மார்க்கண்டேயர் உயிரைக் கவர வந்தபோது பட்ட உதையை மறலி மறந்தனன் போலும்? திருநீறும் கண்டிகையும் பூண்டு சிவநாமத்தை உச்சரிக்கும் உண்மையான சிவபக்தர்களிடம் செல்லக் கூடாது என்ற சிவாக்ஞையை அந்தக் ற்றுவன் மறந்தான் போலும்! ஆறுமுகப் பெருமானின் டியவர்களாகிய என் தம்பியரின் உயிர்களை இயமன்

எப்படித்தான் கவர்ந்து சென்றானோ?" என்று இயமனைச் சினந்தார்.

"நீறு முகத்தார் கண்டிகை பூண்டார் நிமலன்பேர்
கூறு முகத்தார் தம்புடை செல்லக் குலைகூற்றன்
ஆறு முகத்தான் அடியவர் ஆவி யகலத்தானே
சேறு முகத்தாழ் கரியை அடாதோ சிறுபுள்ளும்?"

வீரவாகுதேவர் வில்லையெடுத்து நாணை மீட்டினார். ஒரு பாணத்தை எடுத்து அதில் நகத்தினால், "கூற்றுவனே! என்னுடைய தம்பியர் உயிரைக் கொண்டு வா" என்று எழுதி விடுத்தார்.

பாணம் இயம லோகத்தில் போய் விழுந்தது. இயமன் எடுத்துப் பார்த்தான். வீரவாகுதேவர் விடுத்த பாணம் என்பதை அறிந்ததும், நடுநடுங்கினான்; "தூதர்களே! நவ வீரர்களில் யாரையாவது கொண்டு வந்திருக்கிறீர்களா?" என்று தூதர்களிடம் வினவினான். இயமலோகம் முழுவதும் தேடினார்கள் தூதர்கள். அங்கு காணவில்லை. ஏழு வீரர்களும் கைலாய மலையில் சூக்கும சரீரத்துடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் எழுவர் உயிரையும் இயமன் போர்க்களத்துக்குக் கொண்டு வந்து உடலில் சேர்ப்பித்தான்.

தூங்கி எழுந்தாற்போல் வீரர் எழுவரும் உயிர்த்தெழுந்தார்கள். வீரவாகுதேவர் பூதவீரர்களின் உள்ளம் எல்லையில்லா உவகை பூத்தது.

இயமன் வீரவாகுதேவரைத் தொழுது, "உங்கள் தம்பியர் உயிரை அடியேன் கவர்ந்து செல்வேனா? கைலை சென்றிருந்த அவர்களை இங்கு அழைத்து வந்தேன்" என்று வேண்டி அருள் பெற்றுச் சென்றான்.

திசை சேர்ந்த திக்குயானை

அக்கினிமுகாசுரன் இறந்ததையும், மாண்ட எழுவர் உயிர் பெற்றதையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ஒற்றர்கள் ஓடிச் சென்று சூரபன்மனிடம் நிகழ்ந்ததை உரைத்தனர். அதைக் கேட்ட சூரன், "மகனே! மகனே!" என்று கத அழுது துயரக் கடலில் ஆழ்ந்தான். இந்தத் துயர்ச் செய்தி

அறிந்த சூரனின் மனைவி பதுமகோமளை அழுது அரற்றி ஆற்றொணாத் துயரத்தில் மூழ்கினாள். இச் செய்தி நகரத்தில் பரவவே, வீரமகேந்திரம் முழுதும் அழுகையொலி பரவியது.

சூரபன்மனின் புதல்வர்கள் மூவாயிரர். அவர்கள், அக்கினிமுகன் இறந்ததையும் அதனால் சூரபன்மன் துயரக் கடலில் ஆழ்ந்திருப்பதையும் அறிந்து சூரபன்மனின் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள்; தந்தையை வணங்கினார்கள். "தந்தையே! இலக்கத்தொன்பான் வீரரிடம் போர் செய்ய அக்கினிமுகன் ஒருவனை அனுப்பினீர். மெலியராயினும் பலர் கூடினால் வலியரையும் வெல்லுவர் என்பதை நீங்கள் அறிந்ததில்லையா? அக்கினிமுகன் இறந்ததற்காகத் துயரப்பட வேண்டாம். நாங்கள் மூவாயிரம் பேர்கள் இருக்கிறோம். இன்னும் இரணியன் இருக்கிறான்; பானுகோபன் இருக்கிறான். இவ்வளவு பேர்கள் இருக்கும்பொழுது உங்களுக்கென்ன குறை? நால்வகைச் சேனைகள் அழிந்து விட்டனவே என்று கவலைப்படுகிறீர்களா? அந்தக் கவலையும் வேண்டாம். உங்கள் காலாட்படைகளுக்கு அழிவு இல்லை. இதுவரை போரில் இறந்த சேனைகளை இப்போதும் இருக்கும் நம்முடைய சேனைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் கடுகளவே மாய்ந்ததாகவும், மலையளவு மீதமிருப்பதாகவும் தெரியும்" என்று கூறினர்.

அவர்களுக்கு சூரபன்மன் விடை தந்து போர்க்களம் அனுப்பி வைத்தான். எண்ணில்லாத சேனைகளுடன் யுத்தப் பறையறிவித்துக் கொண்டு அவர்கள் போர்க்களம் அடைந்த போது அது கண்ட அமரரும் அஞ்சினார்கள்.

பூத சேனைகளுக்கும் அவுணப் படைகளுக்கும் பயங்கரப் போர் மூண்டது. போரில் அசுரர் பலர் மாண்டனர். எண்ணிறந்த பூதகணங்களும் இறந்தன.

விஜயன், ஜயன், இடபன், கரவீரன், அதிகோரன், அசலன், அதிகுணன், வாமனன், அந்தன், அகலிங்கன், அநகன், சதவலி, மாருதன், வருணன், சசிகண்டன் முதலாகிய ஆயிரவர் வீரவாகுதேவரிடம் விடைபெற்றுக் கந்தக் கடவுளைத் தியானித்து மூவாயிரவரை எதிர்த்துப் போருக்குச் சென்றனர்.

இரு தரத்தாரும் பொருதநின் இறுதியில் ஆயிரவரில் விஜயனைத் தவிர ஏனையோர் அனைவரும் வலியிழந்து தோற்றோடினார்கள்.

துணைவர்கள் தோற்று ஓடியதைக் கண்ட விஜயன், 'சூரபன்மன் குமாரர்கள் மூவாயிரவரையும் யானே கொல்வேன்' என்று வஞ்சினம் கூறினான். சிவபெருமான் கொடுத்த அழியாத வில்லை எடுத்து வளைத்து மூவாயிரவர் மீதும் பாண மழைகளைச் சொரிந்தான். அப் பாணங்களால் தாக்குண்டவரின் அங்கங்கள் அறுந்தனவெனினும் பிரம்ம தேவர் கொடுத்திருந்த வரத்தின் பலத்தால் அறுந்த அவயவங்கள் மீண்டும் வந்து கூடின.

அதனைக் கண்ட விஜயன் திகைத்தான். அவர்கள் பெற்றுள்ள வரத்தின் சிறப்பை உணர்ந்தான். முருகன் திருவடித் துணையின்றி இவர்களை வெல்லுவது அசாத்தியம் என்று உணர்ந்தான். முருகப் பெருமான் திருவடியைச் சிந்தித்து உள்ளம் உருகினான்; கண்களால் நீர் பெருக்கிய படியே கந்தவேளைத் தியானித்தான்.

ஆறுமா முகப்பிரான் அன்றி யிவ்விடை
வேறொரு துணையிலை மெய்ம்மை யீதெனத்
தேறினேன் அவனடி சிந்தை செய்தனன்
மாறிழி யருவிநீர் வழியுங் கண்ணினான்.

'உள்ளம் உருகினால் உடனுவார்' என்பது வேதமொழியல்லவா? பக்தி வலையிற்படும் அருள் வள்ளலாகிய ஆறுமுகப் பெருமான் அவன்முன் விண்ணில் தோன்றினார். "அன்ப! இம் மூவாயிரவரும் பிரம்மனிடம் வரம் பெற்றவர்கள். இவர்களைத் தனித் தனியாய்ப் போரிட்டு வெல்வது உன்னால் முடியாத காரியம். மூவாயிரவரையும் ஏககாலத்தில் ஒரே படையால் வீழ்த்த வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் இறப்பார்கள். இந்தா! இதுகால வயிரவப் படை. இந்தப் படையால் நீ அவர்களைச் சங்காரம் செய்" என்று கூறித் திவ்வியாஸ்திரத்தை விஜயனுக்குத் தந்து மறைந்தருளினார். விஜயன் மனம் மகிழ்ந்து அன்புடன் அப்படைக் கலத்தை பூஜித்து விடுத்தான். வயிரவப் படைக்கலம் விரைவாக வருவதை மூவாயிரவருள் ஒருவனான உன்மத்தன் கண்ட

"இந்தப் படைக்கலம் வந்து நம்மைத் தாக்குவதற்கு முன் ஒரு மாயப் படையினால் இவனை அழிப்பேன்" என்று எண்ணி மாயப் படையை விடுத்தான். விஜயன் விடுத்த வயிரவப் படை விரைந்து சென்று எங்கும் இருளைப் பரப்பியது. மாயப் படையை அழித்தது. மூவாயிரவரையும் ஒரு கணத்தில் கூண்டோடு அழித்து மீண்டது. தேவர்கள் விஜயன் மீது பூமழை பொழிந்தார்கள். பூதர்கள் சந்திரனைக் கண்ட கடல் போல் ஆரவாரித்தார்கள்.

மூவாயிரம் பகைவர்களை வெல்ல வழி காட்டிய முருகக் கடவுள் நமது புலன்களாகிய பஞ்சேந்திரியம் என்ற ஐந்தே பகைவர்களை வெல்லுவதற்கும் வழி காட்டுவார். அதனை நமக்கு உணர்த்தியருள வேண்டும் என்று நாம் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்துருக வேண்டும்.

வரத்தினர் மூவாயிரவரை வெல்லும்
வழிதனை யறிந்திலேன் என்று
சிரத்தையோ டுன்னைத் தியானித்த விஜயன்
திகைப்பறத் தந்திரம் உரைத்தாய்
உரத்தினர் ஐவர் என்னிடை யிருந்தே
ஓரஒட்டார் உன்னை அவரைத்
தரத்தினில் வெல்லும் தந்திரம் யாதோ
சாற்றுதி தணிகை நாயகனே

(தணிகைநாயகன் மாலை)

மூவாயிரம் புதல்வர்களும் ஒருசேர மாண்ட செய்தியைக் கேட்ட சூரபன்மன் சிங்காதனத்தினின்றும் நிலத்தில் வீழ்ந்து புலம்பினான். தனது ஆட்சி அதிகாரப் பிறை மங்கி மறையும் நாளும் வந்ததோ என எண்ணினான். அப்பொழுது சூரியனும் அஸ்தமித்தான்.

தலைமை அமைச்சன் தருமகோபன் சூரபன்மனிடம் வந்து வணங்கினான்.

"தானவேந்திரா! வருந்தாதீர்! இதுவரை பெற்ற வெற்றியை எல்லாம்விட உமது வருத்தமே தமக்குப் பெரிய வெற்றி என்று வானவர் கொக்கரிப்பார்கள். போர் முனையில் இறந்தவர்கள் தந்தையானாலும் புதல்வர்களேயானாலும் அதற் [illegible]ங்கிக் களர்வது ஆற்றல்மிக்க வீரர்களுக்கு அழகல்ல

"மூந்துறும் மாற்றலர் முனைவெம் போரிடைத்
தந்தையர் விளியினும் தமர்கள் மாயினும்
மைந்தர்கள் விளியினும் மான வீரர்கள்
சிந்தைகொள் வன்மையிற் சிறிதும் தீர்வரோ?"

"கவர்ந்து சென்ற உயிர்களைத் தர இயமன் இருக்கிறன்; உடலைப் படைத்துத் தர பிரம்மன் இருக்கிறன். எஞ்சியுள்ள நமக்கும் வலிமை இருக்கவே இருக்கிறது. எல்லாம் இருக்கும் போது ஏன் ஏங்க வேண்டும்?" என்று ஆறுதல் கூறினன்.

இயமனையும், பிரம்மனையும் ஆட்டிப் படைக்கும் ஆற்றல் இப்போதே தன் கைமீறிவிட்டது என்பதை சூரன் அறிவான். எனினும் தன் உடலில் உயிர் உள்ள அளவும் வருந்துவதில்லை என்று தெளிந்தான். "அமைச்சரே! இயமனைப்போல் நானே சென்று எதிரிகளை அழித்து வருகிறேன்" என்று கோபாவேசத் துடன் கூறினன். தருமகோபன் சூரபன்மனை வணங்கி, "அரசர்க்கரசே! தாங்கள் இங்கேயே இருங்கள். யானே சேனைகளுடன் சென்று பகைவர்களைக் கொல்வேன்" என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

போர்க்கோலம் பூண்ட தருமகோபன் புண்டரீகம் என்ற திக்கு யானை மீதூர்ந்து, பற்பல படைக் கலங்களைத் தாங்கி, போர் முரசறைய அவுண சேனைகளும் அமைச்சரும் சமுத்திரம் போல் சூழப் போர்க்களத்தையடைந்தான். அதனைக் கண்ட தேவர்கள் "மாவீரர் பலரை வென்றோம். எனினும் புற்றீசல் களாகக் கிளம்பிக்கொண்டேயிருக்கின்றனரே! இதோ யானை மீது மதயானையாக வருபவனை வெல்வதரிது" என்று அஞ்சி யோடினர்.

தருமகோபன் போர்க்களம் அடைந்ததும் பூதர்கள் அவனை எதிர்த்து ஆரவாரம் செய்தனர். பூதப் படைக்குப் பலியான அவுணர் தலைவர் அனைவரும் தருமகோபன் கண் முன் தோன்றினர். அவனது அஞ்சா நெஞ்சிலும் அச்சம் குடிகொண்டது. தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டான்.

அவுண சேனைகளும் பூத சேனைகளும் எதிர்த்துப் போராடின.

இலக்கம் வீரர்கள் போர் செய்து இளைத்தனர். அவு அமைச்சர்கள் முன்னிலும் பன்மடங்கு வீரத்தோடு வி

கின்றார்கள். அவர்களைக் கண்ட வீர மார்த்தாண்டர் வெகுண்டு எழுந்தார். அவர் ஒருவரது சீற்றம் பூதப் படை முழுவதற்கும் புத்துயிரூட்டியது. அவுணர்களைப் பூதர்கள் கொன்று குவித்தனர்.

தன்னுடைய படைகள் அழிந்ததைக் கண்ட தருமகோபன் சினந்து பூதர்கள்மேல் எண்ணற்ற கணைகளை விடுத்தான். அந்தப் பாணங்களின் தாக்குதலால் பூதர்கள் நடுங்கி மெலிந்தனர். புண்டரீகம் என்ற திக்கு யானை பூதர்களைத் துதிக் கையால் தூக்கி வீசியது. காலாலும், வாலாலும், தந்தங்களாலும் பூதரைச் சின்னாபின்னப்படுத்திக் கொன்று வீழ்த்தியது. பூதர்கள் அந்த யானையின்மீது மலைகளை எறிந்தனர்; சரமழை பொழிந்தனர். அந்தப் பாணங்கள் தைத்ததால் திக்கு யானையின் உடல் முழுதும் உதிரம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அந்தத் திக்கஜமோ சிறிதும் தளர்ச்சியடையாமல் பூத வீரர்களைத் தாக்கிக் கொன்றது.

வீர புரந்தரர் ஒரு வேலை எடுத்துத் தருமகோபன் மார்பை நோக்கி எறிந்தார். தருமகோபன் கதாயுதத்தை எடுத்து வீர புரந்தரர் மேல் எறிந்தான். அது வீர புரந்தரர் மார்பிற் பட்டதும், அந்த நிகரற்ற மாவீரரும் துன்பமுற்று நடுங்கி விம்மி வருந்தினார்.

இக் காட்சியைக் கண்ட வீரவாகுதேவர் மனத்தினும் விரைந்து தருமகோபன் முன்னே வந்தார். தருமகோபன் வீரவாகுவின் மீது செலுத்திய பாணங்கள் அவரது திருமேனியில் பட்டு, இரப்பவர்க்கு ஈயாது கரந்து, இரவாத செல்வர்கட்கு ஈந்த பொருள் போலப் பயனின்றிக் கூர் மழுங்கி வீழ்ந்து அழிந்தன. வீரவாகு தேவர் சினந்து ஒரு வேலை எடுத்து விடுத்தார். அது தருமகோபன் விடுத்த கணைகளையெல்லாம் அழித்துக்கொண்டு அவனது மார்பைத் துளைத்துச் சென்றது. தருமகோபன் மார்பினின்றும் உதிரம் வெள்ளம் போல் பெருக்கெடுத்தது. 'ஓ' என்று அலறி வீழ்ந்து மூர்ச்சித்தான் தருமகோபன். அவனது நிலைமையை உணர்ந்த திக்கு யானை ஆர்த்து அசைந்தோடி வந்து வீரவாகு தேவரின் தேரைத் தன் கோடுகளினால் தாக்கியது. ஓர் இரும்புலக்கையால் வீரவாகு [illegible] தேர்ப் பாகனை அடித்துக் கொன்று தேரையும்

அழிந்தது. வீரவாகு தேவர் பிறிதொரு தேரின் மீது பாய்ந்து யானையின் துதிக்கையை ஒரு கரத்தாற் பற்றி மற்றொரு கரத்தால் அதன் கன்னப் பிரதேசத்தில் அறைந்து வெகு தூரத்துக்கப்பால் செல்லும்படி வீசி யெறிந்தார். யானை விண்ணுலகுக்கு எழும்பி மீண்டும் போர்க்களத்தில் வந்து விழுந்தது.

மூர்ச்சை தெளிந்த தருமகோபன் மீண்டும் போர் தொடங்கினான். வீரவாகு தேவர் மீது குலிசப் படையை வீசினான். அதனை அவர் கையினாற் பற்றித் தருமகோபனுடைய மார்பில் அடித்தார். திருவடியால் அவனை ஒரு தரம் உதைத்தார் ஆயுதங்களுக்கு இல்லாத ஆற்றல் அவரது திருமேனி அவயவங்களுக்கே இருந்தன போலும்! தருமகோபன் உயிர் துறந்தான்.

மயக்கம் தெளிந்து உயிர்த்து மெல்ல எழுந்த திக்குயானை தருமகோபன் மாண்டதைக் கண்டது. அவனது மார்பில் தன் சக்தியையெல்லாம் திரட்டிப் போர் செய்து கடமையைச் செலுத்திவிட்டது. இப்போது அது வீரவாகுவை வணங்கி, "எம்பெருமானே! கோபம் கொள்ளாமல் சிறியேன் சொல்வதை அருள் கூர்ந்து கேட்டருள வேணும். நான் திக்கஜம். திசையைக் காவல் செய்பவன். கீழ் மகனாகிய இத் தருமகோபன் இட்ட சிறையில் பல நாட்கள் வருந்தினேன். அவனுக்கு வாகனமாகி இதுவரை சுமந்து வந்தேன். அவனுடைய ஏவல் பலவற்றைச் செய்து வந்தேன். இன்றோடு நீசன் சேவகம் முற்றுப் பெற்றது. உய்வு பெற்றேன்" என்று மகிழ்ந்து கூறியது.

"இனி நீ உன்னுடைய திக்குக்குச் சென்று காவற் பணி புரியலாம்" என்று வீரவாகு தேவர் அதற்கு விடை கொடுத்தார்.

திக்கு யானை தன் இருக்கை சேர்ந்தது.

மன்னுன மாவீரன்

தருமகோபன் இறந்த செய்தியைக் கேட்ட சூரபன்மன் அறிவிழந்து ஓவியம் போல் கிடந்தான்.

மன்னன் சூரபன்மன் மயங்கியிருந்தபோது தூதர் சிலர் இளவரசன் பானுகோபனை அடைந்தனர். "அரச குமார! முன்பு நீங்கள் விடுவித்த மாயப் படைக்கலத்தால் நன்னீர்க் கடலில் வீழ்த்தப் பெற்ற வீரவாகு தேவர் முதலியோரை முருகன் பாசறையிலிருந்து கொண்டே வேலால் மீட்டார். அக்கினிமுகன், மூவாயிரவர், தருமகோபன் ஆகியோரும் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் போரில் மடிந்தாயிற்று. இரணியனும் மீளுகி ஒளித்தான். இவற்றை யெல்லாம் கேட்டுத் தங்கள் தந்தையாரும் வெந்துயர் கொண்டுள்ளார்" என்று கூறினார்கள்.

பானுகோபனுக்கு அவமானமும் ஆத்திரமும் ஆருத் துயரும் ஒருங்கே பொங்கி வந்தன. 'நமது பெரு வாழ்வுக்கு இறுதி வந்துவிட்டது போலும்' என்று எண்ணினான். ஒருவாறு தன்னைத் தெளிவித்துக்கொண்டு தந்தையையும் தெளிவிக்க நினைந்தான். அவன் மனத்தில் ஒரு தெளிவு பிறந்தது. முருகனை வெல்வது சாத்தியமல்ல என்று தெளிந்து அதனையே தந்தைக்கும் எடுத்துச் சொல்வதற்காக விரைந்தான்.

"நான் நன்னீர்க் கடலில் மூழ்கடித்தவர்களை கொடியில் மீட்ட முருகனின் சக்தியை இன்னமும் தாழ்த்தி மதிப்பிட லாகாது. அதிகம் சொல்வானேன்? தாங்களே முதல் நாள் அந்தப் பாலகனோடு போர் புரியச் சென்றபோது வில்லம்புகளை இழந்து தோற்று வந்தீர்கள் அன்றோ? இன்னமும் முருக னுக்குக் கோபம் வரவில்லை. அவன் சினமுற்று விட்டால் அதனைத் தாங்குவதற்கு எவரால் முடியும்? மாயோன் சக்கரத்தை மாலையாகத் தரித்த தாரகனையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் அழித்த வேற்படையை எதிர்ப்பவர் யாவர்?

"அப்பா! முருகன் முனிந்தால் அண்டங்கள் அனைத்தை அழிப்பான். அவனுடைய தூதனுகிய வீரவாகுவை வதுகூட அரிதுதான். நடக்கக்கூடிய காரியத்துக்குத்

தான் பெரியோர்கள் நீண்ட நாட்களாயினும் முயற்சி செய்வார்கள். இயலாத செயலில் அறிவுடையோர் ஈடுபட மாட்டார்கள்.

"நெடிது பற்பகல் செல்லினும் நிரம்புவ தொன்றை
இடை விடாமலே முயன்றுபெற் றிடுகின்ற தியற்கை;
உடல்வ ருந்தியும் தங்களால் முடிவுறு ஒன்றை
முடியு மீதெனக் கொள்வது கயவர்தம் முறையே"

"அப்பா! வலிமை மிக்க புதல்வர்களை இழந்து விட்டீர்கள். உங்களுக்கும் எனக்கும் குறி பார்த்து நிற்கிறான் இயமன். போர் என்றால் புறம் கொடுப்பவன் அல்லன் நான். இன்று உங்களிடம் இப்படியெல்லாம் பேசுவதால் போருக்கு அஞ்சினேன் என்று எண்ணிவிடாதீர்கள். நீங்கள் இன்னும் பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்னும் ஆசையால் இவற்றைச் சொன்னேன். தேவரைச் சிறை விடுத்து உய்வு பெறுவோம்" என்று கூறினான்.

சூரபன்மனுக்கு அழிவுகாலம் நெருங்கி விட்டபடியால் அறிவு பிறக்க மறுத்தது. பானுகோபன் கூறியவற்றைக் கேட்டுச் சினமே யடைந்தான் சூரபன்மன். "இந்த உலகில் நிலைத்து நிற்கக் கூடியது புகழ் ஒன்றுதான். இப்பொழுது நான் எதிரிகளுக்குப் பயந்து தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவித்தால் என்னை யார் மதிப்பார்கள்? சூரன் என்று பேர் பெற்ற நான் என் சூரத்தனத்தை ஒருபோதும் இழக்க மாட்டேன். பிடித்த சிறையை ஒருபோதும் விடமாட்டேன். நிலையற்ற வாழ்வை எண்ணி அழியாப் புகழை இழந்துவிட மாட்டேன். உயிரை விட்டாலும் விடுவேனேயன்றி அதிகாரத்தை விடமாட்டேன். மகனே! நீ போருக்கு அஞ்சி விட்டாய். நீ உன் வீடு சென்று நிம்மதியாய் உறங்கு. நானே போருக்குச் செல்கிறேன்" என்றான் சூரபன்மன்.

'சரி, இது விதியின் தவிர்க்க முடியாத போக்கு. தந்தையைத் தடுப்பது சாத்தியமல்ல' என்று எண்ணிய பானுகோபன், தந்தையுடன் உறுதுணையாக நின்று போர் புரிய முடிவு செய்து கொண்டான்.

"அப்பா! நான் அறிவில்லாமல், ஏதேதோ கூறிவிட்டேன் அந்தப் புன்மொழியை மனத்தில் கொள்ளாமல் பொறு

வேண்டும். தாங்கள் இப்போது போருக்குச் செல்ல வேண்டாம். நானே சென்று நம் நகரத்தை அழிக்கும் பூத கணங்களையும், வலிமை மிக்க வீரவாகு தேவரையும் வெல்ல முயல்வேன்" என்று கூறிப் புறப்பட்டான்.

பானுகோபன் பொன் தேரில் ஏறிப் போருக்குப் புறப் பட்டான். நால்வகை அவுணச் சேனைகளும் வந்து சூழ்ந்தன. போர்ப் பறைகள் முழங்கின. தேர்களில் ஏற்றியிருந்த கொடிகள் சூரிய மண்டலத்தை மறைத்தன. போர்க்களத்தை அடைந்த பானுகோபன் அங்கே இறந்து கிடந்த தம்பியரைக் கண்டு எல்லையில்லாத துன்பமுற்றான். துயரம் வெஞ்சின மாயிற்று. "பூதர்களையும் வீரவாகுவையும் கொல்வேன்" என்று சபதம் கூறினான்.

அவுண சேனைகளும் பூதசேனைகளும் போர்க் களத்தில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்து அமர் புரிந்தன. அவுணர்கள் அழிவதைக் கண்ட பானுகோபன் சினமுற்றுச் சரமழை பொழிந்து பூதர்களைச் சின்னாபின்னம் செய்தான். பூதர்கள் மனம் பதைபதைத்துத் தோற்று ஓடினார்கள்.

வீரவாகு தேவர் முருகவேளைத் தியானித்து முன்னணிக்கு வந்து சேர்ந்தார். வில்லை வளைத்துக் கணை மழை பொழிந்து அவுணச் சேனைகளை யழித்தார். அதைப் பார்த்த பானுகோபன் வீரவாகு தேவர் திருமுன் வந்து, "தூதனே! உன்னைக் கொல்வதாகச் சபதம் செய்து வந்திருக்கிறேன். நீ இங்கிருந்து உயிருடன் திரும்பிச் செல்ல முடியாது" என்று சூளுரைத்து ஆயிரம் கணைகளை விடுத்து அவர் மார்பைத் துளைத்தான். அதனால் சிறிது கிலேசமுற்ற வீரவாகு தேவர், பானுகோபன் புயத்தில் ஆயிரம் கணைகளை விடுத்தார். பானுகோபன் நூறு கணைகளை விடுத்து வீரவாகு தேவரின் வில்லைத் துணித்தான். வீரவாகு தேவர் ஒரு வேலாயுதத்தை எடுத்துப் பானுகோபன் நெற்றியை நோக்கி எறிந்தார். பானுகோபனின் நெற்றியைத் துளைத்தது வேல். ஒரு கணம் பானுகோபன் அறிவிழந்து நின்றான். வீரவாகு தேவர் வாயு, அக்கினி, சூரியன், பிரமன், விஷ்ணு அஸ்திரங்களை ஏவினார். பானு கோபனும் அதே தெய்வப் படைக்கலங்களை ஏவி அவற்றின் ...க்கை மாற்றினான்! 'மாயையினாலேயே வீரவாகு தேவரை

வெல்ல வேண்டும்' என்று கருதி, வீரவாகு தேவருக்கு நாற்புறமும் தேருடன் மாயமாக மறைந்தே சுற்றி வந்து கணை மழை பொழிந்தான். வீரவாகு தேவர் ஞானஸ்திரத்தை விடுத்தார். ஞானம் வந்தவுடன் மாயை தானே ஒழிந்தது. பானுகோபன் மாயை ஒழிந்து விண்ணில் வெளிபட்டு நின்றான்.

அவனை நோக்கிய வீரவாகுதேவர் "வஞ்சகனே! இனி நீ என்னிடமிருந்து தப்ப முடியாது. உன்னை நான் இங்கேயே கொல்வேன்" என்று கூறித் தேருடன் ஆகாயத்தில் சென்று கணைகளைச் சொரிந்தார். நீரும் நெருப்பும் மாறிப் போராடுவது போல் இருவரும் போர் செய்தார்கள். அவர்களுடைய தேர்கள் இரண்டும் ஓர் இமைப் பொழுதினுள் ஆயிரத்து நூறு கோடி சாரிகைகள் திரிந்தன. அவர்கள் விடுத்த பாணங்கள் உலகெங்கும் திரிந்தன. இவர்களுடைய போரால் கடல்கள் வற்றின; மேகங்கள் கரிந்தன; திக்கஜங்கள் எரிந்தன; உடுக்கள் பொரிந்தன; அண்டங்கள் வெசித்தன. அமரரும் ஏனோரும் இறும்பூதுற்று, "இவரைப் போல் போர் செய்தவர் யாவருளர்? இவருக்கிணை யாவருளர்" என்று புகழ்ந்தார்கள்.

பானுகோபன் கடும் கோபம் கொண்டு பிரம்மன் முன்னாளில் தனக்கு அளித்த வேற் படையையெடுத்து விடுத்தான். அதனைத் தடுப்பதற்காக வீரவாகுதேவர் ஆயிரங் கோடி பாணங்களை ஏவினார். அந்தப் பாணங்களை அழித்த பிரம்மாஸ்திரம் விண்வழியே விரைந்து வந்தது. வீரவாகு தேவர் கந்தக் கடவுளைத் தியானித்து சிவபெருமான் தந்த வாட் படையை எடுத்து வீசினார். அது பிரம்மாஸ்திரத்தை விழுங்கியதைக் கண்டு, தேவர்கள் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். வீரவாகுதேவர் வாளை உறையில் இட்டார். பானுகோபன் வாளை உருவிச் சிங்க ஏறுபோல் பாய்ந்து வீரவாகுதேவரின் வில்லைத் துணித்தான்.

வீரவாகு உருத்திரரைப் போல் உத்தண்டமாகச் சினந்தெழுந்தார். தமது வாளை எடுத்து எதிர்த்துப் போர்புரிந்தார். அக்கினியும் இயமனும் போராடுவதைப் போல் அவர்க இருவரும் வாட் போர் செய்தனர். கால் கைகளைத் துணிக

குறி வைத்து வாளை வீசினார்கள். சூறைக் காற்று போல் சுற்றினார்கள். பானுகோபன் தான் கற்ற வாள் வித்தையின் வலியால் வீரவாகு தேவருடைய வாளை விலக்கி அவருடைய தோளில் வெட்டினான். அவருடைய தோளினின்றும் உதிர வெள்ளம் பெருகியது. பானுகோபன் செருக்குடன் நின்றிருந்தான். வீரவாகுதேவர் வேலாயுதக் கடவுளைத் தியானித்து வலிமை முழுவதையும் திரட்டி வாளை வீசி பானுகோபனுடைய வலத் தோளைத் துணித்தார். வெட்டுண்ட வலக்கையோடு சேர்ந்து விழுகின்ற வாட் படையை இடக் கையாற் பறித்த பானுகோபன் அடங்காத கோபத்துடன் எதிர்த்துப் போர் செய்ய முயன்றான். வீரவாகுதேவர் அவனது இடத் தோளையும் வெட்டினார். பானுகோபன் மாயப் படையை விட நினைத்தான்.

நினைப்பு நினைப்பாகவே முடிந்ததேயன்றி நடப்பாக மாறவில்லை. வீரவாகுதேவர் பானுகோபனது தலையை அநாயாசமாக அறுத்தெறிந்தார். பானுகோபனுடைய தலையும் புயங்களும் உடம்பும் மண்ணில் வீழ்ந்தன. அளவற்ற ஆற்றல் பொருந்திய மாவீரனின் உடல் ஆற்றலையெல்லாம் இழந்து வெறும் சவமாக மண்ணில் சாய்ந்தது. மண்ணுலகை கொண்டவன் மண்ணோடு மண்ணாயினான். கதிரவனையும் கலங்கச் செய்த அவுண குலச் சிம்மத்தின் அழிவு கண்டு முனிவரும் தேவரும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கினர். வீரவாகுதேவர் மீது பூமழை பொழிந்தனர். அரக்கர் குலச் சூரியன் அஸ்தமித்ததுடன் கதிரவனும் பன்னாட்களாக உள்ளூரக் கொண்டிருந்த கவலை தீர்ந்து நன்று ஜொலித்தான்.

புத்திர சோகம்

சூரன் தந்த அதிசூரனாகிய அரசிளங்குமரன் பானுகோபன் வீர சுவர்க்கம் எய்தியதும் வீரவாகுதேவர் ஆகாயத்திலிருந்து மண் தலத்துக்கு வந்தார். துணைவர்களை நோக்கி, "மாயங்கள் செய்த பானுகோபன் அழிந்தான். நமது சபதம் முடிந்தது. நாம் சேனைகளோடு சென்று முருகவேளைச் சேவிப்போம்" என்று மன நிறைவுடன் கூறினார்.

பூதர்கள் ஜபசங்கம் ஊதிக்கொண்டு பாசறை சென்றடைந்தனர். அவ்வளவுக்கும் காரணமாயிருந்தும், அவ்வளவிலிருந்தும் ஒதுங்கியிருந்த முருகப்பெருமானின் கழலிணைகளில் பலமுறை பணிந்து எழுந்தனர். முருகப்பெருமான் தம்பியை அணைத்துக் கொண்டார். அப்போது அததவயோகநாதனின் கண்களிலிருந்தும் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகிற்றும். "தம்பி, வீரவாகு! உன் வீர பராக்கிரமம் கண்டு நாம் மகிழ்ந்தோம். உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?" என்று அருளிக்கேட்டார் ஆறுமுகப் பெருமான்.

வீரவாகுதேவர் முருகப் பெருமானிடம் இந்திர பதவி கேட்பாரோ, பிரம்ம பதவி கேட்பாரோ, குபேரப்பதவி கேட்பாரோ, விஷ்ணு பதவி கேட்பாரோ என்று அப்போது இந்திரன், பிரமன், குபேரன், விஷ்ணு முதலியோர் நடுங்கிக் கொண்டு நின்றார்களாம். ஆனால் வீரவாகு அப்படியெல்லாம் கேட்டு விடுவாரா? அவர் என்ன கேட்டார்?

"கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்;
மேலை இந்திரன் அரசினைக் கனவிலும் வெஃகேன்;
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்
சால நின்பதத் தன்மையே வேண்டுவன் தமியேன்"

"செல்வத்தினால் அல்லல் விளையும்; ஆதலால் குபேர சம்பத்து எனக்கு வேண்டாம்" என்று வீரவாகுதேவர் கூறியதைக் கேட்ட குபேரன், நிம்மதியாய்ப் பெருமூச்சு விட்டான். 'இந்திரலோக ஆதிபத்தியத்தைக் கனவிலும் கருத மாட்டேன்' என்று அவர் கூறியதைக் கேட்ட இந்திரன், "பிழைத்தேன்" என்று ஆசுவாசம் செய்து கொண்டான். பிரம, விஷ்ணுக்களின் பதவியும் வேண்டாம் என்று கூறிய வீரவாகு, அயனுக்கும் திருமாலுக்கும் விச்ராந்தி தந்தார். "தேவரீர் திருவடியில் என்றும் மாறாத அன்பு வேண்டும்" என்று அவர் வேண்டியபோது அமரர் அனைவரும் உருகி விட்டனர்.

இறைவன் திருவடிகளிடத்து மாறா அன்பு பூணுவதைவிடப் பெரும் பதவி தருவது ஒன்றுமில்லை. ஆன்மாவாகிய கொடிக்கு இறைவனுடைய திருவடியே கொழுகொம்பாகும். இறைவனடி சேர்ந்தார்க்கே துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமும் உண்டாகும். இறைவனடி சேர்ந்தாரே பிறவிப் பெ

நீந்துவர்; இறைவனடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடர் எய்தாது எனத் தமிழ் மறை கூறும்.

காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்ந்தெனைக் காத்தருளாய்

என்பது கந்தரலங்காரம்.

வீரவாகுதேவர் கேட்ட இந்த வரம் முத்தியைக் காட்டிலும் சிறந்தது. "உதிக்காது உடையவர் திருவடி பக்தி. உதித்தால் அதுவே முத்தி" என்று பிரகலாதன் தமக்கே சொல்லிக் கொண்டார். வீரவாகுவோ அதனை முத்தியிலும் பெரிதாகக் கருதினர். "அடியேன் உய்யும் பொருட்டு பக்தி என்ற வரம் தாருங்கள்" என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

"தம்பி! உனக்கது தந்தனம்" என்று அருளிச் செய்தார் முருகப் பெருமான்.

"அந்த நல்வரம் முத்தியின் அரியதொன் றதனைச்
சிந்தை செய்திடு தவத்தரும் பெறுகிலர்; சிறியேன்
உய்ந்தி டும்வகை அருள்செய வேண்டுமென் றுரைப்ப
எந்தை கந்தவேள் "உனக்கது புரிந்தனம்" என்ருன்.

மற்றைய துணைவர்கள் யாவர்க்கும் முருகக் கடவுள் நல்லருள் புரிந்து இருக்கை போக விடை கொடுத்து அனுப்பினர். வீரவாகுதேவரும் மற்றவர்களும் அவரவர் உறைவிடங்களுக்குச் சென்ருர்கள்.

தியங்கித் தயங்கி அவுண தூதர்கள் பானுகோபன் வதைபுண்ட செய்தியைச் சூரனிடம் கூற அசுரேந்திரன் உடலெல்லாம் வியர்த்து அறிவு சோர்ந்து மயங்கினன். அக்கணத்தில் அவன் உயிரே ஊசலாடியது. மாண்டவன் போல் வீழ்ந்தான். பின்னர் ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து பானுகோபனை நினைந்து. நினைத்துப் பலப் பல கூறிப் புலம்பினன்.

"புத்திரர்கள் பலர் இறந்தும் நீ ஒருவன் இருக்கின்ருய் என்று உள்ளத்தை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தேன். உன்னையே உற்ற துணை என்று கருதினேன். உற்ற துணையாகத்தானே நீயும் எனக்கு நன்மொழி கூறினாய். ஆனல் உனது அறிவுரையைக் கேளாமல் கெட்டேன். உனைப் பலி கொடுத்தேன். உங்களை யெல்லாம் இழந்தபின் இப்போது மட்டும் தருமத்தைப் பின்பற்றித் தப்பப் போவதில்லை. ருக்குச் செல்லத்தான் போகிறேன்.

"கண்மணி! உனக்கு அஞ்சி எப்பொழுதும் உன்னையே மலரேந்தி வழிபட்ட தேவர்கள் இப்பொழுது மகிழ்ந்தனரோ? உனக்குப் பயந்து துயிலாது உழன்று கொண்டிருந்த திருமால் இனி நன்றாக சேஷசயனத்தில் உறங்குவான். சிறு வயதில் நீ சிறை பிடித்த சூரியனும் மகிழ்ச்சியுடன் வானில் சஞ்சாரம் செய்வான். என் கண்மணியே! மந்திரிகளும் மற்றப் புதல்வர்களும் மாண்டு என்னை ஆறாத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியபோது நீதான் என் துயர் துடைக்க இருந்தாய். அண்டங்களை யெல்லாம் ஆளும் நான் என் கண்ணீரைத் துடைக்க யாரு மில்லா அவலமாகி விட்டேன். இன்னமும் நான் இறக்க வில்லையே! பரமேசுவரனலைறி எனக்கு அழிவு கூடாது என்று வரம் பெற்றேனே! அதற்கான தண்டனையாகவே இன்னமும் உயிர் வாழ்கிறேனு?" என்று புலம்பி அழுதான் சூரபன்மாசுரச் சக்கரவர்த்தி.

போர்க்களத்தில் இறந்து கிடந்த பானுகோபனின் உடலை அவுணர்கள் சூரபன்மன் முன் கொண்டுவந்து கிடத்தினர்கள். உயிரற்ற மகனின் உடலைக் கண்ட சூரனின் ஆவேசம் மிகுந்தது. "மகனே! உன்னைக் கொன்ற அந்த வீரவாகுவைக் கொன்றாலன்றி என் மனம் அமைதியுறாது"என்று கூறுரைத்துத் தேம்பினுன். சூரனின் ராணியான பதுமகோமளையின் ஆறாத் துயரை எப்படி விவரிப்பது?

அரண்மனையில் மட்டுமின்றி வீரமகேந்திரமெங்கும் புலம்பல் ஒலி மிகுந்தது. கணவன் இறந்ததற்காகப் பல அரக்கிகள் அழுதார்கள். உடன் பிறந்தவன் போய் விட்டானே என்று பல ராட்சஸிகள் அழுதார்கள். இப்போது மகாராஜனின் அரண்மனையிலேயே பெரிய மரணம் நேர்ந்து விட்ட படியால் அரக்கிகள், 'நம் வீட்டிலும் அழுது அரசனின் அரண்மனையிலும் போய் அழ வேண்டாம். ஒரேயடியாக அரண்மனைக்கே போய்ச் சேர்ந்து அழுவோம்' என்று கருதினர்கள். வீரமகேந்திரபுரத்திலுள்ள பெண்கள் எல்லாரும் அரண்மனைக்குச் சென்று சூரபன்மனின் மனைவி பதுமகோமளையைக் கட்டிப் பிடித்து அழுதார்களாம்.

சூரபன்மன் ஒருவாறு தேறினுன். "எதிரிகள் யாவரையு இன்றைக்கே கொல்வேன். அவர்களுடைய உதிரத்

சொரிந்து ஒரு வேள்வியைச் செய்து இறந்து கிடக்கும் என் மகனை எழுப்புவேன். அவனுடைய உடம்பை ஓரிடத்தில் சேமித்து வைத்துப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வாருங்கள்" என்று அவுணர்களுக்கு உத்தரவிட்டான் சூரபன்மன்.

எனினும் அன்றைய மன நிலையில் தானே அன்று போருக்குச் செல்வது பலன் அளிக்காதோ என்றும் சூரன் கருதினன் போலும். சில தூதர்களை அழைத்தான்.

"தூதர்களே! நம் எதிரிகளை எனது தம்பி சிங்கமுகனுக்கு இரையாக்குவேன். நீங்கள் ஆசுர நகரம் சென்று என் அருமைத் தம்பியை அழைத்து வாருங்கள்"

தூதர்கள் மனோ வேகமாய் வடக்குக் கடலில் உள்ள ஆசுர நகரம் சென்று சிங்கமுகனைத் தொழுது நிகழ்ந்த வற்றையெல்லாம் கூறி, சூரபன்மனின் கட்டளையையும் தெரிவித்தார்கள். அவற்றைக் கேட்ட சிங்கமுகன் பொங்கியெழுந்தான். தூதர்களை நோக்கி, "எனது சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று உத்தரவிட்டான். அதன்படி நால்வகைச் சேனைகளும் விரைந்து வந்து அவனைச் சூழ்ந்தன. சேனுதிபதிகளும் வீரர்களும் சூழச் சிங்கமுகன் தேர் ஏறி வீரமகேந்திரபுரம் புறப்பட்டான். ஒரு நாழிகைப் பொழுதுக்குள் விண் வழியாக வீரமகேந்திரபுரம் வந்தடைந்தான். மாபெரும் வீரனுகிய அவனது வருகையைக் கண்ட தேவர்கள் அச்சத்தினுல் கலக்கமடைந்தனர்.

சிங்கமுகன் சமருக்கு ஏகினுன்

கந்த புராணத்தில் சிங்கமுகன் வதம் ஒரு சிறந்த பகுதி. சிங்கமுகனுக்கு ஆயிரம் தலைகள்; இரண்டாயிரம் கைகள்; ஆன்மாக்களின் சுபாவம் எப்படியிருக்கிறது என்று ஆராய்ந்தால் ஒன்றுபோல் இன்னொர் ஆன்மா இருப்பதில்லை. ஒரே தாய் தந்தையர்க்கு நான்கு பிள்ளைகளும் நான்கு விதமாக இருக்கின்றனர். ஆனுல் மரத்தில் பழுக்கின்ற பழம் அப்படியில்லை. ஒரு மரத்தில் பச்சரிசி மாங்காய் இனிப்பாக இருக்கிறதென்ருல், அந்த மரத்தில் காய்க்கும் எல்லாக் காய்களும் க்கும்.

மனிதன் அப்படியில்லை. ஒரே தாய் தந்தையருக்குப் பிறந்தவர்களில் ஒருவன் திருடனாக இருப்பான்; வேறொருவன் தர்மவானாக இருப்பான். ஒரே தாய் தந்தையருக்குப் பிறந்த சூரன்—சிங்கமுகன் இவர்களிடையே இத்தகைய குணசித்திர வித்தியாசத்தைக் காண்கிறோம். சூரன் முற்றிலும் தீயவன். சிங்கமுகனுக்கோ நீதி தெரியும். ஆனால் அதைக் கையாள முடியவில்லை. பாவம் என்று தெரிந்தும் அந்தச் செயலையே செய்வான். முருகப் பெருமானின் பிரபாவங்களைச் சூரபன்மனிடம் சிங்கமுகனைப் போல் வேறு எவரும் எடுத்துச் சொல்லவில்லை. அவ்வளவு எடுத்துச் சொல்லியும் பயனில்லாமல் போகவே, அவனே முருகனிடம் போருக்குத் தயாராகி வந்து விட்டான்.

ஆன்மாக்களுக்கு மூன்று மலங்கள் உண்டு. ஆணவ மலம், கன்ம மலம், மாயா மலம் என்று அவற்றுக்குப் பெயர். ஆணவ மலம் இயல்பாக இருப்பது. இடையிலே வருவது கன்ம மலமும் மாயா மலமும். ஆணவ மலத்தைப் போக்கவே இவை இடையில் வருகின்றன. தேரை ஓட்ட வேண்டுமானால் சன்னமும், மிதிக்கின்ற சறுக்கு மரமும் வேண்டும். சறுக்கு மரமாக இருப்பது கன்ம மலம். மூங்கில் சன்னமாக இருப்பது மாயா மலம். இந்த இரண்டு சாதனங்களைக் கொண்டு ஆணவ மலம் செயல் படுகிறது. சூரபன்மன் ஆணவ மலம். சிங்கமுகன் மாயா மலம்; தாரகாசுரன் கன்ம மலம்.

சூரபன்மனுக்கு உற்ற துணையாக இருந்தவர்கள் எல்லோரும் அழிந்து விட்டார்கள். சிங்கமுகன் மட்டுமே உயிரோடு இப்போது இருக்கிறான். நால்வகைச் சேனைகளோடும் அவன் வீரமகேந்திரபுரம் வந்து சூரபன்மனை விரைவிலடைந்து அவனது காலில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்தான். "தம்பி!" என்று துன்பமும் அன்பும் ஒழுக அழைத்து அவனை ஆசனத்தில் அமர வைத்தான் சூரபன்மன்.

"அண்ணா! தூதர்கள் எல்லாவற்றையும் சொன்னார்கள். மூவர்க்கும் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் எட்டாத முழு முதற் கடவுளைப் பாலகன் என்று எண்ணிவிட்டீர்கள். என் பே[illegible] சையும் ஒரு பொருட்டாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

வும் தெரியாமல், பிறர் சொல்லியும் கேளாமல் கெட்டீர்களே”
என்று துக்கப்பட்டுச் சொன்னான் சிங்கமுகன்.

மூலமும் முடிவுமில் லாத மூர்த்தியைப்
பாலனென் றெண்ணினை படுவ தோர்ந்திலை
ஆலமை தானதே ஐய என்மொழி
மேலையின் விதியையார் வெல்லும் நீரினர்.

பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடினார் ஒருவர். வரப் போகிற வரன் முப்பத்திரண்டு குணங்களும் பொருந்தியவனாக இருக்க வேண்டும் என்று வந்த ஜாதகங்களை யெல்லாம் கவனமாகப் பார்த்தார். எந்த ஜாதகமும் முப்பத்திரண்டு குணங்களுடன் பொருந்தி வரவில்லை. கல்யாணத் தரகர் ஒருவர் அவரிடம் வந்தார். “ஒரு வரன் இருக்கிறான். பெரிய இடத்துப் பிள்ளை. சர்வ லட்சணங்களும் பொருந்தியவன். முப்பத்திரண்டு குணங்களில் இரண்டு மட்டுமே குறைவாக இருக்கிறது. அந்த வரனைப் பேசி முடித்து விடலாமா?” என்று கேட்டு மாப்பிள்ளையின் புகைப் படத்தையும் காண்பித்தார்.

புகைப்படத்தைப் பார்த்த பெண்ணின் தந்தை “இந்த வரனையே நிச்சயம் செய்து விடுங்கள்” என்று கூறினார். தரகருக்கு ஐந்நூறு ரூபாய் தரகும் தந்து விட்டார்.

திருமணம் நிச்சயமாகி விட்டது. காலையில் ஆறு மணிக்கு முகூர்த்தம். மாப்பிள்ளை வந்து மணவறையில் உட்கார்ந்தார். மணப் பெண்ணும் வந்து அமர்ந்தாள். திருமாங்கல்யதாரணம் நடந்து விட்டது. பொரி சிந்துவது என்று ஒரு சடங்கு. திருமணம் நடத்திவைத்த புரோகிதர் மாப்பிள்ளையின் கையில் பொரியை அள்ளிக் கொடுத்தார். அதை வாங்கிக்கொண்ட மாப்பிள்ளை வாயில் போட்டுக் கொண்டார். அதைக் கண்டு சபையிலிருந்தவர்கள் எல்லோரும் சிரித்துவிட்டார்கள். பெண்ணைக் கொடுத்தவருக்கு எப்படி இருக்கும்? முப்பது குணங்களையல்லவா எதிர்பார்த்தவர்?

புரோகிதர் மெதுவாக மாப்பிள்ளையிடம் “பொரியை நெருப்பில் போடவேண்டும்” என்றார்.

"முதலிலேயே சொல்லக் கூடாதா? ஹூம்...இப்போது போட்டால் போகிறது" என்று சொல்லிக் கொண்டே வாயில் போட்டுக்கொண்ட பொரியை நெருப்பில் துப்பினார்.

புரோகிதருக்கு ஒருபுறம் சிரிப்பு; மற்றொரு புறம் கோபம். "மாப்பிள்ளை! நீங்கள் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்; நானே உங்களுக்காக ஹோமம் செய்கிறேன். நீங்கள் சும்மா உட்கார்ந்திருங்கள்" என்றார். உடனே மாப்பிள்ளை முழங் காலைக் கட்டிக்கொண்டு உட்கார்ந்தார். அதைக் கண்ட புரோகிதர், "இப்படி உட்காரக் கூடாது" என்று கூறினார். உடனே மாப்பிள்ளை மணவறையை விட்டு எழுந்து வேக மாகச் சென்று விட்டார்.

பெண்ணின் தந்தைக்கு ஆத்திரம் பெருகியது. "கொண்டு வா அந்தத் தரகனை" என்றார். தரகர் வந்ததும் அவர் தம்மை ஏமாற்றி விட்டதாகக் கடிந்து கொண்டார்.

தரகர் சொன்னார்: "நான்தான் அப்பொழுதே சொன் னேனே—முப்பத்திரண்டில் இரண்டு குணங்கள் குறைவு என்று; மாப்பிள்ளைக்குத் தன்னாலும் தெரியாது. பிறர் சொன்னாலும் தெரியாது."

சூரபன்மனும் இதே குண விசேஷம் பெற்றவன்தான். இதனை எடுத்துக் காட்டிய சிங்கமுகாசுரன் ஒரு முத்தாய்ப்புக் கொடுத்தான். "அண்ணா! வெள்ளம் வந்த பின் அணை போடுவதில் பயனில்லை. முன் வினையை யாரால் வெல்ல முடியும்? நான் அதிகம் பேசவில்லை. போருக்குப் போகிறேன். ஆனால் திரும்பி வரமாட்டேன். வேலாயுதத்திடம் சென்று யார் திரும்ப முடியும்? நீங்களாவது அழியாமல் இருக்க வேண்டும். தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விட்டுவிடுங்கள்."

விடைபெற்றுக் கொண்டான் சிங்கமுகன்.

மகேந்திரபுரியிலுள்ள தன் மாளிகையைச் சென்றடைந்த சிங்கமுகன் அன்ன மலைகளையும், மாமிசக் குன்றுகளையும், பால், தயிர், நெய், கள், இரத்த ஏரிகளையும் தின்று, குடித்து, போர்க் கோலம் பூண்டான். பத்துலக்ஷம் குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரில் ஏறி, மந்திரிகளும் மைந்தரும், இலட்சம் வெள்ளம் சேனைகளும் சூழப் போர்க்களத்துக்குச் சென்றா

சிங்கமுகாசுரன் போருக்குச் செல்வதையறிந்த நான் முகன், இந்திரன் திருமால் முதலிய வானவர்கள் பயந்து பாசறைக்கு விரைந்தனர். திருக்கோயிலில் எழுந்தருளி யிருக்கும் கந்தக் கடவுளைத் தொழுது. "ஆயிரம் தலைகளையும், இரண்டாயிரம் கைகளையும் உடைய சிங்கமுகாசுரன் போருக்கு வருகிறான். அவன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் வென்றவன். ஆயிரம் யோசனை உயரமுள்ளவன். அளவில் லாத வரம் பெற்றவன். பூமியை ஒரு கையால் தாங்க வல்லவன். வீரத்தில் மட்டுமின்றி வஞ்சனையிலும் மாயை யிலும் வல்லவன். மேரு மலையைத் தண்டாயுதம் என்று எடுத்து அண்டகடாகத்தை அடித்தவன். எவ்வுலகத்தையும் பிணிக்கத் தக்க இரண்டு பாசங்களை ஏந்திய கைகளை யுடையவன். சூரபன்மனுக்குத் தம்பியான இவன் எண்ணற்ற சேனைகளோடு வருகிறான். அவனைக் கொன்று எங்களைக் காத்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

வானவர் வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்தார் கந்தக் கடவுள். வாயுதேவனை அழைத்து, "நம்முடைய தேரைக் கொண்டு வா" என்று பணித்தார். பெருமானே போருக்குப் புறப்பட எண்ணிவிட்டார் என்பது புலனாயிற்று. அது அவரது கௌரவத்துக்குத் தகாது; சூரன் மீண்டும் போருக்கு வருமளவும் பெருமான் வரவேண்டியதில்லை எனக் கருதினார் வீரவாகுதேவர். முருகவேளைப் பணிந்து, "எம்பெருமானே, வந்திருப்பவனோ சூரபன்மனின் தம்பிதான். நான் சுப்பிர மணியரின் தம்பி. தம்பி மீது தம்பியைப் போருக்கு அனுப் புங்கள் நம்பி" என்று வேண்டிக்கொண்டார்.

'சிங்கமுகாசுரன் எதிரில் நிற்கக்கூட உனக்கு ஆற்றல் இல்லை' என்று சொல்லாமலே எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் சிரித்துக் கொண்டு, "நல்லது, சேனைகளுடன் முன்னே நீ செல்வாயாக" என்று கூறியருளினார்.

தம் மாளிகைக்குச் சென்ற வீரவாகுதேவர் போர்க் கோலம் பூண்டு இலக்கத்தெண்மரும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப் படைகளும் சூழப் போர்க்களத்தையடைந்தார். போர்க் ...த்தில் பூதப் படைகளும் அவுணப் படைகளும் போரைத் ...டங்கின.

அவுணப் படையினரின் வீராவேசத் தாக்குதலால் பூதப் படையினர் நிலைகுலைந்தனர். பூத சேனைகளின் நிலையைக் கண்ட சிங்கன் என்னும் பூத சேனாதிபதி ஒரு தண்டத்தை எடுத்து ஆத்திரத்துடன் அவுணர் படையைத் தாக்கினான். சிங்கனுக்கு எதிராக அவுணப் படையைச் சேர்ந்த தசமுகன் என்பவன் வில்லை எடுத்து மழைபோல் பாணங்களைப் பொழிந்தான். அந்தப் பாணங்களையெல்லாம் சிங்கன் தண்டத்தால் அடித்து நொறுக்கினான். பின்னர் அதே தண்டத்தால் தசமுகன் அணிந்திருந்த கவசத்தையும் அழித்தான். கவசத்தை இழந்த தசமுகன் ஒரு தண்டத்தை எடுத்துச் சிங்கன்மீது வீசியெறிந்தான். அந்தத் தண்டம் சிங்கன் மார்பில் பட்டதும் ஒடிந்தது. அதனைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்த தசமுகன் ஒரு மழுவைச் சிங்கன் மீது எறிந்தான். அந்த மழுவை ஒரு தண்டினால் அடித்து வீழ்த்திய சிங்கன், அதே தண்டினால் தசமுகனின் வில்லை ஒடித்துத் தூளாக்கினான். தசமுகன் நெருப்புருவமாகிய வேல் ஒன்றைச் சிங்கனுக்கு எதிராகச் செலுத்தினான். சிங்கன் சக்கரப் படையை விடுத்து அந்த வேற் படையை அழித்தான். அதைக் கண்ட தசமுகன் ஒரு தண்டத்தையெடுத்துச் சிங்கனின் மார்பை நோக்கி எறிந்தான். அந்தத் தண்டம் சிங்கனின் மார்பில் பாய்ந்தது. உதிரம் பொங்கியது. சிங்கன் கோபாவேசத்துடன் தசமுகனின் மார்பில் ஓங்கி அறைந்தான். அந்த அறை தசமுகனின் உயிரை மாய்த்தது.

பூத சேனையைச் சேர்ந்த அரகன் அற்புதமான போர்த் திறனைக் காட்டி அவுண சேனைகளை நிலைகுலைய ஓடச் செய்தான். துன்முகன் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்தி, "வீரர்களே! இந்தப் பாணங்களைக் கண்டு நீங்கள் பயந்து ஓடலாமா? என்னைக் காவது சூரியனை மின்மினிப் பூச்சிகள் வெற்றி கொள்ள முடியுமா? என்னை நம்பிப் போரைத் தொடருங்கள்" என்று ஊக்கமளித்தான். தனது வில்லை வளைத்துப் பாணங்களைப் பூதர்கள் மீது பொழிந்தான். அது பயனளிக்காதது கண்டு நூறு நூறு மாய வடிவங் கொண்டு ஒவ்வொரு பூதரையும் தாக்கினான்.

வீரவாகுதேவர் அவனுடைய மாய [வடிவங்களை] ஞானப் படையால் அழித்தார். அவுணர் படை யாவும் ஓட்டம் பிடிக்கத் தனித்து நின்றிருந்த துன்முகனின் வில்லையும், பாணங்களையும் கவசங்களையும் வீரவாகுதேவர் அழித்து விட்டார். 'இனி இவர்களுடன் போர் செய்தால் இறப்பது திண்ணம். ஆகவே ஒளிந்துகொள்வதே பிழைக்க வழி' என்று கருதி ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தான் துன்முகன். மந்திர மகிமையால் விண்ணில் மறைந்தான். "ஓடி ஒளிந்த அவனை விரைந்து சென்று பிடிப்போம்; வாருங்கள்" என்று பூதர்கள் கூறினார்கள். வீரவாகுதேவர் "யுத்தத்துக்குப் பயந்து ஓடியவர்களையும் சரணடைந்தவர்களையும் கொல்லுதல் தகாது" என்று நீதி கூறினார்.

பூத சேனைகள் அவர் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்தன.

அவுணபடை வீரர்கள் தோற்று நாலா திசைகளிலும் ஓடுவதைக்கண்ட சிங்கமுகாசுரன் முன்னணிக்கு வந்தான். பூதர்கள் அவன் முன் கூடி மலைகளையும் மழுக்களையும், தண்டங்களையும் எழுப்படைகளையும் வீசிப் போரிட்டார்கள். சிங்கமுகாசுரன் அவற்றை நோக்கிப் பெருமூச்சு விட்டான். அவ்வளவுதான். பூதர்கள் சண்டமாருதத்தில் அகப்பட்ட பூளைப் பூக்கள்போல் போயினர்.

உதயமும் அஸ்தமனமும்

பூத வீரர்கள் மீண்டும் தைரியத்தைத் தருவித்துக் கொண்டு சிங்க முகாசுரனை எதிர்த்துப் போர் செய்தார்கள். சிங்கமுகாசுரன் தேரைவிட்டு இறங்கி பூதர்களில் சிலரைக் கீழே எறிந்தான்; சிலரை விண்ணில் எறிந்தான்; சிலரைப் பிரம்ம உலகில் எறிந்தான்; சிலரை விஷ்ணு உலகில் வீசினான்; சிலரை நிலமெங்கும் வீசினான்; சிலரைக் கடலில் எறிந்தான். சிலரை ஒடித்தான்; சிலரை மிதித்தான்; சிலரை நசுக்கினான்; சிலரை அரைத்தான்; சிலரைத் தின்றான்; சிலரை நிலத்தில் வைத்துத் தேய்த்தான். சிலரை வெட்டினான். இப்படியாகச் [சிங்]கமுகாசுரன் கணப்பொழுதில் கண்ட கண்டபடி பூத வீரர்[களைக்] கண்ட துண்டமாக்கிக் கொன்று குவித்ததால் எங்கும்

உதிர வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தோடியது. அது கடலில் கலந்து கடலையே செக்கிறமாக்கியது.

அமுற்கண்ணர் என்ற வீரர் சிங்கமுகாசுரன் மீது பல கணைகளை விடுத்தார். அந்தக் கணைகள் அவரது மார்பில் பட்டதும் முனை மழுங்கி முறிந்து விழுந்தன. அமுற் கண்ணர் வடவாமுகாக்கினி போல் சினந்து ஒரு சூலப்படையைச் சிங்க முகாசுரன் மீது எறிந்தார். அந்தச் சூலம் சிங்கமுகாசுரன் மீது பட்டதும் மலையில்பட்ட முள்ளைப்போல் ஒடிந்துவிழுந்தது. சிங்கமுகாசுரனின் வலிமையைக் கண்டு வியந்த அமுற் கண்ணர் ஒரு தண்டத்தை எடுத்து அவன் மீது எறிந்தார். அது சிங்கமுகாசுரனின் தேர்ப்பாகனின் தலையைச் சிதறடித் தது. அதனைக் கண்டு சினந்த சிங்கமுகாசுரன் தண்டா யுதத்தை எறிந்தான். அது அமுற் கண்ணரின் மார்பைப் பிளக்க உதிர வெள்ளம் பெருகியது. அவர் மூர்ச்சித்தார். சிங்கமுகன் வேறொரு தேர்ப்பாகனைத் தம் தேரில் அமர்த்திக் கொண்டு பூத வீரர்களின் மீது போர் செய்யப் புறப்பட்டான்.

சிங்கமுகாசுரன் போர் செய்ய வருவதைப் பூதப் படை யைச் சேர்ந்த சுமாலி என்பவன் கண்டான். உடனே அவன் மேரு மலையைப் போன்ற ஒரு மலையைப் பெயர்த்து வீசி ஆர வாரம் செய்தான். அந்தப் பெரிய மலையைச் சிங்கமுகாசுரன் பந்து போல் ஒரு கையால் பிடித்துச் சுமாலி மீது திருப்பி யெறிந்தான். அதனுல் சுமாலி உணர்விழந்து, செயலிழந்து நிலத்தில் விழுந்தான்.

அடுத்து, தண்டி என்பவன் தண்டை ஏந்திச் சிங்கமுகா சுரனுடன் சண்டை செய்தான். சிங்கமுகன் அழியவில்லை; தண்டாயுதம்தான் அழிந்தது. சிங்கமுகன் தண்டியைக் காலினுல் உதைத்து, வானவர்களும் அஞ்சும்படி ஆரவாரம் செய்து விண்ணில் வீசி யெறிந்தான். விண்ணிற் சென்ற தண்டி திரும்பி வந்து சிங்கமுகாசுரனின் இரண்டாயிரம் தோள்களின் மீது குதித்தான். சோலைகளில் பாயும் குரங்கு போல் அவன் தோள்களில் உதைத்துத் திரிந்தான். சிங்கமுகனே தனது தோள்களில், "ஓர் ஈ உலவுகின்றது" என்ற அளவுக்கு எண்ணி ஒரு கையால் சொறிந்து தண்டியை உ

துடைத்து விட்டான். தண்டி செயலற்றுப் போனான். பூதர்கள் யாவரும் பயந்து ஓடினார்கள்.

அவர்களை ஊக்குவான் வேண்டி இலக்கத்தெட்டு வீரர்களும், சிங்கமுகாசுரனுக்கு முன்னே தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு வந்து சூழ்ந்து கணைகளைப் பொழிந்தார்கள். சிங்கமுகாசுரன் தேரினின்றும் கீழே இறங்கிச்சென்று இடிபோன்ற பெரு முழக்கத்துடன் இலக்கத்தெண்மரின் தேர்களில் சிலவற்றைத் தூக்கி எறிந்தான். அவர்களது தேர்களிலேயே சிலவற்றை எடுத்து மற்றவற்றோடு மோதும்படி அடித்து நொறுக்கினான். இலக்கத் தெண்மரும் வலிமை இழந்து ஓடினார்கள். சிங்கமுகாசுரன் தனது தேரில் வெற்றி வீரனாக ஏறிக் கொண்டான்.

வீரவாகு தேவர், கோபத்துடன் தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு சிங்கமுகாசுரன் முன்பு வந்தார். பெரிய வில்லை வளைத்துப் பல கோடி பாணங்களைப் பொழிந்தார். எதிர்த்து வந்த அவுணர்கள் தலை சிதறின; வெட்டுண்ட அவர்கள் பூமியில் விழுந்து உருண்டனர். அளவற்ற அவுணர்கள் மடிந்ததால் எங்கு நோக்கினும் பிண மலையே காட்சி யளித்தது. அம்மலைகளைச் சுற்றிப் பேய்கள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தன. இறந்த அவுணர்களின் உடலினின்றும் பெருக்கெடுத்தோடிய உதிர வெள்ளம் இறவாமல் நின்றிருந்த அவுணர்களை அடித்துச் சென்று கடலில் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தது.

இதனைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரனின் மக்களாகிய சதவீரர்களுக்குச் சினம் பொங்கியது. கணைகளை மழையென வீரவாகு தேவர்மீது பொழிந்தனர். அவற்றையெல்லாம் தனது கணைகளால் மாற்றினார் வீரவாகு தேவர். வீரவாகு தேவரை விற் போரில் வெல்ல முடியாது என்பதை உணர்ந்த சதவீரர்கள் வாட்போர் தொடங்கினர். சிவபெருமான் தந்தருளிய வாளுடன் வீரவாகு அவர்கள் மீது பாய்ந்தார். சதவீரர்கள் அங்கம் அங்கமாகக் குறி பார்த்து வீசிய வாள் படையினாலும் வீரவாகு தேவருக்குத் தீங்கு எதுவும் ஏற்படவில்லை. உடனே அவர்கள் கூட்டமாகச் சென்று வீரவாகு தேவரைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள். அதனால் ஆத்திர மடைந்த வீரவாகு தேவர் வாள் படையினால் சதவீரர்களின் உடலைப் பலவாறாக

வெட்டிக் கொன்று குவித்தார். சதவீரர்களைக் கொன்ற பின் தேரில் ஏறிக் கொண்டார் வீரவாகு தேவர்.

தமது புதல்வர்களான சதவீரர்கள் இறந்ததைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன் பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்ந்தான்.

இதன் பிறகு சிங்கமுகனும் வீரவாகுவும் நேருக்கு நேர் சந்தித்தனர். வீரவாகு தேவரை ஏற இறங்கப் பார்த்தான், சிங்கமுகாசுரன். அவனது கண்கள் தீயைக் கக்கின. "உ...ம், சிவகுமாரன் என்றால் ஆறு முகங்கள் இருக்கும். உனக்கு ஆறு முகங்கள் இல்லை. ஒரே முகம் உடைய நீ சிவகுமாரன் அன்று. நீ யார்? எண்மர்களில் ஒருவனோ? இலக்கம் வீரர்களின் தலைவனோ? நீதான் முன்பு நமது ஊருக்கு வந்த தூதனோ? யார்? சொல்" என்றான்.

சிங்கமுகனின் கேள்விக்குப் பதில் கூறினார் வீரவாகு தேவர்.

"சிவகுமாரராகிய முருகப் பெருமானின் அடிமை நான். முன்பு உங்களது மகேந்திரபுரிக்குத் தூதனாய் வந்து முருகப் பெருமானின் அருளினால் நகரத்தை அழித்துத் திரும்பிச் சென்றவன் நானே தான். ஆறுமுக சுவாமியின் கிருபையால் அளவற்ற அவுணர்களைக் கணப்பொழுதில் அழித்த நான் உன்னையும் கொல்வதற்காக அவரது அநுக்கிரகத்தைப் பிரார்த்தித்து இங்கு வந்து நிற்கிறேன். என் பெயர் வீரவாகு" என்று கூறினார்.

"வியமாகப் பேசுவது போலப் பேசியே உன்னைப்பற்றி நீ தற்பெருமை அடித்துக் கொள்கிறாய். போர்ப்பயிற்சி பெறாதவர்களையும், நகரில் உள்ள பாமரர்களையும் வெல்லுவதுதான் சுத்த வீரனின் ஆண்மையோ? உன்னையும் உன் தரப்பினர் அவ்வளவு பேரையும் வதைக்க வந்துள்ளேன். சிறையில் சிக்கியுள்ள தேவர்களைச் சிறை விடுக்க வந்துள்ள நீங்கள் உங்கள் உடலில் அடைபட்டுள்ள உயிரை விடுத்துப் போவீர்கள்" என்று இடிபோல் கர்ஜித்தான் சிங்கமுகாசுரன்.

சிங்கமுகாசுரனின் வீர கர்ஜனையைக் கேட்ட வீரவாகு தேவர் நகைத்துப் பதினெட்டுக் கணைகளைச் சிங்கமுகாசுரன் மீது செலுத்தினார். அந்தப் பாணங்கள் அவன் மார்பு பட்டுப் பயனற்று வீழ்ந்தன. தொடர்ந்து இருவருக்கும்

உக்கிரமான போர் நடைபெற்றது. சிங்கமுகாசுரன் தன் கையிலிருந்த சூலப் படையைச் சுழற்றி வீரவாகு தேவர்மீது வீசினான். விண் வழியே வந்த அந்தச் சூலத்தின் ஆற்றலைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் அதனை எதிர்த்து ஆயிரம் பாணங்களை விடுத்தார். சூலப் படை அந்தப் பாணங்களையும் விழுங்கி விட்டு வீரவாகு தேவரை நோக்கிச் சென்றது. இதனைக் கண்ட இலக்கத்தெண்மரும் வீரர்களும் கலக்க மடைந்தனர். தம்மை நோக்கி வந்த சூலப் படையை வீரவாகு தேவர் சிவ பெருமான் அளித்த வாள் படையால் இரு துண்டங்களாக வெட்டினார். சினம் பொங்கச் சிவப் படைக்கலத்தை எடுத்து வழிபாடு செய்து "சிங்கமுகாசுரனைக் கொல்வாயாக'' என்று விடுத்தார். சிங்கமுகாசுரனும் அதற்கெதிராக இன்னொரு சிவப் படைக்கலத்தையே வழிபாடு செய்து விடுத்தான். இருவரில் எவருமே அழியவில்லை. சிவப்படைக் கலங்கள் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று வந்து கலந்து தம்மைச் செலுத்தியவர்களிடமே திரும்பிச் சென்றன.

சிங்கமுகாசுரனைக் கொல்ல முடியவில்லையே என்று வீரவாகு தேவர் பெரிதும் வருந்தினார். ஆறுமுகக் கடவுளிடம், 'தாங்கள் இவனோடு யுத்தம் புரிய வேண்டாம்; நானே இவனை முடிப்பேன்' எனத் தாம் கூறியது தவறோ?' என்று எண்ணினார். 'இவனது ஆற்றலைக் காணுங்கால் ஆறுமுகக் கடவுளின் திருக்கரத்திலுள்ள படைகளாலன்றி வேறு எவற்றினாலும் இறக்கமாட்டான் என்றே தோன்றுகிறது. ஆயினும் இவனது தேரையும், படைக் கலங்களையும், சேனைகளையுமாவது அழிப்பேன்' என்று கருதினார் வீரவாகு. சிங்கமுகாசுரனின் தேர்ப்பாகனது தலையைத் துண்டித்தார். சிங்கமுகாசுரனின் தேரை அழித்தார். அந்தச் சமயம் பார்த்துப் பூத வீரர்கள் சிங்கமுகாசுரனைச் சூழ்ந்து மலைகளையும் படைக்கலங்களையும் வீசிப் போர் செய்தார்கள். சிங்கமுகாசுரனின் தேர் அழிந்து விட்டதால் அவன் வேறொரு தேரில் ஏறி ஆயிரம் கைகளிலும் வில்லும் அம்பும் எடுத்துக் கொண்டு அளவற்ற ணங்களை விடுத்தான். அந்தப் பாணங்கள் தாக்கியதால் ங்கு வந்த பூதர்கள் மாண்டனர். சிங்கமுகாசுரனின்

பாணத்தினால் தாக்கப்படாத உடலே இல்லையென்றாகி விட்டது.

வீரவாகுவும் சிங்கமுகனும் இலட்சக் கணக்கான பாணங்களால் பரஸ்பரம் தாக்கிக் கொண்டனர். சிங்கமுகாசுரன் பெருஞ் சீற்றத்துடன் இரண்டாயிரம் பாணங்களைச் செலுத்தினான். அந்தப் பாணங்களால் வீரவாகு தேவரின் கையிலிருந்த வில் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தது. அவர் வேறொரு வில்லை எடுப்பதற்கு முன் சிங்கமுகாசுரன் கணை மழை பொழிந்து அவர் மார்பைத் துளைத்தான். வீரவாகு தேவர் வெகுண்டு சிங்கமுகாசுரனின் தேரை அழித்துஅவன் ஆயிரம் விற்களையும் அழித்தார். அது கண்ட வானவரும் நான்முகனும், நாரணரும் ஆர்த்தனர். அதனால் சிங்கமுகாசுரன் நாணமடைந்தான்.

வீரத்தால் செய்வதற்கு இனி ஏதுமில்லை என்று கண்ட சிங்கமுகாசுரன் தனது தாயாகிய மாயை அளித்த மாயா பாசத்தை எடுத்து விடுத்தான்.

பிரளய கால இருளைப் போன்ற கனாந்தகாரத்தைப் பரப்பிச் சென்ற அந்த மாயா பாசம், ஏழு கடல்களும் ஒன்று சேர்ந்து மணல்களை வாரி யடித்துக் கொண்டு செல்வதுபோல் வீரவாகு தேவர் முதலிய இலக்கத் தொன்பதின்மரையும் ஏனைய பூதர்களையும் மயக்கி அடித்துச் சென்று உதயகிரியில் வைத்தது. தமது உணர்வுகளின் அஸ்தமனத்தை அடைந்த பூத வீரர்கள் உதயகிரியில் மயங்கிக் கிடந்தனர்.

அம்பிகையின் வாகனம்

போர்க்களத்தில் எதிர்த் தரப்பிலிருந்து படைகளையெல்லாம் சிங்கமுகன் உதயகிரிக்கு உருட்டி விட்டான். இனி ஆறுமுகரும், இதுவரை போர்க்களம் வராத பூதப் படைகளும் தான் அவனோடு போருக்கு வரவேண்டும். "சிவகுமாரன் எனக்குப் பயந்து ஓடி ஒளிவானா? அல்லது இவ்வளவு நடந்த பின்னும் தைரியமாகப் போருக்கு வருவானா? அந்தப் பாலகன் எங்குள்ளான்?" என்று அண்டங்கள் வெடிக்கும் ஆரவாரம் செய்து கூறினான்.

ஓர் ஒற்றன் அவனிடம் வந்து, "சிவகுமாரன் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதப் படைகளுடனும், சேனைத் தலைவர்களுடனும், பிரம்மன் விஷ்ணு, இந்திரன் முதலியோருடனும் பாசறையில் இருக்கிறார்" என்று கூறினான். அதைக் கேட்டு நகைத்த சிங்கமுகாசுரன், "அவர்கள் இங்கு என்னை எதிர்க்க வருவர் என எதிர்பார்த்துக் காலதாமதம் செய்வதில் பொருள் இல்லை. பயந்து ஒளிந்திருக்கும் அந்தப் பாலகனையும் படையினரையும் இப்பொழுதே அவர்களது பாசறைக்குச் சென்று கொல்வேன்" என்று கோஷித்தான். அவ்வாறே பாசறை நோக்கிப் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

சிங்கமுகாசுரன் வருவதையறிந்த தேவர்கள் வாட்டமடைந்து குமாரக் கடவுளிடம் நிகழ்ந்தவற்றையெல்லாம் கூறினார்கள். பெருமான் புன்முறுவல் செய்தார். பாசறையினின்று வெளி வந்தார். தம்முடைய தேரைக் கொண்டு வரும்படி பணித்தார். அதன்படி வாயுதேவன் மனோவேகத் தேரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான்.

"நாமே புறப்படுவோம்" என்றார் சுவாமி.

சாம்பூ நதம் என்ற பொன் ஆயிரம் மாற்றுத் தங்கம். அவற்றில் நவரத்தினக் கற்கள் பதிக்கப்பட்ட பாதுகைகளைச் சிருஷ்டி கர்த்தாவும், சரஸ்வதி காந்தனுமான பிரம்ம தேவன் சரவணபவருக்குச் சமர்ப்பித்தார். அந்த இரத்தினப் பாதுகையின்மீது தமது இரத்தினத் திருவடி வைத்துப் புறப்பட்டார் சுவாமி. தேவேந்திரன் தங்கப் பிடி போட்ட வெண்சாமரம் வீசினான். முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களும் ஆலவட்டம் வீசினார்கள். சூரியனும் சந்திரனும் வெண் கொற்றக்குடை பிடித்தார்கள். அறக் கடவுள் உடைவாள் ஏந்தி வந்தான். இயக்கர் தலைவனான குபேரன் தாம்பூலப்பெட்டி தாங்கினான். வருணன் படியகம் ஏந்தினான்.

இந்திரன் கவரி சாய்ப்ப இமையவர் வட்டம் வீசச்
சந்திரன் தபனன் என்போர் தன்னிழல் கவிப்புத் தாங்க
அந்தகன் உடைவான் பற்ற இயக்கர்கோன் அடைப்பை
கொள்ளச்-
சதுகீர் அரசன் செம்பொற் படியகம் ஏந்தச் சென்றான்,

சகல தேவர்களும் கைங்கரியம் செய்ய, சகல தேவர்க்கும் நாயகரான சுவாமி மனோவேகத் தேரில் தமது மனோகரமான பாதம் பதித்து ஏறி விற்றார். கடல்கள் நாணும்படி ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்கள் ஆரவாரம் செய்து சூலம், மழு, தண்டம், எழு, மலை முதலியவற்றை ஏந்தி எம்பெருமானைச் சூழ்ந்து சென்றார்கள். பானுகம்பன் என்றொரு பூத வீரன். அவனுக்கு இரண்டாயிரம் கைகள்; இரண்டாயிரம் கால்கள். இரண்டாயிரம் கைகளிலும் இரண்டாயிரம் வலம்புரிச் சங்கங்களை எடுத்து வெற்றி ஊதினான்.

மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான்; முக்கணன் குமரன் வந்தான்;
மேவலர் மடங்கல் வந்தான்; வேற்படை வீரன் வந்தான்;
ஏவருந் தெரிதல் தேற்றாது இருந்திடும் ஒருவன் வந்தான்;
தேவர்கள் தேவன் வந்தான்; என்றன சின்ன மெல்லாம்.

"மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வன் வந்தான்; சிவகுமாரன் வந்தான்; பகைவர்கள் என்னும் யானைகளுக்கு ஆண் சிங்கமாயுள்ளவன் வந்தான்; வேற்படை வீரன் வந்தான்; யாவரும் அறிதற்கரிய தனி முதல்வனாகிய பெருமான் வந்தான்; தேவாதி தேவன் வந்தான்" என்று திருச்சின்னங்கள் கட்டியம் ஒலிக்கச் சுவாமிநாதர் போர்க்களம் வந்தார்.

சிங்கமுகாசுரனும் படைகளோடு வந்து எதிர்த்தான்.

இருதிறப் படைகளும் போர் செய்தபோது அவுணர் பலர் அழிந்தார்கள். அதனைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன் மிகப் பெரிய மாயாவுருவத்தை யெடுத்து, தேவர்கள் நடுநடுங்க வந்து இரண்டாயிரம் கரங்களால் ஆயிரம் வெள்ளம் பூத வீரர்களையும் எடுத்து விழுங்கி விட்டான். 'இனி நம்மையும் சிங்கமுகாசுரன் விழுங்கி விடுவான்' என்று தேவர்கள் ஓடி ஒளிந்தார்கள். சிங்கமுகாசுரனின் வயிற்றுக்குள் சென்ற பூதர்கள், "இத்துணைக் காலமாகப் போரிலேயே ஈடுபட்டிருந்ததால் எம்பெருமானை அதிகம் ஸ்மரிக்க இயலவில்லை. சிவபெருமானைத் தியானிப்பதற்கு மற்றைய இடங்களை விடச் சிங்கமுகாசுரனின் வயிறே ஏற்ற இடம்" என்று இருந்து விட்டனர்.

இதுகாறும் வீரமகேந்திர புரத்துக்குத் தோல்வி செய்தியே எடுத்துச் சென்ற தூதர்கள் சூரபன்மனிடம்

சென்றனர், இன்று வெற்றிப் பெருமையுடன். சிங்கமுகா சுரன், வீரவாகு முதலிய இலக்கத்தொன்பதின்மரையும் ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்களையும் மாயத்தினால் மயக்கி உதய கிரியில் வைத்திருப்பதையும், முருகனோடு வந்த ஆயிரம் வெள்ளம் பூதர்களையும் விழுங்கி விட்டதையும் கூறினர். "இனி முருகன் அழிவான்" என்று ஆர்ப்பரித்தனர்.

சூரபன்மன் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டான். அரியணையி லிருந்து இறங்கிச் சென்று தூதர்களை அன்புடன் தழுவிக் கொண்டான். அருகிலிருந்த ஏவலனை நோக்கி, "ஊரிலுள்ள பல சேனைகளையும் திரட்டிச் சிங்கமுகனுக்கு உதவியாக அனுப்பு" என்று ஆணையிட்டான். பறையறிவிக்கப்பட்டது. மகேந்திரபுரியிலுள்ள சேனை வீரர்கள் ஆரவாரத்துடன் அணி வகுத்துச் சிங்கமுகாசுரன் நின்று கொண்டிருந்த போர்க் களத்தை யடைந்தனர்.

தன் தம்பியின் போர்த் திறத்தைத் தானே காண வேண்டும் என்று எண்ணிய சூரபன்மன் கோபுரத்தின் மீது ஏறி நின்று போர்க்களத்தை நோக்கினான். முருகவேள் தனித் திருப்பதையும், தன் தம்பியின் வெற்றியையும் கண்டு நகைத்தான். ஏக நாயகனாகிய சுவாமி ஏகாந்தமா யிருப்பதன் உட்பொருளை அவன் எப்படி அறிவான்?

சிங்கமுகாசுரன் பூத வீரர்களை விழுங்கியதைக் கண்ட முருகவேள் போர் செய்யும் திருவிளையாடலைப் புரிய வேண்டும் என்று திருவுளங் கொண்டார்; முறுவல் பூத்துக் கொண்டே முன்னணிக்கு வந்தார். அவுணபடை வீரர்கள் பெரும் ஆர வாரம் செய்து அவரைச் சூழ்ந்து பாணங்களை ஏவினார்கள். குமாரக் கடவுள் வில்லையெடுத்து நாணொலி செய்தார். அந்த 'டங்கார' நாதத்தைக் கேட்டே அவுணபடை வீரர்கள் தங்கள் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்களை நழுவ விட்டனர். யானைகளும், குதிரைகளும் அவ்வொலியைக் கேட்டு வீழ்ந்தன. தேர்கள் அதிர்ந்து சிதறின. அதனைக் கண்டு வியந்த சிங்கமுகாசுரன் குமாரக் கடவுளின் திருமுன் வந்தான்.

கந்தவேளும் சிங்கமுகாசுரனும் இப்போதுதான் முதன் முதலில் சந்திக்கின்றனர். முதல் சந்திப்புக்கு எப்பொழுதும் மதிப்பு உண்டு.

"சுவாமி, சுவாமி என்று பேசப்படும் முருகன் சின்னக் குழந்தையாக அல்லவா இருக்கிறன்?" என்று தனக்குள் கூறிச் சிரித்துக் கொண்டான் சிங்கமுகாசுரன்.

சுவாமி பரம்பொருள் என்பது சிங்கமுகாசுரனுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் போர்க்களம் அல்லவா? அறிவு மயங்கும். இது இறைவன் திருவிளையாடல். சிங்கமுகன் ஷண்முகரிடம் பேசலானான்:

'கண்ணுதல் முதல்வன் மைந்த கழறுவன் ஒன்று கேண்மோ
எண்ணலர் வலியை மாற்றல் இறையவர் கடனே அற்றால்
விண்ணவர் தமைத் தண்டித்தோம் அவர்க்குளும் அல்லை
வேறோர்
கண்ணலன் எமருக் கில்லை நடந்ததென் அமருக்கென்'றான்.

"சிவகுமாரா! ஒரு விஷயம் சொல்கிறேன். கவனமாய்க் கேள். பிராமண தர்மம் வேறு; க்ஷத்திரிய தர்மம் வேறு. யார் என்ன சொன்னாலும் பொறுமையாக இருப்பவர் பிராமணர். க்ஷத்திரியரால் அப்படி இருக்க முடியாது; இருக்கவும் கூடாது. பகைவர்களை (எண்ணலர்—பகைவர்) அடக்கி ஒடுக்குவது ராஜ தர்மம். அந்த ராஜ தர்மத்தின்படி பகைவர்களை அடக்க வேண்டுமாதலால் நாங்கள் தேவர்களைச் சிறையில் வைத்தோம். அதிலே தவறு என்ன இருக்கிறது.

"எங்களுக்குப் பகைவர்கள் தேவர்கள். அந்தத் தேவர்கள் கூட்டத்தில் நீயும் ஒருவன் என்றால், அவர்கள் சார்பில் நீ வரலாம். ஆனால், நீ இந்தத் தேவர்கள் கூட்டத்தில் ஒருவன் அல்லவே? நீ விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத சுவாமி என்கிறார்களே! நீ ஏன் போருக்கு வந்தாய்? கைலாயத்திலுள்ள சிவபெருமான் மீது கடுகளவும் எங்களுக்குப் பகைமை இல்லையே? எமதாற்றல் அவர் தந்ததேயன்றோ? அப்படி யிருக்க, அவரது மைந்தனாகிய நீ எம்முடன் போருக்கு வந்த காரணம் யாது?" என்று கேட்டான் சிங்கமுகாசுரன். அவனது கேள்வியில் நியாயம் இருக்கிறது.

சுவாமி அதற்கு என்ன விடை சொல்கிறார்?

'உறைதரும் அளியன் தன்னை வலியவன் ஒறுக்கின் நாம்
முறைகெழு தண்ட மாற்றி அண்டங்கள் முழுவ துக்கும்

இறையினைப் புரிதும் அற்ருல் நீவிர்கள் இமையோர்க் கிட்ட
சிறையினை அகற்ற வந்தேம் செருவுமத் திறத்துக்
கெ"ன்ருன்.

ஒரு தந்தை. அவருக்கு இரண்டு பிள்ளைகள். மூத்த பிள்ளைக்கு எலும்புருக்கி வியாதி. இளையவன் 'கொழு, கொழு'வென்றிருக்கிருன். பொழுது விடிந்ததும் இளைய பிள்ளை பணியாரப் பாத்திரத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு உண்ணத் தொடங்குகிருன். "பல் விளக்காமல் உண்ண லாகாதடா" என்கிருன் எலும்புருக்கிப் பிள்ளை.

"இப்படித்தான் செய்வேன். நீ யோசனை ஒன்றும் சொல்லத் தேவையில்லை" என்று விதண்டை கூறுகிருன் இளையபிள்ளை.

"இரு; இரு! அப்பாவிடம் சொல்கிறேன்" என்று எழுந்து போனுன் எலும்புருக்கிப் பிள்ளை.

"அப்பாவிடமா சொல்லுவாய்?" என்று அண்ணனைக் கீழே தள்ளி முதுகில் குத்திஞன் இளையவன். 'அப்பா அப்பா!' என்று அலறிஞன் மூத்த பிள்ளை. இந்த அழுகுரல் தந்தைக்கு எட்டியது. தந்தை வந்து பார்த்தார். இளையவன் மூத்தவனை அடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தந்தைக்கு இரண்டு பேரும் பிள்ளைகள் தானே? இளையவன் மூத்த பிள்ளையை அடித்தால் அடிக்கட்டும் என்று விட்டு விடலாமா? "அண்ணனை அடிக்கலாமா?" என்று இளையவனைச் சினந்து கேட்டார்.

"அடித்தால் என்ன?" என்று கேட்டது இளையபிள்ளை.

"அடித்தால் வலிக்கும்" என்ருர் தந்தை.

"வலித்தால் என்ன?" என்று கேட்டது இளையபிள்ளை.

"என்னவா? இதோ புரிந்துகொள்" என்று அவன் முதுகிலேயே தந்தை அடித்தார். அப்படி அடித்ததிஞல்தான் வலியைப் புரிந்து கொண்டான் இளையபிள்ளை; தவற்றையும் விட்டான்.

கந்தப் பெருமான் சிங்கமுகாசுரனுக்கு இந்த நீதியைத் தான் சொன்ஞர். "சிங்கமுகாசுரனே! நீங்கள் பரம சாதுக் களான தேவர்களுக்குத் துன்பம் செய்தபடியிஞல் இந்தப் வந்திருக்கிறது. எளியவரை வலியவர் ஒறுத்ததால்

வலியவரை நீதி முறைப்படி தண்டித்து அறத்தை நிலைநிறுத்த வந்திருக்கிறோம்'' என்று அருளினர்.

முருகவேள் கூறியதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன் சிரித்தான். போர்க்களம் செய்த சதி அது. சிங்கமுகனும் நீதி உணர்விழந்தான். 'தேவர்கள் ஏமாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் எங்கள் மீது நேரடியாகப் போர் செய்ய முடியாது. அப்படிப் பட்டவர்கள் எங்களுடன் போர் செய்யச் சிவபெருமானை அழைத்து வந்திருக்கலாம். அவரை அழைத்து வந்திருந்தால் எங்களுக்கு எவ்வளவோ கௌரவமாக இருந்திருக்கும். நீ சிறு குழந்தை. உன்னைக் கொன்று விட்டால் உமாதேவியார் வருந்தப்படுவார்கள். எனவே, உன்னைக் கொல்ல விரும்பவில்லை. நீ போய் விளையாடிக் கொண்டிரு'' என்றான்.

முருகப் பெருமான் வாயால் மறுமொழி சொல்லவில்லை. அநாயாசமாக ஒரு பாணத்தை விடுத்தார். அந்த மலை போன்ற வடிவம் கொண்டிருந்த சிங்கமுகாசுரன் மார்பில் அப்பாணம் புகுந்து முதுகில் ஊடுருவிச் சென்றது. உதிர வெள்ளம் பெருகியது. ஒரு விநாடி முன் இறுமாப்புடன் பேசிய அவுணன் பெருந்துன்பமடைந்து கலங்கினான். பாணம் ஊடுருவிச் சென்றதால், மார்பும் முதுகும் வாயில்களைப் போல் பிளக்க, அவனது வயிற்றில் அடக்கமாயிருந்த பூத வீரர்கள் அவ்வழியே குதித்து வெளிப்பட முயன்றனர். சிங்கமுகாசுரன், அவர்கள் வழியைப் பத்துக் கைகளால் மூடிக் கொண்டு கந்தவேள் மீது ஒரு தண்டத்தை எடுத்து வீசினான். முருகக் கடவுள் நொடிப் பொழுதில் நான்கு பாணங்களால் அவன் நெற்றியைத் துளைத்தார். சிங்கமுகாசுரன் மூர்ச்சித்தான். தனது மார்பில் தோன்றிய வாயிலை அடைத்துக் கொண்டிருந்த அவனது கரங்கள் நழுவின. உடனே பூதர்கள் அனைவரும் வெளிப்பட்டு முருகவேளைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். திருவருள் இருக்க இறந்த பூதர்கள் உய்ந்ததில் அதிசயமென்ன?

மாயப் படையால் உதயகிரியில் அடைக்கப்பட்டிருந்த வீரவாகுதேவரையும், மற்ற படைத் தலைவர்களையும் அழைக்க வேண்டும் என்று திருவுளம் கொண்ட முருகப் பெரு மீண்டும் ஒரு பாணத்தை ஏவினார். அந்தப்

உதயகிரியில் சென்று மாயா பாசத்தை அறுத்து, வீரவாகு தேவர் முதலியோர்க்கு உணர்வு தந்து, புட்பக விமானம் போலாகி அவர்களை ஏற்றிக் கொண்டு வந்து முருகவேள் திருமுன் விடுத்தது. எல்லோரும் இளம்பூரணது திருவடிகளை வணங்கி வாழ்த்தினார்கள். மறைந்தவர் யாவரும் வருவது கண்டு சிங்கமுகன் ஆசாபங்கமும் ஆத்திரமும் கொண்டான்.

இதற்குள் குமாரக் கடவுளின் நாணொலி கேட்டுச் சோர்வுற்று மயங்கி விழுந்த அவுண சேனைகள் மயக்கம் தெளிந்து விரைந்து போர் புரிய வந்தன. அவர்கள் கோபத்துடன் படைக்கலங்களை வீசிக் கொண்டு முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். குமரவேள் புன்முறுவல் பூத்துக் கோடி கோடி பாணங்களை விடுத்தார். அவர் விடுத்த பாணங்களில் சில அக்கினியை யொத்தன; சில நஞ்சை யொத்தன; சில இருளை யொத்தன; சில பாம்புகளை யொத்தன; சில கூற்றுவனை யொத்தன; சில சூலத்தை யொத்தன; சில அறத்தை நிறுவியதால் பிரம்மதேவரை யொத்தன; சில உலகங்களை ரட்சித்ததால் திருமாலை யொத்தன; சில அவுணர்களை அழித்ததால் உருத்திரனை யொத்தன.

அறத்தை நல்கலின் அந்தணன் போல்வன; அகிலத்
திறத்தை அன்பொடு போற்றலில் செங்கண்மால் போல்வ
ஒறுத்து மன்னுயிர் உண்குறும் அவுணரை ஒருங்கே
இறுத்தல் செய்திடுந் தன்மையால் ஈசனே போல்வ

முருகவேள் விடுத்த அனந்த கோடி பாணங்கள் கணப்பொழுதுக்குள் அவுண சேனைகள் அனைத்தையும் அழித்தன. சிங்கமுகாசுரன் தனித்தவனாயினான். அவன் முன்பு கொண்டிருந்த மாய வடிவம் முருகவேளின் பாணத்தினால் அழிந்தது. ஆகவே, பழைய வடிவத்துடன் தேரின் மேல் நின்றான்.

தன்னுடைய படைக் கலங்கள் முருகப் பெருமானிடம் பயனற்றுப் போனதைக் கண்ட சிங்கமுகாசுரன் இரண்டாயிரம் கைகளாலும் கந்தவேளைப் பிடித்து விடலாம் என்று கோபத்துடன் பாய்ந்து வந்தான். அந்தக் கரங்களை யெல்லாம் கணைகளால் அறுத்துத் தள்ளினார் சுவாமி. வெட்டுண்ட கரங்கள் தரையில் விழுவதற்கு முன்பே வேறு கரங்கள் தன. நிலத்தில் விழுந்த கைகளை முளைத்த கைகளால்

எடுத்துக் கொண்டு போருக்கு வந்தான் சிங்கமுகாசுரன். பெருமான் அவனது ஆயிரம் தலைகளையும், இரண்டாயிரம் கரங்களையும் அறுத்தார். அவை மீண்டும் முளைத்தன. இப்படியாக முருகப் பெருமான் சிரங்களையும் கரங்களையும் அறுக்க அறுக்க அவை முளைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. "சிங்கமுகன் யாகாக்கினியில் சிரங்களை அறுத்து ஆகுதி செய்த பலனால் தான் அறுந்த சிரங்களும் கரங்களும் மீண்டும் மீண்டும் முளைக்கின்றன" என்று முருகப் பெருமான் எண்ணினார்.

சிங்கமுகாசுரன் ஆரவாரத்துடன் சிரித்தான். "முருகனே! இப்போதாவது தெரிகிறதா? எத்தனை முறை கரங்களையும், சிரங்களையும் அறுத்தாய்? எத்தனை முறை அவை முளைக்கின்றன? இவையெல்லாம் உன் தந்தை கொடுத்த வரத்தின் பலம். கோடிமுறை அறுத்தாலும் அவை முளைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். ஆகவே, என்னைக் கொல்ல உன்னால் முடியாது. நீ புத்திசாலிப் பிள்ளையாயின் போர்க்களத்தினின்று உடனே புறப்பட்டுச் செல்" என்றான்.

"சிங்கமுகனே! இவ்வளவு நேரம் உன்னுடன் நான் போர் செய்ததாக நினைக்கிறாயா? எனது தந்தை உனக்கு அளித்த வரங்களின் பெருமையைத் தேவர்களுக்குக் காட்டினேன். அவ்வளவுதான். அப்பனே, இதுகாறும் விளையாடினேன்; இனி சமர் புரிவோம்" என்றார் முருகப் பெருமான்.

கந்தவேள் கூறியதைக் கேட்ட சிங்கமுகாசுரன் இடிபோல் ஆர்த்தான், மலைகளைப் பெயர்த்து வீசினான். அந்த மலைகளைத் தூள் தூளாக்கிய சுவாமி அவனது மார்பில் ஆயிரம் பாணங்களைச் செலுத்தினார். அதனால் அவனது மார்பு பிளந்தது.

ஷண்முகநாதன் கூறுவார்: "சிங்கமுகனே! இப்பொழுது ஒரு பாணம் விடுகிறேன். உன் சிரங்களும் கரங்களும் முளைக்கின்றனவா என்று பார்" என்று ஓர் அஸ்திரம் விடுத்தார். அந்த அஸ்திரம் தலையும் இரு கைகளும் தவிர ஏனைய சிரங்களையும் கரங்களையும் ஒரே வீச்சில் அறுத்துத் தள்ளியது. சிங்கமுகாசுரனின் வெட்டுண்ட தலைகளும் கைகளும் மீண்டும் முளைக்க ஆரம்பித்ததைக் பெருமான், "ஊம்" என்று உரப்ப, அவை அக்கடலுள்ளே புகுந்து ஒளிந்தன.

"சிவபெருமான் தந்த வரத்தை மாற்றி விட்டார் முருகன் அதை யார் எதிர்க்க முடியும்? சிவன் வேறு, முருகன் வேறு அல்ல. இனி முருகன் நம்மைக் கொன்று விடுவார்" என்று முடிவு செய்து கொண்டான் சிங்கமுகன்.

"முருகா! நீ வேல் ஒன்றை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு என்னைக் கொல்ல நினைக்கிறாய். வேலைத் தவிர வேறு ஆயுதத்தினால் என்னைக் கொல்ல முடியுமா?" என்று கேட்டான் சிங்கமுகாசுரன். அவர் புல்லை ஏவினாலும் புவனம் முழுதும் அழிந்து விடும் என்பதை மறந்து பேசினான்.

சுவாமியின் வலது கையில் குலிசாயுதம் இருந்தது. இடக் கையில் இருப்பது வேலாகிய சக்தியாயுதம். அந்தக் குலிசாயுதத்தைப் பிரயோகம் செய்தார். அவ்வாயுதம் விரைந்து சென்று புஜபல பராக்கிரமனும், அறிவாளியாயிருந்தும் அறிவை உறவுக்காக முறித்துக் கொண்டவனுமான சிங்கமுகாசுரனைப் பூபறிப்பது போல் லகுவாகக் கொன்றது. கங்கையில் நீராடி அசுர ரத்தத்தின் மாசுகளைக் களைந்து, கந்தன் கைக்குத் திரும்பி வந்தது.

பிரமாதி தேவர்கள் ஆரவாரம் செய்து ஆனந்தக் கூத்தாடினர்; பூ மழை பொழிந்தனர்.

சிங்கமுகாசுரன் இறக்கவில்லை. அவனை இறக்கச் செய்வது கருணாமூர்த்தியின் கருத்தல்ல. அவனைத் திருத்துவதே அவரது திருத்தொழில். சிங்கமுகாசுரன் சிம்ம வாகனமாகப் பராசக்திக்குத் தொண்டு செய்ய அனுப்பி வைத்தார் சுவாமி. தேவிக்கு என்றுமே தர்ம ஸ்வரூபமான சிம்ம வாகனமுண்டு. அதனுள் சிங்கமுகனும் ஐக்கியமாகி அம்பிகையின் திவ்விய ஸ்பரிசத்தைப் பெற்றான் என்பதே தாத்பரியம். வதம் செய்தாலும் அது இதமாக முடிவதை நம் புராணங்களில்தான் காணலாம்.

முருகப் பெருமான் அனைவருக்கும் அருள் செய்து வீரவாகுதேவரோடும் பாசறை திரும்பிப் பொற் பீடத்தில் எழுந்தருளினார்.

ஆணவத்தின் குரல்

சிங்கமுகாசுரன் அழிந்த செய்தி கேட்ட சூரபன்மன் அலமந்து போய்விட்டான். "ஆ! இரு சிறகுகளாயிருந்த தாரகன், சிங்கமுகன் இருவரையும் இழந்து சிறகொடிந்த பறவையாகி விட்டேனே! தந்தையும் தாயும் தமருமாய் இருந்த சிங்கமுகன் போய் விட்டபின் எனக்கு என்ன வாழ்வு வேண்டிக் கிடக்கிறது? இனி வெற்றிக்காக நான் போராட வேண்டியதில்லை. நானும் போர்க்களத்தில் மடிந்து உன்னைச் சேரவேதான் சண்டையிட வேண்டும்" என்று கூறிப் புலம்பினான். அருமை மகன் பானுகோபன் மாண்டபோது அலறியதைவிட உணர்ச்சியுடன் தம்பிக்காகக் கதறினான்.

"பொன்னை நிலந்தன்னைப் புதல்வர்களை மங்கையரைப்
பின்னை யுளபொருளை யெல்லாம் பெறலாகும்
என்னை யுடைய இளங்கோவே இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப்பெறுவது உண்டோ உரையாயே"

ஒருவன் பெரு நிதியத்தை இழந்து விட்டாலும் பிற்பாடு சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். குழந்தை ஒன்று தவறி விட்டாலும் பகவான் கிருபை புரிந்தால் இன்னொரு குழந்தையைக் கொடுப்பார். மனைவி மறைந்தாலும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் தம்பியின் இழப்புக்கு இட்டு நிரப்ப ஏது உண்டு?

இராமபிரான் சீதையைப் பிரிந்தார்; வருந்தப்பட்டார். தற்கொலைக்கு முயலவில்லை. இளையபெருமாளாகிய இலட்சுமணரை அயோமுகி தூக்கிக் கொண்டு போய்விட்டாள். குறித்த நேரத்தில் இலக்குமணர் திரும்பி வராததால், "தம்பி இறந்தே விட்டான்" என்று கருதிய இராமர் கத்தியை எடுத்துக் கழுத்தைக் குறி வைத்துக் கொண்டாராம்.

"அறப்பால் உளதேல் அவன்முன் னவனுய்ப்
பிறப்பா னுரின்வந் துபிறக் கவென
மறப்பால் வடிவாள் கொடுமன் னுயிரைத்
துறப்பா னுறுகின் றதொடர்ச் சியின்வாய்"

மனைவி இடையிலே வந்தவள்; தம்பி அப்படியன்று. என்று தம்பி பிறந்தானோ அன்றே அவனுக்கு அண்ணனு

பாசம் சிறந்தது. ஆகவே வார்த்தைகளிலெல்லாம் சகோதர பாசம் சிறந்தது.

சகோதர பாசத்தினால் சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களும் அதிருமாறு கதறியழுதான்.

இனிக் கதறுவதற்கில்லை என்ற நிலையில், உற்ற மனைத்தையும் போரில் காவு தந்த சூரபன்மன் தானும் குமரக் கடவுளுடன் சமரம் புரிவதற்கு எண்ணினான்.

* * *

சூர சம்ஹாரம் கந்த புராணத்தின் மிகச் சிறந்த பகுதி. திருச்செந்தூர் முதலிய முருகத் தலங்களிலெல்லாம் சூர சம்ஹார விழா இப்பொழுதும் மிகச் சிறப்பாக நடை பெறுகிறது.

இந்தத் தொடரின் ஆரம்பத்தில் கூறியவற்றை ஈண்டு நினைவு கொள்வோம். கலியுகம் தருமத்தைக் காய்ச்சி வறுக்குமே என முனிவர்கள் வியாஸாசாரியாரிடம் முறை யிட்டனர். "கலியுகப் பாவங்களைப் போக்க ஒரு தெய்வம் உண்டு" என்றார் வியாஸாசாரியார். "அது எந்தத் தெய்வம்?" என்று முனிவர்கள் கேட்டனர்.

"ஸ்கந்தஸ்ய கீர்த்திம் அதுலாம் கலிகல்மஷ நாசினீம்" அதாவது, "கந்தனுடைய கீர்த்தி ஒன்றுதான் கலியின் பாவங் களைப் போக்கவல்லது" என்று வியாஸ பகவான் கூறினார்.

கார்த்திகேயனின் கீர்த்தியைச் சொன்னார் மகரிஷி. கீர்த்தி என்ற பதம் 'புகழ்' என்பதைக் குறிக்கும். தமிழில் கந்தனைப் பாடிப் பரவிய அருணகிரிப் பெருமானும், வியாஸர் கூறிய கந்தனின் கீர்த்தியையே குறிப்பது போலத் தமது பாக்களுக்குத் திருப்புகழ் எனப் பெயரிட்டார். அல்ல, அருணகிரி ஸ்வாமி அப்படிப் பெயரிடவில்லை. வியாஸ பகவான் சொன்னதை நினைவில் வைத்திருந்த வேலாயுதப் பெருமானே 'திருப்புகழ்' எனப் பெயரிட்டார்.

முருகப் பெருமானிடம் அருள் பெற்றவர்கள் பலர். ஆல் மெய்ஞ்ஞான பண்டிதனும் செவ்வேட் பரமன் ாக்கால் பிரணவ மந்திர உபதேசம் பெற்றவர்கள் பேர்கள்தான். அவர்கள், தேவசிரேஷ்டர்

சிவபெருமான்; முனி சிரேஷ்டர் அகத்தியர்; நரசிரேஷ்டர் அருணகிரிநாதர்.

வேலா சரணம் சரணமென்மேல் வெகுளாமல் இனி
மேலாயினுங் கடைக்கண்பார் பருப்பத வேந்தன்மகள்
பாலா குறுமுனியார்க்குந் திருப்புகழ்ப் பண்ணவர்க்கும்
ஆலால முண்டவர்க்கும் உபதேசித்த என் ஆண்டவனே

—முருகரந்தாதி

"அருணகிரி! நம் திருப்புகழை உலகம் உய்யப் பாடு" என்றார் முருகவேள். நூல் ஒன்றைப் பாடினால் ஆசிரியர்தான் அதற்குப் பெயர் வைப்பார். ஆனால், அருணகிரிநாதர் பாடிய நூலுக்குக் காவியநாயகராம் முருகப் பெருமானே திருப்புகழ் என்று பெயர் வைத்தார். (இவர் கச்சியப்பரின் கந்த புராணத்தைச் சரி பார்த்ததையும் இந்தச் சரிதைத் தொடக்கத்தில் கண்டிருக்கிறோம்.)

"முருகப் பெருமானே பெயரிட்டது உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்பவர்களும் இருக்கலாம். அருணகிரி நாதரே விடை கூறுகிறார்.

பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலணை யிட்டநடை
பட்சியெனு முக்ரதுர கமுநீபப்
பக்குவம லர்த்தொடையும் அக்குவடு பட்டொழிய
பட்டுருவ விட்டருள்கை வடிவேலும்
திக்கமது மதிக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
சிற்றடியுமுற்றியப னிருதோளும்
செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
செப்பென எனக்கருள்கை மறவேனே

இவ்வாறு இணையற்ற புகழை—'அதுலாம் கீர்த்திம்' என்று வியாஸர் கூறிய மகிமையை—முருகன் பெற்றதற்கு முக்கியமான காரணம் சூர சம்ஹாரம் செய்ததுதான். சூரனை வதைக்கவேதான் ஸ்வாமி தோன்றியதே யன்றோ?

அருணகிரிநாதரின் பக்தி நூலுக்குப் பெயரிட்ட குமாரக் கடவுளே தான் 'முத்தைத் தரு' என்று அடியும் எடுத்துத் தந்து மறைந்தார். அக்கணத்திலே,

"முத்தைத் தரு பத்தித் திருநகை
அத்திக் கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக் கொரு வித்துக் குருபர"

எனப் பாடிய அருணகிரிநாதர் நாதாந்தமாகிய சிவ யோகத்தில் அமிழ்ந்து விட்டார். அப்புறம் திருப்புகழ் பாடுவது எப்படி? 'ஏன் இன்னும் திருப்புகழ் பாடவில்லை?" என்று முருகப் பெருமான் அவரெதிரே தோன்றி வினவினர்.

"ஐயனே! வேதாகமங்கட்கும் எட்டாத நின் புகழை ஏடு எழுதா முழு ஏழையாகிய எளியேன் எங்ஙனம் பாடுவேன்?" என்று அருணகிரிநாதர் கேட்டார்.

"வயலூருக்கு வா" என்றார் முருகப் பெருமான். வயலில் பயிர் விளையுமாப் போலே அருணகிரியின் நாவில் பாவினைப் பயிர் செய்யத்தான் பரமன் அழைத்தார்.

அருணகிரிநாதர் வயலூர் சென்றார்.

முருகன் தமது திருக்கை வேலைப் பூமியில் பாய்ச்சினர். சக்தி உருவான ஆயுதம் பாய்ந்ததும் சக்தி தீர்த்தம் புவியினின்று பெருகியது. இதைப் பாடுகிறார் அருணகிரி நாதர்.

கன்னு ருரித்தஎன் மன்னு எனக்குநல் கர்ணு மிர்தப்பதம்
தந்தகோவே

கல்லார் மனத்துட னில்லா மனத்தவ கண்ணு டியிற்றடம்
.... கண்டவேலா

அருணகிரியின் மனத்தில் கவித்துவத்தை ஊற்றெடுக்கச் செய்தவர் கண்ணுக்குத் தெரியும் தடாகத்தையும் தோற்று வித்தார். கிரி என்றால் மலை; கல். அருணகிரிநாதர் தம் மனம் கல் போலிருந்ததாகச் சொல்கிறார். அந்தக் கல்லில் நார் உரித்தாராம் எம்பெருமான். 'கர்ணாமிர்தம்' என்பது அருணகிரியின் செவியில் சுவாமி அமிருதமான பிரணவ உபதேசம் செய்ததைக் குறிப்பிடுகிறது. கவியின் செவியில் கர்ணாமிர்தம் பாய்ந்தவுடன் அவர் மற்றவர்களுக்கும் கர்ணாமிர்தமாகத் திருப்புகழ் பாடத் தொடங்கி விட்டார். ஐயன் வேலால் தீர்த்தம் உண்டாக்கியதைக் 'கண்ணுடி யிற்றடம் கண்டவேலா' என்கிறார் அருணைப் பெருமான். இத்தடாகத் தீர்த்தத்தால் சிவபிரானுக்கு முருகன் பூஜை ...தார். இங்கு சுவாமியின் பெயர் அக்கினீசுவரர். ...ள், முன்னிலை நாயகி. பூர்வஸ்திதி நாயகி என்று ...ழியில் கூறுவர். ஸ்தூலத்துக்கு முன்னரே சூட்சும

மாகவும், சூட்சுமத்துக்கும் முன்னரே காரணமாகவும் இருப்பதால் தேவியைப் பூர்வ ஸ்திதிநாயகி எனக் கூறுவது பொருந்தும். எனினும், 'முன்னிலை நாயகி' என்பதற்கு வேறு பெரும் கருத்தும் கொள்ளலாம். தன்மை—முன்னிலை—படர்க்கை என்ற முன்னிலையும் இங்கு பொருந்தும்.

ஆன்மாக்கள் மூன்று வகை. ஒரு மலம் உடைய ஆன்மாக்கள் சில; இரு மலம் உடைய ஆன்மாக்கள் சில; மும்மலம் உடைய ஆன்மாக்கள் சில. ஒருவர் வீட்டுக்குள் இருக்கும்பொழுது வெறும் பனியன் மட்டும் அணிந்து கொள்கிறார். கடை வீதிக்குப் போகும்பொழுது சட்டையணிந்து கொள்கிறார். ஆபீசுக்குப் போகும்போது பனியனும் சட்டையும் அணிந்து அவற்றின்மேல் கோட்டும் போட்டுக் கொள்கிறார். அதுபோல் ஒருமலமுடைய ஆன்மாக்கள் விஞ்ஞானகலர். இருமலமுடைய ஆன்மாக்கள் பிரளயாகலர். மும்மலமுடைய ஆன்மாக்கள் சகலர்.

மும்மலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு (சகலர்) பகவான் மானிடச் சட்டை தாங்கி வந்து அருள் புரிவார்; சுவாமி தம் திவ்விய சொரூபத்துடன் வரமாட்டார்; விறகில் தீயைப் போன்று மிக மிக மறைந்திருப்பார். இறுதியில் சிவயோகி ஆளப்பட்ட மாணிக்கவாசகருக்கே சுவாமி திவ்விய சொரூபத்துடன் வராமல் உத்தமமான மானுட சொரூபத்துடன் அந்தணராக வந்து தரிசனம் தந்ததுண்டு.

செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னாவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

—திருவாசகம்

அருணகிரிநாதருக்குக்கூட சுவாமி முதலில் மானுட உருவில் வேதியராகத்தான் காட்சியளித்தாராம். அந்தணனாக வந்த சுவாமி அருணகிரிப் பெருமானைக் கடைக் கண்ணால் நோக்கினார். ஒரு மலம் போய்விட்டது. இரு மலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு—(பிரளயாகலர்) இறைவன் பாலில் போல் மறைய நின்று தோன்றுவார். ஒரு மல ஆன்மாக்களுக்குள்ளே (விஞ்ஞானகலர்) மணிய

போல் அற்புதமாக மறைவு என்று சொல்லவொண்ணு வயமாகத் தோன்றுவார். மும்மலம் உள்ள ஆன்மாக்களுக்கு மானுட வடிவிலும், இரண்டு மலமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு, சுப்பிரமணிய பக்தர்களாயிருந்தால் ஆறுமுகங்கள், பன்னிரண்டு தோள்களுடனும் ஒரு மலமுள்ள ஆன்மாக் களுக்கு ஜோதியாகவும் ஆண்டவன் காட்சி தருவார். ஒரு மலமுள்ள ஆன்மா தன்மை. இரண்டு மலமுள்ள ஆன்மா முன்னிலை. மூன்று மலமுள்ள ஆன்மா படர்க்கை. இந்த நுணுக்கத்தை வைத்துத்தான் திவ்விய ரூபத்துடன், தோன்றும் தேவியை முன்னிலை நாயகி யென்று பெயரிட்டார்கள்.

"உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்ச்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம்"

மும்மலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவர். இருமலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு 'நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்.' ஒருமலமுடைய ஆன்மாக் களுக்கு 'அலகில் சோதியன்.'

சூரன்—தாரகன்—சிங்கமுகன் ஆகிய மும்மலங்களில் சுவாமி இரண்டை ஒழித்தாயிற்று. இன்னும் ஒன்றே மீதம். சூரனையும் ஒழித்தபின் ஜோதி ஸ்வரூபமாகி விடுவார். சிவபெருமான் நயனங்களினின்று ஜோதியாகத் தோன்றியவர் ஜோதிமய உருவை நன்கு புலப்படுத்திக் கொள்வார். இதுவே முருகப் பெருமானுடைய கீர்த்தியின் பூர்த்தியாகும். சூர சம்ஹாரத்தின் பெருமை இதுவே. கீர்த்தியை, திருப்புகழை நாம் எல்லோரும் உணர வேண்டும் என்பதற் காகவே சூரன் அவரது பெருமையை உணர்ந்து இருந்த வில்லை. குமாரக் கடவுளோடு தானே போர் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினன். ஆயிரங்கோடி ஒற்றர்களை அழைத்தான். "ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள சேனை பரவற்றையும் விரைவில் திரட்டிக் கொண்டு வாருங்கள்" என்று ஆணையிட்டான்.

போல் அற்புதமாக மறைவு என்று சொல்லவொண்ணு லயமாகத் தோன்றுவார். மும்மலம் உள்ள ஆன்மாக்களுக்கு மானுட வடிவிலும், இரண்டு மலமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு, சுப்பிரமணிய பக்தர்களாயிருந்தால் ஆறுமுகங்கள், பன்னிரண்டு தோள்களுடனும் ஒரு மலமுள்ள ஆன்மாக் களுக்கு ஜோதியாகவும் ஆண்டவன் காட்சி தருவார். ஒரு மலமுள்ள ஆன்மா தன்மை. இரண்டு மலமுள்ள ஆன்மா முன்னிலை. மூன்று மலமுள்ள ஆன்மா படர்க்கை. இந்த நுணுக்கத்தை வைத்துத்தான் திவ்விய ரூபத்துடன், தோன்றும் தேவியை முன்னிலை நாயகி யென்று பெயரிட்டார்கள்.

"உலகெ லாம்உணர்ந் தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத் தாடுவான்
மலர்ச்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவோம்"

மும்மலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு 'உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவர். இருமலமுடைய ஆன்மாக்களுக்கு 'நிலவுலாவிய நீர்மலிவேணியன்.' ஒருமலமுடைய ஆன்மாக் களுக்கு 'அலகில் சோதியன்.'

சூரன்—தாரகன்—சிங்கமுகன் ஆகிய மும்மலங்களில் சுவாமி இரண்டை ஒழித்தாயிற்று. இன்னும் ஒன்றே மீதம். சூரனையும் ஒழித்தபின் ஜோதி ஸ்வரூபமாகி விடுவார். சிவபெருமான் நயனங்களினின்று ஜோதியாகத் தோன்றியவர் ஜோதிமய உருவை நன்கு புலப்படுத்திக் கொள்வார். இதுவே முருகப் பெருமானுடைய கீர்த்தியின் பூர்த்தியாகும். சூர சம்ஹாரத்தின் பெருமை இதுவே. கீர்த்தியை, திருப்புகழை நாம் எல்லோரும் உணர வேண்டும் என்பதற் காகவே சூரன் அவரது பெருமையை உணர்ந்து இருந்த வில்லை. குமாரக் கடவுளோடு தானே போர் செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணினன். ஆயிரங்கோடி ஒற்றர்களை அழைத்தான். "ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள சேனை யாவற்றையும் விரைவில் திரட்டிக் கொண்டு வாருங்கள்" ஆணையிட்டான்.

வரத்தினிற் பெரியர் மாய வன்மையிற் பெரியர்
மொய்ம்பின்
உரத்தினிற் பெரியர் வெம்போர் ஊக்கத்திற் பெரியர்
எண்ணில்
சிரத்தினிற் பெரியர் சீற்றச் செய்கையிற் பெரியர் தாங்கும்
கரத்தினிற் பெரியர் யாரும் காலனிற் பெரியர் அம்மா

"ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள அவுண சேனைகள் அனைத்தும் இன்று வந்து விட்டன. இவர்கள் கடல்களைப் பருகுவர், வடவைத் தீயினும் கொடியவர்; மேரு மலையைப் பந்தாடுவர்; சண்டமாருதத்தின் எதிரே பஞ்சு போல் இவர்கள் முன் நாம் அழிவோம். எங்கும் அசுரர்களாயிருப்பதால் ஓடி ஒளிவதற்கும் இடமில்லை. இவர்களுடன் போர் புரிந்து அழிவது உறுதி" என்றே பூதவீரர்கள் எண்ணத் தொடங்கி விட்டனர். துன்ப காலத்தில்தான் தெய்வ நம்பிக்கை மிகவும் பெருகும்; அதேபோல் துன்ப காலத்தில்தான் அது மிகவும் தளரவும் செய்யும். பிற்பாடு துன்பம் தீர்ந்தபின் தேவர்களின் பக்தி முறுகி முதிர்வதற்கெனவே இப்போது சிறிது தளர்ச்சி கண்டது. முருகவேள் தம் தரப்பில் தலைமை தாங்குவதையும் அவர்கள் மறந்து அச்சத்துக்காட்பட்டனர்.

இந்திரன் நடுங்கிக் கொண்டே திருமாலிடம் வந்தான். "சூரபன்மன் ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களிலுமுள்ள அசுர வீரர்களுடன் ஆறுமுகக் கடவுள்மீது போர் செய்ய வந்து விட்டான். சூரனுடைய படைகளை அழிக்கவே ஊழிக்காலம் சென்று விடும். அவ்வாறாயின் சூரன் மாள்வது என்று? நான் பொன்னுலகம் ஆள்வது என்று? என்று முறையிட்டான்.

திருமால் முருகப்பெருமானின் பெருமையை இந்திரனுக்கு எடுத்துரைத்தார்.

காலமாய்க் காலம் இன்றிக் கருமமாய்க் கருமம் இன்றிக்
கோலமாய்க் கோலம் இன்றிக் குணங்களாய்க் குணங்கள்
இன்றி
ஞாலமாய் ஞாலம் இன்றி அநாதியாய் நங்கட் கெல்லாம்
மாய் இருந்த வள்ளல் மூவிருமுகங் கொண்டு உற்றுன்
ர மனின் புகழ் பாடினார்.

"இந்திரனே! முன்னர் மேருமலையில் முருகவேள் மூவரும் தேவரும் உயிர்களும் தன்பாற்காட்டி ஒரு வடிவங் கொண்டதை நீ மறந்து விட்டாய் போலும்! அக்குமாரக் கடவுள் பிரம்மாவாகிப் படைப்பார்; என் உருவாகிக் காப்பார். ஈசன் போல் அழிப்பார். வேதங்களுக்கெல்லாம் எட்டாதவர் அவர். உருவாயும் குணங்களாயும், உலகமாயும் அவற்றைக் கடந்து அப்பாலாகியும் நிற்கும் மின் உருவம் போன்ற அவரது வடிவம் யாராலும் அவ்வளவு சுலபமாக அறிந்துகொள்ள முடியாது. அதனை விளக்கும் ஆற்றல் வேதங்களுக்கும் இல்லை."

பொன்னுரு வமைந்த கஞ்சப் புங்கவனாகி நல்கும்
என்னுருவாகிக் காக்கும் ஈசன்போல் இறுதி செய்யும்
மின்னுரு என்ன யார்க்கும் வெளிப்படான்போலும்"

அன்னோன்

தன்னுரு மறைக ளாலும் சாற்றுதற்கு அரிய தன்றே
பாயிருங் கடலிற் சூழ்ந்த பற்றலர் படையை எல்லாம்
ஏயென்னும் முன்னம் வீட்டும் சிறுவன்என் றெண்ணல் ஐய!
ஆயிரகோடி கொண்ட அண்டத்தின் உயிர்கட் கெல்லாம்
நாயகன் அவன்காண் நாம்செய் நல்வினைப் பயனால்

வந்தான்"

இந்திரனை 'ஐய' என்று அழைத்தாராம் நாராயணர். "தேவேந்திரா! சமுத்திரம் போல் உள்ள இந்தச் சைன்யங்கள் எல்லாம் முருகப் பெருமான் 'ஏ' என்று சொல்லும்போதே அழிந்து விடும். அவர் இப்படைகளையெல்லாம் மிக விரைந்து அழிப்பார். அவர் திருவுளங் கொண்டால் புன்முறுவலால் அழிப்பார்; கோபத்தினால் கொல்வார்; திருவாக்கால் அழிப்பார் பார்வையால் அழிப்பார். இஃது அவருக்கு ஒரு திருவிளையாடல்; முருகப்பெருமானைக் குழந்தை என்று எண்ணாதே. அவருடைய வேற்படையால் சூரன் அழிவான். எம்பெருமான் கருணைக் கடல். நம்மீது கொண்ட அருட் கருணையினால் தான் அவர் சூரனுடன் போர் செய்ய வந்திருக்கிறார். ஆ கோடி அண்டங்களுக்கும் அவர் நாயகன். நாம் செ நற்பேற்றினால் அவர் நமக்குக் காட்சி தந்திருக்கிறார்"

சூரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க உன்னின்
மூரலால் அடுவன்; கொண்ட முனிவினால் அடுவன்; வாய்மைச்
சீரினால் அடுவன்; நாட்டச் செய்கையால் அடுவன் என்றால்
நேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்தற் பாலார்?

"ஆகவே, தேவேந்திரா, கவலைப்படாதே. சூர ஸம்ஹாரம் விரைவில் நடைபெறும். நீ பொன்னுலகம் பெறுவாய்" என்று திருமால் கூறினார்.

இதிகாச புராணங்களிலேயே மிகப் பெரிய போரும் தொடங்கியது.

பூத வீரர்கள் அவுண வீரர்களுடன் பொருது புறந் தந்தார்கள். இலக்கத் தெண்மர் வலிமை இழந்து ஓய்ந்தார்கள். அதனைக் கண்ட வீரவாகு தேவர் தம் வில்லை வளைத்துக் கணை மழை பொழிந்தார். எனினும் அவுணபடை வீரர்கள் அழியாததைக் கண்டு வருந்தி இளைத்துக் கந்தவேள் அருகிற் சென்றார்.

அவுண படை வீரர்கள் ஆறுமுகக் கடவுளைச் சூழ்ந்து, தண்டு, சக்கரம், குலிசம், சூலம், வேல், கோடரி, பாசம், அம் முதலிய ஆயுதங்களையும் தெய்வாஸ்திரங்களையும் ஏவி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

பூத வீரர்கள் புறங் கொடுத்ததையும், இலக்கத் தெண்மர் வலியிழந்து ஓய்ந்ததையும், வீரவாகு தேவர் வருந்தி நிற்பதையும், அவுண படை வீரர்கள் ஆரவாரம் செய்வதையும் கண்ட குமாரக் கடவுள் சிறுநகை புரிந்து வில்லைத் திருக்கரத்தில் ஏந்திக் கணை மழை பொழிந்தார். பூமியில் நின்ற அவுண வீரர்கள் அனைவரும் அழிந்தனர்.

போர் நடைபெறும் பூமியில் நுழைவதற்கு இடமின்றி வெளியே நெருங்கி நின்ற அவுணர்கள் சினந்து உட்புகுந்தனர். தேவர்கள் துதிக்கவும், வீரர்கள் அருகிற்
ழவும் குமாரக் கடவுள் அவுணர்களின் எதிரே எழுந்
னார். மீண்டும் பெரும் போர் தொடங்கியது. முருகப்
ன் வாயுவைப் பார்த்து, "நாலா பக்கங்களிலும்
ச் செலுத்து" என்று பணித்தார். வாயு அதனைக்

கேட்டு வணங்கி அவுணர் நிற்குமிடந்தோறும் தேரைச் செலுத்தினர். அத்தேர் பூமியிலும், திசைகளிலும், வானத்திலும், கடல்களிலும் எங்கும் விரைந்து சென்றது. குமாரக் கடவுள் தம்மை நெருங்கி நிற்கும் அவுண சேனைகளின் மேல் ஆயிரங்கோடி கணைகளைச் செலுத்தினர். அண்டம் நிறைந்த அவுணர்கள் கந்தவேள் கணைமழையால் அழிந்தனர். பிண மலைகள் குவிந்து உதிர வெள்ளத்தில் பிணங்கள் மிதந்தன. அந்த உதிரத்தைக் குடித்தும், மாமிசத்தைத் தின்றும் ஜீரணமாகாமல் பேய்கள் கரணம் அடித்து விளையாடுகின்றனவாம்.

குமாரக் கடவுளின் தேர் அவர் விடுக்கும் கணைகளை விட விரைந்து சென்றது. தேரைச் செலுத்தும் வாயுவையும், கணைகளை விடுக்கும் குமாரக் கடவுளையும் அமரர் வியந்து பாராட்டித் துதித்தனர்.

இவ்வண்டத்தில் உள்ள அவுணர் படைகள் மட்டுமின்றி, மற்றைய அண்டங்களில் உள்ள அவுணசேனைகள் புறப்பட்டு வருவதைக் கண்ட குமாரக் கடவுள் மீண்டும் படைகள் வராதபடி அண்ட கோளகையின் வாயிலை அடைத்தார். தம் கணைகளினால் இறந்த அவுண வீரர்களின் பிண மலைகள் பாதாளத்திலும், கடலிலும், பூமியிலும் மிக உயர்ந்து நிற்பதைக் கண்டு தமது பன்னிரண்டு திருக்கண்களையும் கொடிய வட வாக்கினி போல் ஜொலிக்கச் செய்து உற்று நோக்க அவை வெந்து நீறாகி வெற்றிடமாயின. இரத்த வெள்ளமும் வறண்டது. மூவுலகங்களும் முன்போல் விளங்கின.

போர்க் களத்தில் நின்ற சூரபன்மன் முருகப்பெருமானின் இத்தகைய திவ்வியப் பெருஞ்சாதனைகளையும் அவற்றை அவர் திருவிளையாடலாகவே அநாயாசமாகப் புரியும் பாங்கினையும் கண்டான். தன் சேனைகளை அழித்த சேவலானை நேருக்கு நேர் எதிர்கொண்டு போர் புரியத் தானே முன்வந்தான்.

இடியேற்றைத் தேடிச் சென்றது வெங்கரம்.

அற்புதப் போர்

பெருமானின் தோற்றத்தையும் பன்னிரண்டு திருக் கரங்களையும் கண்டான் சூரபன்மன் அவற்றின் அழகு அந்த அவுணனை ஈர்க்கவில்லை. பெருமான் தமது கரங்களில் ஏந்திய ஆயுதங்களே அவனுக்கு முக்கியமாகத் தெரிந்தன. "ஓகோ, தன் வலிமையையும், வீரத்தையும் காட்டுகிறானோ?" என்றே சினமுற்றான் சூரன்.

மேரு மலை போன்ற வில்லை எடுத்துச் சூரபன்மன் நாண் ஏற்றினான். அதனைக் கண்ட பூத வீரர்கள் மலைகளையும், மரங்களையும், சூலங்களையும் சூரபன்மன் மீது எறிந்து போர் செய்தார்கள். சூரபன்மன் மழையெனப் பொழிந்த கணை களால் பூதப் படைகள் அழிந்தன. இலக்கத்தெண்மர் சூரபன்மனைச் சூழ்ந்து கணைகளைப் பொழிந்தனர். அக் கணைகள் சூரபன்மனின் உடலில் பட்டு அழிந்தன. இலக்கத் தெண்மர் புறங் கொடுத்து ஓடினர். வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனின் தேரிற் பாய்ந்து சிவபெருமான் தந்த வாளாயு தத்தினால் அவனுடைய வில்லை வெட்டினார். கடுஞ் சினங் கொண்ட சூரபன்மன் இடியேறுபோல் அவர் மார்பில் அறைந்தான உதிரம் பெருகச் சோர்ந்து கீழே விழுந்தார் வீரவாகுதேவர். அவரைத் தூக்கி ஆகாயத்தில் எறிந்தான். வானத்தில் சென்ற வீரவாகுதேவர் உணர்வு பெற்று விரைவில் மீண்டு வந்து முருகவேள் அருகிற் போய் நின்றார்.

வீரவாகுதேவர் வெட்டிய வில்லைக் கீழே எறிந்த சூரபன்மன், வேறொரு பெரு வில்லை எடுத்து நாணொலி செய் தான். அதனைக் கண்ட கந்தவேள் தாமும் ஒரு மகா தனுசை எடுத்து வளைத்து டங்காரம் செய்தார். சூரபன்மன் இருபது இலட்சம் கணைகளைப் பொழிந்தான்.

குமாரக் கடவுள் எதிர்க் கணைகளை விடுத்து அவற்றை அநாயாசமாக அழித்தார்.

மேலும் மேலும் பாணங்களைக் குமாரக் கடவுள் மீது ...ன் சூரபன்மன். என்னே அவனது அறிவின்மை! ...ய அழிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு யாரேனும்

அக்கினிக் கோளத்தில் விறகை எறிவாரா? சூரனின் பாணங்கள் பரமனை அடைந்ததும் நெருப்பை அடைந்த விறகு போல் அழிந்தன. இவ்வாறாக, இருவரும், விடுக்கிற கணைகள் மண், விண், கடல், மலை முதலிய எங்கும் உலாவின. கந்தப் பெருமானும் சூரபன்மனும் போர் செய்வதைக் கண்ட வீர லட்சுமி, "இவ்விருவருள் எவரிடம் செல்வது?" என்று ஐயுற்று நின்றாள்.

குமாரக் கடவுளின் கணைகளையெல்லாம் சூரபன்மன் அழித்தெறிந்தான். அவருடைய தேரில் கட்டிய கொடியை அறுத்து வீழ்த்தி வெற்றிச் சங்கை ஊதினான். கணைகளை விடுத்து அவருடைய திருமேனியை மறைத்தான். முருகவேள் மகிழ்ச்சியோடு அவனது புஜபல பராக்கிரமம் முழுவதும் வெளியாவதற்கு இடமளித்தார். இனி பொறுப்பதற்கில்லை என்ற நிலை தோன்றியவுடன் ஏழு பாணங்கள் விடுத்துக் கொடியை அறுத்துக் கடலில் இட்டார். அதனைக் கண்ட பானுகம்பன் என்ற பூதப்படைத் தலைவன் தனது ஆயிரம் வாய்களிலும் ஆயிரம் வெற்றிச் சங்குகளை வைத்து ஜயகோஷம் எழுப்பினான். பானுகம்பனின் சங்கொலியைக் கேட்டுத் திருமாலின் பாஞ்சசன்யம் சங்கும் திடீரென்று முழங்கியது. மற்ற தேவர்களும் தத்தமது சங்குகளை ஊதி ஆர்த்தனர்.

அக்கினி தேவனிடம் அமரர்கள், "நமது குமாரக் கடவுளின் தேரில் கொடியில்லை. ஆதலால் நீ சென்று கொடியாயிருப்பாயாக" என்று ஏவினார்கள். தேவர்கள பணித்தவாறு அக்கினி தேவன் கோழிக் கொடியாகி முருகப் பெருமான் திருத்தேரின் மீது ஏறி அண்டங்கள் வெடிபடக் கூவினான்.

ஏவ லோடும் எரிதழற் பண்ணவன்
வாவு குக்குட மாண்கொடி யாகியே
தேவ தேவன் திருநெடுக் தேர்மிசை
மேவி ஆர்த்தனன் அண்டம் வெடிபட

இமையவர்களின் ஆரவார ஒலி கேட்டுச் சினந்த சூரபன்மன், தேவர்களை நோக்கி, "என் முன்னே வருவதற் பயந்திருந்த தேவர்களே! உங்களுக்கு இத்துணை ஆண ஆரவாரமா? முதலில் உங்களைக் கொல்வேன்" என்று

வானத்தில் செலுத்தினன். சூரபன்மன் தேரோடு விண்ணுலகத்தில் நின்று கோடானுகோடி பாணங்களைத் தேவர்கள் மீது செலுத்தினன். அதனால் தேவர்கள் புண்பட்டுச் சிதறி ஓடினார்கள். அதனைக் கண்ட கந்தக் கடவுள் பூமியில் நின்றபடியே எண்ணற்ற பாணங்களை விடுத்துச் சூரபன்மனின் கணைகளை அழித்தார். பின் வாயுவை நோக்கி, "நம்முடைய தேரை விரைந்து வானத்தில் செலுத்து" என்று பணித்தார். வாயு தேரைச் செலுத்திக் கொண்டு விண்ணுலகத்தில் சூரபன்மனுக்கு எதிரே கொண்டு போய் நிறுத்தினர். சூரபன்மனுக்குப் பயந்து சிதறிய ஓடிய தேவர்களுக்குக் குமாரக் கடவுள் அபயஹஸ்தம் தந்து அவுண மன்னனுடன் அற்புதப் போர் புரிந்தார். இருவருடைய தேர்களும் காற்றுடி போலவும் குயவனின் கைத் திகிரி போலவும் சரளமாகச் சுழன்றன. பாதாளத்திலும், கடல் நடுவிலும், அண்ட கடாகங்களிலும் சாரிகை வந்தன. அத்தேர்களின் ஒலியைக் கேட்டுத் தேவர்கள் பாடினார்கள். யட்சகர்கள் மருண்டார்கள்; நாகர்கள் அலைந்தார்கள்; மலைகள் பிளந்தன; கடல்கள் வற்றின; பூதலம் நடுங்கின; நட்சத்திரங்கள் உதிர்ந்தன; மேகங்கள் சிந்தின.

இறுதியில் தேரையும், குதிரைகளையும், பல ஆயுதங்களையும் இழந்த சூரபன்மன் கையிலேந்திய வில்லோடு பூமியை அடைந்தான். சுவாமியும் பூதலமுற்றார். மீண்டும் பயங்கரப் போர் நடந்தது.

வெற்றி தோல்வியில்லாமல் போர் நீடித்தது. சூரபன்மன் மாய யுத்தம் செய்ய எண்ணி விண்ணில் தோன்றினன். உடனே குமாரக் கடவுளும் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வானத்தில் சென்று அவனை எதிர்த்தார். சூரபன்மன் மீண்டும் மண்ணில் தோன்றினன். முருகவேளும் பூமியில் வந்து போர் செய்தார். சூரபன்மன் அங்கிருந்து மறைந்து தன் வடிவை மறைத்து தண்ணீர்க் கடல் நடுவில் தோன்றினன். எங்கும் எப்போதும் தங்கும் முருகவேள் அங்கும் தோன்றிப் ர் செய்தார். சூரபன்மன் அவ்விடத்திருந்தும் மறைந்து ன் முடிவுக்குச் சென்றான். முருகக் கடவுள் தொடர்ந்து மர் செய்தார். சூரன் பாதாளத்துக்குச் சென்றான்.

முருகவேளும் பாதாளத்தில் பாத தளம் பொருத்திப் போர் செய்தார். சூரபன்மன் அங்கிருந்து மறைந்து மேரு மலையின் உச்சியில் தோன்றுவான்; மேக நடுவில் தோன்றுவான். முருகவேளும் ஆங்காங்கு தொடர்ந்து சென்று போர் புரிந்தார். சூரபன்மன் தன்னுடைய இந்திரஞாலத் தேரை நினைத்து அழைத்து அதன் மீதேறி ஒரு கணப் பொழுதும் ஓரிடத்தில் நிற்காமல் சூறைக் காற்று போல் சுழன்று அண்ட கோளகையின் வாயிலை அடைந்தான். அங்கு சேனைகள் வராவண்ணம் முருகவேள் தம் கணைகளினால் வாயிலை அடைத்திருப்பதைக் கண்டு நகைத்தான். வில்லை வளைத்துப் பல கோடி கணைகளைச் செலுத்தி அண்ட கடாகத்தின் வாயிலை மூடியிருந்த தடைகளைத் துணித்தான். உடனே அப்பால் அண்டங்களில் நின்று கொண்டிருந்த நால்வகைச் சேனைகளும் ஆர்த்து வந்தன. அவை ஆயுதங்களை எறிந்து குமாரக் கடவுளைச் சூழ்ந்தன. குமரவேள் தீ எழும்படி சிறுநகை செய்தார். அந்தச் சேனைகள் யாவும் சாம்பலாயின. உடனே மற்றோர் அண்டத்துள்ள சேனைகள் வந்து கந்தவேளை எதிர்த்தன. அந்தச் சேனைகளை ஹுங்காரத்தாலும் பார்வையாலும் அழித்தார் எம்பெருமான். மீண்டும் மீண்டும் வேறு வேறு அண்டங்களிலுள்ள சேனைகள் வந்து கொண்டேயிருக்க, குமாரக் கடவுள் தமது திருக்கரத்திலுள்ள மழு, சூலம், சக்கரம், தண்டு, எழு, என்ற ஐந்து படைக்கலங்களை நோக்கி, "நீங்கள் விரைந்து சென்று நம்மைச் சூழ்ந்த அவுண சேனைகளை கொன்று வாருங்கள்" என்று கூறி விடுத்தார். அப்படைக் கலங்கள் பற்பல உருவங்களை எடுத்து ஆயிரத்தெழு அண்டங்களுக்கும் சென்று அங்குள்ள சேனைகள் யாவற்றையும் அழித்து மீண்டன.

பல கோடி அவுணர்களும் அழிந்ததைக்கண்ட சூரபன்மன் 'ஒரு கணப்பொழுதில் இவனைக் கொல்வேன்' என்று கூறி முன்னர்ச் சிவபெருமான் தந்த சக்கரப் படையை எடுத்து வழிபட்டு முருகவேள் மீது செலுத்தினான். முருகப் பெருமா அதனை ஒரு திருக்கரம் நீட்டிப் பரிசுப்பொருளைப் பெ போலப் பற்றினார்.

மனம் தளர்ந்தான் சூரபன்மன். உள்ளத்தை உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு இந்திரஞாலத் தேரின் மீதேறினன். மாயையால் அளவற்ற உருவங்களை எடுத்துப் பாண மழை பொழிந்தான். குமாரக் கடவுள் ஞானஸ்திரத்தை எடுத்து விடுத்தார். அந்த அஸ்திரம் விரைந்து சென்று சூரபன்மனின் மாயைகளை யெல்லாம் அழித்தது. வலிமிகுந்த சூரபன்மன் தேரோடு மறைந்து போய் விட்டான். அவனுடன் எம்பெருமானும் மறைந்து போனார். அண்டங்கள் எல்லாம் நிலை குலைந்தன. முருகக் கடவுளைக் காணாது அமரர்கள் தாய் தந்தையரை விட்டுப் பிரிந்த குழந்தைகள்போல் வாடி வருந்தினர். பிரமதேவர் முதலியோர் திருமாலிடம் சென்று, "சூரபன்மனைத் தொடர்ந்து சென்ற பெருமானின் நிலை யாதோ?" என்று முறையிட்டுக் கொண்டனர்.

ஓதி யாகியும் உணர்ந்தவர்க் குணரவும் ஒண்ணு
நீதி யாகியும் நிமலம் தாகியே நிகழுஞ்
சோதி யாகியும் தொழுதிடும் எம்மனோர்க் கெல்லாம்
ஆதி யாகியும் நின்றவன் அறுமுகன் அன்றோ!

"தேவர்களே! அஞ்சாதீர்கள்! ஆதி பரம்பொருளாக இருக்கிற எம்பெருமானுக்கா ஆபத்து வரும்? சூரபன்மன் வலிமையை மதித்து அச்சப்படாதீர்கள். ஆறுமுகக் கடவுளாக விளங்குபவர் ஆதிமுதல்வர் என்பதை நீங்கள் மறந்து விடாதீர்கள்" என்று கூறினார் திருமால்.

திருமால் கூறியதைக் கேட்டுத்தேவர்கள் மனத்தெளிவும் மகிழ்ச்சியும் பெற்றனர்.

எல்லா அண்டங்களுக்கும் ஓடிய சூரபன்மன் அங்கெல்லாம் முருக வேளுடன் போர் செய்து கடைசியில் மகேந்திர புரிக்கே திரும்பினன். குமாரக் கடவுளும் திரும்பி வந்து தேவர்கள் நெஞ்சில் பால் வார்த்தார். விடாது தொடர்ந்து சென்றார். அங்கிருந்த அவுண வீரர்கள் முருகவேளைச் சூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்தனர். ஆறுமுகக் கடவுள் அந்தச் னைகளை நோக்கித் திருப் புன்முறுவல் செய்தார். அந்தப் வலால் சூரபன்மன் சேனை முழுவதும் அழிந்தது. சேனைகள் எல்லாம் அழிந்ததைக்கண்ட தேவர்கள்

அவுண சேனைகள் எல்லாம் அழிந்து தனித்து நின்றான் சூரபன்மன்.

பட்சியை சிட்சித்த பரமன்

அவுண சேனையனைத்தையும் இழந்த சூரன் ஆற்றாமை தாங்கொணாது 'அம்மா' என்று தன் தாயான மாயையை அழைத்தான். அவனது அம்மா மாயா தேவி உடனே அங்கு தோன்றினாள்.

"தாயே, நான் தனித்து நிற்கிறேன். நீதான் எனக்கு உதவி புரிய வேண்டும்" என்று அவளை வேண்டிக் கொண்டான் சூரபன்மன்.

"மகனே! எல்லோரும் அழிந்தபின் கூட உன் மனம் தெளிவு பெறவில்லையே? தேவர்களைச் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க விரும்பவில்லை. முழுமுதற் கடவுளாகிய முருகவேளைப் பாலகன் என்று எண்ணி விட்டாய். அவரை எதிர்க்கக் கூடாது" என்று மாயை புத்திமதி கூறினாள். மாயையே ஞானத்தைப் பேசினாள் என்பது விந்தையிலும் விந்தையன்றோ? ஆனால் இதற்கும் மசியவில்லை. அழிவை நாடி விட்ட அவுணனின் அறிவு.

"அம்மா! நீ எனக்கு உபதேசம் செய்ய வேண்டியதில்லை. உதவிதான் செய்ய வேண்டும். உதவப் போகிறாயா இல்லையா?" என்று கோபத்துடன் கேட்டான் சூரபன்மன்.

"என்ன உதவி செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டாள் மாயை.

"இறந்தவர்கள் எல்லோரும் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுவதற்கு வழி சொல்" என்று கேட்டான் சூரபன்மன்.

மாயையும் அதற்கு வழி கூறலானாள். "மகனே, ஏழு கடல்களுக்கப்பால் அமுத சீத மந்தர கூடம் என்று ஒரு மலை இருக்கிறது. அதனை இங்கே கொண்டு வந்தால் இறந்தவர்கள் எல்லோரும் உயிர் பெற்று எழுவார்கள்." இவ்வாறு கூறி மறைந்தாள் மாயை.

சூரபன்மன் இந்திரஞாலத் தேரினின்றும் இறங்கி வாகனத்தின் ஏறிக் கொண்டான். இந்திர ஞாலத்

நோக்கி, "நீ ஏழு கடல்களுக்கும் அப்பால் உள்ள அமுதசித மந்தர மலையை இங்கே கொண்டு வா" என்று ஏவினான்.

இந்திர ஞாலத் தேர் ஏழு கடல்களையும் கடந்து சென்று அமுதசித மந்தர மலையைப் பெயர்த்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தது. அந்த மலையின் காற்றுப் பட்டவுடன் இறந்த அசுரர்கள் அனைவரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர். அசுரத் தரப்பில் இறந்து வீழ்ந்த குதிரைகளும், யானைகளும் எழுந்தன. சிங்கங்கள் எழுந்தன. சிங்கமுகாசுரன் எழுந்தான். பானுகோபன் எழுந்தான். அக்கினிமுகன் எழுந்தான். வச்சிரவாகு எழுந்தான். தருமகோபன் எழுந்தான். அதிசூரன், அசுரேந்திரன் ஆகியோரும், மூவாயிரவரும் மற்றையோரும் உயிர் பெற்று எழுந்தனர்.

சூரபன்மன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யடைந்தான். இவ்வளவு காலப்போரில் அவன் இழந்த தவ்வளவையும் அல்லவா மீண்டும் பெற்று விட்டான்? 'இனி உய்வு இல்லை' என்று தேவர்கள் ஏங்கினார்கள். பூத வீரர்கள் கலங்கினார்கள்.

முருகவேள் மட்டும் முறுவல் பூத்தார். ஏனைய பூதப் படையினரும் தேவரும் தாங்கள் மகத்தான போர் புரிந்து தமது திறத்தைக் கொண்டே இவ்வளவு நாள் போரில் அவுணர்களைக் கொன்றதாகச் செருக்குற்றிருக்கக் கூடும் அல்லவா? அத்தகைய செருக்கைக் களைய வேண்டுமென்றே இன்று இறந்த அசுரர் யாவரும் உயிர் பெற்றுத் தனியொருவரான தம்மாலேயே வெல்லப் படுவதற்காக வந்துற்றனர் என்று கருதினார் கந்தசுவாமி. சர்வ சம்ஹார அஸ்திரத்தை எடுத்தார்.

திருச்செய்ஞலூர் என்பது சண்டேசுவர நாயனார் அவதரித்த தலம். அங்கே முருகப் பெருமான் சிவபெருமானைப் பூஜை செய்தபோது சிவபெருமான் இந்த சர்வ சம்ஹார அஸ்திரத்தை அளித்தார். அதனை இப்போது எடுத்து விடுத்தார் சுவாமி. அந்த அஸ்திரம் விரிசடைக் கடவுள் திரிபுரமெரித்தது போல் யாவரையும் கண நேரத்தில் ஒருங்கே [illegible]த்தது. மாண்டவர்கள் அனைவரும் எவ்வளவு வேகமாக [illegible] பெற்று எழுந்தார்களோ, அவ்வளவு வேகமாக [illegible] விட்டார்கள். இந்திரஞாலத் தேரின் மீதிருந்த

அமுதசித மந்தர கூடமும் தூளாகியது. இனி அவர்களைப் பிழைப்பிக்க வழி ஏது?

கனவிலும் கருதவொண்ணாத நிதியம் கிடைத்த பின் கிடைத்த வேகத்திலேயே கைவிட்டுச் சென்றது போல் சூரபன்மன் சோர்ந்தான். உற்றம், சுற்றம் அனைத்தும் இழந்த சூரபன்மன் முருகவேளும் தன்னைப் போல் தனித்திருக்க வேண்டும் என்று கருதினான் தனித்திருக்கும் ஏகநாயகன்தான் ஐயன் என்பதை அவன் எப்படி அறிவான்?

இந்திர ஞாலத் தேரை நோக்கிய சூரன், "நீ பூதரையும் வீரரையும் கவர்ந்து சென்று அண்ட கோளகையின் உச்சியில் அடைத்து வைத்துக் கொண்டிரு" என்று கட்டளை இட்டான். இந்திர ஞாலத் தேர் வீரவாகு முதலிய வீரர்களையும், இலக்கத் தொன்பதின்மரையும், இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களையும் மயக்கி வாரிக்கொண்டு அண்ட கோளகைக்குச் சென்று சூரபன்மன் கட்டளைப்படி அங்கேயே அடைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

முருகவேள் தனித்து நின்றார்.

முருகவேளுடன் தன்னந்தனியாக நிற்கும் மகா அநுபவத்தை அருணகிரிநாதர் இன்னம் ஒருவருக்கு இசைக்க இயலாது என்பார். சூரனும் தான் சுவாமியுடன் தன்னந்தனியாக நின்றான். ஆனால் உணர்வில் என்னே மாறுபாடு?

முருகனைத் தனித்து நிற்கச் செய்த இந்திர ஞாலத் தேரின் வலிமையைக் கண்டு சூரன் வியந்தான்; மகிழ்ந்தான். அந்த வியப்பையும், மகிழ்ச்சியையும் விநாடியில் தவிடுபொடி செய்ய வேலாயுதப் பெருமான் அறிய மாட்டாரா? கணையை எடுத்தார் சுவாமி; வில்லிற் பூட்டி விடுத்தார். அப்படை வேற்படை போன்று ஒளி வீசி எல்லா உலகங்களையும் கடந்து சென்று இந்திர ஞாலத் தேரை அடைந்து அதன் ஆற்றலை அழித்தது. பிறகு அத்தேரைப் பூமிக்குக் கொண்டுவந்து பெருமான் முன்னிலையில் நிறுத்தியது. அதனின்று வீரவாகு தேவரும் மற்ற வீரரும் பூதரும் மண்ணிற் குதித்து முருகப் பெருமானை வணங்கினார்கள். இந்திர ஞாலத் தே நோக்கிய குமாரக் கடவுள், "இனி சூரபன்மனிடம்

லாதே; இங்கேயே நில்" என்று பணித்தார். அந்த ஆணை யின் வண்ணமே தேர் பெருமான் அருகில் நின்று விட்டது.

தேர் போய் விட்டாலும் சூரனுக்கு ஒரு சிங்க வாகனம் உண்டு. அதன் மீது ஏறிச் சினத்துடன் கந்தவேள்மீது கணை களைப் பொழிந்தான். முருகப் பெருமானும் சினத்துடன் கணைகளை விடுத்துச் சூரபன்மன் விடுத்த கணைகளை யெல்லாம் அழித்தார். சூரபன்மன் எம்பெருமானின் தேர்ப் பாகனாகிய வாயுவின் மீது பாணங்களை விடுத்தான். வாயுவின் உடல் எல்லாம் புண்பட்டது. வாயு தேவன் வருந்திப் புலம்பித் தேர்க் குதிரைகளை ஓட்டாமலிருந்தான். எம்பெருமான் உடனே ஆயிரம் கணைகளைச் செலுத்திச் சூரபன்மனின் வில்லைத் துண்டித்தார். சூரன் முன்பு சிவபெருமான் அளித் திருந்த முத்தலைச்சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு முருகவேளை நெருங்கினான். அவனது வாகனமாகிய சிங்கம் சீறிப் பாய்ந்து முருகவேளின் தேர்க் குதிரைகளை அடித்துப் புண் படுத்தியது. சூரபன்மன் முத்தலைச் சூலத்தைச் சுழற்றிக் கந்த வேள் மீது வீசினான். மின்போன்று ஒளி வீசிய அச் சூலம் ஆகாய வழியாகச் சென்றது. செல்லும் பொழுது தீ சிந்தியது; இடிகள் முழக்க மிட்டன. அந்தச் சூலத்தின் மீது பெருமான் ஆயிரம் கணைகளை விடுத்தார். அக்கணை களை யெல்லாம் அழித்த சூலம் முருகப் பெருமானை நெருங் கியது. ஆறுமுகக் கடவுள் தம்முடைய திருக் கரத்தி லிருக்கும் குலிசத்தை நோக்கி, "சூரபன்மன் விடுத்த சூலத் தைப் பிடித்துக் கொண்டு வா" என்று கட்டளையிட்டார். குலிசம் அனல் மழை பொழிந்து சென்று சூலத்தின் மூன்று தலைகளையும் கவ்விக்கொண்டு அதனைக் கைதியாக்கி இழுத்து வந்தது. செவ்வேள் இரண்டாயிரம் கணைகளை விடுத்துச் சூரபன்மனின் வாகனமாகிய சிங்கத்தைச் சம்ஹாரம் செய்தருளினார்.

சூலமும் சிங்கமும் அழிந்ததைக்கண்ட சூரபன்மன் ஊழித் தீபோல் வெகுண்டான். மாயத்தினால் ஒரு பெரிய சக்கர வாளப் பறவை வடிவத்தை எடுத்து உலகமெல்லாம் அஞ்சும் படி சிறகுகளை வீசி ஆகாயத்திலே பறந்தான்.

சக்கரவாகப் பறவை ஆகாயத்திலேயே பிறப்பது; பூலோகத்தில் அது ஒருபோதும் தங்காது. சூரியனின் வெப்பம் தான் அதற்கு ஆகாரம். சக்கரவாகப் பறவை ஆகாயத்தில் பறக்கும்போது முட்டையிடும். அந்த முட்டை வெப்பத்தினுல் பூமியை நோக்கி வரும். அவ்வாறு வரும்போதே முட்டை வெடித்துக் குஞ்சு வெளியே வந்ததும் பூமிக்கு வராமல் தாய் தந்தையரிடமே ஆகாயத்துக்குப் பறந்து விடும்.

அந்தப் பறவையின் உருவத்தைத்தான் எடுத்துக் கொண்டான்; சூரபன்மன். வானத்தில் பறந்தான். தன் சிறகுகளில் கதிரவனின் ஒளியையும் மறைத்துத் திரிந்தான். கடல் போல் திரண்டிருந்த பூத சேனைக்குள் புகுந்து சிறகுகளால் அடித்தான். மூக்கினுல் கொத்திச் சிலரை விழுங்கினுன். முருகப் பெருமானின் தேரைச் சூழ்ந்து கொண்டு தேர்ப் பாகனை அடித்தான். தேரில் பூட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகளைக் கொத்தினுன்; பூதப் படைத் தலைவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். இவ்வாருக, சூரபன்மன் ஆகாயத்தில் பறந்து திரிந்து அமர்க்களம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

சக்கரவாகப் பறவை வடிவங் கொண்ட சூரபன்மன் மீது எம்பெருமான் பலகோடி கணைகளை விடுத்தார். அவற்றை யெல்லாம் சிறகுகளாலும், அலகாலும், காலாலும் அடித்து முறித்தான் சூரபன்மன்.

'பட்சி உருவங் கொண்டவனைத் தேரோடு தொடர்ந்து செல்வது முறையன்று' என்று திருவுளங் கொண்ட முருகவேள் இந்திரனை நோக்கினுர். ஆண்டவனது அருட் குறிப்பையுணர்ந்த இந்திரன், நீண்ட தோகையுடைய மயில் உருவங் கொண்டு வந்து வணங்கித் துதித்தான். "பறவை வடிவங் கொண்ட சூரபன்மன் செல்லும் இடங்களுக் கெல்லாம் சென்று போர் செய்து வெல்ல அடியேன் மீது எழுந்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டான். ஆறுமுகப் பெருமான் தேரினின்றும் இறங்கி இந்திரனுகிய மயில் மீது ஏறிக்கொண்டு சூரபன்மனுகிய சக்கரவாகப் பறவையைத் தொடர்ந்து சென்ருர்.

சுவாமியின் தியாய உணர்வைத்தான் பாருங்க சிறகினுல் மலைகளையும் அசைக்கும் ஆற்றல்

சூரபன்மன், "என்னைக் கண்டு பயந்த இந்திரன் மயில் வடிவங் கொண்டு இந்தக் குழந்தையை அழைத்து வந்திருக்கிறானே; குழந்தையைக் கொல்வதற்கு முன் மயிலைக் கொல்ல வேண்டும்" என்று எண்ணி இந்திரனைத் தாக்கினான். மயிலும் சக்கரவாகப் பறவையும் ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் போர் செய்தன. சக்கரவாகப் பறவை மயிலின் தலையில் உள்ள கொண்டையைப் பறித்து முகத்தைக் கொத்தியது. "சுவாமி சுவாமி!" என்று அலறினான் இந்திரன். அதனைக் கண்ட ஆறுமுகக் கடவுள் சினந்தார். கறங்குபோல் சுழன்று திரியும் சக்கரவாகப் பறவையைத் தொடர்ந்து சென்று, மார்பிலும், முகத்திலும், கால்களிலும் பாணங்களைப் பொழிந்து உடலைத் துளைத்தார். சக்கரவாகம் பதைத்துச் சிறகுகளை உதறியது; எண்டிசைகளிலும் கோபத்துடன் திரிந்தது. முருகப் பெருமான் அந்த இடங்களுக்கும் தொடர்ந்து சென்றார். முருகப் பெருமானுக்கு ஈடுகொடுக்கச் சக்கரவாகத்தினால் இயலவில்லை. வலிமை இழந்த அப்பறவை இறுதி முயற்சி யாக முருகப் பெருமானின் கையில் உள்ள வில்லை முறிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் நெருங்கி வந்தது. வேலாயுதக் கடவுள் வாளை வீசிச் சக்கரவாகத்தை இரு துண்டுகளாக வெட்டி வீழ்த்தினார். வானவர்கள் வாழ்த்தி னார்கள்; மகிழ்ந்து கூத்தாடினார்கள்.

மனம் இணங்கியது; மானம் பிணங்கியது!

சக்கரவாகப் பறவை வெட்டி வீழ்த்தப் பட்டதும், சூரபன்மன் அண்ட முகட்டை உரசும் உயரத்துக்கு மண் வடிவாக உருமாறினான். ஏழு கடல்களையும் வற்றச் செய்து கதிரவன் செல்லும் வழியையும் மறைத்தான். திக்குகளை யெல்லாம் மூடினான். முருகக் கடவுள் ஏழு பாணங்களை விடுத்தார். அவை ஏழு கடல்களாகச் சென்று சூரபன்மனின் மண் உருவை அழித்துக் கடல் வடிவம் மாறி முருகக் கை வந்தடைந்தன. சூரபன்மன் தண்ணீர் வடிவாகு

விண்ணுலகத்தைத் தொடும் வண்ணம் எழுந்து நின்றான். முருகப் பெருமான் நூறு பாணங்களை விடுத்தார். அவை ஊழித் தீயின் வடிவம் எடுத்து நீரை உண்டு திரும்பின. சூரபன்மன் அனல் வடிவமாக அண்டங்களெல்லாம் தீயுமாறு வந்தான். எம்பெருமான் ஆயிரம் கணைகளை விடுத்தார். அவை பெருங்காற்று வடிவங் கொண்டு சூரபன்மனின் மாய அக்கினியை அழித்து எம்பெருமானிடம் திரும்பி வந்து சேர்ந்தன. சூரபன்மன் சூறாவளியாகி மலைகள் பஞ்சுபோல் பறக்கும்படி ஆர்த்து நின்றான். ஆறுமுகக் கடவுள் இலட்சம் பாணங்களை விடுத்தார். அவை பாம்பு வடிவாய்ச் சென்று சூரனின் புது வடிவை விழுங்கி மீண்டன. (பாம்புகள் காற்றைப் புசிக்கும் என்பது ஒரு நம்பிக்கை.)

சூரபன்மன் நான்கு நாட்கள் வரையும் தொலையாது நின்று பலப் பல உருவங்களில் முருகப் பெருமானுடன் போர் புரிந்தான். மும்மூர்த்திகள் போல் வந்தான்; இந்திரன் போன்று வந்தான். இயமனைப் போன்று வந்தான். பேயைப் போன்று வந்தான்; கடல் போன்று வந்தான்; முகில் போன்று வந்தான்; இடி போன்று வந்தான்; நாகங்களாக வந்தான்; நஞ்சுபோல் வந்தான்; மலைபோல் வந்தான்; சூரியனைப் போன்று வந்தான்; திக்கஜங்கள் போன்று வந்தான்; சிங்கம் போன்று வந்தான்; தாரகாசுரனைப போன்று வந்தான்; பானு கோபனைப்போல் வந்தான்; அக்கினி முகாசுரனைப் போன்று வந்தான்; தரும கோபனைப்போல வந்தான்; இவ்வாறாக மாய மாகப் பற்பல உருவங்களை யெடுத்த சூரபன்மன் யாண்டும் நிறைந்த முருகப் பெருமானைச் சூழ்ந்தான். இவ்வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் மூலைக்கொருவராய் அஞ்சி யோடினார்கள். "பாணங்களே! நீங்கள் சென்று சூரபன்மன் மாயங்கள் அனைத்தையும் அழித்து வாருங்கள்" என்று ஆறுமுகக் கடவுள் ஆயிரங் கோடி பாணங்களை விடுத்தார். அவை சூரபன்மன் எடுத்த ஒவ்வொரு வடிவத்துக்கும் தனித்தனியே ஏழு மடங்கு வடிவம் எடுத்து மாய வேஷங்களை யெல்லாம் அடி(அழித்து மீண்டன.

மாய வேஷங்கள் யாவும் தீர்ந்தபின் சூரபன்மன் போர்க் களத்தில் பெருங்கோபத்துடன் தனித்து நின்றான்.

முருகப் பெருமான் அவனை நோக்கி, "அறிவிலியே! அழியும் மின்னலைப் போன்று நீ எடுத்த மாய வேஷங்களை யெல்லாம் நாம் அழித்தோம். அழியாத நமது பெரிய வடிவத்தை உன் தவத்தினால் நீ காண்பாயாக" என்று விசுவ ரூபத்தைச் சூரபன்மனுக்குக் காட்டி யருளினார். அதனைப் பார்ப்பதற்குரிய ஞானக்கண்ணையும் சூரனுக்குத் தந்தார்.

பகைவனுக்குப் பரமன் புரிந்த பேரருளைப் பாருங்கள். தமது மகத்தான சொரூபத்தினைத் திவ்விய தரிசனம் காட்டு கிறார். பாரதப் போர்க்களத்தில் பக்தனை பார்த்தனுக்குப் பரந்தாமன் விசுவரூபம் காட்டி அருளினார். முருகனோவெனில் எதிரிக்கு அந்த எழிற்கோலத் தரிசனம் தந்தருள் செய்கிறார்!

முருகப் பெருமான் விசுவரூபம் எடுத்தபோது, கடல், உலகம், திசை, அண்டம், தேவர்கள், உயிர்கள் யாவும் அவரது திருமேனியில் அடங்கின. அந்தத் திருமேனியின் உள்ளடியில் மலைகளும், புறவடியில் கடல்களும், பாத விரல்களில் இடியும், நட்சத்திரங்களும், சிகரங்களும் அடங்கியிருந்தன. பரட்டில் வருணனும், குபேரனும், நிருதி அரக்கர்களும், கணைக்கால்களில் முனிவர்களும் சிந்தாமணி முதலிய மணிகளும் அடங்கியிருந்தன. முழந்தாளில் வித்தியாதரர் முதலியவர்களும், தொடையில் இந்திரனும், சயந்தனும், தொடை மூலத்தில் இயமனும், காலனும் அடங்கியிருந்தனர். அரையின் முற்பக்கத்தில் அசுரர்களும், விலாப்புறங்களில் தேவர்களும், மூலாதாரத்தில் நாகர்களும், குறியில் அமிர்தமும், நாபியில் உயிர் வர்க்கங் களும், மார்பில் சர்வ கலைகளும் உபவீதத்தில் ஞானமும் அடங்கியிருந்ததைக் கண்டான் சூரபன்மன். உரோமத்தில் அண்டங்களும், அங்கையில் சகல போகங்களும் அடங்கி யிருந்தன. தோள்களில் திருமாலும், பிரமனும் அடங்கினர்.

விரல்களில் தெய்வப் பெண்களும், கண்டத்தில் ஒலியின்
ங்களும் அக்கினியும், வாயில் வேதங்களும், பற்களில்
ங்களும், நாவில் சிவாகமங்களும், உதட்டில் ஏழு கோடி
திரங்களும், நாசியில் வாயுவும், கண்களில் சூரிய

சந்திரர்களும், காதுகளில் திக்குகளும் அடங்கியிருந்தன. நெற்றியில் பிரணவமும், தலையில் பரசிவமும் பொருந்தித் தோன்றியதும், அநந்த கோடி சூரியர்கள் ஒருங்கே கூடினாற் போல் பேரொளியுடன் கூடியதுமான ஒப்பற்ற விசுவ ரூபத்தைக் கண்டதும் சூரபன்மனின் அறிவு தெளிந்தது. அவன் பெரும் வியப்புற்றான்.

முருகப் பெருமானின் விசுவரூபத்தைக் கண்ட தேவர்கள், அத்திருவுருவத்தைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினார்கள். ஆறுமுகக் கடவுள் தமது திருக்கரத்தை அசைத்து, "அஞ்ச வேண்டாம்; அஞ்ச வேண்டாம்" என்று திருவருள் புரிந்தார். தேவர்கள் உள்ளம் உவந்து தனித் தனியே போற்றி செய்து புகழ்ந்தார்கள்.

விசுவரூபத்தைக் கண்டு வியப்படைந்த சூரபன்மனுக்கு எம்பெருமான் சிறிது நல்லுணர்ச்சி தந்தருளினார். நல்லுணர்வு பெற்ற சூரபன்மன், 'அன்று தூது வந்த வீரவாகு தேவர், 'முருகனும் ஈசனும் ஒருவரே' எனக் கூறினாரே; அது முற்றிலும் உண்மை' என்று தெளிந்தான். 'முருகனைப் பாலன் என்று இகழ்ந்தேனே' என நொந்து கொண்டான். முருகப் பெருமான், தேவர்க்கும் மூவர்க்கும் முதலாய் நின்ற முழு முதற் பொருள் என்ற உணர்ச்சி உண்டாகியது.

"கோலமா மஞ்ஞை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன் என்றிருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை உணர்ந்தி
லேனால்
மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தி அன்றோ?

முருகப் பெருமானுடைய பெருமையை நினைந்து வியப்புற்று, முருகப் பெருமானின் அழகில் பரவசமடைந்தான் சூரபன்மன். தம்பி சிங்கமுகாசுரனும் இரணியனும் "முருகன் பாலன் அன்று" எனச் சொன்னது உண்மை என்று உணர்ந்தான். தனக்கு முருகப் பெருமான் ஞானக் காட்சி தந்தருளியது தவப்பயன் என்று புகழ்ந்து கொண்டான். "விசுவ ரூபத்தில் உள்ள ஒளியும் சீரும் இளமையும் அழகும் ஆகிய கணெல்லாம் உலகில் வேறு யாரிடத்தில் உள்ளன! அற்புதத்தோடு பலகால் பார்க்கினும் இன்னும் என்

யும் தெவிட்ட வில்லையே! சமானமில்லாத இத்தனிப் பெருங் கடவுளுடைய விசுவரூபத்தை நோக்கி மிகவும் அஞ்சுவதன்றி தேவர்களுள்ளும் இதனைக் காண வல்லார் யார்? நான் அழியாத சிறந்த வரத்தைப் பெற்றுள்ளேன். ஆதலால்தான் காண்கின்றேன். நான் மன்மதனைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவன் மிகுந்த அழகன் என்று எனக்குத் தெரியும். அவன் எரிந்து விட்டான். இவரது விசுவரூபத்தில் நான் ஆயிரங்கோடி மன்மதர்களைப் பார்க்கின்றேன்.

ஆயிர கோடி காமர் அழகெலாந் திரண்டொன் றாகி
மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாஞ் சரணந் தன்னில்
தூயநல் எழிலுக்காற்ற தென்றிடில் இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் உரைக்க வல்லார்?

'மன்மதன் கருவேள்; இவரோ செவ்வேள். ஆயிரங் கோடி மன்மதர்களின் அழகைத் திரட்டி உருட்டிபெடுத்தாலும் அது முருகப் பெருமானின் பாத நுனியில் தங்கும் அழகுக்கு ஈடாகாது' என எண்ணினான்.

முருகப் பெருமான் அழகே வடிவானவரன்றோ?
எழுதரிய அறுமுகமும் அணிநுதலும் வயிரம் இடை
யிட்டுச் சமைந்தசெஞ் சுட்டிக் கலன்களும் துங்கநீள்பன்
னிருகருணை விழிமலரும் இலகுபதி னிருகுழையும்
ரத்நக் குதம்பையும் பத்மக் கரங்களும்
செம்பொன் நூலும்
மொழிபுகழும் உடைமணியும் அரை வடமும் அடியிணையும்
முத்துச் சதங்கையும் சித்ரச்சிகண்டி யும் செங்கைவேலும்
முழுதும் அழ கியகுமர கிரிகுமரி யுடனுருகு
முக்கட் சிவன் பெறும்சற்புத்ர வும்பர்தம் தம்பிரானே

என்று அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார்.

மனத்துக்கும் நோக்குக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத கடவுள், "மனத்துக்கும் நோக்குக்கும் வாக்குக்கும் எட்டும் வடிவழகு உருவமாய்' வந்து விட்டார்!

வாசித்துக் காணொணாதது பூசித்துக் கூடொணாதது
ய் விட்டுப் பேசொணாதது நெஞ்சினாலே
ர்க்குத் தோணொணாதது நேசர்க்குப் போரொணாதது
க்குச் சூழொணாதது விந்துநாத

ஓசைக்குத் தூரமானது மாகத்துக் கிறதானது
லோகத்துக் காதியானது கண்டு நாயேன்
யோகத்தைச் சேருமாறு மெய்ஞ் ஞானத்தைப்
போதியாயினி
யூனத்தைப் போடிடாது மயங்கலாமோ?

சூரபன்மன் விம்மிதமடைந்தான். அந்தக் காட்சியைக் கோடிக்கணக்கான யுகங்கள் பார்த்தாலும் அவனது மனம் அடங்காது போன்றிருந்தது.

ஒற்றென முன்னம் வந்தோன் ஒருதனி வேலோன் தன்னைப்
பற்றிகல் இன்றி நின்ற பராபர முதல்வன் என்றே
சொற்றனன் சொற்ற எல்லாம் துணிபெனக்
கொண்டிலேனால்
இற்றைஇப் பொழுதில் ஈசன் இவன்எனுந் தன்மை
கண்டேன்

சூரபன்மன் யுத்தத்தில் சரணாகதி செய்யவில்லை. வீர லட்சணத்துக்கேற்றபடி உறுதியாகப் போர் புரிந்து வேறு விதத்தில் சரணாகதி செய்து பேறு பெற்றான்; போர் முடிவில் அவன் அழியவில்லை. சேவலும் மயிலுமாக ஆக வேண்டும் என்று பண்டைக் காலத்தில் தவம் செய்தவன் சூரபன்மன். அத்தவம் நிறைவு பெறுவதற்கே—சூர வடிவம் நீங்கி ஐயன் கைஆயுதம் பட்டுச் சேவலும் மயிலுமாவதற்கே—அவன் இனி போர் புரியப் போகிறான்.

தீயவை புரிந்தா ரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி யடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டுங் கொல்லோ துடுசமர் இந்நாள் செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற்
றுய்ந்தான்.

சேறு படிந்த உடம்புடைய ஒருவன் நீரிற் படிவானாயின் அவன் உடம்பு தூய்மையுறும். அதுபோல் அகத்தில் ஆணவ மலச்சேறுடையவர்களும் ஞான தேசிகராகிய எந்த கந்தவேள் திருமுன்னுற்றால் ஆணவச் சேறு நீங்கித் தூய மேலைத் தொல்கதியடைவர். இதனை ஆராய சூரபன்மனே போதிய சான்று என்கின்றார் கச்சிய

-சாரியார். கொடியவனுகிய சூரபன்மன் கெடிது போர் செய்து எல்லையில்லாத திருவருளுக்கு ஆளானுன்.

முருகப் பெருமானின் விசுவரூபத்தைக் கண்ட சூரபன்மனின் சினம் தணிந்தது. உரோமங்கள் பொடித்தன; கண்ணீர் பெருகியது; எலும்பு உருகியது; அன்பு பெருகியது. அகந்தை நீங்கி ஞானம் உண்டாகியது. க்ஷேமத்தைக் குறிக்கும் வகையில் அவனது வலப் புயமும் வலக் கண்ணும் துடித்தன. 'இது நான் செய்த தவப் பயனேயாகும்' என்று எண்ணிப் பெருமிதம் கொண்டான். "அருட்கடலாகிய எம்பெருமான் என் மீது போருக்கு வந்திருக்கிருரே; அதற்கு என்ன நோக்கம் இருக்க முடியும்? இந்த மூடனுக்கு அருள் புரிய வேண்டும் என்ற கருணையினுல் வந்திருக்கிருர்" என்று எண்ணினுன். 'நான் மிகுந்த பாக்கியசாலி. பரம்பொருளை நேருக்கு நேர் பார்த்த நான் சாதாரணமானவனு?' என்று இறும்பூது எய்தினுன்.

வான்காணு மறைகாணு மலரோன் காணுன்
மால்காணுன் உருத்திரனும் மறித்துக் காணுன்
நான்காணு இடத்தினைக் காண்போம் என்று
நல்லோர்கள் நவில்கின்ற நலமே

கந்தப் பெருமானைத் தொழுதிட வேண்டும் என்று எண்ணினுன் சூரபன்மன். அவனுடைய மனம் வணங்கியது. ஆனுல் மானம் வணங்கவில்லை. தடுத்தது. அது ஒன்றே முருகவேளைத் தொழ விடாமல் அவனைத் தடுத்துவிட்டது.

சூழுதல் வேண்டும் தாள்கள் தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கைத்
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி துதித்திடல் வேண்டும் தாலு
ஆழுதல் வேண்டும் தீமை அகன்றுநான் இவற்கு ஆளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மானம் ஒன்றே
(தாலு—நாக்கு)

கச்சியப்பரின் வாக்குத் தித்திக்கிறது.

மானுளோர் சிறையை நீக்கி வள்ளலை வணங்கி யிந்த
லாம் உயிரைப் போற்றி அளியர்போல் உறுவன்
என்னில்

ஆனதோ எனக்கிதம்மா ஆயிர கோடி யண்டம்
போனதோர் புகழும் வீரத் தன்மையும் பொன்றிடாவோ?"

"கூன், குருடு, செவிடு போன்ற ஊனங்கள் எல்லாம் இந்த உடம்போடு போய் விடும். ஆனால் தன்மானம் இழந்து தவிப்பதால் ஏற்படும் விளைவு ஏழு ஏழு பிறப்புக்கும் தொடர்ந்து வரும்" என்று சொல்லுகின்றான் சூரபன்மன். "நான் தன்மானம் இழந்து வாழமாட்டேன்" என்று முன்பு அறிவுரை கூறிய இரணியனிடம் சொல்லி விட்டான்.

அந்தத் தன்மானம்தான் இப்போது சூரனை முருகனைத் தொழவொட்டாமல் தடுத்தது.

"வேற்படை என்ன செய்யும்?"

சுவாமியுடன் சமர் புரிவது என்றே சூரன் சங்கற்பித்து விட்டான். எனினும் வேலாயுதனின் விசுவரூப தரிசனம் பெற்றது பற்றி அகமகிழ்ச்சியும் உற்றான். தான் தேவர்களை யெல்லாம் சிறை வைத்தது தவறு என்று அனைவரும் இடித்துரைத்தனரே! அவர்கள் பேச்சைத் தான் கேளாததும் நன்மைக்குத்தான். இல்லாவிடில் தன்னுடன் போரிடப் பரமன் வருவானா, அகிலாண்ட ரூப அமுத தரிசனம் தருவானா என்று எண்ணினான் சூரபன்மன்.

ஏதமில் அமரர் தம்மை யான்சிறை செய்த தெல்லாம்
தீதென உரைத்தார் பல்லோர் அன்னதன் செயற்கை
யாலே
வேதமும் அயனும் ஏனை விண்ணவர் பலரும் காணா
நாதன்இங் கணுகப் பெற்றேன் நன்றதே ஆன தன்றே

அசுரர் தலைவனான சூரபன்மன் அமரர்களுக்குச் செய்த தீங்கு இப்பொழுது நன்மையாகி விட்டது.

"தனிமுதல் தலைவராகிய முருகப் பெருமானுடன் இதுகாறும் போர் செய்தேன். இனி நெஞ்சம் தளரமாட்டேன். முருகப் பெருமானுடன் போர் செய்தேன் என்ற பொ[illegible] புகழ் எனக்கு என்றும் இருக்கும்" என்று எண்[illegible] சூரபன்மன். ஆதலால் அவன் எம்பெருமானை வணங்[illegible]

ஒன்றொரு முதல்வ னாகி உறைதரு மூர்த்தி முன்னம்
நின்றமர் செய்தேன் இந்நாள் நெஞ்சினித் தளரேன் அம்மா
நன்றிதோர் பெருமை பெற்றேன் வீரனும் நானே யானேன்
என்றும் இப்புகழே நிற்கும் இவ்வுடல் நிற்பதுண்டோ?

சூரன் சுவாமியை வணங்காததற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. தான் முருகனின் கொடியான சேவலும் வாகனமான மயிலுமாக வேண்டும் என்று முன்பிறப்பில் தவம் செய்தவன் சூரபன்மன். ஆகவே, அவன் எம்பெருமானை வணங்கி விட்டால் அவனை எம்பிரான் இரு கூறுக்கி—சேவலும் மயிலும் ஆக்கி—அவன் செய்த தவத்தின் நோக்கத்தை ஈடேற்ற இயலாது.

முன்பு சூரபன்மன் செய்த தவத்தின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றக் கருதிய முருகப் பெருமான், அவனை நடுங்க வைத்த பரமேசுவர வடிவத்தை நீக்கி, மயில் வாகனத்திலிருந்த பழைய திருவுருவங் கொண்டார். சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்திருந்த ஞானக் கண்ணையும் நீக்கினார். அவன் பழையபடியே அகம்பாவம் கொண்டான்.

காரண னாகித் தானே கருணையால் எவையுநல்கி
ஆருயிர் முழுது மேவி அனைத்தையும் இயற்றி நிற்கும்
பூரண முதல்வன் மைந்தன் போதம தளித்து மாற்றிச்
சூரனை மயக்கஞ் செய்யும் சூழ்ச்சியோ அரியதன்றே

சூரபன்மனின் ஞானம் நீங்கியதும் பழைய பகையும் சினமும் பொங்கின. மயில் வாகனத்திலிருந்த முருகவேளைக் கண்டான். தணிக்க முடியாத கோபம் கொண்டான்; போர் செய்வதிலே ஊக்கம் கொண்டான். "என் வலிமை அழகிது" என்று கையொடு கைதட்டிச் சிரித்தான். "இப்பாலனாகிய கள்வன் என்னுடன் போர் செய்வதற்கு அஞ்சித் தான் கற்ற மாயத்தைக் காட்டி என்னை ஏமாற்றி விட்டான். ஆயினும் அந்த மாயத்தை உணர்ந்து நான் அழித்து விட்டேன். அவனை வணங்கவில்லை. மற்ற அமரரை யெல்லாம் நான் வென்றது ஒருபுறமிருக்க இவனுடைய மாயத்தையும் அழித்ததால் கு நிகரானவர்கள் எவரும் இல்லை. நான் என்றும் உடல் மட்டும் பெற்றவன் அல்ல போலும். என் கருத்தும்கூட அழியாமலே இருக்கும் எனக் கண்டு

கொண்டேன். இனி இந்தப் பாலகனுடன் போர் செய்து வெல்வேன். அதற்கு முன்னதாக இச்சிறுவனை அழைத்து வந்து இந்தப் பெரும் போரை மூட்டிவிட்ட தேவர்களின் உயிரை யெல்லாம் உண்டு என் சினத்தைத் தணித்துக் கொள்வேன்" என்று எண்ணினன் சூரபன்மன். அரிஅயனுதி தேவர்களுடன் போர் செய்ய முடிவு செய்தான்.

சூரபன்மன் ஒரு மாயமந்திரம் ஜபித்து விண்ணும் மண்ணுமாகப் பெரியதோர் இருள் வடிவத்தை எடுத்தான். அவ்வடிவத்தைக் கண்டு கதிரவனும் மயங்கினன். தேவர்கள், "இது சூரபன்மன் செய்துள்ள மாயம்" என்று கலங்கினார்கள். மாய வடிவத்துள் மறைந்து நின்று ஆரவாரம் செய்த சூரபன்மன் பல தலைகளும், அளவற்ற கரங்களும் கூடிய உருவத்துடன் தேவர்களைக் கொல்லப் பாய்ந்து சென்றான். தேவர்கள், அந்தக் கனுந்தகாரத்தில் திக்குத்திசை தெரியாமல் சிதறி ஓடினார்கள்; அரற்றினார்கள்; அலறினார்கள். இருளில் தேவர்களின் குரல் கேட்டது; முகம் தெரியவில்லை.

"கண்ணினர்க் கினியாய் ஓலம்! ஞானநா யகனே ஓலம்!
பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம்! பரஞ்சுடர் முதலே ஓலம்!
எண்ணுதற்கரியாய் ஓலம்! யாவையும் படைத்தாய் ஓலம்!
கண்ணுதற் பெருமான் நல்கும் கடவுளே ஓலம்! ஓலம்!
தேவர்கள் தேவே ஓலம்! சிறந்த சிற்பரனே ஓலம்!
மேவலர்க் கிடியே ஓலம்! வேற்படை விமலா ஓலம்!
பாவலர்க் கெளியாய் ஓலம்! பன்னிரு புயத்தாய் ஓலம்!
மூவரும் ஆகி நின்ற மூர்த்தியே ஓலம்! ஓலம்!

"சுவாமி! சூரபன்மன் இருள் உருவில் மறைந்து வந்து எங்களைக் கொல்ல முயலுகின்றான். அவனிடமிருந்து தப்பி யோடவும் நாங்கள் வலிமையற்றவர்களாக இருக்கிறோம். சுவாமி இனி நாங்கள் எங்கே உய்வோம்? கணப் பொழுதும் தாமதம் செய்யாது அவனைக் கொன்று எங்களைக் காத்தருளும்" என்று தேவர்கள் வேண்டிக் கொண்டனர். "என் ஐயனே, இனியும் தாமதிக்கலாகாது. சூரனை இப்போதே கொன்று எங்களை ஆண்டருள வேண்டும்" என்று மயிலுருக் கொண்டு முருகவேளைத் தாங்கி நின்ற மகபதியும் முறையிட்டுக் கொண்டான்.

முருகக் கடவுள் தேவர்களின் முறையீட்டையும், சூரபன்மன் மாயையின் ஆற்றலையும் திருவுள்ளத்தில் எண்ணினார். தருணம் வாய்த்துவிட்டது என்று மனம் கொண்டு விட்டார் முருகப் பெருமானார். தம்முடைய திருக் கரத்தில் இருக்கும் வேற்படையை நோக்கி, "விரைவில் சூரபன்மனின் மார்பை பிளந்து வருவாய்" என்று மங்கல ஆக்ஞையிட்டு ஏவினார்.

ஆறுமுகப் பெருமான் ஏவிய வேற்படை ஆயிரங்கோடி சூரியர்களைப் போல் ஒளி விட்டுத் தீ ஜ்வாலைகளை உமிழ்ந்து சென்று சூரபன்மனின் இருள் வடிவத்தை அழித்தது. தன் மாயை அழிந்ததையும் வேற்படை எதிரே வருவதையும் நோக்கிய சூரபன்மன், "அழியாத மேன்மையுடைய என்னை இந்தப் பாலகன் ஏவிய வேற்படை என்ன செய்யும்?" என்று ஏளனமாகச் சிரித்தான். மிகுந்த கோபம் கொண்டு, "நிலவுலகையும், திக்குகளையும், மேல் கீழ் உலகங்களையும் அழிப்பேன்" என்று ஆரவாரித்தான். உடனே அவன் கடலின் நடுவில் சென்று அக்கினி போன்ற தளிர்களையும், புகை போன்ற இலைகளையும், மரகதம் போன்ற காய்களையும், மாணிக்க மணி போன்ற பழங்களையும், முகில்கள் போன்ற கிளைகளையும் ஈன்று அண்டகூடம் வரையிலும் பரவிய பெரியதொரு தருவாக உயர்ந்து நின்றான். திகந்தம் வரை சிறு கிளைகளை நீட்டியும், பூமியைத் தாங்கும் ஆதி கூர்மம் வரை தேவர்களை ஓட்டியும், மண்ணிலும் விண்ணிலும் நிழலைப் பரப்பினான். சூரிய சந்திரர்களும், அட்ட திக்குப் பாலகர்களும், தேவர்களும் அஞ்சும்படியாக இலக்கம் யோசனை அகன்று நின்ற சூரன் என்ற மாபெரும் மாமரம் மேருமலை அசைந்தாற்போல் கிளைகளை அசைத்தது. அந்த அசைவினால் நிலவுலகங்கள் இடிந்தன; தேவர்கள் அஞ்சி ஓடிக் கயிலை மலையிலும் மேருகிரியிலும் புகுந்தனர்.

ஆயினும் இதொன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் ஐயனின் வேற்படை ஆயிரங்கோடித் தேயு அண்டங்களிலுள்ள [illegible]னிகளும் ஒருங்கு சேர்ந்தாற்போல் வெம்மையுடன் [illegible]தது; சர்வ சங்காரகால உத்திர மூர்த்தி போலவும், [illegible]யில்லா அருணாசல அக்கினி போன்றும் சென்றது.

விண்ணும் மண்ணும் கடலும் பிறவுமுள்ள இடங்களில் தீப்பிழம்பை வீசியது. இவ்வாறு சென்ற வேற்படை சூரபன்மனுகிய அந்தக் கொடிய மாமரத்தைச் சங்கரித்தது. மரமும் பற்றி எரிந்தது. சூரவிருட்சத்தை வேல் அழித்தாலும் சூரபன்மன் அழியவில்லை. மரவடிவம் மரித்த பின்னரும் அமரரின் எதிரியான பழைய வடிவமும், வச்சிர சரீரமும் பெற்ருன் சூரபன்மன். "இவ் வேலையும் வேலை எய்தவனையும் வெல்வேன்" என்று வெஞ்சினம் கூறி வாளை உருவி எதிர்த்துச் சீறினன்.

மயூரமும் குக்குடமும்

பல்லிக்குப் பயந்த ஈ பல இடங்களில் மாறி மாறி உட்காரும்! கடைசியாகப் பல்லியின் வாயிலேயே போய் உட்கார்ந்துவிடும். அது போன்று ஆகிவிட்டான் சூரபன்மன். ஆறுமுகப் பெருமானை நேருக்குநேராக நெருங்கி எதிர்த்துத் தன் அழிவைத் தேடிக் கொண்டான்.

சரவணபவன் விடுத்த சக்தி ஆயுதம் சூரனுடைய மார்பைப் பிளந்தது! உடம்பை இரு துண்டாக்கிக் கடலில் வீழ்த்தியது. வேதங்கள் வாழ்த்தின! தேவர்கள் பூமழை சொரிந்தனர். வேற்படை அப்பூமழை நடுவிற் பாய்ந்து சென்று தேவகங்கையில் மூழ்கிப் புனிதம் பெற்று, அங்கிருந்து திரும்பிச் செவ்வேளின் செங்கரத்தில் வந்து அமர்ந்தது.

மார்பு பிளந்து உடல் இரு துண்டான பின்னருங்கூட சூரபன்மன் சாகவில்லை.

கடற்சலந்தனி லேயொளி சூரனை
உடற்பகுந்திரு கூறென வேயது
கதித்தெழுந்தொரு சேவலு மாமயில் விடும்வேலா

சூரபன்மனின் வச்சிர யாக்கை பிளந்தவுடனே ஒரு பாதி சேவலாகவும் மற்றொரு பாதி மயிலாகவும் ஆயின. அந்த நிலையிலும் சூரபன்மன் விடவில்லை. மாணிக்க மரகத மலை யொன்று கால்களையும் சிறகுகளையும் பெற்றுப் பற செல்வதுபோல ஆறுமுக வள்ளலை எதிர்த்துப் போர் செ செருக்குடன் வந்தான்.

சூரபன்மன் என்பது ஆணவ மலம். செம்பிற்குக் களிம்பு போலும், அரிசிக்குத் தவிடு போலும் ஆணவ மலம் உயிருக்கு அநாதியேயுண்டு.

நெல்லிற் குமியும் நிகழ்செம்பி னிற்களிம்பும்
சொல்லிற் புதிதன்று தொன்மையே -வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வன்னலாற் பொன்வாள்
அலர்சோகஞ் செய்கமலத் தாம்

ஆணவ மலத்தை ஞானத்தால் வலிகெடச் செய்வது சூர சம்ஹாரம். ஆணவ மலம் ஒரு போதும் அழியாது. அதன் ஆற்றல் கெடும். நான் என்ற அகப்பற்று அகங்காரம். எனது என்ற புறப்பற்று மமகாரம்.

"யான் எனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த உலகம் புகும்"
என்பது திருக்குறள்.

உல்லாச நிராகுல யோக விதச்
சல்லாப விநோதனும் நீ அலையோ
எல்லாம் அற என்னை இழந்த நலம்
சொல்லாய் முருகா! சுரபூபதியே!
என்பது கந்தரநுபூதி.

நான் எனது என்ற இருவகைப் பற்றும் அற்றபின் பொறி புலன்களை யொடுக்கி அருளநுபவத்தில் ஒடுங்குதல் வேண்டும்.

ஐந்தில் ஒடுங்கில் அகடலி மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருந்தவ மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அரன்பத மாவது
ஐந்தில் ஒடுங்கில் அருளுடை யாரே —

- திருமந்திரம்

ஆமையைப்போல் ஐம்புலனை அடக்கிய இடத்தில் ஒரு பெரிய சுகம் ஆரம்பமாகின்றது. ஒரு மனிதன் வெளியிலே கண்டவாறு அலைந்து திரிகின்றபோது துன்பம் உண்டாகும். வீட்டிலே போய் நிழலில் சற்று ஆறுதலாக அமர்ந்தவுடன் குளிர்ச்சியாக இருக்கின்றதல்லவா? அதுபோல் புலன்கள் [illegible]ப்பட்டு உழலும்போது கவலை உண்டாகிறது.

அவைகளை அகமுகப்படுத்தும்போது ஆறுதல் உண்டாகிறது. இதுவே மோட்சமாகிய பேரானந்தம்.

சூரபன்மனின் ஒரு பாதி 'நான்' என்கிற அகங்காரம். மற்றொரு பாதி 'எனது' என்கிற மமகாரம். இவ்விரு பாதிகளின் வடிவான மயிலும் சேவலுமாகிய சூரபன்மன் முருகவேளை எதிர்த்து வருவதைக் கண்ட தேவர்கள் அஞ்சினர். ஆறுமுகக் கடவுள் சூரபன்மன் மீது அருள் நோக்கம் செய்தார். ஞானிகள் பார்வையால் இரும்பு பொன்னுவது போல, அத்திருவருட் பார்வையால் சூரபன்மன் பகைமை நீங்கி ஞானம் பொருந்திய மனத்தினனாய் நின்றான். அப்பொழுது கந்தவேள் தமது திருவருளால் ஞானம் பெற்ற கோழியை நோக்கி, "நீ நமது தேரில் கொடியாக இருந்து கூவுவாய்" என்று பணித்தருளினர். அவ்வாறே கோழி அவர் தேரில் ஏறிக் கொடியாக நின்று கம்பீரமாகக் கூவியது. பின்பு பெருமான் இந்திரனாகிய மயிலினின்றும் இறங்கி சூரபன்மனாகிய மயிலின் மீது ஏறி உலகெங்கணும் பவனிவருவாராயினர். இந்திரனை ரட்சிக்கவே தோன்றியவர் கந்தன்; சூரனைச் சிட்சிக்கவே தோன்றியவர் கந்தன். அவ்வாறிருந்தும் அவர் இந்திரன் சூரன் இருவர்க்கும் ஒரு போல் தம் வாகனமாயிருக்கும் அந்தஸ்து தந்த அருமையைப் பாருங்கள்! கல்லார்க்கும், கற்றவர்க்கும், பொல்லார்க்கும் நல்லவர்க்கும் ஒரே பொதுவான பாரபட்சமற்ற பரங்கருணை புரிபவரன்றோ பரமன்? சூரமயில் சுவாமியைத் தாங்கிய பெருமையில் உலகெங்கும் சுற்றி மீண்டும் வீரமகேந்திர புரியின் செருக்களத்தை அடைந்தது. எதிரியாக இருந்த சூரன் இன்று மயூரமாகி முருகனைத் தாங்கியதும், குக்குடமாகி அவனது ஜயக்கொடியாகத் திகழ்ந்ததையும் சுவாமியுடைய பேரருளின் எல்லை என்றே அல்லவா கூற வேண்டும்? அவனுக்கு இந்தப் பெரும் பதவி தந்ததால், யாருடைய துயர் தீரும் பொருட்டு ஐயன் அவதரித்தாரோ அந்த இந்திரனை வாகனப் பதவியிலிருந்து நீக்கினர்!

முன்பு மயில் உருவாயும், சேவல் உருவாயும் நின்ற இந்திரனையும் அக்கினியையும் நோக்கி, பழைய வ[illegible] கொள்ளும்படி அருளிச் செய்தார் ஆறுமுகசுவாமி. அவர்[illegible]

பழைய உருப்பெற்று, இடைக்காலத்தில் உற்ற தொல்லை எல்லாம் நீங்கி எல்லையிலாதான் இணையடி தொழுது துதித்து நின்றார்கள்.

உயிர்களாகிய நாம் கட்டுண்டு கிடக்கின்றோம். அதனால் பசு எனப்பட்டோம். "பச்" என்றால் கட்டு. கட்டுப்பட்டதனால் பசு. நமக்குத் தலைவன் பசுபதிநாதர்.

பசுவை ஒரு கயிற்றால் கட்டுவார்கள். யானையை இரு சங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள். குதிரையை மூன்று கயிறுகளால் கட்டுவார்கள், ஊஞ்சலை நான்கு சங்கிலிகளால் கட்டுவார்கள். ஆன்மாக்களாகிய நாம் ஆணவம், கன்மம், மாயை மாயேயம், திரோதம் என்ற ஐந்து சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டுச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்.

உயிர்களாகிய நாம் சுவர்க்கம், பூதலம், நரகம் என்ற மூன்று இடங்களுக்கும் மாறி மாறிச் செல்வதும் வருவதுமாகவே பல்லூழி காலமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கிறோம். எண்ணில்லாத காலமாக ஆன்மாக்கள் இறப்பதும் பிறப்பதுமாகவே இருக்கின்றன. இவ்வாறு மாறி மாறிப் பிறந்து இறந்து வருவது பெரிதும் வெட்கப்படக் கூடியது. ஒரு வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்ல வெட்கப்படுவது போல் இந்தப் பூமியில் ஓயாது பிறப்பதற்கு வெட்கப்பட வேண்டாமா? ஆகவே, ஆண்டவன் நம் ஆன்மாவைச் சரீரச் சிறையினின்று எப்போது மீட்பான் என்று எண்ண வேண்டும்.

"ஏழையின் இரட்டைவினை யாய தொருடற் சிறை
யிராமல் விடுவித்தருள் நியாயக் காரனும்"

என்று அருணைமுனிவரும் திருவகுப்பில் கூறுகிறார்.

இந்த உடம்பாக இருக்கிற சிறையிலிருந்து எம்பெருமான் அருணகிரிநாதரை விடுதலை செய்தாராம். விடுதலை கொடுப்பது யார்? நியாயாதிபதி. நீதிபதிதானே விடுதலை கொடுக்க வேண்டும்?

சரீரத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவாகிய கொடிக்கு இறைவனுடைய திருவடித் தாமரையே கொழு கொம்பாகும். இறைவனடி சேர்ந்தார்க்கே துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமும் உண்டாகும். நாம் இறவாமல் இருக்க வேண்டுமென்றால்

பிறவாமல் இருக்க வேண்டும். ஆதலால் தான் பெரியவர்கள் பிறவா வரம் வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

உயிர்களுக்கு உறுதுணையாக விளங்குபவன் கந்தன். ஆன்மா பற்றும் கொழுகொம்பும் அவனே. ஆன்மாவைக் கட்டிவைக்க வேண்டிய 'கந்து' அவன் என்பதாலேயே கந்தன் எனப்படுகிறான். அவனது திருவடி சேர்ந்தாரே பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர். இறைவனடி சேர்ந்தார்க்கு யாண்டும் இடர் எய்தாது.

"பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவார் நீந்தார்
இறைவனடி சேராதார்" —திருக்குறள்

"காவிக் கமலக் கழலுடன்
சேர்த்தெனைக் காத்தருள்வாய்" —கந்தர் அலங்காரம்

ஒரு மூங்கிற் கொம்பானது இருபுறமும் தீப்பிடித்து எரிகிறது. அதனிடையில் ஓர் எறும்பு அகப்பட்டுக் கொண்டது. எந்தப் புறமும் போக முடியவில்லை. என் செய்யும்? அதுபோல், மனை மக்கள் சுற்றம் என்னும் மாயா வலையைக் கடக்க அறியாமல் ஆன்மா துன்புறுகின்றது இதனை மாணிக்கவாசகர் கூறுகின்றார்.

இருதலைக் கொள்ளியி னுள்ளெறும் பொத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலை யேனை விடுதிகண் டாய்வியன் மூவுலகுக்
கொருதலை வாமன்னு முத்திர கோசமங் கைக்கரசே
பொருதலை மூவிலை வேல்வல னேந்திப் பொலிபவனே.

திருமண வீட்டின்முன் பந்தரிடுவார்கள். அப்பந்தக் காலைப் பிள்ளைகள் பிடித்துச் சுழன்று விளையாடும். குழந்தைகள் ஆளுக்கொரு தூணைப் பற்றிக்கொள்ளும். ஒரு பிள்ளைக்குத் தூண் கிடைக்கவில்லை. தூணைப் பற்றாமல் அது பந்தக்காலைச் சுழன்று சுற்றியது. அதனால் மயக்கமுற்றுக் கீழே விழுந்து காயமுற்றது. தூணைப் பற்றிக்கொண்டு சுற்றுகிற குழந்தைகள் மயக்கம் வந்தாலும் தூணைப் பற்றியிருப்பதனால் அதனுடனேயே ஒடுங்கிச் சார்ந்து கீழே விழாமல் உய்வு பெறுகின்றன. அதுபோல், இறைவன் திருவடியைப் பற்றிக் கொண்ட ஆன்மாக்களுக்கு, உலக வாழ்வில் மாயையால் மயக்கம் ஏற்படினும் உய்வு கிடைக்கும். இறைவனுடைய திருவடியைப் பற்றாமல் திரியும் ஆன்மாக்கட்கு உய்வு

குடிமகன் ஒருவன் அரசனிடம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டால், அவனுக்கு விடுதலை கிடைக்கும். எல்லோருக்கும் தலைவனாகிய ஆண்டவனிடம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டால், இச்சரீரம் என்ற சிறையிலிருந்து நமக்கு விடுதலை தருவார். இறைவனின் ஞானசக்தி ஆன்மாவுக்கு உடற் சிறையிலிருந்து விடுதலை தருகிறது.

இதனைத்தான் ஞான சக்தியான முருகப் பெருமானது வேற்படை சூரபன்மனுடைய உடலை அழித்த திருவரலாறு குறிப்பிடுகிறது. வேலாயுதம் அவுண மன்னனின் அகந்தையை அழித்தது; அகந்தை நிறைந்த அசுர உடலை அழித்தது. அழுக்கு நீர் கங்கையில் கலந்த பிறகு தானும் கங்கையாகவே மாறிவிடுகிறது. அதேபோல் முருகனருட் கடல் மூழ்கி அசுர சரீரம் நீங்கியபின் சேவலும் மயிலுமானான் சூரபன்மன்.

ஞானோபதேசம்

கடவுளுக்கு மூன்று இலக்கணங்கள். உண்மை, அறிவு, இன்பம், சத்—சித்—ஆனந்தம் என்று இறைவனது இயல்பைக் குறிப்பர். இறைவனுக்கு இலக்கணங்கள் மூன்று இருப்பது போன்றே தமிழ் மொழிக்கு இயல், இசை, நாடகம் என மூன்று துறைகள் உண்டு. இயல்—சத்து; இசை—சித்து; நாடகம்—ஆனந்தம். இயலாகிய இலக்கிய இலக்கணங்களைப் படித்தவர் பலர் இருக்கலாம். இசை வித்வான்கள் சிலர்தான் இருப்பார்கள். ஏனெனில், இசை இரத்தத்தில் ஊறி வர வேண்டும். ஆகவே, இயலைவிட இசைக்குப் பெருமை அதிகம். இசையில் இயல் சேர்ந்திருக்கும். நாடகத்திலோ இயலும் இசையும் சேர்ந்திருக்கும். நாடகம் என்பது ஆனந்தம். நடிகர்களுக்கெல்லாம் ராஜா நடராஜர். அவருடைய ஆட்டத்துக்குப் பின்னணி கிடையாது. ஆட ஆரம்பித்த தேதியும் இல்லை. அதுபோல, இயல்பாக ஆடுவது மயில். தோகையை விரித்து, 'ஓம்' என்ற பிரணவ வடிவத்தைக் காட்டி ஆடுகிறது மயில்.

வாதினை யடர்ந்த வேல்விழியர் தங்கள் மாயம தொழிந்து
தெளியேனே
மாமலர்கள் கொண்டு மாலைகள் புனைந்து மாபத மணிந்து
பணியேனே
ஆதியொடும் அந்த மாகிய நலங்கள் ஆறுமுகமென்று
தெரியேனே
ஆனதனி மந்த்ர ரூபநிலை கொண்ட தாடுமயி லென்ப
தறியேனே
நாதமொடு விந்து வானவுடல் கொண்டு திரிவேனே
நானில மலைந்து
காமமணி கின்ற நாதநிலை கண்டு நாடியதில் நின்று
தொழுகேனே
சோதியுணர் கின்ற வாழ்வுசிவ மென்ற சோகமது தந்து
எனையாள்வாய்
சூரர்குலம் வென்று வாகையொடு சென்று சோலைமலை
நின்ற பெருமானே

'ஆன' என்றால் வேதங்களுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தான மான என்று பொருள். பறவை இனமெல்லாம் 'கூ', 'மே', 'பே' என்றுதான் கத்தும். ஒரே ஒரு பட்சி மட்டும் 'ஓ'வென்று கத்தும். சேவல், ''கொக்கறுகோ'' என்று கூவும். கொக்கு என்றால் மாமரம். கொக்கு—அறுகோ என்றால் மாமரத்தை யறுத்த கோ என்று பொருள். மாமரமாக வந்த சூர வடிவத்தை வென்ற வீர முருகனுக்குச் சேவல் போற்றி கூறும். சேவல், பிரணவத்தை நாத வடிவமாக ஒலிக்கிறது. மயில் விந்து வடிவத்திலும், சேவல் நாத வடிவத்திலும் இருக்கின்றன. வேல்—கலை. இவற்றுக்கெல்லாம் தலைவன் முருகன்.

அருணகிரிநாதர் பாடுகிறார் :

நாத விந்துக லாதீ நமோநம
வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம
ஞான பண்டித ஸாமீ நமோநம வெகுகோடி
நாம சம்புகு மாரா நமோநம
போக அந்தரி பாலா நமோநம
நாக பந்தம யூரா நமோநம பரசூரர்
சேத தண்டவி நோதா நமோநம
கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம

தீர சம்ப்ரவ வீரா நமோநம கிரிராஜ
தீப மங்கல ஜோதீ நமோநம
தூய அம்பல லீலா நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம அருள்தாராய்

மயில் தோகை விரித்து ஆடுவது 'ஓம்' என்ற எழுத்துருவம். சேவல் கூவுவது அருவம். இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் இருக்கின்றார் கந்தவேள். உருவன்று; அருவன்று என்று உணர்த்துகிறார் அவர். மயில் இருண்ட மேகத்தைக் கண்டு மகிழும். அதனால் அது இருள். சேவல் செஞ்ஞாயிற்றைக் கண்டு மகிழும். அதனால் ஒளி. இருள், ஒளி என்ற இரண்டுக்கும் இடையில் இருக்கின்றார் கந்தவேள். இருளன்று; ஒளியன்று என்று உணர்த்துகின்றார். அநுபூதி பெற்ற செல்வராகிய அருணகிரிநாதரின் அநுபவத்தைக் காண்போம்.

முருகன் தனிவேல் முனி நங்குரு என்று
அருள்கொண்டு அறியார் அறியும் தரமோ?
உருஅன்று அருஅன்று உளதன்று இலதென்று
இருள்அன்று ஒளிஅன்று என நின்றதுவே

(கந்தரநுபூதி)

மயில் பச்சை நிறம்; அதன் சரீரம் பச்சை; கழுத்து நீலம். பரமேசுவரனுக்கு நீலகண்டன் என்று பெயர். சிவபெருமானின் நீலகண்டம் விஷத்தை அடக்கியது. மயிலும் விஷத்தை அடக்கும். மயிலை நினைப்பவர்க்கு விஷ பயம் இல்லை.

சுப்பிரமணியர் அவதாரம் செய்தது சூர சம்ஹாரத்துக்காக அல்ல. இந்திராணியின் மாங்கல்யத்தை ரட்சிக்க வந்தார். ஆகவே, ''கந்தன் கருணை'' படித்த பெண்கள் தீர்க்க சுமங்கலிகளாக இருப்பார்கள். திருமாங்கல்யத்தை ரட்சிக்கவந்த தெய்வம் முருகன். சூரபன்மனுக்கு வேறு வடிவம் தந்து, இந்திரனுக்கு உயிரும் தந்த தெய்வம் முருகன்.

அகந்தை நீங்கியபின், சேவலும் மயிலுமான சூரபன்மன் மீது கருணை காட்டிய கந்தவேள், மயிலை ஊர்தியாகக் கொண்டு ஆரோகணித்தருளினார்.

முந்துதமிழ் மாலை கோடிக் கோடி
சந்தமொடு நீடு பாடிப் பாடி

முஞ்சர்மனை வாசல் தேடித் தேடி யுழலாதே
முந்தைவினை யேவ ராமர் போக
மங்கையர்கள் காதல் தூரத் தேக
முந்தடிமை யெனை யாளத் தானு முனைமீதே
திந்திதிமி தோதி தீதித் தீதி
தந்ததன தான தானத் தான
செஞ்செணகு சேகு தாளத் தோடு நடமாடுஞ்
செஞ்சிறிய கால்வி சாலத் தோகை
துங்கஅநு கூல பார்வைத் தீர
செம்பொன்மயில் மீதி லேயெப் போது வருவாயே''

அடியார்கள் முறையிடும் இடம் தோறும் சென்று அருள் புரிவதற்காகப் பல மைல்களைக் கடக்க ஒரு மயில் மீது தோன்றியருளிய கந்தவேளின் திருக்கோலத்தைத் திருமால், பிரம்மன், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தம் கண்களுக்கு ஓர் அரிய அமிருதத்தைப் பெற்றாற்போலத் தரிசித்து ஆரவாரம் செய்தனர்; மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் துள்ளினர்; ஆடிப்பாடிப் புளகாங்கிதம் அடைந்தனர்; பூமழை பொழிந்து திருவேலிறைவன் திருவடிகளைத் தொழுது வலம் வந்து மகிழ்ந்து துதி செய்யலாயினர்.

தேவர்கள் எம்பெருமானை நோக்கி, ''சுவாமி! தாங்கள் வேற்படையினால் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கவில்லை; தங்களை வணங்குகிற அடியேங்களது வினையின் வேரை அறுத்தீர்கள். இனி எங்கட்கு வேறோர் குறையுண்டோ? அவுணர்கள் நூற்றெட்டு யுகங்களாக எங்களை வருத்தினார்கள். உய்யும் வகையின்றி நாங்கள் உலைந்தோம். அவ்வாறு உலைந்த எங்களை உய்விக்கும்பொருட்டே தேவரீர் ஆறு திருமுகங் கொண்டு திரு அவதாரம் செய்து காத்தருளினீர்கள். உலகில் இனி வேதாசாரங்கள் நிலைபெறும்; நாங்கள் ஆரோக்கியமும் பழைய செல்வங்களும் பெறுவோம். இவை யாவற்றுக்கும் மேலாக, கண்ணுக்கு நேராகத் தங்கள் லீலை கண்டு காண்பானும், காட்சியும், காட்டுவானும், காட்சிப் பொருளும் ஆகிய இவையெல்லாம் தேவரீரே என்பதை உணர்ந்தோம். இனி தேவரீரின் திருவடிகளுக்கே தொண்டு பூண்டோம்'' என்று கூறித் துதித்தார்கள்.

தம்மைத் துதித்த இமையவர்கட் கெல்லாம் ஆறுமுகப் பெருமான் அருள்பாலித்தார்.

போர்க்களத்தில் இறவாது தப்பிய அவுணர்கள் சிலர் வீரமகேந்திரபுரி அரண்மனைக்கு ஓடோடிச் சென்று முருகப் பெருமானின் வேற்படையால் சூரபன்மன் இறந்தான் என்ற செய்தியைச் சூரபன்மனின் பட்டத்தரசி பதுமகோமளைக்கும் மற்றைய மனைவியர்க்கும் சொன்னார்கள். இச்செய்தி செவியில் முழுவதும் புகு முன்னரே பதுமகோமளை இடியால் தாக்குண்ட நாகம் போல் தரையில் சாய்ந்தாள். அவ்வளவில் அவள் ஆவி பிரிந்தது.

காவல் மன்னவன் இறந்தனன் எனும் உரை கன்னத்துள்
மேவும் எல்லையில் அசனி ஏறுண்ட வெம்பணியே போல்
தேவி யாகிய பதுமகோமளை எனும் திருமங்கை
ஆவி நீங்கினள் தலையளி யாகியது அதுவன்றோ?

பத்தினி பதியின் மாட்டுக் கொள்ளும் தலையாய அன்புக்கு எடுத்துக்காட்டு இதுவன்றோ? சூரபன்மனின் மற்றைய மனைவியர்கள் செய்தியறிந்து இதயம் துடித்துக்கொண்டு அலறினார்கள். தீக் குண்டம் ஒன்றை உண்டாக்கி இறந்த பதுமகோமளையின் உடலை அதிலிட்டுத் தாமும் அதில் வீழ்ந்து இறந்தார்கள். அப்பொழுது கதிரவன் மறைந்தான். மாலைக் காலம் ஆயிற்று. அந்நகரத்தில் அதுகாறும் அவுணர் புறமிருந்த இலட்சுமி நீங்கினாள்.

வேலாயுதக் கடவுள் வீரவாகுதேவரை அன்புடன் நோக்கி, "வீரனே இந்திர குமாரனாகிய சயந்தனையும், தேவர்களையும் சிறையினின்றும் மீட்டுக் கொண்டு வருவாய்" என்று அருளினார். வீரவாகு தேவர் சிறைச்சாலையை அடைந்தார். சிறையிலிருந்த தேவர்கள் அரம்பையர் ஆகியோரின் கால்களிற் பட்ட விலங்குகள் தாமே தெறித்து ஒடிந்தன. எம்பெருமான் அசுரரை வென்ற சுபச் செய்தியை அமரர்கள் கேட்டு ஆனந்தித்தனர். அனைவரும் போர்க்களத்தை அடைந்து குமாரக் கடவுளை வலம் வந்து வணங்கினர்.

சயந்தன் தனது பிதாவாகிய இந்திரனை வணங்கினான். இந்திரன் சயந்தனை எடுத்துத் தழுவி இன்புற்றான்.

சூரபன்மன் இறந்த செய்தி, மீனகக் கடலில் ஓடி ஒளித்த இரணியனுக்கு எட்டியது. தன் பிதா இறந்ததையும், அவன் சேவலும், மயிலுமாய்ச் செவ்வேளுக்கு அடிமைப் பட்டதையும் கண்டு கலங்கி, வான வீதியில் நின்று அழுதான்.

ஆழியான் வேத னமரர்க் கிறைமுதலோர்
வாழியா வென்று வழுத்தியிட வைகியநீ
பூழியார் மேனிப் புராரிசிறு வன்றேரிற்
கோழியாய் நின்று விலாவொடியக் கூவுதியோ!
ஓகையா லண்டத் துயர்களெல்லாம் வந்திறைஞ்சச்
சேகையாய் மல்குந் திருத்தாள்கொண் டுற்றிடு நீ
வாகையார் கின்ற வடிவேற் கரத்தோனைத்
தோகையாய் நின்று சுமக்குதியோ தோன்றலோ !

"முன்பு உன் பக்கமாய் நின்று போரில் உயிரை விடாமல் ஒளித்து உய்ந்த நான், இன்று உன்மீது அன்பு கொண்டவன் போல் அழுகின்றேன்; அதனால் பெரும் பழிக்கு ஆளானேன். புத்திரர்கள் தந்தைக்குச் செய்யும் கடமையினின்றும் நீங்கினேன்."

"அப்பா! நீ இறவாது மயிலும் சேவலும் ஆகியிருப்பதால் நீர்க்கடன் செய்வதற்கும் நான் பாக்கியம் செய்யவில்லை. என்னைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கின்றாயோ?" என்று பல வாறாகக் கூறி அழுதான். பின்னர் ராஜகுருவான சுக்கிராச் சாரியாரை அணுகி, இறந்த மற்றவர்க்கெல்லாம் நீர்க்கடன் செய்தான். பின்னர், 'துன்பத்துக்கு வித்து செல்வம்' என் பதை உணர்ந்து சிவபெருமானைத் தியானித்து முக்தி பெறும் பொருட்டு ஒருபுறம் போய்த் தவம் மேற்கொண்டான்.

இடும்பன், சூரபன்மனின் குரு. அவனுடைய மனைவி இடும்பி. அவர்கள் இருவரும் கைலாயத்தில் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அகஸ்திய முனிவர் வந்து சிவபெரு மானைத் தொழுதார். "தெற்கே சென்று தவமிருப்பாய்" என்றார் சிவபெருமான். தெற்கே கைலாயத்துக்குச் சமமான புண்ணிய மலை இல்லையே என்று எண்ணிய அகஸ்தியர் சிவ பெருமானிடம் இக்குறையைக் கூறினார். உடனே சிவபெரு மான் சில சக்தி வடிவான இரு குன்றுகளைத் தென்னகத் துக்குத் தந்தருளக் கருதினார். இடும்பனை அழைத்து, "சக்தி

மலையையும், சிவமலையையும் கொண்டுவா" என்று யோக தண்டத்தைக் கொடுத்தார்.

அஷ்ட நாகங்களாலும் பின்னிச் சக்தி மலையையும் சிவ மலையையும் யோக தண்டத்தின் இருபுறமும் கட்டிக் காவடியாக்கி இடும்பனும் இடும்பியும் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

வராககிரி என்று ஒருமலை. அதை இப்பொழுது கோடைக் கானல் என்று சொல்லுகிறார்கள். அங்கே மலைக்காவடியை வைத்துவிட்டு இடும்பன் சாப்பிடப் போனான். சாப்பிட்டு முடிந்ததும், வந்து மலையைத் தூக்கினான். அந்த மலையைத் தூக்க முடியவில்லை. மலையின் மீது ஒரு சிறுவன் இருந்தான். அந்தச் சிறுவனிடம் கோபம் கொண்ட இடும்பன், அவனுடன் சண்டை யிட்டான். சிறுவனாக வந்திருந்த முருகப் பெருமான் சிரித்தார். இடும்பன் எரிந்து விட்டான். "எம்பெருமானே! மாங்கல்ய பிட்சை கொடுக்க வேண்டும்" என்று இடும்பி வேண்டிக் கொண்டாள். "நீ மலையின் மத்தியில் இரு. மலைக்கு வருகிறவர்கள் முதலில் இடும்பனுக்குப்பூஜை செய்ய பின்தான் கடம்பனுக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும்" என்றார். அதிலிருந்துதான் காவடி எடுக்கின்ற வழக்கம் ஏற்பட்டது.

சூரபன்மனுடன் செய்த சமரில் அமரர்புறமிருந்து இறந்த பூதர்கள் அனைவரும் எழுந்து வருமாறு திருவுளங் கொண்டார். இறந்த பூதகணங்கள் யாவரும் உயிர்பெற்று எழுந்து வந்து கூடி, குமாரக் கடவுள் சந்நிதியை அடைந்து அவரை வணங்கின. வடிவேலண்ணல் வருணபகவானை அழைத்து "நாம் தண்டு இறங்கி இருந்த இலங்கை தவிர வீரமகேந்திரபுரியையும் அவுணரின் ஏழு தீவுகளையும் அழித்து விடு" என்று கூறியருளினார். வருணன் உடனே வீரமகேந்திர புரியையும் துவீபங்களையும் கடலினுட் கொண்டான்.

அரிஅயனாதி அமரர்களும் இலக்கத்தொன்பது வீரர்களும் துதி செய்து மருங்கில் வர, முருகப் பெருமான் போர்க்களம் நீங்கி, இலங்கையையும் கடலையும் கடந்து ஜயந்திமலை என்கின்ற சிறப்புமிக்க செந்திற்பதியை யடைந்தார். மயில் வாகனத்தினின்றும் இறங்கிக் கோயிலினுள் புகுந்தார்.—
...ர்கள் துதிக்க, எல்லாஉயிர்கட்கும் அருள்புரியும் பெருங்

கருணையுடன் திவ்விய சிங்காதனத்தின் மீது இனிது வீற்றிருந்தருளினார். அப்போது சூரியன் மேற்குக் கடலில் மூழ்கினான்.

தேவர்கள் முருகப் பெருமானுடைய உத்தரவுப்படி, திருமஞ்சனத்துக்காக, நறுமலர், சந்தனம், தூபம், தீபம் முதலியவைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள். முருகப் பெருமானுக்குத் தாங்கள் பூஜை செய்யப் போகிறோம் என்ற ஆனந்தம் அவர்களுக்கு. ஆனால் எளிமையிற் சிறந்த ஏந்தலோ தாம் பூஜை பெறும் தெய்வமாயிராமல் பூஜை புரியும் தெய்வமாயிருக்க விரும்பினார். எனவே, முருகப் பெருமான் செந்திற்பதியில் சிவலிங்கம் வைத்து அன்புடன் வழிபட்டார். ஒவ்வொரு மலராகப் போட்டுக் கொண்டே வந்தார். அந்த அர்ச்சனையில் அகம் கலாந்த மால், அயன், பிரம்மா முதலிய தேவர்கள் கடைசி அர்ச்சனையின்போது பரவசப்பட்டு, 'முருகா' என்று கூவினர். அப்போது கையிலெடுத்த பூவுடன் திரும்பிக் காட்சி கொடுத்தார் கந்தப் பெருமான். திருச்செந்தூரில் இன்னமும் இப்படித்தான் ஒரு கரத்தில் அர்ச்சனை மலர் கொண்டவராக சுவாமியின் கோலம் இருக்கிறது. பெரியவர்களைப் பூஜையில் காண்பது மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் காண்பதைக் காட்டிலும் பெருமை. ஆகவே, மற்ற கோவில்களில் உள்ள சுவாமியைவிடத் திருச்செந்தூரில் உள்ள முருகப் பெருமானுக்குப் பெருமை அதிகம்.

பூஜை புரிந்த பெருமான் பிறகு தேவர்களின் பூஜையைத் தாமும் பெற்றார். "உங்களுக்கு இன்னமும் ஏதேனும் குறைகள் இருந்தால் கூறி, வேண்டிய வரங்களைக் கேட்டு உய்வு பெறுங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். "எம்பெருமானே! அடியேங்கட்கு இனி ஒரு குறைவும் இல்லை. தங்கள் திருவடியில் நீங்காத அன்பைத் தந்தருள வேண்டும்" என்று தேவர்கள் வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஆறுமுகவள்ளல் அவ்வரத்தை நல்கினார். அன்றைய இரவு கழியக் கதிரவன் கீழ்வானில் உதயமானான்.

செவ்வேள் செந்திற்பதியை நீங்கிப் பரிவாரங்களுடன் மயில் வாகனத்தில் புறப்பட்டார். அப்போது நான்முகன், திருமால், இந்திரன் படை வீரர்கள் முதலிய யாவரையும் கௌரவிக்கக் கருதினார். பிறர்க்கு மதிப்புத்தரும் மாண்புடை

அவர்களைப் பார்த்து, "நீங்களும் உங்கள் வாகனங்களின் ஏறி நமக்குப் பக்கத்தில் புறப்பட்டு வாருங்கள்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அதன்படி அவரவர்கள் தத்தம் வாகனத்தில் புறப்பட்டனர்.

பிரம்மாவின் வாகனம் அன்னம். அன்னத்துக்கு (உண வுக்கு) நாம் வாகனம். அன்னத்தின் மீது செல்லுவார் பிரம்மா. அன்னம் நம்மீது ஏறுகிறது. வண்டிக்குள் நாம் ஏறிக் கொண்டால் குறித்த இடத்துக்குப் போகலாம். வண்டி நம் மீது ஏறி விட்டால்......? அன்னம் நமக்கு வாகனமாயின் நாமும் பிரம்மனைப் போல் ஆக்க சக்தியாக விளங்க முடியும்.

தேவர்கள் தத்தம் வாகனங்களில் ஏறி ஆறுமுகப் பெரு மானிடம் செல்ல, இரண்டாயிர வெள்ளம் பூதர்களும் வந்து நெருங்கினார்கள். பூத்தூளியினால் தேவலோகம் பூமியாகியது. குடை, கொடி, ஆலவட்டம் முதலியன நெருங்கின. வேத ஒலியும், தேவர்களுடைய வாழ்த்தொலியும், முருகக் கடவுளின் ஊர்தியாகிய மயிலும், கொடியாகிய கோழியும் கூவும் ஒலிகளும் எங்கும் மங்களமாகப் பரவின. திக்விஜய பிரதாபரான ஆறுமுகக் கடவுள் மதுரைத் திருநகரின் மேற் றிசையில் விளங்கும் திருப்பரங்குன்றமடைந்தார்.

திருப்பரங்குன்றத்தின் தவம் செய்து கொண்டிருந்த பராசர புதல்வர் அறுவரும், பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் ஆறுமுகக் கடவுளை வணங்கி, "சுவாமி! தேவரீர் இக்குன்றத் தில் வீற்றிருந்தருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண் டார்கள். அவர்கள் விருப்பத்தின்படி திருப்பரங்குன்றத்தின் சாரலில் பூதசேனைகளுடன் ஏறிச் சென்றார் வேதநாயகன். தேவதச்சன் எம்பெருமானுக்காக அக்குன்றின் மீது அளவற்ற வீதிகளையும், கோயில்களையும், சோலைகளையும், வாவிகளையும் அமைத்தான். ஆறுமுகக் கடவுள் அமரர் அனைவரையும் மத்திய கலாமண்டபத்தில் அவரவர்கட்குரிய இடங்களில் அமரச் செய்து, மயில்வாகனத்தினின்றும் இறங்கிச் சிற்சபை யில் அமைக்கப் பட்டிருந்த திவ்விய சிங்காதனத்தின் மீது அமர்ந்தார். காட்சி என்றால் அது வல்லவோ காட்சி?

மனம் நிரம்பி வழியப் பெற்ற தேவர்கள் அவரவர் இருப் பிடம் சென்றனர். தாங்கள் முன்பு இழந்திருந்து, இன்று

இறையருளால் திரும்பப் பெற்ற பொன்னுலகுக்குச் சென்றனர். வீரவாகு தேவரும், இலக்கத்தெண்மரும், பூத சேனைத் தலைவர்களும் எம்பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி ஏவல் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

. பராசரப் புதல்வர்கள் அறுவரும் முருகப் பெருமானை வணங்கித் துதித்தனர். முன்னர் சிவபெருமான் அவர்களுக்குக் கூறியிருந்தவாறு ஆறுமுகக் கடவுள் அவ்வாறு வருக்கும் ஞானோபதேசம் புரிந்தருளினார்.

கண்கொள்ளாக் காட்சி

தெய்வயானை அந்தக் கல்லின்மீது நடந்தபோது, கிண்கிணி, 'அந்தோ! என் அன்னை இக் கல்லின் மீது மெல்லிய திருவடி வைத்து நடக்கின்றாளே! இத் திருவடி கல்லின் மீது நடந்தால் வருந்துமே!' என்று கூறி அரற்றுவது போல் இருந்தது.

இடையில் உள்ள மேகலாபரணம் ஒலிப்பது மெல்லிய இடை வருந்துமே என்று கூறுவது போலிருந்தது.

கல்லுயர் பொருப்பினிடை காமரடி செல்ல
அல்லன கொல் என்றுமணி நூபுரம் அரற்ற
மெல்லிடை வருந்துமென மேகலை இரங்க
எல்லவரும் உள்மகிழ எம்மனை நடந்தாள்,

"இவ்வாறு அம்மை தேவகுஞ்சரி கல்லின் மீது பாத தாமரையை வைத்து நடந்தருளுவதில் என்ன ஆச்சரியம் உளது? எம்பிரான் கந்தவேள் தமது திருவடி மலரை அடியேனுடைய நெஞ்சமாகிய கருங்கல்லில் வைத்து உலவுகின்றாரே!" என்பர் கச்சியப்பர்.

பஞ்சிதனின் மெல்லடி பனிப்ப உரையின்பால்
குஞ்சரி நடந்த செயல் கூறு புதுமைத்தோ?
செஞ்சுடர்வை வேலுடைய செம்மலடி தீயேன்
நெஞ்சக அடுக்கலினும் நின்றுலவும் என்றால்,

என்பது கச்சியப்பரின் அதியற்புதமான வாக்கு.

இந்திரன் அந்தப்புரம் சென்று தெய்வயானை அம்மை யாரைச் சிறப்புடன் திருமணத்துக்கு அழைத்து வந்தான்.

முரசங்கள் முழங்கின. தெய்வயானை அம்மையாரைத் திரு மணப் பந்தலில் கண்ட முனிவர்கள் அனைவரும் 'தாயே வாழ்க' என்று துதித்தார்கள். தெய்வயானையம்மையார் பார்வதி; பரமேசுவரரைத் தொழுது நடுவேயுள்ள ஞான பண்டிதரைக் கண்டு நாணி நின்றார். உலக அன்னையாகிய உமா தேவியார் முருக வேளையும் தெய்வயானையம்மையாரையும் ஓர் உயர்ந்த ஆசனத்தில் இருத்தினார். திருவேலிறைவன் தெய்வயானை யோடு திருமணக் கோலத்தில் வீற்றிருந்ததைக் கண்டு இந்திரனும் வானோரும் ஏனோரும் கைகூப்பி ஆனந்தக் கண்ணீர் பெய்து வந்தித்து வாழ்த்தினார்கள். இந்திராணி நாணம் மேலிட்டவளாய்த் திருமஞ்சன நீரை வார்க்க, இந்திரன் எந்தை கந்தவேள் திருவடிகளைப் பூசித்தான். மலர் களைச் சூட்டித் தூப தீபங்களைப் பணிந்தான். எம்பெரு மானுக்குப் பூசனைகள் முடிந்ததும் இந்திரன் தெய்வயானை அம்மையாரது திருக்கரத்தை எம்பிரான் திருக்கரத்தில் வைத்து, "எளியேனுடைய மகளை ஏற்றருள்வீர்" என்று வேத மந்திரம் கூறித் தாரை வார்த்தான்.

மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரால்
ஒருத்தி பொருட்டினில் ஒண்புனல் உய்ப்பக்
கரத்திடை ஏற்றனன் நல்கழல் சேர்ந்தார்க்
கருத்திகொள் முத்தியும் ஆக்கமும் ஈவோன்.

தம் கரத்தில் இந்திரன் வார்த்த மந்திர நீரை முருகப் பெரு மான் ஏற்றுக்கொண்டார். பிரம்மதேவர் மாங்கல்ய நாணை மனத்தினால் படைத்துக் கொடுத்தார். அதனை முருகப் பெருமான் தம் திருக் கரத்தினால் வாங்கிச் சுரகுஞ்சரியம்மை யின் கழுத்தில் தரித்தார்; அம்மையாரின் கழுத்தில் ஒரு மலர் மாலையும் சூட்டினார். கரும்பு, தேன், முக்கனிகள் முதலிய வற்றையும் காமதேனுவின் பாலையும் இந்திரன் முருகக் கடவு ளுக்கு நிவேதித்தான்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெற்ற முருகப் பெருமானின் திருமணக்காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. வலம் வருதல், அம்மி மிதித்தல், அருந்ததி காட்டுதல் முதலிய

சடங்குகள் சிறப்புற நடந்தன. தேவாதி தேவன், தேவராஜ குமாரி மணந்த திவ்விய வைபவங்களை யாரே விரித்துரைக்க முடியும்?

அம்மியின் மீது மனைவியின் காலைக் கணவன் பற்றி வைக்க வேண்டும். கற்புவரம் வாங்குவதே இச் சடங்கின் கருத்தாகும்; கற்பு என்ற சொல் 'கல்' என்ற சொல்லின் பகுதியையும், 'பு' என்னும் தொழிற் பெயரின் விகுதியையும் கொண்டது. கல் போன்ற மனத்திண்மை கொள்வதே கற்பு. மனத்திண்மைக்கு உவமையாகக கல்லை ஏன் கொள்ள வேண்டும்? இரும்பை மனத்திண்மைக்கு உவமையாகச் சொல்லலாமே? ஏன் அப்படிச் சொல்லவில்லை என்றால் பாரம் அதிகமானல் இரும்பு வளைந்து கொடுத்துவிடும். கல்லோ வளைந்து கொடுக்காது. பிளந்துவிடும். எதிர்ப்பு எல்லை மீறினலும் கற்பு தன்னைத்தான் அழித்துக்கொண்டு மாயுமே தவிர, வளைந்து கொடுக்காது.

திருமணச் சடங்குகள் யாவும் இனிதே முடிந்தன. முருகக் கடவுளும் தெய்வயானையும் பார்வதி—பரமேசுவரர்களை வலம் வந்து வணங்கினர். முருகனைச் சிவபெருமானும் மருமகள் தெய்வயானையைப் பார்வதி தேவியும் எடுத்து அணைத்து அருகில் அமரச் செய்து அருள் புரிந்தனர். ஆதி தம்பதியான சிவ-சக்தி இப்புது தம்பதிக்கு முதன்மை ஸ்தானமும் அளித்து மகிழ்ந்தனர்.

அடித்த லத்தில்வீழ் மக்களை இருவரும் ஆர்வத்(து)
எடுத்த ணைத்(து) அருள்செய்துதம் பாங்கரில் இருத்தி
முடித்த லத்தினில் உயிர்த்(து) 'உமக்கு
எம்முறு முதன்மை கொடுத்தும்' என்றனர் உவகையால்
மிக்கசொள் கையினர்.

முருகப் பெருமானையும் தெய்வயானையையும் வணங்கியவர்களுக்கெல்லாம் சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியும் திருவருள் புரிந்து மறைந்தனர்.

பின்னர் முருகப் பெருமான் சிங்காதனத்தினில் வீற்றுத் தரிசனம் தந்தார். அதன் பின் குழுமியிருந்தவர்கள் அனைவரும் அஞ்சலி செய்யவும் மங்கல வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும்

தேவர் குமாரங்கட்கு அருள் செய்து தெய்வயானை அம்மை யாருடன் திருக்கோயிலுட் புகுந்தருளினுர்.

இந்திரன் யாவருக்கும் காமதேனு, கற்பகம், சிந்தாமணி இவைகளால் இன்னமுதூட்டி விடை கொடுத்தனுப்பினன். இந்திரன் நீண்ட காலம் விட்டுப் பிரிந்திருந்த இந்திராணி யுடன் திருப்பரங்குன்றத்தில் இல்வாழ்க்கைச் சுகம் எய்தினன்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் தெய்வயானையம்மையாரைத் திருமணம் செய்து கொண்ட செவ்வேட் பரமன் அங்கே சில நாட்கள் அம்மையாருடன் வீற்றிருந்தார். தேவர்களை விண் ணுலகத்தில் குடியேற்றவும், பொன்னுலகத்தில் இந்திரனுக்கு முடி சூட்டவும் திருவுளங் கொண்டார். தெய்வயானையம்மை யாருடன் தம் திருக்கோயிலினின்றும் வெளியே புறப்பட்டார். வீரவாகு தேவரும் பூதர்களும் மகிழ்ச்சியாரவாரம் செய்தனர். திருமால், பிரம்மா இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், முனிவர் களும் அவ்வாரவார ஒலியைக் கேட்டு முருகவேளைப் பணிந்து சூழ்ந்தார்கள். வாயுதேவன் மனோவேகத் தேரைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். ஆறுமுகக் கடவுள் தெய்வயானையம்மை யாருடன் அத்தேரில் ஏறி அமர்ந்தார். அப்போது அவர்கள் சிவபெருமானும் மலைவளர் காதலியும் போல் விளங்கினுர்கள். தேவர்கள் பூமழை பொழிந்தார்கள். மயில் வாகனம் அமரர் கள் தொழ அருகில் வந்தது. ஆறுமுகப் பெருமான் அமரர் களைப் பார்த்து, "நீங்கள் யாவரும் உங்கள் வாகனங்களில் ஏறி எம்மோடு விண்ணுலகத்துக்கு வாருங்கள்" என்று ஆணை யிட்டார். பெருமான் ஆணையின் வண்ணம் அமரர்கள் தங்கள் தங்கள் வாகனங்களில் ஊர்ந்து எம்பெருமானின் இரு மருங்கும் துதி செய்துகொண்டு சென்றுர்கள். பராசர முனி வரின் புத்திரர்களும் உடன் சென்றுர்கள். இரண்டாயிரம் பூத வெள்ளங்களும் விரைந்து புறப்பட்டன. பூதங்களில் பலர் முரசுகளை முழங்கினர்; சங்குகளை ஒலித்தனர்; மிருதங்கம் முழக்கினர். இவ்வாறுக, கந்தவேள் விண் வழியே இந்திரனுடைய அமராவதியை அடைந்தார். பானுகோபனுல் எரிக்கப்பட்டுப் பாழ்பட்டிருந்த விண்ணுலகை வேலாயுதக் கடவுள் புதுப்பிக்கத் திருவுளம் கொண்டார். தேவதச்சனை

நோக்கி, "விண்ணுலகை எல்லா வளங்களுடனும் மீண்டும் அமைப்பாயாக!" என்று கட்டளையிட்டார்.

வள்ளலுக்கு ஒரு வள்ளி!

தெய்வத் தச்சன் கந்தப் பெருமானின் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு, விண்ணுலகத்தைச் சூழப் பொன் மதில்களையும், நான்கு வாயில்களையும், ஏழு நிலைமாடங்களையும், கோபுரங்களையும், எண்ணில்லாத வீதிகளையும், நடுவே ஒரு பெருங் கோயிலையும், செய்குன்றுகளையும், அளவில்லாத நீர் நிலைகளையும் அமைத்தான். மாளிகைகளையும் மணி மயமான மண்டபங்களையும் உண்டாக்கினான். தவப்பள்ளிகளை அழகுற அமைத்தான். இந்திரனுக்கும், பிரம்மாவுக்கும், திருமாலுக்கும் தனித் தனியாக கோயில்களை அமைத்தான். கந்தக் கடவுள் எழுந்தருளுவதற்கு ஏற்றதோர் திருக்கோயிலையும் தனியாக அமைத்தான். அழிந்த விண்ணுலகம் இப்பொழுது பிரம்மாவின் சத்திய உலகத்திலும் வனப்புடையதாகவும், வளமுடையதாகவும் விளங்கியது. தெய்வத் தச்சன் மனத்தால் இவ்வாறு வளங்களை யெல்லாம் சேர்த்து அமைத்த திறமையைக் கண்டு யாவரும் வியப்புற்றனர். பிரம்மாவும் திருமாலும், தெய்வத் தச்சனிடம், "உனது தொழில் திறமைக்கு நிகரில்லை" என்று கூறிப் புகழ்ந்தார்கள். விண்ணுலகம் பெற்ற அழகைக் கண்ட இந்திரன் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கினால் தெய்வத் தச்சனைக் கட்டித் தழுவினான். அமராவதியை அழகுற அமைத்த தெய்வத் தச்சன் ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவடிகளை வணங்கி நின்றான். ஆறுமுக வள்ளல் தெய்வத் தச்சனுக்கு அருள் புரிந்து தம் கணங்களுடன் நகரத்தினுள் சென்றார்.

அப்போது அயிராணி அரம்பையர்கள் சூழ ஒரு விமானத்தில் வந்து இந்திரன் கோயிலை அடைந்தாள். ஆறுமுகக் கடவுள் அங்கருட் புகுந்து தெய்வயானையம்மையாருடன் சபா மண்டபத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தார். பின்னர் மயில்வாகனக் கடவுள் திருமாலையும், திசைமுகனையும் நோக்கி, "அமராவதி

யில் இந்திரனுக்கு விரைவில் முடிசூட்டுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டார்.

கந்தப் பெருமானின் கட்டளையை ஏற்ற தேவர்கள், சாமரம், குடை, வாள், கிரீடம் முதலிய அரச அங்கங்களையும், மற்றவற்றையும் உடனே கொண்டுவரச் செய்தனர். இந்திரனைக் கங்கை நீரினால் அபிஷேகம் செய்வித்தனர். ஆடை ஆபரணங்களால் அலங்கரித்துச் சிங்காதனத்தில் அமரச் செய்தனர். விண்ணவர் போற்றவும், கற்பகமலர் தூவவும், அரம்பையர் பாடவும், முழவுகள் முழங்கவும், மிகவும் சிறப்பாக இந்திரனுக்கு முடி சூட்டினார்கள். தேவர்கள் யாவரும் இந்திரனை வணங்கினார்கள். இந்திரன் எம் பரமபிதாவாகிய கந்தக்கடவுளைத் தொழுது, "எந்தையே! சூரனை யழித்து, அடியேன் இழந்த அரசுரிமையையும், பொன்னுலக ஆட்சியையும் மீட்டுத் தந்து என்றும் அழியா இன்பத்தையும் நலத்தையும் வழங்கியருளினீர்கள். அடியேன் உய்ந்தேன். இதனினும் ஒருவன் பெறும் பேறு உண்டா? தங்கள் திருவடித் தொழும்பனாகிய என்னுடைய தவமே தவம்" என்று துதிசெய்து நின்றான்.

"இந்திர! இனி நீ அஞ்சுந்தன்மையின்றி என்றென்றைக்கும் அமராவதியை அரசுபுரிந்து இன்புற்று இருப்பாயாக" என்று அருள் புரிந்து ஆசி கூறியருளினார் ஆறுமுக வள்ளல். பின் எல்லாத் தேவர்களையும் தத்தம் இடங்களுக்குச் செல்லும்படி பணித்தார்.

கந்தவேள் விண்ணுலகில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த பின் தெய்வயானை அம்மையாரோடு கந்தவெற்பில் வீற்றிருக்கத் திருவுளங் கொண்டு புறப்பட்டார். அதனை அறிந்த ஆகண்டலன், அரவணைச் செல்வன், அம்புயன் முதலியோர் வந்து கந்தவேளைத் தொழுதார்கள். பெருமான், அவர்கள் புடை சூழத் தெய்வயானை அம்மையாருடன் தேரில் அமர்ந்தார். வீரவாகு தேவர் அத்தேரைச் செலுத்தினார். இலக்கத்தெண்மரும் பூதர்களும் சூழ, ஆறுமுகக் கடவுள் திருக்கயிலாய மலையை அடைந்தார். அன்னை, தந்தையை வணங்கி அவர்களது திருவருளும் விடையும் பெற்றார். எல்லாத் தேவர்

விட்டுக் கந்தகிரியை அடைந்தார். வீரவாகு தேவர் முதலிய வீரரும், படைத் தலைவர்களும், பூதர்களும் துதித்துக்கொண்டு நிற்க, தெய்வயானை அம்மையாரோடு இரத்தின சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தருளினார்.

துய்யதோர் மறைகளாலும் துதித்திடற் கரிய செவ்வேள்
செய்யபே ரடிகள் வாழ்க சேவலும் மயிலும் வாழ்க
வெய்ய சூர் மார்பு கீண்ட வேற்படை வாழ்க அன்னான்
பொய்யில்சீர் அடியார் வாழ்க வாழ்கஇப் புவனம் எல்லாம்
புக்கதோர் குமர மூர்த்தி பொருதிறல் வயவர் யாருந்
தொக்கனர் பணியில் நிற்பத் தொல்படைக் கணங்கள் போற்ற
மைக்கருங் குவளை ஒண்கண் மடவர லோடு மேவி
மிக்குயர் மணிப்பீ டத்தில் வீற்றிருந் தருளி னானே.

* * *

வளம் பல நிறைந்து அண்டர்பரவுந் தொண்டை நன்னாட்டில், மேற்பாடி என்னும் ஊரின் அருகில் வள்ளிமலை என்று ஒரு மலை உள்ளது. அது காண்பார் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவரும் கவினுடையது. அம்மலைச் சாரலில் அருந்தவ மிக்க சிறூர் என்ற ஓர் ஊர் பெருமை பெற்றிருந்தது. சிறிய ஊராகப் பணிந்திருக்கும் வினய அழகே அழகு. எளிமையின் உருவான வள்ளியம்மை பிறக்க இச் சிற்றூரைக் காட்டிலும் உற்ற இடம் எதுவுண்டு? இன்றைச் சித்தூரே அன்றைச் சிறூர். அச் சிற்றூரில் வேடர் அரசனும், பண்டைத் தவமுடையோனுமாகிய நம்பி என்பான். வாழ்ந்தான். அவன், தாய் வழிபத்தும், தந்தை வழி பத்தும், தான் ஒன்றுமாக இருபத்தொரு தலைமுறைகளாக முருகப் பெருமானை ஆராதனை செய்து வந்தவன். அவனுக்குச் சில ஆண் மக்கள் இருந்தனர். பெண் மகவு இன்மையால் அவன் உளம் வருந்தினான். அடியவர் வேண்டும் வரங்களை வழங்கும் ஆறுமுகக் கடவுளை வழிபட்டும், குறிகேட்டும், வெறியாட்டயர்ந்தும் மகட்பேற்றை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

கண்வ முனிவருடைய சாபத்தினால் திருமால் சிவ முனிவராகவும், திருமகள் மானாகவும், உபேந்திரன் நம்பி

மானிடம் சித்தத்தைப் பதிய வைத்து, அம்மலையிடத்தே மாதவம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். அப்போது முருகப் பெருமானின் திருவருளினால் இலக்குமியவதாரமாகிய அழகிய, பொன் மயமான பெண் மான், முனிவர் முன்னே வந்து உலாவியது. மானைக்கண்ட சிவ முனிவர் காம உணர்ச்சி பெற்றுக் கலங்கினார். தெய்வப் புணர்ச்சி போலக் கண் மலரால் அம்மானிடத்து இன்பம் அநுபவித்துப் பின் மெய்யுணர்வால் தெளிவுற்று உறுதியான தவத்தில் நிலைபெற்று நின்றார்.

கந்தவேளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டு ஆங்கொருசார் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்த சுந்தரவல்லி, முன்பு தனக்கு முருகவேள் கட்டளையிட்டவாறு, அம் மான் வயிற்றில் கருவாகப் புகுந்தாள். முருகனின் அம்மான் திருமால். அம்மான் மகள் இம்மானின் மகளாக வந்தாள். மான் சூல் கொண்டது. அங்கும் இங்கும் உலாவித் திரிந்து உடல் சோர்ந்தது. வேட்டுவப் பெண்கள் வள்ளிக் கிழங்கு அகழ்ந்தெடுத்த குழி ஒன்றில் பல்கோடிச் சந்திர பிரகாசமும் மரகத வண்ணமும் உடைய சர்வலோக மாதாவைக் குழந்தையாக ஈன்றது. மனித உருவில் தான் ஈன்ற அந்தக் குழந்தையைக் கண்ட மான் மருண்டு ஓடி விட்டது. வைகுண்டம் போய் இலக்குமியாயிற்று.

மான் வயிற்றில் பிறந்த குழந்தை அழுது கொண்டிருந்தது. அந்த அழுகையொலி, 'கின்னரர்கள் யாழ் ஒலியோ? கலைவாணியின் இன்னிசையோ?' என்று ஐயுறும் வண்ணம் மதுரமாக இருந்தது. அதனைக் கேட்டு அவ்விடத்தில் வேட்டைக்கு வந்த வேட்டுவர் மனமகிழ்ந்தனர். பிறந்த குழந்தை அழாவிடில் மற்றவர் அழ வேண்டி வரும் தானே?

ஆறுமுகக் கடவுளுடைய திருவருள் தூண்டுதலால், வேட்டுவ மன்னனாகிய நம்பி, தன் மனைவியோடு பரிசனங்கள் சூழத் தினைப்புனத்துக்கு வந்திருந்தான். குழந்தையின் அழுகையொலி கேட்டு உள்ளமும் ஊனும் உருகினான். அழு குரல் கேட்ட வழியே போனான். அங்கே பாற்கடலில் பிறந்த திருமடந்தை நாணுமாறு விளங்கும் திருக் குழந்தையைக் கண்டான். "என் மாதவம் பலித்தது" என்று உள்ளம்

தட்டினான்; துள்ளிக் குதித்தான். குழந்தையை எடுத்துத் தன் மனைவியாகிய கொடிச்சியின் கரத்தே கொடுத்தான். பெண் குழந்தை யின்றிப் பல்லாண்டுகளாக வருந்திக் கொண்டிருந்த கொடிச்சி மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் குழந்தையைக் கையிலேந்தி உச்சிமோந்து முத்தம் தந்தாள். மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள். அன்பின் மிகுதியினால் அவளுக்குப் பால் பெருகிற்று; பாலூட்டினாள். பின்னர் அனைவரும் சிறூர் போய்ச் சிறு குடிலில் புகுந்து குழந்தையைத் தொட்டிலில் இட்டனர். குறிஞ்சிப் பறையை ஒலித்துக் குரவைக் கூத்தாடினர். வெறியாட்டயர்ந்து முருக வேளுக்கு நல்விழா எடுத்தனர். வள்ளிக்கிழங்கை அகழ்ந்த குழியிற் கண்டெடுத்ததால் அக் குழந்தைக்கு வள்ளி என்று பெயரிட்டார்கள். படித்தறியாத வேட ராஜன் அன்பு மிகுதியால் வைத்த அப்பெயர் மற்றொரு விதத்திலும் குழந்தைக்குப் பொருந்துவதாயிற்று. வள்ளல் முருகன் எனில், இச்சுந்தரவல்லி வள்ளி என்று தானே பெயரிடப் பெறவேண்டும்? கேட்ட தெல்லாம் கொடுக்கும் வள்ளன்மை பொருந்திய இச்சா சக்தியே வள்ளி யன்றோ? கிரியா சக்தியாகிய தெய்வயானையையும், இச்சா சக்தியாகிய வள்ளி யம்மையாரையும் உயிர்கள் இனபமுறும் பொருட்டுத் தழுவுகிறார் முருகப் பெருமான். கண்ணாடியில் தெரியும் நிழலை அசைக்கும் பொருட்டுத் தான் அசைவது போல் உலக உயிர்கள் இன்புறும் பொருட்டு ஞானபண்டிதன் சக்தியுடன் இன்புறுகிறார் என்பதேயன்றோ தத்துவம்?

மூவா முகுந்தன் முதல் நாள் பெறும் அமுதை
தேவாதி தேவன் திருமைந்தன் தேவிதனை
மாவாழ் சுரத்தில் தம் மாமகளாப் போற்றுகையால்
ஆவா குறவர் தவம் ஆர் அளக்க வல்லாரே.

உலகங்களுக் கெல்லாம் தாயாகிய வள்ளி நாயகியை வேட்டுவ மன்னனாகிய நம்பியும் அவன் மனைவி கொடிச்சியும் தங்கள் குழந்தையாக அன்பு செய்து இனிது வளர்த்தார்கள்.

தவத்தின் தூது

வேட்டுவர்கள் செய்த அளவற்ற அருந்தவத்தால் அகில ஜக அண்ட நாயகியார் அவ் வேட்டுவர் குடிலில் தவழ்ந்தும், தளர்நடை பயின்றும், முற்றத்தில் உள்ள வேங்கைமர நிழலில் உலாவியும், சிற்றிலிழைத்துச் சிறு சோறு அட்டும், வண்டலாட்ட மயர்ந்தும், முச்சிலில் மணற்கொழித்தும், அம்மானையாடியும், தாய் தந்தையரை மகிழ்வித்தார். எளிய மக்களுக்குத்தான் இறைவியின் அருள் கூடுமென்பதற்கே இஃதோர் உதாரணம்.

வள்ளியம்மைக்கு வயது பன்னிரண்டு ஆகியது. தாயும் தந்தையும் அப்பருவத்தைக் கண்டு தம் குல வழக்கப்படி அவளைத் தினைப்புனத்தில் உயர்ந்த பரண் மீது காவல் வைத்தார்கள். வள்ளி—ஆன்மா. முருகன் பரமான்மா; தினைப்புனம்—நெஞ்சம். ஆணவ மலமே காடாக வளர்ந்திருக்கிறது.

காராரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங்கார மென்னும்
கல்லைப் பிளந்து நெஞ்சகமான பூமிவெளி
காணத்திருத்தி மேன்மேல்
பாராதி அறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சி அது பயிராகு மட்டும் மா மாயைவன்
பறவை அணுகாத எண்ணம்
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
நின் அன்பர் கூட்டமெய்த
நினைவின் படிக்கு நீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பாரம்

என்பர் தாயுமான சுவாமிகள். வைராக்கியம் என்னும் பரண் மேல் ஏறி நின்று இறைவன் திருநாமங்களாகிய கவண் கற்களை எறிந்து மும்மலங்களாகிய பறவைகள் கொத்தாதபடி சிவகதி ஆகிய கதிருடன் கூடிய ஞானப் பயிரைக்காத்து வந்தாள் வள்ளி. 'முத்தொழிலையும், மூவரையும் காக்கும் முருகப்பெருமானுடைய தேவியாகிய வள்ளிப் பிராட்டியாரை

வேட்டுவர்கள் தினைப்புனத்தைக் காக்க வைத்தது, எளிதாகக் கிடைத்த உயர்ந்த ரத்தின மணியைத் தூக்கணங் குருவி இருளோட்டத் தன் கூட்டில் வைத்தது போலிருந்தது" என்பார் கச்சியப்பர்.

காட்டில் எளிதுற்ற கடவுள்மணி கைக்கொணர்ந்து
கூட்டில் இருளோட்டக் குருகுய்த்த வாறன்றே
தீட்டுசுடர் வேற்குமரன் தேவியாம் தெள்ளமுதைப்
பூட்டுசிலைக் கையார் புனம்காப்ப வைத்ததுவே

தினைப்புனத்தில் எத்திசையும் பார்க்கத்தக்க பரண்மீது நின்ற வள்ளியம்மையார், தட்டை, குளிர், தழல் ஆகிய கருவிகளை ஏந்தி, கிளி, காடை, கவுதாரி முதலிய பறவை இனங்களை ஓட்டியும், மான், முட்பன்றி, யானை முதலிய மிருகங்களைக் கவண் வீசியும் ஓட்டினார். "பூவைகாள்! புறவங்காள்! மயில்காள்! மணிக்கிளிகாள்! குயில்காள்! ஆலோலம் ஆலோலம்" என்று இனிமை நிரம்பத் தனித் தனி கூவியும் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்து வந்தார்.

பூவைகாள், செங்கட் புறவங்காள் ஆலோலம்
தூவிமா மஞ்ஞைகாள், சொற்கிளிகாள் ஆலோலம்
கூவல் சேர்வுற்ற குயிலினங்காள் ஆலோலம்
சேவல்காள் ஆலோலம் என்றாள் திருந்திழையாள்

மைனாக்கள், புறாக்கள், மயில்கள், கிளிகள், குயில்கள், சேவல்கள் முதலாயின கவண் கல் வீச்சினால் சிதறி ஓடின. ஓடியவை அவள் அழகாலும் குரல் இனிமையாலும் மீட்டும் மீட்டும் திரும்பி வந்தன. மும்மலங்கள் ஜீவனை விட்டு எளிதில் விலகாவன்றோ!

வள்ளி நாயகியாருக்கு அருள் புரியும் பொருட்டு, முருகக் கடவுள் கந்தமலையை விட்டு இறங்கிப் புவிக்குயிராகிய திருத்தணிகை மலையில் தனியே வந்து எழுந்தருளினார். குல மரபின்படியும், முன்வினைப் பயன்படியும் வள்ளிக்கு இளமை முதலே முருகப் பெருமான் மீது மனம் நிறைந்த அன்பு உண்டாயிற்று. வயதும் பருவமும் முதிர முதிர அந்த அன்பு வளர்ந்து உலகப் பற்றுக்கள் தேயத் தொடங்கி விட்டன. முருகப் பெருமானையன்றி வேறொன்றையும் மனம் நாடவில்லை.

நாரத முனிவர் இதனை அறிந்தார்.

திருப்பரங்குன்றத்தில் வள்ளியம்மையின் ஸ்தானத்தில் இன்றும் நாரதரைக் காணலாம். அங்கு தேவ நாயகன் ஒருபுறம் தெய்வயானையுடனும் மறுபுறம் நாரதருடனும் காட்சி தருவார். நாரதர் திருமாலின் மைந்தரின் மைந்தர்; வள்ளியோ மாலின் மகள். அதோடு இருவருக்கும் இசையாலும் தொடர்புண்டு போலும்!

தினைப்புனத்தில் காவல் காத்துநின்ற வள்ளியம்மையாரிடம் நாரதர் சென்று கைதொழுதார். "ஆகா, என்னே இவ்வம்மையார் பேரழகு! இப்பெருமாட்டியார் முற்பிறப்பில் திருமாலுடைய திருமகளாவார்; சரவணப் பொய்கையில் பெருந் தவம் புரிந்து குமாரக் கடவுள் கட்டளையிட்டபடி இங்கு தோன்றித் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கின்றார். இவர் ஆறுமுகக் கடவுளுக்குத் தேவியாராகும் நற்றவமுடையவர். இவருடைய அருந்தவத்தின் பெருமையையும், பேரழகின் பெருமையையும் அளவிட வல்லார் யாவர்? முருகனுக்கும் வள்ளிக்கும் மணவினை உலகுய்ய விரைவில் நிகழ்வது சிறந்த பயனும்" என்று தமக்குள் எண்ணினார். வள்ளியம்மையை வணங்கி விடைபெற்றுக் கொண்டு, திருத்தணிகை அடைந்தார்.

திருவேலிறைவன் திருவடியில் வீழ்ந்து பன்முறை பணிந்து, "ஞான சக்திதர ஸ்வாமியே! ஞான பண்டிதரே! ஞானாகரரே! ஞானசொரூபியே! ஞானோபதேச குருபரரே! ஞான விநோதரே!" என்று யாழ் மீட்டிப் பாடிப் பரவி நின்றார் நாரதர். அவ்வாறு துதித்த நாரதருக்குத் தணிகேசர் தண்ணருள் புரிந்தார். இளம் பூரணாது இன்னருளைப் பெற்ற இசை முனிவர், "எம் பெருமானே! முன்னைப் பிறவியில் திருமாலுடைய திருமகளாகிய சுந்தரவல்லியம்மையார், சரவண தடாகத்தில் இருந்து தேவரீரை மணந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பெருந்தவம் புரிந்தார். அப்போது தேவரீர் தோன்றி அருள் புரிந்து பணித்தவாறு வள்ளி மலையில் மானிடம் சிவமுனிவருக்குப் பிறந்து நம்பி என்ற வேட்டுவ மன்னனிடம் வள்ளி என்ற திருநாமத்துடன் வளர்ந்து தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார். எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து முழுதொருங் குணர்ந்த முழு

முதல்வராகிய தேவரீருடைய திருவுள்ளம் அறியாததுண்டோ? அம்மாதரசியின் அழகில் ஆயிரத்தில் ஒரு கூறும் இலக்குமி தேவிக்கு இல்லை. தவக்கொழுந்தாகிய அத் தையல் நாயகியாரை உலகம் உய்யுமாறு தேவரீர் திருமணஞ்செய்து கொண்டு அடியேங்களுக்கு அருள் புரிவீர்!" என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார்.

தூது வந்த நாரதர் கூறியதைக் கேட்ட ஆறுமுகப் பெருமான் மகிழ்ந்தார். "நாரத! நன்று, நன்று. நமக்கும் அது திருவுளந்தான்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி நாரதரை அனுப்பி வைத்தார். நாரதர் வள்ளியின் தவம். அத்தவமே முன்னர் தானாகவே பாதி வழி தேடி வந்த பரம்பொருளின் அருளைப் பூரணமாக்கி இட்டு வந்தது. நாடக நாரதர் போல் வெறும் காமமே பொருந்திய ஒரு தலைவன்—தலைவியைச் சேர்த்து வைத்தவர் இசை முனி என்று எண்ண வேண்டா!

வள்ளிப் பிராட்டியாருக்குத் திருவருள் புரிய வேண்டும் என்று திருவுளங் கொண்ட முருகக் கடவுள், மானிட வடிவம் பூண்டார். காலில் வீரக் கழல் அணிந்து, வில்லும் அம்பும் ஏந்தி வேட்டுவக் கோலத்துடன் தணிகை மலையினின்று நீங்கி வள்ளி மலையை அடுத்த தினைப்புனத்தை அடைந்தார். பரண் மீது இருந்த வள்ளி நாயகியாரை அணுகி இன்ப மயக்கம் கொண்டவர் போல் நடிக்கலானார்.

முருகப் பெருமான் வள்ளி நாயகியாரை நோக்கிப் பேசினார். பரமான்மா ஜீவான்மாவை நோக்கிப் பேதுறப் பேசலாயிற்று: "வாள் போன்ற கண்களையுடைய பெண்ணே! உலகிலுள்ள மாதர்கட்கெல்லாம் இறைவியாகிய உன்னை உன்னதமான இடத்தில் வைக்காமல் வேட்டுவர்கள் தனியே இந்தக் கானகத்தில் தினைப்புனத்தைக் காக்க வைத்தனரே! அவர்களுக்குப் பிரம்மன் அறிவைப் படைக்க மறந்து போய் விட்டான் போலும்!"

காந்தகம்அனைய உண்கண் நங்கைகேள் ஞாலந் தன்னில்
ஏந்திழை யார்கட்கெல்லாம் இறைவியாய் இருக்கும் நின்னைப்
பூந்தினை காக்க வைத்துப் போயினர் புளினரா னோர்க்கு
ஆய்ந்திடும் உணர்ச்சி ஒன்றும் அயன்படைத்திலன் கொல்? என்னு

வள்ளி பதில் பேசவில்லை. வேட்டுவக் குமரனுடைய நடவடிக்கைகளைக் கவனித்து வந்தாள். முருகப் பெருமான் மேலும் பேச்சைத் தொடர்ந்தார்.

"பெண்ணமுதே! உன் பெயர் என்ன? உன் ஊர் யாது? நின் ஊருக்குப் போகும் வழி எது?"

வள்ளி மீண்டும் பதில் ஏதும் பேசவில்லை; முருகப் பெருமானிடம் இன்முகம் காட்டவில்லை. முருகப் பெருமான் பேசப் பேச வள்ளியின் முகம் வேறு திசையில் திரும்ப ஆரம்பித்தது. அவள் மனம் கல்லாகி விட்டதோ? முருகப் பெருமான் மனம் உருகிவிட்டது. தன்னிடம் பேசாவிட்டால் பின்னர் வள்ளிக்குப் பெரிய பழி ஒன்று ஏற்படும் என்று கூறிப் பயமுறுத்தினார். அதாவது தற்கொலை செய்துகொள்ள வாராம்!

மொழியொன்று புகலா யாயின் முறுவலும் புரியா யாயின்
விழியொன்று நோக்கா யாயின் விரகமிக் குழல்வேன் உய்யும்
வழியொன்று காட்டா யாயின் மனமுஞ்சற் றுருகா யாயின்
பழியொன்று நின்பாற் சூழும் பராமுகம் தவிர்தி என்றான்.
உலைப்படு மெழுகதென்ன உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே யிரங்கா நின்றான்
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் றோன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றோ அறுமுகன் ஆட லெல்லாம்.

நாரதர் சொல்லி முருகப் பெருமான் வள்ளியிடம் வரவில்லை. இதனை நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். நாரதரே தவம். தவம் தூதாகச் செல்லு முன்பே இறைவன் ஆன்மாவை நோக்கி வந்து விடுகிறான். பக்குவப்பட்ட ஆன்மாவின் பொருட்டு இறைவன் இரங்கி வந்த அருள் நிலையை இது அறிவிக்கின்றது. நாம் இறைவனை நோக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தால் இறைவன் நம்மை நோக்கி ஆயிரம் அடி எடுத்து வைக்கின்றார். காரைக்காலம்மையார் பேயுருக் கொண்டு கயிலை மலை ஏறக்கண்ட சிவபெருமான் மனமுவந்து, அவரை "அம்மையே" எனப் பணிவுடன் அழைத்தார் ன்றோ?

சுவாமி எதிர்ப்படும்போது நாம் செய்த தவம் விலகிப் போகிறது. சிவம் தோன்றும் வரையில்தான் நாம் செய்த தவம் இருந்து துணைபுரியும். சிவம் தோன்றியபிறகு தவத்திற்கு வேலையில்லை. எழுதுகோலினால்தான் எழுதுகின்றோம். என்றாலும் எழுதும்போது எழுத்தைத்தானே கவனிக்கிறோம்? கோலைக் கவனிப்பதில்லையே? "எழுதுங்கால் கோல் காணாக் கண்" என்பார் திருவள்ளுவர். முருகப் பெருமான் தன் சுய உணர்வுடன் செல்லாமல் வள்ளியின் முன் வேடனாகச் செல்லக் காரணம் என்ன? வள்ளியின் உள்ளப் பக்குவத்தை அறிவதற்காகவே அவ்வாறு சென்றார் சுவாமி. பக்குவப்படாத ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் தன் சுய உருவுடன் காட்சி தர மாட்டான். மானுட சட்டை தாங்கி வந்து அருளுவான்.

"உணக்கிலாததொர் வித்துமேல் விளையாமல் என்வினை
ஒத்தபின்
கணக்கிலாத் திருக்கோலம் நீ வந்து காட்டினாய்
கழுக்குன்றிலே"
—திருவாசகம்

இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் எய்திய பக்குவர்க்கே தன் அருள் திருமேனியுடன் காட்சி தருவான் இறைவன்.

வேடனாய், வேங்கையாய், விருத்தனாய்

தன்னையன்றி வள்ளியின் மனம் மற்ற ஆடவரிடம் இம்மியும் செல்லாது என்று உலகுக்குக் காட்டவும் ஐயன் இவ்வாறு வேடமிட்டுச் சென்றார். மேலும் தந்தை வழி ஒழுகுவது தனயன் முறையன்றோ! பார்வதி அம்மையிடம் சிவபிரான் முதலில் விருத்த உருவில் மாறுவேடத்தில்தானே சென்றார்.

முருகப் பெருமான் அனலிற் பட்ட மெழுகு போல் உருகிப் பலவாறு வள்ளி நாயகியாரிடம் அன்பு மொழி பகர்ந்து கொண்டிருந்தபோது வேட்டுவர் தலைவனாகிய நம்பிராஜன் தன் பரிசனங்கள் சூழ அங்கு வந்தான். உடனே, முருகப் பெருமான் அடி வேதங்களாகவும், நடு சிவாகமங்களாகவும்,

இலைகள் யாவும் பல கலைகளாகவும் தாம் ஒரு வேங்கை மரமாகி நின்றார்.

ஆங்கது காலை தன்னில் அடிமுதன் மறைகளாக
ஓங்கிய நடுவணெல்லா முயர்சிவ நூலதாகப்
பாங்கமர் கவடு முற்றும பல்கலை யாகத் தானோர்
வேங்கையி னுருவ மாகி வேற்படை வீரன் நின்றான்

நம்பிராசன் தம் மகளுக்குத் தேனும் தினைமாவும் கிழங்குகளும் தந்து ஆங்குள்ள வேங்கை மரத்தைக் கண்டான். அவனோடு வந்த வேட்டுவர்கள், "இது முன்பு இருந்த மரமன்று; புதிதாக இப்படி ஒரு மரம் இங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. திடீரென்று தோன்றிய இந்த மரத்தினால் நிச்சயம் தீங்கு வரும். ஆதலால் இதனை வெட்டி எறிய வேண்டும்" என்றனர். மரத்தை வெட்டவும் அவர்கள் முயன்றனர்.

மரத்தை வெட்ட முயன்ற அவர்களை விலக்கிய நம்பிராசன், தம் மகளை நோக்கி, "குழந்தாய் வள்ளி! இம் மரம் இங்கு எவ்வாறு உண்டாயிற்று?" என்று வினவினான்.

"அப்பா! இதன் வரலாறு நான் அறியேன். இது இப்போதுதான் இங்கு தோன்றியது" என்று வள்ளி கூறினாள். உள்ளூற வள்ளி வேடனாக வந்தவன் தன் இதய முகந்த கந்த நாயகனே என அறிந்திருப்பாளோ? அன்பு எதைத்தான் காட்டிக் கொடுக்காது?

"அம்மா; அஞ்சாதே! இம்மரம் உனக்கு நிழல் தந்து உதவும்" எனச் சொல்லிவிட்டுத் தன் குழாத்துடன் சிற்றூர் சென்றான் நம்பிராசன். தருநிழலில் வீணையின் நாதமும் மாலை நிலவும் இளவேனில் தென்றலும்போல் இன்பம் தரும் இறைவன் திருவடி நிழலை அனுபவித்தானோ?

ஓங்கி நின்ற மரத்தைக் கண்டான் நம்பி. கோடையில் இளைப்பாற்றிக் கொள்ள உதவும் குளிர்தரு என்று இறைவனைப் பாடுவார் வள்ளலார். இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த நம்பிராஜனும் அம்மரத்தில் என்ன கண்டானோ? வெட்ட மனம் கொள்ளவில்லை.

மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே

என்று இறைவன் திருவடி நிழல் இன்பத்தைத் திருநாவுக்கரசர் அநுபவித்துப் பாடியிருக்கிறார் அல்லவா?

நம்பிராசன் தன் பரிசனங்களுடன் திரும்பிச் சென்றதும் குமாரக் கடவுள் வேங்கை மர வடிவம் நீங்கி முன்போல் மானிட வடிவம் கொண்டார். பருவ மடந்தையை மயக்குவது கட்டிளங் காளையாகிய பரம புருஷனுடைய எழிலன்றோ? கண்ணைக் கவரும் கட்டிளங்காளையாக வந்து முருகன் வள்ளியிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார். "மாதரசே! உன்னையே புகலாக வந்தடைந்தேன்! இனி உன்னைப் பிரிந்து வாழேன். உன் கண்ணாகிய வலையில் அகப்பட்ட எனக்கு அருள் புரிவாயாக! என்னை மணந்து இன்பத்தைத் தருவாயாக! உன்மீது மையல் கொண்ட என்னை மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்! உலகமெல்லாம் வணங்கும் உயர் பதவியை உனக்குத் தந்தருள்வேன்!" என்று கூறியருளினார்.

வள்ளிநாயகியாரை முருகவேள் பணிந்தார் என்று அருணகிரிநாதரும் பல இடங்களில் கூறுகிறார். தாய் தன் குழந்தைக்கு மிக மிகக் கருணையுடன் பால் ஊட்டுகிறாள்; அக் குழவி பாலுண்ண மறுக்கும்போது "அன்புள்ள கண்ணே! உன்னைக் கும்பிடுகிறேன்; பால் குடித்துவிட்டு விளையாடு" என்று வேண்டுவாள். அது போல் எவ்வுயிர்க்கும் தாயாகிய வள்ளிக்கு தயாபரன் அருள் புரியும் பொருட்டு அவளை வணங்கியும் அருள் புரிந்ததையே அருணகிரிநாதர் இவ்வாறு கூறுகிறார்.

முருகப்பெருமானின் மனக் கருத்தை அறிந்த வள்ளி நாயகி நாணங் கொண்டாள். "ஐயா! நீங்கள் உலகம் புரக்கும் உயர்குலச் செம்மல். நான் தினைப்புனம் காக்கும் இழி குலமாகிய வேட்டுவச் சாதிப் பெண். தாங்கள் கேவலம் குறத்தியை விரும்புவது தகாது. புலி பசித்தால் புல்லைத் தின்னுமோ?" என்று கூறினாள். சுவாமியை அறிந்த போதே அவரை அறியாதவள் போலவும் பேசினாளோ? அவள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே வேடர் பரிவாரம் சூழ உடுக்கை முதலிய ஒலியுடன் அங்கு மீண்டும் வந்தான் நம்பிராசன். படை நின்று பேரொலியுடன் வருவது போன்றிருந்தது அக் காட்சி. அருணகிரிநாதர் வருணனை செய்யும் அழகே அழகு!

தனத்த னத்தன தனதன தனதன
திமித்தி மித்திமி திமிதிமி திமிதிமி
தகுத்த குத்தகு தகுதகு தகுதகு தகுதீதோ
தரித்த ரித்தரி தரிரிரி ரிரிரிரி
தடுட்டு டுட்டுடு டடுடுடு டுடுடுடு
தமித்த மத்தன தமருக விருதொலி கடல்போல
(திருப்புகழ்—"சினத்தி லத்தினை")

நம்பிராசன் தன் பரிவாரங்களுடன் வருவதைக் கண்ட வள்ளிநாயகியார் அஞ்சி நடுங்கிக் குமாரக் கடவுளை நோக்கி "ஐயா! என் பிதா வருகிறார். வேடர்கள் மிகவும் வலிமை உடையவர்கள்; தீயவர்கள். நீங்கள் பிழைக்க நினைத்தால் இங்கிருந்து ஓடிப்போய் விடுங்கள்" என்றாள். வள்ளிநாயகியார் தம்மீது கொண்ட அன்பை எண்ணி வேற் பரமன் வேடர் எதிரில் விருத்த தவ வேடங் கொண்டார்.

தன் பரிசனங்களுடன் ஆங்கு வந்த நம்பிராசன் அத்தவக் கிழவரைக் கண்டு வியந்து நின்றான்.

பெருமான் அவனை நோக்கி, "உனக்கு வெற்றி உண்டாகுக; நின் குலம் தழைத்து ஓங்குக; சிறந்த வளம் பெற்று வாழ்க" என்று வாழ்த்தித் திருநீறு தந்தருளினார்.

நம்பிராசன் அவர் திருவடிகளை வணங்கி, "சுவாமி! இந்த மலைக்குத் தாங்கள் வந்த காரணம் யாது? தங்களுக்கு வேண்டியது யாது? கூறும்" என்று கேட்டான். "நம்பி! இந்தக் கிழப் பருவம் நீங்கி இளமை வரவும் உள்ளத்தில் உள்ள மயக்கம் நீங்கவும் இங்குள்ள குமரியில் ஆட வந்தேன்" என்று அருளிச் செய்தார் எம்பிரான். குமரி என்பது தீர்த்தத்தைக் குறிப்பிடுமாறு இப்படிப் பேசினார்.

"சுவாமீ! தாங்கள் கூறிய தீர்த்தத்தில் முழுகிச் சுகமே இருப்பீராக! எனது புதல்வியும் இங்கு தனித்திருக்கிறான். தாங்களும் அவளுக்குத் துணையாயிருப்பீராக" என்றான் நம்பிராசன்.

ஆறுமுகங் கரந்த அண்ணலும், "அழகிதாம்" என்றார் குறும்பாக.

வள்ளி நாயகியிடம் அப்பெரியவரை அழைத்துச் சென்ற நம்பி, "அம்மா! இக்கிழ முனிவர் உனக்குத் துணையாக இருப்

பார்" என்றான். காயும் கனியும் தேனும் தினைமாவும் தந்து விட்டு வேடுவர்களுடன் ஊர் திரும்பிச் சென்றான்.

நம்பிராசன் ஊர் திரும்பிச் சென்றதும் பெரியவர் வள்ளியின் முருக பக்தியைச் சோதித்தார். வள்ளியும் தன் பக்தியைப் பாடலாகப் பாடினாள். முருக நாமத்தின் பெருமை களைப் பாடினாள்.

முடியாப் பிறவிக் கடலிற் புகார் முழுதும் கெடுக்கும்
மிடியாற் படியில் விதனப் படார் வெற்றி வேற்பெருமான்
அடியார்க்கு நல்ல பெருமான் அவுணர் குலமடங்கப்
பொடியாக்கிய பெருமான் திருநாமம் புகல்பவரே

முருகப் பெருமானுடைய நாமத்தைச் சொல்லுகிறவர்கள் பிறவி என்னும் கடலில் அழுந்தமாட்டார்கள். வறுமையால் வாட மாட்டார்கள். ஏனெனில் முருகன் அடியார்க்கு நல்லவன். தீமை செய்யும் அசுரர் குலத்தை அழித்தவன்.

முருகப் பெருமான் வேங்கை மரமானது, ஒருவன் ஒருத்தி மீது மோகங் கொண்டால் மரம் போலாவான் என்பதையே உணர்த்துகிறது. பெண்ணாசை கொண்டோன் விரைவில் கிழவனாவான் என்பதைக் குறிக்கவே கிழவனாக மாறினார்.

வள்ளி நாயகியாரிடம் சோதனை முடிந்தது. கிழவருக்குப் பசி உண்டாயிற்று. அவ்வருந் தபசி, வள்ளி நாயகியாரிடம். 'அருந்த பசி' என்றார்.

வள்ளியம்மையார் தேனும் தினைமாவும் நற்கனிகளும் கொடுத்தாள். அதனை வாங்கி உண்ட பெரியவருக்கு நீர் வேட்கை மிகுந்தது. "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கேட்டார்.

வள்ளியம்மையார் அதனைக் கேட்டு, "சுவாமி! இங்குள்ள ஆறு மலை தாண்டிச் சென்றால் ஏழாவது மலையில் சுனை இருக் கிறது. அங்கே போய்த் தண்ணீர் பருகி வாருங்கள்" என்றாள்.

பூட்டுவார் சிலைக்கை வேடர் பூவையே! புலர்ந்த தெண்ணீர்
வேட்டனன் விருத்தன் வேற்பில் வியனெறி சிறிதுந் தேரேன்
தாட்டுணை வருந்துமென்று தாழ்த்திடா தொல்லையேகிக்
காட்டுதி சுனை நீரென்றான் அறுமுகங் கரந்த கள்வன்

"பெண்ணே! நான் புதியவன். மலைவழி அறியேன். நீ வந்து வழி காட்டு" என்றார் முதியவர். பெருமாட்டியார் விருத்தரை வித்தியாசமின்றிக் கைப் பிடித்து அழைத்துச் சென்று சுனையில் நீர் பருகச் செய்தாள். ஆறு மலை தாண்டியுள்ள அச் சுனை ஆறு பத்மங்களுக்கு அப்பாலுள்ள சகஸ்ராரம். மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுக்தி, ஆக்ஞை என்ற சக்கரங்கள் தாண்டியுள்ள அமிருதப் பொழிலும் யோகி அடையும் இறுதி ஸ்தானமுமாகிய சகஸ்ராரத்தில்தானே ஜீவனும் பரமனும் கூட வேண்டும்? ஆறு பத்மங்களை உடலில் உயிர்நிலை தொடங்கி முறையே உடலின் மேல் பகுதிகளில் உள்ளவை. அந்த ஏழாவது இடத்தில் இறைவனுக்கு ஆன்மா தன்னை அர்ப்பணம் செய்து வழிபட வேண்டும் என்பது தத்துவம்.

பசித் துன்பம் நீங்கிய முனிவருக்கு அருட் பசி எடுத்தது; அதனைக் காதலாக வெளிப்படுத்தினார். "பெண்ணமுதே! எனக்குப் பசியும் நீங்கிற்று; தாகமும் நீங்கிற்று. உன் மீது வைத்த மோகம் நீங்கியதில்லை. பசியையும், தாகத்தையும் தணியச் செய்தது போலவே மோகத்தையும் தணியச் செய்வாய்" என்று கூறினார்.

சினமறியாத மதுரக் குற வள்ளியாரும் அப்போது சினம் கொண்டு சீறினாள். கற்புச் செல்வம் அல்லவா?

சீவனை மணந்தது சிவம்

மோகமுற்ற முதியவரிடம் வள்ளியம்மை சீற்றத்துடன் கூறினாள்:

"பெரியவரே! தவவேடம் கொண்ட உமக்கு இவ்வெண்ணம் தகுதியோ? புனங் காக்கும் சிறுமியாகிய என்னை இரந்து நிற்றல் உமது பெருமைக்கு அழகோ? உம் செய்கையை எனது குலத்தார் அறிந்தால் உமக்குப் பெருங் கேடு விளையும். உமக்கு நரை வந்தும் நல்லுணர்வு வரவில்லையே! பித்தரைப்போல் பிதற்றி உமது குலத்துக்கும் இவ்வேட்டுவர் குலத்துக்கும் பெரும் பழியைச் செய்து

விட்டீர்" என்று வெறுத்துப் பேசினாள் பிராட்டி. இதன் பின்னும் கிழவருக்குத் துணை யிருத்தலாகாதெனக் கருதி, புனங் காக்கப் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

வள்ளிப்பிராட்டியார் செல்லுவதைக் கண்ட தனக்குவமை இல்லாத் தலைவர் விக்கினங்களை யெல்லாம் நீக்கும் தந்தி முகத்து எந்தையை, "முன்னே வருவாய் முதல்வா!" என்று துதித்தார். விநாயகரை மறந்ததால் முதலில் பரமேசுவரர் திரிபுர தகனத்துக்கு முயன்ற போதும், தேவியார் பண்டாசுர வதத்துக்கு முயன்ற போதும் பலனில்லை. விவாகமாயினும் அந்தப் பிரம்மச்சாரியை நினைந்தாலே முடியும் போலும்! முருகன் தமக்கு மூத்த வேழமுகப் பெருமானை வேண்டினார். அருள் மயமான விநாயகப் பெருமான் தம்பிக்கு உதவி புரிவதற்காக அக்கணமே மத யானை வடிவு கொண்டு மலையும் மண்ணும் நடுங்க அங்கு குலுங்க ஓடி வந்தருளினார்.

வள்ளியம்மையார் மதயானை நெருங்குவது கண்டு அஞ்சினார். திசை புரியாமல் ஓடித் தாம் வெறுத்தொதுக்கிய விருத்த முனிவரையே தழுவிக்கொண்டார். "யானையிட மிருந்து என்னைக் காப்பாற்றும்" என்று அலறினார்.

ஓங்காரமாகிய விநாயக யானை தோன்றியவுடன் ஆங்காரம் தானே நசித்துப் பூரண சரணாகதியடைய வேண்டியதுதானே?

ஜீவான்மா பரமான்மாவை அடைக்கலம் புகுந்து விட்டது. இனி அநுக்கிரகம் நடக்க வேண்டியதுதானே!

முருகப் பெருமான் யானையாக வந்த விநாயகப் பெருமானை வழிபட்டுத் துதித்து, "எம்பெருமானே! நீர் தோன்றியதால் நான் கருதியது நிறைவு பெற்றது. ஆதலால், தாங்கள் மீண்டெழுந்தருள்க" என்று விண்ணப்பம் செய்தார்.

விநாயகரும் மறைந்தருளினார்.

அத்துய ரதுகொடு சுப்பிர மணிபடும் அப்புன மதனிடை
யிபமாகி

அக்குற மகளுட னச்சிறு முருகனை அக்கண மணமருள்
பெருமா(

என்று இதனாலேயே விநாயகரைத் துதிக்கிறார் அருணகிரிய

விநாயக உருவாக வந்த பிரணவம் இப்போது ஆறுமுகப் பெருமானின் நாவில் ஒலியாகப் பொதிந்தது. அண்டிய வள்ளியின் சிரத்தைத் தம் திருக்கரத்தால் தீண்டி திவ்விய தீட்சை தந்து அக்கணமே அவளது செவியில் பிரணவ உபதேசம் செய்தார் பிராண நாயகன். இதுவே உண்மையான வள்ளித் திருமணம். அன்று தந்தைக்குச் செய்த மகத்தான உபதேசத்தை இன்று பிரிய பத்தினிக்குப் புரிந்து விட்டார் ஞான பண்டித சுவாமி. தெய்விக விவாகங்களில் இது போன்ற ஒப்பற்ற புனிதமுள்ள இன்னொன்று உண்டா?

ஓது குறமான் வனத்தில் மேவியவள் கால் பிடித்துள்
ஓமெனுபதேச வித்தொடணைவோனே''

என்று இந்தப் பெருநிகழ்ச்சியை அருணகிரியார் பாடுகிறார். 'கால்' என்றால் பிராண வாயு; வள்ளியின் 'கால் பிடித்து' என்பது அவளுக்கு பிராணாயாமம் அருளியதைக் குறிக்கும்.

குருவா யரற்கு முபதேசம் வைத்த குகனே குறத்தி
மணவாளா

என்று திருப்புகழில் முதலில் உபதேசத்தையும் அடுத்து வள்ளித் திருமணத்தையும் சேர்த்துக் கூறுவதாலும் இரண்டும் ஞானமயமானது என்று தெளியலாம். உபதேசத்தால் சிவம் சீவனை மணந்ததே வள்ளியம்மை விவாகம்.

பிரணவத்தின் உபதேசத்துடனேயே அப்பிரணவத்தின் திவ்விய வடிவான சொருபத் தோற்றமும் உண்டாயிற்று. மாறுவேடத்திலிருந்த ஆறுமுகப் பெருமான் தமது இயல்பான ஆறுமுகத் திருவுருவை அக்கணமே வள்ளியம்மைக்குக் காட்டியருளினார். பன்னிரண்டு திருப்புயங்களும், வேற் படையும், குலிசமும், மற்றைய ஆயுதங்களும் தாங்கி மயில் வாகனத்தில் காட்சியளித்த ஐயனைக் கண்ட வள்ளிப் பிராட்டியார் எத்தகைய உணர்ச்சிகள் எய்தி இருப்பார் என்பதை நாம் எப்படி வருணிக்க முடியும்? முதலில் உணர்ச்சியே ஒழிந்த அநுபவ ஆனந்தப் பெருநிலை. அப்புறம் பரமன்—பக்தன் என்ற இரட்டை உறவில் கொண்ட பக்தி ஆனந்தம். இவரையா வெறுத்து ஒதுக்கினேன் என்ற அச்சமும் தோன்றிற்று. வள்ளியம்மை பெருமானடி பணிந்தும் [illegible]த்தும் ஆராத ஆன்மக் காதலில் களித்தார். முருகவேளின்

அருட் கண் பார்வை வள்ளிப் பிராட்டியாருக்கு ஞான தீட்சை யாகியது.

மெல்ல மெல்ல வள்ளியும் தெளிந்து பேசலானாள்: "எம்பெருமானே! இத்திருவுருவத்தை முன்னரே காட்டாமையினால் அடியேன் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டும்" என்று அன்புடன் வேண்டிக் கொண்டார். கந்தவேள் பிராட்டியாரை நோக்கி அருள்மழை பொழிந்தார் "பெண்ணே! நீ முற்பிறப்பில் திருமாலின் புதல்வி. நம்மை நோக்கி மணக்குமாறு நற்றவம் செய்தாய்; ஆதலால் இப்பிறப்பில் நாம் உம்மிடம் வலிதில் வந்து அருள் புரிந்தோம்; எம்மையன்றி உன் மனத்தில் வேறெவர்க்கும் இடமில்லை என்று உலகுக்கு உணர்த்தவே வேறு வடிவங்களில் வந்தோம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பின்னர் கந்தப் பெருமான், "வள்ளி! நீ தினைப்புனம் செல்; யாமும் அங்கே வருவோம்" என்று கூறி அனுப்பினார்.

ஆன்மாவின் பக்குவத்துக்கு மீண்டும் மீண்டும் பரீட்சை பார்ப்பான் இறைவன். புலன்களிலிருந்து ஆன்ம விடுதலை பெறுவது எவ்வளவு கடினம் என்பதையே இனி வரும் கதைப் பகுதி உணர்த்துகிறது. தினைப்புனம் திரும்பிய வள்ளியம்மையார் மீண்டும் பரண்மீது நின்று, "ஆலோலம்" என்று ஆயலோட்டினார். அப்போது புனங் காக்கும் பாங்கி வந்து அம்மையாரை வணங்கினாள். வள்ளியம்மையார் சூடிய பூக்களின் மணம், அவயவங்களின் தோற்றம் முதலியவற்றின் மாற்றத்தைக் கண்டு ஐயங்கொண்டாள். "அம்மா! தினைப் புனத்தைப் பறவைகள் பாழ்படுத்த இவ்வளவு காலம் எங்கு சென்றாய்?" என்று வினவினாள். அதனைக் கேட்டு வெட்கிய நாயகியார், "நான் மலை மீதுள்ள சுனையில் நீராடச் சென்றேன்" என்று நாணத்துடன் கூறினார்.

மைவிழி சிவப்பவும் வாய் வெளுப்பும்
மெய்வியர் வடையவும் கலிலம் விம்மவும்
கைவளை நெகிழவும் காட்டுந் தண்சுனை
எவ்விடை யிருக்குள தியம்புவா யென்றுள்

வள்ளியம்மையார் மீண்டும் பாங்கியைப் பார்த்து, உன்னையே உற்ற தோழியாக எண்ணியிருந்தேன். நீ

மீது குறையாக எண்ணாதே!" என்றார். அச்சமயத்தில் ஆறுமுகக் கடவுள் முன்போல் வேட வடிவுதாங்கி வேட்டையாடி இளைத்தவர்போல் அங்கு வந்தார். வள்ளிநாயகியாரையும் பாங்கியையும் நோக்கி, "பெண்மணிகளே! என் கணையால் தாக்குண்டு பிளந்த வாயும், புண்பட்ட மேனியும் கொண்ட பெண் யானை ஒன்று இங்கு வந்ததோ? அதனை நீங்கள் கண்டதுண்டோ?" என்று வினவியருளினார். வந்தவர் கண்களும் இருந்தவள் கண்களும் உரையாடுவதிலிருந்தே இருவரின் கருத்துக்களைக் கண்டு கொண்ட பாங்கி, "அம்மையாடிய கனா இதுதான் போலும்" என்று எண்ணி தனது புத்துக்குச் சென்று பரணியில் இருந்தாள்.

வேழம் வினாவி வந்த வேலவர் பாங்கியிடம் சென்றார். இன்னும் அவர் லீலைகள் மீதம் வைத்திருந்தார். எல்லாம் முடிந்த பின்பே சிவனும் சிவமும் ஐக்கியமாக வேண்டும்! "பெண்ணே! எனக்கு உற்ற உறவினர் நீயே; விரும்பிய பொருள் எல்லாவற்றையும் நான் தருவேன்; நின் தலைவியை எனக்குத் தருவாய்" என்று பாங்கியிடம் வேலவர் அருளினார். பாங்கி, "ஐயா! மறவரின் பேதைப் பெண்ணைப் பெரியோர் விரும்புவரோ?" என்றாள்.

"பெண்ணே! திருமால் தந்த அமுதமும், வேட்டுவர் செய்த மாதவப் பயனும், பெண்களுக்கு அரசியும், எனக்கு ஆசையைத் தந்து பேரருள் செய்த பேரழகியுமாகிய தலைவியைப் பார்த்துப் பேதை என்று கூறியதே பேதைமை" என்று கூறினார் ஐயன்.

"ஐயா! இங்கே வேடவர் வருவர். மிகக் கொடியவர்களான அவர்கள் இதனைக் கண்டால் பேராபத்தாக முடியும். விரைவில் இங்கிருந்துபோம்" என்றாள் பாங்கி. பெருமானோ,

தோட்டின மீதுசெல் விழியனாய் தோகையோ டென்னைக்
கூட்டிடா யெனிற் கிழிதனி லாங்கவன் கோலக்
தீட்டி மாமட லேறியும் மூர்த்தெரு வதனி
லோட்டு வேனிது காளையான் செய்வ தென்றுரைத்தான்

தலைவியை அடையவொண்ணாத தலைவன் பனைமடலா குதிரையை ஏறி ஊர்தல் பண்டைய பழக்கம். இதனைச் வதாக முருகன் கூறியதும், "ஐயா! நீங்கள் மடலேற

வேண்டாம். அதோ தெரிகின்ற மாதவிப் பொதும்பரில் மறைந்திரும். நான் என் தலைவியை அங்கே அழைத்து வருவேன்'' என்றாள் பாங்கி. அதன்படி, மயிலேறும் ஐயன் மாதவிப் பொதும்பரில் மறைந்திருந்தார்.

பாங்கி, வள்ளிநாயகியைப் பொதும்பரிடம் அழைத்தேகினாள். பிராட்டியாரை அங்கேயே விட்டு விட்டு, ''நான் உனக்கு மலர் பறித்துக்கொண்டு வருவேன்'' என்று கூறி மெல்ல அங்கிருந்து நீங்கினாள். பாங்கி நீங்கியதும் பரமன் வெளிப்பட்டுப் பாவை வேந்துக்குப் பேரின்பம் நல்கினார். பிறகு, ''நாளை வருவேன்; நின் இருக்கை செல்'' என நீங்கினார்.

பாங்கி மலர் பறித்து வந்து சூட்டி மணம் தோய்ந்த தலைவியுடன் புனம் போந்தாள்.

முருகவேளைப் பிரிந்து வந்த வள்ளி நாயகியார் தினைப் புனத்தைக் காவல் காக்கும்போது மனம் மிக வாடி இருந்தார். இவ்வாறாகச் சில பகல் கழிந்தன. தினைப்புனத்தில் கதிர்கள் முற்றி விளைந்தன. குன்றவாணவர்கள் அதனைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் வள்ளிப் பிராட்டியாரை நோக்கி, ''அம்மா! தினைகள் விளைந்துவிட்டன. மிகவும் வருந்தி இதனைக் காத்தனை! இனி உன் சிறு குடிலுக்குச் செல்வாயாக!'' என்றார்கள். அம்மை அதனைக் கேட்டு மிகவும் மனம் வருந்தினாள். 'ஆகா! பிராணேசர் சிற்றூருக்கு வழி அறிவாரோ! அவர் இங்கு வந்து தேடுவாரே!' என்றெல்லாம் கலங்கினாள். இறைவன் எளியவனாக வந்து அருள் புரிந்தால் அவனை எளிய மானுடனாகவேதான் எண்ணித்தான் அன்பு செலுத்தத் தோன்றும் போலும்.

'மான் இனங்காள்! குயில் இனங்காள்! என் பெருமானுக்கு நான் புனம் விட்டுச் சென்ற செய்தியைச் சொல்லுங்கள்' என்று தூது விடுத்துக் கொண்டே பாங்கியோடு புனத்தை விட்டுச் சென்றாள் வள்ளி.

மானி னங்களை மயில்களைக் கிளியைமாண் புறவை
ஏனை யுள்ளவை தங்களை நோக்கியே நாங்கள்
போன செய்கையைப் புகலுதிர் புங்கவர்க் கென்னாத்
தானி ரங்கியே போயினள் ஒரு தனித்தலைவி

வீடு திரும்பிய வள்ளிப் பிராட்டியாருக்குப் பிரிவுத் துன்பம் மிகுந்தது. அத்துன்பத்தைப் பொறுக்காது அவச முற்று விழ்ந்தனர். பாவையர் வந்து எடுத்து அணைத்து, மேனி மெலிந்தும் வனை கழன்றும் உள்ள தன்மைகளை நோக்கி, "ஏதோ தெய்வம் பிடித்துள்ளது" என்று கூறினர் கள், முருகப்பெருமானை வழிபட்டுத் தெய்வக் குறிகேட்டு வெறியாட்டயர்ந்தனர். வெறியாட்டாளன் மேல் முருகவேள் ஆவேசமாகி, "எமது மனம் மகிழும்படி சிறப்புச் செய்தால் இக்குறை நீங்கும்" என்று குறிப்பில் கூறியருளினர். ஆயினும் தமது மகளைத் தேவநாயகனுக்கு மண முடிக்க இயலும் எனக் குறவர் எண்ணிப் பார்க்கவும் முடியுமோ?

ஊர் எல்லாம் உறங்கியும், பிரிவுத் துன்பத்தால் வாடிய வள்ளிக்கு உறக்கம் பிடிக்கவில்லை. பொறி புலன்கள் எல்லாம் உறங்கினாலும் ஆன்மா விழித்திருக்கும் என்பது இதன் கருத்து. பக்திக்கும் காதலுக்கும் உணர்வு நிலை ஒன்றுதான்.

"விண்ணுறங்கும் மண்ணுறங்கும் மற்றுளஎல் லாம்உறங்கும்
கண்ணுறங்கேன் என்தலைவர் காதலாற் பைங்கிளியே"

என்றார் தாயுமானவர்.

வள்ளிப் பிராட்டியார் தினைப்புனத்தை விட்டுத் தம் சிற்றூர்க்குச் சென்றபின் வேடர்கள் தினையை அறுத்துக் கொண்டு திரும்பினர்கள். முருகவேள் தினைப்புனம் சென்று திருவிளையாடல் செய்வார் போல் வள்ளியம்மையாரைத் தேடினர். அங்கு அவரைக் காணாது நள்ளிரவில் சிற்றூர் வந்து குடிலுக்குப் புறம்பே நின்றார். அதனை உணர்ந்த பாங்கி முருகவேளிடம் வந்து, "ஐயா! நீர் இப்படி இரவில் இங்கு வருவது தகாது. இது நீவிர் அவளை அடைந்திருக்க ஏற்ற இடமில்லை. ஆதலால் அவளை அழைத்துக் கொண்டு தங்கள் தலைநகருக்குச் செல்லுங்கள்" என்று கூறினள். அவரை அவ்விடத்திலேயே நிற்கச் செய்து விட்டு, யாரும் அறியா வண்ணம் வள்ளிப் பிராட்டியாரை அழைத்துவந்து கந்தவேளிடம் ஒப்புவித்தாள். வள்ளிநாயகியார் முருகவேளின் பாதங் ப் பணிந்து, "வேதங்கள் காணாத உமது மலர்த்தாள் என் பொருட்டு இவ்வேடச் சேரிக்கு நள்ளிரவில் தருளினீரே" என்று தொழுது நின்றார். பாங்கி, முருகப்

பெருமானின் திருக்கரத்தில் வள்ளிப்பிராட்டியாரை அளித்து, "ஐயா! இங்கு நீண்டநேரம் நின்றால் வேடர்கள் கண்டு விடுவார்கள். அவர்கள் கண்டுவிட்டால் பெரும் தீமையாய் முடியும். இம் மாதரசியை அழைத்துக் கொண்டு உங்கள் பதிக்குச் சென்று காத்தருளவேண்டும்" என்று கூறி வணங்கி நின்றான். எம்பிரான் பாங்கிக்குத் தண்ணருள் புரிந்தார். பாங்கி வள்ளி நாயகியாரைத் தொழுது அணைத்தாள். குமாரக் கடவுள் வள்ளிநாயகியாருடன் சிற்றூரைத் தாண்டிச் சென்று ஓர் இளம் பூங்காவில் தங்கினார்.

புலன்களாகிய வேட்டுவர்கள் அவ்வளவு எளிதில் ஆன்மா விடுதலையடைய விடுவரோ? விடியற்காலம் நம்பிராசனின் மனைவி கொடிச்சி துயில் நீங்கி எழுந்தாள். வள்ளி நாயகியாரைக் காணாது திடுக்கிட்டு வருந்தினாள். நம்பிராசனும் இதனைக் கேள்வியுற்றான். வெகுண்டு, "எமது காவலைக் கடந்து எம் குலவிளக்கைக் கொண்டு போனவன் யார்?" என்று போர்க் கோலம் கொண்டு புறப்பட்டான். அவனுடன் வேடர்கள் கொம்பு முதலியவற்றை ஊதிக் கொண்டு சென்றார்கள்.

புலிகள் மான் குட்டிகளைத் தேடுவது போல வேடர் பலர் தம்மைத் தொடருவதை யறிந்த வள்ளிப்பிராட்டி குமாரக் கடவுளைப் பணிந்து, "எம்பெருமானே! ஈட்டி, பிண்டி, பாலம் வில், வாள் முதலிய ஆயுதங்களுடன் வேடர் பலர் சோலைக்கு அருகில் வருகிறார்கள். இனி என் செய்வது? என் உள்ளம் சுழல்கிறது" என்று கூறினார். "பெண்ணரசே! வருந்தாதே. சூராதி யவுணரை மாய்த்த வேற்படை நம்மிடம் இருக்கிறது; வேடர் வெகுண்டு போர் புரிந்தால் அவர்களைக் கணப்பொழுதில் மாய்ப்போம். நீ பின்புறத்தில் இருப்பாயாக" என்று கந்தவேள் அருளிச் செய்தார்.

மங்களம், சுப மங்களம்!

வேடர்கள் வந்து பெருமானைச் சூழ்ந்தனர். "நம் கொடியைக் கவர்ந்தவன் நம்மைக் கண்டு ஓடவுமி அஞ்சவுமில்லை. அடியுங்கள்; பிடியுங்கள்" என்று

வேடருடன் பாண மழை பொழிந்தார் நம்பிராசன். அந்தக் கணைகள் யாவும் கருணையங் கடலாகிய கந்தவேள் மீது மலர் களைப்போல் வந்து விழுந்தன. முருகப் பெருமான் திருவுளஞ் செய்ய, சேவல் எழுந்து நின்று கொக்கரித்துக் கூவியது. அந்த ஒலியிலேயே நம்பிராசனும், அவன் குமாரர்களும், சுற்றத் தாரும் மாய்ந்தனர்.

பிரணவநாதம் பிறந்ததும் புலன்கள் ஓய்ந்தானே வேண்டும்?

தந்தையும் உடன் பிறந்தாரும் தமரும் மாண்டதைக் கண்ட வள்ளிப்பிராட்டியார் மனம் பதைத்து வருந்தினார். அம்மையாரின் அன்பைக்காணும் பொருட்டு ஐயன் சோலையை விட்டு நீங்கிச் சென்றார். அம்மையாரும் அவரைத் தொடர்ந்து சென்றார். அப்போது வழியில் நம்பிராசன் செய்த தவப் பயனைப் போல் நாரதர் எதிர்ப்பட்டார். "சுவாமி! பெற்ற பிதாவையும் பிற சுற்றத்தாரையும் வதைத்து எம்பிராட்டியைக் கொண்டேகுதல் தகுதியாமோ? அது அம்மைக்கு வருத்தத் தைத் தருமே" என்றார் நாரதர். எம்பெருமான் மீண்டும் சோலைக்குச் சென்று, "நம்மோடு போரிட்டு இறந்த உன் சுற்றத்தாரை எழுப்புவாயாக" என்று பணித்தருளினார். பற்று அற்ற ஆன்மா புலன்களோடு கூடியிருப்பினும் ஒழுக்கம் தவறாது. இதைக் காட்டவே சுவாமி வள்ளியினது சுற்றத்தை அவளே எழுப்ப அருள் புரிந்தார். வள்ளி அருள் பாலித்தாள். துயில்நீங்கி எழுவது போன்று நம்பிராசன் தன் சுற்றத்தோடு எழுந்தான். வள்ளிக்கு யாவரையும் வாழ வைக்கும் வல்லமை உண்டு; எனினும், கணவரின் கட்டளைக்காகவே காத்திருந் தார் என்பது இதனால் தெரிகிறதல்லவா?

லீலைகளெல்லாம் நிறைவு செய்து விட்ட எம்பெருமான் உயிர்த்தெழுந்த நம்பிராசனுக்கு ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் கொண்டு காட்சியளித்தார். நம்பிராசன் வேட்டுவர்களுடன் ஆறுமுகப் பெருமானின் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து எழுந்தான். உச்சி கூப்பிய கையனுய் ரந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தான். "தேவ தேவ! எங்கள் ரக் காக்கும் நீரே இவ்வாறு எமது குலக் கொடியைக் செய்து எங்கள் குலத்துக்குத் தீராத பெரும் பழியை

கல்லின் யாம் என் செய்வோம்? அன்னையே மகவுக்கு விட முட்டின் கதியாது? தேவரீர் இனியேனும் எம் சிற்றூர்க்கு வந்து அக்கினி சாட்சியாக முறைப்படி எம் புதல்வியை மணந்து கொண்டு தங்களுடைய பதிக்கு அழைத்துச் செல்வீராக" என்று வேண்டி நின்றான்.

அவனது வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிய கந்தக் கடவுள் வள்ளிநாயகியுடனும் நாரதருடனும் சிற்றூருக்கு வந்தருளினார். நம்பி தனது சிறு குடிலில் புலித்தோல் மீது எம்பிரானைப் பிராட்டியாருடன் எழுந்தருளச் செய்தான். வேடர், குறவர், மறவர் முதலியோர் "எமது குலத்தெய்வமே எம் புதல்வியை மணக்க வந்து விட்டது" என்று உள்ளம் உவந்து பேரானந்தப் பரவசமுற்றுப் போற்றி நின்றார்கள்.

கந்தவேள் தமது மருங்கில் வீற்றிருந்த வள்ளிநாயகியாரைத் திருவருள் நோக்கம் புரிந்தருள, அம்மையார் மானுட வடிவம் நீங்கிப் பண்டைய தேவி வடிவு பெற்று விளங்கினார். அதனைக் கண்ட நம்பி முதலியோர், "இப்பிராட்டியார் எம்மிடம் தோன்றி வளர்ந்தது எமது மாதவமே" என்று இறும்பூதெய்தினர். சுப முகூர்த்தத்தில் வேட்டுவ மன்னன் நம்பி வள்ளிப் பிராட்டியாரின் திருக்கரத்தை மயிலேறும் வள்ளல் திருக்கரத்தில் வைத்து "எமது தவப்புதல்வியை உங்களுக்குத் திருமணம் செய்து தந்தேன். ஏற்றுக் கொண்டு அருள் புரிவீர்" என்று தண்ணீர்த் தாரை வார்த்தான். நம்பெருமானின் திருவருட் குறிப்பால் நாரதர் வேள்வித் தீ வளர்த்து ஏனைய விதிமுறைகளைச் செய்தார்.

ஆலமுண்ட நீலகண்டப் பெருமான், பிரம்மன், திருமால், தேவர்கோமான் முதலிய கணங்கள் சூழ, உமா தேவியாருடன் வந்தருளி விண்ணில் நின்று வள்ளிப் பிராட்டியாரைக் கந்தவேள் மணந்து கொண்ட வைபவத்தைக் கண்டருளினார். திருமாலாதிதேவர்கள் பூமழை பொழிந்து முருகவேளைப் போற்றித் துதி செய்தனர். ஆறுமுகக் கடவுள் அம்மையப்பரை வணங்கி ஏனைய தேவர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்தார். சிவபெருமான் தேவர் குழாத்துடன் மறைந்தருளினார்.

தனிப் பெருந் தலைவராகிய கந்தப் பெருமான் தனக்கு மருகராகும் பேறு பெற்ற நம்பிராசன் பெரிதும் மகிழ்ந்தான். தேனும் தினைமாவும் பழங்களும் படைத்து, "தாங்களும் தேவியும் உண்டருள வேண்டும்" என்று கந்தப்பெருமானை வேண்டிக் கொண்டான். பெருமான் அவற்றை உட்கொண்டு அருள்புரிந்தார். பின்னர், நம்பிராசனை நோக்கி, "நாம் வள்ளியுடன் திருத்தணியில் சென்று இருப்போம்" என்று கூறினார். மகளை என்றேனும் ஒரு நாள் பிரிந்துதானாக வேண்டும் என்பதால் நம்பி உடன்பட்டான். தாயும் பாங்கியும் செவிலியும் வள்ளிப்பிராட்டியாரைத் தழுவி நல்லாசிகள் கூறிப் பிரியாவிடை பெற்றனர். முருகவேள் நம்பிராசனை நோக்கி, "நீ தேவரும் தொழச் சிற்றூரை அரசு புரிந்து பின் நம் பக்கல் வரக்கடவாய்" என்று அருள் புரிந்தார்.

ஐயன் அம்மையுடன் தணிகை மாமலைக்கு விண் வழியாக வந்து சேர்ந்தார். தேவதச்சனால் முன்னரே அங்கு அமைக்கப் பட்ட திருக்கோயிலில் உலகமெல்லாம் உய்யுமாறு வள்ளி யம்மையாருடன் எழுந்தருளியிருந்தார்.

எளிய வள்ளி அன்பு ஒன்றைக் கொண்டே இறைவனை நேசித்தாள். பெருமான் தாமே வள்ளலாக இருந்தும் அன்புக் குக் கட்டுப்பட்டுக் குறத்தியை வேடரிடம் யாசித்துப் பெற்றுக் கொண்டார்.

வனசரர் கொடிச்சிதனை யாசிக்கும் யாசகனும்

என்ற நயம் மிகுந்த தொடர் இதையே குறிக்கும். அன்பெனும் பிடியுள் அகப்படும் மலையாகிய இறைவன் எளிய ஆன் மாக்கள்பால் வைத்துள்ள பெருங்கருணைத் திறத்தை விளக்குவது வள்ளி திருமணம். ஜீவனும் சிவனும் ஐக்கியப் படுதலே வள்ளித் திருமணமாகும்.

வடிவேலண்ணல் வள்ளியம்மையாருடன் திருத் தணிகை மலைமீது உலகெலாம் உய்ய வீற்றிருக்கும் போது வள்ளிப் பிராட்டியார் முருகக் கடவுள் திருவடிகளை வணங்கி "அருட்பெருங்குன்றே! இம்மலையின் சிறப்புக்களை எனக்குக் கூறியருள வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார் முருக வள்ளல் அம்மையாரைப் பார்த்துத் திருவருள் ந்து திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

"வள்ளி நாயகியே! சூராதியசுரர்களுடனும் வேட்டுவரோடும் செய்த போரின் கோபம் தணிந்து நாம் இங்கு வந்தமையால் இம்மலைக்கு 'செருத்தணி' என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. (செரு - கோபம், தணி - தணிதல்). இது காஞ்சி நகருக்கு அருகில் இருப்பதால் மிகவும் சிறப்புடையது. உமையம்மையார் மாமரத்தின் கீழ் முக்கட் பெருமானை வழிபட்ட தலம் அன்றோ காஞ்சி?

செங்கண் வெய்யசூர்ச் செருத்தொழி லினுஞ்சிலை வேடர்
தங்க ளிற்செயுஞ் செருத்தொழி லினுந்தணிந் திட்டே
இங்கு வந்தியாம் இருத்தலால் செருத்தணி என்றோர்
மங்க லந்தரு பெயரினைப் பெற்றதிவ் வரையே.

"மலர்களில் சிறந்தது தாமரை; ஆறுகளில் சிறந்தது கங்கை; பதிகளில் சிறந்தது காஞ்சி. அது போன்று மலைகளில் சிறந்தது செருத்தணி.

விரையிடங் கொளும் போதினுள் மிக்க பங்கயம்போல்
திரையிடங் கொளும் நதிகளிற் சிறந்தகங் கையைப்போல்
தரையிடங் கொளும் பதிகளிற் காஞ்சியந் தலம்போல்
வரையிடங் களிற் சிறந்ததித் தணிகை மால்வரையே.

"புல்லாங்குழல் ஊதி, யாழ் மீட்டி, ஏழிசை பாடி இம் மலையின்கண் நாம் திருவிளையாடல் புரிவோம். எம் தந்தையாகிய அந்திவண்ணர் திருக்கயிலாய மலையை விரும்பியிருப்பது போல, உலகில் பல மலைகள் இருந்தும் எமக்கு இம்மலையின் மிகுந்த அன்பு உண்டு. இந்திரன் எம்மைப் பூசிக்கும் பொருட்டு இம்மலையிலுள்ள சுனையில் மூன்று நீலோற்பலச் செடிகளை வைத்து வளர்த்தார். அம் மூன்று செடிகளிலிருந்து முறையே காலையில் ஒன்றும், உச்சி வேளையில் ஒன்றும் மாலையில் ஒன்றுமாக மூன்று வேளைகளிலும் மூன்று மலர்கள் மலரும். அதனால் இம்மலைக்கு நீலகிரி என்று மற்றொரு பேரும் உண்டு. அந்த நீலோற்பலச் சுனையில் அன்புடன் நீராடி எம்மை வழி பட்டோர்க்கு இம்மை, மறுமை நலன்கள் எளிதிற் கிடைக்கும். இம்மலையில் ஐந்து நாட்கள் தங்கியிருந்து எம்மைத் தரிசித்து நோன்பிருந்தவர்கள் எல்லா போகங்களையும் அநுபவித்து முடிவில் முத்திவீடு பெறுவர். பாவங்கள் பல செய்தோரும் நம்பால் அன்பு கொண்டு இம்மலை அடைந்து வழிபட்டால் நற்கதி அடைவார்கள்.

பாத கம்பல செய்தவ ராயினும் பவங்கள்
ஏதும் வைகலும் புரிபவ ராயினும் எம்பால்
ஆத ரங்கொடு தணிகைவெற் படைவரேல் அவரே
வேதன் மாலினும் விழுமியர் எவற்றினும்மிக்கார்

"கல்யாணி! இத்திருமலையில் வந்து ஒரு சிறு தர்மம் செய்தால் ஒன்றுக்கு ஆயிரம் மடங்கு அதிகமான புண்ணியம் உண்டாகும். இம்மலையை வலம் செய்தோர் கோடி அசுவ மேதஞ்செய்த பலனையடைவார்கள். இம்மலையில் ஏற எண்ணி ஒரு படியின்மீது கால் வைத்தவுடனே அவர்கள் வினைகள் தணிவதாலும் திருத்தணிமலை என இது பெயர் பெறும். இம்மலையின் பெருமை அளவிடற்கரியது" என்று எம்பிரான் கூறியருளினார். வள்ளியம்மையார் அதனைக் கேட்டு உள்ளம் உவந்தார். வள்ளிநாயகியாரும் மயிலேறும் வள்ளலும் செருத்தணி மலையின் ஒரு பக்கத்தில் சிவாகம விதிப்படி சிவ பெருமானின் திவ்வியத் திருவுருவமாகிய சிவலிங்கப் பெருமானை ஸ்தாபித்து வழிபட்டுச் சில நாட்கள் அங்கே வீற்றிருந்தார்கள்.

பின்னர் எம்பிரான் எம்பிராட்டியாருடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கைலயங்கிரியின் பாங்குருள்ள கந்தகிரி அடைந்து, ஆங்குள்ள, பொற்கோயிலிற் புகுந்தார். தெய்வ யானையம்மையார் எதிர்கொண்டு வந்து அவரது திருவடி களிலே வீழ்ந்து வணங்கினார். ஆறுமுகக் கடவுள் அவரை எடுத்துத் தழுவித் தமது பிரிவினால் வந்த துன்பத்தை மாற்றி அருளினார். வள்ளிப் பிராட்டியார் தெய்வயானையம்மையார் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். "எனக்குத் துணைவி வந்தாள்" என்று தெய்வயானையம்மை வள்ளிப்பிராட்டியை உள்ளம் உவந்து எடுத்துத் தழுவினார். பாற்கடலில் சேஷ சயனத்தில் பரந்தாமன், ஸ்ரீதேவியும் பூதேவியும் உடனிருக்க வீற்றிருத்தல் போல, எந்தை கந்தவேள் இருமருங்கும் இருதேவியருடன் அரியணை மேல் இனிது வீற்றிருந்தருளினார்.

சூர்க்கடல் பருகும் வேலோன் துணைவியர் இருவ ரோடும்
போர்க்கடல் கொண்ட சீயப் பொலன்மணி அணைமேற்
சேர்ந்தான்
பாற்கடல் அமளி தன்னில் பாவையர் புறத்து வைகக்
கார்க்கடல் பவள வண்ணன் கருணையோ டமரும் மாபோல்

அப்போது, தெய்வகுஞ்சரியம்மையார் முருகக் கடவுளை நோக்கி, "என் இளையாளாகிய வள்ளியம்மையின் வரலாற்றினைக் கூறியருள வேண்டும்" என்று கேட்டுக் கொண்டார். "நீவிர் இருவரும் முற்பிறப்பில் திருமாலின் புதல்வியர், நம்மை மணம் செய்து கொள்ள விரும்பி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவம் புரிந்தீர்கள். அப்போது யாம் வந்து ஒருத்தி விண்ணிலும் மற்றவள் மண்ணிலும் பிறக்குமாறு அருள் புரிந்தோம். அதன்படி மூத்தவளாகிய நீ இந்திரன் மகளாகி எம்மை மணந்து கொண்டாய். பின் இளையாளாகிய இவள் சிவ முனிவருக்கு மான்வயிற்றில் தோன்றி வள்ளிமலையில் நம்பிராசனால் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டு, வள்ளி என்ற பெயருடன் புனங் காத்திருந்தாள். வேடர் குலத்தில் வளர்ந்த இவளிடம் நாம் சென்று பல மாயங்கள் புரிந்து மணந்தனம்" என்று அருளிச் செய்தார்.

தெய்வயானையம்மையார் மனம் மிக மகிழ்ந்து, "வெகு நாட்களாகப் பிரிந்திருந்த என் இளையாளை என்னுடன் ஒன்று சேர்த்து வைத்த தேவரீர்க்கு என்ன கைம்மாறு செய்வேன்?" என்று பணிந்தார். வள்ளியம்மை தெய்வயானையை நோக்கி, "தேவி! முற்பிறப்பிலும் தங்கட்கு யான் தங்கையானேன்; இப் பிறப்பிலும் தங்கையானேன்; இனி யான் உய்வு பெற்றேன்; என்னைக் காத்தருளும்" என்று பாத பங்கயத்தில் பணிந்தாள். தெய்வயானை அவரை அன்புடன் எடுத்துத் தழுவி இன்னுரை கூறினார்.

தேவியர் இருவருடன் தேவதேவன் வீற்றிருந்தருளினார். சேவலும் மயிலும் ஆடும் வேலும் வேறுள படைக்கலங்களும் பெருமானுக்குரிய பணிகளைச் செய்து கொண்டு திருக்கோயில் முன்னும் அருகும் இருந்தன. வீரவாகு தேவர் முதலியோர் தத்தமக்குரிய ஏவல்களைச் செய்திருந்தனர். உலகமெல்லாம் எம்பிரானின் அருள் பரவியது.

முடிவுரை

கருணைத் திறத்தையே சிறப்பாகக் கொண்டது கந்த புராணம். தேவர்கள் துயர் தீர்க்க வேண்டும் என்ற கருணையின் மீதே தோன்றியவர் கந்தபெருமான். தேவர்கள் துயர் தீர்த்ததோடு, பேரசுரனாகிய சூரனிடமும் கருணை பொழிந்து அவனைத் தமது வாகனமும் துவசமுமாக்கி அருள் புரிந்தார். அதன் பின்னர் தமக்காகவே தவமிருந்த இரு கன்னிகையரைக் கருணை கூர்ந்து திருமணம் புரிந்து கொண்டருளினார். உலகெங்கும் அன்பும், பக்தியும் பெருகப் பல பதிகளிற் குடிகொண்டு இன்றும் தனிப்பெருங் கருணை நாயகனாக விளங்குகிறார். இறைவனின் கருணையை உன்னி மகிழ்வதே 'கந்தன் கருணை'யின் மையத்தத்துவம்.

கந்தபுராணம் மேலும் பல உயர்ந்த உண்மைப் பொருள்களுக்கும் கருவூலமாகும்.

இதன் உட்கிடைகளை இங்கு சுருக்கி உரைக்கின்றோம்.

∴ ∴ ∴

சிவனே முருகன் என்பது இந்தப் புராணத்தால் காணக் கிடக்கிறது.

நன்றி மறந்ததனால் சூரபன்மன் வாழ்வு குன்றியது என்ற பாடத்தை இப்புராணம் புகட்டுகிறது. நன்றி பிழைக்கலாகாது என்பதை வன்மையாய் உணர்த்துகின்றது.

∴ ∴

ஆணவமலம்—சூரபன்மன்
கன்மமலம்—சிங்கமுகன்
மாயாமலம்—தாரகன்

இம்மலங்களின் வலிமையை முருகவேள் அடக்கியருளினார்.

∴ ∴

ஞானசக்தி—வேல்
கிரியாசக்தி—தெய்வயானை
இச்சாசக்தி—வள்ளிநாயகி
மூன்றுடனும் கூடியவர் பரம்பொருள்

...ம்—தெய்வயானை
...வு மணம்—வள்ளிநாயகி

...மணத்தின் ஒழுக்கங்களை இதன் மூலம் எம்பெருமான் ...யருளினார்.

ஐம்புல வேடரிடை வளர்ந்த ஜீவாத்மாவாகிய வள்ளிக்கு எம்பிரான் குருமூர்த்தமாகச் சென்று அருள்புரிந் தருளியதே வள்ளித் திருமணத்தின் தத்துவம்.

∴ ∴

விந்து—மயில்

நாதம்—சேவல்

கலை—வேல்

இந்த மூன்றுக்கும் தலைவர் முருகர்.

நாதவிந்து கலாதீ நமோ நம

வலப்புறம் வள்ளி. வள்ளியம்மையின் திருக்கரத்தில் தாமரை மலர்.

இடப்புறத்தில் தெய்வயானை. இந்த அம்மையின் திருக் கரத்தில் நீலோத்பலம்.

கதிரவனைக் கண்டு தாமரை மலரும்; சந்திரனைக் கண்டு நீலோத்பலம் மலரும். முருகவேளின் வலக் கண் சூரியன்; இடக் கண் சந்திரன். முருகவேளின் திருக்கண்கள் எப்போதும் இமைபாதவை. எப்போதும் திறந்த விழிகள்.

வலக் கண்ணாகிய சூரியவொளியில் வள்ளியின் கரத் துள்ள தாமரை எப்போதும் மலர்ந்தவண்ணம் திகழும்.

அப்படியே இடக் கண்ணாகிய சந்திரவொளிபட்டுத் தெய்வயானையின் திருக்கரத்தில் உள்ள நீலோத்பலம் எப்போதும் மலர்ந்தவண்ணம் திகழும்.

முருகனை அணுகி அன்புடன் வழிபடுவோரின் வாழ்வு என்றும் குவியாது மலர்ந்து விளங்கும் என்பது இதன் உட்கிடை.

∴ ∴

இரு அணங்கு சூழ நின்றாலும் முருகன் பிரம்மசரிய தெய்வம், சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும், ராமருக்கும், இரு வருக்கும் மக்கட்பேறுண்டு. முருகனுக்கு மகவு இல்லை என்பதே அவனது ஞானப் பிரம்மசரியத்தைக் காட்டும்.

∴ ∴ ∴

உயிர்கள் பெறும் பேறு மூன்று.

இகம், பரம், வீடு என்பன.

முருகப் பெருமான் இந்த மூன்று பேறுகளில் வள்ளி நாயகியின் மூலம் இகத்தையும்; தெய்வயானையின் மூலம் பரத்தையும், தம் திருக்கரத்தில் விளங்கும் வேலாயுதத்தின் மூலம் வீடு பேற்றையும் அருள்புரிகின்றார்.

எனவே செம்மை புரியடியார்க்கு மும்மை நலன்களும் வழங்கும் முழுமுதற் பொருள் முருகவேள் என உணர்க.

எல்லோரும் கலியுக வரதராம் கந்தவேளை எந்த வேளையும் மறவாது வந்தித்துச் சிந்தித்து வாழ்ந்து எல்லா நலன்களையும் பெறுவார்களாக.

வற்று வருள்சேர் குமரேசன் வண்காதை தன்னைச்
சொற்றுரு மாராய்ந் திடுவாருந் துகளூறுமே
கற்றுருங் கற்பான் முயல்வாருங் கசிந்துகேட்கல்
உற்றுரும் வீடு நெறிப்பாலின் உறுவரன்றே

நன்றியுரை

மெய்ஞ்ஞான பண்டிதனும் கந்தனுடைய கருணையை உலக மக்கள் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு 'கல்கி'யில் சுமார் ஒன்றே காலாண்டு எழுதி வந்தேன். இதனை அடியேன் சொல்லியவாறே சிரத்தையுடன் எழுதியுதவிய என் அன்பர் திரு. வி. என். சாமி அவர்கட்கு எனது நன்றியுரியதாகுக.

இந்தத் தொடரை எழுதுமாறு அன்புடன் வற்புறுத்திக் கூறி அழகான முறையில் வெளியிட்டு வந்த கல்கியுரிமையாளர் உயர் பேரன்புடைய திரு. சதாசிவம் அவர்கட்கு எனது உள்ளம் நிறைந்த நன்றி. இத்தொடரின் வெளியீட்டில் மிகுந்த ஊக்கம் காட்டிய அன்பு கெழுமிய திரு. ரா. கணபதியவர்கட்கும் என் நன்றியுரித்தாகிறது.

கந்தவேள் கருணை எல்லோருக்கும் கிடைக்குமாறு இத்தொடர் தொடங்கியபோது ஆசி வழங்கிய நடமாடும் கோயிலாகிய காஞ்சி காமகோடி பெரியவர்களின் திருவடிகட்கு வணக்கம்.

வையமெல்லாம் வாழ்க.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க; அறுமுகம் வாழ்க; வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க; குக்குடம் வாழ்க; செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்ஞை வாழ்க; யானைதன் அணங்கு வாழ்க;
மாறிலா வள்ளி வாழ்க; வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்

(சுபம்)

ஏ. பி. நாகராஜன்.

ஏ. பி. நாகராஜன்.

தென் இந்தியக் கோட்டைகள்

வீர வரலாறு படைத்த மரபினர்தம் பெருமையினை உலகறியப் பறை சாற்றி விளங்கிடும் சின்னங்கள் பல. அவை நம் பண்பாட்டை, கலையறிவை, நாகரிகத்தின் பெருஞ்சிறப்பை உணர்த்துவன. அவற்றுள் பாதுகாப்பு அரணாக, கலைக்கூடமாக விளங்கிய கோட்டைகள்பற்றி வெளிவரும் இந்நூல் தமிழில் புதிய முயற்சியாகும். **தென்னிந்தியக் கோட்டைகள்** பலவற்றைக் குறித்துத் தெளிவான விளக்கங்களோடும், புகைப்படங்களோடும் வெளியாகும் இந்நூல், புதையுண்ட சின்னங்களையும் செய்திகளையும் பற்றி எண்ணற்ற கட்டுரைகளை எழுதிப் புகழ்பெற்ற தொல்பொருள் ஆராய்ச்சி நிபுணரான **திரு வி. ராமமூர்த்தி பி.ஏ.** அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும்.

தமிழகம், ஆந்திரம், கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களில் அமைந்துள்ள வரலாற்றுப் புகழ் கொண்ட கோட்டைகளைப்பற்றி எழுதப்பட்டு நம் பெருமையைப் பிறர் உணர்த்தும் இந்நூலின் **விலை ரூபாய் 3-50.**

ஸ்வாமி பதிப்பகம்

16A 2, கோபாலபுரம் 2-வதுதெரு,

சென்னை - 6